

Giới thiệu Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc

Tên Hán Việt: Khoái xuyên: phản phái nữ phỏi, nữ hữu độc

Trong tất cả mọi câu chuyện thì hầu như những nam chính boss phản diện đều là những con người mang theo trong mình quyền cao chức trọng, tỷ như:

Có một vị tể tướng còn trẻ tuổi đang rất đau lòng vì mất đi người mình yêu; Đô đốc Cẩm Y vệ giết người không ghe tay; Đế Vương biến thái khi còn nhỏ chịu đủ mọi loại ức hiếp[1]; Kim chủ đại nhân làm mưa làm gió trong giới giải trí,....

Boss phản diện đều có thân thế thê thảm, ví dụ như:

Người mình thích chết; người mình yêu chết; người mình quan tâm nhất cũng chết!

Hệ thống: "Khẩu hiệu của chúng ta là làm người phụ nữ sau lưng boss! Giúp đỡ boss làm việc lớn! Trợ giúp boss nghịch tập, đi lên đỉnh cao!"

Đường Hoan: "Người thích tôi đều sống cô độc cả đời, người cưới tôi đều góa bụa[2] cô đơn, người để ý tôi đều hắc hóa thành biến thái, mẹ nó, tôi quả thực có độc!"

[1]ức hiếp: dùng quyền lực, quyền thế bắt người khác phải chịu những điều bất công, oan ức.

[2]góa bụa: góa chồng, góa vợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (1)

Đường Hoan sắp chết.

Cô mắc phải bệnh nan y, thời gian còn lại không quá ba tháng. Khi nhận được giấy chuẩn đoán tại bệnh viện, chân Đường Hoan mềm nhũn, suýt nữa thì ngất đi.

"Haiz."

Nửa đêm, Đường Hoan thở dài một hơi, tự hỏi bản thân xem ba tháng cuối đời nên sống thế nào.

Người thường khi chỉ còn sống được ba tháng có lẽ sẽ giành toàn bộ thời gian cho gia đình, nhưng cô...

Cô là một cô nhi bị vất bỏ từ nhỏ, cũng không có bạn bè bên cạnh, ngấm lại thì nếu ngày nào đó cô chết, chắc cũng chẳng có ai bận tâm. Càng nghĩ Đường Hoan càng cảm thấy bản thân thật thê thảm, mẹ nó chứ, trên đời này nhiều kẻ ác như vậy, vì có gì mà cô – một thiếu nữ mới vào đại học được hai tháng lại gặp phải chuyện chết tiệt này?

Trong lòng kích động, nước mắt cứ thế dâng trào.

[A! Nhân loại ngu xuẩn, chết có gì đáng sợ, hèn nhát!]

Advertisement / Quảng cáo

Bỗng nhiên "Đường Hoan" hừ lạnh một tiếng, giống hệt người đa nhân cách.

Kể cả Phượng Hoàng có là nhân cách thứ hai tồn tại trong cơ thể Đường Hoan thì Đường Hoan vẫn muốn cho Phượng Hoàng hai cái tát để cô nàng ấy đừng đột ngột xông ra nói nhảm nữa.

Phượng Hoàng nhìn đời bằng nửa con mắt, với cô nàng thì trừ bản thân ra, tất cả mọi người đều là kẻ ngu xuẩn.

Đúng vậy, ngay cả nhân cách chủ của cô nàng - Đường Hoan cũng là kẻ vừa ngu xuẩn vừa yếu đuối.

Đường Hoan vẫn luôn ý thức được rằng mình khác với mọi người, cô có hai nhân cách, một nhân cách là bản thân cô, một nhân cách khác chính là Phượng Hoàng, giống như có hai linh hồn sống nhờ trong một cơ thể vậy.

Đường Hoan không để ý đến con khổng tước kiêu ngạo thích xé X[1] này nữa, cô ngồi trên giường, bắt đầu tự nhìn lại bản thân trong quãng thời gian hai tháng kể từ khi bước vào đại học. Đường Hoan thích bầu không khí sạch sẽ tinh khiết của trường học, đột nhiên phát hiện ra mình đang đứng trên bờ vực cái chết, cô càng không nở rời xa. Nghĩ đến vị giáo sư gầy vừa nghiêm túc lại bảo thủ trong giờ học giải phẫu, Đường Hoan quyết định... sau khi chết, đem đi thể[2] quyền tặng cho giáo sư!

Ai bảo giáo sư lần nào cũng thích xách cô ra làm "tấm gương" phê bình trước cả lớp cơ chứ.

Cô tặng đi thể cho giáo sư, đây quả là một món quà vừa khó quên lại cực kì biến thái!

Sau khi cô chết, cho dù tất cả mọi người đều quên cô thì chắc chắn giáo sư cũng vẫn luôn nhớ đến cô, nhớ khắc cốt ghi tâm!

[1]Xé X hay Xé bức(撕逼): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, thường được viết tắt là 4B. Từ này ban đầu được dùng để chỉ "cuộc chiến" giữa những người phụ nữ, hiện tại thường dùng để chỉ hai(hay nhiều) bên công kích, vạch khuyết điểm của nhau, gây ra khẩu chiến. Tìm hiểu thêm tại: <https://baike.baidu.com/item/撕逼>

[2]Đi thể: đồng nghĩa với "đi hài" nhưng mang sắc thái trang trọng hơn. "đi": để lại, "hài": thân thể.[1]

[Nhân loại ngu xuẩn, bản Phượng Hoàng không cho phép cô làm như vậy!]

Cho dù nhân cách thứ hai – Phượng Hoàng nói với giọng cao ngạo nhưng Đường Hoan vẫn tỉnh ý nhận ra sự run rẩy vô cùng khê khàng trong âm thanh ấy. Cô cực kì hài lòng. Vừa nãy còn nói cô hèn nhát, giờ nghe thấy cô muốn quyền tặng đi thể cho người ta giải phẫu thì lại sợ hãi?

Đường Hoan hừ lạnh, dương dương tự đắc nói: "Tôi cứ muốn quyền tặng đấy! Cô yên tâm, đến lúc đó, cơ thể chung của chúng ta cũng chỉ trần trụi trước mấy chục, mấy trăm người rồi bị người ta dùng dao phẫu thuật cắt thành từng miếng, từng miếng mà thôi. Dù sao thì chết rồi cũng không còn thấy đau đớn nữa..."

Đường Hoan gần như có thể đoán trước được rằng ba tháng sau trên báo sẽ có tiêu đề: "Nữ sinh đại học A vì báo đáp trường học đã quyền tặng đi thể của chính mình."

Cuộc đời của cô rất bình phàm[2], trước nay chưa từng lên báo, sau khi chết có thể nói tiếng một lần cũng coi như đáng giá.

[2]Bình phàm: bình thường, tầm thường, không xuất sắc.

Đường Hoan tự đâm đầu vào chỗ chết, toàn nói những lời Phượng Hoàng không thích nghe để kích thích cô nàng, sau đó không cần thận chơi quá đà...

Từ trước đến nay, Phượng Hoàng khinh thường tranh đoạt cơ thể với Đường Hoan nhưng trong tích tắc này, cô nàng đột ngột cướp lấy quyền điều khiển thân thể, dơ tay bóp mạnh vào cổ, không chút nể nang.

[Hay là bây giờ ta bóp chết cô luôn nh?]

Đường Hoan???

Tiền sư!

Advertisement / Quảng cáo

Đây cũng là thân thể của cô mà!

Mẹ nó, cô không sợ chết mà lại sợ sau khi chết bị giải phẫu ư?

Đường Hoan biết Phương Hoàng vô cùng mạnh mẽ tài giỏi, giỏi đến mức bất cứ ai trong mắt cô nàng đều trở thành kẻ ngu xuẩn, cho nên Phương Hoàng luôn khinh thường tranh đoạt quyền điều khiển cơ thể. Nhưng, chỉ cần Phương Hoàng hăng lên muốn khống chế cơ thể thì hoàn toàn có thể khống chế, cô nàng chưa từng đặt nhân cách chủ Đường Hoan vào mắt.

Đường Hoan bị bóp đến mức không thở nổi, hô hấp khó khăn, mắt trợn ngược, muốn kêu cứu cũng không kêu được.

Thật ra, cô đang thăm rít gào: "Tôi không muốn chết như vậy! Chết như vậy quá mất mặt!"

Nếu ngày nào đó cảnh sát đá cửa xông vào, phát hiện cô tự bóp chết mình, tay còn đặt trên cổ, sẽ thấy kì quái đến mức nào?

Cả họ nhà cô đây Phương Hoàng, ông đây ít nhất còn sống thêm được ba tháng nữa!

Mặt mộc xấu lắm!

Để tôi trang điểm xong rồi chết được không?

Khi Đường Hoan cho rằng mình chết chắc rồi thì... trong đầu vang lên một tiếng "Tĩnh".

"Hệ thống Thu Thập Năng Lượng Chính Trực đang trong quá trình trôi định... 1%...50%...100%, thành công trôi định linh hồn Phương Hoàng!"

Ngay lập tức, nhân cách Phương Hoàng dường như bị thứ gì đó trói buộc, tay buông lỏng, đồng thời, Đường Hoan cũng đoạt lại quyền khống chế cơ thể.

[Cái quái gì đây?!]

Đường Hoan nghe ra được là Phương Hoàng đang tức đến mức muốn học máu.

Lại một lần nữa, trong đầu vang lên một tiếng "Tĩnh".

"Hệ thống Boss phản diện nghịch tập đang trong quá trình trôi định... 1%...50%...100%, thành công trôi định linh hồn Đường Hoan! Oh yeah, ta đẳng cấp quá mà ~"

Đẳng cấp cái đầu người ấy!

Bán manh[3] cái gì, không biết xấu hổ!

[3] *Bán manh: tỏ vẻ dễ thương.*

Đường Hoan rùng mình một cái, hỏi dò: "Cậu là cái gì thế?"

Trong đầu lại tiếp tục vang lên giọng nói bán manh ác ý[4]: "Người ta là hệ thống nha~. Người ta vừa mới cứu cô một mạng đó, cô không báo đáp người ta cái gì à? Ví dụ như lấy thân báo đáp gì đó ấy ~."

[4] *bán manh ác ý: dùng để chỉ hành động bán manh(tỏ vẻ dễ thương) vượt mực chịu đựng của người khác.*

Advertisement / Quảng cáo

[Người trôi định ta với cái gì thế?]

Phương Hoàng không ngừng cố gắng phá tan cái thứ đang giam cầm linh hồn mình nhưng càng lúc lại càng cảm thấy đau đớn, cứ như bị người ta hạ chú vậy. Trước kia, Phương Hoàng không cần quyền điều khiển cơ thể là vì không muốn giao tiếp với những con người ngu ngốc đó, cô nàng mạnh mẽ tài giỏi đến mức cảm thấy thể gian này chẳng có gì thú vị cho nên mới để Đường Hoan làm nhân cách chủ. Thế nhưng bây giờ, cô nàng đã hoàn toàn không khống chế được cơ thể!

Năng lực của cô nàng đã bị kẻ nào đó phong ấn!

Đối mặt với Phương Hoàng, hệ thống không bán manh nữa mà nghiêm túc giải thích...

- - - - -

Ps: Có nhiều người nói chương đầu khá khó hiểu. Nếu ai không hiểu thì hãy đọc đoạn ps này của Diệp mỗ, để nghe Diệp mỗ giải thích rõ hơn.

Nữ chính là Đường Hoan, trong cơ thể cô còn có thêm một linh hồn khác là Phương Hoàng. Hai linh hồn có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Đường Hoan vốn không biết trong cơ thể mình có hai linh hồn, cô chỉ nghĩ rằng mình là người đa nhân cách, vì vậy nên bên trên, tác giả mới dùng những cụm từ như "đa nhân cách", "nhân cách thứ hai", "nhân cách chủ".

Vì có hai linh hồn nên khi hệ thống muốn trôi định, phải dùng hai cái hệ thống để trôi định. Một cái hệ thống trôi định với Đường Hoan là hệ thống chính, sau này gọi tắt là "hệ thống" luôn, còn hệ thống phụ trôi định với Phương Hoàng thì vẫn gọi nguyên là "hệ thống thu thập năng lượng chính trực". Mỗi hệ thống đều có nhiệm vụ riêng, giống như mỗi trò chơi khác nhau thì phải chơi theo một cách khác nhau vậy. Hệ thống của Đường Hoan là giúp đỡ boss phản diện trong mỗi thể giới nghịch tập, thay đổi vận mệnh, còn hệ thống của Phương Hoàng là giúp đỡ bắt cá người nào cần giúp, để thu thập năng lượng chính trực.

Để dễ phân biệt, Diệp mỗ dùng "cô" cho Đường Hoan, "cô nàng" cho Phương Hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (2)

Phật gia nói: "Có ba nghìn Đại thế giới, trong mỗi Đại thế giới lại chứa một nghìn Trung thế giới, trong mỗi Trung thế giới lại có một nghìn Tiểu thế giới, trên cõi đời này, Tiểu thế giới nhiều không đếm xuể. Mỗi một cái Tiểu thế giới đều có người mang khí vận do Thiên Đạo lựa chọn, thường gọi là nam chính hoặc nữ chính."

Hệ thống Boss phản diện nghịch tập nói: "Tóm lại chính là đi vào các Tiểu thế giới khác nhau, nâng đỡ Boss phản diện, dọn sạch các chương ngại vật giúp hắn, thay đổi số phận của người mang khí vận, trở thành tân khí vận chi tử[1]!"

[1] *khí vận chi tử: người mang khí vận do Thiên đạo lựa chọn.*

[Bà đây không hỏi cái này!]

Phương Hoàng nghiến răng nghiến lợi, cô nàng hỏi về cái hệ thống đang trôi định với cô nàng cơ mà!

Hệ thống bỗng nhiên tỉnh ngộ: "À, đó là trợ lý nhỏ của người ta ấy mà, vì các cô là hai linh hồn khác nhau nên được mua một tặng một nha~"

Hệ thống Thu Thập Năng Lượng Chính Trực: "Dùng hết khả năng để thu thập năng lượng chính trực đi! Dùng năng lượng chính trực gột rửa tội ác trên người cô, cô sẽ từ từ mọc lên, trở thành một vầng Thái Dương nhỏ!"

Đường Hoan...

"Phụ", tha thứ cho cô, cô không thể nhìn cười được nữa.

Mặt trời nhỏ từ từ mọc lên là cái quý gì?

Với giọng nói như trẻ con, hệ thống lên tiếng giải thích về "hệ thống thu thập năng lượng chính trực".

Sau khi Đường Hoan nghe xong, trong lòng yên lặng chăm nắn cho Phương Hoàng.

Xé X nữ vương, chúc cô may mắn!

Advertisement / Quảng cáo

Tình trạng trước mắt của Đường Hoan là cô có khả năng bất hạnh gặp phải một hệ thống bất chính!

May mắn là xé X nữ vương điện hạ - Phương Hoàng gặp được một cái hệ thống còn "không đứng đắn" hơn cả cái hệ thống của cô, mang mác "hàng khuyến mãi", ha ha ha ha!

"Hoan Hoan thân ái, cô đã chuẩn bị sẵn sàng để đi trợ giúp boss phản diện cùng ta chưa?"

Đường Hoan tròn tròn mắt, cắt lức từ chối: "Không đi, tôi đã là người sắp chết, còn giúp người ta làm cái gì?"

Hệ thống ghen mắt một lúc: "...Bỏn hệ thống chưa nói cho cô là đi theo bỏn hệ thống có thể kéo dài mạng sống à?"

Đường Hoan đảo mắt: "Chưa."

"Vậy thì giờ ta nói cho cô, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ đều có thể kéo dài tuổi thọ nha! Góp đủ 1000 điểm công đức còn có thể chữa khỏi bệnh nan y đó!"

Bốn chữ "Chữa khỏi bệnh nan y" đang sáng lên lấp lánh trước mắt Đường Hoan.

Thật ra cô không phải người sợ chết nhưng nếu có cách giữ được mạng sống, cô cũng không ngại làm!

Cho nên, Đường Hoan gật đầu.

"Tinh! Hệ thống Boss phản diện nghịch tập đã kích hoạt, hệ thống đáng yêu đang lựa chọn thế giới nhiệm vụ thay cô, xem ở việc đây là lần đầu cô làm nhiệm vụ, hệ thống cho cô lựa chọn một trong ba thế giới: A-Chị/em; B-Cha/con; C-Người/thứ"

Gì cơ???

Đường Hoan cảm thấy mắt mình sắp bị lóa mù, tiền sư, trừ lựa chọn A, hai cái còn lại có thật sự bình thường không?

Advertisement / Quảng cáo

Cha con thì còn có thể hiểu là cha nuôi và con gái nuôi.

Nhưng lựa chọn C thì... mẹ nó, ai là người, ai là thứ?

Đường Hoan chọn A, cô không tiếp thu nổi hai lựa chọn khác. Nhưng qua ba lựa chọn này, Đường Hoan hoàn toàn có thể nhìn ra giới hạn tiết tháo[2] của hệ thống, cô có chút lo lắng..

[2]Tiết tháo: danh dự; tự trọng; mặt mũi

Có khi nào tình yêu chị-em bị hệ thống hố[3] thành tình yêu bà-cháu không?

[3]hố: hãm hại; gài bẫy; lừa dối; lừa bịp...

Cô đầu năm nay tám mốt, chú rể chưa đầy mười tám.

Một cảnh hoa lê đề hai đường gì đó... thật buồn nôn!

May thay, cái gọi là tình yêu chị em cũng không chênh lệch tuổi nhiều lắm.

...

Nguyên chủ: Đồ Hoan, nghề nghiệp: đồ tể.

Nhà có trăm năm kinh nghiệm giết heo.

Đường Hoan che mặt, trong ngực như có ngàn vạn thần thú vừa chạy vừa gào thét, cô lao nhanh đến hỏi hệ thống, bắt một thiếu nữ mềm mại đáng yêu hóa thân thành đồ tể, cậu chơi tôi đấy à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 3: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (3)

Nguyên chủ Đồ Hoan, tính tình thô bạo, hơi chút là xung đột với người ta, đã hơn mười tám và chưa có người tới cửa cầu hôn, ở cô đại, xem như là gái ờ thì. Đồ Hoan không có hứng thú với tình yêu nam nữ, tuy tính tình nàng không tốt nhưng lại cực kỳ hiểu thuận. Cha nàng trước khi chết có nguyện vọng là sau này nàng có thể giúp chồng dạy con, vậy nên lo liệu tang sự xong, nàng liền mời bà mối tìm giúp mình một người thích hợp.

Đồ Hoan là người táo bạo, hai tay múa dao giết heo vô cùng mạnh mẽ oai phong, lại thêm ngang ngược không nói lý... phụ nữ như vậy, nào có người dám cưới về nhà!

Vì thế...

Boss phản diện có vận mệnh chú định[1] là bị thảm xuất hiện.

[1]chú định: được sắp đặt trước

Boss phản diện của thế giới này là một thư sinh tên Phó Liệt. Hắn trời sinh đã thông minh, lại đọc nhiều sách, học thức sâu rộng, một tuổi đã xem Thiên Tự Văn, ba tuổi biết làm thơ, năm tuổi được tiên sinh đoán mệnh là người có thiên phú dị bẩm, cuộc đời sau này sẽ có chuyển biến lớn! Nhưng ai ngờ, trời có mưa gió khó đoán[2], năm Phó Liệt mười lăm tuổi, nhà cháy rụi, cha lại mắc bệnh nặng mà không có tiền để chạy chữa cũng không có chỗ để đi.

[2] Cà cầu là "trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều(天有不测风云, 人有旦夕祸福)"

Vì muốn chữa bệnh cho cha, Phó Liệt cực kì cần tiền, đúng lúc đó Đồ Hoan lại cần người cưới nàng nên... vì mười lượng bạc trắng, Phó Liệt gật đầu đáp ứng đến ở rể Đồ gia.

Từ đó, vận mệnh bị thảm của boss phản diện bắt đầu.

Đồ Hoan vẫn luôn ngang ngược, hai cha con Phó Liệt ở Đồ gia hoàn toàn sống dựa vào nàng, nàng lo tiền chữa bệnh, lại nuôi dưỡng hai người nên đương nhiên sẽ coi hai người thành nô lệ của nhà mình, động một chút là đánh chửi Phó Liệt.

Phó Liệt vẫn luôn im lặng chịu đựng Đồ Hoan nhưng trong lòng lại dần dần vận vẹo.

Mãi đến tận ngày đó, Đồ Hoan phun ra vài câu nặng lời khiến cha Phó Liệt chịu kích thích tới mức nhắm mắt buông tay, Phó Liệt mới hoàn toàn hắc hóa, nửa đêm giết chết Đồ Hoan rồi vắt xác xuống giếng, sau đó vội vàng chạy trốn.

Advertisement / Quảng cáo

Việc này chẳng qua chỉ là mở đầu mà thôi, Đồ Hoan cũng chỉ là một bia đỡ đạn[3] trên con đường hắc hóa của boss phản diện. Về sau, bằng thiên phú cũng như mưu lược của bản thân, Phó Liệt thi đậu công danh, tham gia vào phe Thái tử, trở thành mưu sĩ được Thái tử coi trọng nhất. Phó Liệt tàn nhẫn độc ác không ai bằng. Nếu Thái tử thành công đăng cơ, Phó Liệt chắc chắn sẽ có được địa vị cực cao, nhưng... ở thế giới nào đi nữa thì vai ác cũng chủ định là phải lĩnh com hộp[4] rồi còn đâu.

[3]Bia đỡ đạn(pháo hôi): dùng để chỉ những người hy sinh giúp người khác tỏa sáng

[4]lĩnh com hộp: từ chỉ số phận của kẻ thua cuộc.

Trong kịch bản, nếu vai ác không đỡ chứng thì làm gì còn còn việc cho "đôi nam nữ chính nào tàn" kia nữa?

Cho nên, thân làm vai ác, Phó Liệt chủ định là phải đi theo kịch bản!

Nữ chính Giang Mộng Thiên chính là cái hồ trong kịch bản của Phó Liệt.

Tình cảnh của Phó Liệt khi vừa vào kinh thành vô cùng khốn quẫn[5], hắn vô tình gặp được Giang Mộng Thiên và được nàng ta bỏ thí cho một cái màn thầu. Cách gặp gỡ cũng thật "mới mẻ"! Nhưng, đối với Phó Liệt thì Giang Mộng Thiên chính là người duy nhất chịu giúp đỡ hắn trong tình cảnh khó khăn ấy nên tất nhiên hắn sẽ có thiện cảm với cô ta rồi.

[5]Khốn quẫn: nghèo khổ đến mức quần bách(không biết phải làm thế nào)

Tiếc thay, nữ chính chủ định là phải kẻ vai sát cánh cùng với khí vận chi tử[6] - Yến vương, kẻ có địa vị ngang hàng với Thái tử, cũng là kẻ có khả năng đoạt được ngôi vị Hoàng Đế.

[6]khí vận chi tử: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.

Trong quá trình tranh ngôi vị của Thái tử và Yến vương, Phó Liệt vì Giang Mộng Thiên đứng bên Yến Vương mà đã bỏ qua không ít nhược điểm của Yến Vương.

Advertisement / Quảng cáo

Không ngoài dự đoán, Thái tử tranh đoạt thất bại. Phó Liệt là tâm phúc[7] của Thái tử nên Yến vương không chút do dự mà giết chết hắn.

[7]tâm phúc: người gần gũi, thân thiết, đáng tin cậy.

Đường Hoan...

Hệ thống, cậu ra đây, chúng ta cùng nói chuyện về nhân sinh.

Quang hoàn[8] của nữ chính sắp lóe nù mắt người khác rồi!

[8]quang hoàn: ánh sáng/vàng sáng!..., để dễ tưởng tượng hơn thì quang hoàn là cái vòng sáng giống vòng sáng trên đầu thiên thần ấy, người thường không thể nhìn thấy được nhưng nó có tồn tại.

Giang Mộng Thiên chỉ bỏ thí mỗi cái màn thầu thôi mà!

Tiên sư, Phó Liệt ở nhà Đồ Hoan được ăn thịt cả năm thế mà nói giết là giết con nhà người ta ngay. Xin hỏi, trên thế giới này có loại thù oán gì không thể giải quyết bằng thịt được?

Hệ thống... Ký chủ của ta hình như có chấp với thịt quá mức rồi thì phải.

Cứ nghĩ đến việc mình có khả năng bị boss phản diện giết chết rồi vứt xác xuống giếng hoang, Đường Hoan lại thấy áp lực nặng như núi.

Boss phản diện quá hung tàn, đắc tội hắn, chết không có chỗ chôn!

Khô thay, cô đã đến chậm một bước, đêm qua nguyên chủ đã đắc tội với Phó Liệt rồi còn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (4)

Đêm qua.

Đồ Hoan thành thân với Phó Liệt.

Đồ Hoan say sưa, định bá vương ngạch thượng cung![1]

[1]cưỡng gian

Phó Liệt cứng cỏi kiên cường, lại đang ở tuổi thiếu niên ngạo kiều, sao có thể chịu nằm yên cho một nữ tử có tính tàn bạo ép buộc mình cơ chứ, vì thế, dưới cơn tức giận, hắn cắn Đồ Hoan.

Đồ Hoan bực bội đứng lên, dơ tay tát mạnh một cái khiến Phó Liệt nổi đom đóm mắt. Đêm động phòng hoa chúc, nàng xách con nhà người ta ném ra khỏi cửa, sau đó sáng sớm đã đi bán thịt heo.

Hiện tại đã là chiều muộn!

Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Một người là thiếu niên tao nhã[2], người còn lại là một nữ đồ đệ thô bạo, Đường Hoan ý thức sâu sắc được rằng mình đã rơi xuống hố, hơn nữa cái hố này còn sâu ba mét tám, muốn bò lên cũng không được.

[2]tao nhã: thanh cao, nhã nhặn.

Từ xưa đến nay, nhà đồ đệ thường giàu có hơn so với nhà khác một chút. Nhìn qua thì nhà Đồ Hoan trông cũng khá lớn và xa hoa, nhưng khi đẩy cửa bước vào, Đường Hoan vẫn không nhận được mà chống tường nòn khan.

"Oe..." Cái mũi máu tươi trộn thêm mùi thum thum này thật là...

Đường Hoan nhìn thấy một thiếu niên áo xanh hơi thở mong manh nằm ngất trên sân, nếu cô đoán không nhầm thì vị này chính là Boss phản diện trong truyền thuyết: Phó Liệt.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan đi qua, ngồi xổm xuống, sau đó lật người hắn lại. Cô thật sự muốn nhìn xem vị boss phản diện khiến người ta vừa nghe danh đã sợ mất mật trong tương lai này trông thế nào.

Giây phút nhìn thấy mặt Phó Liệt, Đường Hoan nghe thấy âm thanh nuốt nước miếng của chính mình.

Nếu cô là nguyên chủ, cô khả năng cô cũng sẽ không cảm giữ được!

Thiếu niên có khuôn mặt thanh tú non nớt, nhưng trên vầng trán đã hiện ra sự ôn nhuận, tuấn lãng, có thể làm khuynh đảo nữ tử trong tương lai. Mặt hần nóng đến đỏ bừng, đôi môi đỏ thắm ra vài giọt máu, thật khiến người ta thương tiếc.

Cả người Phó Liệt đều nóng, sốt cao không lui. Chắc do đêm qua bị Đồ Hoan tát ngã đi rồi còn bị ném trên đất không ai chăm sóc nên mới nhiễm phong hàn nghiêm trọng như vậy.

Đường Hoan đỡ người vào phòng, đặt lên giường. Sau khi nấu nướg nóng xong, cô tháo đai lưng của Phó Liệt xuống, vừa định lột quần áo của hần ra để lau người cho hần thì hần đã từ từ tỉnh lại.

Vừa phần nộ, vừa xấu hổ, thiếu niên tròn trừng mắt nhìn cô.

Đường Hoan...

Cô thật sự chưa kịp làm cái gì mà!

Hất bần!

Sao hần ta có thể trung ra vẻ mặt như đang nhìn cảm thú cơ chứ?

"Cô muốn làm cái gì?" – Phó Liệt cau mày quắc mắt, cổ chống lại bệnh tật mà ngồi dậy, hần thậm chí còn không thêm che dấu sự chán ghét trong đáy mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan bị ánh mắt chứa đầy chán ghét và cừu hận kích thích.

Chao ôi xem kia, boss thật ghê gớm nha, nếu ông đây đánh chết boss phản diện ngay từ lần đầu làm nhiệm vụ thì cũng thật bồng bồng dát[3] nha!

[3] bồng bồng dát: cách nói "tuyệt vời/đẳng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc

Ngay khi Đường Hoan vừa nghĩ tới việc đập chết boss đại nhân thì ở sâu trong linh hồn cô đột nhiên xuất hiện một loại uy áp, tức khắc, linh hồn cô cứ như sắp nổ tung đến nơi vậy.

Đau.

Đau dữ dội.

Đau đến mức khiến đầu óc Đường Hoan choáng váng, sau đó... ngã dề lên người Phó Liệt.

*

**

Bắc đèn bằng cô sáng lên trong bóng tối, thỉnh thoảng phát ra một tiếng tanh tách, thấp thoáng chiếu sáng thiếu niên gầy yếu đang hôn mê trên giường.

Đường Hoan nghĩ thầm, đừng nói đến việc giúp đỡ Phó Liệt nghịch tập thành công, Phó Liệt không liều mạng với cô đã là may mắn rồi.

Bởi vì mới vừa này thôi, khi mặt mày tối sầm, cô đã đụng phải Phó Liệt – kẻ vất vả lắm mới có thể tỉnh dậy, khiến hần lại tiếp tục hôn mê bất tỉnh.

"Vì sao lúc này tôi lại cảm thấy linh hồn cứ như sắp bị xé rách vậy?" – Sau giây phút sững sờ, Đường Hoan đứng lặng im trong sân viện, ngẩng đầu nhìn mặt trăng với một góc bốn mươi lăm độ, trong lòng mắng to hệ thống không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (5)

"Hoan Hoan thân ái, đồng ý với bản hệ thống, làm một cô gái ngũ ngôn tứ mỹ[1] được không? Đừng bao giờ sinh ra ý nghĩ giết hại boss phản diện, bởi vì đây là quy tắc!" - Tiếng nói của hệ thống vẫn luôn mang theo âm điệu bán manh ác ý nhưng khi nhắc đến quy tắc lại vô cùng nghiêm túc.

[1]Ngũ ngôn: Nói chuyện văn minh, nói chuyện lễ phép, nói chuyện không tục tũn, nói chuyện có trước có sau, nói chuyện có đạo đức; tứ mỹ: vẻ đẹp tâm hồn, vẻ đẹp trong ngôn ngữ, vẻ đẹp trong hành vi, vẻ đẹp của hoàn cảnh.

Hệ thống Boss phản diện nghịch tập, chỉ sống vì boss phản diện.

Cả hệ thống lẫn ký chủ đều không được phép gây hại cho boss phản diện, đây là quy tắc ăn sâu bén rễ trong linh hồn.

Đường Hoan....

Rất muốn phui tay không làm nữa.

Chưa nói đến việc khác, chỉ nói riêng thái độ của Phó liệt dành cho Đường Hoan, cô cũng không biết nên nắm tay hần, lôi kéo hần, cùng nhau bước đi trên con đường nghịch tập như thế nào cho phải rồi.

Nhân sinh thật gian nan!

Tạm thời, nam nữ chính còn chưa lên sân khấu nên Đường Hoan chẳng thêm quan tâm đến họ, việc quan trọng bây giờ là cải thiện mối quan hệ giữa cô và Phó Liệt, Đường Hoan nghĩ.

Đúng lúc này, cổng nhà nhè nhẹ mở ra, một ông bác lớn tuổi mặc quần áo rách nát tập tễnh, cẩn thận bước vào. Đường Hoan tưởng trộm, cảnh giác nhìn qua, vừa vận nhìn vào đôi mắt vân đục của đối phương.

Ông bác lớn tuổi sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, cúi lưng, run rẩy nói không thành lời: "Ta...ta..."

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan lục lợi trí nhớ của nguyên chủ mới ý thức được, ông bác lớn tuổi trước mặt là cha của Phó Liệt.

Một tháng trước đúng là lúc Phó gia bị cháy, bác Phó ốm nặng lại không có tiền điều trị, Phó Liệt vì cứu cha nên mới đáp ứng lời cầu thân của Đồ Hoan.

Đồ Hoan tuy hung hãn nhưng không phải kẻ xấu, thấy bác Phó bệnh nặng sắp chết cũng không tiếc dùng nhiều tiền cứu chữa, biết Phó gia cháy rụi thì cũng đón hai cha con Phó Liệt về sống ở Đồ gia.

Năm sau là năm Phó Liệt tham gia khoa cử, đường đến khoa cử dài thênh thang, không có đủ tài lực[2] thì căn bản không thể tới kinh thành được. Vậy nên, bác Phó chẳng thêm bận tâm bệnh tật của bản thân, ngày nào cũng lên núi nhặt củi bán, tích tiền đi đường cho Phó Liệt.

[2]tài lực: khả năng về tài chính hoặc tài năng và sức lực

Bác Phó sợ Đồ Hoan, sợ đến mức cả người đều run rẩy nên cũng không dám nhìn vào mắt Đường Hoan.

Đường Hoan sờ sờ mặt, khuôn mặt này đáng sợ đến thế sao? Tuy rằng nguyên chủ xuất thân là đồ tể nhưng mặt mày cũng không đến nỗi dữ tợn mà. Đáng sợ như vậy cơ à?

"Trời tối rồi, cha đi nghỉ ngơi trước đi."

Đường Hoan vừa nói một câu đã khiến bác Phó giật mình sợ hãi, run rẩy gật đầu rồi vội vàng rời đi.

*

**

Advertisement / Quảng cáo

Vì cái thiện quan hệ với boss phản diện, Đường Hoan tự thấy bản thân cũng thật cố gắng, ngồi bên giường Phó Liệt cả đêm chỉ vì muốn trở thành người đầu tiên hân nhin thấy khi hân vừa mở mắt ra.

Đi theo con đường khổ tình này... đến Đường Hoan còn bị hành động của chính mình làm cho cảm động, cô làm tất cả đều vì cái thiện quan hệ với Phó Liệt. Ấy thế mà sáng sớm ngày hôm sau, Phó Liệt tỉnh dậy, nhìn thấy Đường Hoan ôn hòa ở đó cũng không hề cảm động tạo nào, thậm chí còn càng thêm chán ghét cô.

Tức giận đến mức cả mặt đều đỏ, thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi, phần nộ gần lên từng tiếng: "Đồ Hoan, cô, cút, đi!"

Đường Hoan nằm ghé bên mép giường, đôi mắt mỏng lung vì mới ngủ dậy, ngơ ngác ngác, hơi nghiêng đầu về phía âm thanh vừa phát ra.

Tự nhiên cô cảm thấy có khi vai ác biến thái còn dễ ở chung hơn cái loại thiếu niên chưa trưởng thành, đang trong quá trình trở thành vai phản diện này, mẹ nó chứ, thật khó hầu hạ! Sáng bành mắt ra, cọng dây thần kinh nào bị chập thể?

Cánh tay của Đường Hoan đã tê đến mức không còn cảm giác, bàn tay không biết động phải cái gì mà lúc vừa nắm thì mềm, một lúc sau lại cứng đến cộm cả tay.

Bỗng, Đường Hoan cứng đờ cả người, lặng yên nhìn về phía bàn tay của mình... Được đó, hay lắm, tay cô đang đặt ở chính giữa cái chỗ khó nói thành lời của người sẽ trở thành boss phản diện trong tương lai.

Đường Hoan xoay đầu, vừa lúc nhìn thấy ánh mắt hùng hực lửa giận của Phó Liệt. Cô chậm chậm thu tay về trong im lặng, bầu không khí dần trở nên xấu hổ.

Đường Hoan thề, là do cô có thói ngủ xấu chứ cô thật sự không hề cố ý, càng không phải cô thấy sắc đẹp mà nổi lòng tham! Lật bàn!

"Ta đi lấy nước cho chàng rửa mặt." Nói rồi, Đường Hoan chạy nhanh ra khỏi phòng.

Mẹ nó chứ, chẳng có gì đáng để khoe khoang đâu, giờ cô chỉ muốn dùng nước sôi để tiêu diệt tay mình thôi, bôn bảo bảo chính là một thiếu nữ ngôn tứ mĩ đó. Phó Liệt cảm thấy bản thân chịu thiệt, bôn bảo bảo còn thấy tay mình bị ọ ử kia kia!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 6: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (6)

Trong phòng.

Phó Liệt thở mạnh một hơi, trong đôi mắt trong trẻo kia nhiều thêm một tia u ám thâm thúy, để lộ ra sự cảnh giác cùng đề phòng. Lúc này nếu có người nhìn thấy chắc chắn sẽ nhận ra đây không phải ánh mắt một thiếu niên nên có, ánh mắt ấy quả thật quá lạnh lẽo, khiến người ta không tự chủ được mà sợ hãi.

Đường Hoan luôn cảm thấy Phó Liệt vẫn còn là thiếu niên, tâm tính không hề giống một boss phản diện của một thế giới. Nhưng, nếu cô nhìn thấy ánh mắt lúc này của Phó Liệt thì chắc chắn sẽ ngỡ ra được rằng, mỗi một vai boss phản diện đều sẽ có một góc âm u trong lòng, nếu không nhìn ra góc tối đó thì chỉ có thể là do hân chưa hắc hóa hoàn toàn, kể cả hân vẫn còn là một thiếu niên dễ xấu hổ, ngại ngùng thì hân cũng sẽ đa nghị, u ám hơn người thường rất nhiều.

Phó Liệt cảm thấy trong lồng ngực như đang phun trào một dòng lệ khí. Hân chán ghét Đồ Hoan, chán ghét đến mức muốn phá hủy tương lai của nàng, thậm chí còn muốn giết nàng, chẳng sợ phải chịu cảnh ngục tù. Nguyên nhân là do hân chưa từng gặp một người phụ nữ không nào biết xấu hổ như nàng, cũng chưa bao giờ bị người khác thô lỗ ấn xuống giường, ép buộc làm việc nam nữ.

Đường Hoan đâu biết rằng đại boss mà cô tạm cho là vô hại lại là kẻ hung tàn từ trong xương tủy cơ chứ. Bất tri bất giác, cô đã đi dạo qua Quỷ môn quan một vòng.

*

**

Phó Liệt bẩm sinh đã thông minh, luôn đứng đầu trong thư viện, gần như là được toàn bộ thư sinh hâm mộ cũng như chịu ghen ghét. Tuy rằng gia cảnh bản hân nhưng Phó liệt lại có vóc dáng cao lớn, tướng mạo anh tuấn, thông minh sáng suốt như con cưng của trời[1], trừ việc vì tiền mà bán mình cho Đồ Hoan thì Phó Liệt không hề có vết nhơ nào nữa.

[1]*thiên chi kiêu tử (tạm dịch: con cưng của trời): chỉ những người được trời ưu ái cho một thứ gì đó mà ít người so bì được (tài, sắc, xuất thân cao,...)*

Nhưng kể từ khi có dính dáng với Đồ Hoan thì Phó Liệt luôn bị những kẻ ghen ghét hân mang "vết nhơ" kia ra để công kích.

Cửa thư viện.

Một thư sinh mặc quần áo lộc lẹt đem theo cả đám người chặn đường Phó Liệt. Thư sinh đó là Lý Ngọc Lang, xuất thân từ một gia đình phú quý, hân ta trước giờ vẫn luôn chán ghét đáng về thanh ngao[2] của Phó Liệt, nay Phó Liệt lại cưới cộp mẹ Đồ Hoan, hân không chế nhạo người luôn được các phu tử[3] khen là kỳ tài ngất trời này thì thật có lỗi với bản thân.

Advertisement / Quảng cáo

[2]*Thanh ngao: thanh cao + ngạo nghễ*

[3]*Phu tử: từ dùng để chỉ thầy giáo trong thời phong kiến.*

"Ôi da, Phó đại tài từ đây à, vừa tân hôn xong sao không tiếp tục ở lại Đồ gia ăn cơm mềm[4], đến thư viện làm gì?"

[4]*Ăn cơm mềm: từ dùng để chỉ những người đàn ông luôn bám váy phụ nữ.*

"Đúng vậy nha, loại đàn bà như Đồ Hoan mà Phó đại tài từ còn có thể gả thấp, xem ra một thân ngao cốt[5] kia của ngươi cũng chẳng ra gì!"

[5]*Ngao cốt: bản chất cứng cỏi không chịu khuất phục.*

"..."

Người xung quanh sôi nổi phụ họa.

Phó Liệt nắm chặt tay thành quyền, mu bàn tay nổi lên gân xanh, dùng ánh mắt sắc bén nhìn qua.

Tím Lý Ngọc Lang đập thình thịch, nhưng ngay sau đó hân lại cảm thấy tức giận. Rõ ràng đối phương chỉ là một tên thư sinh nghèo kiết xác vậy mà vừa nãy lại có thể làm hân run sợ chỉ với một ánh mắt...

"Sao thế? Mọi người nói sai à?" – Lý Ngọc Lang vỗ tay cười to, cười vô cùng càn rỡ[6] – "Đâu có sai gì đâu!"

[6]Càn rỡ: Ngang ngược, không để ý trái phải, đúng sai.

Mối mòng mím chặt, Phó Liệt lệt lùng, lặng lẳng nhìn những kẻ bỏ đá xuống giếng trước mắt, không phản bác gì mà chỉ khắc ghi từng kẻ, từng kẻ vào lòng.

Hắn biết phản bác thế nào?

Những kẻ này nói không sai, hẳn thật sự vì tiền mà bán mình cho Đồ Hoan, hẳn cũng thật sự lợi dụng một nữ tử để cứu cha mình, bọn họ nói không sai!!!

Nấp trong chỗ tối, Đường Hoan chứng kiến tất cả, lòng cô tê rần.

Thấy cảnh này, cô đồng cảm, đau lòng hết như chính bản thân mình phải chịu vậy.

—— "Đường Hoan, bọn tao đều có cha mẹ mà mày lại không có nên bọn tao sẽ không chơi với mày!"

—— "Xem kia, thành tích tốt thì sao chứ? Cũng chỉ là một cô nhi không cha không mẹ mà thôi!"

—— "Nói mày có hai câu, mày đã rung rung nước mắt. Không phải tất cả cô nhi đều rất kiên cường à? Mày kiên cường kiểu gì thế?"

Đột nhiên, ký ức giấu dưới đáy lòng đều ào ào hiện lên..

"Ồ kia, đứa con trai chỉ biết ăn chơi trác táng của Lý viên ngoại đấy à, không ở nhà tỏ son trát phấn, tới nơi tràn đầy dương khí như thư viện làm gì thế?"

Lý viên ngoại chết trẻ, khi ra đi chỉ để lại một đứa con trai độc đinh cho một đám phu nhân nuôi lớn là điều ai ai cũng biết. Vì lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nên Lý Ngọc Lang làm gì cũng mang theo chút đàn bà, đây cũng chính là điểm cố kỵ của Lý Ngọc Lang, người thường sẽ tránh không nói đến nhưng Đường Hoan lại có tình bối ra.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (7)

Đột nhiên, tinh thần trượng nghĩa của Đường Hoan bùng nổ. Lao ra bênh vực "boss phản diện trong tương lai" như vậy, cô tự cảm thấy bản thân thật mạnh mẽ đấy[1].

[1] *manh mãnh dát* (萌萌哒): là ngôn ngữ mạng Trung Quốc, mang nghĩa là "thật đáng yêu". *Manh mãnh dát* là cách khen (ai đó) đáng yêu theo một cách đáng yêu. Tương tự như vậy, "bống bống dát" là cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." theo một cách đáng yêu của cư dân mạng.

Đường Hoan cứ nghĩ rằng mình có thể diễn xong cảnh anh hùng cứu mỹ nam, khẩu chiến với đám đang gây khó dễ cho Phó Liệt một lúc rồi sau đó giành được hảo cảm của hắn nhưng sự thật lại chứng minh, gặp phải một người phụ nữ có nghề nghiệp không bình thường, những kẻ bắt nạt đó cứ như cảm sai kịch bản, chẳng hề diễn theo kịch bản ban đầu cô nghĩ!

"Hừ, chúng ta đi!"

Lúc đầu, khi vừa mới chỉ nghe thấy tiếng nói, Lý Ngọc Lang còn hung ác trợn mắt, bày ra phong thái ăn chơi trác táng, nhưng khi nhìn thấy người tới là Đường Hoan, hắn ta lại nuốt khan. Chưa chờ cô đến gần, hắn ta đã làm ra vẻ tiểu sái, nhanh chóng dẫn người chuẩn êm rồi.

Nói thừa, bây giờ mà không đi, liệu lát nữa có đi được không?

Advertisement / Quảng cáo

Cả trấn này làm gì còn người nào không biết Đồ Hoan là người phụ nữ vô cùng đáng đá, không thèm nể mặt một ai, kẻ nào chọc vào nàng, nàng sẽ trực tiếp sử dụng nắm tay để giải quyết. Đã vậy, nàng còn thô bạo ngang ngược, muốn đối phó với nàng cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Đường Hoan sững sờ nhìn theo bóng dáng đám người kia.

Má nó chứ!

Có lấy đúng kịch bản không vậy?

Làm bìa đỡ đạn mà không diễn theo kịch bản cũng được hả?

Giờ cô đi qua chỗ Phó Liệt cũng không phải mà đứng im cũng không xong, bầu không khí có hơi lúng túng.

Phó Liệt quay đầu, vừa lúc nhìn thấy vẻ mặt rối rắm ngốc nghếch của Đường Hoan, con người lãnh trần[2] hơi lóe lên, trong lòng không khỏi nhiều thêm chút tim tòi nghiền cứu. Là một mưu thần[3] đặc lực của Thái tử trong tương lai, mặc dù bây giờ còn trẻ tuổi thì tâm tư của Phó Liệt cũng vẫn thâm trầm hơn người thường.

[1] *lãnh trần*: lạnh lẽo + trầm lặng

[2] *mưu thần*: bề tôi có mưu kế

Người nào đối xử không ra gì với Phó Liệt, hắn sẽ mang thù, thù đến khắc cốt ghi tâm.

Người nào đối xử tốt với hắn, trong lòng hắn sẽ nảy sinh hoài nghi, cho rằng đối phương có âm mưu gì đó.

"Cô tới đây làm gì?" – Hiện tại, Phó Liệt đang hoài nghi Đường Hoan.

"Tôi xem xem chàng có bị người ta bắt nạt hay không, nếu bị thì ta có thể ra mặt thay chàng." Đường Hoan đang thăm rít gào, muốn tìm cơ hội gây hảo cảm mà thôi, sao lại khó vậy chứ!

Khó như lên lời ấy!

Nghe được lời này của cô, sắc mặt Phó Liệt dịu đi một chút.

Nhưng ngay sau đó Đường Hoan lại ngửa mồm bồi thêm một câu: "Dù sao thì chàng cũng là anh chồng nhỏ của ta, làm sao ta có thể để chàng bị người khác bắt nạt được."

Trong nháy mắt, khuôn mặt thanh lãnh của thiếu niên trở nên xanh mét, mối mòng mím chặt thành một đường thẳng, không hề có độ cong, ánh mắt lộ ra sự lãnh đạm, xa cách. Sau đó thiếu niên im lặng xoay người rồi đi.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn bước chân vội vã của thiếu niên, Đường Hoan yên lặng che mặt.

Vì sao cô lại nảy sinh lòng tham muốn đùa giỡn boss phản diện ngạo kiều cơ chứ?

Đúng là tự tìm đường chết!

*

* *

Trên đời này, người nào làm gì cũng sẽ có mục đích của chính mình, sẽ không ai vô duyên vô cớ đối tốt với người khác, nhưng lại chẳng thiếu kẻ có thể vất bỏ bạn mà không có lý do, phản bội bạn, khiến bạn thất vọng với mọi thứ.

Ngay cả mẹ ruột còn có thể rời bỏ đứa con của mình để thoát khỏi cảnh nghèo khó thì còn ai có thể tin tưởng được đây?

Phó Liệt vẫn nhớ như in cảnh tượng người phụ nữ xinh đẹp ấy xoay lưng rời đi ——

"Liệt Nhi, nương[3] không thuộc về nơi này. Nơi này quá nhỏ bé, không phải nơi mà nương nên ở."

[3] nương: mẹ

"Không phải nẫu thân không thương con nhưng mọi việc đều có thể lựa chọn giữ lại hoặc từ bỏ."

Mọi việc đều có thể chọn giữ hoặc bỏ nên mỗi người đều có thể vì đủ mọi nguyên nhân mà ruồng bỏ hân.

Hắn tự nhận mình thông minh bẩm sinh, nhìn thấu thể nhân ghê tởm nhưng hiện tại, hắn không thể nhìn thấu Đồ Hoan.

"Phó Liệt, mở cửa! Nhanh lên đi, ta bị thương rồi, giúp ta bôi thuốc!"

Ngoài phòng, Đường Hoan đập cửa mạnh đến mức khiến cánh cửa rung lên ầm ầm

Phó Liệt sắp phải đi thi mà Đồ Hoan đã tiêu gần hết số ngân lượng tích góp bấy lâu, phần còn lại cũng chỉ đủ để làm lộ phí, vậy nên sau khi bán thịt xong, chiều nào Đường Hoan cũng lên núi hái hạt trà để bán, kiếm thêm chút tiền. Nhưng, ai ngờ được, hôm nay cô lại bị rắn cắn. Nhận sinh quả thật gian nan vô cùng!

Trong phòng, Phó Liệt thu hồi suy nghĩ, hơi nhủu mị lại.

Advertisement / Quảng cáo

Vì có gì mà Phó Liệt tạm thời không thể nhìn thấu được Đồ Hoan?

Trong nhận thức của hắn, Đồ Hoan vừa ích kỷ lại ngang tàn bạo ngược, nàng chưa từng được giáo dục từ tế cho nên đã trở thành một kẻ vô lý, khiến người ta chán ghét.

Càng quan trọng hơn là Đồ Hoan chưa bao giờ hòa nhã với Phó Liệt, nàng cho rằng mình bỏ tiền ra mua hắn thì hắn chính là nô lệ của nàng.

Có điều, chẳng biết vì sao mà gần đây, mặc dù Đồ Hoan vẫn là một Đồ Hoan với tác phong dã man, không hề khuê tú[4] nhưng cách cô đối xử với hắn lại thay đổi quá nhiều, nhiều đến mức khiến Phó Liệt hoài nghi cô có rắp tâm gì đó không thể để cho người khác biết.

[4]khuê tú: (người phụ nữ) có đức hạnh và tài giỏi.

Ps: Diệt mổ dùng "nàng" cho Đồ Hoan, dùng "cô" cho Đường Hoan nên sẽ có chỗ là "nàng", có chỗ lại là "cô". Việc gì do Đồ Hoan làm thì sẽ là "nàng" còn việc gì do Đường Hoan làm thì sẽ là "cô"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (8)

Cô mặt dày mày dạn quần lấy hắn, thường xuyên vờ như vô ý xuất hiện trước mặt hắn, thậm chí còn mang theo chút cẩn thận lấy lòng hắn.

Làm như vậy... rốt cuộc là vì cái gì?

"Boss phản diện trong tương lai" tuy rằng là kỳ tài ngất trời nhưng khổ nỗi hiện giờ vẫn còn là một thiếu niên không hiểu gì về chuyện nam nữ, cho nên hắn chưa từng nghĩ hướng về khía cạnh nam nữ.

Nếu biết Phó Liệt nghĩ gì, chỉ sợ là Đường Hoan sẽ vô qua, ôm chặt lấy chân hắn rồi hô to: "Bối vì bốn bảo bảo đang muốn cùng cậu đất tay nhau đi trên con đường nghịch tập dài thênh thang mà! Tiền sư! Ở đâu ra nhiều "vì cái gì" như vậy hả?"

"Đau đau đau!"

Đường Hoan ôm chân, vừa bôi thuốc vừa không quên kêu lên thảm thiết.

May mắn không phải rắn độc, nếu không chắc cô đã chết bất đắc kỳ tử rồi.

Nhìn thấy biểu cảm vận vẹo của Đường Hoan, gân xanh trên trán Phó Liệt nổi lên từng đường, rõ ràng có thể tự bôi thuốc mà lại ỉn ả, sống chết gì thì cũng nhất định phải vào bệnh viện phòng hắn, để làm gì? Há?

"Phó Liệt, ta bị thương rồi, chàng mau đến bôi thuốc cho ta!"

Đường Hoan đứng tình hợp lý sai bảo Phó Liệt, nhưng sau khi thấy Phó Liệt lãnh đạm nhìn cô thì cô lại lập tức héo, tự đưa cho mình một bậc thang để xuống: "Được rồi, được rồi, được rồi. Chàng là ông lớn, ta tự bôi thuốc, không dám phiền đôi tay quý hóa của chàng!"

Vì "Boss phản diện trong tương lai" nên mới bị thương, làm sao Đường Hoan có thể bỏ qua cơ hội tăng hạo cảm này được.

Advertisement / Quảng cáo

Từ trước tới nay, chịu khổ vì tình mà không nói chưa bao giờ là phong cách của Đường Hoan.

Khi Đường Hoan đang phân vân tự hỏi xem nên mở miệng thế nào để bày tỏ tình yêu đối với "Boss phản diện trong tương lai", thành công làm mối quan hệ của hai người hòa hoãn hơn thì Phó Liệt đã đi tới trước mặt cô, từ cao nhìn xuống cô.

Đường Hoan ngẩng đầu, vừa lúc đối diện với một đôi con ngươi sâu thẳm, đôi mắt ấy tựa như hồ nước lạnh sâu không thấy đáy, chẳng thể nhìn rõ cảm xúc bên trong.

"Cô muốn cho ta bạc, trợ giúp ta đi thi?" – Phó Liệt hỏi – "Vì cái gì?"

Hắn đã sớm hạ quyết tâm từ bỏ khoa cử năm nay, chờ gom đủ bạc làm lộ phí, ba năm sau, đến kỳ khoa cử tiếp theo, hắn mới tiếp tục tham gia. Dù sao thì lộ phí đi thi, không phải gia đình nhà nông nào cũng có thể bỏ ra được.

Hành động của Đồ Hoan làm hắn vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc cô làm thế là vì cái gì?

Rất nhanh thôi, hắn sẽ biết được đáp án.

Đường Hoan hận không thể ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng.

Boss đại nhân, cậu thật tri kỷ!

Nếu cậu đã chủ động hỏi mà bốn bảo bảo còn có thể bỏ qua cơ hội ôm đùi cậu, lấy hạo cảm của cậu thì thật quá có lỗi với cậu rồi!

"Bời vì chàng là tướng công của ta chứ sao! Ta thích chàng nên muốn đối xử thật tốt với chàng." – Cô nói với tinh thần vô cùng phấn chấn, khoe mắt cùng đuôi lông mày đều nhuộm ý xuân, bên trong đôi mắt đen nhánh như có ánh sáng lấp lóe, sáng đến mức khiến người ta khó có thể bỏ qua.

Phó Liệt cup đôi mắt với hàng mi dài của mình xuống, che đi cảm xúc bên trong. Lúc này, trong đầu Phó Liệt trống rỗng, hình như hắn vừa mới nghe được lời ám ý gì đó khó lường thì phải.

Hắn nhếch môi trào phúng, ép xuống những cảm xúc đang rung động trong lòng.

Phó Liệt hừ lạnh một tiếng, sau đó đẩy cửa ra ngoài. Khi đến ngưỡng cửa, hắn hơi khựng lại, đưa lưng về phía Đường Hoan, nói: "Không biết xấu hổ."

Nghe vậy, cả người Đường Hoan đều như sắp nổ tung.

Cô không thấy được, sau khi nói xong, Phó Liệt đã không tự chủ được mà cong môi cười.

"Boss phản diện trong tương lai" thật ngạo kiều nha, vô cùng ngạo kiều nha!

"Phó phản diện" ngạo kiều nghĩ thâm, hừ, chẳng qua chỉ là hư tình giả ý[1] mà thôi, để ta xem xem người thật lòng được đến mức nào.

Có điều, thói đời thay đổi thất thường, sau khi Phó Liệt nhận ra thì đã chẳng còn người để hắn trao ra thâm tình...

[1] hư tình giả ý: (tình cảm) giả dối, không có ý tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (9)

Gần đây, Đường Hoan rất hay cảm thấy ưu thương, ưu thương riết lại biến thành tảo bạo, mẹ nó chứ, tuy rằng bây giờ Phó Liệt vẫn còn trẻ tuổi nhưng ý chí của hắn đã cực kỳ sắt đá.

Hiện tại, mối quan hệ giữa hai người vẫn vô cùng cứng nhắc, tiền sư, cứng ngắt ngắc áy!

Cứ như vậy thì sao có thể dặt tay nhau nghịch tập, thay thế khí vận chi tử[1], đi lên đỉnh cao nhân sinh?

[1]khí vận chi tử: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.

Lưng còng sọt hạt trà, Đường Hoan cẩn thận bước đi trên đường núi.

Chỉ ngấm mỗi bóng lưng anh tuấn của thiếu niên đang đi đằng trước cũng đủ để khiến lòng Đường Hoan nhộn nhào... hừ, có cả nhà các cô nhộn nhào áy, khó khăn lắm Đường Hoan mới có thể kéo theo "phản diện đại nhân" lên núi nhặt hạt trà với mình, thế nhưng hắn chẳng giúp gì cho cô cả.

Sao hắn dám để một thiếu nữ như cô mang nặng rồi yên tâm thoải mái đi trước chứ?

Chỉ vì cô không phải nữ chính nên không có quang hoàn?

Hệ thống nhà người ta đều sẽ tặng quà tân thủ[2], cũng như có hướng dẫn dành cho người mới, rồi dạy cách làm sao để hoàn thành nhiệm vụ.... cô thì lại bị trói định với cái hệ thống chẳng được tích sự quái gì.

[2]quà tân thủ: quà dành cho người chơi mới (ai chơi game chắc biết)

Vô dụng! Đường Hoan thầm phi nhỏ trong lòng.

"Hoan Hoan thân ái, đừng nhục mạ[3] hệ thống nha, hệ thống báo báo sẽ tức giận đó!"

[3]nhục mạ: làm nhục bằng cách chửi mắng, xúc phạm nặng nề đến danh dự.

Ồi chao, cậu vô dụng như vậy mà còn có mặt mũi để tức giận á?

Quà tân thủ đâu? Hướng dẫn dành cho người mới đâu? Bàn tay vàng[4] đâu? Cốt truyện đầy đủ, kỹ càng, tỉ mỉ đâu? Nhiệm vụ dành cho người mới còn khó hơn cả lên trời, vậy mà cậu còn dám trách tôi vì tôi đã mắng cậu?

Advertisement / Quảng cáo

[4] bàn tay vàng: kỹ năng/khả năng/may mắn hơn hẳn người khác.

Cậu có tin ông đây bả công không hả?

"...."

Hình như ký chủ muốn bùng cháy, nó cứ tạm logout để bảo đảm an toàn thì hơn!

Đáp lại Đường Hoan chính là sự im lặng kéo dài.

*

**

Phó Liệt chậm rãi bước đi, dưới ánh trăng, hắn càng thêm giống như một vị thần lãng nguyệt thanh phong[5], không thể khinh nhờn[6]

[5]lãng nguyệt thanh phong: ánh trăng trong trẻo, gió mát êm dịu. -> ý nói Phó Liệt trong trẻo như ánh trăng, dịu êm như gió mát.

[6]khinh nhờn: khinh thường/không kính nể đối với người trên.

Phó Liệt khoan thai bước từng bước.

Nghe thấy Đường Hoan nhỏ giọng lầm bầm đằng sau, hắn không nhìn được mà cong cong khóe miệng, sau đó lại nhanh chóng xụ mặt, bày ra vẻ lãnh đạm. Cô nói "tên khốn không biết thương hoa tiếc ngọc", "sói mất trắng[7]", "nguy quân tử" gì gì thì hắn đều hiểu, nhưng "xứng đáng làm câu độc thân[8] cả đời" là sao?

[7]sói mất trắng (bạch nhãn lang): từ dùng để chỉ những người vong ân bội nghĩa, ăn cháo đã bát, có tâm địa(lòng dạ) độc ác.

[8]câu độc thân: ngôn ngữ mạng của người Trung Quốc, dùng để chỉ những người độc thân(FA), mang ý trêu chọc hoặc hơi trào phúng.

Advertisement / Quảng cáo

Phó Liệt nhủ vậy, hắn nghe không hiểu câu cuối cùng.

Đường Hoan không hề biết, "Boss phản diện trong tương lai" đã mượn tao[9] đến mức này, làm ra vẻ lạnh lùng cao quý nhưng trên thực tế lại yên lặng dựng tai, nghe cô lắm bầm.

[9]mượn tao: từ này mang nghĩa tùy ngữ cảnh, trong hoàn cảnh này, mượn tao có thể hiểu là muốn ghéhnh còn cụ, muốn biết lắm rồi nhưng vẫn tỏ vẻ không muốn.

Đồ Hoan vẫn là một Đồ Hoan như xưa, vừa thô tục, vô lễ, vừa vô văn hóa nhưng chẳng hiểu vì sao mà Phó Liệt lại không cảm thấy chán ghét đến mức muốn kéo nhau cùng chết như trước nữa.

Đường núi gấp ghềnh, Đường Hoan vừa lo lắng một cái là đã bị vấp, ngã lăn xuống đất, hạt trà văng ra hơn nửa, quan trọng nhất chính là khi cô đứng dậy, mắt cá chân truyền đến cơn đau nhói tim, đau đến mức cô không nhận được phải xuyt xoa vài tiếng. Nhìn về phía Phó Liệt, cô bắt lực kêu: "Phó Liệt, ta bị thương rồi, chẳng công ta đi!"

Thật ra tại thời điểm Đường Hoan ngã, Phó Liệt tai thính đã nghe được động tĩnh phía sau rồi, cô điều, hần lại giả vờ không nghe được bởi vì danh dự của cô quá thấp, bao nhiêu lần đều hô to mình bị thương nhưng chẳng qua chỉ là làm trò để lôi kéo sự chú ý của hần mà thôi. Hần không biết cô gái này có hiểu lễ nghĩa liêm sỉ hay không mà chẳng thấy rụt rè chút nào, cứ có cơ hội là lập tức thổ lộ với hần ngay.

Phó Liệt xoay người, đến bên Đường Hoan rồi ngồi xổm xuống, thấy mắt cá chân của cô sưng to như cái mìn thẩu thì vô cùng lúng túng.

Bị thương không nhẹ, nhìn qua thì có vẻ không đi được thật.

Cho nên, công tôi đi, công tôi đi!

Đường Hoan chớp chớp đôi mắt to tròn lấp lánh, nhưng sau khi nghe xong câu nói của Phó Liệt, cô suyt nữa thì không kiềm chế được dung nham đang phun trào trong lồng ngực mình mà giọng chân, đá thẳng nhải này lăn xuống núi.

Bị thương không nhẹ, không đi được? Phó Liệt suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ta xuống núi, mời người lên nâng cô."

Nếu bây giờ, hần một mình đưa cô xuống núi sẽ chỉ làm chân cô càng thêm nghiêm trọng, mời vài người dùng ván gỗ nâng cô xuống, ít nhất vết thương sẽ không nặng thêm.

Thật ra Phó Liệt cũng có lòng tốt nhưng mở mồm nói lại khiến Đường Hoan tức đến suyt nữa thì ngất đi.

Tiền sư, EQ có thể thấp hơn được nữa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (10)

Đêm, gió núi mang theo hơi lạnh thổi vào vèo, Đường Hoan rùng mình một cái.

"Không được, ở trên núi một mình, ta sợ hãi. Chẳng công ta xuống đi."

Dưới ánh trăng, được một thiếu niên tuổi mới công đi từng bước, từng bước trên con đường núi uốn lượn, nghĩ thôi cũng đã thấy vô cùng lãng mạn.

Tại Phó Liệt hơi đỏ lên, trong mắt xuất hiện một tia xấu hổ buồn bực nhưng không ai phát hiện ra.

Thật là, càng ngày càng không biết xấu hổ!

"Thân thể của cô cường tráng, ta sợ công không nổi!" – Phó Liệt cũng chẳng hiểu tại sao bản thân lại buột miệng nói ra những câu khác nghiệt như vậy nữa. Phó Liệt biết, thứ phụ nữ đề ý nhất chính là đáng người của mình, chỉ là, hần không muốn nhìn thấy bộ dạng tiêu nhân đắc chí[1] của người nào đó, hần thích nhìn thấy cảnh người nào đó nghiền răng nghiền lợi cơ.

Advertisement / Quảng cáo

[1]tiểu nhân đắc chí: những kẻ tiểu nhân có tài đức tầm thường nhưng nhờ vào mưu mô mà thành công trên một lĩnh vực nào đó, sau khi thành công thì thích khoe khoang, tự đắc.

Hần không biết, cảm xúc của hần bây giờ có tên gọi là "không phải oan gia, không gặp nhau"

Thân, thể, cường, tráng?

Phó Liệt, tôi muốn bóp chết cậu, đừng ai cản tôi!

Lòng Đường Hoan rít gào muốn nổi bão nhưng ngay khi đầu cô xuất hiện ý nghĩ muốn bóp chết "boss phản diện tương lai" thì ở sâu trong linh hồn, uy áp lại bắt ngờ đánh úp, cô đau đến mức muốn nổ tung, không thể thờ nổi, trước mắt tối sầm, mồ hôi chảy ra ròng ròng.

Hệ thống "đau lòng" trong im lặng: Ký chủ gốc X, ăn đau mà không nhớ lâu, đã nói không được sinh ra tâm tư gây hại cho boss phản diện rồi mà!

Đường Hoan thờ hồn hèn, cô đang phải chịu cơn đau vô cùng khủng khiếp.

Sau khi cảm nhận được sự khác thường của người phía sau, Phó Liệt nhanh chóng quay về bên người cô. Hần thấy cô đã nhắm nghiền mắt, tựa như đang phải chịu sự thống khổ vô cùng lớn. Mặt cô trắng bệch, bờ môi mất đi màu máu, cũng không biết vì sao lại vậy.

"Đồ Hoan?" – Phó Liệt nôn nóng gọi.

Có điều bây giờ Đường Hoan đã chẳng rảnh để bận tâm, chứ nếu cô phát hiện cảm xúc của Phó Liệt lúc này, chỉ sợ sẽ mang ra khoe khoang liên tiếp vài ngày liền.

Thấy Đường Hoan không trả lời, lại đau đến phát run, Phó Liệt không nghĩ nhiều nữa, đỡ cô lên lưng, nhanh chóng công cô xuống núi. Chẳng qua chỉ bị trật chân mà thôi, sao lại đau đến mức này? Chẳng lẽ còn bị thương ở chỗ khác nữa?

Một lúc sau, khi đã đến chân núi, Đường Hoan mới ổn hơn một chút.

Sau đó, cô không nhớ đời mà mở miệng đâm chọc: "Nhìn đi, ta biết chàng sẽ công ta xuống núi mà! Chúng tớ chàng vẫn rất quan tâm ta đó, Phó Liệt à!"

Mặt mũi Phó Liệt cứng đờ, cảm xúc mềm mại trong lòng bàn tay cứ như càng ngày càng thêm nóng, nóng đến mức khiến hần hận không thể ném luôn người trên lưng xuống dưới.

"Ta chỉ sợ cô chết trên núi khiến người ta hoài nghi, đưa tới phiền phức cho ta mà thôi."

Advertisement / Quảng cáo

"Hừ, mạnh miệng, mềm lòng!" – Đường Hoan đắc ý chọc thủng tâm tư ai đó.

Phó Liệt: "..."

Hần quả thật không nên nói chuyện với cô.

Thấy Phó Liệt không nói nữa, Đường Hoan bắt đầu không ngừng gây sự chú ý: "Phó Liệt, chàng nghĩ mà xem, chàng quan tâm ta như thế chứng tỏ chàng rất thích ta, hay là chúng ta cứ vậy sống với nhau cả đời đi!"

Cậu đừng bao giờ để quang hoàn của nữ chính mê hoặc rồi sau đó chịu khổ chịu sở vớ tình nha! Ông đây tuy rằng chỉ là đồ tể nhưng tốt xấu gì cũng biết nấu thịt cho cậu ăn, đi theo nữ chính, cậu chỉ được ăn mìn thẩu mà thôi!

Đường Hoan chỉ thuận miệng nói một câu nhưng lại khiến Phó Liệt như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than, hồ nước nơi đáy lòng vốn lặng yên tựa mặt gương, giờ lại dần dần nóng lên, sau đó sôi trào, chậm rãi tràn ra.

Phó Liệt cảm thấy khuôn mặt mình nóng bừng bừng.

"Cô chết tâm đi!" – Tuy trong lòng xấu hổ buồn bực nhưng Phó Liệt vẫn nói với giọng bình tĩnh không gợn sóng – "Người mà Phó Liệt ta muốn sống chung phải là một tiểu thư khuê các ôn nhu, hiền thực, tuyệt đối không phải cô! Sau khi đỗ khoa cử, ta nhất định sẽ tự chuộc thân!"

Phó Liệt cũng không biết vì sao mình lại nói ra những lời này, có lẽ là vì muốn thử xem điểm mấu chốt của cô ở đâu chăng?

Gần đây, cô cũng đã thu liễm[2] tính tình, hẳn thật muốn nhìn xem, cô thu liễm tính tình được đến mức nào.

[2]thu liễm: thu vào, giữ lại, không cho (thứ gì đó) vươm ra, tỏa ra.

Đường Hoan...

Móa[3], ta vừa nghe thấy cái gì vậy?

Tối nha, cùng thương tổn nhau nha!

"Vây chàng cũng đừng quên, chàng là trượng phu[4] của ta, được ta cưới hồi đang hoàng. Chàng muốn chuộc thân? Mơ hão đấy à? Đến lúc đó, tiểu thư khuê các mà chàng tâm tâm niệm niệm[5] cũng chỉ có thể làm ngoại thất[6], đứng nghỉ được bước vào cửa nhà ta một bước!" – Đường Hoan nói giận dưng dưng, hừ mạnh một tiếng – "Yêu mà không có được, chính là kết cục sau này của chàng!"

Advertisement / Quảng cáo

[3]Tác giả dùng: "ta ngày" (我日). Đây là một câu chửi thề của miệng của giới trẻ bên Trung, bên ấy còn có mấy từ tương tự như là "ta kháo", "ta thảo", ... Tương tự như câu chửi "**** mẹ" của miệng của bên mình

[4] trượng phu: phu quân (từ người phụ nữ thời xưa gọi chồng) hoặc dùng để chỉ một người đàn ông có khí phách theo quan niệm của xác hội phong kiến.

[5]tâm tâm niệm niệm: đồng nghĩa với tâm niệm(ngiht tới thường xuyên/tự nhắc mình để ghi nhớ và làm theo) nhưng mang sắc thái mạnh hơn.

[6]ngoại thất: tình nhân/vợ bé nuôi dẫu bên ngoài, không được công nhận.

Phó Liệt biết Đường Hoan chỉ mạnh miệng nói vậy thôi nên cũng lười so đo với cô. Nhưng, hẳn đâu ngờ, cô mạnh miệng nói một câu lại là một câu thành sấm.

Nếu biết trước thì...

Nào có cái gọi là "hữu biết trước" cơ chứ!

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 11: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (11)

Phó Liệt công Đường Hoan đi thẳng xuống núi, vừa mới đến đầu thị trấn đã cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Toàn bộ thị trấn yên tĩnh giống như không có vật sống, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng chẳng hề nghe thấy, hoàn toàn tĩnh mịch, không chút sức sống.

Trong không khí dường như còn mang theo mùi máu tươi, càng đi sâu vào trong trấn, mùi máu càng nồng, đến cuối thì cứ như khắp trời khắp đất đều là mùi máu vậy.

Trong sân Đồ gia.

Bác Phó ngã trên ngưỡng cửa, đầu lẩn một bên, máu chảy lênh láng khắp nơi, phát ra một mùi tanh tươi nóng hằm hập. Trông mắt bác Phó trùng to, chết không nhắm mắt.

Thị trấn non xanh nước biếc đã biến thành thị trấn chết, không còn lấy một người sống, nhà nào nhà nấy đều bốc lên mùi máu tươi nồng nặc, che trời lấp đất, khiến người ta không biết nên trốn vào chỗ.

Tĩnh mịch.

Mạng sống của tất cả mọi người đều kết thúc tại nơi này.

Từng bước từng bước, Phó Liệt đi về phía thị thê cha mình, mỗi bước đều đặc biệt nặng nề, bóng dáng gầy yếu của thư sinh văn nhược giờ đây lộ ra nồng đậm bi thương cùng lịch liêu[1].

[1]lịch liêu: tịch mịch(vắng lặng và yên ắng) + hoang vắng.

Đường Hoan bình tĩnh đứng tại chỗ.

Hai cánh tay cô rũ xuống, có cái gì đó dần dần thay đổi nơi đáy lòng.

Cô vẫn luôn nghĩ đây chỉ là một trò chơi, con người nơi đây cũng chỉ là NPC[2], nhưng khi những người này chết ngay trước mặt mình, cô không thể tiếp tục tự lừa dối bản thân thêm nữa. Ba ngàn Đại Thế Giới chứa vô số Tiểu Thế Giới, người ở mỗi thế giới đều là người sống sờ sờ, nhưng, họ cứ như thể mà bị tàn sát!

[2]NPC: Non-player character – nhân vật trong các trò chơi được lập trình sẵn mà người chơi không thể điều khiển.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống chỉ cho Đường Hoan cốt truyện gián lược[3] về nam nữ chính cùng Phó Liệt, cô không hề biết trong trấn còn xảy ra việc này.

[3]Gián lược: Đơn giản và sơ lược.

Nhưng nghĩ kỹ thì thời gian xảy ra đồ trấn[4] là sau khi Đồ Hoan bị giết, Phó Liệt vội vã thoát thân. Lúc đó, Phó Liệt đã sớm rời khỏi quê hương, tin tức lại không thông, tất nhiên sẽ không biết bà con làng xóm của mình đã bị giết sạch.

[4]đồ trấn: đồ(屠) là tàn sát, giết hại hàng loạt->đồ trấn: tàn sát giết hại cả thị trấn.

"Tĩnh —— Hoan Hoan thân ái, nhiệm vụ chi nhánh đã được kích hoạt, nội dung nhiệm vụ: Đền bù thiếu sót. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, đạt được 2 điểm công đức."

Hệ thống đột nhiên nhảy ra, đánh gãy những run rẩy trong nội tâm của Đường Hoan, Đường Hoan chớp chớp mắt, nhanh chóng thu liễm nỗi sợ vào lòng.

Tổ sư, nhiệm vụ chi nhánh này có ý gì há? Chỉ mỗi bốn chữ, không thêm giải thích thêm, muốn chơi kiểu gì đây?

Có điều, được cộng điểm công đức, công đức chính là thứ tốt nha.

Hệ thống đã nói, hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyến sẽ được cộng thêm tuổi thọ, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh sẽ được cộng thêm điểm công đức, tích đủ 1000 điểm công đức là có thể chữa khỏi bệnh nan y.

"Y trên mặt chữ nha—" Giọng hệ thống có chút phập phồng[5] – "Gặp được nhận vật mấu chốt là có thể kích phát nhiệm vụ chi nhánh trong cốt truyện, Hoan Hoan thân ái, thấy tính năng mới mà bốn hệ thống vừa khai phá ra có thú vị không?

Đường Hoan...

Tính cổ gắng để tự bù đắp khuyết điểm lớn nhất của mình đấy à?

Là một hệ thống trí tuệ nhân tạo, cậu không bán manh sẽ chết hả?

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Miệng vết thương đều giống nhau.

Cách giết người sạch sẽ lưu loát.

Trong nhà không mất tiền bạc hay bất cứ thứ gì có giá trị.

Không phải vì cướp bóc, vậy thì vì cái gì?

Để phòng ngừa hung thủ quay lại, Đường Hoan vào nhà, vụng vàng thu thập ngân lượng và lấy thêm mấy bộ quần áo sạch rồi kéo Phó Liệt nhanh chóng rời đi. Dù sao thì Phó Liệt cũng sắp phải vào kinh dự thi, chỉ bằng đi luôn từ giờ.

Biến cố bất ngờ xảy ra sẽ khiến tâm tính con người thay đổi lớn, đặc biệt là với những người vốn đã âm trầm đa nghi như boss phản diện. Sau khi gặp biến cố, tốc độ hắc hóa của boss phản diện càng thêm nhanh.

Đường Hoan nhay bèn cảm nhận được biến hóa của Phó Liệt.

Lúc trước, tuy rằng hắc khó ở chung, thường làm mặt lạnh nhưng ít ra còn có tư thái của một thiếu niên ngạo kiều nên có. Còn giờ, cái chết của cha hắc đường như làm hắc trưởng thành chỉ sau một đêm, sắc mặt lãnh trầm, ánh mắt âm u, nhìn cứ như một con rôi không có sức sống vậy.

Tình trạng ấy kéo dài mãi đến khi vào kinh thành và gặp được nữ chính. Sau khi gặp nữ chính, đôi mắt của hắc mới bắt đầu sáng lên, sinh cơ nảy nở trong tíc tắc, khiến Đường Hoan tức giận đến dậm chân.

Ta *beep* cả nhà cậu!

Nhắc đến cảnh tương ngộ với nữ chính Giang Mộng Thiên, Đường Hoan mặt mũi đỏ trán, không thể không bội phục sức mạnh của nữ chính quang hoàn[5].

[5]nữ chính quang hoàn: quang hoàn(ánh sáng/vàng sáng/...)của nữ chính

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (12)

Vì khi chạy trốn mạng theo không nhiều ngân lượng nên Đường Hoan dùng tiền vô cùng tiết kiệm, chỉ mong sẽ chẳng gặp phải cảnh như trong cốt truyện, nghèo túng đến mức bị Giang Mộng Thiên bỏ thí. Dù sao thì thánh mẫu quang hoàn của nữ chính cũng chiếu sáng khắp nơi, quý biết boss phản diện có bị lóa mù mắt, biến thành fan trung thành của nữ chính hay không.

Dưới sự chi tiêu cần kiệm của mình, tới ngoại ô kinh thành, trong tay Đường Hoan vẫn còn chút tiền, ít nhất sẽ không phải sống quá mức nghèo túng. Nhìn bản thân có phong phạm hiền thê lương mẫu như vậy, Đường Hoan tự thấy mình đáng cấp vô cùng. Khi ngồi đếm bạc, cô vui đến híp cả mắt, suýt chút nữa thì cười ra thành tiếng.

Thế nhưng, bia đỡ đạn chủ định là phải đi theo kịch bản, cũng như đại boss chủ định là phải quý gối dưới quang hoàn của nữ chính...

Khi sắp vào tới kinh thành, Đường Hoan và Phó Liệt gặp phải bọn cướp, tất cả vàng bạc châu báu đều bị cướp sạch, may mắn chính là bọn cướp còn để lại hai cái mạng cho hai người.

Tiền sự nó chứ, tính đi tính lại cuối cùng cũng vẫn rơi vào cảnh không xu dính túi, phải đi ăn xin.

Người đọc sách không chịu ăn xin, bắt Phó Liệt hạ mình xin ăn người khác gần như là việc không có khả năng xảy ra. Cũng may là da mặt của Đường Hoan rất dày, dù sao thì khi còn nhỏ, chỉ vì miếng ăn, cô cũng đã trải qua không ít chuyện mất mặt, cho nên khi làm loại việc như đi xin cơm, cô chẳng hề có bất cứ áp lực tâm lý nào.

"Này, ăn chút gì đi!" – Đường Hoan đưa cái màn thầu đã lạnh ngắt trong tay cho Phó Liệt.

Lưng hắc thẳng tắp, một thân quần áo màu xanh tuy rằng dính bẩn nhưng không hề gây ảnh hưởng đến khí chất ưu tú của hắc.

Phó Liệt cứ ngồi im lặng bên đường, vì không ăn gì trong một thời gian dài nên mặt hắc tái nhợt. Hắc nhìn thoáng qua màn thầu trong tay Đường Hoan, lại không đưa tay ra nhận.

Trên màn thầu trắng còn có một dấu tay đen xỉ

Thấy Phó Liệt không chịu nhận, Đường Hoan bĩu bĩu môi, xem ra "Phó phản diện" có bệnh sạch sẽ.

"Dù hơi bẩn nhưng vẫn nên ăn một chút, nếu tiếp tục nhịn ăn thì sẽ chết đói mất!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghe vậy, Phó Liệt mỉm môi. Hắc không ăn không phải vì có bệnh sạch sẽ như Đường Hoan nghĩ mà vì...

Hắc biết, cô cũng chưa ăn gì cả.

Hiện tại, hắc chính là gánh nặng của cô. Cô kiên cường tới mức làm hắc cảm thấy hổ thẹn, quan trọng hơn cả, hắc không muốn để cô tiếp tục phải chịu liên lụy thêm nữa.

Lần đầu tiên, Phó Liệt sinh ra hoài nghi đối với chính mình. Rốt cuộc thì việc đọc sách thánh hiền có lợi ích gì với hắc?

Cửa tan nhà nát, hắc bắt lượ!

Gặp cảnh máu tanh, ngoại trừ đau lòng, hắc không có biện pháp nào cả!

Đã vậy còn liên lụy đến chính nương tử của mình, để cô phải chịu sự coi thường của người khác!

Tất cả mọi việc đều khiến hắc nghi ngờ bản thân, lòng ngực bị một sự phẫn uất khó tả đè nén.

Hận!

Hắc thống hận kẻ đứng sau giết hại người thân của mình, càng thống hận bản thân vô dụng.

Có lẽ, Phó Liệt cũng chưa hề phát hiện ra, hắc đã tiếp nhận việc Đồ Hoan là nương tử của mình từ lúc nào không hay.

Advertisement / Quảng cáo

"Đồ..." – Hoan Nhi, nàng không cần phải lo lắng cho ta nữa đâu!

"Ấn màn thầu lạnh sẽ dễ dàng sinh bệnh, ăn màn thầu nóng đi!"

Tiếng nói như âm thanh của tự nhiên đánh gãy những lời Phó Liệt định nói, Đường Hoan vừa ngừng đầu lên đã thấy một thiếu nữ xinh đẹp mặc một thân bạch y, duyên dáng thướt tha nhìn xuống Phó Liệt, trong mắt cô ta lấp lóe ánh sáng thiện lương, suýt nữa thì lóe mù hai mắt Đường Hoan.

Đường Hoan muốn khóc, không phải vì cảm động mà là bị dọa sợ.

Có để cho bia đỡ đạn sống nữa không hả?

Vì cái gì mà vòng đi vòng lại, Giang Mộng Thiên vẫn lấy tư thái cứu vớt chúng sinh xuất hiện trước mặt Phó Liệt?

Còn nữa, mắt nữ chính đại nhân mù rồi à?

Bên cạnh có một người đầu bù tóc rối là tôi, nhìn qua còn nghèo túng hơn cả Phó Liệt cơ mà!!!

Cùng lắm thì hần chỉ xem như thiếu dinh dưỡng, bổn báo sắp chết đói đến nơi rồi đây này, vì cái lông gì mà cô chỉ thấy mỗi hần thôi hả?

Cho nên, thánh mẫu quang hoàn của cô chỉ chiếu sáng cho đàn ông thôi sao?

Ps: chủ nhật vui vẻ, đăng một chương:">

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (13)

Khí vận quả là một thứ huyền diệu.

Nam nữ chính của mỗi thế giới đều là "người mang khí vận" do Thiên Đạo lựa chọn, họ may mắn hơn người bình thường rất nhiều. Nhưng, đạo đức của nam nữ chính cũng không vì thế mà trở nên hoàn mỹ, không ti vết! Do kiếp trước làm nhiều việc thiện nên tích được nhiều công đức, cộng thêm may mắn hơn người nên kiếp này khí vận chi tử[1] mới có được quang hoàn nghịch thiên[2] của nhân vật chính.

[1]khí vận chi tử: người mang khí vận được thiên đạo lựa chọn.

[2]nghịch thiên: trái ý trời, nhưng ở đây có thể hiểu là (một thứ gì đó) quá mức đẳng cấp, nhiều khi còn trái với lý lẽ thông thường, ví dụ như người có được quang hoàn nghịch thiên, khi gặp một tai nạn, đáng lẽ phải bị thương nhưng bằng một cách nào đó lại có thể bình an vô sự, điển hình là nam/nữ chính trong một bộ phim/truyện gặp việc gì cũng có thể từ có hóa không, thoát chết không gang tấc, hoặc có người chần thây,... Quang hoàn nghĩa là vàng sáng/ánh sáng!... hay nôm na dễ hiểu hơn là cái vòng sáng giống như cái vòng trên đầu thiên thần ấy, người thường không nhìn thấy nhưng nó vẫn tồn tại.

Có được quang hoàn nghịch thiên, hảo cảm của người khác dành cho nam nữ chính cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Nam nữ chính cao ngạo, vô lễ, không coi ai ra gì? Ngại quá, đó gọi là kiệt ngạo khó thuần[3], có cá tính!

Advertisement / Quảng cáo

[3] kiệt ngạo khó thuần(桀驁不馴): kiêu ngạo, không chịu khuất phục trước bất kỳ điều gì.

Nam nữ chính do dự, không quyết đoán, hồ chết đồng đội? Ngại quá, đó gọi là vô tội, thiện lương, lòng mang thiên hạ!

Nam nữ chính...

Tóm lại, nam nữ chính làm gì cũng đúng, gì cơ, chẳng ấy không muốn làm bạn với nam nữ chính á? Ngại quá, chẳng ấy sẽ trở thành bia đỡ đạn nhanh thôi!

Nói ngắn gọn ——

Người nào mang khí vận hay không thì cũng chẳng nói lên được phẩm hạnh của người đó tốt hay xấu. Dù sao thì trên đời này cũng chẳng có gì là xấu tuyệt đối hay tốt tuyệt đối, mỗi người đều có đã tâm riêng, mỗi người đều có một góc tối giấu dưới đáy lòng, khí vận chi tử cũng không ngoại lệ.

Hiển nhiên, nữ chính đại nhân của thế giới này – Giang Mộng Thiên cũng không phải một vị thánh mẫu Mary Sue[4] hoàn mỹ... Bởi vì quang hoàn của cô ta cũng chẳng chiếu tới người Đường Hoan! Lật bàn!

*[4]Mary sue: nhân vật nữ hoàn hảo về mọi mặt, là người bác ái thân thiện, sẵn sàng giúp đỡ tất cả mọi người(kể cả người xấu, người đã từng hại mình) vô điều kiện, thậm chí là có thể hy sinh bản thân mình; **Mary Sue quang hoàn:** ánh sáng thánh thiện, có thể thu hút nhiều người đàn ông...*

Cảnh có trong kịch bản rút cuộc cũng xuất hiện, Đường Hoan vô cùng khản trương.

Phó Liệt, nếu cậu dám nhận màn thầu của cô ta, ông đây sẽ bóp chết cậu!

Đường Hoan đã biết quá rõ ảnh hưởng của kẻ mang khí vận đối với người khác rồi. Ở thế giới ban đầu của cô hay ở bất cứ thế giới nào đi nữa thì cô cũng vẫn luôn là bia đỡ đạn. Nhớ khi còn đi học, chậu hoa từ trên lầu rơi xuống rõ ràng phải đập trúng người đi trước cô, nhưng không hiểu vì sao mà chậu hoa ấy lại lệch khỏi quỹ đạo, rơi trúng đầu cô, khiến cô vỡ đầu chảy máu, trên đường tới bệnh viện thì gặp phải một vụ tai nạn xe cộ, sau khi đến bệnh viện, họ sĩ thực tập lại vô ý dùng sai thuốc...

Từ đó về sau, Đường Hoan biết, ông trời vĩnh viễn sẽ không thiên vị mình!

Ví dụ như cô cực cực khổ khổ xin màn thầu về cho Phó Liệt, "Phó phản diện" lại không thèm để ý tới.

Nhưng màn thầu nữ chính đưa thì... Vậy mà hần lại nhận!

Nhận đó!

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó, ta lật bàn!

Nhận có cái bánh thôi mà, hai người có muốn diễn luôn cảnh thâm tình nhìn nhau, liếc mắt một cái là vạn năm trôi qua không?

Thiếu niên thanh y[5] ngồi dưới mái hiên hành lang, dáng người lịch sự, nhã nhặn như tùng xanh trúc biếc, vẻ mặt lạnh nhạt, trong trẻo tựa trích tiên[6], thiếu nữ bạch y khom lưng mỉm cười nhìn người đối diện, quần áo tung bay nhẹ nhàng như tiên nữ hạ phàm. Màn thầu trở thành nhịp cầu nối hai người, trai tài gái sắc, hình ảnh quá mức đẹp để.

[5] thanh y: quần áo màu xanh

[6]trích tiên: vị tiên bị đẩy (đọa) xuống trần

Nhìn thấy ngọc giác[7] bên hông Giang Mộng Thiên, mắt Phó Liệt loe loe.

[7] ngọc giắc: trang sức bằng ngọc có hình tròn, ở giữa có một lỗ hổng.

Sau đó, hần tiếp tục yên lặng nhìn cô ta, phảng phất như tất cả hình ảnh đều dừng lại tại giây phút ấy.

Người bị bỏ qua, Đường Hoan....

Móc, quang hoàn của nữ chính có phải quá mạnh rồi không?

Bỏ bảo bảo đối tốt với Phó phản diện như vậy mà cũng không so được với cái màn thầu của nữ chính.

"Cảm ơn." Nghe được giọng nói khàn khàn của Phó Liệt, không biết vì sao mà Đường Hoan lại thấy rất buồn, trong lòng vô cùng hụt hẫng.

Quả nhiên, vận mệnh của bia đỡ đạn muốn đổi đều bi ai, làm gì đi nữa thì cũng vẫn thua khí vận chi tử có thêm quang hoàn.

Đường Hoan tức giận, vì vậy bắt đầu đơn phương chiến tranh lạnh với Phó Liệt, ngày nào cũng bày ra dáng vẻ của một vị thần không hỏi chuyện nhân gian. Từ sau khi gặp Giang Mộng Thiên, không biết có phải vì được quang hoàn của nữ chính kích thích ý chí chiến đấu hay không mà Phó Liệt chẳng còn sa ngã, suy sút nữa, bắt đầu thay đổi, đảm đương trách nhiệm của một người đàn ông.

Không biết hần làm cái gì mà ngày nào cũng đi sớm về trễ, đến khuya mới nhìn thấy mặt. Nhưng, ít ra thì bây giờ Đường Hoan không cần xuất đầu lộ diện đi xin com nữa...

Advertisement / Quảng cáo

Nơi dừng chân tạm thời của Đường Hoan và Phó Liệt chính là một gian miếu hoang đồ nát.

Mỗi ngày, khi trời còn chưa sáng, Phó Liệt đã một mình rời đi, chờ Đường Hoan ngủ dậy, bên cạnh sẽ luôn có vài cái màn thầu trắng. Giữa trưa, Phó Liệt không quay lại nhưng sẽ nhờ một tên tiểu khát cái[6] đưa com cho Đường Hoan, nhìn mức độ sạch sẽ thì không hề giống thức ăn thừa của người ta.

[6]khất cái: ăn xin, ăn mày.

Cho nên... hần kiếm bạc ở đâu?

Chẳng lẽ đã thành công leo lên nữ chính?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (14)

"Phó Liệt khốn kiếp!" – Thế thăm một mình trong tòa miếu đồ nát, Đường Hoan ngồi bên đồng lửa mắng Phó Liệt. Không biết Phó Liệt gặp phải chuyện gì mà đến tận khuya cũng chưa thấy về. Hàng đêm, Đường Hoan đều chờ Phó Liệt mang com về nhưng hôm nay, cô đã đợi đến mức ngực dán vào lưng mà vẫn chưa thấy hần đâu.

Cứ nghĩ đến cảnh gặp gỡ của Phó Liệt và Giang Mộng Thiên, trong lòng Đường Hoan lại dâng lên cảm giác vô cùng khó chịu. Nhìn thấy nữ chính một cái là đã không dòi nổi bước chân, xứng đáng là bia đỡ đạn phản diện. Cả ngày đều không thấy người đâu, chẳng biết đầu điểm làm cái gì khó nói nữa.

Ngay khi Đường Hoan tức giận, cầm nhánh cây chọc chọc khiến đồng lửa bắn ra vô số tia đỏ thì cửa miếu kéo kẹt vang lên, đêm vắng nên âm thanh phát ra nghe cực kỳ chói tai, Đường Hoan kinh hì[1] nhìn về phía cửa...

[1]kinh hì: kinh ngạc(ngạc nhiên) + vui vẻ

Không phải Phó Liệt, mà là...

Đường Hoan mím môi, giả bộ trấn định rồi thu hồi ánh mắt nhưng thật ra nội tâm lại đang rít gào: "Hệ thống, hình như tôi gặp phải người xấu rồi!"

Advertisement / Quảng cáo

"Đừng sợ, có lẽ người ta chỉ đi ngang qua mà thôi!"

Mười mấy gã cao lớn, thô kệch, tục tũn vừa cười rung trời nổ đất, vừa đi vào trong miếu hoang, mang theo hơi lạnh cùng gió thổi vèo vèo. Trên mặt gã râu quai nón đi đầu có một vết sẹo do bị đao chém, nhìn qua vô cùng đáng sợ. Nhận thấy trong mắt hần lộ ra vẻ dâm tà, tám Đường Hoan lạnh mắt một nửa.

"Ngang qua cái quả dưa hấu nhà cậu ấy, bọn họ đang đi về phía tôi kia kia!"

Đường Hoan làm ra vẻ không có việc gì nhưng thật ra cả người cô đều đang run lên bần bật, hô hấp cũng nhe đi, cô đang cố gắng làm giảm sự tồn tại của mình xuống đến mức thấp nhất có thể.

Hệ thống: "Đừng sợ, có lẽ người ta chỉ muốn cướp tiền thôi, dù sao thì trên người cô cũng không còn đồng nào, sẽ không có thêm tổn thất gì."

Đường Hoan tò vò trấn định, tiếp tục ném cùi vào trong đồng lửa.

Trong màn đêm yên tĩnh, cùi cháy phát ra âm thanh lộp độp nghe cực kỳ chói tai.

"Chao ôi, tiểu nương tử từ nơi nào đến đây thế? Đêm tối lại ngồi một mình trong miếu hoang, không sợ à?" Tên râu quai nón đi về phía Đường Hoan, miệng thì nói những lời thương hoa tiếc ngọc nhưng ánh mặt đáng khinh đã để lộ ra tâm tư của hần.

Đường Hoan... Giật tiền cái mẹ nhà cậu ấy, nói cái gì là sai cái đấy!

"Tướng công của ta chỉ đi ra ngoài nhặt cùi mà thôi, ta có gì phải sợ." – Ngoài mặt bình tĩnh, Đường Hoan đáp.

Lớn lên trong cô nhi viện, cô nhi viện lại tọa lạc[2] ở nơi hỗn loạn nhất trong thành phố nên Đường Hoan đã từng bị không ít du côn lưu manh bắt nạt, thành ra bây giờ, cô rất am hiểu bản tính của những kẻ này. Bọn chúng chỉ biết bắt nạt người yếu, nếu đáng ấy liều mạng với chúng, chưa chắc chúng đã dám bắt chấp tất cả.

Tuy là hiểu vậy nhưng cô vẫn không khống chế được mà sợ hãi.

Trong giây phút đầy sợ hãi này, Đường Hoan vẫn không quên xách Phó Liệt ra, mắng cho hần đầy đầu máu chó.

Mẹ nó chứ, Phó Liệt khốn kiếp, tốt xấu gì thì cậu cũng là boss phản diện, vì sao lại không có quang hoàn của boss phản diện? Nhìn nam chính nhà người ta mà xem, "chân ái" của người ta sống lâu trăm tuổi, còn bốn bảo bảo ở bên cạnh cậu, mỗi phút mỗi giây đều có thể rơi vào tình cảnh bị cướp tiền, cướp sắc đây hiem ngay.

Còn nữa, vị đại ca này...

Advertisement / Quảng cáo

Trong kinh thành nhiều tiểu thư khuê các như vậy, nếu ngài không kim nén được mà động tình, có bản lĩnh thì đi tìm cô nào khuynh quốc khuynh thành ấy! Tôi chỉ là người giết heo, thích chơi khẩu vị nặng ả?

*

* *

Bên trong phủ Thái tử.

"Phó huynh tài cao ngất trời như thế, nếu bốn cung được huynh phụ tá, chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh!" Thái tử trẻ tuổi vô cùng tôn trọng vị môn khách[1] mới tới nương nhờ vào hân này.

[1] môn khách: người tài được giới quý tộc phong kiến nuôi dưỡng trong nhà để khi cần thiết thì dùng đến.

Tuy tuổi người này không lớn, nhưng kiến giải[2] lại vô cùng xuất chúng.

[2] kiến giải: nhận thức và cách nhìn đối với sự vật

Bộ đồ xanh hần mặc trên người nhìn có vẻ cũ kỹ nhưng cốt cách[3] của hân lại cao ngạo tựa từng xanh, mang theo khí chất xuất trần!

[3] cốt cách: hình thể, dáng điệu, nét đặc sắc về tính cách.

Cùng đàm luận về việc nước với một người tuổi tác xấp xỉ, lại có học thức, kiến giải, quả thật là việc vô cùng vui sướng!

Nghe được lời khen ngợi của thái tử, Phó liệt không kiêu ngạo cũng không tự ti. Mấy ngày nay hân đều thận trọng từng bước một, đầu tiên là khiến thái tử chú ý, sau đó lại để lộ ra tài hoa, làm thái tử thường thức.

Hôm nay, hân ngồi bàn luận về chính trị với thái tử, bất tri bất giác bàn đến tận tới muộn.

Ngỡ tới người kia còn ở trong miếu hoang chờ mình, Phó Liệt không biết vì sao lại cảm thấy vô cùng ấm áp, hân có chút vội vã muốn chào tạm biệt với thái tử.

Bây giờ thái tử đã rất coi trọng Phó Liệt, nếu thu nhận người ta thì đương nhiên phải thi ân[4].

Advertisement / Quảng cáo

[4] thi ân: ban ơn, ban ân.

"Hiện giờ Phó huynh đang ở nơi nào?"

Phó Liệt kể đơn giản qua về việc vào kinh gặp cướp một lần. Sau khi thái tử biết người mà mình đang mình muốn bồi dưỡng thành tâm phúc lại đang sống ở miếu hoang, trong lòng sinh ra cảm giác không đành.

Không thể không nói, so với Yến Vương, mưu lược cùng lòng nhân từ của thái tử đều chẳng hề thua kém, thứ duy nhất kém chính là vận khí!

Thái tử nhân hậu, lại thật sự coi Phó Liệt là trí kỷ, nên khi nghe xong hoàn cảnh nghèo túng của Phó Liệt, y đã tự dẫn người hộ tống Phó Liệt về miếu hoang thu thập hành lý, tính sắp xếp để hân tạm thời ở trong phủ mình.

Hôm qua Diệp mỗ có việc nên không đăng chương, tạo nửa đăng bù một chương ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (15)

Thái tử và Phó Liệt mang người đi về phía miếu hoang.

Độc đường, Phó Liệt bước đi vô cùng gấp gáp, cứ như thể vội vàng muốn gặp người nào đó, khiến thái tử vô cùng tò mò, dù sao thì khi bàn luận về quốc sự, Phó Liệt vẫn luôn ôn trọng hơn hân người thường, vậy mà giờ lại để lộ ra tâm tính của một thiếu niên.

"Vì sao Phó huynh lại nôn nóng như thế?"

Phó Liệt hơi dừng lại một chút rồi đáp: "Một mình tiện nữ[1] ở trong miếu hoang chờ ta về nên trong lòng lo lắng, thành ra có chút nôn nóng, khiến điện hạ chê cười rồi!"

[1] tiện nữ: vợ (cách gọi khiêm tốn của người xưa)

Nói ra hai chữ "tiện nữ", thừa nhận Đồ Hoan là vợ của hân trước mặt người ngoài, việc này đã từng là sỉ nhục cả đời của hân, nhưng bây giờ... xem ra cũng không khó mở miệng như vậy.

Rốt cuộc là từ lúc nào mà hân không còn bài xích Đồ Hoan nữa?

Khi trong lòng vẫn đang lẫn lộn trăm thứ cảm xúc khác nhau, Phó Liệt đã dẫn đoàn người của thái tử đi đến trước cửa tòa miếu đồ nát. Nghe thấy bên trong truyền ra tiếng kêu thê lương, lập tức, tâm hân như nứt toạc.

Đó là...

Là tiếng của cô!

"Tướng công của ta sẽ quay về nhanh thôi, ta cảnh cáo các người, đừng có làm bậy."

"Phó Liệt... Phó Liệt, cứu ta! Buông ta ra, cứu ngay!" – Đường Hoan kêu đến tê tâm liệt phế, mẹ nó, tuy rằng cô không cầu có được quang hoàn đẳng cấp như của nữ chính nhưng ít ra cũng đừng cho cho cái vận khí kém cỏi vậy chứ?

Advertisement / Quảng cáo

"Hệ thống, hệ thống, có đồ gì có thể cứu mạng không, cho tôi mượn dùng chút."

"Không có."

"Mọc nhà cậu!"

"Làn da của tiểu nương tử này cũng thật mềm, làm ta không nỡ buông tay ra nữa." – Âm thanh hung hăng, ngang ngược, lại đâm tà vang lên từ trong miếu hoang.

Phó Liệt là một thư sinh, không biết lấy đâu ra sức lực mà chỉ dùng một chân đá đá bay cánh cửa, chạy nhanh về phía người nọ, tung một đấm khiến hân ngã lăn ra đất.

Lần này, Đường Hoan thật sự sợ hãi.

Đầu tóc cô rối tung, một bên ống tay áo bị xé rách, cổ áo cũng bị kéo ra, nhìn vô cùng chật vật. Vì phản kháng mà trên má trái của cô còn bị tát một cái, nước mắt chảy ra như mưa, Phó Liệt cho rằng cô bị dọa nhưng thật ra cô khóc là vì đau ấy chứ.

Hệ thống vô dụng, suýt nữa thì bốn bảo đã bị người ta cưỡng bức rồi, mẹ nó, cậu không có biện pháp bảo hộ ký chủ à?

"..." Hệ thống không dám nói lời nào.

"Phó Liệt..."

Đột nhiên, Đường Hoan khóc òa lên. Có cho rằng mình đã đủ hiểu biết bọn du côn rồi, nhưng khi bị mấy kẻ này động tay động chân cô mới phát hiện ra, mình không thể phản kháng hay điều khiển nổi tình huống.

Advertisement / Quảng cáo

Phó Liệt thoáng sững sờ, sau khi nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô, cảm giác đau lòng không ngừng dâng lên. Hắn vụng về ôm cô vào ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

"Hoan Nhi đừng sợ, đừng sợ..."

Phó Liệt dịu dàng vuốt ve đỉnh đầu Đường Hoan, nhẹ giọng trấn an người đang không ngừng run rẩy trong lồng ngực mình. Động tác của hắn vô cùng ôn nhu nhưng hai mắt lại phụt ra những tia âm lãnh, thâm trầm như tu la dưới địa ngục. Hận! Hận hận không thể giết người!

"Đều tại chàng!"

Gặp nữ chính xong là bắt đầu kỳ quái, nếu không, sao bốn bao bảo có thể suýt nữa thì bị tên râu quai nón ghê tởm kia làm nhục cơ chứ.

Nghệ âm thanh mang theo tiếng nước nở của Đường Hoan, Phó Liệt nào còn kiêu ngạo như xưa, thấp giọng nói theo cô: "Đừng vậy, đều tại ta."

Tại ta không bảo hộ nàng cẩn thận!

Tại tâm tư của ta không đủ kín đáo!

Tại thủ đoạn của ta chưa đủ tàn nhẫn!

Cho nên mới dễ dàng phải chịu uất ức như vậy!

Những tên dân ông đồ kệch kìa đã sớm bị thị vệ của thái tử chế phục[2], dù thế nào thì tòa miếu này cũng không thể ở tiếp được nữa.

[2]chế phục: bắt phải phục tùng theo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (16)

"Hoan Nhi, chúng ta đổi chỗ ở khác được không?" Phó Liệt cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Từng câu từng chữ trong lời nói của hắn đều mang theo cẩn thận và ôn nhu, đó là sự dịu dàng, cung chiều chỉ để dành cho người mà mình yêu.

Mấy năm sau, khi có người lên án tể tướng đương triều Phó Liệt vô tâm vô tình, thủ đoạn xấu xa tàn ác thì những người hôm nay nhìn thấy cảnh này chỉ biết cảm khái, Phó đại nhân không hề vô tình, có điều... hắn sớm đã đem hết tình cảm dành cho một người phụ nữ mà thôi! Đương nhiên, đây là chuyện về sau, lúc này tạm thời không cần nhắc tới.

Phó Liệt cẩn thận mở miệng, sợ dọa đến cô gái nhỏ vừa chịu kịch hích trong lồng ngực, nhưng chờ mãi cũng không thấy ai trả lời, nhìn lại thì người trong lòng đã ngủ say từ lúc nào chẳng hay.

Hệ thống tò vò, mình không còn lời nào để nói nữa, tâm của ký chủ nhà nó thật lớn[1], vừa này còn khóc đến còi lòng đều phải tan nát, giờ đã ngủ được ngay rồi!

[1]tâm lớn(tâm đại): có nghĩ tìy ngữ cảnh. Trong hoàn cảnh này có thể hiểu là vô tâm, không quá để ý đến bất cứ điều gì.

Advertisement / Quảng cáo

*

**

Thái tử đã sớm sai người dọn dẹp sương phòng[2] từ trước, chỉ chờ Phó Liệt tới ở nên khi Phó Liệt mang theo Đường Hoan đến phủ thái tử, nơi dừng chân đã được sắp xếp ổn thỏa.

[2]sương phòng: phòng nhỏ bên cạnh phòng chính(nhà chính)

Đặt Đường Hoan nhẹ nhàng lên giường, sau đó đắp chăn cho cô, trong mắt Phó Liệt lưu chuyển quang mang[3] vừa u ám lại vừa thâm thúy, dường như hắn đã quyết tâm phải làm bằng được việc gì đó, cũng dường như hắn sắp phát điên đến nơi rồi.

Trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn mất đi người thân, nơi sinh sống từ nhỏ đến lớn lại biến thành núi xác biển máu,... Những chuyện đó đều không thể làm hắn dễ lỵ ra bất cứ cảm xúc gì, thậm chí ngay cả một giọt nước mắt cũng chưa rơi, tất cả đều bị hắn đè xuống dưới đáy lòng. Vì vậy nên bây giờ, toàn bộ những thứ âm u đen tối trong lòng hắn đều bị kích phát[4]!

[4]kích phát: kích thích cho phát ra.

Đồ Hoan, giờ ta đã trắng tay! Ta chỉ còn nàng!

Vì sao nàng lại đối tốt với ta như vậy cơ chứ!

Tốt đến mức khiến ta cảm thấy... cho dù có xuống địa ngục cũng muốn kéo nàng theo!

Dưới ánh trăng mờng lung, thiếu niên áo xanh khom lưng nhìn cô gái trên giường rồi lại tiếp tục cúi người xuống thấp hơn nữa...ngây ngô in dấu lên môi cô, mang theo sự dịu dàng khiến người ta mê đắm, chậm rãi liếm liếm. Sau đó, thừa dịp cô còn chưa tỉnh, Phó Liệt đứng dậy, cởi áo ngoài ra, nằm xuống ngủ bên cạnh cô.

Nhưng, Phó Liệt làm tất cả những việc này, Đường Hoan hoàn toàn không hề hay biết.

Chờ đến khi cô tỉnh lại, Phó Liệt đã đi bàn chuyện quan trọng với thái tử rồi.

Đường Hoan đỡ trán, bắt đầu tự hỏi xem nên hoàn thành nhiệm vụ thế nào.

Một lúc lâu sau, Đường Hoan phát hiện, mẹ nó chứ, đời người quả thật vô cùng gian nan!

Muốn biến vai phản diện thành tân khí vận chỉ từ, chơi chết nam nữ chính nhưng...

Advertisement / Quảng cáo

Nữ chính có quang hoàn quá mức mạnh mẽ, bắg vào hai cái màn thầu vẫn có thể thành công khiến Phó Liệt chú ý!

Hon nữa, bốn bảo bảo còn chưa được gặp mặt nam chính lần nào, quan trọng nhất là bốn bảo bảo cũng chỉ là một kẻ vô dụng, phải làm gì để trợ giúp vai phản diện bây giờ?

Còn cả nhiệm vụ chỉ nhánh nữa, "Đền bù khuyết điểm", rốt cuộc là cái gì gì?

"Hệ thống vô dụng, vì có gì mà người ta trợ giúp vai ác thì đều có thể đầu lèn đầu xuống với nam nữ chính, ngược lên ngược xuống nam nữ chính, còn tôi thì chỉ được nhìn thấy mặt nữ chính một lần? Sao cậu bảo tôi phải phụ tá vai

ác đi lên đỉnh cao nhân sinh, xử lý nam nữ chính cơ mà."

"Thân ái, đừng chưa biết đi đã đòi chạy được không?"

Ký chủ, hảo cảm của vai ác, cô còn chưa xoát[5] xong, còn muốn dùng thân phận bia đỡ đạn để đấu với nam nữ chính cơ ả? Hệ thống im lặng nhỏ nước bọt.

[5] xoát hảo cảm: có thể hiểu là kiểm điểm hảo cảm.

"Đây chỉ là nhiệm vụ dành cho tân thủ[6] mà thôi, mục đích chính là để yêu thương cầu độc thân[7], cho cô thích ứng xem ở chung với vai ác là cảm giác thế nào."

[6] tân thủ: người chơi mới

[7]cầu độc thân(độc thân cầu): chỉ những người không có đôi có cặp, FA, ế lâu năm =)))

Đường Hoan...

Tiên sư, nói ai là cầu độc thân thể hả?

Hệ thống sáng suốt chọn không trả lời vấn đề này, tiếp tục bán manh: "Sau khi làm xong nhiệm vụ dành cho tân thủ, những nhiệm vụ kế tiếp sẽ càng ngày càng thêm khó khăn, nhớ chuẩn bị sẵn sàng nha~ Ở thế giới sau, cô sẽ phải đối mặt trực tiếp với khí vận chi tử. Cô sẽ phải dùng thân phận bia đỡ đạn, đồng quy vu tận cùng với đủ các thể loại bạch liên hoa[8]. Cô sẽ gặp phải boss phải diện biến thái nhất, cốt truyện phức tạp nhất, nguyên chủ có vận mệnh nhấp nhô nhất! Cô, chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Chuẩn bị cái đầu nhà cậu!

Cút cút cút!

Hệ thống nói còn kèm theo nhạc nền trầm bổng du dương, Đường Hoan nghe mà da gà da vịt rơi đầy đất. Một hệ thống trí tuệ nhân tạo, diễn nhiều như vậy làm gì, sắp thành tinh sao?

Advertisement / Quảng cáo

"Ký chủ, cô đã vô tình, vô si, giờ còn gây sự vô cớ, sao cô có thể đối xử với ta như vậy? Cô nữ quên tình cảm nồng cháy, thắm thiết giữa chúng ta sao?"

"Cút!"

"Ký chủ, cô mà cứ lạnh lùng vô tình như vậy, ta sẽ tức giận đó!"

"Cút!"

Không chút nể nang, Đường Hoan phun ra đúng một chữ.

[8]Bạch Liên Hoa (Hoa sen trắng): có hai nghĩa trái ngược nhau: 1- một người từ tế, vô hại, trong sạch,... 2- Giả vờ ngây thơ, đạo đức giả,... Càng ngày thì người ta dùng bạch liên hoa cho nghĩa thứ 2 nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (17)

Thư phòng phủ thái tử.

Phó Liệt cầm trên tay một chiếc lệnh bài bằng kim loại đen.

Lệnh bài nhìn đơn giản nhưng chữ "Hàn" khắc bên trên lại vô cùng mạnh mẽ cứng rắn, để lộ ra sát khí và uy nghiêm.

Vào đêm cả trấn bị đồ sát, mọi người đều bị giết chết chỉ bằng một kiếm, không còn ai sống sót, cũng không có manh mối, trừ...

Chiếc lệnh bài bằng kim loại đen này!

Kim loại đen không phải chất liệu mà một bình thường có thể sử dụng, chỉ quý nhân mới có thể khắc tên lên kim loại đen, chế thành lệnh bài.

Trước khi gặp được Giang Mộng Thiển, Phó Liệt đã định từ tha bay chính mình nhưng sau khi vô ý thấy được ngọc giác bên hông Giang Mộng Thiển...

Bên trên ngọc giác cũng khắc một chữ "Hàn", giống hệt chữ "Hàn" bên trên lệnh bài bằng kim loại đen ở hiện trường.

Đây cũng chính là lý do vì sao hần lại nhận đồ ăn của Giang Mộng Thiển.

Thái tử gần như chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra chiếc lệnh bài kia là lệnh bài chuyên dụng của phủ Yến Vương: "Sao trong tay Tử Vũ lại có..."

Không hổ là một hoàng tử trưởng thành trong thâm cung nội bộ, trong nháy mắt, Thái tử đã bỏ não ra đủ các loại âm mưu quỷ kế. Hay Phó Liệt là người của Thẩm Hàn Xuyên? Không đúng, nếu là người của Yến Vương, sao có thể tự phơi bày thân phận. Vậy là...

"Toàn bộ hương thân phụ lão của Tử Vũ đều bị tàn sát sạch sẽ chỉ trong một đêm. Chiếc lệnh bài này là manh mối duy nhất." – Cừu hần thấu xương hiện lên trong đôi mắt đen sâu thẳm của Phó Liệt.

Advertisement / Quảng cáo

"Đây là lệnh bài của Yến Vương phủ." – Thái tử nghiêm mặt nói – "Chẳng lẽ người đứng sau việc đó là Yến Vương? Có điều, vì sao Yến vương phải tìm đến sơn thôn xa ngàn dặm để giết huynh?"

Phó Liệt lắc đầu.

"Lí do trong đó, Tử Vũ cũng chưa biết. Nhưng Tử Vũ biết, một mình mình khó có thể lay động được Yến Vương, từ nay về sau nguyên làm tùy tùng, cống hiến hết tất cả sức lực cho điện hạ. Không biết điện hạ có bằng lòng cho Tử Vũ cơ hội hay không?"

Nghe Phó Liệt nói vậy, tất nhiên là thái tử sẽ gật đầu trong vui sướng.

Nếu lúc trước thái tử tiếp cận Phó Liệt là vì tài hoa của hần thì giờ thái tử đã coi Phó Liệt là tâm phúc của mình, là người một nhà!

Một người có huyết hải thâm thù với Yến vương Thẩm Hàn Xuyên sẽ trở thành một lưỡi dao sắc bén.

Ở trong thư phòng, một quân một thần vô cùng ăn ý, đạt chung mục đích. Cuối cùng, hai người nhìn nhau, hiểu mà không nói ra lời.

Phó Liệt coi thái tử là quân vương của mình.

Thái tử tin nhiệm Phó Liệt, để hần trở thành phụ tá, cánh tay đắc lực, tâm phúc của mình.

Đi ra khỏi thư phòng, hận ý trong mắt Phó Liệt đã bị hần thu lại, hần bình tĩnh đến cực điểm, không chút gợn sóng. Sâu thẳm trong đồng tử của Phó Liệt không có lấy một tia tình cảm, cứ như thể người vừa phát ra hận ý ngập trời chẳng phải là hần.

Nếu Đường Hoan ở chỗ này, chắc chắn sẽ cảm khái, tỏ sự, không hô danh boss phản diện, rõ ràng vẫn còn là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, vậy mà đã có bản lĩnh không chế cảm xúc rồi, thật khiến cho người khác tức sôi máu mà!

Advertisement / Quảng cáo

Ảnh để, hãy nhận một lấy của tôi!

*

* *

Trong phòng

Đường Hoan run run tay, tự bôi thuốc cho mình. Ngày hôm qua bị tên quai nón kia tát một cái, cổ đau đến mức lệ rơi đầy mặt.

Đánh người không và mặt, chẳng lẽ hẳn ta không biết sao?

Mẹ nó, nếu hẳn ta dịu dàng một chút, không chừng cô sẽ chỉ ra về phản kháng rồi thuận theo luôn ấy chứ. Hung tàn, không biết thương hoa tiếc ngọc, hẳn ta làm gay đi thôi, rắc rối!

Trở về từ thư phòng thái tử, Phó Liệt đẩy cửa tiến vào.

Đường Hoan giật mình, tay run lên, ấn vào dấu vết xanh tím trên mặt, đau đến mức cô hít lấy một hơi, xuyt xoa: "Đau... đau đau đau!"

Cảm giác đau đớn nóng rát vô cùng rõ ràng khiến Đường Hoan lại tiếp tục mắng tan tác cái hệ thống vô dụng kia 360 lần không ngừng. Mẹ nó chứ, nữ chính bị đao chém, lừa thiếu, nhày vục, thất cổ đều sáng lấp lánh như hồ lô biến[1], tất cả đều hóa không. Còn ta chẳng qua chỉ bị tát một cái lại đau đến....

[1]hồ lô biến: Hoạt hình, ài nhớ hoạt hình này không?

Ps: Tiếp thu góp ý của bạn, hôm nào chương ngắn, điệp mở sẽ đăng 2 chương một lần, cảm ơn "ây ấy" rất nhiều ^^~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (18)

Phó Liệt vội vàng chạy đến bên Đường Hoan, nhìn thấy má trái của cô sưng vù, đáy mắt hẳn hiện lên một tia hung ác.

Cẩn thận nâng tay Đường Hoan ra, thiếu niên dùng tay cầm bút nhẹ nhàng sờ lên mặt cô, đáng lẽ đáy phải là cảnh vô cùng lãng mạn, kiều diễm, nhưng vì một tiếng "ngạo" của Đường Hoan mà bầu không khí đó đều ném cho chó ăn hết.

"Đau không?" – Phó Liệt quan sát thật kỹ khuôn mặt Đường Hoan.

"Đau đau đau!" – Đường Hoan gật đầu như gà tồ. Lúc này, cô vẫn chưa phát hiện ra khoảng cách giữa cô và Phó Liệt vô cùng gần.

Lời còn chưa dứt, Đường Hoan đã cảm thấy một luồng khí ấm nóng nhẹ nhàng thổi qua bên tai, tựa gió xuân thổi cành liễu, khiến lòng người rung động.

Mới Phó Liệt gần dán lên mặt cô, hẳn thôi nhẹ nhẹ, cứ như đang dỗ dành trẻ con vậy.

Hơi thở ấm nóng làm mặt Đường Hoan nhanh chóng đỏ lên, cô đột nhiên nghĩ tới một câu "danh ngôn" của bá đạo tổng tài —— "Thiếu niên, cậu đang chơi với lửa đấy, biết không?"

Có lẽ vì hành động của Phó Liệt quá mức dịu dàng nên một loại không khí sền sệt mang tên ái muội[1] lập tức xuất hiện, lưu chuyển xung quanh. Làm một con cầu độc thân suốt hai mươi năm, đây là lần đầu Đường Hoan có hành động thân mật với người khác phải như vậy, cho nên...

[1]ái muội: mơ hồ/ ái muội/ mờ ám/ việc không rõ ràng/ việc không chính đáng

Advertisement / Quảng cáo

Cô nên đá phần dưới của hắn, hay là quăng hẳn qua vai, cho hắn biết kết cục của việc chơi lưu manh?

Còn chưa kịp suy nghĩ cân thận, cô đã cảm nhận được Phó Liệt nhẹ nhàng liếm liếm mặt mình, một cảm giác tê tê đại đại như diệt giặc nhanh chóng chạy khắp cơ thể.

Đường Hoan...

Móa, nếu chỉ hôn một cái, cô còn có thể cảm nhận được sự lãng mạn trong đó, đằng này lại liếm mấy phát liền, có ý gì há?

Lập tức, Đường Hoan đảo ra từ trong trí nhớ phủ đầy bụi của mình một bộ phim kinh dị, trong phim có tên sát nhân biến thái, hẳn ta bắt cóc các thiếu nữ xinh đẹp xong sẽ liếm, hôn, ngửi mùi hương trên cơ thể các thiếu nữ ấy, sau đó, không chút do dự mà cắn đứt thịt nạn nhân.

Đường Hoan sợ tới mức cả người đều run run. Phó phản diện đã hắc hóa đến level này rồi ư?

Ban đầu trong lòng cực kỳ sợ hãi nhưng khi nghĩ tới Phó phản diện giờ cô độc một mình, chỉ còn mỗi cô là người quen ở bên, tinh thần trọng nghĩa của cô lại bùng nổ. Tuy Phó phản diện đã hắc hóa thành một tên biến thái nhưng dù sao thì giữa hai người vẫn luôn tồn tại tình nghĩa cách mạng.

Cho nên yên tâm, chẳng sợ Phó Liệt đã đen như than, cô cũng sẽ kiên định đứng ở bên hắn! Cùng nhau chơi chết nam nữ chính, giúp hắn đi lên đỉnh cao!

Ảnh mắt của Đường Hoan khi thì kinh sợ, khi thì đồng tình, khi lại kiên định, sau đó không hiểu vì sao còn ngập tràn mong đợi.

Advertisement / Quảng cáo

Phó Liệt: "..."

Hắn phát hiện cô luôn thích bỏ não những chuyện linh tinh nào đó, hơn nữa, phần nửa chuyện trong số đó đều không đáng tin.

Phó Liệt nhẹ nhàng ôm Đường Hoan vào lòng. Áo hắn mang theo mùi bồ kết nhẹ nhẹ, cái ôm của hắn vô cùng ấm áp khiến cô không hề cảm thấy bài xích.

"Về sau, ta sẽ không để nàng bị ai bắt nạt nữa!" – Phó Liệt đặt cằm lên đỉnh đầu Đường Hoan, tay hắn nhẹ nhàng vuốt ve tóc cô. Lúc này, hắn nói với Đường Hoan, đồng thời cũng là tự nói cho bản thân nghe.

Quanh người hắn tản ra không khí đầy đặc sự quanh hui cùng tuyệt vọng, khiến Đường Hoan như cảm nhận được mình chính là toàn bộ của hắn, không hiểu vì sao mà sợi rế nơi đáy lòng cô lại hơi rung lên một chút.

Về sau, ta sẽ không để nàng bị ai bắt nạt nữa! Câu nói âu yếm này đặc biệt dễ nghe, Đường Hoan mặt đỏ tai hồng, không nhận được mà cảm động.

Lớn lên trong cô nhi viện, từ xưa đến nay, chưa ai hứa hẹn với cô những điều như vậy.

Ps: Diệp mở thấy chương này, hai bé nhà khá là tình cảm nên đáng thêm, khoe mọi người. Buồn cười nhất là bé Hoan, đang tình cảm như thế mà nghĩ sang phim kinh dị được =>) hẹn mọi người đến thứ hai, hoặc chủ nhật.v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 19: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (19)

Sống ở phủ thái tử được hai tháng, khoa khảo đúng hạn mà tới.

Từ đầu đến cuối, Phó Liệt đều vô cùng bình tĩnh, đến ngày khảo thí cũng dựa theo thói quen, cùng ăn sáng với Đường Hoan xong mới ra cửa, ngược lại, Đường Hoan đưa Phó Liệt đi thi lại không ngừng run lên bần bật.

Hai tháng qua đi, ban đầu còn mang theo chút ngầy ngốc của thiếu niên, bây giờ Phó Liệt đã cao hơn rất nhiều, khí chất càng thêm trầm ổn, nho nhã, nhìn qua có vẻ lạnh lùng, phát triển theo hướng nam thần cấm dục.

Chính vì vậy, mỗi ngày Đường Hoan đều yên lặng nuốt nước miếng. So với nam thần của đại học y, Phó Liệt càng thêm anh tuấn bất phàm, thật muốn đè hắn ra...

Khi sắp vào trường thi, nhìn thấy bộ dạng khảm trương của Đường Hoan, Phó Liệt không kìm lòng nổi, cong cong khóe miệng.

Thiếu niên chi lan ngọc thụ[1] mỉm cười tựa ngàn vạn bông hoa lê nở rộ, khoảnh khắc ấy đẹp đến lóa mắt.

[1]chi lan ngọc thụ: cụm từ chỉ người ưu tú.

Phó Liệt cúi người, đột ngột hôn lên môi Đường Hoan, sau đó mới vào trường thi.

Hắn vô cùng coi trọng khoa cử lần này, chỉ cần vào trường thi, hắn nhất định sẽ tỏa sáng rực rỡ!

Cũng chắc chắn... hắn sẽ cho người mà mình để ý một tương lai tươi đẹp.

Nụ hôn vừa này là nụ hôn đính ước mà hắn cho cô, tuy rằng có rất nhiều đêm, thừa dịp cô ngủ say, hắn đã hôn môi cô, hôn cổ cô, hôn mặt cô, nhưng lúc này, hắn muốn quang minh chính đại hôn cô!

Đường Hoan sững sờ

Sau đó rít gào dưới đáy lòng

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ ơi, nụ hôn đầu của tôi!

Có biết ông đây đã tưởng tượng biết bao nhiêu cảnh hoàn mỹ để trao đi nụ hôn đầu không hả? Kết quả, còn chưa kịp phản ứng đã mất đi nụ hôn đầu?

Hệ thống quân vô cùng rối rắm, có nên nói cho kỹ chứ, thật ra...

Kỹ chứ, cô làm gì còn nụ hôn đầu! Cô không biết đâu, lúc cô không có ý thức, phản diện đại nhân đã thực hiện không biết bao nhiêu chuyện "cần làm mà" với cô đó!

Tất nhiên, tuyệt đối không thể nói ra những lời này.

Nếu nói, nó sợ Đường Hoan sẽ dựng lông!

"Hệ thống, chuyện này có tính là tai nạn lao động không?" – Đường Hoan nghiêm trang hỏi.

Tai nạn lao động?

Hệ Thống rất muốn lật bàn.

[... Không tính.]

[Cô có biết "thiên chi kiều tử"[2] vừa hôn cô là ai không hả? Sao cô dám tính việc đó thành tai nạn lao động cơ chứ?]

[2] thiên chi kiều tử: con cưng của trời

Advertisement / Quảng cáo

Lời của hệ thống có chút kỳ quái, cứ như Phó Liệt không phải một boss phản diện bình thường mà là một vị thần không thể lay động trong lòng nó.

"Là ai?" – Đường Hoan nghiêm túc hỏi, lên lún thiết lập một cái bẫy.

Cô vẫn luôn tò mò, nếu cô thật sự có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ, tích góp công đức để chữa khỏi bệnh nan y, hệ thống sẽ được cái gì. Dù sao thì đôi bên cùng có lợi mới là hợp lý, không có lý do gì mà nhiều người mắc bệnh nan y như vậy lại chỉ có cô mới được cho cơ hội để chữa khỏi bệnh.

[Là...] Nói được một nửa, hệ thống mới hồi phục tinh thần, cười gượng hai tiếng.

Nguy hiểm thật, suýt chút nữa thì nó bị dụ rồi!

"Hệ thống, tôi luôn cảm thấy cậu có một bí mật to lớn nào đó giấu không cho tôi biết!" – Sau khi hệ thống cười gượng hai tiếng, Đường Hoan nghi ngờ nói.

Hệ thống lập tức bật chế độ cảnh giác, toàn thân đều đỏ mồ hôi.

Chẳng lẽ ký chủ đã phát hiện ra nó đang giả mạo một cái hệ thống? Chẳng lẽ cô đã nhạy bén cảm nhận được bí mật to lớn che dấu sau các nhiệm vụ?

Chẳng lẽ...

[Vậy... vậy á? Không... không có mà!] – Hệ thống lắp bắp đáp lời.

"Không có thì sao cậu phải nói lắp? Nhất định là cậu có một bí mật động trời chưa nói cho tôi!" – Đường Hoan ép sát từng bước, sau đó thăm trầm phỏng đoán – "Hay là..."

[Hay là cái gì?] Tim hệ thống sắp phọt ra tới cổ họng rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 20: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (20)

"Hay... cậu là sản phẩm lỗi phải không, lúc trước cậu tự thôi phồng mình lên như vậy là vì lo lắng sau khi tôi biết cậu là hàng dỏm sẽ ghét bỏ cậu, cậu trời định tôi bởi vì cũng cần công đức để sửa chỗ dỏm của mình, đúng không?"

[...]

"Bảo sao, quà tặng cho tân thủ mà cậu không có, hướng dẫn dành cho người mới cũng không thấy đâu, cốt truyện ti mi thì càng khôì bản, còn chưa kể đến "biến độ nhiệm vụ" cũng chẳng thấy tăm hơi, bởi vì cậu chính là hàng lỗi!" – Đường Hoan vừa nói vừa gặt gặt đầu, tự đồng tình với mình.

Hệ thống...

[... Ta chỉ tạm thời chưa khai phá ra chức năng "tính toán tiến độ nhiệm vụ" mà thôi, ta không phải hàng lỗi.] – Hệ thống xanh mặt, mặt mòi giải thích.

"Không cần giải thích, tôi sẽ già vì tin cậu dễ thò mồm lòng tự trọng của cậu."

[Ta thật sự không phải hàng dỏm...] Già vì tin tưởng cái quái gì? Đang yên đang lành, sao tự nhiên nó lại có thêm cái danh hiệu "hàng lỗi" rồi?

"Đừng đứng đúng, cậu không phải." – Đường Hoan đáp lời vô cùng có lệ.

Hệ thống...

Hệ thống tức giận đến mức rút mạng, tự hòng đổi một mình.

Sau khi đưa Phó Liệt vào trường thi, Đường Hoan xoay người trở về, đúng lúc này, một chiếc xe ngựa với màn lụa xanh trông vô cùng bình thường đi ngang qua cô. Đường Hoan bắt gặp tự hỏi, trên đường nhiều xe như vậy, vì có gì chiếc xe ngựa này không hề khảm vàng hay nạm kim cương lại có thể khiến bốn bảo bảo nhìn lâu hơn một chút.

Ngay lập tức, hệ thống vừa nãy còn tức đến rút mạng lại đột ngột xõng ra.

Không bán manh!

Không động kinh!

Hệ thống mở miệng nói chuyện, mang theo nhạc nền bi thương, thê thê thăm thẳm, khiến Đường Hoan nghe mà nổi da gà, suýt nữa thì da gà da vịt rơi ra đầy đất.

Advertisement / Quảng cáo

[Hắn, khi còn nhỏ bị người thân vứt bỏ, đường đời nhấp nhố! Hắn, khi niên thiếu, toàn thôn nơi hắn ở bị người đồ sát, lưng đeo huyết hải thâm thù! Hắn, mùa thu thê phong khổ vũ[1], mùa đông hàn phong băng sương[2], là một vai phản diện đáng thương vô cùng! Vai phản diện trưởng thành, cũng không quên nỗi đau khi còn nhỏ, một ngày kia, người mẹ lúc trước vứt bỏ hắn xuất hiện, nên hận hay bắt tay giảng hòa, nên trả thù hay để mẹ con đoàn tụ? Hay là...]

[1]thê phong khổ vũ: nghĩ đen: gió thâm mưa sâu; nghĩa bóng: cảnh khổ cực lắm than

[2]hàn phong băng sương: nghĩa đen: gió buốt lạnh lẽo; nghĩa bóng: nghèo khó bản hàn, khát khe, gay gắt.

Những lời này chẳng khác nào câu giới thiệu, mở đầu cho mỗi bộ phim, khiến Đường Hoan rất muốn bùng cháy.

"Hay là" cái đầu cậu ấy!

Cút!

Giới thiệu nhiệm vụ chi nhánh mà thôi, thêm nhạc nền như vậy làm gì, chưa cần nói xem có phù hợp hay không, chỉ nói là, cậu không thấy mình diễn quá nhiều rồi à?

[Ký chủ, cô đúng là oan gia ngõ hẹp với các nhân vật làm "chìa khóa mở ra nhiệm vụ chi nhánh, nhiệm vụ chi nhánh "Đền bù khuyết điểm" chính thử mở ra!]

Hệ thống tỏ vẻ nó là một hệ thống cao lãnh[3], ngay cả câu cửa miệng "ký chủ thân ái" đều không hô nữa mà chỉ nghiêm trang gọi "ký chủ".

[3]cao lãnh(高冷): cao quý + lãnh diễm (lạnh lùng + diễm lệ), tìm hiểu thêm tại: <https://baike.baidu.com/item/高冷/15453217>

Đường Hoan dần mặt.

Cho nên, cậu giới thiệu nhiệm vụ chi nhánh chỉ có mỗi vậy thôi ày hả?

Khái quát đơn giản cuộc đời bi thảm của Phó Liệt, sau đó cho biết nhiệm vụ này có liên quan đến mẹ hắn, tiếp nữa thì sao?

Mẹ nó, cậu nói thẳng ra người trên xe ngựa có thân phận gì đi, cũng nói rõ luôn thân phận của mẹ Phó Liệt là gì đi!

Advertisement / Quảng cáo

[Ký chủ, cô cần tận mắt nhìn thấy nhân vật chủ chốt của nhiệm vụ chi nhánh mới có được cốt truyện cụ thể.]

Đường Hoan: Mẹ nó, sao cậu không nói sớm!

Nhìn xe ngựa càng lúc càng xa, Đường Hoan hô lên một tiếng rồi nhanh chóng chạy theo.

Thành công hồ được ký chủ không nghe lời, hệ thống cảm thấy mình thật mạnh mẽ đạt[4]!

[4]mạnh mẽ đạt: cách khen "đáng yêu" một cách đáng yêu. Đây là câu bán manh của giới trẻ Trung Quốc.

Bỏn hệ thống sẽ không nói là mình vừa trả thù cô đâu.

Hừ, bỏn hệ thống chính là một hệ thống vô cùng tốt tính đó nha!

Đường Hoan không dám chạy quá gần chiếc xe ngựa kia, chờ đến lúc xe dừng lại, cô mới im lặng trốn vào một góc, nhìn lên.

Người đầu tiên xuống xe là một ma ma già, sau đó là hai nha hoàn xinh như hoa như ngọc, mặc quần áo còn sang hơn con gái rệu nhà bình thường rất nhiều.

Thấy vậy, Đường Hoan lập tức mờ to hai mắt. Cô có dự cảm, người tiếp theo xuống xe tuyệt đối không phải người thường.

Không sai, đây chính là giác quan thứ sáu của phụ nữ.

Khá là thất thường!

Ps: Hôm nay 2 chương:3

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (21)

Sự thật chứng minh, giác quan thính sáu của Đường Hoan vô cùng chuẩn xác, từ trong xe, một bàn tay trắng bóng như ngọc vươn ra, sau đó, một vị quý phụ[1] tầm ba mươi tuổi bước xuống.

[1]quý phụ: phụ nhân(từ chỉ phụ nữ thời xưa) phú quý sang trọng

Vị quý phụ đó có dung mạo cực kỳ xinh đẹp, diễm lệ, hơn nữa, từ đầu đến chân đều lộ ra khí chất cao quý cùng uy nghiêm. Tơ lụa chẳng qua chỉ làm nền cho bà ta, mỹ mạo của bà ta mới là điểm gây sát thương lớn nhất, đó là vẻ đẹp gói đúng chỗ ngựa, vẻ đẹp diễm đạm đáng yêu, mặc dù là một cô gái, Đường Hoan cũng suýt chảy nước miếng khi ngắm nhìn.

Sau khi xuống xe, phụ nhân vội vàng chạy vào một tòa nhà, nhìn qua trông có vẻ khá hoảng loạn, mắt ngẩn lệ, khiến tim Đường Hoan...

Chắc, thật đẹp mắt!

Đường Hoan cảm khái, nhưng sau khi biết quan hệ của bà ta với Phó Liệt, cô lập tức không còn tâm tình ngắm người đẹp nữa, ngược lại...

Cảm giác cô dành cho bà ta là sự chán ghét khó nói thành lời.

Sở Thanh Thủy – Lương phi – người được sủng ái nhất trong hậu cung, mẹ nuôi của Yến vương Thẩm Hàn Xuyên.

Thái tử là con vợ cả, lại là con trưởng, theo lý mà nói, địa vị của hắn sẽ không thể bị bất cứ thứ gì lay động, nhưng, Thẩm Hàn Xuyên lại có thể tranh với hắn, dựa vào cái gì?

Cái hắn dựa vào chính là mẫu phi của hắn – báu vật vô giá trong lòng đương kim thánh thượng!

Yến vương Thẩm Hàn Xuyên, vừa sinh ra đã chịu tang mẹ, mẹ của hắn chẳng qua chỉ là một cung nữ được Hoàng thượng sủng hạnh khi say rượu mà thôi. Nhưng, tạo hóa đưa đẩy, hắn được sủng phi đương triều nuôi dưỡng dưới gối, hơn nữa còn coi như con đẻ của mình.

Advertisement / Quảng cáo

Ha hã, tạo hóa hóa cái gì.

Chắc là do quang hoàn của nam chính thôi! Đường Hoan lạnh lùng phi nhỏ dưới đáy lòng.

Nếu Lương phi chỉ là một phi tử thì cũng đành, nhưng bà ta lại là —— mẹ ruột của Phó Liệt!

Sở Thanh Thủy xuất thân là con nhà quan, khi đương kim thánh thượng hiện tại còn chưa đăng cơ, bà ta đã cùng ông lưỡng tình tương duyệt[3], có tình cảm thanh mai trúc mã. Chỉ tiếc, cha của bà ta đi sai một bước, khiến cả gia tộc chịu nạn theo, tất cả nữ quyến[3] của Sở gia đều bị bán đi. Sở Thanh Thủy bị bán đến thăm son cùng cốc, nhưng vì có khuôn mặt xinh đẹp, bà ta được cha của Phó Liệt dùng hết tiền tài tiết kiệm để mua về.

Từ một vị thiên kim phú quý lại trở thành nô lệ, từ được ăn cơm ngon mặc đồ đẹp lại phải già cho người đàn ông quê mùa, chênh lệch lớn như vậy, hoàn cảnh của Sở Thanh Thủy cũng khiến Đường Hoan cảm thấy đáng thương, nhưng đó sao có thể trở thành lý do để bà ta bỏ chồng bỏ con?

Đương kim thánh thượng đăng cơ, tới tìm tình cũ, Sở Thanh Thủy không hề do dự mà chọn vào cung làm phi.

Là một cô nhi bị vứt bỏ từ nhỏ, loại mẹ như thế khiến Đường Hoan cảm thấy vô cùng ghê tởm!

Có lẽ vì ở bên Phó Liệt lâu rồi nên cô càng cảm thấy bất bình thay Phó Liệt. Ngẩng đầu quan sát, phát hiện tòa nhà Lương phi tiến vào chính là phủ của Yến vương Thẩm Hàn Xuyên, lập tức, Đường Hoan cảm thấy tâm mình vô cùng lạnh lẽo.

Hai tháng này, Đường Hoan xem như cùng hạ nhân của phủ thái tử có chút tình cảm, hai ngày trước cô vừa nghe được bọn họ nói Yến vương bị nhiễm phong hàn khá nghiêm trọng, liên kết với biểu cảm vừa nãy của Lương phi, lòng cô càng thêm khó chịu.

Có thể vứt bỏ con ruột để chạy theo vinh hoa phú quý, bây giờ lại bày ra tình thương của mẹ với con nuôi?

Lương phi nương nương quả thật...

Advertisement / Quảng cáo

Mẫu tử tình thâm!

Dù sao thì Đường Hoan cũng là người nhìn Phó phản diện từng bước trưởng thành nên cô càng thêm đau lòng thay Phó Liệt.

Nhiệm vụ chi nhánh có tên "Đền bù khuyết điểm"...

Hệ thống, nếu cậu dám nói mục tiêu của nhiệm vụ này là giải trừ hiểu lầm giữa Phó Liệt và Lương phi, khiến hai người vui vẻ hòa thuận, bôm bốp bảo sẽ bấm nút cái hệ thống rác rưởi nhà cậu!

[...]

Ký chủ nhà ta trông thật hung tàn, nghĩ vậy, hệ thống bắt đầu nhớ lại những lời chủ nhân của nó hình dung về ký chủ.

Cao quý đoan trang?

Dịu dàng hiền thực?

Thiện Lương dễ gần?...

Có cái con khi ấy! Sớm biết tính tình ký chủ thế này, đã vậy còn thích thả đầu óc đi dạo xung quanh, nó sẽ không trối định với cô đâu!

Hệ thống cảm thấy, có lẽ nó đã trối định với một vị "ký chủ già" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (22)

[Không không không, mục đích của nhiệm vụ chi nhánh chỉ là khiến boss phản diện Phó Liệt gặp mặt Lương phi, đây đã coi như đền bù khuyết điểm rồi. Còn boss phản diện có nguyện ý cải thiện quan hệ mẹ con với Lương phi hay không là hoàn toàn do hắn quyết!]

Dựa theo phát triển của cốt truyện ban đầu thì đến tận lúc chết, Phó Liệt cũng chưa gặp lại Lương phi.

Đường Hoan vẫn không tỏ thái độ, hệ thống lại chẳng đoán được đang cô suy nghĩ gì, vì thế thấp thòm bất an nói [Hoan Hoan thân ái, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh có thể nhận được 2 điểm công đức đó, tích lũy đủ 1000 điểm công đức là có thể chữa khỏi bệnh nha!]

"Tôi nhớ cậu đã nói là hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyển có thể kéo dài tuổi thọ, hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh sẽ được cộng điểm công đức, vậy nếu tôi hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyển thì có thể sống thêm được bao lâu?" – Đường Hoan vẫn không chịu tỏ thái độ, ngược lại, cô hỏi sang chủ đề khác.

[Hoàn thành nhiệm vụ chủ tuyển ở mỗi thế giới, cô có thể kéo dài một tháng tuổi thọ, nhiệm vụ chi nhánh thì ký chủ có quyền lựa chọn làm hoặc không. Điểm công đức đạt được sau khi hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh có thể giúp ký chủ trị tận gốc bệnh nan y.]

"Vậy thì tôi không làm cái nhiệm vụ chi nhánh này nữa. Dù sao thì còn lâu mới đủ 1000 điểm công đức, ít hay nhiều thêm 2 điểm cũng chẳng sao cả." – Đường Hoan dứt khoát cự tuyệt.

[.....]

Trong lòng hệ thống loạn thành một đồng: @¥%&.....

Không bước nữa bước thì không đi được ngàn dặm, không tích từng chút một thì không thành Trường Giang!

Cô không thể vì 1000 điểm công đức quá nhiều mà tự sa ngã thế chứ!

Không phải cô rất sợ chết sao? Sợ chết thì làm nhiệm vụ chi nhánh đi!

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống có làm nũng hay bán manh cũng đều vô dụng, Đường Hoan đã bật chế độ "tính chó" lên rồi thì nào còn đường thương lượng.

Cô không muốn làm nhiệm vụ này, không vì lý do gì khác, mà vì cô đau lòng.

Bị mẹ ruột vứt bỏ chắc chắn là nỗi đau ẩn sâu trong lòng Phó Liệt, cô không thể vì hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh mà tàn nhẫn thúc đẩy Phó Liệt gặp mặt Lương phi. Chẳng sợ ngày nào đó vận mệnh đưa hai người gặp nhau, cô cũng tuyệt đối không muốn là người góp một tay.

*

* *

Đúng như Đường Hoan nghĩ, Lương phi mất rung rung, vội chạy ra ngoài cung là vì Thảm Hân Xuyên bị phong hàn cực kỳ nghiêm trọng, thân là một người mẹ hiền lành, nhân hậu, bà ta phải tới thăm bệnh.

Hậu cung phi tần mà có thể tùy ý ra khỏi cung đủ để thấy Lương phi được sủng ái đến mức nào.

Lương phi thăm bệnh Thảm Hân Xuyên, dặn dò hạ nhân chăm sóc chủ nhân thật tốt rồi mới chịu rời khỏi phủ Yến Vương.

Sau khi Lương phi đi, khuôn mặt tái nhợt của người nằm trên giường bệnh lập tức biến thành âm trầm, ác nghiệt.

A, mẫu tử từ hiếu?

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng qua, hần ta chỉ là vật thay thế mà thôi!

Một mục dân bà không trình không sạch lại dám coi một vị hoàng tử là hần trở thành thể thân cho con trai của người dân ông quê mùa, nếu việc này còn có thể nhện thì sẽ chẳng có việc gì mà hần ta không thể nhện được nữa.

Được nuôi dưới gối của Lương phi từ nhỏ, được bà ta coi như con đẻ nhưng Thảm Hân Xuyên luôn cảm thấy khi Lương phi hiện từ nhìn hần ta lại giống thông qua hần ta để tưởng niệm người khác hơn. Sau đó, không lâu trước đây, hần ta cuối cùng cũng biết được quá khứ của Lương phi...

Từng cưới chồng sinh con ở thôn quê nhưng lại vì vinh hoa phú quý mà bỏ chồng bỏ con!

Đương nhiên, Lương phi nương nung cũng không cho rằng mình làm vậy vì cuộc sống phú quý đầy trời nơi hoàng cung mà là vì tình yêu chân thành.

Hiện tại đang là thời điểm mấu chốt trong quá trình tranh đoạt ngôi vị giữa hần ta và Thái tử, nếu để kẻ đối đầu với hần biết được trước khi vào cung, Lương phi đã có một đứa con trai...

Đây chính là một kích chí mạng đối với hần!

Cho nên những kẻ đó cần phải chết!

Đặc biệt chính là kẻ khiến Yến vương hần trở thành vật thay thế, kẻ đó nhất định phải chịu cảnh chết mà không có chỗ chôn!

Ps: *Diệp mỗ đang ốm sốt nên chương 21 và 22 có thể sẽ không được edit trôi chảy lắm, sau này sẽ beta lại, cảm ơn mọi người đã thông cảm.*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (23)

Không có gì quá bất ngờ, trong khoa khảo, Phó Liệt tỏa sáng rực rỡ, bộc lộ hết tài năng của mình.

Sau đó, khi vào thi đình, hần được thánh thượng cực kỳ tán thưởng, khâm điểm[1] thành Trạng Nguyên...

[1] *khâm(𢦏): từ chỉ hành động của hoàng đế một cách tôn kính; điểm(点): chỉ tên/ chỉ danh/...*

Theo lệ thường, Trạng nguyên phải làm việc ở Hán Lâm viện, vài năm sau lại bị điều ra ngoài kinh rèn luyện, sau đó mới được về kinh nhận trọng trách. Nhưng, Phó Liệt rất được lòng vua, trực tiếp nhảy qua các bước, trở thành tâm phúc của thánh thượng, chưa nói đến việc được ban cho một tòa phủ "Trạng Nguyên" ngay nga, Phó Liệt còn lập tức được phong làm quan tư phẩm.

Thiếu niên anh tài![2]

[2]*thiếu niên anh tài: thiếu niên có tài chỉ xuất chúng, hơn người.*

Nhìn thấy Phó phản diện khí phách như vậy, Đường Hoan vừa bội phục, vừa tiếc than.

Quả nhiên không hổ là boss phản diện của một thế giới, khí vận nghịch thiên như vậy, chỉ sợ ngoài quang hoàn của nam chính là có thể so bì thì chẳng còn ai bằng được nữa!

Nhưng, vừa nghĩ tới cảnh một củ cải trắng bị heo húc, bản thân mình lại chính là con heo kia, Đường Hoan lại than tiếc không thôi.

Ngày Phó Liệt vào triều làm quan, đủ mọi quan chức đều tụ tập ở từ lâu để chúc mừng hần. Chờ đến tối về, thiếu niên trước nay trên người chỉ có mùi giấy mực, giờ cả cơ thể đều nồng đậm mùi rượu.

Ánh trắng như nước.

Nửa đêm, phải đối mặt với Phó Liệt say rượu, Đường Hoan có chút đau đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày thường Phó Liệt cực kỳ ngao kiêu, giờ phút này lại ngoan ngoãn như một con cún trung thành, nhắm mắt theo đuôi, đi sau Đường Hoan, chịu để cô nắm tay kéo vào trong phòng. Phó Liệt nhìn cô với đôi mắt trong veo, Đường Hoan thấy bản thân trong đôi mắt hắn cứ như được dính thêm cả bầu trời đầy sao vậy.

Ngay khi cô vừa định ra ngoài mức nước cho Phó Liệt thì thiếu niên vừa này còn ngoan ngoãn như trung khuyến[3] giờ lại hóa bá đạo, túm lấy cổ tay cô, kéo mạnh, ôm chặt cô vào lòng.

[3]trung khuyến: danh từ: con chó trung thành; tính từ: chỉ bản tính trung thành với đối phương, nuông chiều đối phương vô điều kiện.

Phó Liệt duỗi tay sờ sờ đầu Đường Hoan, dung nhan tuyệt thế dần lộ ra về say rượu. Ngay sau đó, hắn mụn rượu "hành hung".

Mỗi móng hôn lên đôi môi anh đào của Đường Hoan, lúc thì mát lạnh, khi thì mát nhẹ, vang lên tiếng nước chảy chảy.

Không khí trong phòng sền sệt mùi ái muội, đầu óc Đường Hoan mảy móc nghĩ linh tinh.

Tại khoảnh khắc Phó Liệt hôn lên môi cô, cô đã nghĩ lúc trước hắn vì khao thì nên khăn trương, không không chế được hành vi, giờ phút này có lẽ là... say rượu làm loạn?

Đường Hoan còn đang suy đoán lung tung, Phó Liệt đã dời môi, mê mẫn cúi đầu nhìn cô, lẩm bầm tự nói: "Hoan Nhi, ta, là của ta...."

Sau khi uống say, Phó Liệt khá khó chơi.

Đường Hoan đã thu xếp ổn thỏa cho Phó Liệt nằm trên giường nệm trong phòng, kết quả là đến nửa đêm, thần không biết quỷ không hay, hắn bò đến bên cạnh cô... nằm xuống.

Hon nửa đêm, Đường Hoan nằm nghiêng, cảm nhận được phía sau nhiều thêm một người, cô tự động bỏ nảo ra n bộ phm kinh dị, sau đó sợ tới mức đá Phó Liệt lăn thẳng xuống giường.

Advertisement / Quảng cáo

Khi uống say, có một cái lợi đó là không biết đau, hơn nữa cực kỳ cổ chấp.

Sau khi bị đá xuống giường, Phó Liệt lại nhắm mắt sờ soạng bò lên giường, rồi sau đó ôm chặt eo Đường Hoan, mặt cọ lên lưng cô, yên lặng ngủ ngon lành.

Sáng sớm hôm sau tỉnh dậy, khi phát hiện ra trong vòng tay mình nhiều thêm một người.... Phó Liệt vô cùng bình tĩnh.

Đường Hoan yên lặng nhìn hắn.

Hắn yên lặng nhìn Đường Hoan.

"Chàng phải tin tưởng ta, ta không hề làm gì chàng cả!" Nếu không tin thì cậu nhìn vào đôi mắt to tròn chân thành của tôi mà xem.

Đường Hoan cố gắng trợn tròn mắt.

"Nuông từ..." — Phó Liệt khăn khăn nói, vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa của Đường Hoan ra sau tai. Giọng hắn nghe có chút quái dị, cứ như đang phải kiềm chế gì đó.

Khi cảm nhận được cái thứ nóng rực đang chạm vào mình, Đường Hoan nghĩ, mợ nó, cô biết hắn đang kiềm chế cái gì rồi. Nghe nói sáng sớm là thời điểm đàn ông có hứng thú cao nhất, cho nên...

Phó phản diện muốn kéo cô làm một "nháy"?

Cô nên bỏ qua liêm sỉ mà tiếp thu hay... không cần liêm sỉ mà tiếp thu?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (24)

Gần đây, khuôn mặt thanh tú của boss phản diện đã dần này nở thành dung nhan yêu nghiệt, sau khi trải qua biến cố lớn, tính tình thiếu niên trẻ con của hắn đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự trầm ổn không phù hợp tuổi tác.

Thân là một nhan khổng[1], lại có hảo vâm với Phó Liệt, boss phản diện nếu thật sự muốn làm một "nháy" thì...

[1]nhan khổng: người vô cùng coi trọng tướng mạo.

Thật ra cũng không quá khó tiếp thu! Đường Hoan nghĩ.

Suy nghĩ như vậy, có vô liêm sỉ quá không nh?

Nhưng sự thật chứng minh, Đường Hoan đã nghĩ quá nhiều, không biết là do Phó Liệt có tự chủ quá cao hay là do sắc đẹp của cô còn chưa đủ để Phó Liệt mất tự chủ, một lát sau, Phó Liệt xoay người xuống giường, để lại một câu: "Nuông từ, vì phu vào triều đây."

Lại một lần nữa, đầu óc Đường Hoan hoạt động không theo lẽ thường.

Mẹ nó chứ, ông đây phải làm công tác tư tưởng bao nhiêu lâu, cậu có biết không hả?

A a a a, Đường Hoan cảm thấy mình sắp bùng cháy đến nơi rồi.

*

**

Phó Liệt ra khỏi phủ Trạng Nguyên.

Sáng sớm, một cơn gió nhẹ thổi qua, đánh tan những rung động vừa rồi của hắn.

Không phải hắn không muốn "lâm", chỉ là...

Hoàng quyền là một loại đồ vật vô cùng tàn khốc, trong quá trình tranh đoạt ngôi vị, nếu không đi đến cuối thì sẽ chẳng biết được ai là người thắng cuộc. Phó Liệt đã bị buộc chặt trên thuyền Thái tử, hơn nữa với quan hệ bây giờ của hắn và Thái tử, chắc chắn sau này hắn sẽ trở thành tâm phúc của y.

Nhờ mà Thái tử thua cuộc...

Advertisement / Quảng cáo

Phó Liệt chắc chắn sẽ không có kết cục tốt!

Tất cả mọi người đều đã chết, đều rời hân mà đi, hân chỉ còn lại mình cô!

Hân muốn cô!

Muốn hoàn toàn chiếm hữu cô!

Nhưng, Phó Liệt, sao ngươi có thể ích kỷ như vậy được?

Ngươi phải suy nghĩ cho tương lai của cô chứ, ví dụ như...

Giữ lại cho cô một thân nguyên vẹn, chẳng may Thái tử thất bại, cô còn có thể tìm một nhà trong sạch để gả vào, đúng không?

Dựa vào ý nghĩ đó, hân mới có thể áp xuống ngực niệm đang cuộn cuộn trong lòng.

Hoan Nhi, chờ ta tới khi Thái tử đăng cơ, có được không?

*

* *

Khi Phó Liệt chính thức vào triều, hình tượng thiếu niên áo xanh nghèo túng lúc trước đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó, hân càng ngày càng có khí thế bức người.

Người đọc sách ở chỗ đại vốn đã bảo thủ như một ông cục non, vì thế mà sau khi Phó Liệt vào triều làm quan, càng thêm đoan chính như ngọc hơn trước, lưng lúc nào cũng thẳng tắp giống như tùng xanh bách biếc[2], khiến người ta cảm thấy hân uy nghiêm vô cùng. Hơn nữa, hành vi của hân càng ngày càng bá đạo, không cho phép ai xen vào chuyện của mình, mỗi đêm đều phải ôm Đường Hoan vào ngực rồi mới chịu ngủ.

[2] thanh tùng thủy bách: (cây) tùng xanh, (cây) bách biếc. Là phép ẩn dụ dùng để nói những người có phẩm chất cao quý, kiên định.

Đường Hoan tò vè, cô không hề muốn làm gối ôm hình người!

Advertisement / Quảng cáo

Cậu có biết đề khắc chế không đề cậu ra, bốn bảo bảo đã cần bao nhiêu dung khí không hả?

Nhưng, phản đối không hề có hiệu quả.

Mỗi đêm, bên cạnh cô đều có một thân hình nóng bỏng như lửa cần thận ôm cô.

Đường Hoan: "Vì sao tôi cứ cảm thấy nhiệm vụ của mình chạy trật rồi nhỉ?"

Nửa đêm, Đường Hoan lên lút trao đổi với hệ thống.

[Chạy trật á?] – Hệ thống hỏi lại.

"Nhiệm vụ của tôi không phải là chơi chết khí vận chi tử, trợ giúp vai ác nghịch tập, đi lên đỉnh cao nhân sinh sao?" – Đường Hoan đau xót hỏi.

[Đúng vậy.] – Hệ thống trưng ra bộ mặt ngốc manh.

"Nhưng mà mẹ nó, trừ lần trước đi xin com gấp nữ chính một lần, cuộc sống hiện tại của tôi căn bản chẳng liên quan gì đến họ cả! Phó Liệt có được ngày hôm nay đều là công lao của mình hân mà!" – Đường Hoan tự cảm thấy bán thân hơi vô dụng một chút.

[Cô cứ nghĩ theo hướng khác ý, nếu không có cô, Phó Liệt có khi đã chết trên đường tới kinh thành rồi, là cô khích lệ hân nha!]

Nuôi hệ thống lâu như vậy, cuối cùng thì nó cũng không đá đều cô nữa, quả nhiên nó vẫn là một con cún có thể thuần dưỡng.

[Giúp đỡ boss nghịch tập cũng không nhất định phải ngược cưỡng, tàn khốc, X sập trời, cứng đối cứng với khí vận chi tử, cô nghĩ mà xem, làm một người phụ nữ đứng sau lưng boss, là huấn luyện giúp hân kiên cường mỗi khi hân yếu mềm, có phải cũng là một kiểu giúp đỡ không?]

Đường Hoan tự nhủ: Có đạo lý!

[Cho nên, có rất nhiều cách để giúp đỡ boss nha! Hiện tại cô còn là một kẻ vô dụng, vì sao cứ phải tự rước nhục vào thân cơ chứ. Dù gì thì cô cũng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi, khi còn có thể tránh sau lưng boss thì cố mà tránh, sao cứ phải đi tìm đường chết, đúng không?]

Đường Hoan:...???

Hệ thống rác rưởi, cậu cut đi. Tôi không cần cái thứ ăn cây táo, rào cây sung như cậu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (25)

Xuân đi xuân lại tới, nháy mắt đã ba năm trôi qua.

Cô thể nói, trời sinh Phó Liệt ra là để hân làm mưu sĩ, chính kiến của hân, mưu lược của hân đã vượt xa khả năng của một người thường.

Tôi luyện trong triều đình ba năm, vị trạng nguyên trẻ tuổi đã thăng chức từ tư phẩm lên quan lớn tam phẩm chi trong một khoảng thời gian ngắn.

Sự tán thưởng của Hoàng đế dành cho hân đã không thể nói là bình thường được nữa, hân quý gói bài lộy Tề tướng, trở thành học trò của Tề tướng.

Hiện tại, Tề tướng đại nhân tuổi tác đã cao, người sáng suốt đều có thể nhìn ra, thánh thượng muốn bồi dưỡng vị trạng nguyên trẻ tuổi này thành tề tướng đời tiếp theo. Thánh thượng cho Phó đại nhân vinh sùng[1] cao như vậy, rõ ràng là muốn đào tạo cho Thái tử một cấp dưới đắc lực.

[1]vinh sùng: quang vinh + cưng chiều.

Còn với Đường Hoan, ba năm này là ba năm ung dung tự tại nhất của cô.

Quản ào tới thì đuổi tay, com tới thì há mồm, mỗi phút mỗi giây, Phó Liệt đều cung chiều cô, nếu cô muốn cái gì, chỉ cần hân có... kẻ cả không có, hân cũng sẽ nghĩ mọi cách để kiếm bằng được thứ cô muốn!

Những biến hóa của Phó Liệt, Đường Hoan đều im lặng quan sát.

Thiếu niên từng đó mặt vì bị cô đùa giỡn đã hoàn toàn lệt xác thành một thể hệ quyền thần[2]. Ánh mắt sâu thẳm tựa biển khơi, vui vẻ hay tức giận đều không lộ ra mặt, tuy ở trước mặt cô, hân vẫn giữ nguyên hình tượng thiếu niên ngây thơ ngày trước nhưng Đường Hoan đã vài lần vô tình thấy được cảnh..

Advertisement / Quảng cáo

Hắn không chút để ý mà định đoạt mạng sống của người khác.

Trong âm thanh gào khóc che trời lấp đất, hân lạnh lùng như vậy... Hôn nữa, hơi thở bá đạo đã thấm sâu vào trong xương cốt của hắn, một khi hắn đã quyết định chuyện gì, bất kể là vì lý do nào, hắn cũng không cho phép người ta phản đối.

"Hệ thống, tôi cảm thấy mình quả thật là một ký chủ vô dụng." – Lượn vào cửa hàng sơn phấn một vòng, sau đó lại lượn ra một vòng, Đường Hoan cảm khái – "Cậu xem, ba năm này, tôi gần như là chẳng làm gì, tôi sắp bị Phó Liệt chiêu hư thành một kẻ tàn phế rồi, trên cơ bản thì chẳng có việc gì cần tôi phải nhọc lòng cả!"

[Nếu cô thật sự thấy mình không có việc gì để làm thì có thể đi làm nhiệm vụ chi nhánh nha!] – Mang theo mục đích, hệ thống kiến nghị.

"Cút, không làm!"

Cô là người có liêm sỉ, có nguyên tắc, có điểm mấu chốt!

Cô đã nói không làm là thật sự không làm!

Bị cô cự tuyệt như chém đinh chặt sắt, hệ thống vô cùng tức giận.

Ký chủ rác rưởi, ta vẽ vòng tròn để nguyên rửa cô!

Hệ thống còn chưa kịp vẽ xong, Đường Hoan đã bị người ta va vào, buộc phải lùi về sau vài bước.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống tròn tròn mắt cún... Về sau xin mời gọi nó là Hệ thống ước nguyện, linh nghiệm nhanh như vậy cơ mà!

Đường Hoan cũng dần mặt!

Cô đang đi đường từ tế, có trêu chọc ai đâu!

Vì có gì mà người phụ nữ đang ngồi ở ven đường kia lại đột ngột lao ra, đã vậy còn ôm chặt đùi cô không buông?

"Phu nhân, van xin người, người nhân từ cứu mẹ con ta được không?" – Búi tóc của người phụ nữ vô cùng hỗn loạn, đầu tóc rối tung, đầy mặt nước mắt nước mũi, nhìn vô cùng chật vật, bên cạnh còn có một đứa bé chừng năm, sáu tuổi.

Đường Hoan không biết chuyện gì đang xảy ra.

"Ngại quá, phiền cô buông tay ra, nhường đường một chút." – Thiện tâm cũng phải tùy người.

Tuy Đường Hoan tự cho rằng mình không phải một người hung ác tàn bạo, nhưng cô cũng dám nhận mình là một người lương thiện, nếu không, trong lòng cô lúc này đã chẳng xuất hiện ý muốn "một chân đá bay người ra ngoài" rồi.

Cho nên loại đồ vật gọi là "thiện tâm", quả thật có chút xa xỉ với cô.

"Phu nhân, người bảo Phó đại nhân rù lòng thương xót, để hắn đừng đuổi tận giết tuyệt!" – Chìm trong thế giới của chính mình, người phụ nữ gào khóc, tóm lại là bất chấp tất cả, không chịu buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (26)

"Phu nhân, người bảo Phó đại nhân rù lòng thương xót, để hắn đừng đuổi tận giết tuyệt!"

Đường Hoan: "....."

Tức đến mức muốn khóc.

Nói chuyện thì nói chuyện thôi, còn kéo quần lót của ông đây làm gì? Nếu còn không chịu buông tay thì nó sẽ tụt xuống đó!

Đường Hoan vô cùng hận bản thân, tại sao ba năm này cô lại thích ăn tới mức béo thêm một vòng cơ chứ. Nếu không béo, cô cũng chẳng vì để mình dễ thở hơn mà buộc dây quần lỏng ra. Nếu không buộc giây quần lỏng ra, quần lót của cô cũng sẽ không rơi vào cảnh trần ngập ngay cơ thể này, có cảm giác như nó sắp tụt xuống tới nơi rồi!

Cơ mòng căng thẳng!

Không thể để quần bị người ta kéo xuống!

Đường Hoan vô cùng cố gắng, gắng đến mức đứng im tại chỗ không nhúc nhích, nhìn qua cô vẻ khá cao ngạo lạnh lùng.

Người phụ nữ tới cầu tình thấy Đường Hoan vẫn luôn cao cao tại thượng, không nói một lời thì càng ngày càng phần nộ, thở gấp nói: "Phó Liệt thâm độc, hại phu quân của ta phải vào tù, đã thế còn muốn dồn cả nhà ta vào chỗ chết, vậy thì, không bằng đồng quy vu tận[1]!"

[1]đồng quy vu tận: cùng chết.

Dứt lời, người phụ nữ rút trăm bạc từ trên đầu xuống, cầm tức đứng dậy.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan sưng sò: "....."

Cô vừa kéo quần lót sắp tụt xuống, còn muốn đẩy người phụ nữ kia ra, trong lòng khóc không ra nước mắt.

Đứng xúc động, có chuyện gì từ từ nói! Ta thề, đừng nói đến quần lót rơi, kể cả cô có tụt váy ta xuống, ta cũng nhất định sẽ nghe cô kể gia cảnh cực khổ của cô trước mà!

Người phụ nữ này cũng không phải sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp để lấy mạng người mà chỉ là kẻ nhất thời sinh lòng ác độc, vậy nên động tác cực kỳ chậm chạp. Ở khoảnh khắc Đường Hoan cho rằng mình sắp phải vật lộn sống chết một trận với đối phương thì...

Người phụ nữ bị gạt chân, ngã nằm xuống đất.

Ngay sau đó, Đường Hoan rơi vào vòng tay cực kỳ ấm áp.

Sắc mặt Phó Liệt lạnh như băng, nhìn qua thì có vẻ như hắn đang cực kỳ không vui.

Đường Hoan thăm lo lắng, cô sợ nhất là thấy Phó Liệt nghiêm túc như vậy.

Còn chưa kịp nói chuyện, cô đã bị bế ngang lên, sau đó bị ném vào trong kiện.

Phó Liệt cũng vào theo.

Trong không gian chật hẹp, sắc mặt Phó Liệt có vẻ càng thêm xấu: "Vừa nãy vì sao không né?"

Advertisement / Quảng cáo

"Không... không kịp phản ứng." – Đường Hoan lắp bắp giải thích.

Nhớ lại cảnh nguy hiểm vừa rồi, cả người Phó Liệt đều lạnh lẽo...

Trong ba năm này, làm phụ tá cho Thái tử, vì giúp Thái tử có thể đăng cơ, tác phong của hắn vẫn luôn như sấm rền gió cuốn, không từ thủ đoạn. Có thể nói, hắn gây thù chuốc oán rất nhiều, cho nên trong phạm vi của phủ Trạng Nguyên luôn có trọng binh canh giữ, phòng ngừa người tới trả thù.

Đường Hoan rất ít ra cửa, càng không thích giao lưu cùng gia quyến của những vị trọng thần khác, cô thích ở lý trong nhà, cho nên Phó Liệt đã xem nhẹ một vấn đề vô cùng quan trọng.

Hắn mang theo quyết tâm căt chết lưới rách, trợ giúp Thái tử quét sạch chướng ngại vật vì hắn cảm thấy mình không có gì vương bận, cho dù có người muốn mạng hắn thì hắn cũng nhận!

Ấy thế mà, hắn đã xem nhẹ người phụ nữ hắn muốn bảo hộ!

Sự việc vừa phát sinh rung lên một hồi chuông cảnh cáo với Phó Liệt, may thay vừa rồi chỉ là phụ nữ và trẻ con. Nếu thật sự có người vì trả thù hắn mà ra tay với Hoan nhi...

Nghĩ đến có khả năng xảy ra, Phó Liệt phần nộ đến mức gần như muốn giết người!

Khuôn mặt không để lộ ra bất kỳ biểu cảm gì nhưng khí thế quanh thân Phó Liệt cũng đủ để khiến Đường Hoan cảm giác như mình đang ngồi cạnh một khối băng rồi. Đường Hoan cũng chẳng hiểu vì sao mà Phó phản diện lại biến thành bộ dáng lạnh như băng vậy nữa, tuy tăng cô không làm sai gì nhưng vẫn bắt giác cảm thấy chột dạ.

Cho nên, Đường Hoan rụt cổ, nào dám nhìn Phó Liệt nữa, cô đang nỗ lực biến mình thành một người không có cảm giác tồn tại.

Thằng nhãi Phó Liệt này, ngày xưa chỉ là một thiếu niên ngoan kiểu, giờ thì khí thế của hắn đã có thể nghiền áp cô chỉ trong một giây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 27: Boss phản diện là thừa tướng ngoan kiểu (27)

Phó Liệt lẳng lặng nhìn Đường Hoan, người đang ngó ra bên ngoài qua tấm mànhiếp.

Ngón tay nhẹ nhàng đánh nhịp trên đùi, trông hắn có vẻ như đang suy tư điều gì đó.

Hiện tại, Thái tử và Yến vương đã tranh đấu đến giai đoạn quyết liệt nhất, Yến vương như chó cùng rứt giậu, đến ngay cả Thái tử cũng gặp vô số lần ám sát, nếu hắn tiếp tục giữ Hoan Nhi lại bên mình, chắc chắn không lâu sau, Yến vương sẽ phát hiện ra nhược điểm của hắn.

Tạm thời đưa người ra ngoài, tránh đầu sóng ngọn gió?

Ngón tay Phó Liệt thoáng dừng lại.

Trước mắt, đây là biện pháp tốt nhất. Nhưng ngay sau đó, Phó Liệt lại rừ mắt...

Tuy là biện pháp tốt nhất nhưng hắn không muốn dùng biện pháp này, bởi vì hắn luyện tiếu!

Phó Liệt lặng im tự hỏi.

Lúc này Đường Hoan còn không biết, biến cố sắp xảy ra....

*

* *

Sáng sớm hôm đó.

"Phó Liệt, ta không muốn đến thôn trang ngoại ô!" – Vừa nghe thấy Phó Liệt muốn đem mình tới thôn trang, hon nữa còn chưa định ngày về, Đường Hoan lập tức bùng nổ - "Dựa vào cái gì mà không hỏi ý kiến của ta đã bắt ta dọn đi?"

Nếu đi rồi, bốn bảo bảo biết giúp cậu nghịch tập kiểu gì?

Lật bàn!

Được rồi, tuy rằng kẻ vô dụng như cô không có tác dụng quá lớn với Phó Liệt nhưng cô vẫn luôn lo lắng, để phòng nữ chính mà!

Advertisement / Quảng cáo

Tác dụng duy nhất của cô bấy giờ có lẽ chính là ngăn cản Phó Liệt, không để hắn chú ý tới nữ chính. Chẳng may khi không có cô ở bên, Phó Liệt bị nữ chính quyến rũ rồi lại thua trên tay kỹ vận chi tử thì sao? Đến lúc đó, cô muốn khóc cũng không có chỗ ngồi khóc ấy chứ!

"Nâng cằm phải đi!"

Ngoài dự đoán, lần này Phó Liệt vô cùng cương quyết!

Hon nữa, khuôn mặt tuấn mỹ lại để lộ ra vẻ lạnh lùng, trong đôi mắt sâu thẳm là sự uy nghiêm khó nói thành lời, đây là... đáng vẻ lãnh đạm ngoan nghệ của hắn khi đối mặt với người ngoài, hắn chưa từng như vậy trước mặt cô.

Thế nhưng, bây giờ... hắn lại...

Một Phó Liệt xa lạ như vậy khiến Đường Hoan cảm thấy trong lòng vô cùng đau xót, suýt chút nữa thì rơi lệ.

Tức giận!

"Nếu ta nhất quyết không đi thì sao?" – Đường Hoan quật cường nhìn chằm chằm Phó Liệt, dường như nhất định phải biết được câu trả lời của hắn.

Nghe được câu hỏi của Đường Hoan, Phó Liệt chậm rãi đi đến trước mặt cô, dùng ngón tay nâng cằm cô, ánh mắt lạnh lùng của hắn khiến hốc mắt Đường Hoan đỏ lên, đẩy một bụng tui thân.

Phó Liệt nói: "Xem ra bản quan đã quá nuông chiều nàng, hừm?"

Giọng điệu hung ác khiến người ta lạnh run, nhưng dù lạnh đến đâu cũng không thể lạnh bằng trái tim của Đường Hoan lúc này.

Đường Hoan là người chỉ ăn mềm không ăn cứng

Cô yên lặng nhìn Phó Liệt, sao đó nói như chém đinh chặt sắt: "Ta không đi!" – Tôi thật sự muốn nhìn xem, cậu có thể làm gì tôi.

Đường Hoan không thể ngờ, lần này Phó Liệt như quyết tâm muốn cho cô một bài học, hần sai người kéo cô đi, nhanh đến mức cô không kịp phản ứng.....

"Đưa người tới thôn trang ở ngoại ô, trông coi cẩn thận! Nếu xảy ra vấn đề gì, tất cả hạ nhân đều giết không tha!"

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan dần mặt, sau đó bạo nộ...

"Phó Liệt, chàng là tên khốn nạn!"

"Hèn hạ, Phó Liệt, khốn kiếp! Các người buông ta ra! Ta không đi...."

Tôi *beep* cả nhà cậu.

Tự nhiên bắt tôi tới thôn trang, dựa vào cái gì?

Lại còn không thêm cho tôi một lời giải thích! Phó Liệt, cậu có tin tôi vận nội công thét lên một tiếng, tất chết cậu không hả?

[Không tin! Cô nhìn lại đáng về hiện tại của mình đi, còn muốn tát hần, chắc chắc....] – Hệ thống đột ngột xuất hiện, phi nhỏ Đường Hoan.

"Câm! Cút! Hệ thống rác rưởi[1].

[1] gà cáy(辣鸡): nghĩa bình thường là món ăn nhưng lại được giới trẻ Trung Quốc dùng với nhiều nghĩa khác nhau, tùy ngữ cảnh. Khi muốn mắng người, gà cáy mang nghĩa rác rưởi/dồ bỏ. Diệp mỗ đã đi hỏi các bạn bên ấy, từ này có thể dùng khi cao hứng, khi tức giận, khi trêu một ai đó, thậm chí còn dùng khi muốn thể hiện sự kính nể. Trong hoàn cảnh này, Đường Hoan mắng hệ thống nên Diệp mỗ dịch là "rác rưởi", ở những chương sau nếu cũng xuất hiện từ này, Diệp mỗ sẽ dịch theo ngữ cảnh.

*

* *

Trong nháy mắt, Đường Hoan bị người đưa đi mà không ai biết.

Sau khi đưa cô đi, Phó Liệt như bị rút hết sức lực, thất tha thất thểu, cuối cùng ngã lăn ra đất....

Người vừa rồi còn cực kỳ cương quyết, giờ lại trở nên vô cùng suy yếu, mặt mũi tái nhợt, như là bị thương rất nặng.

Phần vải gấm trước ngực Phó Liệt đã ướt một mảng lớn, đỏ ngầu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (28)

28)

"Đại nhân" – Tâm phúc của Phó Liệt vội vội vàng vàng nâng hần từ trên mặt đất dậy – "Mau, gọi đại phu!"

"Nàng thích ăn điểm tâm, đưa đầu bếp làm điểm tâm trong phủ tới thôn trang đi." – Nằm nghiêng trên giường, chàng trai trẻ tuổi dặn dò – "Chiều cổ nàng cẩn thận. Nếu xảy ra bất cứ sai lầm nào, các người đem đầu tới gặp ta!"

Tâm phúc do dự, muốn nói lại thôi. Đại phu dặn bị thương tâm mạch phải nghỉ ngơi cẩn thận, đại nhân, ngài làm vậy có thật sự là tỉnh dường không?

Phó Liệt phát phát tay, tất cả mọi người đều lui ra ngoài.

Khắp nơi trong phòng đều ngập tràn hơi thở của cô. Chẳng qua chỉ là tạm thời không thể thấy cô nhưng... nỗi nhớ đã lan tràn khắp tâm trí hần! Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve chiếc chăn gấm mà hai người cùng đắp chung, ánh mắt Phó Liệt dần trở nên kiên nghị.

Ban đầu, hần không nỡ để cô rời đi nên chậm chậm không quyết định, nhưng giờ đến ngay cả hần cũng đã bị ám sát, hần buộc phải đưa người ra ngoài!

Hiện tại không phải lúc nhẹ dạ, mặc dù trong lòng nhớ cô da diết, hần cũng không thể giữ cô lại bên mình!

Hết lần sóng thích khách này đến lần sóng thích khách khác, kẻ nào kẻ nấy đều có võ công cao cường, hơn nữa đều không từ thủ đoạn, giữ cô lại, chẳng may những kẻ đó chuyển mục tiêu sang cô... Phó Liệt cảm thấy, nếu cô xảy ra việc gì, hần chân chân sẽ chẳng thể chịu nổi.

Ba năm trước, trong một đêm, tất cả phụ lão hương thân đều bị giết, hần có thể chịu đựng, tiếp tục tiến về phía trước, nhưng... hần không biết mình có thể chịu nổi nỗi đau mất cô hay không..

*

* *

Bị đưa đến thôn trang, Đường Hoan...

Phó Liệt rác rưởi.

Advertisement / Quảng cáo

Nói trở mặt là trở mặt.

Chú cô sinh![1]

Cầu độc thân!

Khốn kiếp!

[1] chú cô sinh: cô độc cả đời.

Hệ thống cảm thấy mình không nghe nổi nữa. Làm một hệ thống có mắt thần, nó quả thật không thể chịu được việc Đường Hoan hiểu lầm phản diện đại nhân.

Dù sao thì Boss phản diện mới là cha ruột của nó!

[Ha, ai bảo ba năm này cô lười cháy thấy ra, giờ đây, gấp báo ứng rồi đấy!]

Tuy rằng có mắt thần và biết tất cả nhưng nó lại không thể nói ra, ahuhu, thật khổ tâm mà!

Đường Hoan: "...Cút!"

[Chúng ta có thể ở chung với nhau một cách bình đẳng, yêu thương lẫn nhau không? Động một tí là cô đuổi ta cút đi, lòng tự tôn của ta đã bị tổn thương một cách nghiêm trọng rồi!]

Đối với đề nghị của hệ thống, Đường Hoan tỏ vẻ, cô cất lực từ chối.

Quả tân thủ của ông đây đâu? Bàn tay vàng của hệ thống đâu? Cốt truyện tí mĩ đâu?.....

Advertisement / Quảng cáo

Rác rưởi, cậu hiện tại còn dám mặt dày nói lại những lời trên nữa không?

[.... Thật xin lỗi, hệ thống của ngài đã logout.]

Đường Hoan: "....." Rác rưởi!

Thứ rác rưởi bị nói một tí đã logout!

*

* *

Thôn trang được bảo vệ và phòng thủ vô cùng kiên cố, có thể nhìn ra được phần nào thế lực mà Phó Liệt đã nuôi dưỡng trong ba năm qua.

Đường Hoan ở thôn trang chừng mười ngày.

Già và ăn ngon ngủ tốt, chờ đến khi người trông coi thả lỏng cảnh giác, cô bắt đầu xuất kích, nhanh như chớp mà..... tìm cái lỗ chó, tranh thủ không có ai để ý, chọt vật bò ra ngoài.

Lúc này, trong phủ Trạng Nguyên.

Nữ quý tộc có dung nhan kiều diễm, quần áo hoa lệ đứng chắn trước mặt Phó Liệt: "Phó đại nhân, mạng của chàng là do ta cứu, chẳng lẽ chàng không tính báo ân sao?"

Sắc mặt Phó Liệt vẫn còn tái nhợt, khẽ ho khan một tiếng, giữ đúng chừng mực nói: "Không biết công chúa muốn gì?"

Công chúa Xương Bình, cô con gái được Đường kim Thánh thượng vô cùng cưng chiều, từ trước đến nay đều rất thích giả trai ra khỏi cung du ngoạn. Lần đó, Phó Liệt bị ám sát, cũng may được công chúa Xương Bình ra tay cứu giúp, nếu không hẳn đã sớm chết dưới loạn đao rồi.

Công chúa Xương Bình thấy Phó Liệt bình tĩnh hời hợt thì lập tức đỏ mặt, sau đó kiên cường trả lời: "Không phải người ta đều nói có ân cứu mạng nên lấy thân báo đáp sao? Phó đại nhân, chàng..."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (29)

Xương Bình công chúa thích Phó đại nhân.

Nhất kiến chung tình.[1]

[1]nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu/yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên/tiếng sét ái tình.

Tâm không hề gọn sóng, Phó Liệt đánh gãy lời công chúa Xương Bình: "Công chúa, hạ quan đã có phu nhân."

"A?" – Đo người mất một lúc, sau khi phản ứng lại, công chúa Xương Bình bắt đầu kích động – "Phó đại nhân, chàng lừa ta! Bồn cung đã hỏi thăm qua, chàng mười sáu tuổi thì đỗ Trạng Nguyên, trước nay chỉ có một mình, lấy đâu ra phu nhân?"

Nếu có, sao không thấy đứng ra lo liệu mọi việc khi có khách tới thăm phủ Trạng Nguyên?

Suốt ba năm, Phó Liệt chưa từng để Đường Hoan chính thức lộ mặt trước mắt người khác, thứ nhất là sợ cô bị Thẩm Hàn Xuyên theo dõi, thứ hai là vì...

Cô là của hắn, dựa vào cái gì mà phải cho người khác thấy?

Phó Liệt biết, tin của hắn có vẻ như đã mắc bệnh, hắn có dự vọng chiếm hữu vô cùng mạnh mẽ!

May mà Đường Hoan cũng không muốn giao lưu với những "cái thứ" được gọi là phu nhân của trọng thần, cô cả ngày đều thích ở nhà, chưa bao giờ so đo chuyện này chuyện nọ.

"Hạ quan đã thành thân từ năm mười lăm tuổi, đến nay đã được bốn năm.

Mười ngày không gặp, suốt mười ngày này, Phó Liệt vẫn luôn tự cường chế mình không được nghĩ tới cô, giờ đột ngột nhắc tới, Phó Liệt cảm thấy nổi nhớ của mình như đã chảy thành sông rồi.

"Vậy vì sao không ai nào biết?" Công chúa Xương Bình không tin, Phó Liệt trẻ tuổi đầy hứa hẹn, hơn nữa dung nhan của hắn lại khuynh thành, phải là người như thế nào mới có thể kết đôi với hắn?

Trừ thiên chi kiều nữ[1] là nàng, thì còn ai xứng với hắn nữa chứ?

[1]thiên chi kiều nữ: con gái cưng của trời, tương tự với thiên chi kiều tử, chỉ người được trời ưu ái cho một thứ gì đó mà ít người so bì (tài, sắc, xuất thân cao,...)

Advertisement / Quảng cáo

Công chúa Xương Bình vênh vào bức hời, cắt đứt tưởng niệm của Phó Liệt, khiến hắn cực kỳ khó chịu.

Thấy Phó Liệt không đáp, công chúa Xương Bình tự cho rằng mình đã phát hiện ra điều gì ——

"À, bồn cung biết rồi, nhất định là do phu nhân của chàng có tướng mạo vô cùng xấu xí, không thể gặp người, Phó đại nhân vì sợ mất mặt nên mới không muốn nàng ta xuất hiện trước mắt người khác!" – Công chúa Xương Bình tự tin, kiều ngạo nói – "Phó đại nhân, bồn cung chính là thiên chi kiều nữ, chẳng phải hơn gấp trăm lần so với một nữ tử không có nhan sắc sao? Không bằng huy[2] nàng ta, cưới bồn cung đi!"

[2]huy: bỏ (vợ/chồng)

Đường Hoan... Chao ôi, cô là nữ nhân không có nhan sắc?

Không phải tức giận, không phải tức giận!

Đường Hoan, kiểm chế lại!

Chỉ là bị người ta chê xấu mà thôi, không sao...

Có cái quần ấy!

Cực cực khổ khổ mới về tới phủ Trạng Nguyên, chui lỗ chó còn bị xước da, kết quả lại gặp phải cảnh tượng bất gian tại trận này, Đường Hoan cảm thấy trong lòng mình xuất hiện một luồng khí lạ đang nén lại, bất kể lúc nào cũng có thể nổ tung.

Vất vả lắm mới thuyết phục bản thân bình tĩnh lại, kết quả —— hệ thống bí ối xông ra: [Chao ôi, bà cô kia vừa nói có xấu đến mức không thể gặp người u~~?] Hệ thống kéo dài âm cuối một cách bí ối, đã vậy còn thêm một tiếng "ư".

Đường Hoan: "... Hệ thống, kiếp trước cậu chết vì quá bí ối à?"

[Ta là hệ thống nha, nào có kiếp trước kiếp này chứ.]

"Cút!"

Advertisement / Quảng cáo

Lạnh lùng phi nhỏ hệ thống, Đường Hoan vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Như cảm giác được gì, quay đầu nhìn về phía Đường Hoan, Phó Liệt phát hiện cô đang ngo ngác đứng im một chỗ như bị sét đánh.

Như bị sét đánh?

Đường Hoan: Rõ ràng là bị chóc tức!

Công chúa Xương Bình phát hiện, Phó Liệt đại nhân đoàn chính[2] như ngọc, luôn thận trọng nội liễm[3] vậy mà lúc này trên khuôn mặt hần lại hiện lên vẻ hoảng loạn, mấp máy môi như muốn nói gì đó.

[2] đoàn chính: đứng đắn, ngay thẳng.

[3] nội liễm: cất giấu/ẩn giấu/che giấu/ giấu kín/thu liễm/... nội tâm

Đường Hoan cảm thấy đây chính là thời điểm để phô bày kỹ thuật diễn như một ảnh hậu đoạt giải Oscar của mình.

Mím chặt môi, hốc mắt đỏ lên, đôi mắt trong trẻo để lộ ra thần sắc như không thể tin được, cô cười nhạt: "Phó Liệt, chàng thật có điểm phúc!"

Giọt lệ như muốn rơi nhưng lại không rơi, đôi mắt tuyệt vọng, vẻ mặt đau thương.

"Thấy sao, kỹ thuật diễn của tôi có thể cán quét Hollywood chưa?"

[Vậy thế giới tiếp theo cho cô làm nữ phụ trong giới giải trí nhé? Làm một diễn viên phụ bị một ông già béo mập bao nuôi, chỉ việc ngồi mà hưởng, được không?]

"Cút! Mọc! Đi!"

Ps: hôm nay có việc nên Diệt mở đăng muộn. Ngày mai sẽ đăng bù một chương ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (30)

"Phó đại nhân, người này là ai?" – Nhìn thấy Đường Hoan đột ngột xuất hiện, công chúa Xương Bình lập tức bày ra vẻ mặt lạnh lùng cao ngạo, liếc Đường Hoan một cái, rồi quay đầu hỏi Phó Liệt.

Ban đầu Phó Liệt còn có chút ôn hòa khiêm tốn nhưng sau khi đối mặt với sự chất vấn của công chúa Xương Bình, hần lại trở nên lạnh nhạt vô cùng, ánh mắt không gọn sóng nhìn lướt qua nàng ta một cái rồi dặn bảo: "Trời đã tối, công chúa, ngài cần hồi cung, nếu lỡ xảy ra chuyện gì, hạ quan khó mà gánh vác nổi! Người đâu, đưa công chúa hồi cung!"

Hiện tại mới là buổi chiều.

Hoi ngựa đầu nhìn vàng thái dương chói lóa trên bầu trời, đang định cãi thì lại thấy được ánh mắt lạnh lùng đến cùng cực của Phó Liệt, trong mắt dường như còn có cả sát ý, lòng Xương Bình lập tức trầm xuống, muốn nói cái gì cũng không nói thành lời.

Công chúa Xương Bình kiêu ngạo hừ một tiếng, sau đó phát áo bỏ đi.

Cái xoay người đầy kiêu ngạo này khiến tầng tầng lớp lớp tay áo vờ lên một đường cong hoàn mỹ trong không trung, nhìn cực kỳ đẹp.

Xương Bình đi rồi, Phó Liệt mặt đối mặt với Đường Hoan.

Hai người đối diện nhau.

Trong đôi mắt của Phó Liệt cứ như có lốc xoáy, nếu nhìn lâu, có lẽ sẽ bị nó hút mất hồn phách.

Đường Hoan nuốt khan, Phó Liệt quả thật... càng ngày càng yêu nghiệt khuynh thành!

Nhưng ngay sau đó, cô lại hơi thẳng cổ lên.

Nghe tới cái xoay người, phất tay áo giống như con khổng tước sặc sỡ lúc nãy của Xương Bình, Đường Hoan cũng muốn làm màu.

Cô vốn muốn xoay người một cách hoa lệ[1], phơi bày ra nội tâm phản nộ của mình nhưng...

[1] hoa lệ: lộng lẫy/ đẹp đẽ và rực rỡ

Sự thật chứng minh, tổ sư nó, làm màu sẽ bị sét đánh đó! Điều bất trắc đều đến vào lúc người ta không phòng bị nhất——

Khi xoay người, không cẩn thận để chân trái dẫm chân phải, quả đột ngột nên cô không kịp phòng bị mà vồ đất.

Advertisement / Quảng cáo

"Ngao ~" – Đường Hoan kêu lên một tiếng thảm thiết.

Hệ thống chép chép miệng, ký chủ ngu ngốc luôn thích làm màu nhưng mỗi lần làm màu thì đều xảy ra chuyện ngoài ý muốn... hi hi hi!

Những tiếng cười bí ối "vượt trời" liên tiếp vang lên.

Đường Hoan không ngã xuống đất như mình nghĩ mà là... một vòng tay rắn chắc, ấm áp của người đàn ông ôm lấy cô.

Ban đầu, nhiệt độ ở khuỷu tay chỉ hơi nóng ảm nhưng sau đó lại trở nên nóng rực: "Chuyện không phải như những gì nàng nhìn thấy!" – Phó Liệt giả vờ trấn định, giải thích – "Ta..."

Có điều, Phó Liệt coi thường trình độ vô cơ gậy rối của phụ nữ, khi hấn còn chưa nói xong, Đường Hoan đã ném văng tay hấn ra, nổi giận đùng đùng mà rời đi.

Đường Hoan đi vào phòng mình, sau đó "rầm" một cái, đóng sầm cửa lại.

Trong phòng.

Đường Hoan hận không thể chống nạnh, ngửa cổ lên trời rồi cười dài vài tiếng. Có quả thật quá thông minh, từ thôn trang trốn ra, là cô duổi lý nhưng hiện tại..

Hừ, Phó Liệt, chao ôi, để bốn bảo bảo xem cậu dùng tư thế nào lấy lòng tôi

[Hả, tư thế? Nghe qua có vẻ khá xấu hổ nha~]

Đường Hoan: "....."

Hệ thống vừa nhắc tới là Đường Hoan lập tức nghĩ đến nội dung của cái đĩa CD dạng nhỏ mà cô đã từng xem, các loại tư thế quần quýt hiện lên trong đầu cô..

Đường Hoan phụt luôn trà trong miệng ra ngoài.

Hệ thống rác rưởi, cút đi!

Advertisement / Quảng cáo

*

**

Cô tức giận.

Phó Liệt đứng dài người ngoài cửa.

Căn phòng này, không chỉ là phòng của riêng cô, mà còn là phòng của hấn!

Buồng bàn tay đang định gõ cửa xuống, nhớ đến vành mắt đỏ hồng của cô, Phó Liệt sờ sờ ngực, cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng sau đó dường như nhớ tới cái gì, Phó Liệt cong môi, nụ cười càng ngày càng thêm tươi.

Cô đang ghen!

Cần thận vuốt ve lồng ngực, nơi cô vừa tựa vào, biểu cảm trên mặt Phó Liệt vẫn nghiêm trang nhưng vành tai của hấn đã đỏ như máu.

Ừ, đáng về ghen tuông của cô thật đáng yêu.

Thật ra, để cô ăn dấm[2] nhiều một chút cũng chưa chắc không phải chuyện tốt.

[2] ăn dấm/ăn dấm chua = ghen

Người bình thường quả thật khó mà hiểu nổi mạch não của boss phản diện. Mới này thôi, lòng Phó Liệt còn nóng như lửa đốt, muốn nhanh chóng giải thích với Đường Hoan, nhưng sau khi đứng ở ngoài cửa một lúc, bị gió lạnh thổi, lại lập tức trấn tĩnh.

Loại cảm giác được người cần, được người coi trọng thật tốt!

Hấn cảm thấy tạm thời không cần giải thích.

Đường Hoan vươn tay[3]: móa, đừng đi mà!

[3] ở đây tác giả dùng là "tay Nhĩ Khang", Nhĩ Khang là nhân vật trong Hoàn Châu cách cách, "tay Nhĩ Khang" là meme vươn tay của nhân vật Nhĩ Khang.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (31)

Đường Hoan vốn cho rằng mình có thể chờ Phó Liệt tới giải thích để rồi diễn cảnh "vô tình, vô si, vô cơ gậy rối" của nữ chính trong truyện di Quỳnh Dao nhưng uống hết hai bình trà, sắc trời cũng tối dần, vẫn chưa thấy Phó Liệt có động tác gì, trong lòng lập tức "lộp bộp" rơi.

Có thể là do...

Tạm thời có việc nên buộc phải trì hoãn?

Hay là, không biết phải giải thích thế nào?

Hoặc là đang chuẩn bị quà nhận lỗi?

Khi Đường Hoan còn đang suy nghĩ miên man thì tiếng đập cửa vang lên.

Tới tới, nhất định là Phó Liệt.

Đường Hoan lập tức bày ra vẻ lạnh lùng, cao quý, điểm lệ ——

"Phu nhân, hoàng hậu có ý chỉ, mời người ra sảnh trước tiếp chỉ ạ."

Hình tượng cao quý, lạnh lùng, điểm lệ lập tức sụp đổ.

Khẽ hé ra cái miệng nhỏ hồng tươi, Đường Hoan sững sờ, sao thế này, Phó Liệt, rốt cuộc thì cậu muốn làm gì?

Báo cáo hệ thống. Boss phản diện không diễn theo kịch bản!

Hoàng hậu nương nương tổ chức yến tiệc ngắm hoa, cho mời con cháu hoàng tộc cùng các phu nhân, tiểu thư khuê các.

Advertisement / Quảng cáo

"Số người tham gia yến tiệc ngắm hoa ngày mai đã được định sẵn, nếu không phải Xương Bình công chúa và Phó phu nhân vừa gặp đã như quen từ lâu, đặc biệt cầu riêng với Hoàng hậu nương nương cho Phó phu nhân thiệp mời, Phó phu nhân cũng không có cơ hội tham gia đâu. Lần này Phó phu nhân có thể vào cung cũng là nhờ cả vào công chúa Xương Bình đấy!"

Thái giám tuyên chỉ cứ the the the nói, khiến trong lòng Đường Hoan bốc lên một ngọn lửa.

Cảm ơn cái đầu nhà ngươi nhé! Ai cùng à ta vừa gặp đã như quen từ lâu?

Tên họan quan kia tuyên chỉ xong còn vênh vào, thuận tiện đánh phủ đầu Đường Hoan, rồi mới chụm ngón tay thành hình hoa lan, nhấc gót sen rời đi.

Nhìn bóng dáng rời đi của tên thái giám, Phó Liệt hơi rủi rũi, giấu đi sát ý mà máu tanh trong đáy mắt.

Người phụ nữ của hắn, từ bao giờ mà người khác có thể gáo huân?

Lúc này, Đường Hoan thật sự tức giận, cô hung ác lườm Phó Liệt rồi trở về phòng.

Cô biết là mình đang giận chó đánh mèo, nhưng...

Nếu hắn không trở mặt thành đáng yêu nghiệt như vậy, nếu khí chất của hắn không cao lãnh thoát tục như vậy, còn có thể trêu hoa nguyệt sao?

Từ từ, hoàng cung?

Yến tiệc ngắm hoa?

Sau khi uống sạch một bình trà, Đường Hoan cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô đột nhiên cảm thấy hình như mình vừa phát hiện điều gì đó.

Advertisement / Quảng cáo

Ba năm này, cô không cố gắng hoàn thành nhiệm vụ nên suýt nữa thì quên mất mình còn một cái nhiệm vụ chi nhánh nữa. Tham gia yến tiệc ngắm hoa trong hoàng cung, cô có cảm giác mình sẽ gặp lại Lương Phi – mẹ dân bà đã vứt bỏ Phó Liệt.

Nhiệm vụ chi nhánh: Đền bù khuyết điểm, đưa lỗi cho Phó Liệt và Lương phi gặp nhau, nhận ra nhau.

Bởi vì cô cùng hoàn cảnh nên Đường Hoan cực kỳ không muốn hoàn thành cái nhiệm vụ này, gặp lại người thân đã từng vứt bỏ mình là một việc vô cùng thống khổ, kể cả boss phản diện có là người tuyệt tình, ác nghiệt đi nữa thì khi bóc đi lớp sọc, máu tươi cũng sẽ chảy ra đầm đìa, vô cùng đau đớn!

Nhưng, thực giác cho cô biết, hệ thống rác rưởi chính là cái mặt hàng không có liêm sỉ, khẳng định sẽ làm tất cả mọi việc để kéo cô về quỹ đạo nhiệm vụ.

Nghĩ tới quy củ trong cung, còn cả đám dân bà thích xé X một cách nhiệt tình, toàn thân Đường Hoan đều cảm thấy ghê tởm. Phó Liệt là tâm phúc được kính nể của Thái tử, cô tiến cung, nói không chừng sẽ có kẻ mượn cô để đá kích Phó Liệt...

Đu các thủ đoạn dùng trong cung đầu ừn ừn xông vào trong não Đường Hoan. Cô càng nghĩ tới những việc dơ bẩn ẩn trong bóng tối tại hoàng cung thì lại càng cảm thấy sợ hãi, mơ mơ màng màng nằm ngủ trên giường, cả người đều là mồ hôi lạnh.

*

* *

Cửa phòng bị khóa, Phó Liệt nhảy vào từ cửa sổ.

Hắn thông thả ung dung cỡi trường bào[1], sau đó đi từng bước từng bước về phía giường ngủ.

[1]trường bào: một dạng áo khoác dài bên ngoài của người Trung Quốc thời xưa.

Hiện lên trong mắt Đường Hoan chính là một bóng người cao lớn, trong bóng đêm, chầm chậm đi tới bên giường cô, cô sợ đến mức suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (32)

Bởi vì hôm nay công chúa Xương Bình đã làm ra những việc đó nên đến tận lúc sắp ngủ, Đường Hoan cũng vẫn nghĩ tới à ta, giờ bỗng nhiên lại nhìn thấy một người đi về phía mình, trước đó còn lột áo, điều đầu tiên cô nghĩ tới chính là——

Tiên sư, chẳng lẽ mẹ công chúa thích xé X kia phải người tới hủy hoại trong sạch của cô?

Bị ý nghĩ này làm cho hoảng sợ, Đường Hoan nhảy nhanh xuống giường, toan đánh đòn phủ đầu, thừa dịp kẻ đó không chú ý.... Chạy ra ngoài!

Cẩn thận mà nghĩ, chiều này của cô cũng thật bồng bồng đất[1].

Có điều, lúc thực hiện lại không hề thuận lợi, khi nhảy từ trên giường xuống, một chân dẫm hụt, cô nhào thẳng tới bóng đèn cao lớn kia.

"Dùng" —— đây là âm thanh vang lên khi cơ thể người nào đó nện mạnh xuống đất.

[1] bồng bồng đất: cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc. Đây là một câu bán mạnh

Lưng Phó Liệt bị đập mạnh xuống đất, đau đến mức khiến hắn phải cắn chặt răng, một tiếng rên rỉ từ trong kẽ răng vang ra...

Đường Hoan nằm trên người hắn, va chạm mạnh làm cô nhất thời chưa kịp phản ứng lại.

Cô gầy gầy muốn bò dậy. Phó Liệt cảm nhận được một thân hình chỉ mặc mỗi chiếc áo đơn mỏng, cọ qua cọ lại trên người mình, cọ đến mức nhiệt độ cơ thể hắn tăng vọt lên, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

"Bộp" —— Tay Đường Hoan đột nhiên mất sức, khó khăn lắm mới nâng lên được nửa thân thì một lần nữa ngã nhào vào người Phó Liệt.

Đường Hoan muốn khóc!

Advertisement / Quảng cáo

Trong lòng cô càng sốt ruột thì tay chân càng thêm luống cuống, sợ sợ hãi cũng theo đó mà tăng lên.

Cô không biết kẻ tới là người hay quỷ, chẳng may bị ấn trên mặt đất "ây ấy"...

Mẹ nó, nếu sớm biết có ngày hôm nay, cô đã bắt chấp tất cả mà cưỡng[2] Phó Liệt rồi. Ít ra còn có thể thỏa mãn nhu cầu tâm lý của nhan cầu[3]!

[2]cưỡng: cái này khỏi giải thích nha =>)

[3]nhan cầu: ngôn ngữ mạng (tương đương với nhan khổng), từ này dùng để chỉ những người chỉ xem tướng mạo, coi trọng ngoại hình đẹp.

Hai thân thể dán chặt vào nhau, đối với một người đàn ông thì đây là một cảm giác khó có thể miêu tả thành lời, nó vừa ngọt ngào lại vừa thống khổ!

Đám lửa dưới bụng lan nhanh như lửa cháy trên đồng cỏ.

Thứ vốn mềm như bóng, giờ phút này lại —— cứng rắn tựa ngọc đá, căng trương đau đớn.

Đau, đau đến mức khiến hân hít vào một hơi lạnh, bên trong như có hàng ngàn, hàng vạn con kiến đang gặm cắn lý trí của hân.

Mọc nó!

Đường Hoan chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy[4], khi cảm nhận được cái thứ cứng nóng đang chọc chọc vào người mình thì lập tức hiểu ra vấn đề ngay.

Tức khắc, mặt cô đỏ bừng.

Advertisement / Quảng cáo

[4] chưa ăn thịt heo nhưng cũng đã thấy heo chạy: chưa làm việc gì đó nhưng cũng đã thấy người ta làm việc đó.

"Tiền sư coi cái đồ lưu manh nhà ngươi!" Boss phản diện đẹp khuynh quốc khuynh thành như vậy mà ông đây còn phải kiềm chế những rung động trong lòng lại, cái mặt hàng dưa vẹo táo nứt nhà ngươi từ đâu đến, thế nhưng...

Sức mạnh của Đường Hoan bỗng nhiên bùng nổ: "Ông đây liễu mạng với ngươi!" – Cô gãy giữa cẳng kịch liệt hơn, theo đó, Phó Liệt cũng cảm thấy "cái kia" của mình càng nóng lên bùng bùng, cũng càng thêm đau nhức.

Vì thế, hân dùng một tay đè thân thể của người đang gãy giữa xuống, khiến cô không thể tiếp tục nhúc nhích nữa: "Hoan Nhi... Nương tử, là ta!"

Chỉ sáu chữ thôi mà Phó Liệt không thể nói trôi chảy được, trời biết, khi nói chuyện, hân đã phải chịu thống khổ đến mức nào.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Đường Hoan thờ phào một hơi, cơ thể đang gồng lên chợt thả lỏng, chẳng thèm quan tâm gì nữa mà nằm ghé vào người Phó Liệt, thờ hồng hộc...

"Làm ta sợ muốn chết!"

Sự việc xảy ra ở miếu hoang ba năm trước đã để nặng ở đáy lòng Đường Hoan, tuy rằng không bao lâu sau đó cô đã khôi phục đáng về không tìm không phò[5] nhưng thật ra trong tiềm thức, cô vẫn luôn sợ hãi như chìm sợ cảnh con, nếu rơi vào hoàn cảnh tương tự, phản ứng đầu tiên của cô chính là ngọc đá cùng vỡ[6].

[5]không tìm không phò(没心没肺:vô tâm vô phế): thành ngữ chỉ những người vô tâm, nhân tâm hoặc dùng để chỉ những người suy nghĩ đơn giản.

[6]Ngọc thạch cầu phàn(玉石俱焚): Ngọc đá cùng vỡ/ Ngọc nát đá tan = lưỡng bại câu thương/ đồng quy vu tận (kéo nhau chết chung)

Một lớp áo đơn mỏng manh không thể che đậy được hơi thở ái muội đang dần cháy lên. Mùi hương chỉ có ở trên cơ thể phụ nữ bay vào mũi Phó Liệt, hân nghĩ, hân sắp phát điên rồi.

Phó Liệt đột nhiên lật mình, đè người xuống dưới thân...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (33)

Vị trí đảo ngược.

Đường Hoan bị dọa giật mình, tròn tròn mắt hạnh nhìn Phó Liệt.

Trong bóng đêm, đôi mắt đó như sáng lên lấp lánh.

Phó Liệt vươn tay che đi đôi mắt nết Đường Hoan, thờ hồn hên nói: "Ngoan, đừng nhúc nhích, một lát là được..."

Tiếng nói của Phó Liệt khàn khàn, hơi thở cũng nóng rực, hân như đang phải khống chế một con thú to lớn trong lòng mình.

Đường Hoan ngoan ngoãn nằm im, không dám động đậy, để mặc cho Phó Liệt ôm, thời gian từng giây từng phút trôi đi, lâu đến mức mắt cô hơi díp lại, cảm thấy có chút buồn ngủ.

Đột nhiên cơ thể mất trọng lực, sau đó cô bị người ta nhấc bổng lên.

Mẹ ơi, chẳng lẽ đêm nay sẽ phát sinh cái gì đó?

Đường Hoan vừa hoảng hốt lại khản trương, khản trương vô cùng!

Khi Đường Hoan vẫn còn suy nghĩ miên man, Phó Liệt đã đặt cô xuống giường, sau đó cũng nằm lên theo, chậm chậm ôm lấy cô từ phía sau, không nhúc nhích, cũng không có thêm bất kỳ động tác nào nữa.

Màn đêm thật sự yên tĩnh.

Trước khi ngủ, Đường Hoan mơ mơ màng màng nghĩ: "Mắt công khản trương lâu như vậy. Một, thật mệt!"

Vắt và lăm Phó Liệt mới đập tắt được ngọn lửa nơi bụng dưới, nhẹ giọng mờ mờ: "Ngày mai tiến cung phải cẩn thận một chút, không có ta bên cạnh, nàng đừng để mình bị thương, hiểu không?"

Advertisement / Quảng cáo

Hắn chờ mãi cũng không thấy ai đáp lại, vừa nhìn mới biết, người đang nằm trong lòng đã sớm ngủ mất rồi.

Chôn mặt vào tóc Đường Hoan, Phó Liệt hít nhẹ, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về phần da thịt hân đang chạm vào. Hân hận không thể nuốt trọn cô vào trong bụng, nhưng quay đi quay lại cũng chỉ biết cười tự giễu.

Đã nhận lâu như vậy rồi thì cần gì phải gấp cơ chứ.

Muốn một người phụ nữ là chuyện quá dễ dàng nhưng hân sẽ không vì xúc động nhất thời mà hủy hoại tương lai của cô. Nếu có thể...

Ngó thế[1], chỉ mong nàng cả đời êm ấm.

Phó Liệt ta köt đường cho nàng.

[1]ngó thế: vợ của ta.

*

**

Sáng sớm tinh mơ, Đường Hoan đã phải vào cung tham gia yến tiệc ngắm hoa.

Nhìn mấy bồn hoa xếp gần nhau, Đường Hoan không khỏi cảm thán, phụ nữ ở hậu cung thật nhân, nhân đến mức như cá trúng! Chỉ mấy bồn hoa rách nát mà cũng giống trống chưa chiêng mờ yến tiệc ngắm hoa! Thật ra, mục đích cuối cùng là tụ tập một đám máy bay chiến đấu tới xe X, gây thù với nhau cho náo nhiệt chứ gì.

Công chúa Xương Bình, con gái thứ mười bảy được thánh thượng sủng ái nhất, mẹ đẻ là Nhân Quý phi.

Advertisement / Quảng cáo

Khi Nhân Quý phi mặc một thân cung trang đẹp để quý giá, dắt tay công chúa Xương Bình giá lâm, Đường Hoan lập tức cảm nhận được ác ý nồng nặc.

Quả nhiên ——

"Người là vợ cả của Phó Liệt?" — Lười biếng ngồi trên ghế, trước mắt bao nhiêu người, Nhân Quý phi làm khó dễ Đường Hoan.

"Hỏi nương nương, đúng vậy." — Đường Hoan đã từng xem phim cung đấu, học theo trong phim, lễ nghi khi đối đáp với Nhân Quý phi tuy không thể nói là hoàn mỹ nhưng cũng không có sai lầm gì.

"Nghe nói Phó Liệt Phó đại nhân tuổi trẻ tài cao, sao lại cưới một người... A~" — Muốn nói lại thôi, cộng thêm một tiếng "à", lời kéo người ta tưởng tượng ra nhiều thứ.

Nhân Quý phi nói vậy, kể cả chưa hết câu, nhưng ở đây nào ai không phải người có đầu óc cơ chứ, những con người được gọi là quý phu nhân và tiểu thư khuê các lập tức nhìn về phía Đường Hoan, ánh mắt u ám, mang theo chút khinh thường.

Vậy mới báo đàn bà trong cung thật nhân, nói chuyện cũng không thêm nói hết câu, âm không âm, dương không dương, Đường Hoan nghe mà chỉ muốn trợn trắng mắt.

Có ý đánh đòn phủ đầu Đường Hoan trước mặt mọi người, Nhân Quý phi tưởng rằng sẽ có thể khiến cô luống cuống rồi thất lễ nhưng đầu gối, "người phụ nữ què mùa" này lại như không hề phát hiện ra bầu không khí quý dị xung quanh mình.

Chẳng khác nào đâm một quyền lên bóng!

Công chúa Xương Bình là thật tên của Nhân Quý phi, từ trước đến giờ, chỉ cần Xương Bình muốn, Nhân Quý phi sẽ nghĩ mọi cách để đoạt về cho con gái. Nhưng, nếu hôm nay liên tiếp gây khó dễ cho phu nhân của đại thần mà không có lý do, chẳng phải sẽ làm giảm giá trị của một sủng phi.

Nghĩ vậy, Nhân Quý phi nhìn lướt qua Đường Hoan một cách đầy ẩn ý, sau đó không tiếp tục nhằm vào cô nữa.

Một câu "Lương phi nương nương giá đáo" đánh gãy bầu không khí của tất cả mọi người. Thực hiện nghi lễ, Lương phi nương nương lên sân khấu còn phô trương hơn người đường đường là Quý phi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (34)

Gần như tất cả mọi người đều nín thở.

Đường Hoan giật mình, tới rồi! Cô biết ngay mà, tất cả mọi việc hôm nay đều có liên quan đến nhiệm vụ chi nhánh. Hệ thống rác rưởi, bắt cô phải làm bằng được nhiệm vụ chi nhánh à?

Lương phi Sở Thanh Thủy duyên dáng thướt tha mà đến, nhất bước tam diêu[1], phong hoa tuyết đại[2].

[1]nhất bước tam diêu: thành ngữ chỉ hành động đang bước đi, dơng đưa của người nào đó hoặc chỉ dáng vẻ nhân nhậ tự đắc của một ai đó.

[2]phong hoa tuyết đại: vô cùng xinh đẹp, phong lưu.

Lương phi nhàn nhạt nhìn lướt qua mọi người, cứ như không để bất cứ kẻ nào vào mắt, Nhân Quý phi ở đây thì sao, Lương phi người ta cũng chỉ hơi hơi gật đầu coi như chào hỏi mà thôi. Sau đó, Lương phi trực tiếp ngồi xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan...

Chậc, thật là xinh đẹp!

Đáng tiếc lại là một mỹ nhân bà bỏ chồng bỏ con, không yêu nổi!

Yến tiệc ngắm hoa chưa chính thức bắt đầu vì Hoàng hậu nương nương cao cao tại thượng còn đang chờ đến cuối cùng mới chịu xuất hiện.

Lương phi chậm rãi đến muộn nên Hoàng hậu nương nương đã phải chờ lâu tới mức khăn tay nhỏ đều bị bà ta xoắn lại thành dây thừng. Nhìn thấy Lương phi đã ngồi yên, lúc này bà ta mới ném khăn tay xuống đất, cao ngạo nâng đầu, bày ra dáng vẻ uy nghiêm nhất có thể rồi mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Đường Hoan mãi mới được đứng lên, Hoàng hậu tới, lại phải quỳ xuống theo mọi người.

Nhìn thấy tư thái kiêu ngạo như chim khổng tước của Hoàng hậu, Đường Hoan không khỏi cảm khái.

Hậu cung, một đám vi tranh chông mà xé X ra cả một thiên hạ.

Vì một quả dưa chuột công cộng mà điên cuồng...

"A ~"

Còn chưa kịp cảm khái xong, Đường Hoan đã kêu lên một tiếng cao vút, má nó, không biết ai đây cô khiến cô ngã nhào ra đất.

Ông đây có tranh quả dưa công cộng kia với mấy người đâu, cùng là phụ nữ, gây khó xử cho nhau làm gì?

Con mẹ nó, kể cả có muốn đẩy thì cũng nên nói trước một câu chứ.

Ngã dập mặt xuống đất, dân không tước thích xé X các cô vốn đã xinh đẹp, trời sinh quyền rũ thì có lẽ không sao, nhưng ông đây vốn không ưa nhìn cho lắm, giờ có khi cả khuôn mặt đều bị phá hủy luôn rồi!

Trong lỗ mũi trào ra hai luồng nhiệt, Đường Hoan quỳ rạp trên mặt đất, run rẩy giờ tay sờ, nhìn thấy trên ngón tay là một mảng máu đỏ tươi, cô lập tức cảm thấy có chút chóng mặt như đầu. Nói thật thì từ ba năm trước, sau khi phải chịu kinh hải trong miêu hoang, cô luôn được Phó Liệt bảo hộ vô cùng tốt nên lâu lắm rồi cô chưa phải thấy máu.

Cô có chút hoảng loạn[3].

[3]Hư điểm phương(有点方: có chút phương) đồng âm với có chút hoảng loạn

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng xui xẻo hơn nữa[4] chính là Đường Hoan còn đắc tội với một chiếc máy bay chiến đấu thích xé X – Nhân Quý phi. Ở trong hậu cung, có thể ngồi vào vị trí Quý phi thì chắc chắn là người có thể dựa vào xé X để xé ra cả một tương lai gấm vóc rồi.

[4] tác giả dùng "Họa vô đơn chi" trong "phước bất trùng lai, họa vô đơn chi", nghĩa là điều tốt chỉ đến một lần, điều xấu liên tiếp xảy ra

Xé X chiều thứ nhất, mượn đao giết người, có thể nói Nhân Quý phi đã rất quen tay khi sử dụng chiêu này.

Đường Hoan ngẫm, ít nhiều gì cũng sẽ khiến Hoàng hậu kinh ngạc nhưng chưa chờ hoàng hậu phản ứng, Nhân Quý phi đã gầm lên một tiếng: "Lớn mật, dám thất nghị[5] trước mặt Hoàng hậu nương nương, còn ra thế thống gì? Người tót, Phó phu nhân quấy nhiễu Phượng giá[6], kéo xuống đánh ba mươi trượng!"

[5]thất nghị: mất đi lễ nghi

[6] Phượng giá: một loại kiệu chuyên dụng của Hoàng hậu.

Đường Hoan...

Mẹ nó, một tằm[7] thật!

[7]ở đây tác giả dùng是日了. Theo Diệp mô hình được thì cụm từ này dùng để bộc lộ ra tâm trạng hết sức chán nản khi gặp chuyện bất ngờ hoặc gặp việc khó giả quyết.

Dựa theo kịch bản phim cổ trang thì trước khi nữ chính chịu hình phạt, sẽ có nhân vật nam số 1, số 2, số 3,... số n tới cứu, ban đầu Đường Hoan còn hy vọng may mắn sẽ đến với mình: chúa cứu thế của tôi sẽ như một anh hùng cái thế, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, từ đầu tới chân, đến ngay cả cọng tóc cũng tỏa ra hơi thở của bá đạo tổng tài, xuất hiện trước mắt mọi người rồi bá đạo tuyên bố: "Nữ nhân của ta, ai dám..."

"Ngao~" khi gây đập vào mõng, Đường Hoan thê lương, thảm thiết kêu lên một tiếng.

Động rồi???

Dám động!!

Thật sự dám động!!

Cái con mẹ nó chứ, hệ thống rác rưởi, vì cái lông gì mà sự việc xảy ra không như ông đây nghĩ nhử? Đau...Đau đau đau!

Nghe thấy tiếng gậy đập vào mõng, hệ thống cũng cảm thấy đau, nhưng chẳng lẽ tất cả không phải do cô tự chuốc lấy sao?

[Cánh cô dự đoán chỉ có nữ chính mới được hưởng, cô nghĩ lại xem thân phận của mình là gì]

Advertisement / Quảng cáo

Ký chủ ngốc nghếch tưởng mình là nữ chính trong kịch bản Mary Sue, nhưng mà,... ha ha ha.

Đường Hoan suy nghĩ cẩn thận thì thấy cũng đúng.

Cô có thân phận gì?

Đậu mốc, pháo hôi đó!

Có thể mất tập trung[8] trong khi bị đánh, Đường Hoan cảm thấy mình thật bồng bồng đất[9], cho nên, có lẽ cô đã bị đánh đến chết lặng rồi.

[8]đảo ngũ: từ này ban đầu dùng để chỉ hành vi tự rời bỏ đơn vị hoặc không có mặt tại đơn vị một cách trái phép của quân nhân, nhưng sau này được giới trẻ trung quốc sử dụng để chỉ việc không tập trung/ mất tập trung

[9] bồng bồng đất: cách nói "tuyệt vời/đáng cấp/đỉnh cao/..." một cách đáng yêu của cư dân mạng Trung Quốc

Ps: tác giả dùng ngôn ngữ mạng rất nhiều, khó tâm quá!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (35)

Chẳng qua chỉ là phạt đánh người mà thôi, chưa từng nghe về Phó phu nhân nên Hoàng hậu vô cùng bình tĩnh.

Đường Hoan đáng lòng, tiên sư, Phó đại nhân nhà tôi là bạn gay tốt[1] với con trai bà đó! Chính là kiểu bạn có thể cùng ngâm thơ đối thơ, nói trời nói đất, xem sao ngắm trăng đó!

[1]hào cơ hữu. "gay" đồng âm với 基(cơ) nên Cơ hữu = bạn gay.

Lương phi còn bình tĩnh hơn cả Hoàng hậu.

Dù sao thì "việc cũng không liên quan đến mình, thì cứ kệ nó đi"[2].

[2] 事不关己, 高高挂起: (tạm dịch: việc gì không liên quan đến mình thì treo nó lên cao): việc gì không liên quan đến mình thì đặt nó qua một bên, mặc kệ nó.

Sau khi bị đánh năm gậy, cuối cùng Đường Hoan cũng nghe thấy tiếng quát: "Dừng tay lại cho bản cung."

Là giọng của Thái tử, Đường Hoan đã quá quen thuộc với giọng y rồi. Qua ba năm, quan hệ của y và Phó Liệt đã phát triển tốt đến mức có thể mặc chung một chiếc quần. Nếu không phải vì ba năm này Thái tử phi sinh liên tiếp hai vị Hoàng tôn, chắc chắn Đường Hoan sẽ nghĩ ngờ rằng Thái tử và Phó Liệt có gian tình!

Xem Phó Liệt như anh em nên Thái tử biết rõ Phó Liệt coi trọng Đường Hoan đến nhường nào. Ban đầu, y còn tưởng Phó Liệt không thông báo với tất cả mọi người về thân phận của Đường Hoan là vì sợ người vợ tào khang[3] làm mất mặt mình, nhưng sau khi thân quen với Phó Liệt, y mới biết, để trải đường cho cô, Phó Liệt đã tính toán sâu xa thế nào.

Phó Liệt đã tính xong nửa đời còn lại, cũng đã tính đến việc nếu hần chết, cô sẽ sống với người khác cả đời ra sao.

Một người đàn ông phải yêu nhiều đến mức nào mới có thể làm được như thế?

Advertisement / Quảng cáo

[3]người vợ tào khang: người vợ ở bên chồng lúc nghèo khổ, cùng chồng vượt qua khó khăn hoạn nạn.

Thái tử xuất hiện làm Nhân Quý phi và công chúa Xương Bình không dám tiếp tục gây khó dễ nữa.

Dù sao thì người thích xé X nhưng người dám không nề mặt chủ nhân tương lai của thiên hạ này à?

Nhân Quý phi có cao tay đến đâu đi nữa thì dưới gối cũng chỉ có một đứa con gái, nếu sau này Thái tử đăng cơ, y muốn đẩy một vị Thái phi đi trông coi hoàng lăng cũng không phải việc khó khăn gì.

Hoàng hậu cũng đã phát hiện mình bị người ta sử dụng như vũ khí[4], bà từng nghe Thái tử nhắc bên tai rất nhiều lần về một người tên Phó Liệt vừa trẻ tuổi lại tài giỏi, tiên sư, lẽ nào người bị đánh hôm nay lại là phu nhân của Phó Liệt? Nghĩ tới đây, suýt nữa thì Hoàng hậu nương nương bấu chiếc khăn nhỏ trong tay rách ra thành từng lỗ, từng lỗ. Hừ, khẳng định là à tiện nhân Nhân Quý phi kia muốn ly gián con trai bà và thân tử, cái à tiện nhân này!

[4] 当枪使 (tạm dịch: sử dụng như thương/súng): sử dụng như công cụ/vũ khí để chống lại người khác

Còn Lương phi thì...

Sau khi nhìn thấy người trẻ tuổi sau lưng Thái tử, đôi mắt bà ta bắt đầu thay đổi, sắc mặt trắng bệch, ánh mắt ngơ ngác dừng trên người Phó Liệt, vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, vừa vui sướng lại đau thương, khắc chế, đủ loại cảm xúc cuộn cuộn thay phiên nhau xuất hiện, nếu không phải mọi người đều đặt sự chú ý của mình về phía Thái tử, biểu cảm này của Lương phi chắc chắn sẽ bị người ta nghi ngờ.

"Hoan Nhi" – Phó Liệt cẩn thận lên tiếng gọi. Nhìn cô mãi không nhúc nhích, hẳn đột nhiên cảm thấy vô cùng căng thẳng, một loại cảm giác khiến hắn ghen thờ không ngừng tràn ra. Không, cô không thể...

Bị ngộ nhận là có vấn đề, Đường Hoan:.....

Cô chỉ bị đánh đến chết lặng, chưa kịp phản ứng lại thôi mà. Mãi đến khi Phó Liệt cẩn thận gọi một tiếng "huơng tử", cô mới chậm chậm ngẩng đầu lên, dùng khuôn mặt đầy mâu thuẫn, nước mắt lưng tròng nhìn về phía Phó Liệt, hơi thở mong manh, cô hồ hê một tiếng: "Đau..."

Advertisement / Quảng cáo

Đáy lòng truyền đến từng cơn quặn thắt, đau đến nỗi khiến mặt Phó Liệt trắng bệch. Giờ khắc này hẳn thật sự muốn hùi trời diệt đất, hơi thở hắc ám ở sâu trong lồng không ngừng cuộn cuộn xông lên, khiến hắn trở nên hung ác, nham hiểm và lãnh khốc[5]. Sâu thẳm trong đôi mắt hắn xuất hiện tia sáng quý dị màu đỏ, vừa bá đạo, vừa khát máu.

[5] *lãnh khốc: lạnh lùng, hiểm ác, thâm độc.*

Người của hắn, kẻ khác dựa vào cái gì mà bắt nạt?

Người hắn nâng trong tay, ngậm trong miệng, giấu trong lòng, ai có tư cách bắt nạt?

Không có!

Kể cả là chính hắn, cũng không thể!

Cho nên những kẻ gây tổn thương cho cô, sớm muộn gì thì cũng đều phải chết!

Đứng mũi chịu sào chính là ——

Phó Liệt nhẹ nhàng bế ngang người lên, ôm vào trong lòng.

Trước khi đi, hắn bình thần nhìn qua công chúa Xương Bình cùng Nhân Quý phi, rõ ràng ánh mắt vô cùng bình tĩnh, không có một chút gợn sóng nhưng sự bình tĩnh ấy lại khiến người ta hoảng hốt, giống như điềm báo trước của một cơn bão. Mặc dù đã sớm quen với mưa gió nhưng Nhân Quý phi cũng vẫn không kiềm chế được mà giật mình thon thót, lùi lại một bước theo bản năng.

Chờ sau khi phản ứng lại, Nhân Quý phi không khỏi tức giận, chẳng qua chỉ là một thần tử nhỏ bé mà thôi, bà ta có gì phải sợ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (36)

Phó Liệt nhìn qua lướt qua những người ngồi xung quanh, khi đối diện với một người, ánh mắt hắn hơi dừng lại, khuôn mặt phù dung vừa quen thuộc vừa xa lạ, là bà ta...

A, là bà ta!

Là bà ta thì đã sao?

Sau mười năm, gặp lại á đàn bà đã bỏ chồng bỏ con, Phó Liệt ôm người mà hắn đặt trên "đầu quả tim" vào lòng, không chút do dự, cất bước rời đi...

"...A... đau." – Đường Hoan cắn ngón tay, nước mắt lưng tròng nhìn Phó Liệt. Thấy cô như vậy, lòng hắn quặn đau từng cơn.

Bỗng nhiên, Đường Hoan nhớ tới cái ngày gặp nạn ở trong miếu hoang ba năm trước, mặt cô sưng vù lên vì bị tên rau cải nón tát mạnh một cái, Phó Liệt đã thổi cho cô. Cảnh đó thật khiến lòng người nhộn nhạo, được thổi một cái, lại được ngậm dung nhan yêu nghiệt của Phó Liệt một cái, dường như cũng không còn đau đớn như trước nữa.

Nhưng mà, lần này bị thương ở..., sao cô có thể để Phó Liệt nằm bò, thổi mông cho mình cơ chứ.

Hình ảnh ấy quá "đẹp", chỉ nghĩ thôi cũng thấy đáng khinh rồi!

Thái tử có lòng mời thái y từ trong cung tới, nhưng, Phó Liệt chỉ để lão thái y kê thuốc bôi ngoài da cho cô rồi sau đó mời người ta ra ngoài luôn.

Ngón tay thon dài quệt vào lọ thuốc, hắn đi tới bên giường.

Sau khi đoán được hắn muốn làm cái gì, mặt Đường Hoan đỏ chót, hai cái cái móng vuốt bám chặt lấy chân, nhất quyết không chịu buông: "Phó Liệt, chàng tránh ra! Đừng xúc động, đừng làm vậy, không vén chân lên thì chúng ta còn có thể nói chuyện từ từ!"

Advertisement / Quảng cáo

"Ngaoan, không bôi thuốc thì sao vết thương tốt lên được?" – Phó Liệt ngồi ở mép giường, dịu dàng sờ sờ đầu cô cứ như đang dỗ dành một đứa nhỏ không hiểu chuyện vậy.

Mặt già của Đường Hoan đỏ ửng.

Thật... thật dịu dàng, dễ thương đến nỗi máu mũi tôi sắp chảy ròng ròng rồi![1]

[1] *萌我一腔血* tạm dịch: *manh(đáng yêu) đến nỗi mặt ta đầy máu. Ý câu này là khen một ai đó quá đáng yêu, đáng yêu đến nỗi không nhận được mà xị máu mũi.*

Vì thế, cô dịu giọng xuống: "Ta, ta tự bôi."

Nói xong câu đó, Đường Hoan thật sự muốn tát cho mình một cái, mẹ nó, bị thương ở mông, phải xoay được cả nửa thân trên lại mới có thể tự bôi thuốc.

Quả nhiên, Phó Liệt nhường mảy, cười như không cười nhìn cô, hỏi lại: "Nàng có chắc là nàng tự bôi thuốc được không?"

Đường Hoan bướng bỉnh nói: "Vây bảo thái y bôi!" Dù sao thì cũng không thể để Phó Liệt bôi, cô là người có tiết tháo[2]

[2]*tiết tháo: đạo đức, phân phẩm, trung nghĩa... có tiết tháo: khí tiết vững vàng, không chịu khuất phục....*

Phó Liệt hơi cụp mí, dấu đi sự nham hiểm nơi đáy mắt, cười nhẹ: "Nam nữ khác biệt, nơi nàng bị thương không thích hợp để thái y bôi thuốc." – Chỉ có Phó Liệt mới biết, lý do không phải vì "nam nữ khác biệt", kể cả là nữ thái y cũng không thể bôi thuốc cho cô, bởi cô là của một mình hắn!

"Ta và chàng cũng là nam nữ khác biệt!" – Đường Hoan hấp hối gãy gục.

Advertisement / Quảng cáo

Đột nhiên, Phó Liệt cúi người, hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đưa môi về phía tai cô, hơi thở nóng rực, hắn nhẹ nhàng nói: "Nàng và ta là một thể, làm gì có nam nữ khác biệt."

Tự nhiên bị hôn một cái, Đường Hoan tỉnh sờ...

Một, một thế, trong tức tắc, cô cảm giác như mình đã ngộ ra một số tư thế nào đó.

"Bùm" một tiếng, Đường Hoan cảm thấy trong đầu mình như có pháo hoa đang nổ tung, nổ đến mức khiến mặt cô đỏ ửng, cả người đều ngất ngất ngây ngây.

Sau khi bôi thuốc, Đường Hoan gối đầu lên đùi Phó Liệt, ngủ mơ màng.

Phó Liệt cứ vậy mà ngồi thẳng người, ánh mắt nhu hòa nhìn cô gái đang gối lên đùi mình, thỉnh thoảng lại dùng ngón tay thon dài mon trón[3] mái tóc đen của cô. Nhưng, vừa nghĩ đến những kẻ đầu sỏ ngày hôm nay khiến cô chịu khổ, ánh mắt hần lại biến thành ánh mắt như của dã thú, lạnh lùng, khắc nghiệt và hung tàn.

Giết!

Giết!

Giết!

Sát ý không ngừng dâng lên từ đáy lòng, từng chút từng chút mà cắn nuốt lý trí của hần. Chỉ khi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngủ bình yên trên đùi mình, hần mới có thể dè ẹp sát ý xuống một chút.

*[3]ở chỗ này là hai dấu **, Diệp mỗ cũng không rõ ý của tác giả là gì nữa, hoặc cũng có thể là từ gì đó bị mã hóa, nên Diệp mỗ cứ dịch vậy, dù sao thì việc có thể làm với mái tóc cũng chỉ có vuốt và giặt, chắc chắn Phó Liệt sẽ không thể giặt tóc Đường Hoan rồi, còn vì sao Diệp mỗ dùng "mon trón" thì nghĩa của từ "mon trón" là "nhẹ nhàng vuốt ve để gây cảm giác dễ chịu thích thú", hơn nữa, hai từ mon trón này có thể sẽ bị mã hóa vì.... =))*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (37)

Hôm nay mát trời, Diệp mỗ đăng 4 chương cho cả nhà đọc vui ^^~

CHƯƠNG 37 – Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (37)

Bóng tối dần buông xuống.

Nhìn Đường Hoan thì có vẻ như cô sẽ không tỉnh lại, dù sao thì ngày hôm nay cô cũng bị thương nghiêm trọng, cả tinh thần và thể xác đều sẽ mệt mỏi. Chán Phó Liệt đã mất cảm giác từ lâu nhưng hần vẫn chẳng hề động đậy. Hần cứ ngồi im như vậy mãi cho đến khi hạ nhân vội vàng tới bẩm báo rằng có quý nhân từ trong cung đến, nói là muốn gặp Phó đại nhân.

Nếu là Thái tử, chắc chắn sẽ không khách khí như thế.

Nhớ lại người gặp trong cung hôm nay, Phó Liệt nghĩ mình đã đoán ra được quý nhân tới phủ là ai rồi.

"Không gặp." – Phó Liệt nhẹ nói, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu giấc ngủ của người mà hần đặt trên đầu quả tim.

A, bà ta cho rằng mình là ai, chỉ là một à dân bà bỏ chồng bỏ con mà thôi, hần sẽ không vì bà ta mà quấy rầy mộng đẹp của cô gái nhỏ trước mặt.

Hạ nhân:...

Đột nhiên cảm thấy đại nhân nhà mình thật ngông cuồng, tàn khốc, không thể thay đổi được[1], phải làm sao bây giờ? Người kia chính là quý nhân trong cung đó, đại nhân, ngài thật sự không sợ đắc tội với người ta sao?

[1] 拉不住了怎么破 (tạm dịch: kéo không ra thì sao có thể kéo rách được): ngôn ngữ mạng, nghĩa câu là "phải làm sao đây/ phải giải quyết thế nào đây/ làm gì mới tốt lên đây!...", đây là một câu bán manh của giới trẻ Trung Quốc, dịch nghĩa tùy hoàn cảnh.

"Vị quý nhân kia nói, nếu đại nhân không chịu gặp thì sẽ chờ cho đến khi đại nhân chịu gặp mới thôi."

Phó Liệt chau mày, có chút mất kiên nhẫn, lạnh nhạt nói: "Vậy thì cứ để bà ta chờ!"

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng Lương phi Sở Thanh Thủy đã chuẩn bị tốt tâm lý bị chịu lạnh nhạt nhưng khi thật sự phải chờ suốt một canh giờ[2], uống hết một bình trà, bà ta vẫn sốt ruột: "Đại nhân nhà các người ở đâu? Bỏn... ta tự đi tìm hần!"

[2]một canh giờ = hai tiếng

Đắm chìm trong phồn hoa của Hoàng cung nhiều năm, sự uy nghiêm của bà ta như phát ra từ trong xương, hạ nhân cũng không dám ngăn cản, đành phải dẫn đường.

Chỉ một lát sau, Lương phi đã được đưa đến trước phòng ngủ của Phó Liệt.

Bà ta cứ thế đẩy cửa đi vào.

Nghe thấy tiếng cửa, Phó Liệt đưa mắt nhìn qua.

Roi vào trong mắt là một bóng hình xa lạ mà quen thuộc, duyên dáng, thướt tha lại là lướt[3], vẫn còn vô cùng phong vận[4].

[3] 娉婷袅娜: hình dung dáng vẻ thon thả, duyên dáng, yếu điệu, uyển chuyển, là lướt của người phụ nữ.

[4]phong vận: cốt cách lịch sự, phong lưu, tao nhã.

Về mặt lạnh nhạt, người đàn ông trẻ tuổi vẫn ngồi yên trên giường, không buồn cũng chẳng vui, lạnh lạnh lùng lùng mà nhìn về phía cửa. Vừa vui vừa bi thương, người đàn bà tuyệt sắc rung rung nhìn hần, ánh mắt ôn hòa lại mang theo hờn hận.

[Tĩnh—— Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh "Đền bù khuyết điểm", đạt được 2 điểm công đức.]

[Cô đã hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh rồi nha!]

Trong đầu vang lên một tiếng "Tĩnh", vốn đang ngủ rất sâu, Đường Hoan hần không thể đá văng hệ thống rác rưởi, quấy nhiễu mộng đẹp của người khác.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng, sau khi cô phản ứng lại thì...

WTF?

Tôi đã làm cái gì?

Mẹ kiếp, cái gì tôi cũng chưa làm, nhiệm vụ chi nhánh sao có thể hoàn thành? Cho nên, một cái nhiệm vụ chi nhánh không cần ông đây nỗ lực hoàn thành, vì cái quái gì mà cậu còn tuyên bố?

Hệ thống rác rưởi, cậu là hệ thống thiếu năng trí tuệ tàn khuyệt nhất của xưởng sản xuất mới được thành lập hả?

[.... Hi hi hi hi, nhiệm vụ mới thôi mà, cô chưa quen thì người ta cũng vậy mà! Lần đầu tiên nên đơn giản một chút, chỉ cần đi ngang qua sân khấu là được rồi!]

Nắm mắt gào lưu cùng hệ thống, nội tâm Đường Hoan vô cùng phức tạp, cảm giác đó chính là cảm giác khi tự cho rằng mình đã trối định với một trí tuệ nhân tạo nghịch thiên[5], nhưng đột nhiên lại phát hiện ra trí tuệ nhân tạo này là cái thứ thiếu năng trí tuệ.

Mẹ kiếp, còn lần đầu nên không quen?

Hệ thống nhân tính hóa như vậy làm gì, muốn thành tính ả?

[5]nghịch thiên: trái ý trời. Ở đây có ý muốn nói hệ thống vô cùng tài giỏi, đẳng cấp, cái gì cũng làm được,...

Trong sương phòng, hai hàng lệ chảy dài, Lương phi ngáp ngừng nhấp môi, dường như muốn nói gì đó với Phó Liệt.

Nhưng bà ta lại thấy Phó Liệt không hề nhìn mình mà lại nhẹ nhàng sắp xếp cho cô gói gối trên chân nằm yên lên giường, sau đó mới lạnh nhạt đi về phía mình....

Khi đến cạnh Lương phi, Phó Liệt cũng chẳng thèm nhìn bà ta lấy một cái mà trực tiếp đi qua, lạnh nhạt lên tiếng: "Ra ngoài nói!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (38)

Ở vùng núi, người ta đặt tên con thì thường chỉ đặt nữ danh[1] cho dễ nuôi, chờ đứa bé đến tuổi đi học mới nhờ phu từ lấy cho một cái tên lâm rạng danh nhà cửa.

Khi Sở Thanh Thủy rời khỏi thôn làng nghèo khổ kia, Phó Liệt còn chưa tới tuổi đi học nên chưa chính thức có tên. Bởi vậy, ba năm này, tuy bà ta đã từng nghe đến Phó Liệt nhưng lại không nghĩ rằng Phó Liệt chính là đứa con mà mình luôn hằng mong nhớ.

[1]nữ danh: tên đặt lúc mới sinh

Chi có trời mới biết, hôm nay, lúc gặp hán trong cung, bà ta đã kinh ngạc đến nhường nào.

Tuy rằng hán đã trưởng thành, cũng thay đổi rất nhiều so với khi còn nhỏ nhưng bà ta vẫn có thể nhận ra con trai mình ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Đó chính là bản năng của người mẹ.

Lương phi nhìn Phó Liệt, dùng ánh mắt vẽ lại dung nhan của hán, đôi con ngươi của bà ta ngập tràn nước. Bà ta càng nhìn thì càng cảm thấy chóp mũi cay cay, càng xem càng cảm thấy não ruột và hổ thẹn.

Nhưng Phó Liệt ——

Về mặt lạnh nhạt, không mấy may rung động.

"Không biết đêm hôm rồi, Lương phi nương nương tới thăm là vì chuyện gì?" — Tiếng nói của Phó Liệt vô cùng lạnh lùng, lạnh đến tận đáy lòng Lương phi.

Trong lòng đau xót, bà ta bắt đầu rơi lệ: "Ta là nương[2] của con, con không nhớ sao?"

[2]nương: mẹ

"Lương phi nương nương nói đùa, vì thần xuất thân hàn hèn, trèo cao không nổi." — Phó Liệt vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt.

Tuy nhiên, đôi môi mím chặt đã để lộ ra đáy lòng hán không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

"Nương biết, con đang oán giận nương đúng không?" — Lương phi nức nở nói - "Ta biết là con đang trách ta vì năm đó đã bỏ rơi con, con cảm thấy ta ham vinh hoa phú quý nên mới rời bỏ hai cha con con, có phải vậy không?"

Phó Liệt cười lạnh một tiếng, hỏi lại: "Chẳng lẽ không phải à?"

"Đương nhiên không phải!" — Lương phi nói như chém đinh chặt sắt.

Đang nghe lén, Đường Hoan....

Lỗ tai cô đã dựng thẳng đứng lên rồi. Cô có cảm giác mình sắp nghe thấy một nỗi khổ khó lường, phải làm sao bây giờ[3]?

[3] 怎么破 (tạm dịch: làm sao rách): đây là cách nói "làm thế nào bây giờ/ giải quyết thế nào bây giờ/ làm gì bây giờ/....", đây là ngôn ngữ mạng của Qung Quốc, là một câu bán manh của giới trẻ bên ấy.

Lương phi vô cùng khổ sở.

Vinh hoa phú quý chẳng qua cũng chỉ là gió thoảng mây bay.

Bà ta đường đường là đích nữ[4] của Sở gia, sao có thể bị vinh hoa làm cho mờ mắt cơ chứ?

Năm đó, con cháu Sở gia đều là người trung liệt, vậy mà cuối cùng lại rơi vào cảnh bị bêu danh, diệt tộc, thân là đích nữ của Sở gia, nếu không thể lật lại bản án cho tộc nhân, sao bà ta còn mặt mũi mà sống tạm bợ trên thế gian này?

[4]đích nữ: con gái vợ cả, tương tự đích tử: con trai vợ cả, khác với thê nữ/tử: con gái/trai vợ lẽ.

Cho nên khi tân đế đăng cơ, tôi đón bà ta vào cung, bà ta mới có thể đồng ý một cách dứt khoát, kiên quyết như vậy.

Bà ta muốn thu thập chứng cứ!

Advertisement / Quảng cáo

Phải vì trên dưới Sở gia lật lại bản án!

Bà ta có thể chọn trốn tránh rồi sống ở thôn nhỏ trong núi cả đời, nhưng nếu vậy thì vong hồn của ba ngàn tộc nhân trung nghĩa Sở gia sao có thể bình an?

"Con là thịt rơi xuống từ trên người nương, rồi xa con, chẳng khác nào xẻo tim của nương!" — Nói xong câu cuối cùng, Lương phi đã không thành tiếng — "Nương huyên tiếu[5] vì đã bỏ rơi con, nhưng, nương đeo trên lưng vinh nhục của toàn tộc, nương há có thể để toàn bộ Sở gia làm oan hồn uống mạng, chết không nhắm mắt?"

[5]huyên tiếu: cảm thấy buồn, xót xa khi nghĩ lại, nhớ lại cái mà mình đã mất.

"Liệt Nhi, con sẽ tha thứ cho nương, phải không?" – Về mặt Lương phi thì lương, giọng nói còn mang theo sự dè dặt khó có thể diễn tả thành lời.

Hai tay rũ xuống của Phó Liệt đã bị hấn siết chặt, đốt ngón tay trở nên trắng bệch.

Hết lần này đến lần khác, hấn đã tự nhắc nhở bản thân rằng không được tha thứ cho người đàn bà đã vứt bỏ mình nhưng khi bà ta đứng trước mặt hấn...

Phó Liệt phát hiện, muốn hận bà ta quá thật là việc khó khăn vô cùng.

Người bên ngoài phòng nói gì, Đường Hoan đều có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Cô đồng cảm với Phó Liệt cứ như thể bản thân chính là hấn vậy. Cô và hấn cùng là người bị vứt bỏ, cùng có một vết thương khó lành, luôn chảy máu đầm đìa trong lòng...

Tất cả những người bị vứt bỏ đều có thói quen dùng lời lẽ tàn nhẫn để che dấu nội tâm yếu ớt của mình như "Tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ!", "không có cha mẹ thì sao? Không có họ, tôi cũng có thể sống rất tốt!"

Còn không ít lần tưởng tượng, nếu một ngày nào đó kẻ vứt bỏ mình xuất hiện trước mắt, phải dùng đáng vẻ lạnh lùng ác liệt nào để đối mặt với họ.

Nhưng trên thực tế, chỉ có đứa trẻ bị vứt bỏ mới biết, lạnh lùng ác liệt chỉ là vỏ bọc bên ngoài, còn đáy lòng sẽ luôn hèn mọn mà nghĩ —— có thể ở một lúc nào đó, người đã vứt bỏ mình sẽ bất chợt xuất hiện rồi bỏ thí cho mình một chút ấm áp hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Boss phản diện là thừa tướng ngoạn kiêu (39)

Cuối cùng, Phó Liệt cũng không hòa nhã với Lương phi.

Khi Lương phi nương nương rời đi, bà ta lưu luyến từng bước, nước mắt chảy dài không dứt.

Ý chí sắt đá?

Đứa con bất hiếu?

Máu lạnh vô tình?

A, hấn chính là một người như vậy!

Mẫu thân của hấn bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý, mà là vì đại nghĩa gia tộc, vì muốn làm trung thần liệt sĩ có thể nhắm mắt mà chết. Nhưng, hấn vẫn thấy ——

Rất khó có thể tha thứ!

Phó Liệt cảm nhận được trong miệng tràn ngập mùi máu tươi, đó là máu chảy ra khi hấn tự cắn nát thịt mình. Để bản thân không thất thố, hấn đã cắn nát thịt trong miệng lúc nào không hay.

Cô đơn đứng trong sân một lúc lâu, sau khi khôi phục tâm tình, Phó Liệt xoay người, đi về phía cửa phòng.

Hấn đẩy cửa ra, đối diện với hấn là một đôi mắt to tròn, đen láy, trong trẻo nhưng lại rung rung nước.

Đường Hoan đứng tư thế quái dị đứng đó, thấy Phó Liệt đẩy cửa bước vào thì nhìn thẳng vào mắt hấn. Một lúc sau, cô vươn tay ôm lấy eo hấn, bấu môi, buồn bực nói: "Phó Liệt, ta đau lòng."

Bởi vì tôi và cậu có thân thể giống nhau nên tôi đau lòng.

Bởi vì tôi nhìn thấy cậu từ một thiếu niên ngoạn kiêu bị buộc phải lột xác thành một người đàn ông âm trầm, nên tôi đau lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Cảm nhận được thân thể ấm áp, mềm mại trong lồng ngực, Phó Liệt đột nhiên thấy tất cả những uất ức đều đã có một con đường để phát tiết.

Hấn hận Sở Thanh Thủy, nỗi hận đó đã ăn sâu bén rễ, nhưng, trong lòng hấn cũng có rất nhiều mâu thuẫn đan xen. Hấn oán hận trời xanh, cũng oán giận người đã bỏ rơi hấn khi hấn còn nhỏ, để lại cho hấn nhiều trắc trở như vậy.

Nhưng, khi vừa nghĩ tới cô gái trong lồng ngực ——

Phó Liệt lại thấy, nếu phải chịu những nỗi khổ đó mới có thể gặp được cô thì... hình như, hấn cũng không còn oán hận như trước nữa.

Phó Liệt ôm chặt lấy Đường Hoan.

Rồi bỗng nhiên, hấn cúi đầu, hơi thở mãnh liệt khóa lại đôi môi của cô, mang theo sự cung chiêu hấn dành cho cô, không chết không ngừng. Hấn liều mạng đoạt đi hơi thở của cô, cứ như làm vậy thì những uất ức trong lòng hấn mới có thể nguôi ngoai. Nhiệt độ xung quanh không ngừng tăng lên, vật chất sền sệt mang tên ái muội cũng không ngừng lan tràn.

Đường Hoan bị đột tấn công mãnh liệt làm cho mơ mơ màng màng.

Đột nhiên ——

[Tĩnh —— Bồn hệ thống đã online rồi đây! Ai da, bồn hệ thống thật ngượng ngùng! Đi thôi, đi thôi....]

Đằng ấy có thể hiểu cái cảm giác "yomost" khi mà cả cơ thể đều khô nóng, cho rằng mình sắp cùng nam thần xảy ra chút chuyện gì đó thì bị người ta hất cho một chậu nước đá không?

Khi đầu Đường Hoan bị hơi nóng hun đến choáng váng, hứng thú tăng vọt, gần như chỉ một giây nữa thôi là sẽ đến cảnh lột quần áo đầy kiều diễm, thì... móa nó chứ, hệ thống rác rưởi vui về "Tĩnh" một tiếng, khiến cô sợ tới mức hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì quỵ luôn xuống đất!

Được lắm, cậu thật trâu bò!

Còn bản mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

Bán cái mọe nhà mạnh ấy! Không làm trò quý, không cho mình thêm cảnh diễn là việc khó khăn với cậu lắm à?

Đường Hoan đau lòng đến mức nghẹn cả thở!

*

**

Từ sau ngày nhận người thân thất bại, dường như Lương phi đã học thêm được kỹ năng lý lợm la liếm, mỗi đêm đều sẽ đến Phó phủ để phân phát hào quang mẫu tính của mình. Đối mặt với một Lương phi cố gắng như vậy, Đường Hoan không bội phục cũng không được, dù sao thì liệt nữ sợ triển lang[1], Lương phi nương nương quá thật có cùng am hiểu đạo lý này. (mà, hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải)[2]

[1]liệt nữ sợ triển lang: một cô gái dù có cương liệt đến đâu đi nữa thì khi bị bảm diệt không tha cũng sẽ sợ hãi.

[2] đây là lời tác giả, không phải lời của Diệp mỗ=)))

Ban đầu, Phó Liệt cũng chẳng thêm phần ứng, chỉ dặn dò hạ nhân sắp xếp cho Lương phi ở tiền thính[3], chiều dài đồ ăn ngon cho bà ta, đợi tới khi bà ta mất kiên nhẫn sẽ tự cảm thấy mất mặt mà rời đi.

[3]tiền thính: phòng ở sảnh trước, thường dùng để tiếp khách.

Nhưng, người có thể ở hậu cung mở ra một đường máu như Lương phi thì ắt sẽ có thủ đoạn không tầm thường. Tính tình của bà ta trước nay đều là "húi không đến với ta, ta sẽ tự đi tìm nửi"[4], Phó Liệt không ra tiền thính gặp bà ta, bà ta sẽ tự vào trong viện tìm hấn.

[4] 山不就我, 我便就山的性子 (tạm dịch: núi không đến tìm ta, ta sẽ tự đi tìm núi): có thể hiểu theo hai ý: 1 - nếu đối phương không chủ động hòa theo ý mình, làm như mình mong muốn, thì mình sẽ chủ động theo ý đối phương; 2 - phần đầu vì lý tưởng của mình, cho dù phải chịu bao nhiêu cực khổ cũng sẽ không từ bỏ.

Cuối cùng, Phó Liệt cũng không nở tuyệt tình với mẹ ruột của mình quá.

Thật ra, chỉ cần hấn muốn, hấn sẽ có vô số cách để làm Lương phi không thể tới phủ nữa.

Có điều, hấn không hề làm như vậy...

Ban đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (40)

Vì thế, Đường Hoan miễn cảm nhận ra Phó Liệt càng ngày càng quý sức tình phản[1].

Hàng đêm, sau mỗi lần Lương phi tới ân cần hỏi thăm và khẩn cầu được tha thứ, Phó Liệt sẽ luôn bồn chồn không yên, khi thì âm trầm, khi lại lạnh lùng nghiêm nghị, có lúc còn dờ người ra.

Cho dù hấn đã cố gắng che giấu cảm xúc để Đường Hoan không phát hiện, nhưng cô vẫn biết ——

Lương phi xuất hiện khiến tâm trí Phó Liệt rối bời

Tuy từng trải qua những biến cố và nỗi đau mà người thường không bao giờ gặp phải nhưng... dù sao thì Phó Liệt cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi.

[1] **Quý súc:** từ này, Diệp mỗ cũng không biết nên cắt nghĩa thế nào, cũng không tìm được từ nào của Việt Nam mình mà diễn tả hết được nghĩa của nó nên đã để nguyên. Từ này đại ý là một người có tâm lý, hành động, hành vi lạnh lùng, khốc liệt,... không giống người bình thường mà giống yêu ma quỷ quái súc vật hơn. (tìm hiểu thêm tại:); **Tình phân:** đa nhân cách, hoặc có thể hiểu là một người có trạng thái không ổn định, lúc này lúc kia, có hai (hay nhiều) suy nghĩ, hành vi, hành động trái ngược nhau.

*

* *

Cuộc chiến của Thái tử và Yến Vương Thẩm Hân Xuyên đã tới thời khắc máu chót.

Ban ngày, Phó Liệt phải cùng bạn gay[2] mưu đồ ngôi vị Hoàng Đế, đến đêm, lại phải cùng Lương phi trình diễn tiết mục mẩu từ tình thâm

Đường Hoan phát hiện, cô gần như không có thời gian để thấy mặt Phó Liệt. Khi cô đang mơ mơ màng màng thì Phó Liệt đã lên triều, lúc cô đã đi ngủ thì hấn vẫn còn cặm cụi làm việc[3] trong thư phòng. Hơn nữa, quan hệ của Lương phi và Phó Liệt đã tiến triển[4] vượt xa tưởng tượng của Đường Hoan.

[2] 基友(cơ hữu): vì 基(cơ) đồng âm với gay nên bên đó sử dụng cơ hữu = bạn gay =)))

[3] 奋笔疾书 (múa bút thành văn): hành động viết liên tục, không ngừng nghỉ một cách nhanh chóng -> chỉ hành động chăm chỉ làm việc (trên giấy mực) của một ai đó.

Advertisement / Quảng cáo

[4]tiến triển: phát triển theo hướng tốt.

Lương phi quả là một người đàn bà thông minh, khéo léo và tinh tế[5], chỉ cần bà ta muốn lấy lòng một ai, người đó sẽ chẳng thể chống cự được. Chính vì vậy nên khi bà ta dùng dáng vẻ của một người mẹ hiền lành, nhân từ để lấy lòng Phó Liệt, nơi mềm mại dưới đáy lòng hấn không thể không động rung.

[5] 七窍玲珑心 (thất khiếu linh lung tâm): từ này bắt đầu xuất hiện từ trong Phong Thần Diễn Nghĩa, "thất khiếu linh lung tâm" nghĩa là một trái tim có bảy lỗ, về sau từ này được dùng để chỉ người có cùng thông minh, khéo léo. (Tham khảo thêm tại:)

Lúc đầu là hồ hững, sau đó thì hai mẹ con đã có thể ngồi cùng nhau ở tiền thính, mặc dù chỉ là im lặng uống trà. Qua một thời gian nữa thì, mẹ nó, thế mà Phó Liệt lại đồng ý ăn com với Lương phi!

"Bẩm phu nhân, đại nhân đã đến Tùy Hương lâu dùng bữa tối cùng vị quý nhân kia rồi. Đại nhân dặn ngài không cần chờ, phải ăn uống cẩn thận, đừng để mình bị đói."

Mãi mới có một ngày Phó Liệt không cần nghị sự cùng bạn gay đến tận tối muộn, kết quả là cô còn chưa kịp thấy bóng dáng của hấn, hấn đã lại đi ra ngoài rồi?

Đường Hoan đần mặt.

Hệ thống rác rưởi, tôi cảm thấy cậu nên trời định với Lương Phi, để bà ta làm ký chủ của cậu.

Tốc độ công thành chiếm đất kiểu này quả thật khiến người ta phải thán phục!

Cũng may bà ta là mẹ Phó Liệt, chứ nếu là nữ chính thì ông đây không cần phải dụ dỗ boss phản diện nữa, cứ ngồi im chờ chết luôn cho rồi.

Đường Hoan cho rằng Phó Liệt ăn com tới xong sẽ về ngay nhưng hơn một canh giờ trôi qua, cô vẫn chưa thấy bóng dáng hấn đâu.

Chẳng rõ vì sao mà Đường Hoan vẫn không thể thích nổi Lương phi tuy rằng đã biết bà ta bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý. Giác quan thứ sáu của cô khiến cô bài xích bà ta từ tận đáy lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Lý do là gì?

Cô cũng không biết.

Có thể là vì ở cổng Yến Vương phủ, cô đã thấy cái cách bà ta đề ý đến con nuôi Thẩm Hân Xuyên nên chán ghét bà ta? Có đang bắt bênh thay Phó Liệt?

Khoan đã, Yến Vương Thẩm Hân Xuyên?

Đường Hoan giật nảy mình, đúng vậy, Lương phi không chỉ là mẹ ruột của Phó Liệt mà còn là mẹ nuôi của Thẩm Hân Xuyên! Đã vậy, Yến Vương còn là đối thủ đáng gờm nhất của Thái tử trong việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, hơn nữa... Phó Liệt lại là người của Thái tử!

Meow, ai biết được Lương phi có yêu thương con nuôi hơn con ruột hay không. Ai biết được bà ta có thể vì Thẩm Hàn Xuyên mà gây tổn thương cho Phó Liệt hay không.

Dù sao thì quang hoàn của nam chính cũng vô cùng trâu bò.

Nghĩ vậy, Đường Hoan lập tức đứng ngồi không yên, không ngừng thúc giục người đánh xe nhanh chóng đưa mình đến Túy Hương lâu.

Lúc này, trong Túy Hương lâu, tuy rằng không xuất hiện cảnh ám sát hạ độc như Đường Hoan tưởng tượng nhưng cũng thật sự có liên quan đến Thẩm Hàn Xuyên.

Lương phi hy vọng con nuôi có thể sống hòa thuận với con đẻ nên người đến Túy Hương lâu hôm nay, trừ bà ta và Phó Liệt, còn có Thẩm Hàn Xuyên và Giang Mộng Thiển.

"Liệt Nhi, đây là huynh trưởng của con, Hàn Xuyên."

Lương phi giới thiệu như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (41)

Thẩm Hàn Xuyên cười vô cùng ôn hòa nhưng trong mắt lại có một tầng sương mù. Hắn ta đường đường là hoàng tử, lại phải xưng huynh gọi đệ với một tên tiện dân?

Cũng xứng?

Phát hiện ra nét âm u trong đáy mắt Thẩm Hàn Xuyên, Phó Liệt chẳng thềm đề tâm, chỉ cười lạnh.

Trước lúc tới nơi này, Lương phi đã nói ý với Phó Liệt rằng khi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không đến cuối cùng thì cũng chưa biết ai là người thắng cuộc. Lương phi còn nói, hắn dưới trướng Thái tử đã làm việc quá mức tàn nhẫn, chẳng may Thẩm Hàn Xuyên đăng cơ, nhất định sẽ không bỏ qua mưu sĩ số một của Thái tử là hắn.

Cho nên, bà ta hy vọng hắn và Thẩm Hàn Xuyên có thể chung sống hòa thuận. Chỉ ít thì dù ai là người thắng cuộc, hắn – con trai ruột của bà ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh quá thảm.

Lúc đó, Phó Liệt nghĩ thầm, a, Thẩm Hàn Xuyên đồ sát hương thân phụ lão của hắn, thù này không chết không ngừng, sao có thể ở chung?

Nhưng khi nhìn vào ánh mắt tha thiết của Lương phi, không biết vì sao ——

Hắn lại đồng ý.

Thậm chí trong lòng hắn còn xuất hiện một luồng hơi ấm khó có thể diễn tả thành lời đang dần dần lan tràn.

Mặc dù người phụ này đã từng vứt bỏ hắn nhưng... có lẽ hắn nên cho bà ta một cơ hội để ăn năn hối lỗi. Dù sao thì đó cũng là mẫu thân của hắn.

Sau này, Phó Liệt lại nghĩ, nếu hắn biết vì hắn tham quyền một chút âm áp mà chôn vùi mạng sống của cô gái ngốc nghếch kia thì...

Hắn đã giết chết à đàn bà này ngay từ lần đầu gặp mặt!

Advertisement / Quảng cáo

Cho dù là thí mẫu[1] cũng vẫn hơn phải chịu nỗi đau thấu tim thấu gan.

[1]thí: giết, dùng khi kẻ dưới giết người trên.

Phó Liệt và Thẩm Hàn Xuyên đều là người biết nhẫn nhịn.

Vì muốn duy trì cảnh tượng anh em hòa thuận trước mặt Lương phi mà hai người đã nhìn nhau giống như hai con rùa lông xanh[2].

[2]Rùa lông xanh: một loại rùa trên lưng có mọc tảo xanh. Ngoài ra thì "con rùa" = vương bát = câu chửi của người Trung Quốc =)))

Một kẻ nói: "Đã sớm biết đến tài năng và kiến thức của Tử Vũ nhưng không có cơ hội kết giao, cuối cùng thì hôm nay cũng được như mong muốn."

Một người đáp: "Đâu có đâu có! Yển Vương điện hạ mới thật sự là anh hùng hào kiệt, ngày hôm nay có thể gần gũi như vậy, là phúc của Tử Vũ!"

Kẻ kia lại nói: "Đêm nay không say không về."

Người kia lại đáp: "Vậy Phó mỗ sẽ quên mình mà bồi quân tử."

Khi Lương phi rời đi, không khí "huynh thân mật, đệ cung kính" lập tức đóng băng chỉ trong một giây. Hai ánh mắt chạm nhau, một bên kiệt ngạo, mang theo khinh thường, bên kia thì vẫn trấn định như trước.

"Tiểu Thiển, nâng ra ngoài trước đi, ta phải cùng Phó đại nhân nói chuyện tử tế."

Advertisement / Quảng cáo

Khi trong phòng chỉ còn Phó Liệt và Thẩm Hàn Xuyên, hai người đã ngằm đầu đá với nhau, chọc dao nhỏ vào lưng nhau, đầu còn kóp nguy trang nên có nữa.

"A, Phó đại nhân, nếu Thái tử biết ngươi tham sống sợ chết đến nỗi đã leo lên người y còn muốn kết giao với bốn vương, ngươi nghĩ kết cục của ngươi sẽ là gì?" – Thẩm Hàn Xuyên cao ngạo nói, giữa hai hàng lông mày của hắn ta tràn ngập sự khinh thường đối với Phó Liệt.

Phó Liệt bình tĩnh đáp trả: "Thái tử đã sớm biết hôm nay ta sẽ gặp điện hạ. À, Thái tử có lời muốn nhờ ta gửi cho điện hạ, Thái tử nói, bệnh tình của thánh thượng nguy kịch, chỗ dựa của Yển Vương điện hạ cũng sắp đổ, nhưng dù gì thì cũng là một hoàng tử, sao lại cưỡng đến mức không chọn đường tử tế để đi, lại đi cạy góc tường nhà người khác. Không biết gốc gác, làm mất khí độ Hoàng thất."

"....." – Thẩm Hàn Xuyên cảm giác thanh máu[3] của mình đã mất một nửa.

[3]thanh máu/cột máu: trong game thường có đồ, khi thanh máu/cột máu cạn sạch thì nhân vật trong game sẽ chết:v

Nếu hắn ta nhớ không nhầm thì cái mặt hàng thích ra vô đạo mạo, đoan trang như Thái tử chỉ biết nói lời dối trá, từ khi nào mà trở nên độc miệng như vậy?

Là một boss phản diện học bá[4], với bản lĩnh khua lưỡi bẻ bọn nho[5], Phó Liệt đã từng trở hết tài năng giữa vô số học sĩ uyên bác, có thể nói kỹ năng miệng pháo[6] của hắn đã sắp đạt level max.

Sau khi đầu vô mồm thua Phó Liệt, sắc mặt Thẩm Hàn Xuyên cực kỳ khó coi.

[4]học bá: học hành chăm chỉ, tài giỏi, luôn đạt được kết quả cao hơn người khác.

[5]khua lưỡi bẻ bọn nho (舌战群儒): xuất hiện từ đời nhà Minh, trong hồi 43 của tác phẩm "tam quốc diễn nghĩa" - La Quán Trung. Trong hồi 43, mưu sĩ Đông Ngô chỉ trích Gia Cát Lượng, cuối cùng lại bị ông phản bác đến á khẩu, không đáp lại được.

[6] miệng pháo: dùng miệng như vũ khí để công kích, phản bác người khác.

Chương 42: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (42)

Có thể nghiền ép kẻ địch, Phó Liệt cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Vừa nhô nhả, vừa lạnh nhạt nhìn Thẩm Hàn Xuyên, ánh mắt Phó Liệt vô cùng bình tĩnh nhưng càng bình tĩnh thì lại càng khiến người ta cảm thấy ngột ngạt. Ánh mắt đó của Phó Liệt làm lòng Thẩm Hàn Xuyên sinh ra chút bất an.

Đột nhiên, Phó Liệt móc ra một chiếc lệnh bài bằng kim loại đen, ném lên bàn.

Giữa lệnh bài khắc một chữ Hán vừa mạnh mẽ lại vừa mềm mại[1], nhìn vô cùng bắt mắt.

[1]thiết họa ngân câu(铁画银钩): chỉ nét chữ vừa mạnh mẽ vừa mềm mại của nhà thư pháp.

Đồng tử Thẩm Hàn Xuyên co rụt, biểu cảm thoáng thất thố[2] nhưng lại nhanh chóng khôi phục bình thường. Ra vẻ trấn định, Thẩm Hàn Xuyên hỏi: "Phó đại nhân có ý gì?"

[2]thất thố: sơ suất, sai phạm, thiếu giữ gìn ý tứ trong cách cư xử, cách ăn nói.

Ai ngờ, Phó Liệt không hề có ý định chắt vắn hằn ta.

Trong lòng Phó Liệt đã sớm kết luận hung thủ giết người năm đó là ai nên chỉ không mặn không nhạt[3], nói: "Yến Vương diện hạ, giết người thì phải đền mạng là đạo lý hiển nhiên, Phó mỗ bất lực, đã chịu đựng diện hạ ung dung ngoài vòng pháp luật quá lâu rồi. Hôm nay đem lệnh bài tới cũng không có ý gì, chỉ muốn nói cho diện hạ, trên tay ngài đeo hai trăm linh sáu mạng người, đã tới lúc nên thanh toán. Mong ngài sớm chuẩn bị sẵn sàng."

[3]không mặn không nhạt(不咸不淡): có hai nghĩa 1- thanh thản, bình thản 2- lạnh lùng cười nhạo.

"Phó Liệt, người..."

Thẩm Hàn Xuyên biến sắc, sau đó cười lạnh: "Vậy chúng ta cùng chờ xem."

Advertisement / Quảng cáo

Tốc độ của Đường Hoan khi chạy tới Tùy Hương lâu quả thật khiến người ta phải liếc nhìn. Lúc đi hết cầu thang, cô vô ý té ngã.

Ngã một cái cũng đã đánh, đắng này...

Đường Hoan cắn răng, tuy rằng cô chỉ là một bia đỡ đạn nhưng cũng đừng cho cô cái vận khí hổ cha đến nỗi vừa đã là đã ngã ngay dưới chân nữ chính chứ?

Không sai, cô không nhìn nhầm.

Cô gái mặc đồ trắng đứng bồi hồi ở hành lang gần cầu thang, cả người tỏa ra quang hoàn thánh mẫu Mary Sue năm màu, ngoài nữ chính ra thì còn có thể là ai?

"Phó phu nhân."

Đường Hoan vốn không định để ý tới Giang Mộng Thiên nhưng người ta lại chậm rãi duỗi tay kéo cô lên, cười tươi như gió xuân ấm áp.

Làm người sánh đôi với Boss phản diện, sao có thể dễ mất phong độ trước mặt khí vận chi tử? Tuy rằng đã ngã lăn quay dưới chân người ta nhưng Đường Hoan vẫn nghĩ, không thể khiến Phó Liệt quá mất mặt mũi.

Vì vậy, cô bày ra dáng vẻ cao quý, lãnh diễm[4], nói: "Người biết ta?"

[4]lãnh diễm: lạnh lùng + diễm lệ(lộng lẫy+rực rỡ)

"Trong yến tiệc ngắm hoa của Hoàng hậu lần trước, ta đã nhìn thấy phu nhân từ xa." - Giang Mộng Thiên hỏi cui đầu cười, quả là giống phù dung lại tựa nước trong[5] - "Thật ra trước đó, ta cũng đã gặp phu nhân một lần. Chỉ là thời gian trôi qua đã lâu, có lẽ phu nhân không còn nhớ rõ nữa."

Advertisement / Quảng cáo

[5]清水芙蓉:thanh thủy phù dung, cả câu là: thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu sức (清水出芙蓉，天然去雕飾) - cái gì tự nhiên cũng là đẹp nhất -> khen Giang Mộng Thiên có vẻ đẹp tự nhiên.

Đường Hoan lạnh nhạt: "Không cần nói, ta nhớ rõ."

"A?" - Giang Mộng Thiên hỏi hế miệng, có lẽ vì không nghĩ tới đối phương sẽ chẳng thêm đi theo kịch bản nên cô ta có chút xấu hổ.

Đường Hoan tiếp tục lạnh nhạt: "Lúc đó người cho Phó Liệt cả hai cái màn thầu trong khi trông ta còn thảm hơn hẳn. Ta tưởng người không nhìn thấy ta cơ."

Giang Mộng Thiên: "....."

Giờ phút này, nữ chính đại nhân dần mặt. Cho nên, Đường Hoan đang oán cô ta vì không cho cô hai cái màn thầu ư?

Cô không phải là phu nhân của Trọng Nguyên lang nổi danh khắp thiên hạ sao?

Chuyện đã qua nhiều năm như vậy mà cô vẫn còn nhớ như in hai cái màn thầu?

Rốt cuộc thì Phó Liệt đã bạc đãi cô đến mức nào???

Thôi thôi, chỉ một người phụ nữ xuất thân từ thôn quê mà thôi, cô ta đường đường là thiên kim khuê các, nếu thật sự tức giận thì chẳng khác nào không để ý gốc gác, tự hạ thấp chính mình.

Nghĩ vậy, Giang Mộng Thiên nhanh trí chuyển chủ đề: "Phó phu nhân tới tìm Phó đại nhân?"

Căn cứ vào nguyên tắc bia đỡ đạn không thể hòa thuận với nữ chính, Đường Hoan lạnh lùng gặt đầu, cô không muốn tiếp tục nhiều lời với Giang Mộng Thiên nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Chương 43: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (43)

Khi đi ngang qua Giang Mộng Thiên, Đường Hoan bị cô ta kéo lại. Cô ta khẩn thiết[1] nói: "Tình cảm của Phó phu nhân và Phó đại nhân thật sâu sắc[2], quả khiến người ta cực kỳ hâm mộ. Nhưng nếu phu nhân thật sự yêu hẳn thì nên cân thận khuyên nhủ hẳn, đạo làm quan là phải thanh chính liêm minh[3] chứ không phải dùng thủ đoạn ngầm ngầm, xảo quyệt. Giết chóc quá nhiều, sớm muộn gì cũng sẽ khiến trời đất oán giận...."

Đường Hoan:..... Hệ thống rác rưởi, cuối cùng thì tôi cũng tìm được kẻ còn thiếu năng trí tuệ hơn cả cậu rồi, khuôn mặt của cô ta, tôi cảm thấy ————— yêu quá đi ả[4] ~

[1]*khẩn thiết: tha thiết+cấp bách.*

[2]*kiềm điệp tình thâm(鶼鶒情深): phép ẩn dụ chỉ tình cảm sâu sắc giữa người với người, đặc biệt là tình yêu giữa vợ và chồng.*

[3]*thanh: trong sạch, rõ ràng; chính: chính trực, vô tư; liêm:liêm khiết, không nhiễm sắc; minh: quang minh lỗi lạc*

[4]么么𤝵(sao sao đất): ngôn ngữ mạng của bên Trung, dùng để bân manh, biểu hiện sự yêu thích, tình cảm với một ai đó. Có thể hiểu là: sờ đầu một cái (để an ủi); moah moah (tiếng hôn môi)

Đường Hoan lười phải nói chuyện với thiếu năng trí tuệ.

Dựa vào cái gì mà cô ta cho rằng mình đi theo chính nghĩa, đứng bên Phó Liệt lại thành sai trái.

Có điều, nữ chính đại nhân vô cùng siêng năng, không muốn buông tha quá dễ dàng.

Đúng, không sai, vào lúc Đường Hoan phui tay, định bỏ đi thì nữ chính đại nhân lại túm lấy cổ tay cô lần nữa.

"Phó phu nhân không biết trong tay hân đã có bao nhiêu mạng người vô tội rồi ư? Có biết bao nhiêu người đã phải chịu cảnh đau bực tiền đầu xanh, có bao nhiêu trẻ nhỏ đã vì hân mà mất đi phụ thân? Phu nhân biết trên tay hân dính bao nhiêu máu tươi không? Mỗi người đều có lòng trắc ẩn, Phó phu nhân, thủ đoạn của Phó Liệt quá mức xấu xa và ác liệt, phu nhân khuyên hân sớm thu tay lại đi! Coi như vì tích phúc cho người trong thiên hạ."

Nói cũng có lý quá.

Phụ nữ bình thường, chỉ cần có chút lòng trắc ẩn, chắc sẽ vì những lời này mà tránh Phó Liệt như rắn rết, cảm thấy hân ác độc. Cho nên khi Phó Liệt ra khỏi phòng, nghe thấy những lời Giang Mộng Thiên nói, hân gần như bị shock, trong lòng hoảng loạn vô cùng, một cảm giác sợ hãi xưa nay chưa từng có xuất hiện.

Advertisement / Quảng cáo

"Người làm càn!"

Phó Liệt quát lên một tiếng chói tai rồi đẩy Giang Mộng Thiên ra, suýt nữa thì khiến cô ta ngã luôn xuống cầu thang. Sau đó, hân vội vàng ôm Đường Hoan vào lòng, kéo gần khoảng cách giữa cô và Giang Mộng Thiên.

Hoan Nhi, ta không cần danh tiếng

Nhưng cũng không hy vọng, danh tiếng xấu của ta ——

Bị nàng biết!

Đường Hoan tránh khỏi lồng ngực Phó Liệt, tròn mắt Phó Liệt chấn động.

Cuối cùng thì cô vẫn...

Đứng rồi, hân tẹ như vậy, làm nhiều việc giết chóc máu tanh như vậy, cô ghét bỏ hân cũng là lẽ đương nhiên.

Sát ý của Phó Liệt mãnh liệt xông về phía Giang Mộng Thiên.

Đường Hoan ngẩng đầu uốn ngực, hùng hổ đi tới trước mặt Giang Mộng Thiên rồi cười lạnh, giống như đang trào phúng cô ta.

Cô không giống nhân cách thứ hai - Phương Hoàng, cô không phải nữ vương điện hạ thích gây sự xé bực[5] nhưng giờ phút này, cô cực kỳ muốn xé một lần.

[5]*Xé bực(撕逼): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, thường được viết tắt là 4B. Từ này ban đầu được dùng để chỉ "cuộc chiến" giữa những người phụ nữ, hiện tại thường dùng để chỉ hai(hay nhiều) bên công kích, vạch khuyết điểm của nhau, gây ra khẩu chiến. Tìm hiểu thêm tại:*

Advertisement / Quảng cáo

"A, người thiện lương như vậy, sao không khuyên Yến Vương điện hạ của người từ bỏ tranh đoạt ngôi vị hoàng đế? Chỉ cần hân chịu từ bỏ, chẳng phải mọi việc sẽ đều bình yên?"

Giang Mộng Thiên:.....

Nói như vậy thì cô ta phải đáp lời thế nào?

Nghe qua cũng thật có đạo lý, nhưng, Yến Vương bày mưu tính kế nhiều năm như vậy, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu[6]. Các người cảm thấy Phó Liệt làm nhiều việc ác chẳng qua là vì những kẻ bị hân kéo xuống ngựa là người của các người thôi! Không ít người làm phụ tá cho Thái tử cũng bị xét nhà diệt tộc, chẳng lẽ không phải do các người làm? Minh hại mạng người là lẽ đương nhiên, người ta làm việc giống vậy thì lại thành tội ác tày trời? Mặt của các người lớn quá nhỉ?"

[6] *đạo bất đồng, bất tương vi mưu(道不同, 不相为谋): không cùng trí hướng thì không thể cùng mưu cầu sự nghiệp/ không cùng quan niệm, tư tưởng thì không thể bàn luận trao đổi.*

Nghe thấy những lời này, sắc mặt Thẩm Hân Xuyên xanh mét.

Xưa nay Giang Mộng Thiên luôn được khen là tài nữ, thế mà giây phút này lại không biết nên nói gì. Tài nữ nói chuyện đều là nói có sách, mách có chứng, chậm rì rì mà nói cho người khác á khẩu, muốn xé nhau cũng phải giữ sĩ diện và ưu nhã.

Nhưng Đường Hoan thì.....

Không xé X thì thôi, chứ xé rồi là kỹ năng miệng pháo phải đặt max, nói chuyện cũng phải nhanh và liên tục như pháo nổ, vừa nói vừa vung tay múa chân, không cho người khác cơ hội xen miệng.

- - - - -

Ps: Hôm nay không phải lịch đăng nhưng Diệp mỗ vẫn đăng, chủ yếu là do dạng rạn xương, phải ngồi im một chỗ nên edit được nhiều:P

Thêm nữa là, Diệp mỗ quyết định mai sẽ đăng hết số chương còn lại của thể giới 1, mong mọi người ủng hộ nhiệt tình ^^!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 44: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (44)

"Ta cảm thấy mặt các người to —— bằng này!"

Đường Hoan dang tay, cảm thấy vẫn chưa đủ lớn, lại tiếp tục dang rộng tay hơn, nói: "Không đúng, ta thấy mặt các người phải to —— bằng này!"

Đường Hoan vron tay, nhe răng trợn mắt, bày ra đầy đủ dáng vẻ của một kẻ tinh quái, hách dịch, chạy đến trước mặt Giang Mộng Thiên, nói cho cô ta mặt cô ta to thế nào. Đường Hoan đã khiến thiên kim tiểu thư Giang gia xưa nay luôn dịu dàng hiền thực phải thờ đốc, sắc mặt trắng bệnh.

"Ta nói cho người biết, chưa nói đến việc Phó Liệt không làm sát kẻ vô tội, kẻ cả có thì đã sao? Vì hân, ta có thể đối đầu với toàn bộ người trên thế gian này!"

A ha ha ha ha, trong lòng, Đường Hoan yên lặng chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài.

Thấy không, đây chính là câu nói đạt tiêu chuẩn của bá đạo tổng tài đó. Tự nhiên cô muốn làm màu mà thôi, nói ra câu ấy, đến cô cũng tự thấy cảm động nữa là.

Vì hần, ta có thể đối đầu với toàn bộ người trên thế gian này!

Phó Liệt nghĩ, có lẽ hần đã nghe thấy một lời ầu yếm khó lường.

Giấy phất đó, hần như kẻ mê được đánh thức[1], trong đầu trống rỗng, trong mắt chỉ còn lại hình ảnh tình quái kiểu ngạo của cô, không chứa thêm được bất cứ thứ gì trên thế gian này nữa.

[1] 振聋发聩: theo baidù, cụm từ này có thể hiểu là một tiếng động lớn đến mức khiến người điếc cũng nghe được, **nghĩa bóng**: lời nói có thể khiến người hờ dờ/mê mang bình tĩnh.

Cô có thể đối đầu với cả thế giới, chỉ vì hần!

Phó Liệt hơi cong môi, ôm Đường Hoan từ phía sau, không để cô đứng quá gần Giang Mộng Thiển. Sau đó, hần kéo vai cô gái tình quái đang giương nạnh múa vuốt vào lồng ngực, che chở cho cô rời khỏi Túy Hương lâu.

Advertisement / Quảng cáo

Khuôn mặt hần nóng bỏng.

Tím hần đập như gỗ trống.

Đáy lòng hần nổi lên sóng gió mãnh liệt, tựa như có mãnh thú đang kêu gào, cô gái trong lồng ngực là của hần, đời này kiếp này, cho dù sống hay chết, hần đều sẽ ích kỷ giữ cô bên mình!

Ban đầu, hần còn nghĩ, nếu Thái tử đoạt đích thất bại, hần có thể trải một con đường thênh thang cho cô để cô về vùng già cho người khác, cũng đã thay cô chọn sẵn một người —— là tâm phúc dưới trướng hần.

Nhưng sau khi nghe được câu nói kia của cô, hần mới phát hiện ra mình đã sai rồi, hơn nữa, sai lầm đó thật sự quá lớn!

Đã không thể buông tay!

Hoàn toàn không có cách để buông tay!

Cứ nghĩ đến cảnh sau khi hần chết, cô điên loạn đảo phượng[2] cùng người đàn ông khác, sống cùng người ta đến hết quãng đời còn lại..

Lòng hần lại đau đến nỗi chẳng thể hô hấp, hần không thể chém chết người đàn ông kia cho sáng khoái, mặc dù đó là người hần chọn!

[2]điên loạn đảo phượng: thành ngữ của Trung Quốc, là phép ẩn dụ về "việc" nam nữ.

Đường Hoan đâu biết vì một câu trích lời bá đạo tổng tài của mình mà khiến lòng Phó Liệt nổi sóng to gió lớn như vậy, cô chỉ cảm thấy, Phó Liệt bị làm sao không biết, đang yên đang lành[3] lại bế cô lên xe, hơn nữa, sau khi lên xe còn ôm chặt cô không buông.

Bị ôm như vậy không thoải mái chút nào, Đường Hoan vận vẹo muốn thoát khỏi cái ôm của Phó Liệt, không cẩn thận chạm vào làn da nóng bỏng của hần, nhiệt độ ấy cao đến mức cứ như sắp bốc cháy đến nơi.

Advertisement / Quảng cáo

"Sao lại nóng thế này?" – Đường Hoan dơ tay sờ lên mặt Phó Liệt.

Phó Liệt ôm chặt cô hơn, hô hấp cũng càng thêm dồn dập. Hơi thở nóng rực của hần thổi qua cô nhỏ, giọng hần khàn khàn khiến trí tưởng tượng của người ta bay xa vô hạn: "Bời vì.. muốn nường!"

Nói rồi, Hần cầm tay Đường Hoan, chậm chậm kéo xuống dưới ——

Sau khi cảm nhận được hơi lạnh từ bàn tay nhỏ của Đường Hoan, "chỗ mềm mềm" lập tức dựng đứng lên.

Hung dữ và mạnh mẽ, nóng rực và đầy khí thế!

Đường Hoan cảm thấy mình sắp phát điên đến nơi[4], cả người đều tê tê dại dại. Rốt cuộc thì cô vừa làm cái gì? Vì sao mà đột nhiên lại khiến Phó Liệt biến thành thế này...

Đường Hoan muốn che mặt.

Nhưng nghĩ tới bàn tay cô định dùng để che mặt vừa mới sờ vào.....

Biểu cảm của Đường Hoan là: (°A°)丷 viết hoa ĐẦN MẶT.

sau đó lại biến thành: 凸`0" 凸

[3]一言不合(một lời không hợp):là một thành ngữ trong Tiếng Trung, chỉ việc nói chuyện không hợp nhau, tuy nhiên, trong ngôn ngữ mạng, cụm từ này được dùng phổ biến với nghĩa "đang yên đang lành lại thay đổi, phát triển sang một trạng thái khác."

[4]斯巴达(Sparta):ngôn ngữ mạng, dùng để hình dung trạng thái điên cuồng/cuồng loạn của một người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (45)

Khi Đường Hoan chạm vào cái thứ đang phình to kia, Phó Liệt phát ra một tiếng tựa thỏa mãn lại như than thở, sau đó hần vui đầu vào hõm vai Đường Hoan, âm ỨC nói khẽ: "Hoan Nhi, làm sao bây giờ, ta nhện không nổi rồi."

Đúng vậy, không sai, chính là âm ỨC.

Trong lòng, Đường Hoan yên lặng dậm ngón giữa.

Cậu thì có cái mệ gì mà âm ỨC!

Đường Hoan rất sợ sẽ bị Phó Liệt cảm thú lôi kéo làm một nháy trên xe, như vậy thì quá mất mặt!

Vì thế, cô vỗ vỗ bả vai Phó Liệt, cổ vũ: "Tình cảm bên lâu thì cần gì hai người phải sớm chiều thấy nhau, nam tử hán đại trượng phu phải lấy quốc gia đại sự làm trọng, công ở đương đại, lợi ở thiên thu[1], khi Quan Tự Tại[2] Quan Thái Âm bỏ tất thực hành thâm sâu về trí Bát nhã Ba la mật....[3]"

[1] công ở đương đại, lợi ở thiên thu(功在当代, 利在千秋): việc làm/ công lao/ công trạng/... ở hiện tại mà có thể đem lại lợi ích cho muôn đời.

[2]Quan Tự Tại: danh hiệu khác của Quan Thái Âm

[3]liên quan đến kinh phật, ai có hứng thú thì tự tìm hiểu nhé, tài nghệ của Diệp Mỗ kém cỏi, không thể hiểu để giải thích cho mọi người được, đọc xong mà to nảo....

Phó Liệt:.....

Ngay cả Bỏ Tát cũng mang ra. Nương tử của ta, sao nàng lại... Đáng yêu như thế!

Phó Liệt bắt đắc đi ôm người vào lòng, cũng không có thêm bất cứ hành động nào khác. Cô đang khấn trương, hẳn biết.

*

* *

Đêm

Advertisement / Quảng cáo

Phó Liệt lặng lẽ đi vào thư phòng. Nếu đã xác định mình không thể buông tay, hẳn cần phải dốc hết toàn bộ sức lực mà tấn công, như vậy mới có thể bảo vệ người mà hẳn muốn bảo vệ!

Thánh thượng bệnh nặng, sống không quá tháng này.

Tháng này, hẳn nhất định phải vất vả một chút, mưu tính nốt bước cuối cho Thái tử, chỉ cần tấn đế đăng cơ là có thể kê cao gối để ngủ[4] rồi.

[4]kê cao gối để ngủ: vô tư, yên tâm, không lo lắng, không ưu phiền.

Trong sương phòng, Đường Hoan mơ mơ màng màng thiếp đi. Đột nhiên, hệ thống "Tình" một tiếng.

Một tiếng vang lên, núi lở đất sụp, to đến mức kê diếc cũng nghe thấy, khiến Đường Hoan tổn thương cả về tinh thần lẫn thể xác[5]..

[5] 痛不欲生 (tạm dịch: đau đến mức không muốn sống): đây là thành ngữ, dùng để hình dung về một người bị tổn thương cả về tinh thần lẫn thể xác. Tìm hiểu thêm tại: baike.baidu.com/item/痛不欲生

Đường Hoan:.....

Hệ thống rác rưởi, thời gian cậu xuất hiện càng ngày càng quý sức!

[Ôi da, thân ái, *bối rối*[6], Boss phản diện đã đề cô ra rồi ư?] – Hệ thống "đề tiện đáng yêu" nói với ngữ khí vô cùng đáng khinh – [Bồn hệ thống đã cực kỳ nhanh trí nha, vừa nảy ở trên xe ngựa, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra là lập tức trí ký mà ngừng hoạt động ngay nha! *bối rối* Cô có cảm thấy cả cơ thể đều đau đớn như bị nghiền ép không, có cảm thấy cả người đều bủn rủn, xuống giường là sẽ ngã không? Có phải boss phản diện đã muốn cô hết lần này đến lần khác không?]

[6] 肿么样 : ngôn ngữ mạng, cách dùng và ý nghĩa tương tự chữ "囧", giống khuôn mặt, được dùng với nhiều nghĩa: buồn bực/ buồn rầu/ buồn phiền; đau khổ/ bị thương/ ầu sầu; bất đắc dĩ; lúng túng/ bối rối; khó xử;...

Đường Hoan:.....

Vốn dĩ cô chẳng hề muốn phản ứng với một cái hệ thống thiếu năng trí tuệ nhưng nếu cô không mở miệng sẽ thì bị ghen mắt!

Muốn cái con khỉ!

Advertisement / Quảng cáo

Cút cút cút!

Mẹ nó, rốt cuộc thì cậu có thể làm một cái hệ thống bình thường được không, có thể tránh xa mấy quyền truyện H được không?

Cái gì mà cả cơ thể đều đau đớn như bị nghiền ép, cái gì mà cả người đều bủn rủn, xuống giường là sẽ ngã, cái gì mà muốn hết lần này đến lần khác, cô và Phó Liệt có làm gì đâu cơ chứ!

Tuy rằng lúc trên xe đã sắp lau súng cướp cô nhưng vì cô khấn trương, không lựa lời rồi nói linh tính nên Phó Liệt đã đề mạnh tát cả những tâm tư kiểu điếm xuống.

Đường Hoan nhớ rất kỹ, khi cô còn ở trong thời kỳ trung nhĩ[7] đã từng đọc một quyển tiểu thuyết, trong đó có một câu là ——

Rất nhiều kẻ có thể sinh ra dục vọng với cô nhưng người đàn ông có thể khắc chế dục vọng vì cô mới thật sự là người yêu cô.

[7]trung nhĩ: hay thường được gọi là "bệnh" trung nhĩ. Từ này xuất phát từ một từ lóng của người Nhật(chuumibyou), là một hội chứng tâm lý thường xảy ra với các thiếu niên đang trong tuổi dậy thì. Tìm hiểu thêm tại: vi.wikipedia.org/wiki/Hội_chứng_Chūnibyō

*

* *

Thánh thượng bệnh nặng, Thái y đã chắc chắn rằng sẽ không qua được mùa đông năm nay.

Mặc dù Đường Hoan luôn ở trong phủ cả ngày nhưng vẫn có thể ngờ ngờ cảm nhận được những thay đổi[8] trong triều đình. Ví dụ như vài hôm liền, Phó Liệt đều không kịp về phủ nghỉ ngơi, hay như khi cô ngủ tới nửa đêm sẽ loáng thoáng nghe thấy tiếng kiếm đâm vào thịt, cô nghĩ chắc là có sát thủ đến ám sát Phó Liệt.

[8]gió nổi mây vẫn(风起云涌): phép ẩn dụ hình dung về một cái gì đó thay đổi/phát triển một cách nhanh chóng, mạnh mẽ

Tuy rằng sáng sớm thức dậy, tất cả mọi thứ trong phủ đều vô cùng bình thường, cứ như buổi tối hôm trước chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng, trong không khí vẫn luôn nồng nặc mùi máu tanh, mãi mà chẳng tiêu tan.

Thình thoảng, Phó Liệt cũng sẽ nói với cô về những tiến triển trong triều đình, chủ yếu đều là chuyện tốt để cô an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 46: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (46)

"Hôm qua, vài vị đại thần nguyên lão[1] đã chứng kiến Thánh thượng viết thánh chỉ truyền ngôi cho Thái tử. Vài ngày nữa thôi, mọi việc sẽ hoàn toàn trần ai lạc định[2]. Hoan Nhi, nàng không cần lo lắng cho ta."

Sáng sớm tinh mơ, Phó Liệt và Thái tử mới cùng rời cung, thấy mặt Đường Hoan đã đỏ hân lên những tơ máu, hẳn vô cùng đau lòng, ôm cô vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi.

[1]đại nhân nguyên lão: đại thần(vị quan giữ chức vụ quan trọng) đã cao tuổi và có phẩm đức trọng vọng

[2]trần ai lạc định: bụi trần đã rơi xuống -> chuyện đã hoàn toàn kết thúc.

Thời khắc cuối cùng của cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế mới là thời điểm máu chó.

Tuy Phó Liệt nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng Đường Hoan vẫn luôn cảm thấy bất an trong lòng.

Cô lẽ bối vì vận khí của cô trước giờ vẫn chẳng ra gì nên từ nhỏ, cô đã cực kỳ nhạy cảm đối với nguy hiểm. Theo lý mà nói, Thái tử đăng cơ là việc đã được định trước, nhưng, dù gì thì Thẩm Hàn Xuyên cũng là khí vận chi tử do

Thiên Đạo lựa chọn, sao có thể dễ dàng thất bại?

Bởi vậy, mỗi ngày Đường Hoan đều sống trong lo sợ và bất an.

Mà nỗi bất an ấy, ở thời điểm cô nhìn thấy Lương phi Sở Thanh Thủy, bất chợt bùng nổ.....

*

* *

Đêm qua, lão Hoàng Đế đã quy thiên.

Hôm nay, tân đế vội vàng đăng cơ.

Làm đại thần tâm phúc của Thái tử, đương nhiên là Phó Liệt sẽ phải vào Hoàng cung trấn giữ với tân Đế.

Vậy thì hiện tại, vì lý do gì mà Lương phi lại đột ngột xuất hiện trong Phó phủ?

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan vốn không có thiện cảm với Lương phi, mặc dù đã biết bà ta bỏ chồng bỏ con không phải vì vinh hoa phú quý nhưng cô vẫn chán ghét bà ta từ tận đáy lòng.

Gặp Lương phi vào thời khắc mấu chốt này, Đường Hoan lại càng thêm đề phòng.

Bởi vì mấy ngày nay, Lương phi thường xuyên đến thăm nên những thị vệ tâm phúc mà Phó Liệt để lại trong phủ đều mất cảnh giác với bà ta.

"Bà muốn làm gì?" – Đường Hoan cố gắng giữ khoảng cách với Lương phi.

Sau đó thậm gọi hệ thống: "Hệ thống rác rưởi, tôi hoảng quá[3], tôi có linh cảm xấu, tôi cứ cảm giác hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đó!"

[Ký chủ thân ái, có đúng sợ! Bình tôi tưởng đỡ, nước tôi đất ngăn, cô chính là người phụ nữ chinh phục boss phản diện, không dễ dàng "go die"[4] đâu!]

[3] *我好方(Wô hảo fāng) đọc gần giống 我好慌(wô hảo huāng): tôi hoảng sợ/ luống cuống/ hoảng loạn quá. Đây là ngôn ngữ mạng bên Trung, có tình lái "h" thành "f"*

[4] *狗带 đồng âm với "go die"*

Đường Hoan..... Vậy nên, ý cậu là, vào thời khắc mấu chốt, cậu có thể che chở cho tôi?

Hệ thống trầm mặc một lúc rồi đáp: [Không thể. Cô thử niệm kinh xem, cho dù Bồ Tát không phù hộ cô nhưng ít nhất cũng có thể siêu độ cho cô nha.]

Đường Hoan.....

Cút cả nhà cậu đi!

Rác rưởi!

Sau khi cho hệ thống một ánh mắt xem thường, Đường Hoan nuốt khan, càng thêm cảnh giác nhìn Lương phi.

Advertisement / Quảng cáo

"Người là người Liệt Nhi yêu, làm nẫu thân, đương nhiên ta không hề muốn con mình mất đi người trong lòng. Ngoan ngoan đi theo ta, ta có thể đảm bảo người sẽ toàn vẹn." – Lương phi vung tay, lập tức, trong phòng xuất viện vài chục tên che mặt, mặc đồ đen và cầm theo đao kiếm. Khi nhìn Đường Hoan, ánh mắt những tên đó sáng quắc.

Đường Hoan quyết định ——

Nghe theo con tim, đi cùng Lương phi!

Đứng, nói thẳng ra là nhất chết!

Bị bất cóc khỏi Phó phủ, ngồi trên xe ngựa đi thẳng về phía Hoàng cung, trong lòng Đường Hoan chấn động, quay đầu nhìn Lương Phi.

Lương phi chậm rãi nói: "Như người suy nghĩ, tân đế đăng cơ, Yến Vương muốn bức vua thoái vị[5], đứa nhỏ Liệt Nhi kia lại cố chấp[6], trấn giữ ở cửa cung, một bước cũng không nhường. Bôn cung nghĩ, cũng chỉ có người mới có thể khiến hân nhượng bộ một chút."

[5] *thoái vị: hành động từ bỏ chức tước cho người khác của vua, nữ hoàng, hay quý tộc xưa.*

[6] *死心眼(tạm dịch: từ tâm nhãn): cụm từ dùng để chỉ một người cố chấp, không linh hoạt, tuân theo nguyên tắc một cách cứng nhắc.*

Đường Hoan..... Trong lòng muốn mắng mẹ nó.

"Ta có thể mắng bà không?" – Đường Hoan dè dặt trong lòng xuống, trông mặt có thì có vẻ bình tĩnh, nhưng trên thực tế, phổi cô sắp nổ tung đến nơi rồi. Cô vốn nghĩ ít ra thì Sở Thanh Thủy còn dành chút tình mẹ cho Phó Liệt nhưng..

Lương phi không nghĩ Đường Hoan lại nói chuyện thẳng thừng như vậy nên vẫn chưa phản ứng kịp.

Đường Hoan nói giận dưng dưng, mắng thành tiếng: "Con đàn bà dê tiện! Người hèn hạ nhất thế gian này cũng không bị ối bằng bà!"

Mặc dù Lương phi bị bán đến vùng nông thôn hoang dã nhưng cũng vẫn được cha Phó Liệt cưng chiều như châu như bảo, chưa bao giờ bị mắng, hiện tại, bà ta đã tức đến xanh cả mặt. Bà ta cắn răng, ép lửa giận xuống.

Đứng, bà ta thừa nhận làm vậy là có lỗi với Liệt Nhi nhưng bà ta cũng vì đại nghĩa gia tộc mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (47)

"Thái tử quả thật có khí phách của một minh quân nhưng hân sẽ không lật lại bản án cho Sở gia. Nếu muốn giải oan cho mấy ngàn oan hồn Sở gia, không phải Yến Vương thì không thể."

"Trong lòng bà chỉ có lật lại bản án thôi sao, bà đã từng nghĩ cho Phó Liệt chưa?" – Đường Hoan trừng mắt.

"Bôn cung có nghĩ! Đứa nhỏ Hàn Xuyên kia là huynh trưởng trên danh nghĩa của Liệt Nhi, chờ hân lên ngôi, chắc chắn sẽ không bạc đãi Liệt Nhi!"

"Bà nói năng linh tinh, Phó Liệt là tâm phúc của Thái tử, một khi Thái tử thua cuộc, hậu quả của hân là gì, bà có nghĩ tới không?"

Lương phi á khẩu: "Người..."

Đường Hoan thừa thắng xông lên, tung ra kỹ năng miệng pháo level max: "Bà chính là mẹ dân bà hèn hạ chỉ biết vì mình!"

Advertisement / Quảng cáo

"Lấy lý do lật lại bản án cho Sở gia để bỏ chồng bỏ con nhưng thật ra là vì bà không chịu được sự nghèo khó ở thôn quê mà thôi!"

"Bà muốn Thẩm Hàn Xuyên lên ngôi cũng vì tham cái danh Thái Hậu!"

"Bà lo rằng sau khi Thái tử đăng cơ, bà sẽ thành một Thái phi không quyền không thế nên mới có thể bất chấp tất cả mà gây thương tổn cho Phó Liệt như vậy!"

"Bà không phải vì lật lại bản án cho Sở gia! Rõ ràng là bà tham vinh hoa phú quý! Bà không vĩ đại như bà nghĩ! Bà tham lam! Bà dối trá! Bà vô tình vô nghĩa! Bà bạc tình bạc hạch[1]! Bà bỏ chồng bỏ con! Bà, là, mẹ, dân, bà, đê, tiện!"

Gần lên từng tiếng, mỗi từ mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim gan.

Khi xé X, khí tràng[2] của Đường Hoan hoàn toàn bùng nổ, không ai địch lại!

Lương phi thờ gấp, tắt mạnh một cái khiến Đường Hoan hoa mắt chóng mặt, suýt nữa thì ngất xỉu.

Tiên sư nó chứ, hệ thống, tôi muốn khiếu nại, người qua đường Giáp cứ không hợp ý một cái là sử dụng bạo lực!

[Thế lúc cô "hả pháo" không nghĩ tới việc nói thật quá[3] sẽ bị đánh à?]

[1] *bạc hạch(薄幸): chỉ những người vô ơn, bạc tình, hay thay lòng đổi dạ, không chung thủy.*

[2] *khí tràng(气场): Diệt mổ sẽ có cả nghĩa từ này một cách dễ hiểu nhất. Khí tràng giống như một loại năng lượng vô hình của một người nào đó, khi người đó phát ra loại năng lượng ấy thì người xung quanh sẽ bị ảnh hưởng, không ít thì nhiều. Ví dụ như cô giám thị trường vô cùng nghiêm túc, khi cô ấy đi đến gần một đám sinh viên đang cười nói vui vẻ, đám sinh viên đó sẽ bất giác im lặng, tự giác nghiêm túc lên, không nô đùa nữa; Hoặc bố bạn mỗi khi tức giận, mặc dù không nói nhưng bạn cảm nhận được điều đó, thậm chí còn lo lắng sẽ bị ăn đòn; Hay khi ở bên một người năng động, thích cười, bạn cảm nhận được sự vui vẻ từ người bạn đó và thấy vui theo, còn khi ở bên một người lúc nào cũng ủ rũ, bạn cũng sẽ buồn bã, bực dọc theo. Tư tưởng, tình cảm, tính cách,... của một người tạo nên khí chất của người đó, khí chất của một người sẽ ảnh hưởng đến khí tràng của của người đó. **Khí tràng** là năng lượng phát ra, **khí chất** quyết định khí tràng. Tìm hiểu thêm trên baidu.*

[3] *嘴欠 (miệng nợ): nói ra những lời mà người khác không thích nghe.*

*

**

Xe ngựa càng lúc càng tới gần Hoàng cung.

Advertisement / Quảng cáo

Lương phi không hề bình tĩnh như vẻ ngoài, hai lòng bàn tay của bà ta đã ướt đầm mồ hôi.

Bà ta biết, việc mình làm sẽ khiến Phó Liệt đau lòng, nhưng, chỉ cần quân đội của Thẩm Hàn Xuyên vào được Hoàng cung, bà ta sẽ không gây thương tổn cho người trong tầm hần nữa, sau đó, cả nhà sẽ lại quân quân đoàn viên bên nhau!

Bà ta sẽ dốc hết toàn bộ sức lực để đền bù cho hần!

Bà ta sẽ làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, sẽ không để hần phải chịu oan ức!

Bà ta, Sở Thanh Thủy không sai, bà ta vì vinh dự của gia tộc, không phải vì vinh hoa phú quý!

Liệt Nhi sẽ hiểu, nhất định sẽ hiểu!

*

**

Khi Đường Hoan nhìn thấy Phó Liệt là khi cô đang đứng trong doanh trại của Yến Vương. Phó Liệt mặc áo choàng màu trắng, cười trên lưng một con ngựa cao lớn, trông vừa thanh lãnh lại vừa cao quý. Vậy nên, Đường Hoan còn khiếp không sợ sủng mà ngắm nhìn mê mẩn mất một lúc.

Phó Liệt thấy Đường Hoan.

Ánh mắt hần hoảng hốt.

Khi nhìn về phía Lương phi, trong mắt hần ngoại trừ sát ý thì không còn bất cứ tình cảm nào khác.

Cách tăng tăng lóp lóp người, Phó Liệt cảm thấy tim mình như bị treo lên, hồi hận, phẫn nộ và hoảng sợ!

Kinh ngạc cùng sợ hãi đan xen vào nhau, hần lo lắng trong lúc bình mã hỗn loạn, cô sẽ bị thương.

Đứng đầu đám người bên kia, Đường Hoan mím mím môi, chỉ tay vào Lương phi rồi lại chỉ vào gương mặt sùng đồ của mình, dùng khẩu hình nói: "bà ta đánh ta!"

Advertisement / Quảng cáo

Tìm Phó Liệt đau đến run rẩy.

Hần vô cùng hối hận, tại sao, tại sao hần lại lưu luyến chút ít tình thương gọi là tình cảm gia đình ấy? Vì có gì mà người đàn bà kia chưa từng đối tốt với hần mà hần lại có thể buông lỏng cảnh giác?

"Liệt Nhi, ra lệnh cho người của con buông vũ khí xuống, nếu không....."

Lương phi đẩy Đường Hoan lên trước, rút ra một thanh chủy thủ[4] rồi đặt lên cổ Đường Hoan.

[4] *chủy thủ: là binh khí của người xưa, chủy thủ(kiểm ngắn hoặc dao găm) dùng để đâm là chính, nhưng cũng có thể chặt chém.*

Sự lạnh lẽo ngấm đến tận xương tủy khiến Đường Hoan rùng mình, không, không được!

Phó Liệt không thể vì cô mà làm trận lui binh, Thẩm Hàn Xuyên chưa bao giờ là một người lương thiện, nếu hần lên ngôi Hoàng đế, Phó Liệt chắc chắn phải chết! Nhưng nếu Thẩm Hàn Xuyên bại trận, đế vị của Thái tử sẽ vững chắc hơn... như vậy càng không ổn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 48: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (48)

Vì một người phụ nữ, không để ý đến an nguy của quân chủ, mặc dù là tâm phúc, là tri kỷ của Thái tử, kết cục của Phó Liệt cũng không thể tốt hơn được!

"Phó Liệt, chẳng dừng nghe theo lời bà ta!" – Đường Hoan nóng ruột, la lớn với Phó Liệt.

Lời còn chưa dứt, Lương phi đã dùng chủy thủ vạch một đường trên cổ Đường Hoan khiến cô đau đến mức kêu lên một tiếng.

Tiền sư, mụ dân bà chết tiết này ra tay thật ác độc!

Nhìn thấy đường máu kia, mắt Phó Liệt lập tức đỏ ngầu.

Máu điện[1] của Đường Hoan như bị kích thích bởi sự đau đớn do Lương phi gây ra, cô cầm tay Lương phi, giãy giụa kéo bà ta cùng ngã ra đất. Chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ bị chủy thủ cứa rách, chảy rất nhiều máu, Đường Hoan cũng không bận tâm, chỉ lao đảo tiến về phía Phó Liệt....

[1] 血性: từ này có phiên âm hán việt là "huyết tính" nhưng Diệp mỗ tìm hiểu thì bên mình không có từ nào đồng nghĩa với từ này nên chỉ có thể dịch từ này sao cho phù hợp ngữ cảnh, tài học của Diệp mỗ kém cỏi, mong mọi người thông cảm. tính(性): tính tình/tính chất/tính cách/... ; huyết(血): máu. Theo từ điển của ông Nguyễn Quốc Hùng thì huyết tính có thể hiểu là tính tình nóng nảy.

Tóc đen tán loạn, vô cùng chật vật.

Đường Hoan nghiêng ngã chạy về phía Phó Liệt.

Phó Liệt vội vàng xuống ngựa, muốn đón lấy thân hình thất tha thất thểu kia.

Nhanh lên!

Phải nhanh nữa lên!

Ôm cô vào ngực!

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ vậy mới có thể khiến hần an tâm!

Cách một tầng người, Thẩm Hàn Xuyên nhìn Phó Liệt, hần ta biết rất rõ cuộc chiến tranh đoạt ngôi vị đã kết thúc, cuối cùng thì hần ta vẫn thua. Nhưng, mặc dù hần ta, Thẩm Hàn Xuyên thua, người thắng cũng đừng hòng sống tốt!

Nghĩ vậy ——

Hần ta nâng nò lên, cười lạnh.

Một mũi tên ngắn bay nhanh ra ngoài như sét đánh.

Đường Hoan cảm thấy có một luồng gió xoáy về phía lưng mình, sau đó là đau đớn kịch liệt, nhưng cô vẫn cắn răng, không dừng bước, nhào thẳng vào lòng Phó Liệt.

"Phó Liệt..." – Đường Hoan ôm eo Phó Liệt, dụi đầu vào ngực hần.

"Hoan Nhi ngoan, đừng sợ, không có việc gì rồi!" – Phó Liệt vẫn chưa phát hiện ra sự khác thường, vùi đầu vào tóc Đường Hoan, hôn nhẹ.

Cảm ơn trời đất, cô bình yên vô sự, từ nay về sau, Phó Liệt sẽ không bao giờ trông mong vào cái gọi là tình thương của mẹ nữa, hần có cô là đủ rồi! Chỉ cần cô vẫn ở bên hần, mặc dù có mất đi tất cả, mặc dù có bị toàn bộ người trên thế gian này vứt bỏ, hần cũng không để bụng!

Mẹ nó, tôi có việc đó!

Đường Hoan định lên tiếng thì một ngụm máu tràn lên từ cổ họng cô rồi theo khóe miệng chảy dọc xuống.

Sau đó, máu không ngừng dâng lên, thấm ướt ngực áo Phó Liệt. Mùi tanh nồng nặc xông thẳng vào mũi khiến cả người Phó Liệt cứng đờ.

Advertisement / Quảng cáo

Hần không dám nghĩ, cũng không dám nhìn!

"Phó Liệt....." – Đường Hoan run rẩy lên tiếng, trong lòng lại thầm mắng nam chính chết tiết, ngấm ngấm bôi độc lên mũi tên khiến tim cô đau thắt vô cùng, nói chuyện cũng không thể trôi chảy – "Ta... ta đau....."

Tay chân luống cuống, Phó Liệt đặt Đường Hoan xuống đất. Thấy miệng cô tràn ra máu đen, nước mắt hần không chịu khống chế mà rơi xuống, chạm vào đáy lòng cô.

"Ta mang nặng đi gặp ngự y, đừng sợ, không có việc gì!"

"Không đau, không đau, hôn hôn một cái sẽ không đau nữa! – Phó Liệt cứ như trẻ nhỏ, hôn trán Đường Hoan, một lần rồi lại một lần.

"Về sau... ta... có lẽ... có lẽ sẽ không thể ở bên cạnh chàng..." - Nhìn thấy Phó Liệt tuyệt vọng như vậy, Đường Hoan vô cùng đau xót.

"Không được nói như vậy!" – Phó Liệt cứ như phát điên, quát lên.

"Chàng... phải tự chăm sóc mình... thật... tốt..." – Tầm nhìn dần biến thành màu đen, Đường Hoan nắm chặt tay Phó Liệt, cô biết mình sắp chết.

Từng tiếng, từng tiếng "Hoan Nhi" vọng lại bên tai.

Thần trí Đường Hoan đã không còn rõ ràng nữa. Mẹ nó, đau thật!

Nhưng may thay, ít ra thì trước khi cô chết, khí vận chi tử cũng không còn cơ hội để xoay người nữa, cô có thể ra đi thanh thản rồi.

Phó Liệt dụi mắt vào lòng bàn tay Đường Hoan. Người đàn ông trước nay luôn ôn hòa, nội tâm kín đáo, giờ lại khóc đến té tâm liệt phế, sau đó tro mắt nhìn bàn tay kia chậm chậm rơi xuống, như người chết, như đèn tắt, không có lấy một chút sức sống.

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Boss phản diện là thừa tướng ngạo kiều (49)

Sách sử ghi lại

Ngày tân Đế đăng cơ, Yến Vương Thẩm Hàn Xuyên làm phản.

Phó Liệt bảo vệ hoàng thành, có công trợ giúp Hoàng Đế lên ngôi, sau khi triều đình ổn định, được phong làm thừa tướng, tuổi còn trẻ đã dưới một người, trên vạn người, tiền đồ không thể đo được.

Nhưng ngày hôm ấy, chỉ những người có mặt mới biết, Phó thừa tướng lạnh lùng, làm mưa làm gió trong tương lai đã ôm một người phụ nữ mất đi hơi thở, ngửa mặt lên trời khóc rống, nắng to trời đất bất nhân. Cũng vào ngày hôm ấy, hần tự tay giết chết Lương phi, sủng phi của tiên đế. Lại vào một ngày khác, hần từng xéo Yến Vương Thẩm Hân Xuyên đến chết.

Nhưng, làm vậy thì có tác dụng gì?

Dù những người đó đã chết thì ngộ thế[1] cũng không thể quay về được nữa!

[1]Ngô: ta/ tôi... cách tự xưng, thường dùng trong thời cổ nhiều hơn; ngộ thế: vợ ta

Phó Liệt hết lần này đến lần khác nhớ lại dáng vẻ của cô năm đó, từng cái nháu mày, từng nụ cười, hay mỗi cử chỉ hành động.... hần đều nhớ rất rõ.

Advertisement / Quảng cáo

Cô mặt dày mày dạn gõ cửa phòng hần, muốn hần bôi thuốc cho cô.

Ở trên núi, cô trọ chân, muốn hần cổng cô.

Ở trong miếu hoang, cô bị dọa sợ, nhảy bổ vào lòng hần.

Ở trong phủ, cô rúc vào ngực hần, hít thở đều đều. Thừa dịp cô ngủ say, hần ngấm lấy mùi cô, hôn nhẹ rồi thôi, cứ như một đứa nhỏ vụng trộm.

.....

Đu những kỷ niệm khiến Phó Liệt phải cong môi nhưng ý cười còn chưa kịp lộ ra, hốc mắt hần đã đỏ bừng, trong lòng chua xót đến mức muốn rơi lệ.

Nhớ lại lúc đó, cô cười, nhưng sau khi cười lại phải chịu cơn đau đến nghẹt thở!

"Phó Liệt, ta đau!"

"Về sau, có lẽ ta sẽ không thể ở bên cạnh chàng..."

"Chàng phải tự chăm sóc mình thật tốt..."

Từ hai mươi nhược quán, đến ba mươi nhì lập, lại tới bốn mươi bất hoặc[1], Phó Liệt vẫn luôn nhớ rõ ngày đó.

Hần run rẩy ôm người phụ nữ toàn thân dính đầy máu đen vào trong ngực, ôm chặt, không dám buông tay, như thể cô là báu vật có một không hai trên thế gian này, chỉ sợ sợ sẩy sẽ khiến cô tan vỡ.

Nhưng dù hần có cẩn thận đến mức nào đi nữa thì cũng không thể giữ cô lại.

"Phó Liệt....." – Giọng nói trong trẻo của cô cứ như đang vang vọng bên tai.

Ông lão thôi thóp dựa vào ngòai mộ, mon tron bìa bộ, bắt đắc đi mà thấp giọng ni non: "Hoan Nhi, nàng tới đón ta ư?"

Hình ảnh trước mắt đã không còn rõ ràng, có lẽ đại nạn tới rồi!

Bàn tay đặt trên bia mộ từ từ rơi xuống...

[1]cách biểu đạt tuổi tác của người Trung Quốc: Ngó thập hữu ngũ nhi chi Vu học; tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc; ngũ thập nhi tri thiên mệnh; lục thập nhi nhĩ thuận; thất thập nhi tàng tâm sở dục, bất du cú: Ta 15 tuổi dốc sức vào sự học; 30 tuổi thì vững vàng; 40 tuổi thì không còn mê hoặc; 50 tuổi thì biết được mệnh trời; 60 tuổi thì tai thuận; đến 70 tuổi thì đầu theo lòng ta muốn cũng chẳng có điều gì trái khuôn phép.

*

**

Đường Hoan nhìn bóng dáng Phó Liệt đang dần dần biến mất trên màn hình, thời gian trôi đi đã lâu cũng không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nhìn trần nhà.

Advertisement / Quảng cáo

Có đôi khi, số mệnh của con người thật kỳ quái.

Thiên chi kiêu tử được trời xanh chiếu cố, cho dù làm gì thì cũng xuôi chèo mát mái, kể cả nhân phẩm chẳng ra gì, kể cả ngã có đau đến đâu cũng có thể Đông Sơn tái khởi[2].

[2]Đông Sơn tái khởi: thành ngữ chỉ một người thất thế nhưng sau đó lại lấy, xây dựng lại được thanh thế.

Người không được trời xanh quan tâm, cho dù nỗ lực thế nào cũng chẳng so được với vận may của khí vận chi tử, cùng lắm thì chỉ thành boss phản diện, làm nền cho khí vận chi tử. Kể cả có được cơ hội xoay người, thay đổi vận mệnh thì cũng phải trả một cái giá vô cùng lớn, vô cùng thể thảm, ví dụ như, tuổi già có độc...

Bia đồ đạn và vai phản diện, trước nay chưa từng thật sự được vận mệnh thiên vị.

Giống như Đường Hoan, muốn sống sót cũng khó khăn như vậy!

Trong lòng cô cực kỳ rầu rĩ, khó chịu đến mức không nói lên lời.

Tuổi già của Phó Liệt thật sự quá thể thảm, nhìn thì có vẻ cực kỳ vinh quang[3] nhưng đằng sau lại là cảnh tượng say rượu, dễ dàng câu kinh, như một cái xác không hồn.

[3] 风光无限 (phong quang vô hạn): 风光(phong quang): 1- phong cảnh/ cảnh sắc phồn hoa. 2- (cảnh tượng) phổ trương/ náo nhiệt/ vinh quang/ vẻ vang; 无限 (vô hạn): vô cùng/ vô hạn/ không giới hạn.

[Ký chủ thân ái, ta cảm thấy cảm xúc của cô hiện tại không được ổn định cho lắm, có cần ta giúp cô xóa ký ức không?]

"Không cần, tôi không muốn quên bất cứ việc gì mà mình đã từng trải qua"

"Hệ thống, nhiệm vụ lần này, tôi làm kém lắm nhĩ? Rõ ràng là phải giúp đỡ Phó Liệt, cuối cùng lại thành hần báo hộ tôi."

Hon nữa, khi làm nhiệm vụ, cô luôn ôm tâm lý được chăng hay chớ[4], thấy Phó Liệt có năng lực như vậy là lập tức dựa dẫm vào hần, chỉ ở một số thời điểm mới ra tay phá hỏng khả năng khiến hần và nữ chính qua lại với nhau. Cô chưa từng có ý định tìm hiểu hần, báo hộ hần,... Cho nên đến cuối cùng, cô đã trở thành kẻ cản bước!

[4]được chăng hay chớ: thiếu trách nhiệm, không cố gắng, kết quả ra sao cũng được, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

"Hệ thống, những thế giới chúng ta đi qua đều là thế giới thật à?" - Đường Hoan hỏi.

[Đương nhiên là thật rồi.]

Có điều, cô.....

Từ đầu đến cuối đều coi đó là thế giới giả tưởng.

Giống như khi chơi game, chưa từng thật sự để tâm.

Nghĩ kỹ lại thì, cô đều phải sống cả đời trong mỗi thế giới, vì sao không sống theo ý muốn của mình? Nếu cuối cùng, cô phải chết vì bệnh nan y ở thế giới của cô, ít ra cô cũng từng sống nhiều cuộc đời như vậy, cũng chẳng thiệt thòi, đúng không?

[Ký chủ thân ái, cô thật sự không cần xóa ký ức hả?] – Hệ thống cẩn thận hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

"Hệ thống..."

[Ta đây.]

"Ở thế giới tiếp theo, tôi sẽ nỗ lực." Cô sẽ cố hết sức. Tuy cô biết mình không phải thiên chi kiều nữ mà chỉ là một bìa đỡ đạn tầm thường, chưa chắc đã làm tốt, nhưng ít ra thì cô sẽ cố gắng.

Cố gắng ở trong mỗi thế giới đều sống theo ý muốn của mình.

Cố gắng để có thể một mình đảm đương một phía.

Cố gắng không làm vướng chân người ta.

"Tôi sẽ nỗ lực!!!"

Đột nhiên Đường Hoan hô lên. Từ phong cách u buồn bất chợt chuyển sang động kinh, suýt chút nữa thì hệ thống bị cô dọa chết khiếp.

[.....] Tinh thần của ký chủ nhà ta không được bình thường cho lắm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tiểu công chúa; Phụng Hoàng thích xé X(1)

"Ta sẽ cố gắng!!!"

Đường Hoan đột ngột hô lên.

Sau đó tiểu "công chúa" Phụng Hoàng thích xé X cười lạnh một tiếng, như thể vừa nghe thấy điều gì cực kỳ nhục cười: "Ngu xuẩn, cố gắng thì có tác dụng gì?"

Đường Hoan: "....."

Đi qua một thế giới cũng chỉ mất một đêm, khi Đường Hoan mở mắt, vừa hay là trời sáng. Sức nhớ ra buổi sáng còn có tiết, cô lập tức bật dậy, nhưng...

Không thể động dậy?

Advertisement / Quảng cáo

Nhức nhích một chút cũng không thể?

Vì cái gì mà tôi không thể động dậy???

Đường Hoan hoảng loạn, cô phát hiện mình chỉ có ý thức còn thể xác thì hoàn toàn không thể động dậy.

Cái *beep*, tôi tê liệt ư nó rồi!

Đường Hoan sợ hãi kêu lên một tiếng. Không ai nói với cô bệnh nan y giai đoạn cuối sẽ có nguy cơ bị tê liệt mà!

Tiếng kêu của Đường Hoan khiến trời đất hoảng sợ, quỷ thần gào khóc, làm người nghe cũng phải thương tâm rơi lệ.

Phụng Hoàng: "..."

Sao cô nàng có thể dùng chung thân xác với tên thiếu năng trí tuệ này cơ chứ?

Quả thật làm giảm phong độ[1] của cô nàng.

Vì thế, cô nàng đột ngột đẩy linh hồn của Đường Hoan ra khỏi thân xác, khiến Đường Hoan trở thành một linh hồn trôi bồng bềnh trong không trung.

A phiêu[2] Đường Hoan:.....

[1] *phong độ: phong cách và thái độ*

[2] *phiêu (飄): nhẹ nhàng/ tung bay/ lay động theo gió/... -> A phiêu là cách mà tác giả gọi Đường Hoan khi cô đang trong trạng thái linh hồn.*

Đường Hoan thấy bản thân, à không, Phụng Hoàng chậm rãi rời giường. Động tác thong thả ung dung khiến cô nàng giống như một con mèo cao nhã, trang trọng lẫn thêm chút lười biếng.

"Cô cô cô..... Cô đã nói là sẽ không cướp quyền khống chế cơ thể với tôi mà!" – Đường Hoan dằn mặt

Phụng hoàng nhún mày: "Cô cho rằng ta muốn giao tiếp với đám người vừa ngu xuẩn vừa nhảm chán kia à?"

Advertisement / Quảng cáo

Cô nàng đã tồn cả buổi tối để nghiên cứu trình tự mã nguồn và nguyên lý hoạt động của "Hệ thống thu thập năng lượng chính trực" nhưng vẫn không tìm ra bất cứ cách phá giải nào!

A, trên đời này còn có thứ có thể giam cầm linh hồn của cô nàng, thật đúng là thú vị...

Thú vị đến mức khiến người ta muốn hủy diệt!

"Vậy còn thì sao?" – Lơ lửng trong không trung, Đường Hoan tội nghiệp nhìn Phụng Hoàng.

Tuy tiểu "công chúa" Phụng Hoàng thích xé X nhưng dù gì hai người cũng dùng chung một cơ thể, Phụng Hoàng có ghét bỏ Đường Hoan thì cũng vẫn ra tay trợ giúp đỡ Đường Hoan khi cô gặp rắc rối.

"Chờ ta nghĩ cách." – Phụng Hoàng cao quý lãnh diễm mà trả lời – "Cho nên từ giờ, quyền khống chế cơ thể là của ta, sau khi ta nghiên cứu xong cái hệ thống thiếu năng trí tuệ kia và phá hủy nó, ta sẽ trả lại tui da này cho cô." – Khi nhắc đến hệ thống thu thập năng lượng chính trực, Phụng Hoàng đã nghiền răng nghiền lợi một cách kín đáo.

Trên đời này chưa từng có thứ gì có thể bắt ép cô nàng!

Cái hệ thống thiếu năng trí tuệ này là thứ đầu tiên!

Sau khi điều tra ra toàn bộ vấn đề, cô nàng sẽ nghiền nó thành tro!

"Vậy có phải trong khoảng thời gian này, trừ những lúc đi vào các thế giới làm nhiệm vụ, tôi chỉ có thể bay?" – Đường Hoan bị thương từ tận đáy lòng – "Thế thì chẳng phải tôi sẽ không được ăn giò heo kho tàu, riêu cá dưa chua, gà sốt tương cay[3],...(của trường học)"

[3] *gà sốt tương cay: món ăn từ sườn, ai tò mò có thể tìm 口水鸡 hoặc Steamed chicken with chili sauce.*

Gân xanh trên thái dương Phương Hoàng giật giật: "Nếu cô không ngậm miệng lại, ta sẽ khiến cô từ giờ về sau chỉ có thể bay."

"Hệ thống, nhiệm vụ của 'hệ thống thu thập năng lượng chính trực' là gì?" – Đường Hoan trộm hỏi hệ thống rác rưởi nhà mình – "Cũng phải vào các thế giới để làm nhiệm vụ há? Nếu tôi và Phương Hoàng đều đi vào thế giới khác để làm nhiệm vụ thì ai sẽ đi học thay tôi? Khó khăn lắm tôi mới đỗ đại học, vì tập trung học hành mà tôi còn chưa từng yêu đương, giờ thì tay nam thần cũng chưa được sờ, nếu chỉ vì nghỉ nhiều mà bị đuổi thì lỗ nặng rồi! Tôi nói cậu nghe, đến lúc đó, cậu phải tính tai nạn lao động cho tôi đây!"

Hệ thống rác rưởi thấy trước mắt như xuất hiện một dòng chữ, chờ sau khi tiêu hóa xong lời Đường Hoan nói, nó mới khôi phục bình thường.

Ký chủ của nó, làm nhảm quá nhiều!

[Ký chủ, hệ thống thu thập năng lượng chính trực, nhìn tên là biết, nhiệm vụ chính là đi thu thập năng lượng chính trực. Sự cảm kích, yêu mến, kính trọng, tán thưởng của người khác, tất cả những thứ trên đều là năng lượng chính trực. Sau khi thu thập đủ năng lượng chính trực, có thể đáp nhận ra một cơ thể mới, trở thành một người riêng biệt.]

Advertisement / Quảng cáo

[Hệ thống thu thập năng lượng chính trực và bốn hệ thống đều tuyệt diệu như nhau, chẳng qua bốn hệ thống giúp boss phân diện đi gây chuyện[4]... À không, giúp đỡ boss phân diện đi lên đỉnh cao của nhân sinh, còn hệ thống thu thập năng lượng chính trực là giúp người trong thế giới hoàn thành tâm nguyện, nhân đó nhận được sự cảm kích thôi.]

[4] *搞事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái!... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.*

Đường Hoan chửi thề một tiếng, sau đó im lặng nhìn ngón tay.

Phương Hoàng chính là một tiểu công chúa thích xé X, không tăng thêm thù hận đã là may chứ còn năng lượng chính trực thì..

Năng lượng chính trực đều phải sợ cô nàng!

Khi Đường Hoan đang nói chuyện với hệ thống rác rưởi, Phương Hoàng nhủ nhủ mày, biểu cảm trên khuôn mặt vô cùng kỳ quái, nhìn qua thì có vẻ không được vui.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Tiểu "công chúa"; Phương Hoàng thích xé X (2)

"Cô nàng làm sao thế nh? Sao sắc mặt lại kỳ quặc như vậy?" – Đường Hoan yên lặng hỏi hệ thống rác rưởi của mình.

[..... Cô nàng vừa định đi làm nhiệm vụ của hệ thống thu thập năng lượng chính trực.]

"Sau đó thì sao?"

[Bởi vì điểm nhân phẩm quá thấp, bị cự tuyệt rồi.....]

Đường Hoan nghe ra được hệ thống nhà mình đang cười trên nỗi đau của người khác.

Đường Hoan: "....."

Phụt!

Ha ha ha, điểm nhân phẩm quá thấp nên bị cự tuyệt, thế thì phải thấp đến mức nào cơ chứ!

"Nhà người vừa nói cái gì?" – Phương Hoàng lạnh lùng lờm, khí tràng lập tức hiện ra, nếu là người yếu đuối, sợ rằng đã sớm quỵ xuống dưới chân nữ vương điện hạ rồi.

Chi tiết, "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" lại là một thứ ngu xuẩn có nề nếp...

[Điểm nhân phẩm của cô quá thấp, không đủ để kích hoạt "hệ thống thu thập năng lượng chính trực", đầu tiên phải thu thập năng lượng chính trực của thế giới này, gom đủ điểm nhân phẩm mới có thể mở ra đường hầm không gian. Nếu trong hai tháng không tích đủ điểm nhân phẩm, bốn hệ thống sẽ trừng trị nghiêm khắc linh hồn cô.]

[Ký chủ: Phương Hoàng. Điểm nhân phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại:.....]

Màn hình của hệ thống thu thập năng lượng chính trực xuất hiện một dòng mã loạn xạ ngẫu lên, một lúc lâu sau mới bình thường trở lại. Xảy ra tình trạng như vậy là vì nó không thể tính ra điểm năng lượng chính trực của Phương Hoàng đang âm bao nhiêu...

[Điểm năng lượng chính trực hiện tại: âm vô cùng. Vì đây là lần đầu hợp tác nên bốn hệ thống sẽ tính điểm năng lượng chính trực thành -1000.] – Sau khi thác loạn[1], "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" bình tĩnh trình bày.

Advertisement / Quảng cáo

[1] *thác loạn: trạng thái hỗn loạn và quay cuồng, không theo nề nếp, trật tự bình thường.*

Hệ thống rác rưởi của Đường Hoan cũng không phải thứ tốt đẹp gì, nó đảm nhiệm công việc phiên dịch, đồng bộ tất cả những lời "hệ thống thu thập năng lượng chính trực" vừa nói, nói lại cho Đường Hoan nghe.

A phiếu Đường Hoan:.....

Không được!

Tôi phải nhin! Không thể cười!

Không được, thật sự là nhin không nổi rồi!

A ha ha ha, quả nhiên tiểu công chúa Phương Hoàng thích xé X không phải cái mặt hàng tốt gì, điểm năng lượng chính trực thế mà lại âm vô cùng. Đường Hoan đã báo năng lượng chính trực đều phải sợ cô công chúa thích xé X này mà!

Sau khi cười trên nỗi đau của người khác xong, vô tình nhìn về phía đồng hồ báo thức trên bàn sách, Đường Hoan lập tức dờ người, sau đó gào lên hai tiếng: "Tiết giải phẫu của tôiiiiiiii! Không thể đi muộn, nếu không sẽ bị giáo sư giết chết!"

Nói xong, Đường Hoan bay vọt ra ngoài, một đường bay thẳng về phía lớp học.

Phương Hoàng: "..."

Cái tên... thiếu năng trí tuệ này...

Sau đó, cô nàng tiếp tục chậm chậm chọn quần áo.

Chờ Phụng Hoàng thông dong tự tại như đi dạo tiến vào phòng giải phẫu, Đường Hoan đã bay trong không trung được một lúc lâu. Trông ngóng Phụng Hoàng tới, cô thật sự khóc không ra nước mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Xin chào tiểu công chúa thích xé X, tạm biệt tiểu công chúa thích xé X!

"Bây giờ mới tới, cô cho rằng trường học là nhà cô mở à?" - Quả nhiên, giáo sư tóc hoa râm cực kỳ giận dữ, gầm lên một tiếng, cau mày quát mắng[2], nhìn vô cùng nghiêm khắc.

[2]quắc mắt: cau có giận dữ, có chút đe dọa.

"Tiết thực hành mà còn đi muộn, sinh viên như cô thì đừng học y nữa! Cô có biết thời gian quan trọng như thế nào với người hành nghề y không há? Nó liên quan trực tiếp đến tính mạng của người bệnh!"

Vị giáo sư già đứng đó, tay cầm con dao giải phẫu, giáo huấn không ngừng.

"Còn nữa, nếu tôi nhớ không nhầm thì cô là người có thành tích kém nhất lớp! Đã kém còn không chịu cố gắng, không có ước mơ à?"

Đường Hoan bay trong không trung:..... Đầu gối trúng một mũi tên!

Phụng Hoàng nghiêng người tựa vào cửa, cô nàng khinh thường nói chuyện với kẻ ngu xuẩn.

Vị giáo sư già thấy cô nàng có sai mà không biết sửa, càng thêm tức giận: "Cô lại đây! Thực hành phương pháp giải phẫu tiết trước tôi dạy, điểm tính vào điểm cuối kỳ!"

Phụng Hoàng hí hí hóp mắt.

Hừm?

Cái hệ thống ngu xuẩn kia vừa nói cái gì?

Cảm kích, yêu mến, kính trọng, tán thưởng đều là năng lượng chính trực?

Phụng Hoàng hơi cong môi, đi lên, đeo băng tay, sắp xếp dụng cụ giải phẫu một cách nhanh chóng và gọn gàng bên cạnh thi thể...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tiểu "công chúa thích xé X"; Phụng Hoàng thích xé X (3)

Những kẻ yếu kém thường kính trọng cường giả[1], vừa khéo, Phụng Hoàng chính là cường giả.

[1] cường giả: người có tài năng, trí thông minh hoặc sức mạnh vượt trội hơn hẳn người thường.

Lơ lửng trên không trung nhìn Phụng Hoàng, không hiểu vì sao trong lòng Đường Hoan lại dấy lên dự cảm xấu.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Phụng Hoàng nhếch mép đầy xấu xa, lẫn thêm chút quyền rũ[2], Đường Hoan lại càng cảm thấy, từ những cái lỗ chân lông của cô công chúa thích xé X này cũng đều đang kêu gào muốn được gây chuyện[3]!

[2]邪魅(tà mị): xấu xa/ không đang hoàng lại có thêm một chút quyền rũ, lôi cuốn người khác.

[3]搞事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái!... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.

Phụng Hoàng cầm con dao giải phẫu lên, vung tay như múa, động tác nhanh đến mức khiến người ta không nhìn kịp, đứng nói đến những sinh viên có mặt trong tiết giải phẫu ngày hôm nay, đến ngay cả giáo sư cũng phải trợn mắt, há hốc mồm!

Xuống tay vừa nhanh vừa đúng trật tự, quả thật khiến người khác kinh ngạc, cảm thán.

Phụng Hoàng dùng dao giải phẫu nhanh chóng mổ khoang bụng ra, động tác vô cùng chính xác.

Đường Hoan... Ày thế mà không gây chuyện à?

Yên lòng được rồi!

Từ từ, chỉ cần mổ khoang bụng ra thôi, cô nàng còn làm cái gì nữa?

Tiểu công chúa thích xé X, cô đang làm gì?

Đường Hoan kinh hãi, mắt cún tròn tròn, vẻ mặt dần thối.

Advertisement / Quảng cáo

Động tác của Phụng Hoàng cực kỳ thành thạo, như đã có kinh nghiệm lâu năm, sau khi mổ khoang bụng của thi thể ra xong, cũng không ngừng tay mà...

Tách xương sườn ra.

Sau đó tách xương đùi và xương tay ra.

Rồi lại tiếp tục tách nốt cả xương cổ ra.

"Được rồi..." - Sau khi phản ứng lại, vị giáo sư già lên tiếng ngăn cản,

Phụng Hoàng cứ như không nghe thấy, tiếp tục tách nốt đầu lâu của thi thể kia ra.

Lúc này, một số người cuồng y học đã bất giác vây lại thành vòng, nhìn Phụng Hoàng hạ dao. Trong mắt họ tràn ngập cuồng nhiệt và sùng bái, cứ như thể đang nhìn thấy một người có quyền lực vậy.

"Bạn Đường, vậy là được rồi!" – Vị giáo sư già nhìn thấy một bộ da hoàn chỉnh nhưng đã được tách sạch thịt và xương. Cô nàng không chỉ đơn giản là giải phẫu, cô nàng còn tách tất cả xương cốt ra!

Bay trong không trung, Đường Hoan quả thật khóc không ra nước mắt.

"Bạn Đường" cũng biết như vậy là được rồi nhưng mà tiểu công chúa thích xé X lại không chịu dừng tay!

Sau khi lột cua, xé bỏ[4], tách toàn bộ gân cốt máu thịt của thi thể, Phụng Hoàng ném dao phẫu thuật sang một bên, tháo băng tay.

Chỉ thấy trên giường giải phẫu, một bên để xương, một bên để thịt.

Phượng Hoàng còn cực có kỹ nghệ thuật mà đặt đầu lâu ở giữa. À, đương nhiên chỉ mình cô nàng cho rằng đó là nghệ thuật, còn trong mắt người ngoài thì..

Advertisement / Quảng cáo

Người có năng lực chịu đựng thấp đã sớm vứt tới thùng rác bên cạnh để ỏ ròi.

Có điều, những người cuồng y học sau khi nhìn thấy tốc độ và cách cô nàng hạ dao thì lại sùng bái đến mức hai mắt cứ như được gắn thêm ngôi sao.

[4] *庖丁解牛 (bào đình giải ngưu): lột vỏ cua, mổ xẻ bò: chỉ người có kỹ thuật thành thạo điều luyện/ người hiểu rõ quy luật của sự vật khách quan/...*

Vị giáo sư già vô cùng vui mừng vì sinh viên của mình vừa vào trường đã có thể xuống tay lưu loát như vậy, nhưng đồng thời cũng thấy cực kỳ đau thịt khi vuốt lại nửa trái tim bên kia, để có được một thi thể phục vụ cho việc giải phẫu đầu phải chuyển dễ dàng! Cô nàng tách hai ba nhát, thi thể đã thành ra tình trạng này, để người nhà của người quyên tặng thi thể biết, liệu có liều mạng với cô nàng không?

[Ký chữ: Phượng Hoàng. Điểm nhăm phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại: -1000... -996... -950... -900.....]

Giao diện của hệ thống thu thập năng lượng chính trực không ngừng nhấp nháy, cuối cùng thì điểm năng lượng chính trực dừng lại ở mức -900.

Sùng bái, quả nhiên là thứ tốt.

Một trăm điểm năng lượng chính trực có thể đổi được một điểm nhân phẩm.....

Con đường của tiểu công chúa thích xé X còn dài, dù sao thì cả hai thang điểm đều đang âm

Phượng Hoàng vừa ra tay là đã biết kết quả có tốt hay không rồi. Tuy rằng cô nàng vô cùng ngao kiêu lại vừa thích xé X, không coi ai ra gì, cực kỳ khiến người ta chán ghét, nhưng, hết cách rồi, cô nàng có vốn liếng dễ kiêu ngạo.

Năng lực của Phượng Hoàng cực kỳ cao, chỉ cần ra tay là có thể khiến kẻ yếu kém hơn phải thần phục! Mắt một đám được xem là thiên chi kiêu tử của đại học y đều lóe lên ánh sáng xanh, sùng bái Phượng Hoàng từ tận đáy lòng.

Phượng Hoàng đã sớm mất cảm giác đối với những ánh nhìn sùng bái kiểu này, sau khi tẩy rửa xong, cô nàng định rời đi luôn.

Mặc dù vị giáo sư cao tuổi khá khiếp sợ với tài năng của cô nàng nhưng hiện tại vẫn còn đang trong giờ học, ông quát lên một tiếng: "Cô định đi đâu? Còn chưa tan học đâu đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tiểu công chúa thích xé X (4)

Mất kiên nhẫn, Phượng Hoàng ngập một cái, sau đó xoay người cười lạnh: "A, rác rưởi, các người thấy kỹ thuật của ta còn cần đi học nữa không?"

Đường Hoan tuyệt vọng.

Cô biết ngay mà, tiểu công chúa thích xé X mà không gây chuyện là sẽ không thoát mái. Đó là giáo sư đấy!!! Rác rưởi, cô mắng ai!?!

Vị giáo sư già tức đến nổi suýt nữa thì ngã ngựa ra đất, ông bị kích thích đến mức huyết áp tăng cao, hơn nữa, Phượng Hoàng còn là một cao thủ trong việc gây thù chuốc oán, khi cô nàng nói ra hai chữ rác rưởi, ánh mắt khinh thường quét ngang qua các sinh viên có mặt trong lớp một lần....

Không sai, cô nàng thật sự cảm thấy tất cả mọi người đều là rác rưởi.

A, loài người ngu xuẩn, không sợ thì sùng bái, một chút bất ngờ cũng không có.

Tề nhật đến tột cùng.

Phượng Hoàng cực kỳ ngao kiêu, bước ra ngoài trước mắt bao người.

Đồng thời, hệ thống thu thập năng lượng chính trực cũng vang lên âm thanh leng keng leng keng. Vì điểm năng lượng chính trực tụt xuống quá nhanh mà màn hình của hệ thống lại xuất hiện một đồng các dòng mã, loạn hết cả lên.

[Ký chữ: Phượng Hoàng. Điểm nhân phẩm hiện tại: -10. Điểm năng lượng chính trực hiện tại: -900... -920... -950... -980.....]

Lúc này khó khăn lắm mới có được sùng bái, vậy mà trong nháy mắt, tiểu công chúa thích xé X lại tặng hết về, những người bị cô nàng khinh bỉ không cời giầy ra đánh cô nàng đã là tốt lắm rồi ấy chứ!

Tuy nhiên, đối với những con mọt sách cuồng y học thì vẫn u mê không tỉnh, vẫn cực kỳ sùng bái khả năng mà cô nàng vừa thể hiện và vẫn để lại điểm năng lượng chính trực cho cô nàng.

Sau khi về đến nhà, Phượng Hoàng vội vàng chạy vứt vào phòng tắm, dùng dung dịch để rửa sạch tay không dưới mười lần.

Advertisement / Quảng cáo

Ghê tởm!

Quá ghê tởm!

Phượng Hoàng rửa tới mức ngón tay trắng bệch, suýt nữa thì cô nàng còn dùng cả nước sôi để tiêu độc.

Đường Hoan cười trên nỗi đau của người khác: "Lúc này hạ dao, không phải cô rất lợi hại sao?"

"A, ở trước mặt đám rác rưởi kia, đương nhiên không thể để mất mặt mũi."

Đường Hoan: "....."

Làm màu chuyên nghiệp như vậy, cô bái phục!

"Cô làm vậy, tôi thấy mình sẽ không thể tiếp tục học ở khoa y được nữa." - Đường Hoan khóc rầm rức, cả người như sắp sụp đổ đến nơi.

"Ta không định tiếp tục học y."

(◦_◦) gì?

Tiểu công chúa, cô muốn làm gì hà tiểu công chúa?

Cô đừng gây chuyện nha!

Đường Hoan nỗ lực tỏ ra thể thâm[1], cố gắng khiến mình trông càng đáng thương càng tốt: "Cô xem, chỉ số thông minh của tôi không thể so được với cô, khó khăn lắm mới có thể thi đỗ vào chuyên ngành y của đại học!" Vì lúc đó, khoa y lấy điểm đầu vào thấp nhất.

Advertisement / Quảng cáo

"Sau khi tốt nghiệp ngành y, còn được sắp xếp công việc, tôi cũng không cần phải lo mình sẽ bị đói chết. Cô biết năng lực của tôi kém thế nào rồi đấy, tìm việc cũng đâu dễ dàng gì!"

Cho nên, xin cô đó, đừng gây chuyện mà!

[1] 卖惨(bán thảm): tỏ ra khổ sở, dùng sự khổ sở đó để đánh lấy sự thông cảm của người khác; đây là ngôn ngữ mạng.

"Chuyển sang ngoại thương."

Trước nay, Phụng Hoàng đều không để người khác xen vào quyết định của mình. Cô nàng liếc xéo Đường Hoan một cái rồi nói: "Ngu xuẩn, có ta ở đây, cô còn có thể đói chết à?"

Tuy cái cô thiếu năng trí tuệ này cũng ngu xuẩn như bao người khác nhưng dù sao thì cũng dùng chung một cơ thể với nhau, cô nàng không ngại nuôi thêm một người.

Đường Hoan.....

"Thật ra, tôi là một người có mục tiêu để theo đuổi..." - Đường Hoan hấp hối giãy giụa.

"Hửm?" - Phụng Hoàng híp mắt liếc nhìn.

Thấy vậy, Đường Hoan cũng không dám tiếp tục hấp hối giãy giụa, kiểm lại chút tự tôn nữa. Mỗi khi Phụng Hoàng để lộ ra biểu cảm này thì có nghĩa là cô nàng đã không còn kiên nhẫn, mà một khi cô nàng không còn kiên nhẫn thì...

Cực kỳ thô bạo, trực tiếp giải quyết con nhà người ta!

Vì thế, Đường Hoan dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai[2], bày ra dáng vẻ nịch nọt cực kỳ chân thành, nói: "Thật ra tôi chẳng có gì để theo đuổi cả, còn sống là tốt rồi!"

[2] 迅雷不及掩耳(sét đánh không kịp bưng tai): hành động nhanh chóng, bất ngờ, đột ngột.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (1)

Trước khi vào thế giới mới thì Diệp mỗ xin đính chính lại là tất cả các "bosss phản diện" trong các thế giới đều là một người, nam chính của chúng ta trước sau đều là một người, chẳng qua sang thế giới khác, anh không nhớ ký ức của thế giới trước thôi. Sau này anh sẽ nhớ, nhưng đó là sau này. Truyện luôn là 1 với 1 nha!

CHƯƠNG 54 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (1)

Đường Hoan vốn là một người được chàng hay chớ, chỉ cần đối phương không dẫm vào góc bí ẩn nhất trong lòng cô, nơi mà cô không cho phép bất cứ ai động vào thì lúc nào cô cũng có thể bóng đùa, cười vui vẻ, ngớ ngẩn[1] như một tên ngốc được. Nhưng, nếu có người vượt quá giới hạn, khiến cô đau lòng thì...

Kể cả trái tim của Phụng Hoàng cũng không sắt đá bằng trái tim cô.

[1] 逗比 hay 逗B (dấu bị): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bóng đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Phụng Hoàng muốn chuyển sang học ngoại thương, đây chưa phải việc thuộc phạm trù mà Đường Hoan muốn kiên trì nên sau khi giãy giụa không được, cô cũng không tiếp tục xoắn xuýt nữa.

Dù sao thì có tiểu công chúa thích xé X ở đây rồi, cô cũng chẳng cần lo mình sẽ chết đói. Cho nên, đến đêm, cô lại vui vẻ về đi vào thế giới khác làm nhiệm vụ.

Không sai, là vui vẻ!

Dù sao thì cô cũng có thể bước thêm một bước trên con đường sống thọ sống dai mà.

[Tinh ——

Ký chữ: Đường Hoan.

Số nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành: 1

Tuổi thọ đạt được: 1 tháng

Điểm công đức đạt được: 2.]

Tuy rằng chỉ sống lâu thêm được một tháng nhưng Đường Hoan cũng không tham lam, có thể sống một ngày thì sống một ngày. Khi Đường Hoan đang cười vui hơn hờ thì bất chợt bị hệ thống rác rưởi ném vào thế giới nhiệm vụ...

"Á..." Đê ma ma! Con mẹ nó nha!

Còn chưa kịp mở mắt, Đường Hoan đã cảm nhận được sự đau đớn bỏng rát truyền tới từ cánh tay cứ như bị đánh mạnh bởi roi gai, đau đến mức trước mắt cô đều biến thành màu đen, hít thở cũng trở nên khó khăn.

"Cút ra ngoài!" - Giọng đàn ông khàn khàn mang theo sát ý sắc bén vang lên.

Trước mắt là một màu đen xi xi, ngực như bị người ta bóp chặt, Đường Hoan gần như không hô hấp được, chỉ có thể ôm ngực ngã ngổ trên mặt đất, hít thở từng hơi, từng hơi như cá mất nước.

Bên tai cô truyền đến những âm thanh ồn ào.

"Bệnh của thiếu phu nhân tái phát!"

"Mau gọi bác sĩ! Nhanh!"

Advertisement / Quảng cáo

"....."

Hoảng loạn nhón nháo[2] hết cả lên, Đường Hoan không thể nói nổi một từ nên chỉ bĩu môi rồi bất tỉnh nhân sự.

[2] 兵荒马乱(bình hoang mã loạn): chỉ sự hoảng loạn, nhón nháo, không bình yên (thường là thời kỳ chiến tranh)

Khi Đường Hoan tỉnh dậy đã là đêm khuya.

Sau khi báo hệ thống rác rưởi truyền cốt truyện cho mình, Đường Hoan ngồi trên giường nhìn sao trời mất một hồi lâu, cô cũng sờ, không biết nên hình dung tâm trạng khôn nạn lúc này của mình thế nào.

Vốn từ quá nghèo!

Đổi với cốt truyện máu chó[3] kiểu này, cô không chỉ ghen một cục trong lòng mà còn không biết nên phải nói gì.

[3]máu chó hay cầu huyết: những cốt truyện/ sự việc/ mô-típ lặp đi lặp lại một cách nhàm chán, cũ kỹ, (có thể) gây ức chế cho người đọc, xem.

"Tôi dám đảm bảo, kim bài biên kịch - Ngr ma ma cũng không thể viết ra một kịch bản máu chó thế này, tất cả có thật sự tồn tại không vậy?"

[..... Nghệ thuật bắt nguồn từ đời sống.]

Đường Hoan: "....."

Hay cho câu nghệ thuật bắt nguồn từ đời sống!

Nhưng cuộc sống kiểu này cũng thật phiền lòng!

Đây là một câu chuyện kể về thanh mai trúc mã[4] + lãng tử quay đầu[5], nếu là phim, không biết sẽ có bao nhiêu người cảm động với tình yêu của Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh, nhưng, trong mắt Đường Hoan, đây lại là câu chuyện kể về nam cận bã và nữ đề tiện tương ái tương sát, sau khi gây vỏ chết vô số người bên cạnh thì cuối cùng cũng đi đến cái kết đoàn viên nào tàn của cuộc tình tương ái tương sát[6].

[4] thanh mai trúc mã: chỉ người con gái và người con trai quen nhau từ thuở nhỏ.

[5]lãng tử quay đầu: một tay chơi sau một thời gian "tung hoành" thì quay đầu, muốn thay đổi thành một người tốt.

[6]tương ái tương sát: yêu nhau nhưng gây rất nhiều tổn thương cho nhau. (trái ngược với tương thân tương ái)

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Dĩ Nhu, đại tiểu thư của Lâm gia ở đề độ, nhận hết tất cả mọi cung chiêu, tính cách dịu dàng, mềm mại, thiện lương, người cũng như tên.

Có quang hoàn của nữ chính, vĩnh viễn không thiếu những người đàn ông ưu tú vây quanh và chờ đợi, trừ khi vận chi từ Trình Ánh, boss phản diện Tiêu Liệt cũng là một trong số đó. Hoàn cảnh gia đình của ba người tương đương nhau, lại là thanh mai trúc mã, từ nhỏ lớn lên bên nhau. Trình Ánh và Tiêu Liệt tình như thủ túc, có điều, từ niên thiếu, sau khi hai người đều không hẹn mà cùng yêu Lâm Dĩ Nhu thì bắt đầu đấu tranh gay gắt.

Thật ra, từ khi bắt đầu, Tiêu Liệt đã là người thua,

Người Lâm Dĩ Nhu yêu, từ đầu đến cuối chính là Trình Ánh, từ tuổi nhỏ tới khi trở thành một cô gái xinh đẹp rồi đến tận bây giờ, đều là Trình Ánh.

Trình Ánh phong lưu tiêu sái, phóng túng, không chịu trời buộc, giống như một con gió, không thể sờ cũng chẳng thể nhìn thấy nhưng lại có thể khiến sợi dây thần kinh khát vọng được sống buông thả ở sâu trong nội tâm người khác phải ngứa ngáy, đặc biệt là loại con gái dịu dàng ngoan ngoãn từ nhỏ như Lâm Dĩ Nhu. Càng là người thủy mị thì trong xương cốt lại càng khát vọng được phản nghịch.

Trái ngược với Trình Ánh, Tiêu Liệt quá chừng chặc và nội liễm[7]. Lòng dạ anh quá sâu, thích bày mưu tính kế, dục vọng khổng lồ cũng quá mạnh mẽ.

Sâu trong nội tâm, Lâm Dĩ Nhu sợ hãi anh nên yêu anh là việc không có khả năng xảy ra!

[7] nội liễm: ăn mình, thu mình, tâm tư kín đáo khiến người khác khó lòng đoán biết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (2)

Vốn gút mắc của Tiêu Liệt, Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu có dùng tám giây tre cũng chẳng đánh tới người nguyên chủ Lâm Dĩ Hoan, cũng chính là Đường Hoan hiện tại.

Nhưng làm sao bây giờ...

Tạo hóa trời người!

Xi, rõ ràng bọn họ tự tìm đường chết mà còn cố kéo theo bia đỡ đạn là cô ấy chứ! Đường Hoan cắn giận bất bình.

Trời sinh, Trình Ánh đã tiêu sái lại thêm diện mạo không tầm thường nên từ cấp hai, bạn gái đã tới tập nập không dứt, gom lại là có thể đủ để mở một tiệm mặt chược. Yêu người đàn ông như vậy, Lâm Dĩ Nhu nhất định sẽ phải trải qua vô số lần tan nát cõi lòng.

Cô ta hết lần này đến lần khác nhìn thấy bản thân bị phản bội, không biết bao nhiêu lần chia rồi lại hợp nhưng Trình Ánh thờ ơ ngông cuồng, chưa từng hiểu rõ tính chất của vấn đề.

Trình Ánh coi Lâm Dĩ Nhu là vợ tương lai của mình, gã cảm thấy chỉ vậy là đủ để Lâm Dĩ Nhu thấy địa vị của cô ta trong lòng gã rồi, còn những người phụ nữ khác chẳng qua cũng chỉ là gấp dập thì chơi. Với gã, tuổi trẻ mà không có vài mối tình thì thật ưỡng phí, có nhiều hồng nhan trí kỷ là việc vô cùng bình thường của đời người. Chỉ có thể nói, kẻ được trời cao thiên vị đều không biết sợ là gì, gã đã sớm mặc định rằng Lâm Dĩ Nhu sẽ không thể rời khỏi gã được.

Gã chưa từng nghĩ đến việc lòng người đều có lúc mệt mỏi.

Sau khi cả người đầy thương tích, Lâm Dĩ Nhu chọn buông tay Trình Ánh, có lẽ đây chính là việc khiến khí vận chi từ Trình Ánh luống cuống chán tay nhất. Cô gái già cho rằng sẽ vĩnh viễn yêu mình lại không do dự[1] chia tay gã, cũng đồng ý liên hôn với Tiêu gia, chui vào vòng tay ôm ấp của Tiêu Liệt để chữa thương.

Advertisement / Quảng cáo

[1] 义无反顾 (nghĩa vô phản cổ): vì việc nghĩa/ đạo nghĩa/ không do dự/ không quay đầu nhìn lại.

Nếu cốt truyện đến chỗ này là dừng hẳn thì Đường Hoan đã chẳng nói đây là chuyện xưa kể về nam cận bã + nữ đề tiện.

Khuyến người ta khó có thể tiếp thu nhất là sau khi hai nhà Tiêu - Lâm liên hôn, Trình Ánh uống say bí tỉ, tâm sự, than khổ với Lâm Dĩ Nhu. Nữ chính đại nhân bỏ qua việc ngày hôm sau mình phải làm cô dâu, bất ngờ mềm lòng đi gặp Trình Ánh, khuyên gã buông tay.

Khuyên một hồi...

Khuyên luôn lên giường!

Đường Hoan... Không còn lời nào để nói.

Sau khi hai người tình lại đã là ngày hôm sau. Lâm Dĩ Nhu tự thấy mình có lỗi với Tiêu Liệt, khẳng khái muốn tham gia hôn lễ. Thân là khí vận chi tử, từ nhỏ Trình Ánh đã vô cùng kiêu ngạo, sao có thể để yên cho người mình yêu vừa cùng mình "phiên vân phúc vũ" xong đã luôn miệng đòi kết hôn với kẻ khác? Vì thế, không làm thì thôi chứ nếu đã làm là phải làm đến cùng, gã đánh ngất Lâm Dĩ Nhu rồi mang cô ta ra nước ngoài, chơi cảm tù trên một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

Sau một thời gian bên nhau, tình cảm của hai người trở nên tốt đẹp như lúc ban đầu thế nào thì tạm chưa nói đến, ngày hôm sau không thể tìm thấy Lâm Dĩ Nhu để tham gia hôn lễ mới là vấn đề khó giải quyết.

Tiêu - Lâm là hai nhà có uy tín và danh dự nên mời toàn những nhân vật có máu mặt.

Hủy bỏ hôn lễ? Chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười sao?

Nói cho Tiêu Liệt là không tìm thấy Lâm Dĩ Nhu?

Chỉ sợ người đàn ông bá đạo, điên cuồng ấy sẽ bỏ lại toàn bộ khách khứa để đi tìm người!

Vì thế, sau khi cha mẹ và trưởng bối hai nhà Tiêu - Lâm bàn bạc đã quyết định lừa Tiêu Liệt, cử hành hôn lễ xong rồi tỉnh tiếp. Còn làm gì để cử hành hôn lễ thuận lợi thì... đã có một người là Lâm Dĩ Hoan, giống Lâm Dĩ Nhu như đúc thì đâu phải việc khó khăn gì.

Khách khứa lại không thân với Lâm đại tiểu thư, người nào có thể nhận ra người kia không phải Lâm Dĩ Nhu cơ chứ.

Ai ngờ, đúng là khách khứa không phát hiện ra vấn đề thật, nhưng...

Khi đang đọc lời thề nguyện trong giáo đường, Tiêu Liệt liếc mắt một cái đã phát hiện, bọn họ quá xem nhẹ sự nhạy bén của Tiêu Liệt, anh là thanh mai trúc mã với Lâm Dĩ Nhu, sao có thể không nhận ra người đang mặc áo cưới không phải Lâm Dĩ Nhu!

Vì thế, anh nổi giận ngay tại chỗ, phất tay áo bỏ đi, lái xe thẳng đến nhà Trình Ánh, muốn tìm cho ra Lâm Dĩ Nhu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (3)

Trên đường tìm Lâm Dĩ Nhu, Tiêu Liệt lái xe quá nhanh, tâm trạng bất ổn nên đã xảy ra tai nạn xe cộ, cực kỳ thảm!

Anh không chỉ hỏng mất hai chân mà còn trở thành trò cười, cưới phải hàng giả Lâm Dĩ Hoan.

Sau biến cố lần này, quan hệ của Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu lại tốt đẹp như lúc ban đầu, thậm chí tình cảm còn khăng khít hơn trước, Trình Ánh cũng bắt đầu thay đổi.

Nếu chuyện xưa chỉ phát triển tới đoạn này, Đường Hoan còn có thể tự nói cho mình, đây là một câu chuyện kể về lãng tử quay đầu, nhưng...

Mẹ nó, khó có thể tiếp thu nhất chính là!

Ba năm, Tiêu Liệt sống trong tăm tối, điên cuồng vì bị hỏng mất hai chân thì Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu cũng ngọt ngào ngọt ngào với nhau ba năm. Nhưng "ông lớn" khí vận chỉ từ "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", vừa lo đang một cái là đã ngủ với cấp dưới ngay, hơn nữa còn chơi ra "mạng người"! Lâm Dĩ Nhu lại nản lòng thoái chí, lúc này...

Cô ta lại nghĩ tới một vị thanh mai trúc mã khác —— Tiêu Liệt.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng Tiêu Liệt đã kết hôn với em gái Lâm Dĩ Hoan của cô ta nhưng hai người không có tình cảm, hơn nữa quan hệ của bọn họ chỉ là một hiểu lầm bắt đầu từ "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời", vừa lo đang tâm, cô ta chỉ muốn trốn tránh Trình Ánh nên nhờ Tiêu Liệt giúp đỡ mà thôi, cô ta không có ý gì khác!

Đường Hoan..... Cái đ* mẹ nó chứ!

Tiêu Liệt nhớ tình cũ, thu nhận và giúp đỡ Lâm Dĩ Nhu, cũng ra tay chèn ép Trình Ánh.

Nếu ba năm trước Tiêu Liệt còn niệm tình anh em thì ba năm sau, bị hỏng chân, Tiêu Liệt đã trở thành ma quỷ tăm tối và cố chấp, anh điên cuồng chèn ép Trình Ánh, chèn ép Trình gia, gần như là bức Trình Ánh đến cùng đường.

Lâm Dĩ Nhu thấy người mình yêu cùng đường, đã sớm mềm lòng nhưng lại không nói rõ với Tiêu Liệt. Vì thế, cô ta thừa dịp đến công ty đưa cơm cho Tiêu Liệt, nhìn trộm một vài văn kiện bí mật của công ty, tiết lộ cho Trình Ánh, giúp gã tìm đường sống trong kẻ hồ...

Bên cạnh có nội gián lại gặp phải khí vận chỉ từ, đương nhiên là Tiêu Liệt sẽ thất bại thảm hại. Đến cuối cùng, bị Trình Ánh chơi ngược, Tiêu gia phá sản, phải ra nước ngoài.

Mà Lâm Dĩ Hoan, từ đầu đến cuối cũng chỉ là một bia đỡ đạn tầm thường.

Advertisement / Quảng cáo

Khi sinh ra, bị Lâm Dĩ Nhu chắn phía trước, sống chết cũng không chịu chịu ra ngoài, cô bắt buộc phải ở trong bụng mẹ quá lâu, suốt nửa thì thở không được. Tuy may mắn sống sót nhưng vì sinh ra đã yếu ớt nên nhất định sẽ trở thành một người đoản mệnh, nhiều bệnh tật.

Khi kết hôn, chị gái mất tích, cha mẹ van cầu cô thay chị gái thế ước, cô cho rằng chỉ cần thế ước là xong. Ai ngờ, Tiêu Liệt lại làm mọi việc chẳng thể văn hồi, khiến cô không thể không gả vào Tiêu gia. Hôn lễ vô cùng âm đạm, một mình đứng trong giáo đường như trò hề.

Kết hôn ba năm, cô chăm sóc Tiêu Liệt ba năm, lại cứ như một người vô hình, không thể thắng nổi một giọt máu mũi của Lâm Dĩ Nhu trong đáy lòng Tiêu Liệt.

Việc khác biệt duy nhất mà cô đã làm chính là cố gắng vạch trần Lâm Dĩ Nhu cho Tiêu Liệt khi phát hiện cô ta tiết lộ thông tin cơ mật của công ty anh. Đương nhiên Tiêu Liệt không tin cô, Lâm Dĩ Hoan là người có lòng tự trọng rất mạnh, vì thế trong một khoảng thời gian ngắn, cô đã tạo chứng cứ giả...

Chúng cứ cô bị đặt, Tiêu Liệt liếc mắt một cái đã chọc thủng.

Lúc này, vì công ty xảy ra chuyện nên tâm tình không được tốt, Tiêu Liệt đã nói những lời cay nghiệt với Lâm Dĩ Hoan...

Lâm Dĩ Hoan bẩm sinh đã yếu ớt nên tim cô vấn đề, những lời cay nghiệt của Tiêu Liệt đã để chết cộng rom cuối cùng trong lòng cô, cô vừa khóc vừa chạy ra khỏi công ty của Tiêu Liệt và vì bệnh tim tái phát mà ngã xuống giữa đường...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (4)

Sau khi tiếp nhận toàn bộ cốt truyện, Đường Hoan.....

Trong lòng cô xuất hiện một vụn câu chữ thế.

Có thể trời xanh đã bị mù, tạo ra cái mặt hàng khi vận chỉ từ như vậy...

Nói dễ nghe là phong lưu không chịu trời buộc, nói thẳng ra thì rõ ràng là một tên cận bã.

Còn Lâm Dĩ Nhu... khó mà diễn tả hết chỉ trong một câu!

Khi Đường Hoan tỉnh lại đã là đêm khuya.

Nhìn thấy trên cánh tay có một vết máu, Đường Hoan đau đến mức nhẹ răng trợn mắt. Có vẻ cũng tức giận, hận không thể chơi chết Tiêu Liệt.

Hiện tại là một tháng sau khi Lâm Dĩ Hoan được gả tới, Tiêu Liệt vừa xuất viện, chuyển khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, đang trong thời kỳ suy sút vì biết mình bị hỏng mất hai chân. Hôm nay, Lâm Dĩ Hoan bị đánh là vì cô đã khuyên Tiêu Liệt ăn một chút, đừng tự chà đạp mình, ai ngờ Tiêu Liệt chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người khác[1], cầm roi quất cô một cái.

Khi vận chỉ từ là cận bã! Nữ chính là cận bã! Boss phản diện Tiêu Liệt, mẹ nó cũng là cận bã!

[1] *Câu Diều Lã Động Tân, bất thức hảo nhân tâm (chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người khác): đây là một câu thành ngữ. có cả một điển cổ về câu thành ngữ này, vì khá dài nên Diệp mỗ sẽ không nói thêm ở đây.*

[Tất cả đều vì mạng sống] - Hệ thống rác rưởi đứng lúc nhảy ra, làm giảm hồi chuông "bỏ gánh không làm" đang rung lên trong lòng Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng làm dịu nỗi lòng đang dậy sóng của mình..

Đúng, tất cả là vì sống sót!

Chẳng sợ boss phản diện có là một tên cận bã, tôi cũng sẽ đẩy anh ta đi lên đỉnh nghịch tập!

Dù đã ôm trong lòng loại ý nghĩ này nhưng ngày hôm sau, Đường Hoan vẫn nhịn không được, đập bát com xuống đất trước mặt Tiêu Liệt..

Lúc đó, Đường Hoan ngủ thẳng đến trưa ngày hôm sau, người hầu sợ sệt gõ cửa phòng cô, nói cho cô biết, Tiêu Liệt vẫn không chịu ăn com. Đường Hoan nghĩ thầm, liên quan gì tới tôi à, dù sao thì cô cũng là người thù cực kỳ dai, đánh cô một roi, cô có thể nhớ tới khi trời hoang đất cổ[2]!

Tuy là nói vậy nhưng cơ thể Đường Hoan vẫn rất thành thật, cô nhận khay trong tay người hầu rồi đi về phòng Tiêu Liệt.

Dù sao thì tất cả đều vì tồn tại! Nếu boss phản diện chết đói, cô còn làm cái lòng gì được nữa?

[2] *地老天荒 (đất cổ trời hoang): dùng để chỉ một khoảng thời gian dài đằng đẳng, cũng có thể dùng để nói đến một chuyện cực kỳ cảm động hoặc triều đại thay đổi.*

Từ một thiên chi kiều tử, đột ngột biến thành kẻ tàn phế, không đi đứng được, người thường còn khó tiếp thu chữ nói gì đến Tiêu Liệt. Chính vì vậy nên giờ phút này, ngoại trừ cái kinh, phẫn nộ, Tiêu Liệt chỉ biết tự chà đạp mình.

Sau khi anh nhìn thấy Đường Hoan, tất cả đều biến thành lửa giận!

Cái... mặt hàng giả này!

Advertisement / Quảng cáo

"Cút đi!" - Đường Hoan vừa đẩy cửa bước vào, nghênh đón cô chính là tiếng gào đầy giận giữ.

"Anh không ăn thì sẽ chết đói!" - Đường Hoan là người tùy tiện, lại thích bông đùa[3] nhưng tất cả chỉ giới hạn trong lúc tâm tình tốt, còn khi đối mặt với kẻ có thái độ không ra gì, cô thường sẽ nói một câu ghen chết đối phương!

[3] *逗比 hay 逗B (dấu bì): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bông đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.*

Tiêu Liệt tức giận, quất roi về phía Đường Hoan. Đường Hoan nhanh chóng nhảy ra phía sau một bước, lạnh mặt bồi thêm một câu: "Kể cả anh có đói chết, anh cũng sẽ không chiếm được người mà anh muốn chiếm."

"Cô cút ra ngoài cho tôi!" - Tiêu Liệt càng thêm phẫn nộ.

Đường Hoan dùng ánh mắt cực kỳ bình tĩnh, cũng cực kỳ ác liệt nhìn Tiêu Liệt: "Anh cảm thấy bức bối là vì bị dẫm đúng chân đau."

Hệ thống:..... Mang thù thật ý, chẳng qua chỉ quất cô một roi thôi mà.

Dưới cơn tức giận, Tiêu Liệt đi chuyển xe lăn tới cạnh bàn, sau đó cầm lên con dao gọt hoa quả, ném thẳng về phía Đường Hoan. Con dao gọt hoa quả kia loe loe ánh kim, nếu không phải Đường Hoan nhanh chóng tránh ra, có khi con dao đó đã cắm thẳng vào giữa đầu cô, tạo thành một cái lỗ như bọ dừa hấu rồi.

Thậm chí Đường Hoan còn có thể tưởng tượng ra âm thanh khi con dao đó cắm sâu vào quả dưa hấu, à nhầm, cắm sâu vào đầu.

Lập tức, Đường Hoan bức bối trong lòng, cô đem cả khay com nên xuống bên chân Tiêu Liệt, com canh văng đầy đất, nước canh nóng hằm hập bắn tung tóe lên óng quăn Tiêu Liệt, nhìn vô cùng bừa bộn.

"Thích ăn thì ăn, không ăn mà chết đói thì thôi! Đàn ông gì mà gặp chút khó khăn đã tự chà đạp mình, không gượng dậy nổi, chỉ biết tức giận với người khác. Anh đứng là đàn ông!" - Đường Hoan vừa mĩa mai lại vừa giễu cợt, nói xong là đi thẳng ra ngoài, đóng sầm cửa vào luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 58: Người chồng có chấp, anh cút ngay (5)

Người hầu đứng ngoài cửa, nom nớp lo sợ nói: "Thiếu phu nhân, thiếu gia..."

Thời gian qua chưa từng nhìn thấy người phụ nữ bệnh tật này tức giận, không nghĩ tới, một khi nổi giận, đến ngay cả thiếu gia cũng dám nói!

Đường Hoan trừng mắt nhìn người hầu: "Anh ta không chịu ăn com, tôi còn có thể đặt dao lên cổ anh ta, bắt anh ta ăn à? Nếu anh ta đã muốn chết, từ giờ trở đi đừng quan tâm tới anh ta nữa!"

Chiều theo anh đấy, tên cận bã!

"Thiếu phu nhân....."

Người hầu còn muốn nói thêm nhưng bị Đường Hoan lạnh lùng nhìn nên đành phải nhịn xuống, không dám nhiều lời.

[Ký chủ thân ái, cứ gạt boss phản diện sang một bên như vậy có được không đó? Chẳng may anh ta thật sự chết đói thì sao?] - Mang theo chút lấy lòng, hệ thống lên tiếng.

"Cố gì không được? Cậu đã nói anh ta là boss phản diện rồi mà, đã là boss thì sao có thể dễ dàng chết đói cơ chứ?" - Đường Hoan hùng hồn[1] trả lời.

[1] *理直气壮 (lễ thẳng khi hùng): có đầy đủ lý do để biện minh, nói chuyện có khí thế, đôi khi còn hung dữ. Đây là một câu thành ngữ.*

Hệ thống gần như là sững sờ, làn sóng phản bác này quá hung hăng, nó không thể cãi lại được!

Advertisement / Quảng cáo

[Nhưng cô còn phải làm nhiệm vụ chủ tuyến mà!] - Hệ thống tức giận đến mức dậm chân nha, mẹ nó, rốt cuộc thì trong mắt cô có nhiệm vụ không hả? Ký chủ nhà người ta không ngừng cuồng, tàn khốc thì cũng ngoan ngoãn nghe lời, vì cơ gì mà ký chủ nhà nó lại luôn khiến nó phải lo lắng thế chứ? - [Cô với Tiêu Liệt giang thượng nở hoa[2] như vậy thì sao có thể công lược hắn, nâng đỡ hắn được nữa?]

"Đối với cận bã thì phải dùng phương pháp trị cận bã. Loại người rác rưởi như Tiêu Liệt, xuất thân thì cao quý, từ bé đến lớn đã có không ít người đối tốt với anh ta, nếu tôi ngăn tốt vận tốt với anh ta, anh ta sẽ không đón nhận tình cảm của tôi đâu." - Trên đường về phòng, Đường Hoan tiện tay cầm luôn đĩa hạt dưa đưa ngủ vị trên bàn trà ở phòng khách, vừa cắn vừa nói chuyện.

[..... Có tôi cứ như là có phương pháp để trị cận bã ý!] - Thế giới trước, không biết ai bị Phó Liệt nuôi đến mức gần như là trở thành người tàn phế ấy nhỉ, cả ngày chỉ ăn với ngủ, chưa từng thấy cô thể hiện kỹ năng ngừng cuồng tàn khốc nào.

"Đương nhiên là tôi có." - Đường Hoan nói như chém đinh chặt sắt - "Đối với loại chó con cổ chấp thành tính này thì..."

Chó con? Hệ thống dãn mặt, đang yên đang lành, mắng người làm gì?

"Phải hung hăng hơn anh ta, kể cả tôi không có bản lĩnh gì thì cũng phải thể diện ra là mình mạnh mẽ hơn anh ta! Không được chiều theo thói xấu của anh ta, lúc nên đánh thì phải đánh, lúc cần đập thì phải đập, khi cần ngược thì phải yên tâm, can đảm mà ngược!"

Đê ma ma! Như vậy cũng được hả?

Hệ thống quả thực đã bị Đường Hoan hú đến mức sững sờ.

Bản lĩnh khác thì Đường Hoan không có, nhưng vì cô đã sống trong cô nhi viện từ nhỏ nên miệng lưỡi của cô rất khéo, chết cô cũng có thể nói thành sống, chỉ cần cô thích, chuyện quý quái gì cô cũng có thể nói ra được, thậm chí còn khiến người ta cảm thấy hợp tình hợp lý!

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống còn chưa biết rõ điều đó, hỏi: "Trước kia cô đã thuần phục được bao nhiêu kẻ cận bã rồi?" Lợi hại, thật lợi hại!

"Chưa từng thuần phục người cận bã, chỉ thuần phục một con chó con mà thôi. Ngày trước, tôi nhặt được một con chó con, chắc là bị kẻ có tiền bỏ rơi, tính cách của nó vô cùng cổ chấp, khi được tôi nhặt về thì cực kỳ coi thường tôi, ăn ở nhà tôi còn sủa tôi inh ỏi....."

Đường Hoan nở một nụ cười đầy thâm ý.

[.....] Hệ thống bất giác rung mình.

Nhìn qua, Đường Hoan có vẻ khá tùy tiện, nhưng, cô lớn lên trong cô nhi viện, chịu bất nạt và gập trặc trở nhiều như vậy, sao có thể thật sự là một người "tỏa ra năng ảm áp" cơ chứ, chẳng qua là cô có thói quen dùng những bóng đĩa, những nụ cười vô tư để che dấu nội tâm tiêu cực, bí quan, căm ghét thế giới của mình mà thôi.

Nếu thật sự là một thiên sứ thiện lương, chắc chắn sẽ chọn dùng tình yêu để cảm hóa loại chó con cổ chấp này, à, còn cả Tiêu Liệt nữa.

Nhưng, Đường Hoan... Tuy cô không phải người hung ác nhưng cô lại là người không tìm không phôi, cực kỳ dị ứng đối với loại người thiện lương.

[2]giang thượng hoa: thuật ngữ trong mặt chức. Thứ cho Diệp mỗ tài mọn, tìm hiểu nguyên một ngày cũng không hiểu nghĩa cụm từ này để cắt nghĩa cho mọi người.

- - - - -

Ps: có một số chương Diệp mỗ beta chưa được tốt, thiếu chữ, thiếu dấu, sai chính tả,... nếu phát hiện, mong mọi người bình luận nhắc Diệp mỗ nha. Cảm ơn mọi người nhiều lắm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Người chồng cổ chấp, anh cút ngay (6)

Hệ thống:..... Ta có một linh cảm rất xấu.

Đường Hoan mỉm cười: Linh cảm của cậu đúng đấy

[Ta nghĩ, vì anh ta đánh cô một roi nên.....] Quả nhiên, độc nhất là lòng dạ đàn bà, thù dai thật ấy!

Đường Hoan tiếp tục mỉm cười: Tôi cũng sẽ nhớ kỹ cậu.

[.....] Không hiểu vì sao mà đột nhiên hệ thống lại cảm thấy lạnh run.

Đối với Tiêu Liệt, Đường Hoan không hề kiên nhẫn, để nói chuyện như với Phó Liệt, cô bảo đảm Tiêu Liệt bị đối là thật sự không quan tâm đến anh. Ban đầu còn có người hầu muốn mang com vào nhưng sau khi bị Đường Hoan lạnh lùng nhìn chăm chăm vài lần, cũng không dám tự ý làm việc nữa.

Cơ thể vốn đang yếu ớt, lại vài ngày không được ăn cơm nên Tiêu Liệt đối đến mức hơi thở hơi thóp, trước mắt chỉ thấy toàn màu đen.

Anh ngồi lẳng lặng trên xe lăn, đầu rũ xuống, mắt nhìn về phía cửa phòng.

Có một giọng nói nói với anh rằng anh phải đi ra ngoài! Bước qua cánh cửa này, đi ra ngoài! Sau đó lại một lần nữa "đứng dậy"! Sớm muộn gì thì cũng có ngày anh sẽ tra tấn chết đám người không quan tâm đến anh, coi anh là phế nhân!

Có một giọng nói khác lại chăm chọc mỉa mai: A, Tiêu Liệt, này hiện tại đã là một người có đôi chân tàn phế, chỉ có thể sống qua loa tạm bợ!

Mấy còn sống làm gì?

Advertisement / Quảng cáo

Mấy sống cũng chỉ để làm đề tài cho người ta cười nhạo khi rảnh rỗi mà thôi

Nhìn xem, Tiêu Liệt, thiếu gia của Tiêu gia đã từng cao cao tại thượng[1] như thế, hiện tại lại trở thành một kẻ đáng thương, vô dụng! Nếu tôi cũng hòng mất đôi chân giống anh ta, tôi đã tự sát từ lâu rồi!

Hai giọng nói trái ngược không ngừng thay nhau vang lên bên tai, một giọng khuyên anh vực dậy, một giọng lại xúi giục anh từ bỏ.

[1]高高在上 (Cao cao tại thượng): cao cao ở phía trên, chỉ người có địa vị cao.

Thứ cuối cùng Tiêu Liệt nhìn thấy là một vầng sáng nhỏ thấp thoáng như có người đang mở cửa ra, lờ mờ không rõ, sau đó, anh mất đi ý thức.

Khi đẩy cửa bước vào thấy Tiêu Liệt ngồi lặng im trên xe lăn, đầu gục xuống, Đường Hoan không khỏi giật mình.

Chẳng lẽ...

Thật sự chết đó?!

Ồi da, đề ma ma! Đường Hoan nhanh chóng bước đến bên cạnh Tiểu Liệt, run rẩy vươn ngón tay để xuống dưới mũi anh. May quá may quá, còn thở. Cô biết ngay mà, người tốt thì không sống lâu còn tai họa lại tồn tại ngàn năm, đặc biệt là loại cận bã này, sao dễ dàng chết như thế được!

Gọi người hầu chuẩn bị cháo trắng, sau đó sai người nâng Tiểu Liệt từ xe lăn sang giường.

Advertisement / Quảng cáo

Khi tất cả mọi người đều đã ra ngoài, Đường Hoan gắng sức đỡ Tiểu Liệt dậy, đặt gối ra sau lưng anh rồi nhét thẳng thìa cháo vào miệng anh, động tác vừa nhanh vừa thô bạo.

Tiểu Liệt ngất vì đói, khi cháo đến miệng, anh lập tức nuốt vào theo bản năng, cũng không để ý xem động tác của Đường Hoan thô lỗ đến mức nào, nuốt cháo thôi cũng có thể khiến ngực áo anh bẩn hết.

Đút được nửa bát cháo, Đường Hoan tiện tay lấy giẻ lau bên cạnh lau lên mặt Tiểu Liệt, sau đó lại lau lau những nơi bị cháo văng lên trên quần áo anh, cũng lau luôn nước cháo dính trên chân. Xong xuôi, cô đỡ Tiểu Liệt chậm rãi nằm xuống giường, nhanh nhẹn đắp chăn cho anh.

Vừa làm, Đường Hoan còn vừa lầm bầm "Mẹ nó, tôi thật sự là một người lương thiện, anh ta đánh tôi một roi mà tôi còn cẩn thận nuốt đồ ăn cho anh ta, đã vậy còn giúp anh ta lau miệng nữa chứ!"

Đã chứng kiến tất cả, hệ thống rác rưởi: [.....]

Không còn lời nào để nói! Không còn gì để nói! Độc nhất là lòng dạ đàn bà!

"Cái người này áy mà, hành động thật là từ thiện, có thể sống tốt lại cứ cố tìm đường chết, có cơ hội xoay người thì lại bày ra dáng vẻ chán đời, không còn gì tiếc nuối. Chẳng biết làm vậy cho ai xem nữa, cụt mắt chân là làm mình làm mấy đời chết, anh ta cũng không nghĩ xem trên đời này có bao nhiêu người còn đáng thương hơn anh ta, có ai khóc xong mà không phải tiếp tục cố gắng, cần rằng kiên trì."

Đắp chăn từ tế cho Tiểu Liệt xong, Đường Hoan kéo bung rèm cửa ra.

Bàn ngày ban mặt, không mở cửa sổ thì thôi còn kéo rèm kín mít, trong phòng cũng bắt đầu xuất hiện mùi lạ.

Đường Hoan vừa sửa sang lại phòng vừa nói đầy thâm ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (7)

[.....] Cô đang nói chuyện với nó à? Hệ thống nghiêng đầu trầm tư.

"Người đàn ông như vậy, bảo sao Lâm Dĩ Nhu chóng mặt. Nếu là tôi, tôi cũng chóng mặt. Trên đời này, đáng sợ nhất không phải là gặp trắc trở mà là sau khi gặp phải trắc trở lại chỉ biết suy sụp. Cái loại đàn ông vừa gặp chuyện đã điên cuồng, cầu kinh này, chắc...]

Tuy Đường Hoan không nói hết câu nhưng tiếng chắc chắc kia cũng đã đủ để người ta cảm nhận được sự châm chọc trong đó rồi.

[.....] Lại một lần nữa, hệ thống trầm mặc. Là một boss phản diện, chắc Tiểu Liệt cũng không kém đến mức áy dáy đâu nhỉ.

"Tự nhủ" xong, Đường Hoan dọn dẹp đồ đạc bị ném lung tung trong phòng, đặt chúng vào chỗ cũ, sau đó rời khỏi phòng Tiểu Liệt.

Khi tiếng đóng cửa vang lên, người đàn ông đang nằm trên giường khẽ động đậy ngón tay, sau đó nắm chặt bàn tay thành quyền.

—— "Có thể sống tốt lại cứ cố tìm đường chết..."

—— "Người đàn ông như vậy, bảo sao Lâm Dĩ Nhu chóng mặt..."

Những câu nói khô khan ấy cứ như là ma chú, không ngừng quẩn quanh bên tai Tiểu Liệt. Không thể kìm nén được nữa, anh mở tròng hai mắt, đôi con ngươi đỏ ngầu cứ như ác quỷ đến từ địa ngục, ngập tràn thô bạo, tuyệt vọng cùng tàn nhẫn.

Anh, Tiểu Liệt chưa bao giờ bị người khác chế nhạo như vậy.

Thế mà cô, Lâm Dĩ Hoan lại...

Chuyện hôn lễ, anh còn chưa tính sổ với cô đâu!

Advertisement / Quảng cáo

[Ta cảm thấy, chờ sau khi Tiểu Liệt bình tĩnh lại, cô sẽ là người đầu tiên bị anh ta chơi chết!]

Chẳng thêm để ý, Đường Hoan cắn hạt dưa: "Tôi mà phải sợ cái người què chết tiệt ấy à?"

[Thần ái, cô thay đổi rồi, cô không còn là người như ở nhiệm vụ trước nữa!] - Hệ thống đau đớn nói - [Cố nghĩ lại xem, cô đã từng hiền lành, lương thiện, sẵn sàng, hiểu ý người như thế nào. Giờ cô đã hoàn toàn thay đổi!]

Đường Hoan lười phải nghe cái hệ thống thích diễn kịch này nói nhảm.

Thật ra câu chuyện về con chó nhà giàu mà cô nhặt được còn có đoạn sau.

Sau khi được Đường Hoan nhặt về, nó cực kỳ coi thường cô, chẳng trách, dù cô có đối tốt với nó thế nào, nó vẫn cần cô rồi chạy trốn.

Cô là người bị răn cấm một lần là sợ dây thừng mười năm

Cho nên, khi đối mặt với Phó Liệt, cô theo bản năng mà kháng cự. Cao cao tại thượng thì ghê gớm nhỉ, xuất thân phú quý thì ghê gớm nhỉ, cho nên có thể tùy ý giẫm đạp cuộc sống của một bia đỡ đạn như cô?

Nhưng dù có kháng cự thì nhiệm vụ cũng vẫn phải làm..

Hoàn thành nhiệm vụ mới có thể giữ được mạng sống a a a!

Cho nên nha, tới nha, cùng gây tổn thương nhau nha!

Advertisement / Quảng cáo

"Thiếu phu nhân, sau khi tỉnh lại, thiếu gia nói... Nói muốn cô tự mình hầu hạ hắn..." - Người hầu cẩn thận gõ cửa, lắp bắp nói.

Tình tình của vị thiếu gia này thật sự... khiến người ta sợ hãi. Không hợp ý là ném đồ, vợ được cái gì là ném cái đó, cũng chẳng sợ gây ra thương tích cho người ta, thân thể của thiếu phu nhân lại không tốt, chẳng biết có thể chịu được bao lâu.

Đậu mũa?

Đậu mũa!!!

Vừa nói cùng gây thương tổn cho nhau xong, kết quả "cùng gây thương tổn cho nhau" lại tới nhanh như vậy?

Đường Hoan vô cùng sững sốt. Tuy vừa này "hả pháo" với hệ thống, cô nói không sợ tên què chết tiệt kia nhưng...

Thối lắm! Sao có thể không sợ cơ chứ!

Thật ra cô chỉ nói cho sướng miệng thôi. Cô không chỉ sợ chết, còn cực kỳ sợ đau. Giờ nghĩ lại cái lúc bị con chó kia cắn, cô vẫn còn cảm thấy bắp chân đau đau kia kia.

Nhiệm vụ, tóm lại là vẫn phải làm.

Đường Hoan căng da đầu mở ra cửa phòng Tiểu Liệt. Vừa ngẩng mặt đã nhìn thấy một đôi con người đỏ ngầu, ánh mắt như đã thú khiến cô bất giác rùng mình.

Tiểu Liệt thấy đáng về đề phòng của cô, cười lạnh: "Vừa nãy ném bát, to gan lắm mà?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (8)

"Dù to gan đến đâu thì cũng sẽ sợ người có tinh thần không bình thường." - Đường Hoan cực kỳ tôn thờ đạo lý "thua người không thua trận"[1], cô nói tiếp - "Hon nữa, người nào đó cũng đã từng muốn chết nhưng không đủ quyết tâm đấy thôi, chẳng phải cũng rất hèn nhát sao?"

[1] 输人不输阵 (*Thua người không thua trận*): Dù yếu kém cũng phải cố gắng hết sức, không để người khác coi thường mình.

"Lâm Dĩ Hoan! Cô dùng miệng lưỡi sắc bén trước mặt tôi sẽ không chiếm được cái gì tốt đâu!" - Tiểu Liệt nắm chặt tay, nếu không phải cái mặt hàng giả này làm đảo lộn hôn lễ của anh, anh có thể rơi vào tình trạng hồng chân này à!

Nếu Đường Hoan biết được suy nghĩ của Tiểu Liệt bây giờ, có lẽ sẽ không kiềm chế được mà cời gậy, ấn vào mặt anh.

Hồng chân không trách tình tay ba của mấy người mà lại trách tôi? Có biết xấu hổ nữa không?

"Ôi chao, tôi có bệnh tim bẩm sinh, anh nhất định đừng làm tôi sợ, nếu không tôi sẽ lập tức ngắt cho anh xem."

"Cò....." - Tiểu Liệt tức đến mức lại tiếp tục ném đồ.

"Lâm Dĩ Hoan, cô vẫn khiến người khác chán ghét hết như hồi nhỏ!"

Rõ ràng là chị em sinh đôi, Dĩ Nhu dịu dàng sắc sảo như gió mát êm dịu, Lâm Dĩ Hoan lại như bùn lầy dưới một đất! Ngày nhỏ, cô luôn thích bám dính lấy anh, cũng may là sau này vì cơ thể không tốt nên cô được ông ngoại đưa về phía nam, nuôi trong nhà chính, nếu không, Tiểu Liệt đã mất kiên nhẫn mà bóp chết cô từ lâu rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nghe vậy thì vui vẻ: "A, chuyện khi còn nhỏ mà anh nhớ kỹ như vậy! Yêu thăm tôi há?"

"Chặc..." - Đường Hoan tặc lưỡi - "Nhưng tính tình anh xấu như vậy, đừng nói là tôi, bất kể cô gái nào cũng sẽ không chấp nhận việc bị anh yêu thăm đâu."

Hệ thống hận không thể tự ôm chặt lấy mình.

Vì bị đánh một roi rồi mà Ký chủ của ta đã hoàn toàn thả bay bản thân!

Làm sao bây giờ? Online chờ! Gấp lắm đó...ó...ó...ó!

Đường Hoan chẳng khác nào đang chọc vào tổ ong vò vẽ, Tiểu Liệt tức đến mức ngay cả gối đầu cũng ném về phía cô. Anh gào lên: "Lâm Dĩ Hoan, cút, cô cút ra ngoài cho tôi!"

Đường Hoan như không nghe thấy gì, đi tới ghế sofa rồi ngồi xuống. Cô móc ra hạt dưa ngũ vị mà mình đã chuẩn bị từ trước, bắt đầu thong thả cắn: "Anh bảo tôi cút, tôi lập tức cút? Chẳng phải tôi sẽ mất hết mặt mũi à?"

Có bản lĩnh thì anh đứng trước mặt tôi mà đuổi tôi này!

Advertisement / Quảng cáo

"Tiểu Liệt, tôi cảm thấy bây giờ anh rất cần một tấm gương để tự soi xem khuôn mặt vật vạ, đáng về mặt tinh thần, không chịu nổi kích thích của mình đấy."

Trong cốt truyện, chân của Tiểu Liệt sẽ được chữa khỏi hoàn toàn, nói cách khác, boss phản diện chính là boss phản diện, sa sút chỉ là nhất thời, anh sẽ khôi phục đáng về ngồng cuồng tàn khốc nhanh thôi. Tính tình Tiểu Liệt thô bạo như vậy, Đường Hoan biết, chờ sau khi anh bình phục, chắc chắn cô sẽ không có quả ngon mà ăn. Ngồi im chờ chết không bằng nhân lúc anh còn què, "ngược" anh nhiều thêm một chút, ít nhất cô cũng không tính là bị thiệt!

"Lâm Dĩ Hoan, cô cút đi!" - Tiểu Liệt gào lên.

"Tôi càng không muốn cút!" - Đường Hoan tiếp tục cắn hạt dưa.

Tiểu Liệt gầy gù muốn xuống giường, cuối cùng lại ngã từ trên giường xuống đất, vang lên một tiếng, khiến Đường Hoan sợ tới mức sắc hạt dưa, ho kịch liệt mãi mới có thể nhổ hạt dưa ra khỏi cổ họng.

Tiểu Liệt bị ngã, đầu văng nát hoa, nằm trên đất không nhúc nhích, Đường Hoan đành phải đặt hạt dưa lên bàn, đi tới cạnh Tiểu Liệt, cô ngồi xổm xuống, toan nâng anh lên giường.

"Đứng là kiếp trước tôi nợ anh mà!" - Đường Hoan lăm lăm.

Đúng lúc cô không đề phòng, vươn tay ra thì cổ tay cô bị bàn tay to của Tiểu Liệt nắm lấy, người đàn ông gần như là dùng hết toàn bộ sức lực, ôm cô chặt vào ngực, sau đó xoay người, đè cô xuống đất.

Bóp chết cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (9)

Bóp chết cô!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Tiêu Liệt!

Sau khi cô chết, sẽ không có người dẫm vào chân đau của anh nữa!

Đường Hoan bị đau, kêu lên một tiếng.

*** mẹ anh, đàn ông như anh không biết mình nặng thế nào à? Đè chết ông đây rồi!

Tiêu Liệt dơ tay, bóp vào cổ Đường Hoan: "Lâm Dĩ Hoan, cô đáng chết!"

Người đàn ông thờ đốc, cổ họng phát ra những tiếng khàn khàn đầy tăm tối.

Đường Hoan không chớp mắt nhìn anh, nhưng thật ra trong lòng lại đang rít gào: AAA! Mẹ nó! Là anh tự làm hỏng chân! Là người bạn cùng lớn lên với anh cướp đi vị hôn thê của anh! Nón xanh[1] của anh cũng là do vị hôn thê của anh đội lên! Tôi đã làm gì đâu!

Ông đây cứ thế mà chết đi ư???

[1] *nón(mũ) xanh = sừng =)))*

Nếu chỉ nhìn mặt thì Đường Hoan cực kỳ bình tĩnh, thậm chí cô còn cố cười lạnh: "Tôi đáng chết? Tiêu Liệt, anh nhìn hình ảnh trong mắt tôi mà xem, người đó là anh đấy! So với trước kia, anh có giống chó nhà có tang hay không?"

Advertisement / Quảng cáo

Tròng mắt Đường Hoan đen bóng như mặt nước, sạch sẽ và trong suốt.

Vì thế Tiêu Liệt thấy hình ảnh tiêu cực của mình trong mắt cô.

"Anh vì Lâm Dĩ Nhu, một người không yêu anh mà tự biến mình thành đáng về này, anh có thấy nhục cười không?"

Tiêu Liệt run run, tay hơi buông lỏng.

"Tôi biết bây giờ anh rất muốn cướp Lâm Dĩ Nhu về nhưng anh hãy tự nhìn lại tình hình hiện tại của mình đi, anh có thể cướp được người từ trong tay Trình Ánh không? Anh buông thả, cho rằng mình không còn năng lực, không chỉ không chiếm được trái tim của cô ta, mà cả cơ thể của cô ta cũng không chiếm được, cho nên anh mới dồn hết lửa giận lên người tôi!"

Tiêu Liệt hung hăng trừng mắt với Đường Hoan.

Anh biết những điều cô nói là sự thật, nhưng anh vẫn không muốn thừa nhận!

"Lâm Dĩ Hoan, nếu không phải cô..."

Cảm nhận được thái độ của Tiêu Liệt đã dịu xuống, lực bóp trên cổ cũng không còn mạnh như trước, Đường Hoan không kiên nhẫn mà đẩy Tiêu Liệt, người đang đè trên người mình ngã sang một bên.

Đậu mịa, đau quá!

Người đàn ông này ra tay cũng thật tàn nhẫn, rõ ràng là anh ta thật sự muốn bóp chết cô!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan sờ sờ cổ mình, sau đó phản bác như chém đinh chặt sắt: "Chuyện này liên quan gì tới tôi? Chẳng lẽ tôi ép Lâm Dĩ Nhu, không cho cô ta tham dự hôn lễ với anh à? Từ đầu đến cuối, tôi mới là người vô tội nhất!

"Cô câm miệng đi!" - Tiêu Liệt cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Đường Hoan tiếp tục nói: "Vi cha mẹ anh và cha mẹ tôi vì sợ hai nhà mất mặt nên mới ép tôi tới thay! Anh cho rằng mình là cái bánh bao thơm, cho rằng tôi yêu anh đến mức không thể khống chế nổi mình nên mới tham gia nghi lễ kết hôn với anh?"

Thiên chi kiêu tử như Tiêu Liệt, phương pháp tốt nhất để kích thích ý chí chiến đấu của anh là dùng những lời tàn nhẫn nhất, bóp nát trái tim của anh rồi xây mới lại.

Đường Hoan muốn nói cho anh biết, Lâm Dĩ Nhu không tham gia hôn lễ là vì cô ta không hề yêu anh, chẳng liên quan gì đến Lâm Dĩ Hoan cả!

Nam cận bà và nữ đệ tiện chia chia hợp hợp, dựa vào cái gì mà bắt cô, một bìa đồ đạn tới gánh nỗi thay?!

Phải làm Tiêu Liệt ý thức được Lâm Dĩ Nhu mới thật sự là người đưa ra quyết định. Từ giờ, cô phải reo một hạt giống ly gián vào lòng anh, để xem anh còn có thể bất chấp tất cả mà tìm đường chết, thua trong tay Lâm Dĩ Nhu và Trình Ánh nữa không.

"Tiêu Liệt."

Ngã co quắp trên mặt đất, phòng tuyến tâm lý gần như là bị phá hủy, Tiêu Liệt cảm nhận được có một bàn tay lạnh lẽo đang sờ lên mặt mình.

"Anh phải nhớ kĩ, anh là Tiêu Liệt, một Tiêu Liệt đã từng vô cùng khí phách, ngông cuồng. Chẳng lẽ anh thật sự cam tâm để mình vĩnh viễn cứ suy sút như vậy sao?"

Đường Hoan dịu dàng đỡ người từ trên mặt đất dậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (10)

Hệ thống tròn mắt, há hốc miệng.

Vừa nãy không phải cô còn đang xé bức sao?

Tư thế hùng hổ đạo người của cô cứ như muốn dồn con nhà người ta vào chỗ chết ấy!

Vì cái gì mà trong nháy mắt, cô đã biến thành nhẹ nhàng, hiền dịu thế này rồi? Quả thật khiến người ta phải rùng mình!

Phí Lòi!

Luôn tóm lấy 'chân đau' của Tiêu Liệt, dẫm anh bẹp dí xuống nền đất, chẳng may anh không chịu nổi kích thích, tự sát thì sao?

Đường Hoan tò vò, cổ gầy sự[1] luôn có sách lược và luôn giữ đúng chừng mực!

[1] *搗事情: là ngôn ngữ mạng, có nghĩa là gây sự/ gây chuyện/ gây rắc rối/ gây chuyện phiền toái!... nhưng chỉ mang ý vui đùa chứ không thật sự là làm ra việc gì đó không hay.*

"Là một người đàn ông, thích cái gì thì phải tranh thủ, chẳng sợ gặp trắc trở cũng phải nhanh chóng bỏ chạy. Nếu không thì, anh xem..." - Đường Hoan ngã ngôn vổ vào má Tiêu Liệt - "Bị người khác và mặt như vậy, anh cũng không

thể đánh trả đầu."

Lập tức, Tiểu Liệt giận đến mức muốn đánh trả, ai ngờ Đường Hoan đã sớm dự đoán trước, nhanh chóng tránh sang một bên.

Sau đó, cô còn nói những lời đầy thâm thúy với Tiểu Liệt: "Giờ anh đã thấy được sự bất lực của một người chỉ biết tự chà đạp mình, không có chí tiến thủ chưa? Vừa rồi tôi chỉ giúp anh thử nghiệm[2] mà thôi, anh không thể không biết điều như vậy được."

[2]thử nghiệm: dựa vào kinh nghiệm để xem xét một vấn đề có đúng hay không.

Đứng ngoài quan sát, hệ thống: [...]

Phong cách cứ xoay 180 độ không ngừng, một tâm thật.

Cử tướng ký chủ của nó là một con gà yếu ớt dễ bắt nạt, ai ngờ cô lại là một người thù dai, vô lại. Vất vả lắm mới có thể rút canh gà[3] cho người ta, vậy mà chớp mắt một cái, cô đã biến hình thành một kẻ đầu bị[4] ngay được rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Một tâm thật!

[3]rút canh gà: tâm sự, cho lời khuyên.

[4]還比 hay 還B (dấu bị): ngôn ngữ mạng. Khi dùng với người thân quen thì từ này dùng để hình dung một người vui tính, hay bông đùa, thỉnh thoảng còn hơi ngớ ngẩn và đáng yêu; khi dùng với người xa lạ, không thân, hoặc có chút ghét thì từ này có thể mang ý xấu nhiều hơn.

"Lâm Di Hoan" - Tiểu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi, gầm nhẹ một tiếng.

Từ sau khi gặp tai nạn xe cô, "Lâm Di Hoan" là ba chữ anh nói nhiều nhất trong ngày hôm nay, người phụ nữ này thật sự khiến người ta chán ghét!

Đường Hoan ngáp một cái, lười biếng vươn vai: "Được rồi, không cần quát, tôi biết anh đang cực kỳ tức giận! Hiện giờ anh sinh long hoạt hổ[5] như vậy, chắc cũng không còn muốn chết nữa. Để tôi gọi người vào hầu hạ anh. Không có việc gì thì tôi đi ngủ một giấc đây."

"Cô..."

Tiểu Liệt còn chưa nói xong, Đường Hoan đã nghiêng ngang đi ra khỏi phòng rồi.

Người đàn ông tức đến mức cắn chặt răng!

Hiện tại anh còn đang ngồi trên mặt đất, thế mà người phụ nữ chết tiệt này lại để mặc anh!

Đứng, cô nói thật sự có chút đạo lý!

Nếu anh không tự giải quyết bất cứ việc gì thì sẽ càng trở thành trò cười, thậm chí là mất đi tất cả. Anh không thể tiếp tục như vậy, anh cần phải nhanh chóng "đứng lên"!

[5]生龙活虎(sinh long hoạt hổ): mạnh như rồng như hổ/ sinh khí dồi dào!...

Tiểu Liệt híp mắt,

Chờ sau khi chinh đồn lại tất cả, sớm muộn cũng sẽ có ngày anh chơi chết Lâm Di Hoan!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan bắt giấc ngủ mình. Nếu cô đoán không nhầm thì chắc chắn là thằng cháu trai Tiểu Liệt kia nằng sau lưng cô!

Nhưng vậy thì sao chứ?

Cô thích nhất là nhìn thấy anh ngửa mặt cô nhưng lại không thể làm gì được cô, thậm chí là còn phải nghe theo cô, một lần nữa "đứng dậy".

Tiểu Liệt và Lâm Di Nhu là thanh mai trúc mã, muốn cản anh, không cho anh rơi vào cái hố này thật sự quá khó! Có vẻ như nhiệm vụ không dễ hoàn thành...

Đường Hoan mơ màng nghĩ, sau đó dần dần ngủ say.

Có lẽ bởi vì cơ thể này bẩm sinh đã yếu ớt nên tổ chất thân thể cực kỳ kém, Đường Hoan vốn là một người ngủ không sâu giấc vậy mà sau khi nằm vào trong chăn lại có thể lâm vào giấc ngủ sâu, có người không ngừng gõ cửa cũng chẳng cảm nhận được.

"Thiếu phu nhân....."

Tiếng gõ cửa kéo dài không dứt.

Dường như có người đang gọi cô, cứ như gọi hồn ấy.

Đường Hoan cực kỳ bức bối, cô chầm chân qua đầu cũng vẫn không thể ngăn được tiếng gõ cửa dồn dập kia nên chỉ có thể ngái ngủ, đi mở cửa, sau đó cúi kính hỏi: "Lại làm sao nữa?"

Người hầu gõ cửa lập bập đáp: "Thiếu gia..."

"Anh ta lại làm cái trò gì?"

- - - - -

Diệp mỗ quyết định cố định giờ đăng chương mới cho khỏi quên ^^~

22h00 thứ 2;4;6 hàng tuần, chủ nhật nào mát trời sẽ có thêm chương, haha~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (11)

Đường Hoan đen mặt đi tới phòng Tiểu Liệt.

Tình trạng trong phòng vậy mà không khác với lúc cô rời khỏi cho lắm, Tiểu Liệt vẫn ngồi dưới đất như cũ, trên sàn gỗ rơi toán loạn đủ các loại đồ vật, là những thứ Tiểu Liệt đã ném trước đó.

"Tôi muốn tắm rửa." - Đôi mắt đen tối, trầm lặng khóa chặt trên người Đường Hoan, Tiểu Liệt lạnh mặt nói.

Đường Hoan tức đến mức bùng nổ: "Không phải tôi đã dặn người hầu giúp anh tắm rửa rồi à?"

Bực lắm rồi đấy!

Lại muốn làm cái trò gì nữa?

"Tôi không thích những người đó, tôi muốn cô làm." - Anh thật sự muốn gây vò người phụ không biết sống chết này!

Đường Hoan..... Nếu không phải vì anh là boss phản diện, chắc chắn tôi sẽ vận công, tát thẳng lên mặt anh!

Tiểu Liệt có đầy đủ tất cả đặc tính của một vai phản diện, anh có thù tất báo, cực kỳ thù dai, bụng dạ lại đen tối!

Đường Hoan nhin rồi lại nhin. Thôi, ít nhất thì anh không đòi sống đòi chết nữa, cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp, coi như là cô đang hỗ trợ người tàn tật đi!

Tiểu Liệt thấy người phụ nữ này đầu tiên là nghe rằng trọn mắt, sau đó nỗ lực hít sâu thờ dài, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, lạnh mặt đi về phía anh, ngồi xổm xuống, thờ hồng học nâng anh dậy.

Biểu cảm của cô vô cùng phong phú. Chỉ cần nhìn cô nghe rằng trọn mắt là Tiểu Liệt đã đoán được cô đang thầm mắng anh rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Cơ thể cô vô cùng nhỏ bé.

Khi nâng anh lên, động tác của cô không được ổn định cho lắm, có hơi lạng lạng, một lúc sau đã bắt đầu thờ gấp. Thế nhưng, cô vẫn luôn cố ghi chặt tay, như thể sợ làm anh ngã xuống vậy.

Nhìn thấy dấu vết xanh tím trên mu bàn tay cô, Tiểu Liệt nhủ nhủ mảy.

Anh nhận ra đó là dấu vết do anh dùng roi quất lên.

Vắt và làm Đường Hoan mới đỡ được Tiểu Liệt lên xe lăn. Sau đó, cô đẩy anh vào phòng tắm rồi xoay người, đi tới tủ quần áo lấy đồ cho anh.

Khi mở tủ quần áo ra, Đường Hoan lưu cá lười.

Anh chắc chắn là người thuộc chòm sao Xử Nữ, mặc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế cực nặng rồi, quần áo trong tủ đều được phân loại, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi màu đều được đặt ngay ngắn ở một chỗ, không chút lộn xộn.

Một người đàn ông như vậy, trước khi xảy ra tai nạn xe cộ, chắc chắn là một con rùa lông[1] rất biết kiểm chế mình.

[1]Con rùa = vương bát = một câu chữi khá nặng của người Trung.

Khó có thể tin được là sau khi gặp tai nạn xe cộ, anh lại để mình rơi vào trạng thái tiêu cực, mất tinh thần như vậy, đã thế còn không thèm tắm rửa nữa chứ.

Áo, quần, quần lót từ gác.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi lấy đồ xong, Đường Hoan quay lại phòng tắm, giờ quần áo trong tay lên: "Tôi cảm thấy, nếu đã vực dậy rồi thì nên mặc đồ tươi một chút, nhưng anh không có áo sơ mi đó, tạm thay bằng cái này nha, xem này xem này, anh thấy thế nào?"

Nội y màu đỏ bay bay theo gió. Trong lòng, Đường Hoan đang cười điên cuồng, a ha ha ha ha.....

Mặt Tiểu Liệt hơi đỏ lên, sau đó anh lập tức nổi giận: "Lâm Di Hoan! Cô là người phụ nữ không biết liêm sỉ. Cô cút ra ngoài cho tôi!"

Tiếng gầm của Tiểu Liệt chấn động đến mức khiến mảng nhĩ Đường Hoan đau nhói nhưng cô vẫn không chùn bước, bỏ qua ánh mắt phẫn nộ của Tiểu Liệt, nhét đồng quần áo vào lòng anh, còn cái thứ màu đỏ lóa mắt, khiến người ta sung sướng kia thì... bị cô tiện tay vung lên, bay bay nhẹ nhàng rồi rơi xuống đùi anh.

Ngay sau đó, Đường Hoan trốn nhanh như chớp.

Thấy Đường Hoan nguyên vẹn đi ra, người hầu đứng canh ngoài phòng mới yên lòng.

Lúc này nghe thấy tiếng quát, người hầu đã rất sợ sẽ gây ra mạng người.

Cảm ơn trời đất, thiếu phu nhân còn sống đi ra!

Sau khi chạy ra khỏi phòng Tiểu Liệt, Đường Hoan còn không quên quay đầu nhìn cửa phòng anh rồi nở một nụ cười đầy khiêu khích.

Muốn tôi hầu anh tắm rửa? Muốn thấy tôi bôi rở?

Trò trẻ con!

Tổ chất tâm lý chỉ có thể này, quá thật chẳng đáng để nói!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (12)

Diệp mỗ xin lỗi vì hôm nay đăng muộn, xảy ra một số sự cố, aizzz, Q-Q

CHƯƠNG 65 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (12)

Vừa tiến, hát vang trên con đường mang tên "tìm chết", Đường Hoan thả bay bản thân.

Cô khiến Tiểu Liệt tức đến mức gần như không có thời gian để tự chà đạp, coi thường mình nữa. Suy nghĩ duy nhất trong đầu anh bây giờ là phải nhanh chóng chinh đồn lại tất cả, sau đó chơi chết người phụ nữ to gan lớn mật này!

"Thiếu phu nhân, từ khi cô đi tới giờ, thiếu gia vẫn luôn ở lì trong phòng tắm không chịu ra ngoài, cô có muốn....." - Người hầu thật sự sợ hãi Tiểu Liệt quý súc nên khi gặp chuyện gì, phản ứng đầu tiên là tới tìm Đường Hoan, để cô giải quyết.

Dù sao thì sau khi trêu chọc, quát nạt thiếu gia xong, thiếu phu nhân vẫn có thể lạnh mặt rồi đi như một vị thần.

Sau khi cô rời khỏi, vẫn luôn ở lì trong phòng tắm, không chịu ra ngoài?

Đường Hoan kinh hãi, trong đầu hiện lên một số cảnh tượng vô cùng thảm thiết...

Vì thế cô ba chân bốn cẳng, vội vàng chạy tới phòng Tiểu Liệt.

Đường Hoan ném quần áo ướt sang một bên, sau đó đi tới bồn tắm, xả nước lạnh đi, thay nước ấm vào.

"Anh tắm lại lần nữa để đuổi khí lạnh đi, đồ phải lo bị cảm." - Vừa nói, Đường Hoan vừa nâng Tiểu Liệt từ xe lăn dậy.

Không biết trong lòng Tiểu Liệt nghĩ gì mà lại đặt hết sức nặng cơ thể lên người phụ nữ chết tiệt này!

Cô gọi làm mà! Hiện tại không thể trị cô nhưng anh vẫn có thể gây khó dễ cho cô từ những việc nhỏ nhất!

Tiểu Liệt cũng không để ý xem suy nghĩ này của anh ầu tri đến mức nào.

Đường Hoan chui thè một tiếng, nửa ôm nửa đỡ anh tới bồn tắm.

Ngực đột ngột truyền tới một cơn co thắt, cô theo bản năng che ngực, sau đó cố nhịn xuống.

Tiểu Liệt vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy dáng người nhỏ xinh của Đường Hoan. Vầng trán trắng nõn của cô thấm đẫm mồ hôi, có vẻ như vì đỡ anh, cô đã phải dùng hết sức mình, cắn răng kiên trì, cho nên hai má phình ra, cực kỳ giống một loài động vật nhỏ nào đó.

Đỡ Tiểu Liệt ngồi vào bồn tắm, nhìn qua quần lót màu đỏ mà anh đã tự mặc vào, còn cả quần tây mắc ở lưng chừng chân, Đường Hoan do dự...

Việc này, mẹ nó, quá xấu hổ!

Advertisement / Quảng cáo

Cô có thể coi áo sơ mi thay anh nhưng phía dưới...

Đường Hoan là người có tâm lý vô cùng "bằng phẳng", bất kể là làm việc gì cô cũng đều thấy không sao cả, nhưng cô rất lo đến lúc đó Tiểu Liệt sẽ tức giận rồi thật sự kéo cô cùng chết!

Thật hiển nhiên, Tiểu Liệt cũng giống Đường Hoan, ý thức được chỗ xấu hổ.

Anh âm u nhìn Đường Hoan, người phụ nữ chết tiệt này nếu thật sự dám làm ra cái việc gọi đòn như lúc này, anh sẽ bắt chấp tất cả mà bóp chết cô!

"Nếu không thì... Tôi nhắm mắt lại?" - Đường Hoan kiến nghị.

Tiểu Liệt nắm chặt hai tay thành quyền, cắn răng không chịu nói chuyện.

"Anh không nói lời nào, tôi coi như anh đồng ý!"

Người nhân từ thấy lòng nhân từ, kẻ dâm dăng thấy sự dâm dăng[2], cô không có bất cứ ý nghĩ không an phận nào nên cô không thẹn với lương tâm.

[2]仁者见仁, 淫者见淫(tạm dịch:người nhân từ thấy lòng nhân từ, kẻ dâm dăng thấy sự dâm dăng): ý nói lòng mình thế nào thì thấy sự vật/ sự việc thế ấy, lòng tốt thì thấy việc tốt, đầu óc đen tối thì nhìn việc gì cũng đen tối theo.

"Tôi nói cho anh biết, anh yên tâm, con người tôi rất có liêm sỉ, bảo đảm sẽ không nhìn kén!" - Đường Hoan nghiêm trang đảm bảo.

Tiểu Liệt vừa xấu hổ, vừa giận giữ: "Cô cầm miệng đi!"

Từ niên thiếu, sau khi bắt đầu công khai tình yêu với Lâm Dĩ Nhu, anh chưa từng tiếp xúc với những cô gái khác. Trong thế giới của anh chỉ có một người khác phái là Lâm Dĩ Nhu, nào từng cùng người phụ nữ khác... như vậy...

Tiểu Liệt chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình rơi vào tình cảnh bị động và lúng túng này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (14)

Độ thẹn của con người có thể đột phá không ngừng, Tiểu Liệt nỗ lực an ủi bản thân, không có gì ghê gớm, cứ coi người phụ nữ chết tiệt này thành bà lão bảy, tám mươi tuổi là được.

Không có vấn đề gì, không có vấn đề gì...

Có cái quần ấy!

Bà lão nào sánh được với người phụ nữ nói nhiều này.

"Thiên hạ nơi nào không có lạ[1], Phật Đà[2] đã nói, làm người không thể quá cố chấp, anh xem, anh cố chấp như vậy nên mới gặp báo ứng đấy!" - Đường Hoan bắt lấy cơ hội tẩy não Tiểu Liệt, nhìn đi, trên đời này không chỉ có mỗi Lâm Dĩ Nhu là phụ nữ, anh vì một người phụ nữ chẳng thuộc về mình mà hỏng mất hai chân, có đáng không?

"Anh xem, anh mù quáng tự dẫn vật mình làm gì? Đói đến mức gầy đi, xương cộm cả tay tôi." - Vừa kỳ cọ cho Tiểu Liệt, Đường Hoan vừa nửa thật nửa giả mà oán giận.

Tiểu Liệt: "....."

Lòng anh xuất hiện một ý nghĩ vô cùng mãnh liệt, anh muốn lấp kín miệng cô lại!

[1]Cà câu là "Thiên hạ nơi nào không có lạ, có gì nhớ mãi một nhành hoa"(天涯何处无芳草, 何必单恋一枝花)

[2]Phật Đà: Phật A-di-đà, là vị Phật được tôn thờ nhiều nhất trong Phật giáo Đại Thừa, tên của ngài có nghĩa là ánh sáng vô lượng.

Vắt và lăm mới có thể tắm xong cho Tiểu Liệt, Đường Hoan lại tiếp tục sở soạn mặc quần áo cho anh, trong quá trình còn nghe thấy tiếng Tiểu Liệt rống lên đầy giận giữ.....

"Lâm Dĩ Hoan, có để tay vào chỗ nào thế?"

"Cô bỏ tay ra cho tôi!"

Advertisement / Quảng cáo

Ôm người lên xe lăn, đẩy ra khỏi phòng tắm, Đường Hoan nghe thấy bụng Tiểu Liệt vang lên một âm thanh khá xấu hổ.

Giờ phút này, Tiểu Liệt cực kỳ quần bách, hận không thể tìm cái hố mà chui vào.

Thiên chi kiêu tử, nào từng "bình dân" như vậy, Đường Hoan hiểu mà.

"Tôi đi gọi người chuẩn bị đồ ăn cho anh." - Nói xong, Đường Hoan xoay người ra khỏi phòng.

Nhìn bóng hình ướt nhèm của cô, ánh mắt Tiểu Liệt dần trở nên tăm tối. Lâm Dĩ Hoan, rõ ràng chúng ta mà xui quý khiến[3] mới bị buộc vào nhau, vì sao cô lại cố gắng làm mọi thứ giúp tôi vực dậy?

[3]阴差阳错 (âm sai dương thác hay âm kém dương sai): do sự sai lệnh về địa điểm, thời gian và con người, bỗng nhiên/ đột nhiên bị buộc phải làm hay trở thành một việc/ một người mình chưa từng nghĩ đến. Có

một câu tương tự là "ma xui quỷ khiến" nên Diệp mã dùng luôn.

Khi đi tới lối rẽ hành lang, trước mắt Đường Hoan đột nhiên tối sầm, trái tim đập kịch liệt không theo quy tắc nào, cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy. Cô chỉ có thể tựa vào tường, chậm rãi ngã xuống đất, tay nắm chặt phần áo trước ngực, thờ hồn hên từng hồi.

Thấy vậy, người hầu vội vàng chạy tới, gọi người hỗ trợ đưa Đường Hoan về phòng...

Đường Hoan mơ mơ màng màng nghe thấy âm thanh người hầu lấy nước và thuốc, còn cả tiếng họ nói chuyện với nhau.

"Bệnh của thiếu phu nhân lại tái phát à?"

"Đúng vậy, bà xem, còn trẻ tuổi như thế, sao mãi không trị hết bệnh cơ chứ!"

"Bẩm sinh đã yếu ớt thì phải tinh dưỡng cẩn thận, động một chút là có thể giảm thọ ngay."

Advertisement / Quảng cáo

"Làm gì có thời gian tinh dưỡng. Thiếu gia cứ thích tìm thiếu phu nhân để gây phiền toái như vậy... ấy thế mà thiếu phu nhân vẫn ngốc nghếch, chịu thương chịu khó chiều cô cậu ấy..."

"Haiz, chỉ mong thiếu gia sớm biết quý trọng thiếu phu nhân!"

Uống thuốc xong, nỗ lực mở mắt ra, câu đầu tiên Đường Hoan nói là bảo người đi đưa cháo cho Tiêu Liệt.

Hầu gái đầu là phụ nữ trung niên, tuổi tác của Đường Hoan cũng xấp xỉ con gái họ, sau khi nghe thấy câu đầu tiên mà cô nói thì bắt đầu nhìn cô bằng ánh mắt đồng tình và thương tiếc.

Ngồi trên xe lăn chờ Đường Hoan đưa đồ ăn, Tiêu Liệt chờ đến gần như là bốc hỏa.

Vắt và lẩm mẩm chờ có người tới, cuối cùng lại là người hầu!

Anh lạnh mặt: "Lâm Di Hoan đâu?"

Người hầu thấy đáng vẻ vênh mặt, hắt hăm sai khiến của anh thì bất bình thay cho vị thiếu phu nhân "chịu thương chịu khó" kia, vì thế trả lời: "Bệnh của thiếu phu nhân tái phát, vừa uống thuốc nghỉ ngơi rồi."

Tiêu Liệt cười lạnh một tiếng.

Bệnh tái phát?

Vừa nãy còn tung tăng nhảy nhót, nói nhiều như vậy, nhảy mất đã phát bệnh?

Chắc là muốn lấy cớ lười biếng thôi!

Tiêu Liệt cũng không biết vì sao mình lại phản nộ như thế, trong lòng anh cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (15)

Sau khi phát bệnh, nửa đêm từ trên giường bò dậy, Đường Hoan vẫn còn cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch thình thịch.

"Hệ thống, tôi có linh cảm mình sẽ lại chết sớm" - Đường Hoan cố ý bỏ thêm chữ "lại", cơ thể này bẩm sinh đã yếu ớt, bất cứ lúc nào cô cũng có thể ngã xuống.

Hệ thống rác rưởi trầm mặc một lúc, rồi nói: [..... Linh cảm này của cô cũng đúng, dù sao thì cô cũng chỉ là bia đỡ đạn, không sống lâu là chuyện bình thường.]

Đường Hoan: "... Cút!"

[Bia đỡ đạn trong mọi thế giới đều có những điểm chung là xui xẻo + đoản mệnh, kể cả thế giới ban đầu của cô cũng vậy. Muốn tăng tuổi thọ phải cố gắng đoạt khí vận trên người khí vận chỉ từ, tự cũng có điểm khí vận của mình, dần dần rồi sẽ được sống lâu hơn một chút.]

Đường Hoan tức đến mức bùng nổ: "Nếu tôi chết giữa chừng, nhiệm vụ không hoàn thành, chẳng phải những việc đã làm trước đó đều thành vô dụng?"

[Đúng vậy!] - Hệ thống trả lời tỉnh bơ.

Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, từng chữ từng chữ lên qua kẽ răng: "Mẹ nó, cậu đúng là một cái hệ thống rác rưởi!"

*

**

Tình cảnh hiện tại vô cùng bất lợi với Tiêu Liệt.

Advertisement / Quảng cáo

Trong một gia tộc lớn, tình thân vốn cực kỳ hồ hững, huống chi cha của Tiêu Liệt, Tiêu Kim Trung lại là người có nhiều con riêng tới mức không đếm xuể.

Có thể nói, hôn lễ của Tiêu Liệt đã khiến Tiêu Kim Trung mất hết mặt mũi. Vậy nên sau khi Tiêu Liệt bị tai nạn hông chân, Tiêu Kim Trung đã không hề do dự đẩy người con trai này ra khỏi vị trí thừa kế.

Đưa con trai bất hiếu này còn trẻ tuổi mà đã nắm trong tay sản nghiệp của Tiêu gia khiến người làm cha như ông ta cũng phải nhìn sắc mặt dễ hành sự. Giờ có cơ hội, cho dù là cha con ruột thịt, ông ta cũng không đắn đo mà đá anh ra ngoài.

Đây chính là tâm tính con người.

Ở trong tình cảnh bất lợi này mà còn phải dùng sinh mạng ngắn hạn để ngăn Tiêu Liệt đi vào đường chết, giúp đỡ anh thượng vị, chơi chết khí vận chỉ từ Trình Ảnh... Quả thật là việc vô cùng khó khăn!

Đường Hoan ý thức sâu sắc được rằng thời gian đã cực kỳ gấp rút, vì thế không tiếp tục nghỉ ngơi nữa, nửa đêm bò dậy, ngồi xuống bàn đọc sách để tra tư liệu...

Muốn giúp Tiêu Liệt nghịch tập, đầu tiên phải chữa khỏi chân cho anh.

Mỗi ngày kiên trì mát xa chân, đề phòng cơ bắp bị teo lại?

Hình như cô đã từng đọc một quyển sách ở thư viện, trong đó nói rằng nhiều người bị hỏng chân được bác sĩ cao tay chữa trị, nhưng vì trước khi tiến hành phẫu thuật không chăm sóc cẩn thận hai chân nên cơ bắp đã teo lại, làm mất thời cơ tốt nhất.

Phương pháp mát xoa?

Đường Hoan dựa theo hình minh họa, tự ấn hai nhát vào chân của mình, cảm giác quả thật yomost, khiến hai mắt cô tối sầm, suýt nữa thì lại ngất xỉu lần nữa.

Đau đau đau!

Đứng là tạo nghiệt!

Tra tư liệu đến tận rạng sáng, Đường Hoan dần dần gục xuống, đầu đập vào bàn cũng không thấy tỉnh lại.

Sớm hôm sau, khi vào dọn phòng, thấy thiếu phu nhân ghé vào bàn đọc sách ngủ say, người hầu nhẹ nhàng đi qua rồi vô tình nhìn vào màn hình máy tính, trong lòng lập tức dâng lên cảm giác thương tiếc...

Bệnh của mình thì không lo lắng lại thức cả đêm để tra biện pháp trị liệu chân cho thiếu gia.

Thật không biết nên nói cô ngốc nghếch hay si tình nữa!

Đường Hoan:..... Si tình cái mẹ ấY, cô chỉ vì muốn sống lâu thêm một tháng mà thôi!

Đường Hoan không hề biết, sau này, những việc cô làm vô tình được người hầu phát hiện đều trở thành bằng chứng si tình của cô, cũng thành...Mũi khoan đâm vào tim Tiêu Liệt, kích thích đến mức khiến tinh thần anh trở nên bất thường!

Có điều, tất cả đều là chuyện sau này. Ngày tháng tiếp theo, Đường Hoan và Tiêu Liệt ở chung với nhau cũng khá hòa hợp, ít nhất là Đường Hoan cảm thấy vậy...

Cô làm từng bước, từng bước một, tắm rửa cho Tiêu Liệt, thường xuyên đẩy anh ra ngoài đi dạo, tuy rằng lúc đầu, Tiêu Liệt cật lực cự tuyệt nhưng vẫn không thể lay chuyển được thái độ cứng rắn của Đường Hoan. Cô cứ thế đẩy xe lăn đi, khiến anh tức giận đến mức quát tháo, rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Người chồng có chấp, anh cút ngay (16)

Sau khi thăng con riêng kia lên cầm quyền, mẹ anh vội vàng lấy lòng hần ta, cứ như sợ sau khi người khác cầm quyền, cuộc sống hào môn của bà sẽ chấm dứt vậy.

Việc này làm anh cực kỳ, cực kỳ bất ngờ!

Tiêu Liệt giận đến mức bật cười.

Từng người, từng người đều vô cùng tốt! Anh sẽ nhớ kỹ tất cả!

Tiếng gõ cửa phiền phức lại vang lên. Trừ người phụ nữ chết tiết kia thì Tiêu Liệt không nghĩ ra người nào dám đến gõ cửa phòng mình nữa.

Người hầu đều rất sợ anh!

Chỉ có người phụ nữ chết tiết Lâm Dĩ Hoan là luôn dám đầu về phía trước, cứ như không muốn sống nữa vậy.

"Cút!" - Anh như chém đinh chặt sắt mà quát lên.

Nghe vậy, Đường Hoan tức đến mức đá cửa.

Một lúc lâu sau cũng không thấy cô có thêm phản ứng nào nữa.

Tiêu Liệt nhủ vậy, không biết vì sao anh lại cảm thấy có chút mất mát thoáng qua. Nhưng anh còn chưa kịp nắm lấy nó, tiếng gõ cửa từ nhẹ nhàng lại biến thành tiếng đập rầm rầm..

Đường Hoan đập cửa một cách thô bạo.

Muốn cô cút, cô sẽ cút?

Advertisement / Quảng cáo

Còn lâu cô mới nghe theo!

Tiếng ồn như âm thanh của ma quỷ xuyên qua não, Tiêu Liệt chỉ có thể bất đắc dĩ điều khiển xe lăn ra mở cửa...

*

**

Đường Hoan đẩy thùng nước ấm về phía Tiêu Liệt, nước thuốc mang theo mùi trung được[1] văng ra, mùi hương cực kỳ nhức mũi. Tiêu Liệt theo bản năng nhăn mày, không kiên nhẫn nói: "Cô mang cái gì vào thế, nặng mùi như vậy, mang ra ngoài nhanh lên!"

[1]thuốc cổ truyền Trung Quốc

Đường Hoan đỡ eo, thờ hớn hể.

"Tôi nói cho anh biết, trong khoảng thời gian này tôi đã tra xét một số tư liệu, chân anh không phải không có khả năng chữa khỏi."

Hai tay vịn trên xe lăn của Tiêu Liệt bắt gặp run lên.

"Tôi cũng đã hỏi bác sĩ chính của anh, bác sĩ nói khả năng chữa khỏi của anh là 20%, nói cách khác, anh có 20% khả năng để đứng lên."

Xác suất 20%, nếu là bia đỡ đạn, tương đương bằng không, nhưng nếu là boss phản diện, đừng nói 20%, ngay cả là 0,1% cũng tương đương 100% rồi! Dù sao thì boss phản diện cũng là người được "bên trên" để ý, điểm may mắn cực kỳ nghịch thiên!

Tiêu Liệt cười lạnh: "20%? Xác suất thấp như vậy khác nào không có?"

Người rơi vào nghịch cảnh thường rất tiêu cực, Tiêu Liệt cũng không ngoại lệ.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng Đường Hoan lại khác, cô có một lòng tin vô điều kiện với boss phản diện: "Đương nhiên là khác nhau chứ! Ít nhất nó đã chứng tỏ chân anh có thể chữa trị! Chỉ cần chăm sóc cẩn thận, sau đó đợi đến lúc thích hợp thì phẫu thuật, nhất định anh sẽ có thể đứng lên!"

"Đến đây đến đây đến đây, tôi đã xin ý kiến của bác sĩ, chuẩn bị trung được chuyên để ngâm chân cho anh rồi! Đồng thời tôi cũng sẽ dùng bài mát xa có một không hai bí mật của mình, đảm bảo cơ bắp của anh sẽ không bị teo lại, chờ đến lúc làm phẫu thuật, chắc chắn sẽ cực kỳ tuyệt vời."

Không phải Đường Hoan tự thôi phồng mình đâu, một khi cô đã nói hươu nói vượn, đến chính cô còn cảm thấy sợ hãi nữa là!

Hệ thống... Bài mắt xa bí mật? Cô đang nói bài mắt xa cô tìm được trên mạng ấy hả?

Chân Tiêu Liệt đắp một tấm thảm dài đến tận đế giày.

Đường Hoan vừa nói, vừa lật tấm thảm lên, toan cời giày của anh ra. Tối muộn rồi, ngâm chân cho anh xong sớm rồi đi ngủ!

"Dừng tay lại! Tôi không ngâm!"

Tiêu Liệt nhanh chóng túm lấy cổ tay Đường Hoan. Hiện tại hai chân là điểm tự ti duy nhất của anh, cũng là nơi không thể động tới! Anh không muốn có người nhìn thấy, cũng chẳng muốn bị ai đó chạm vào!

"Đừng giấu bệnh sợ thấy. Chân anh không hoạt động trong một thời gian dài, máu cũng đã ngừng lưu thông, nếu không ngâm chân, mát xa, đến lúc có cơ hội đứng lên, anh cũng chẳng thể đứng nổi đâu."

Đường Hoan giật tay ra khỏi Tiêu Liệt, sau đó nhanh chóng cời giày anh ra, túm lấy chân anh, định đặt vào trong thùng thuốc.....

Tiêu Liệt không biết sức lực của người phụ nữ chết tiệt này lại lớn như vậy.

Anh thật sự cảm thấy cực kỳ nhục nhã khi bị người ta bắt ép phải làm một việc gì đó mà mình không muốn.

Tiêu Liệt ra sức gẩy gựa, Đường Hoan cũng quật cường, nhất quyết không buông tay. Dưới con giận giữ đến cực điểm, Tiêu Liệt đẩy loạn về phía Đường Hoan.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (17)

Tiêu Liệt không nghĩ tới, anh chỉ gẩy gựa loạn lên mà thôi, thế nhưng lại bất cẩn khiến người phụ nữ này bị thương...

Cô vốn đang ngồi xồm trên nền đất, thậm chí Tiêu Liệt còn không biết cô bị thương ở đâu mà cả người đều cuộn tròn lại, đầu cúi xuống, nhìn qua cô vẻ cực kỳ đau đớn.

"Lâm Di Hoan!"

Không biết vì sao Tiêu Liệt lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Anh ngồi trên xe lăn, nỗ lực muốn với tới người phụ nữ đang cuộn tròn kia nhưng dù có cố gắng thế nào cũng chẳng thể chạm đến cô. Loại cảm giác bị trói buộc vì không thể đi đứng khiến anh vô cùng táo bạo và thống hận mình bất lực.

Đột nhiên, Đường Hoan nghiêng người, ngã lăn ra đất, mãi không thấy nhúc nhích.

"Người đâu, mau tới đây! - Tiêu Liệt quát lớn.

Có lẽ bởi vì ngày thường tính tình anh quá kém, và lại người hầu cũng đã quen với việc anh luôn to tiếng mỗi khi ở chung với thiếu phu nhân nên mặc dù anh gọi lớn đến mức nào cũng không có ai để ý, cũng chẳng có người tiến vào.

Lâm Di Hoan từ nhỏ đã yếu ớt.

Advertisement / Quảng cáo

Đây là căn bệnh theo cô từ lúc mới sinh, không để ý một chút thôi là có thể phát bệnh ngay. Tiêu Liệt thấy cô mãi không phản ứng thì bắt đầu hoảng loạn, cuống quýt ngã từ xe lăn xuống, khó khăn ôm cô vào lòng, lắc nhẹ cơ thể cô.

"Lâm Di Hoan, cô sao rồi?"

Tiêu Liệt cũng không biết vì sao mình lại khẩn trương như vậy, anh còn chưa kịp nghĩ kỹ thì người trong lòng đã mở mắt ra.....

"Ha ha ha ha, có phải anh bị dọa rồi không?" - Đường Hoan đắc ý cười àm lên, trông mắt sáng lạng, không có lấy một chút yếu ớt nào!

Giờ thì Tiêu Liệt sao lại không biết mình bị người phụ nữ chết bầm này chơi một vỏ. Vì thế, anh đẩy cô ra khỏi lòng mình, ánh mắt hiện lên vẻ phẫn nộ cứ như sắp giết người đến nơi vậy!

"Lâm! Di! Hoan!" - Âm thanh Tiêu Liệt phát ra có thể nói là cực kỳ khủng bố. Anh gằn lên từng tiếng, từng tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi.

Hệ thống cũng yên lặng giờ ngón giữa với ký chủ ngu ngốc... Vừa nãy đến nó cũng cho rằng cô đột tử rồi, không ngờ là cô lại đang tìm đường chết!

"Tiêu Liệt, bây giờ anh đã biết nếu chân anh cứ mãi như vậy thì sẽ bất tiện thế nào chưa? Anh cũng rất khó chịu đúng không? Chẳng may đột nhiên xảy ra chuyện gì, anh cũng chỉ có thể bó tay bó chân, bất lực như vậy mà thôi!"

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan đã quá hiểu tính cách của loại người như Tiêu Liệt, là một thiên chi kiêu tử, sự cố chấp của anh không phải là sự cố chấp bình thường nữa rồi. Nếu muốn thuyết phục anh, chỉ có thể đẩy anh vào hoàn cảnh khó khăn. Một khi gặp trở ngại, anh sẽ biết mình nên làm gì.

Vừa nói, Đường Hoan vừa nâng Tiêu Liệt lên xe lăn, sau đó đẩy anh đến mép giường, đỡ anh ngồi lên giường.

"Tôi nói cho anh hay, anh đang sống trong hạnh phúc mà không biết hưởng đấy..." - Đường Hoan cời giày và tất của Tiêu Liệt ra rồi đặt chân anh vào trong thùng thuốc. Vốn định gẩy gựa nhưng nhớ tới lúc nãy suýt nữa thì đá vào cô, anh lại không động dẩy quá mạnh nữa.

"Có 20% cơ hội để đứng lên, vậy mà anh còn buông tha! Anh có biết không, những người bị cắt cụt hẳn chân, biết rõ cả đời đều không thể đứng dậy đi đường nhưng họ vẫn cứ kiên cường sống tiếp đấy."

Đường Hoan vừa lải nhải vừa nhúng tay vào trong nước thuốc, bắt đầu mát xa chân cho Tiêu Liệt, ấn lên từ dưới chân lên đến bắp đùi.

Tiêu Liệt chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại truyền tới tận gan bàn chân.

Anh không phải người sợ nhột, nhưng giây phút này, anh lại ngứa ngáy đến tận đáy lòng.

Anh hơi cúi đầu, cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu và sườn ngực của Đường Hoan. Lực mát xoa rất vừa vặn, cô có vẻ đã ấn hết sức, chỉ một lát thôi mà sườn ngực đã thấm ra những giọt mồ hôi rồi.

Dáng vẻ cực kỳ chuyên tâm, cứ như thể cô đang làm một việc vô cùng quan trọng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (18)

"Tiểu Hoan, cháu lại đưa chồng đi phơi nắng đấy hả?"

Hàng xóm bên cạnh là một đôi vợ chồng già, đầu tóc hoa râm. Mỗi buổi chiều, khi mặt trời ngả về phía tây, hai ông bà lại tay trong tay, dắt nhau tản bộ dưới hoàng hôn. Ánh sáng vàng óng chiếu vào mái đầu bạc, tựa như thần tiên quyến lữ[1] vậy.

[1]thần tiên quyến lữ: cặp đôi thần tiên.

"Vâng ạ." - Cười tủm tỉm, Đường Hoan đáp.

Rõ ràng là đây một người quê, không thể đi đứng, thế mà cô còn cười hi hi được. Tiểu Liệt cảm thấy đầu óc cô có vấn đề rồi.

Còn nữa, ai là chồng cô? Không biết xấu hổ!

Tiểu Liệt tức giận, bắt bình nghĩ thầm, sắc mặt u ám. Người tình ý đều có thể nhìn ra được anh đang bức bối, không vui, không cam tâm tình nguyện.

"Đứng ngay ra đây làm gì? Không phải cô nói đây tôi đi tản bộ à? Sao còn chưa đi?" - Tiểu Liệt lạnh lùng trừng mắt.

Cách bà lão nhìn anh và Lâm Dĩ Hoan cứ như đang nhìn con trai và con dâu khiến anh cảm thấy tức giận! Rõ ràng là anh chẳng có gì với Lâm Dĩ Hoan cả!

"Chàng trai trẻ, tạm thời không được như ý là trời xanh muốn tôi luyện cậu, cứ coi như đây là một lần mài giũa, cậu sẽ nhìn ra được rất nhiều điều." - Bà lão hiểu, người trẻ tuổi này gặp tai nạn bất ngờ nên tính tình có chút gàn dở, nhưng không thể vì thế trút giận lên người thân của mình được!

"Bất kể là lúc nào cũng mong cậu đối xử tử tế với cô gái bên cạnh, cô ấy luôn ở bên cậu không rời như vậy là sự nhân từ mà trời xanh ban cho cậu, cũng là tấm lòng của cô ấy. Nếu cậu cứ găm đạp lên nó, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

Advertisement / Quảng cáo

Bà lão vô cùng căm phẫn.

Ông lão có vẻ đã sớm quen với tính cách của vợ mình, vội vàng nói lời xin lỗi với Tiểu Liệt sau đó kéo vợ mình đi.

Hai người đã đi xa nhưng tiếng nói chuyện vẫn vọng lại.

Ông lão oán giận: "Bà đó, năm mươi năm trước hay năm mươi năm sau vẫn đều là cái tính tình này." - Tuy là "oán giận" nhưng vẫn không thể giấu nổi sự cung chiều cùng bất đắc dĩ trong giọng nói.

Bà lão hờn dỗi: "Tính tình của tôi không tốt nhưng ông vẫn có thể nhẫn nhịn đến tận bây giờ đấy thôi. Còn nữa, tôi cũng chỉ muốn tốt cho hai người họ, trẻ tuổi không hiểu chuyện, chẳng biết quý trọng người trước mắt, không cần thận sẽ bỏ lỡ!"

"Đứng đúng, biết bà nhiệt tình rồi!"

"Đương nhiên, lúc trước không phải ông thích điểm này của tôi à?"

"....."

Nghe xong, mặt Tiểu Liệt như xuất hiện khi đen vòn quanh.

Người anh cười là "hàng giả", sao Lâm Dĩ Hoan có thể đem "tấm lòng" cho anh được?

Advertisement / Quảng cáo

Anh hỏi hận? Anh có cái gì để hỏi hận cơ chứ?

Người già cái gì cũng chẳng hiểu còn thích xen vào chuyện không liên quan đến mình!

Tự nhiên bị nghe dạy bảo, còn phải nhìn đôi vợ chồng già tính từ với nhau, trong lòng Tiểu Liệt ghen một đốm lửa giận, mãi không phát ra ngoài được.

Buổi tối.

Đường Hoan xách theo một cái thùng, gõ cửa.

Cùng lúc đó, Tiểu Liệt ngồi ở bàn đọc sách, bình tĩnh xem qua về tình hình sản nghiệp bị thôn tính trong thời gian gần đây của mình.

Tốt, tốt lắm! Toàn những kẻ bỏ đá xuống giếng[1], thừa dịp anh chưa gượng dậy, nhện nhap chày tới dẫm đạp lên anh, hận không thể dìm anh xuống dưới bùn! Ha ha, đến ngay cả cha anh...

Ngay cả cha anh cũng thừa dịp này để xóa anh ra khỏi hội đồng quản trị, thay một tên con riêng nực cười vào!

[1]bỏ đá xuống giếng: vui sướng khi có người gặp họa, cười trên nỗi đau của người khác.

Quả thật rất tốt, tốt vô cùng!

Tiểu Liệt vừa cười lạnh, vừa cảm nhận sự buốt giá nơi đáy lòng. Trước giờ anh vẫn biết quan hệ gia đình mình vô cùng mờ nhạt nhưng không nghĩ nó đã mờ nhạt đến mức này! Cái loại mặt hàng chẳng biết đến tình thân như Tiểu Kim Trung, anh có thể không để ý nhưng... anh chưa bao giờ nghĩ, mẹ anh...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (19)

Trong phòng vô cùng an tĩnh.

Tiểu Liệt lẳng lặng nhìn người phụ nữ đang ngồi xõm trên sàn nhà, bỗng dưng sinh ra ý nghĩ, nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy cũng không khó chịu như đã tưởng tượng.

Thật là một suy nghĩ kỳ quái!

Tiểu Liệt nhú chặt mày, nhanh chóng xóa suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Mất xa xong, Đường Hoan lau khô chân cho Tiểu Liệt, sau đó đứng phất lên. Bởi vì tốc độ đứng dậy quá nhanh nên trước mắt Đường Hoan lập tức tối sầm...

"A....."

Tiểu Liệt khẽ kêu một tiếng. Cho dù là ai thì khi đang ngồi từ từ mà đột ngột có người ngã vào lòng mình, hơn nữa còn ngồi lên đùi mình, đè vào nơi "khó có thể miêu tả", đều sẽ cảm thấy lúng túng.

Hương thơm của phụ nữ không ngừng tràn vào trong mũi.

Tiểu Liệt vừa bức vừa thẹn, định đẩy người đang ngồi trong lòng mình ra nhưng lại nghĩ tới chiều cao của giường so với sàn nhà không hề thấp, nếu đẩy cô xuống ngã xuống, chẳng biết có xảy ra vấn đề gì không.

Có lẽ, Tiểu Liệt cũng chưa ý thức được, thái độ của anh đã mềm dịu hơn trước, và anh cũng đã bất giác suy nghĩ cho người phụ nữ khiến anh "chán ghét" này.

Advertisement / Quảng cáo

Cũng may, Đường Hoan không ngồi trong lòng Tiểu Liệt quá lâu.

Do tụt huyết áp nên mặt mũi cô mới tối sầm lại như vậy, sau khi đỡ hơn, cô vội vàng nhảy ra khỏi người Tiểu Liệt, tránh sang một bên.

Tiểu Liệt còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy trong lòng mình trống rỗng, động tác của Đường Hoan nhanh đến nỗi khiến anh bỗng nhiên cảm thấy mình như bị ghét bỏ vậy.

Lập tức, Tiểu Liệt quý sức có chút không vui.

Đường Hoan:.....

Cái gì Đường Hoan cũng không cảm nhận được, cô cũng chưa nhận ra Tiểu Liệt không vui, tâm tư yếu ớt và miễn cảm của đàn ông, cô chẳng có cách nào để lĩnh hội[1]. Cô vội vàng tránh đi như vậy là vì lo lắng... không cần thật đập hông đùi Tiểu Liệt mà thôi.

[1]lĩnh hội: tiếp thu và hiểu thấu đáo.

*

**

Thời gian từng ngày từng ngày trôi đi, Đường Hoan luôn chậm rãi đột phá độ thẹn của Tiểu Liệt.

Advertisement / Quảng cáo

Ban đầu, người đàn ông này cực kỳ táo bạo, sau khi Đường Hoan chăm chỉ nói chuyện và ăn vạ thì anh bắt đầu quen với sự tồn tại của cô, quen với việc hàng ngày cô sẽ rút đủ các loại canh gà vào tai mình[2], cũng quen với việc mỗi ngày cô đều lắc lư trước mặt anh.

Quan trọng nhất là anh cũng đã quen với việc bị cô làm cho tức đến mức nổi trận lôi đình!

[2]rút canh gà: tâm sự an ủi tinh thần, truyền động lực, cảm hứng; đây là ngôn ngữ mạng.

"Từ khi Tiểu Hải tiến vào hội đồng quản trị, những người được ngài đề bạt gần như đều đã bị chèn ép, phần đông những người đó vẫn tin ngài sẽ quay về chủ trì đại cục nên đều cần mỗi nhện xuống, giữ chức vụ ở các cơ sở, chờ ngài về."

Tiểu Hải là thằng con riêng được Tiểu Kim Trung nâng đỡ.

Tiểu Liệt ngông cuồng tất nhiên là vì anh có bản lĩnh dễ ngông cuồng. Mặc dù đã bị đá ra khỏi hội đồng quản trị của Tiểu gia nhưng trong công ty vẫn có vô số người tin tưởng và ngưỡng mộ anh. Lúc này, người đang báo cáo công tác cho anh chính là thư ký "cũ" của anh, Lý Hằng.

Người có năng lực, bất kể lúc nào cũng đều có thể Đông Sơn tái khởi[3], Tiểu Liệt chính là một trong số đó. Không có Tiểu gia cũng chẳng sao, chỉ cần anh khôi phục ý chí chiến đấu, với thủ đoạn của anh, hoàn toàn có thể tạo ra một Tiểu gia khác!

[3] Đông Sơn tái khởi hay Đông Sơn phục khởi: chỉ việc tạo dựng lại sự nghiệp, danh tiếng sau khi đã thất bại.

Sau khi báo cáo xong, nhớ tới người phụ nữ có thể gây ảnh hưởng cho boss, thư ký Lý lương lự không biết nên nói ra sự việc mà mình tìm hiểu được hay không..

"Tổng giám đốc, Lâm tiểu thư....." - Thư ký Lý áp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (20)

Nói thật thì... Ân tượng của thư ký Lý đối với Lâm Di Nhu cũng không được tốt cho lắm.

Tuy cô ta dịu dàng, lương thiện nhưng lại luôn do dự, thiếu quyết đoán, lưỡng lự giữa hai người đàn ông, không biết cách xử lý mối quan hệ sao cho tốt. Nếu không phải vì cô ta, tổng giám đốc sẽ chẳng tức giận rồi bị tai nạn xe cộ.

Lâm tiểu thư?

Người đầu tiên Tiểu Liệt nghĩ tới vậy mà lại là người phụ nữ chết tiệt - Lâm Di Hoan.

"Hiện tại, Lâm tiểu thư đã trở về Lâm gia. Hơn nữa..... Sắp phụng tử thành hôn[1] với Trình Ánh."

Tiểu Liệt lập tức nhũn chặt mày.

Đúng lúc này, Đường Hoan đẩy cửa đi vào và nghe thấy tất cả.

Phụng tử thành hôn? ([1]Có con rồi mới cưới.)

Giỏi thật! Hôn lễ trước bị bỏ dở giữa chừng còn chưa kịp lắng xuống đã sắp tổ chức một hôn lễ khác? Hơn nữa còn có con trước khi cưới? Trình Ánh không hổ là khí vận chi tử, năng lực ở khía cạnh nào cũng mạnh hơn so với người khác!

Advertisement / Quảng cáo

"Ồ, chị gái của tôi sắp phụng tử thành hôn ấy hả?"

Không hề kiêng dè cũng chẳng để tâm, Đường Hoan đi tới gõ mặt bàn làm việc của Tiểu Liệt: "Đồ ăn đã chuẩn bị xong, hôm nay ăn móng heo, thư ký của anh có ở lại ăn cơm chung không?"

Nghe thấy hôm nay ăn móng heo, khoe miệng Tiểu Liệt bất giác giật giật.

Người phụ nữ chết tiệt này, không biết trong lòng cô nghĩ gì mà lại chủ trương ăn gì bỏ nấy. Hôm qua ăn chân vịt, hôm kia ăn chân gà, hôm trước nữa thì ăn cả đồng chân để...

Những món ăn có quá đầy xương đó, trước nay anh đều không động đến. Nhưng, người phụ nữ chết tiệt này lại có cả đồng dao lý lớn, niệm đi niệm lại như hòa thượng niệm kinh, anh không ăn không được!

Thư ký lý nhìn Lâm Di Hoan, người phụ nữ có vẻ ngoài giống hệt Lâm tiểu thư nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược. Chẳng biết vì sao mà hần lại thấy boss của mình ở chung với Lâm Di Hoan còn tự nhiên hơn khi ở bên Lâm Di Nhu. Hơn nữa, người phụ nữ này làm cần trước mặt boss như vậy mà boss lại không hề tức giận.

Thư ký Lý cảm thấy hình như mình đã phát hiện ra điều gì.

Nhìn thấy ánh mắt nén cười của thư ký Lý, Tiêu Liệt bất giác bức bối, anh đánh bay bàn tay đang đặt trên vai mình ra, có chút mất kiên nhẫn.

Lâm Dĩ Hoan càng ngày càng làm căng, ở trước mặt người ngoài cũng không kiềm chế! Tiêu Liệt theo bản năng không muốn người khác nghĩ mình và Lâm Dĩ Hoan có gì đó.

Advertisement / Quảng cáo

Mu bàn tay bị đánh bay của Đường Hoan lập tức dỏ lên, làm một người đàn ông mà Tiêu Liệt xuống tay chẳng dễ ý nặng nề gì cả.

Cảm nhận được mu bàn tay có chút đau nhức, Đường Hoan lập tức trằm mặt, dẫu đi sự nhẹ nhõm và vui vẻ trong đáy mắt.

"Lâm Dĩ Nhu muốn kết hôn, có bản lĩnh thì anh đi cướp về ấy, giận dữ với tôi thì được cái gì!" - Đường Hoan xoa xoa vết hồng trên tay mình.

Nhìn thấy dẫu vết trên tay cô, Tiêu Liệt mắt tự nhiên chớp chớp mắt, nhưng sau khi nghe được những lời cô nói, lửa giận lập tức bốc lên. Cô đứng là... một phút không khơi mào lửa giận của anh thì không chịu được.

"Có điều cướp về cũng vô dụng. Tình tình của anh táo bạo như vậy, chẳng lẽ sẽ cam tâm tình nguyện làm cha hì[2]?"

Đường Hoan là người cực kỳ thủ dai, hận nhất là bị người ta đánh. Ở cô nhi viện, đám nhò không cha không mẹ đã từng đấu đá với nhau, cô luôn là người đánh nhau tàn nhẫn nhất, chỉ cần trên mặt đất có một viên gạch là cô có thể cầm lên để đập vào đầu kẻ khác ngay được!

Việc cô ghét nhất là bị đánh!

Tiêu Liệt dùng lời nói chèn ép cô cũng không sao, bởi vì từ nhỏ đến lớn, đến chính cô cũng không đếm được số lần mình phải chịu xem thường và bị chèn ép. Nhưng, đánh cô thì không được!

[2] 喜当爹(hì làm cha): đây là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ một người đàn ông dù biết người phụ nữ mình theo đuổi đã mang thai con của người khác nhưng vẫn yêu hoặc cưới. Một từ khác là hiệp sĩ tiếp mâm (接盘侠) cũng có nghĩa tương tự.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (21)

Một khi Đường Hoan đã độc miệng thì có thể "đâm" cho tim, gan, tỳ[1], thậm người khác đều đau.

[1] tỳ: là lách

Tiêu Liệt lập tức nắm chặt tay thành quyền.

Đứng một bên, thư ký Lý kinh hồn bạt vía. Không ngờ boss chỉ tạm rời khỏi thương trường mà mỗi ngày lại sống kích thích như vậy.

Quá kích thích!

Có một người miệng độc bên cạnh, báo sao Boss có thể vực dậy nhanh chóng thế, chắc boss đã hận không thể vực dậy chỉ trong một tích tắc để lấp kín miệng cô rồi.

"Nói đi cũng phải nói lại, chưa nói đến việc anh có đồng ý làm cha hì hay không, kể cả anh có muốn cũng chưa chắc Lâm Dĩ Nhu đã nguyện ý! Thật đáng thương, đưa tới của cũng không ai nhận."

Tiêu Liệt tức đến mức bật cười.

Vì thế, anh cười lạnh: "Đưa tôi tới cửa cũng không ai nhận? Lâm Dĩ Hoan, cô tự nhìn lại mình đi, cô lì lợm bám lấy tôi như vậy, cô mới chính là người bị đưa tới cửa!"

Lập tức, trong lòng thư ký Lý lộp bộp vài tiếng, nhìn về phía Đường Hoan theo bản năng.

Hắn cảm thấy boss nhà mình đang tìm đường chết, làm gì có người phụ nữ nào chịu được những lời nói như vậy? Có điều, hẳn theo boss nhiều năm, vẫn luôn thấy boss cao cao tại thượng, khinh thường phải tức giận, thậm chí rất ít khi để lộ tâm tình ra bên ngoài, không ngờ lúc cãi nhau, boss lại ấu trĩ như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Boss, boss làm sao vậy boss, boss trước kia có bao giờ dùng miệng lưỡi với người khác đâu. Nếu có người chọc giận, boss cũng chỉ thuận tay chinh người ta đến phá sản thôi mà!

"Tôi lì lợm?" - Đường hoan cảm tập tài liệu trên bàn, ném về phía Tiêu Liệt - "Tiêu Liệt, anh là kẻ khốn kiếp!"

Tập tài liệu xệt qua má Tiêu Liệt, vẽ ra một vết đỏ, mang theo đau đớn.

Sau khi ném đồ, Đường Hoan lập tức đi ra khỏi phòng, đóng rầm cửa lại.

Tiêu Liệt tức tới mức đập mạnh vào tay vịn xe lăn.

Anh cũng không biết sao mình lại tức giận, thậm chí trong lòng còn hơi hơi hối hận. Thật ra sau khi nói xong câu nói ấy, anh đã bắt đầu cảm thấy có chút không thoải mái, chỉ là, anh không nghĩ người phụ nữ chết tiệt này lại phải ứng lớn như vậy.

"Hôm nay tạm đến đây thôi." - Tiêu Liệt nói.

Khi xuống nhà ăn cơm, không thấy Đường Hoan trên bàn cơm, chỉ có người hầu đi qua đi lại làm việc, đến ngay cả móng heo cũng chẳng thấy tăm hơi.

Tiêu Liệt tức giận.

Anh không thích móng heo! Vì cái gì mà người phụ nữ chết tiệt kia chỉ nói một câu, anh lại chú ý xem trên bàn có móng heo hay không chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Thấy biểu cảm gấu đầu lòi đuôi của boss nhà mình, thư ký Lý chỉ dám cười thâm trong lòng.

Vì thế, hắn mở miệng hỏi người hầu: "Tôi nghe nói hôm nay ăn móng heo, sao lại không thấy có món đó?" - Làm một thư ký, công việc hàng đầu đó là nhìn ra tâm tư của ông chủ, sau đó hỏi ra vấn đề mà ông chủ không tiện hỏi.

Thư ký Lý tự thấy mình thật bồng bồng đất[2]

Có khi chính boss cũng không dễ ý biểu cảm hiện tại của mình giống hệt một người đàn ông cãi nhau với bạn gái, muốn biết cô thế nào nhưng lại không muốn xuống nước.

"Thiếu phu nhân vừa mang cho chó ăn rồi. Thiếu phu nhân nói, cho chó ăn còn có thể khiến chó thân thiện, cho người ăn thì chưa chắc, vậy nên còn không bằng cho chó." - Người hầu thật thà trả lời.

Thư ký Lý: "....."

Xem ra tình tình của vị này cũng không dễ chọc, so với boss nhà mình, chỉ hơn chứ không kém!

Nghe thấy đáp án, gân xanh trên trán Tiểu Liệt giật giật....

Người phụ nữ chết tiệt!

Rõ ràng là cô đang mắng khéo anh!

[2]bồng bồng dát: (đã chú thích ở những chương trước)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (22)

Ăn cơm không thấy người đâu, trong lòng Tiểu Liệt ghen một đống lửa giận.

Đến tối, tới giờ ngâm chân và mát xa, Tiểu Liệt ngồi bên bàn đọc sách, thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía cửa phòng, anh không thể tập trung xem văn kiện trên tay được.

Ngày thường, cứ đến tám giờ, Đường Hoan sẽ mang theo thùng thuốc vào phòng Tiểu Liệt. Bắt đầu từ bây rưỡi, anh đã không ngừng nhìn về phía cửa phòng. Anh cũng cực kỳ tức giận nhưng lại chẳng thể không chế được hành vi của mình, thật kỳ quái!

Cuối cùng, tiếng gõ cửa cũng vang lên.

Tiểu Liệt lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, háng giọng, cố gắng để mình trông bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì: "Vào đi."

Thấy người tới là người hầu, Tiểu Liệt nhúchặt mày: "Lâm Di Hoan đâu?"

Anh không hòa nhã nhìn người hầu mang theo thùng nước tiến vào, lửa giận trong lòng lập tức tăng vọt. Người phụ nữ chết tiệt kia thật sự bắt đầu giận dữ! Chẳng qua chỉ nặng lời với cô có một câu thôi, quả thật lòng dạ còn nhỏ hơn cả mũi kim!

"Thiếu phu nhân đã đi ngủ rồi."

"Hiện tại mới bảy giờ, sao cô ta có thể ngủ, gọi cô ta đến đây!" - Tiểu Liệt không hề ý thức được rằng mình hiện tại chẳng khác nào một đứa nhỏ vô cớ gây chuyện.

Advertisement / Quảng cáo

Người hầu là một người phụ nữ trung niên khoảng bốn - năm mươi tuổi, con gái của bà thậm chí còn lớn tuổi hơn thiếu phu nhân, vì thế, bà không nhận được mà nói chuyện thay cho cô: "Thần thể thiếu phu nhân vốn không tốt, trong khoảng thời gian này đã luôn vất vả quá mức, nếu không nghỉ ngơi từ từ, cũng không biết khi nào bệnh tình sẽ tái phát. Cô ấy thật sự đã ngủ rồi, nếu thiếu gia không tin, có thể tự đi xem."

Trong khoảng thời gian này, thiếu phu nhân đã gây hấn đi, sắc mặt hiện rõ sự ốm yếu bệnh tật, chẳng qua vì cô luôn cười cực kỳ vui vẻ nên không ai để ý tới mà thôi.

"Để thùng thuốc ở đây rồi đi ra ngoài đi, tôi tự rửa được."

A, không phải ban ngày còn câu giận ném đồ, nhẩy nhót tung tăng sao?

Làm việc vất vả... rõ ràng là lấy cớ!

Cô cho rằng cô chăm sóc anh một thời gian là anh sẽ không thể rời khỏi cô? Cô cho rằng chiến tranh lạnh từ một phía có thể khiến anh chủ động xuống nước xin lỗi?

Suy nghĩ kiểu này thật sự quá ngu xuẩn!

Tiểu Liệt nghĩ thầm, người phụ nữ kia chính là một người không chịu ngồi yên, thích làm nham, không thể ngừng nhẩy nhót lung tung dù chỉ một phút, thường sẽ chạy tới trước mặt anh lắc lư. Anh thật sự muốn xem, cô có thể nhịn được bao lâu.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi bình tĩnh lại, nội tâm Tiểu Liệt khôi phục như lúc bảy mưutính kể trên thương trường.

Anh đã hiểu quá rõ lòng người.

Người, tuyệt đối không thể quá chiều chuộng, dưới tình huống này, không thể chiều theo ý người phụ nữ kia, nếu không, cô sẽ cho rằng mình có địa vị đặc biệt trong lòng anh, sẽ càng được đà lấn tới.

Trên thương trường, Tiểu Liệt chưa từng thất bại trong việc khống chế lòng người, nhưng, rõ ràng là anh chẳng hề hiểu gì về "sinh vật" mang tên phụ nữ.

Phụ nữ khi không thù oán, có thể đối xử cực kỳ tốt với anh, nhưng một khi bắt đầu "ghen" rồi thì lật mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

"Lâm Di Hoan..."

Tiểu Liệt phát hiện, quả thật anh đã quá xem thường người phụ nữ này. Vài ngày trôi qua, vậy mà cô có thể nhịn được, một câu cũng không nói với anh. Cô cũng chẳng hề tránh né anh, lúc cần ăn cơm thì ăn cơm, lúc nên xem TV thì xem TV, cô chỉ coi anh thành một người vô hình, không tồn tại trong nhà mà thôi.

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn sang: "Có chuyện gì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (23)

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn về phía Tiểu Liệt, không nóng không lạnh hỏi một câu: "Có chuyện gì sao?"

Đứng, nghĩ khi của cô chính là nghĩ khi khiến người ta bực bội, không mặn không nhạt, không nóng không lạnh, không có bất cứ cảm xúc nào, khách sáo mà lại xa cách, giống như nói chuyện với một người xa lạ vậy!

Rõ ràng cô là người lì lợm bám dính lấy anh trước, giờ lại phò ra đáng về khách sáo xa cách, rốt cuộc là cô muốn gì?

Hóa khí trong lòng Tiểu Liệt lập tức tăng vọt nhưng anh vẫn cố áp nó xuống, chỉ vào đĩa thức ăn trước mặt Đường Hoan: "Tôi muốn ăn món kia."

Đường Hoan không chớp mắt lấy một cái, nói với người hầu: "Thiếu gia nhà các người muốn ăn món này, gấp cho anh ta chút đi."

Tiểu Liệt tức tới mức mặt hết xanh rồi lại trắng, anh quăng đĩa lên bàn: "Lâm Di Hoan....." Rốt cuộc thì cô muốn gì? Gây chuyện lâu như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ à?

Anh còn chưa kịp nói hết, Đường Hoan đã đặt đĩa sang một bên, chuẩn bị rời đi từ lúc anh ném đĩa. Quá rõ ràng, cô không định nghe những lời cầu giãn của anh.

Tiêu Liệt không nhin nổi nữa, nhanh chóng túm lấy cổ tay Đường Hoan: "Lâm Dĩ Hoan, rốt cuộc thì cô muốn gì?" - Trong giọng nói của anh thậm chí còn mang theo chút thỏa hiệp khó có thể phát hiện.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan không định phản ứng lại Tiêu Liệt, cô muốn rời đi. Nhưng, cổ tay đã bị túm chặt, làm gì cũng không tránh thoát được, cổ vận tay cũng không ra, cô chỉ có thể giãn dừ nhìn chăm chăm Tiêu Liệt: "Tôi phải hỏi anh muốn gì mới đúng! Anh buông tay tôi ra!"

Tuy rằng ngữ khí của cô cực kỳ không tốt nhưng chẳng hiểu vì sao sau khi cô nói chuyện với mình, nhìn thấy cô tức đến mức phồng má, tâm tình của Tiêu Liệt lại dần tốt lên.

Hơn nữa, sau khi tâm tình tốt lên, Tiêu tiên sinh chẳng hề biết dừng chân trước vực thẳm mà lại tiến thẳng trên con đường tìm chết, một đi không trở về...

"Lâm Dĩ Hoan, tôi không buông, cô có thể làm được gì?"

Tiêu Liệt giật mạnh cổ tay Đường Hoan khiến cô lao đảo, suýt nữa thì ngã luôn lên trên xe lăn của anh.

"Có phải vì trong thời gian này tôi đã quá sa sút nên cô ảo tưởng rằng mình có thể lên mặt với tôi, cho rằng có thể tùy tiện vô viển, dẫm nát tôi?"

Đường Hoan càng tức giận, Tiêu Liệt càng cảm thấy vui sướng.

Tình trạng này tốt hơn đáng về âm u mấy ngày nay rất nhiều!

Advertisement / Quảng cáo

"Hôm nay, tôi nói cho cô biết, Lâm Dĩ Hoan, nơi cô đang đứng là địa bàn của tôi, cho nên tốt nhất là cô tôn trọng tôi, nghe lời tôi một chút, nếu không, tôi không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu!"

Khi Tiêu tiên sinh tìm đường chết, chắc cũng chẳng để ý xem hành vi của mình ấu trĩ đến mức nào. Biết rõ đối phương sẽ vô cùng tức giận, trừng mắt với mình sau khi nghe được những lời này nhưng anh vẫn cố tình phun ra nhiều câu tì tiện.

Anh cứ muốn nhìn thấy đáng về tức giận nhưng không thể làm gì của cô.

Nếu Đường Hoan đọc suy nghĩ của Tiêu Liệt, chắc sẽ đồ luôn bát canh trên bàn vào đầu anh mất.

Mẹ nó, tên thiếu năng trí tuệ chết tiệt!

Bàn tay to lớn của Tiêu Liệt cứ như kim sắt kẹp chặt cổ tay Đường Hoan, đã vậy, anh còn nói chuyện khó nghe, Đường Hoan thật sự không nhịn được nữa!

Cô cúi xuống, cắn mạnh lên tay Tiêu Liệt, thừa dịp anh bị đau, buông lỏng tay thì đã vào xe lăn của anh, khiến xe lùi lại một đoạn dài. Sau đó, cô mắng to một câu: "Vương bát đàn![1]" rồi đi thẳng về phòng, không thèm quay đầu nhìn lại.

[1]Vương bát đàn: đây là một câu chửi khá nặng nề của bên Trung, Diệp mã không biết lên dịch thế nào sang tiếng Việt sao cho tương đương với nghĩa của từ đó, lại đủ nặng nề mà không quá vô văn hóa. Vì dù sao thì đây cũng là "văn" nên Diệp mã xin phép để nguyên vậy. ("Đồ vô lại/ Đồ khốn nạn/ Đồ chết tiệt" thì không đủ nặng nề, "đồ chó chết" thì nặng quá, không hợp dùng trong văn:v, nếu mọi người thấy dùng "đồ chó chết" cũng được thì Diệp mã sẽ sửa lại)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (24)

Tiêu Liệt không ngờ, anh muốn nhìn thấy đáng về tức giận của người phụ nữ chết tiệt kia, kết quả, người chịu tức giận lại là anh, đã vậy còn suýt ngã.

Cô cô cô, cô dám đá cả xe lăn của anh!

Suýt nữa thì Tiêu Liệt ngã xuống xe lăn theo quán tính. Trận chiến này, anh hoàn toàn thất bại!

Bởi vì ấn thiết trên tay Đường Hoan nên Tiêu Liệt vẫn luôn khó chịu trong lòng. Khi thư ký Lý đến báo cáo công tác, thấy boss nhà mình vẫn âm u như trước, không cần hỏi hần cũng đoán được, boss bị tiểu Lâm tiểu thư chọc tức.

Lại nói, hần thật sự bội phục cô em gái này của Lâm Dĩ Nhu.

Rõ ràng bẩm sinh đã yếu ớt lại không dưỡng bệnh từ trẻ, hết lần này đến lần khác khiêu chiến sự nhẫn nại của tổng giám đốc, quả nhiên là một người phụ nữ đặc biệt.

"Boss, Tiêu Kim Trung đã cắn cầu, ông ta muốn lấy bằng được mảnh đất phía nam thành phố, thậm chí còn muốn đổ hết vốn lưu động của Tiêu gia vào đó. Chi cần chờ đến lúc tài chính của Tiêu thị bị kẹt là ngài có thể trở về chủ trì đại cục." Trừ cô thanh mai trúc mã Lâm Dĩ Nhu là được boss quan tâm quá mức thì những lĩnh vực khác, boss vẫn luôn sát phạt quyết đoán, đây cũng chính là một trong những điểm khiến thư ký Lý bội phục Tiêu Liệt. Giống như một con sói, người đàn ông này có dã tâm và mưu kế vô cùng kín đáo, đủ để khiến người ta phải thần phục!

Đối với những việc nằm trong lòng bàn tay của mình, Tiêu liệt chỉ cười lạnh một tiếng.

Vật trong túi mà thôi, Tiêu Kim Trung nhảy xuống hồ theo kế hoạch của anh.....

Advertisement / Quảng cáo

Là chuyện trong dự kiến, chẳng có chút khiêu chiến gì cả, thậm chí còn không đủ để gọi lên sự hưng phấn của anh.

"Bắt đầu chuẩn bị những tư liệu liên quan đến việc điều trị chân của nước ngoài cho tôi, cũng liên hệ với đội ngũ chữa bệnh hàng đầu quốc tế, cố gắng trong thời gian ngắn nhất, chữa khỏi chân cho tôi"

Ngón tay mang theo nhẵn phi thủy của Tiêu Liệt gõ vào mặt bàn, vang lên những âm thanh giòn giã, càng khiến người đàn ông này thêm trầm ổn, cơ trí hơn.

Chữa khỏi chân trong thời gian ngắn nhất!

Thoát khỏi Lâm Dĩ Hoan, người phụ nữ chết tiệt, bám dai như đĩa!

Hiện tại, đây chính là mục tiêu duy nhất của Tiêu Liệt.

Anh không thể cứ tiếp tục đến giờ là bắt gác nhìn cửa, chờ Lâm Dĩ Hoan tới ngâm chân, mát xa cho mình được.

Đợi sau khi chữa khỏi chân, anh muốn tất cả quay lại quỹ đạo cũ, bao gồm cả vị trí của Lâm Dĩ Nhu và Lâm Dĩ Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

"Boss....." - Thư ký Lý cảm thấy đầu mình phình to, không biết vì sao hần luôn là người phải làm những chuyện gây nguy hiểm cho tính mạng..

"Hửm?" - Tiêu Liệt lười biếng phát ra một tiếng, ý bảo hần tiếp tục nói.

Thư ký Lý căng da đầu, lấy từ trong cặp ra một tấm thiệp mời, đúng, là thiệp mời tới dự hôn lễ của Lâm tiểu thư. Thiệp mời của hôn lễ phụng tử thành hôn, nói xem, lấy ra có gây nguy hiểm cho tính mạng hay không?

"Trình Ảnh mời ngài tới tham dự... hôn lễ của gã."

Lại nói, Trình thiếu và boss nhà hắn đúng là một cặp oan gia, từ nhỏ đã tương ái tương sát. Trình thiếu có gì cũng phải khoe với Boss, thậm chí, thư ký Lý còn hoài nghi, Boss tâm tâm niệm niệm Lâm Dĩ Nhu như vậy là do Trình Ảnh luôn khoe khoang trước mặt anh nên anh mới sinh ra tâm tư muốn cướp đoạt.

Tình cảm giữa những người dân ông phức tạp hơn phụ nữ rất nhiều, vừa có thể là anh em cùng sống cùng chết đồng thời lại có thể tương ái tương sát như kẻ địch.

Đúng như dự đoán, Tiêu Liệt nghe vậy thì lập tức lạnh mặt, tay bắt gác nắm chặt thành quyền.

"Nếu như tôi không đoán sai thì tiểu Lâm tiểu thư là em gái của Lâm tiểu thư, cũng sẽ tham dự hôn lễ. Boss, lúc đó, ngài dùng thân phận gì để tham dự?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (25)

Lấy thân phận bạn thân để tham dự, Lâm Dĩ Hoan sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ.

Dù sao thì khi Tiêu Liệt rời bỏ hôn lễ, tất cả mọi người đều biết anh cưới phải "hàng giả" Lâm Dĩ Hoan, chẳng rõ hiện tại có bao nhiêu người đang chờ xem cảnh Lâm Dĩ Hoan mất mặt nữa. Nếu Tiêu Liệt dùng thân phận bạn thân để tham gia hôn lễ của Trình Ảnh và Lâm Dĩ Nhu, khác nào nói cho tất cả mọi người rằng anh không thích Lâm Dĩ Hoan.

"Boss, tôi cảm thấy ngài nên tham dự hôn lễ với tiểu Lâm tiểu thư, hơn nữa, càng tình cảm càng tốt, để những kẻ xem ngài như trò hề phải mất mặt, ngài thấy có được không?" - Thư ký Lý thử thăm dò.

"Lý Hằng, tôi nhớ rõ cậu không phải người thích xem vào chuyện không liên quan đến mình." - Tiêu Liệt híp mắt, sâu kín nói.

Thư ký Lý lập tức rũ mi, che đi ánh mắt: "Là tôi đã đi quá giới hạn."

Một tâm, Boss à, tôi cũng vì muốn tốt cho ngài thôi.

Chẳng lẽ ngài không chú ý tới thái độ của ngài với Lâm Dĩ Hoan không được bình thường?

Chẳng lẽ ngài không phát hiện, với tính cách của ngài, nếu có người đối xử với ngài như Lâm Dĩ Hoan, ngài đã sớm quăng người đó tới Châu Phi đào than đá?

Tôi cũng vì sợ chấp niệm của ngài quá sâu khiến mất bị mờ mà thôi!

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Liệt khịt mũi coi thường thư ký Lý nhưng khi ngồi một mình suy nghĩ trong thư phòng, cũng không biết nghĩ tới cái gì mà lại đẩy xe lăn đi tìm Đường Hoan...

Đường Hoan vẫn luôn ở phòng dành cho khách trong biệt thự.

Khi Tiêu Liệt đẩy xe lăn đi vào, nhất thời sững sốt. Phòng được trang trí vô cùng nhẹ nhàng, màu sắc ấm áp, rèm cửa xanh da trời nhẹ nhàng lay động, cây Dạ Lan Hương đang đua theo gió, tươi mát đến mức khiến lòng người vui vẻ.

Nếu ai đó không biết, có lẽ sẽ tưởng đây là phòng ngủ chính cũng nên, phòng của Tiêu Liệt với ba màu đen-trắng-xám, lạnh lẽo như không có hơi người còn giống phòng cho khách hơn.

Ngủ trưa đến giờ còn chưa tỉnh, không sợ ngủ rồi chết luôn à.

Tiêu Liệt nhìn "một đồng nhỏ" quần chân trên giường, chậm rãi di chuyển xe lăn quanh phòng.

Trên bàn để gối ngang một đồng sách về y học: Huyền vị trên cơ thể, phương pháp mát xa, cách phòng chống cơ bắp bị teo,...

Sau khi thử lật vài quyển, Tiêu Liệt theo bản năng quăng sách xuống bàn. Không biết vì sao tìm anh lại gặp rất nhanh, cứ như chợt dạ, lại như kháng cự. Lâm Dĩ Hoan đọc những quyển sách y học buồn tẻ đó vì anh? Rốt cuộc thì có muốn làm gì? Có có âm mưu gì?

Trên tủ đầu giường đặt rất nhiều lọ thuốc, lớn nhỏ đều có.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Liệt ngồi ở mép giường, nhìn chăm chăm người đang ngủ một lúc lâu. Đường Hoan chẳng có phản ứng, nếu không phải ngực cô còn phập phồng, chỉ sợ anh cũng sẽ tưởng cô đã ngưng thở.

Vì quá nhàm chán, anh tiện tay cầm lên một lọ thuốc.

Bảo Tâm Ninh, thuốc đặc trị tim, nhanh chóng ổn định nhịp đập của tim, khuyết điểm là khiến người dùng ử oài, thích ngủ, cả người mệt mỏi, tính tình táo bạo.

Tiêu Liệt bắt gác nắm chặt lọ thuốc trong tay, rời khỏi phòng Đường Hoan nhanh như chạy trốn.

Cho nên, cô chưa từng đến tìm anh vào buổi chiều là vì sau khi uống thuốc, cô cần ngủ trưa?

Cho nên, tính tình cô táo bạo là vì tác dụng phụ của thuốc?

Hệ thống cười một cách máy móc[1]:.....Tính cô táo bạo là do trời sinh! Anh suy nghĩ quá nhiều rồi!

Rõ ràng phải là người nằm trên giường bệnh và được chiếu cố, thể nhưng cô chưa bao giờ để lộ ra góc yếu ớt của mình, không biết vì sao trong lòng Tiêu Liệt lại bùng lên một ngọn lửa giận không tên, người phụ nữ này chán sống rồi à!??

[1]vậy cười: là cách đọc "mim cười" của Đài Loan. Ban đầu từ này được dùng để chỉ sự vui vẻ, hạnh phúc, hoặc hài lòng nhưng sau này còn được dùng với nhiều nghĩa khác nhau, như cười lạnh lùng, vô cảm và không còn gì để nói, cười một cách máy móc. Giống như icon ":)" này của bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (26)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đường Hoan bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức.

Có người gọi điện thoại tới đúng lúc cô đang ngủ, vì thế cô mơ mơ màng màng mở luôn loa ngoài, ném di động sang một bên.

"Tiểu Hoan."

Đường Hoan ngáy giấc "Văng" một tiếng, xuyên qua mí mắt, cô nhìn thấy trên màn hình điện thoại mờ mờ hai chữ "Ma ma"(mẹ)

"Đầu tháng chín này, chị gái con sẽ tổ chức hôn lễ."

"À..." - Đường Hoan mơ màng dụi đầu vào trong chăn, xoay qua xoay lại - "Con đã biết..." Đến lúc đó con sẽ tham gia.

Không có việc gì thì tắt máy điiiii, tôi vẫn muốn ngủ tiếp!

Nhưng Đường Hoan còn chưa kịp nói hết câu thì mẹ Lâm ở đầu dây bên kia đã tiếp tục lên tiếng: "Đến lúc đó, con không cần về, đỡ phải kéo theo sát thân Tiểu Liệt tới."

Động tác lẩn lộn của Đường Hoan lập tức cứng đờ, con buồn ngủ bay đi hơn phân nửa.

Mẹ Lâm tiếp tục lái nhài: "Hiện tại con đã gả cho Tiểu Liệt, phải giúp chị con nhiều hơn! Tiểu Liệt là người cực kỳ cực đoan, lúc trước chị con bị ma xui quỷ khiến mới đồng ý ở bên Tiểu Liệt sau khi cãi nhau với Trình Ánh."

"Giờ Di Nhu đã làm lãnh với đứa nhỏ Trình Ánh, chẳng biết Tiểu Liệt có kích động làm ra việc gì không. Nếu con phát hiện manh mối thì phải can hấn ta lại ngay, đừng để hấn ta làm hỏng hôn lễ của chị con, con nghe thấy không?"

Đường Hoan liếm liếm môi, càng nghe càng hựt hẩng.

Advertisement / Quảng cáo

Mang theo vài phần trào phúng, cô lên tiếng: "Mẹ cũng biết Tiểu Liệt cực kỳ cực đoan, gả con sang đây lâu như vậy, mẹ cũng chưa từng hỏi thăm xem con sống thế nào, cũng không lo lắng anh ta nhất thời kích động, làm gì con sao?"

Lòng người luôn bất công, kể cả là hai đứa con ruột thịt, người mẹ cũng sẽ gần gũi với đứa này hơn đứa kia.

Sức khỏe không tốt, lại không lớn lên cạnh mẹ Lâm, tất nhiên là sẽ kém Lâm Di Nhu hiểu ý người rồi.

Aiz, có chút thương tâm nha!

Nữ phụ bìa đồ đạn, kể cả là chị em cùng mẹ đẻ ra với nữ chính cũng chỉ có thể rơi vào tình trạng xấu hổ cha không yêu, mẹ không thương thôi.

Mẹ Lâm không nghĩ Đường Hoan sẽ hỏi như vậy. Bà ta xấu hổ, dừng nói một lúc rồi sau đó bồi thêm một câu: "Tiểu Hoan, mẹ biết con chịu thiệt thòi nhưng vẫn đã đóng thuyền, con tự chăm sóc mình cho tốt."

Đường Hoan cảm di động, tự giễu mà cười thành tiếng.

May mắn, trong thế giới của cô, cô là một cô nhí, chứ nếu có cha mẹ kiểu này, cô thả không có còn hơn.

Cười rồi lại cười, sắc mặt cũng dần lạnh xuống, Đường Hoan chỉ thương cảm trong tíc tắc mà thôi.

"Được rồi, con sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Không cần mẹ dặn dò, con cũng vẫn luôn biết cách tự chăm sóc mình."

Nghe vậy, mẹ Lâm lập tức không vui, oán giận nói: "Đứa nhỏ này, nói chuyện như mang theo gai, bảo sao không thể chung sống hòa thuận với người bên nhà ông ngoại được." - Nói xong, bà ta lập tức cúp điện thoại.

Đường Hoan vẫn ngồi yên trên giường, một là vì chưa tỉnh ngủ, hai là vì cô bức mình.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ mãi vẫn thấy không thể nuốt nổi cục tức này, Đường Hoan tức giận ném mạnh điện thoại xuống đất.

Đột nhiên bên tai vang lên một tiếng cười nhạo: "Sức khỏe đã không tốt, tính khí còn chẳng ra gì, sợ mình sống quá lâu à?"

Đường Hoan giật thót, suýt nữa thì ngã lăn xuống giường.

Ai?

Ai đang nói chuyện?

Đường Hoan sợ quý mà!

Đường Hoan cẩn thận xoay đầu nhìn xung quanh, vì thế, cô thấy được đôi mắt đen đầy trào phúng của Tiểu Liệt. Ngồi bên bàn đọc sách, Tiểu Liệt báy ra biểu cảm vua miệt thị [1] với Đường Hoan.

Đường Hoan đành mặt: "Anh vào từ khi nào?"

Sau đó, cô nhìn thoáng qua cái áo sơ mi dài dùng để làm áo ngủ mà mình đang mặc, tru lên một tiếng đầy thâm thiết: "A!!! Tên bên thái chết tiết, anh vào đây từ khi nào?"

[1]vua miệt thị(王之蔑视): ngôn ngữ mạng, nghĩa như tên. Từ này xuất hiện tự tháng 8 năm 2016, trong trận bán kết bóng chuyền của Trung Quốc và Hà Lan. Trong trận đấu, Chu Đình đã làm một động tác ăn mừng vô cùng đặc biệt, được cư dân mạng dùng làm meme, gọi là "vua miệt thị"

Hình ảnh đó đây.

Thật sự không muốn đưa hình lên, sợ làm sụp hình ảnh của Tiểu Liệt, nhưng có lẽ tác giả chỉ muốn nói là Tiểu Liệt đang tỏ ra cực kỳ khinh bỉ Đường Hoan thôi, không đến nỗi như hình... azzzz

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 80: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (27)

Mặt Tiểu Liệt hết xanh rồi lại trắng.

Biến thái chết tiết?

Tiêu Liệt vốn không để ý Đường Hoan đang mặc gì. Dù sao thì từ trước đến nay, anh không phải người có dục vọng cao, cũng chẳng có nhu cầu lớn với phụ nữ nên đương nhiên sẽ không chú ý tới quần áo của Đường Hoan.

Có điều, sau khi nhìn theo ánh mắt của Đường Hoan, thấy được đôi chân dài trắng bóng, cùng quần lót màu lam như ẩn như hiện... Trên mặt Tiêu Liệt xuất hiện một vết đỏ, tuy rằng rất khó phát hiện.

Anh bình tĩnh, nói ra những lời sắc bén: "Mặc như vậy cũng không thấy có gì hấp dẫn, thật đáng buồn."

Đường Hoan tức đến mức nhảy lún xuống sàn nhà: "Là tôi không hấp dẫn hay là anh "không được?"

Cú nhảy này của cô khiến cảnh lắp ló dưới gấu áo hiện lên trong tích tắc, lọt vào đáy mắt Tiêu Liệt.

Tiêu Liệt chẳng biết mình có bị quấy ám hay không mà...

Lập tức có phản ứng!!!

Mặt của Tiêu tiên sinh, gần như là bị chính mình đánh sưng[1].

Vì thế, anh không dấu vết nói sang chuyện khác: "Mấy ngày nữa là hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu, em đi tham dự với tôi."

Advertisement / Quảng cáo

"Hả?" - Đường Hoan sững sờ, sau đó nhanh chóng cự tuyệt - "Tôi không đi, tôi không đi với anh."

Cô cự tuyệt vô cùng dứt khoát khiến mặt Tiêu Liệt lập tức đen lại.

"Em không đi, chẳng may đến lúc đấy tôi kích động cướp cô dâu... Chuyện kết hôn lần trước, tôi đã thành trò cười trước mặt bao người, chẳng lẽ, tôi sẽ lại trở thành trò cười trước mặt người khác lần nữa?"

Đề cập đến hôn lễ, Tiêu Liệt không tự nhiên chớp chớp mắt: "Chuyện hôn lễ... là tôi khiến em chịu thiệt thòi." - Khó khăn lắm, Tiêu Liệt mới nói thành câu, vốn định xin lỗi nhưng anh không xuống nước nới.

Đường Hoan lập tức kinh sợ: "Anh anh anh... Vậy mà anh lại thừa nhận sai lầm của mình! Chắc chắn là anh có âm mưu gì với tôi rồi! Có phải anh định đưa tôi đến hôn lễ, sau đó thần không biết, quỷ không hay mang Lâm Dĩ Nhu rời khỏi, để tôi lại thay Lâm Dĩ Nhu kết hôn với Trình Ánh đúng không?"

Nói xong câu kia, Tiêu Liệt vốn cực kỳ mất tự nhiên nhưng sau khi nghe những lời suy diễn của Đường Hoan, anh như bị dội một chậu nước đá, lạnh thấu tim.

"Trong đầu em toàn nước thôi à?" - Tiêu Liệt gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Người phụ nữ chết tiệt này, chỉ số thông minh không cao mà tưởng tượng lại rất phong phú!

Đường Hoan bĩu bĩu môi: "Kể cả không như tôi tưởng tượng thì tôi cũng không đi. Anh cũng nghe thấy rồi đấy, mẹ của Lâm Dĩ Nhu không cho tôi đi, sợ tôi đem theo sát thủ tới."

Tiêu Liệt nhịn không được, tức đến mức bật cười: "Mẹ của Lâm Dĩ Nhu chẳng lẽ không phải mẹ của em?"

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cúi đầu, ngón tay vò vò gấu áo sơ mi, không nói lời nào.

Nhớ tới cuộc gọi vừa nãy, mẹ Lâm chẳng chút quan tâm tới cô, Tiêu Liệt nhủ nhủ mây, buột miệng nói: "Bà ta là cái thá gì. Em lấy danh nghĩa Tiêu thái thái tham gia hôn lễ, bà ta có tư cách gì để trách em."

"Vậy anh cam đoan với tôi không được cướp cô dâu."

Nếu Tiêu Liệt không gây rối, Đường Hoan cũng rất sẵn lòng đi chào hỏi khi vận chỉ từ Trình Ánh và nữ chính Lâm Dĩ Nhu. Trong cốt truyện, phải hai năm nữa Trình Ánh mới vô ý ngoại tình, nhưng biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, gặp trước vẫn tốt hơn.

Tiêu Liệt nghiến răng ken két: "Ai nói cho em là tôi muốn cướp cô dâu?"

Trước tới nay, đàn ông tranh đấu đều phải lập mưu rồi mới hành động, kích động đi cướp dâu, quả thật là việc ngu xuẩn!

[1] *Tự và mặt: tương đương với câu "tự dưng vào chân mình" của giới trẻ Việt Nam. Ở đây, Tiêu Liệt vừa nói Đường Hoan không có sức hút, vậy mà ngay sau đó đã có phản ứng với cô -> anh tự và mặt mình:)))*

Vì Tiêu Liệt đã dần thay đổi thái độ với Đường Hoan nên Diệp mỗ cũng sửa cách xưng hô của anh luôn. Diệp mỗ có một niềm đam mê khó diễn tả với xưng hô "Tôi-em".

Hôm nay mát trời, đăng thêm hai chương, nhất "bạn nào đó" nhé:v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (28)

"Cả chú rể cũng không được cướp!" - Đường Hoan nhanh chóng bổ sung.

Cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức muốn cạy đầu cô ra xem rốt cuộc thì cô đang nghĩ cái gì.

Nháy mắt đã tới ngày thành hôn của Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu.

"Tục ngữ có câu, quần từ báo thù mười năm chưa muộn.

"Tục ngữ nói thật hay, thiên hạ nơi nào không có lạ, có gì nhớ mãi một cảnh hoa."

"Lại có một câu tục ngữ nói thế này, làm người không nên treo cổ mãi trên một thân cây. Ít nhất cũng phải chọn thêm vài thân cây khác, xem thất cổ ở cây nào thì đẹp nhất."

Lý Hằng đang lái xe, hai tay nắm chặt vô-lăng, ghen cười tới mức gân xanh trên thái dương giật liên hồi.

Đường Hoan sợ Tiêu Liệt sẽ suy nghĩ cực đoan, gây ra chuyện mất mặt ở hôn lễ, vì thế nói bóng nói gió, vắt hết đầu óc để tẩy não anh.

Tiêu Liệt cúi đầu, tập trung xem tài liệu đề trên đùi... Nếu bỏ qua bàn tay đang nắm chặt thành quyền của anh thì đúng là đang tập trung thật.

"Ý từ ẩn sau những câu tục ngữ đó là, nếu anh thích một ai, thích đến mức không thể tự chủ được, nhưng, người ta chỉ xem anh như lớp xe dự phòng, anh phải học cách đưa mắt nhìn xa hơn, xem xem còn ai khác có thể khiến anh yêu nữa không."

Advertisement / Quảng cáo

"Còn nếu "không phải" cô ta, không được" thì anh phải học cách nhẫn nhịn, sau đó chơi chết tình địch đã cướp cô ta, rồi mới "ôm người đẹp" về. Nhớ kỹ, tình địch phải thật sự ngã không thể đứng dậy nổi mới được cướp người. Nếu

không, có khi người ta sẽ trong ngoài phối hợp, giết chết anh đấy."

Đường Hoan cẩn thận nhắc nhở Tiểu Liệt về ý thức an toàn.

Tiểu Liệt không thể nhịn nổi nữa, móc từ trong túi một hộp chocolate, lấy ra một viên rồi bóc vỏ, nhét vào miệng Đường Hoan.

Đầu ngón tay chạm vào cái lưỡi mềm mại của cô, Tiểu Liệt cảm thấy như có một ngọn lửa đang bùng cháy, anh nhanh chóng thu tay về, trên mặt lại không có bất cứ biểu cảm nào khác thường.

Đường Hoan không hiểu gì là lẳng mạn, cô nhanh chóng lấy khăn giấy ra rồi nhét chocolate vào, sau đó, nhìn Tiểu Liệt đầy kinh hãi: "Anh đi WC xong đã rửa tay chưa?"

Ngón lửa đang bùng cháy ở đầu ngón tay Tiểu Liệt bị hất một chậu nước đá, phát ra những tiếng xèo xèo.

Anh hít sâu một hơi, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Câm miệng!"

Đang lái xe, thư ký Lý Lý còn có thể làm gì?

Hắn cũng vô cùng tuyệt vọng!

Hắn thật sự muốn cười đến mức hự hơi nhưng vì bát com của mình, vì giữ lại chút sĩ diện cho boss, hắn chỉ có thể chịu đựng.

Advertisement / Quảng cáo

Trời ạ!

Sao lại có một người phụ nữ quý súc như thế.

Bảo sao boss thường xuyên tức đến mức xỉ khói đầu, sau đó bại trận trở về, tất cả là vì tiểu Lâm tiểu thư quá quý súc!

Đằng ấy sẽ vĩnh viễn không biết cô sẽ nói gì tiếp theo, cũng không biết cô sẽ làm ra bao nhiêu hành động ngoài dự đoán của mọi người.

Xe nhanh chóng đến hội trường hôn lễ.

Cha Lâm và mẹ Lâm đứng đón khách ở cửa khách sạn.

Khi nhìn thấy Đường Hoan, mẹ Lâm suy sụp, thấy Tiểu Liệt đi sau Đường Hoan, càng thêm suy sụp hơn.

Mẹ Lâm túm cổ tay Đường Hoan, kéo cô sang một bên, thấp giọng trách móc: "Không phải mẹ đã bảo con dừng đến rồi à? Sao con còn mang theo Tiểu Liệt tới?"

"Anh ta muốn tới, con ngăn được chác?" - Cổ tay hơi đau nhức khiến Đường Hoan muốn giật về.

Rõ ràng là mẹ Lâm không ý thức được lực tay của mình mạnh đến mức nào. Bà ta cau mày, ghét bỏ nói: "Con xem, con được cái tích sự gì! Chuyện nhỏ như vậy cũng không làm xong! Từ bé đến lớn, con chẳng có chút tiền đồ nào! Học tập không giỏi, tính tình chẳng ra gì, sức khỏe lại kém, đã vậy còn nói mãi không chịu sửa!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (29)

Mẹ Lâm trách móc Đường Hoan không ngừng.

Cổ tay đau đến mức Đường Hoan phải xuyt xoa mà bà ta vẫn không chú ý, chỉ luôn miệng mắng Đường Hoan vô dụng và lo Tiểu Liệt sẽ phá hỏng hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu.

Đường Hoan thảm chửi thề.

"Xem ra bác gái không hề muốn thấy người con rể này thì phải." - Giọng nói âm trầm của Tiểu Liệt vang lên.

Mẹ Lâm sợ tới mức nhanh chóng buông tay Đường Hoan ra. Bà ta cười gượng, làm ra vẻ như không có chuyện gì: "Sao có thể thế được, Tiểu Liệt, con hiểu nhầm rồi."

Tiểu Liệt chẳng thèm nhìn bà ta lấy một cái, vẫy vẫy Đường Hoan: "Còn không qua đây?"

Xoa xoa cổ tay, Đường Hoan đi tới cạnh Tiểu Liệt. Cô thả theo Tiểu Liệt biến thái còn hơn ở cạnh mẹ của nguyên chủ.

Tiên sư, bà già thiếu năng trí tuệ, có vấn đề!

Tiểu Liệt cầm tay cô lên một cách tự nhiên, anh nhẹ nhàng xoa xoa cổ tay đã dần chuyển sang xanh tím cho cô, sau đó nói với thư ký Lý: "Đi mua dầu hoạt lạc[1]."

[1]*tương đương dầu gió của VN*

Dù không thích Tiểu Liệt nhưng mẹ Lâm cũng không dám trêu chọc anh, chẳng may khiến anh tức giận sẽ mất nhiều hơn được. Vì thế, bà ta quay sang kìm Đường Hoan, ý bảo cô trông coi Tiểu Liệt, sau đó hậm hực rời đi.

"Không phải ngày thường rất ngang ngược sao?"

Thư ký Lý mua dầu hoạt lạc về bằng tốc độ nhanh nhất, Tiểu Liệt vừa xoa dầu cho Đường Hoan, vừa cười trào phúng.

Advertisement / Quảng cáo

"Thì ra em chỉ biết bắt nạt người nhà, lần sau gặp tình huống như vậy, em lại khiến tôi mất mặt nữa xem!"

*

* *

Có con trước khi cưới, bụng Lâm Dĩ Nhu đã hơi nhô lên.

Khi cô ta và Trình Ảnh đọc tuyên thệ, Đường Hoan nghe được không ít lời hăm dọa của các cô gái trẻ...

"Thanh mai trúc mã thật tốt, Trình Ảnh vừa tài giỏi, vừa đẹp trai, lại có tiền, Lâm Dĩ Nhu đúng là tốt phúc[2].

[2]*Nhân sinh doanh gia(人生赢家): nhân sinh(人生) = đời người, doanh gia(赢家) = thắng cuộc. Cụm từ này chỉ những người thành đạt, thành công, hoặc sinh ra đã có nhiều thứ, hạnh phúc hơn người khác,... khiến người ta phải ganh ghét, ghen tị. Diệp mẫu dùng "tốt phúc" vì nó gần nghĩa.*

Tốt phúc ư?

Đường Hoan không dám gạt bừa.

Người ngoài chỉ nhìn thấy cảnh Lâm Dĩ Nhu và Trình Ảnh "tu thành chính quả", nhưng đâu ai biết trước đó Trình Ảnh có thể nói là đã đi qua vạn bụi hoa[3], có vô số bạn gái, tình nghĩa thanh mãi trúc mã cũng không thể cản được trái tim "săn bắt" của khí vận chi tử.

Lâm Dĩ Nhu có thể nhận được, Đường Hoan tò vò, cô rất khâm phục, bởi vì cô không thể làm được như thế.

[3]đi qua bạn bụi hoa: vô cùng đào hoa, có vô số người tình.

Advertisement / Quảng cáo

"So với Lâm Dĩ Hoan, Dĩ Nhu may mắn hơn nhiều! Cô không biết đâu, tôi tham gia hôn lễ của Lâm Dĩ Hoan, đây mới gọi là xấu hổ, ha ha ha....."

Đường Hoan..... Nụ cười trên mặt dần đông lại.

"Khi cha xúi hời Tiêu Liệt có nguyên ý không, Tiêu Liệt lập tức chỉ thẳng vào mũi cô ta, mắng cô ta là hàng giả. Ha ha, cô thấy có buồn cười không? Buồn cười hơn nữa chính là cô ta còn ngất xỉu, chắc chắn là giả vờ."

Đường Hoan..... Con mẹ nó chứ!

Không nói quá, không đâm đạp người khác sẽ chết à?

Ai trêu chọc, cướp chồng cô không?

Đường Hoan tức tới mức phải lòi lẹ thuốc ra uống một viên, cô sợ nếu không uống thuốc, bệnh tình của cô sẽ tái phát mất.

Tiêu Liệt thấy sắc mặt của cô dần lạnh xuống, còn trộm uống thuốc, con người đen huyền trầm lặng lóe lên một tia rét buốt khó phát hiện.

Anh vẫy vẫy thư ký Lý, thấp giọng nói: "Đi hỏi xem mấy người kia là con nhà ai."

Thư ký Lý đi qua, lịch sự cúi đầu, hỏi cô gái vừa mở miệng cười nhạo: "Vị tiểu thư này, boss của tôi muốn hỏi tên họ của cô là gì."

Cô gái kia còn tưởng "hoa đào" của mình đã nở, tùy tiện nhét danh thiếp vào tay thư ký Lý, ra về nói: "Boss của anh chẳng có thành ý gì cả, muốn làm quen với tôi mà không tự tới lại để anh đi xin danh tiếp hộ. À phải rồi, boss của anh là ai?"

Thư ký Lý mỉm cười nhìn về phía Tiêu Liệt.

Sau khi nhìn vào đôi mắt âm trầm lạnh lẽo của Tiêu Liệt, cô gái vừa còn tưởng mình có số đào hoa lập tức rùng mình, vội vàng quay đầu đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (30)

Diệp mã bản đến hết 15 nên sẽ đăng truyện muộn hơn một chút, mong mọi người thông cảm. Aizz...

CHƯƠNG 83 - Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (30)

Lần này coi như boss đã làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Thư ký Lý cực kỳ chờ mong nhìn thấy dáng vẻ cảm động của Đường Hoan nhưng hần lại phát hiện...

Đường Hoan uống thuốc xong, mắt lim dim, vẻ mặt mơ màng, sau đó dựa vào ghế ngồi.

Thư ký Lý.....

Đau lòng thay boss nhà mình, vất vả lắm mới thông suốt một lần, ấy vậy mà lại bị bỏ qua!

Tiêu Liệt bất giác nhíu mày, chẳng qua chỉ uống mỗi một viên thuốc, tác dụng phụ lại lớn như vậy.

Khi Đường Hoan ngủ mơ màng thì bất chợt nghe thấy bốn phương tám hướng vang lên tiếng hít sâu, sau đó, cô cảm nhận được vô số ánh mắt tụ tập trên người mình.

Dù có buồn ngủ, Đường Hoan cũng lập tức tỉnh táo lại.

Cô có một linh cảm rất xấu.....

Ba phút trước.

Cha xứ hiện từ hồi Lâm Dĩ Nhu: "Cô dâu, cho dù tương lai giàu sang hay bần cùng, khỏe mạnh hay ốm đau, con có nguyện ý cùng người bên cạnh vĩnh viễn ở bên nhau không?"

Ngay khi Lâm Dĩ Nhu định trả lời, trong giáo đường nghiêm trang, tiếng xe lữn vang lên cực kỳ rõ ràng, người đàn ông ngồi trên xe lữn càng thêm khiến người khác phải chú ý, không chỉ vì tướng mạo xuất chúng mà còn vì ánh mắt âm trầm của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan còn có thể làm gì?

Lòng cô cũng sắp tan vỡ đến nơi rồi!

Tiên sư!

Đã hứa không cướp hôn mà!

Tiên sư!

Vì cái lòng gì mà các người lại nhìn chằm chằm tôi, người gây chú ý có phải tôi đâu!

Những ánh mắt nhìn Đường Hoan, một là thương hại, hai là cười trên nỗi đau của người khác. Cô cũng thật sự đáng thương, khi kết hôn, gặp phải cảnh xấu hổ như vậy, gờ chị ruột của mình kết hôn, người mất mặt vẫn là cô.

Đường Hoan bất giác nắm chặt tay thành quyền, trong lòng cực kỳ khản trương.

"Sao phải ngạc nhiên như vậy?" - Tiêu Liệt nói với Lâm Dĩ Nhu và Trình Ảnh.

Trình Ảnh không hổ là khí vận chi tử, một thân đồ tây, lmg thẳng như từng bách, khuôn mặt biếng nhác lại tàn mạn, giống như tất cả mọi việc đều nằm trong lòng bàn tay của gã vậy. Đã thế, gã còn ôm lấy hông Lâm Dĩ Nhu trước mặt Tiêu Liệt, công khai chủ quyền.

"A Liệt, kết hôn cần tiến hành nhanh chóng, chờ sau hôn lễ..." - Nói được một nửa, Trình Ánh dừng lại, mỉm cười xin lỗi: "Tôi quên mất, có vẻ như cậu cũng đã tổ chức hôn lễ rồi."

Hai người đàn ông giao phong, không có cảnh giương cung bạt kiếm mà lại nhẹ như gió mây, nhưng kẻ tinh ý đều có thể nhận ra dòng nước ngầm đang phun trào trong đó.

"Hôm nay tôi tới là để cảm ơn cậu."

Tiêu Liệt vừa nói dứt câu, người xem kịch xung quanh đều ngạc nhiên đến rớt cằm.

Advertisement / Quảng cáo

Trình Ánh cũng hơi bất ngờ.

Gã đã hiểu quá rõ tính cách của Tiêu Liệt. Tiêu Liệt giống gã, đều vô cùng kiêu ngạo. Bị hòng chân mà có thể vực dậy nhanh như vậy, hơn nữa không hề thấy tâm tối, trái lại, còn có thể nhẫn nhịn, thật sự...

Làm người khác phải kính ngạc!

"Cảm ơn tôi vì điều gì?"

Tiêu Liệt cúi đầu nhấp môi, khẽ cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn về phía Đường Hoan, ánh mắt mang theo dịu dàng ấm áp, quyền luyến vô cùng: "Cảm ơn cậu đã mang cô ấy đến bên tôi!"

Người ngoài chỉ thấy Tiêu Liệt dịu dàng nhìn Đường Hoan mà không hề thấy ánh mắt hung tàn lạnh ngoa[1] của anh khi quay đầu đối diện Trình Ánh.

Chỉ mỗi Trình Ánh đọc ra được ý nghĩa ẩn dưới câu nói của Tiêu Liệt: "Cảm ơn cậu đã mang Lâm Dĩ Nhu đi trong ngày thành hôn của tôi, cho tôi một cái "hàng giả", còn khiến tôi hòng mất hai chân! Sau này tôi sẽ cẩn thận báo đáp ĐẠI ÁN ĐẠI ĐỨC của cậu."

Nếu Trình Ánh không bắt Lâm Dĩ Nhu đi, sao anh có thể bị hòng hai chân?

Hôm nay, khi nhìn thấy Trình Ánh, Tiêu Liệt tức đến mức lồng ngực quay cuồng nhưng anh đã kìm nén lại, người phụ nữ Lâm Dĩ Hoan chết tiệt kia nói có lý, không thể để bất cứ kẻ nào chê cười!

Mọi người đều mong chờ thiên chi kiêu tử rơi từ trên thân đàn xuống, nhưng, càng họ càng muốn thì mình càng phải nhẹ nhàng như gió mây.

Cuồng loạn, từ xưa đến nay đều không phải cách làm thông minh,

Hai người đàn ông đều hiểu rõ, đây là...

Tuyên chiến!!!

[1]lãnh ngoa: lạnh lùng + kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (31)

Đường Hoan dần mặt.

Trong thời gian ngắn ngủi, tất cả những ánh mắt thương hại và vui sướng trên nỗi đau của người khác đều chuyển thành hàm mộ, ghen tị, cứ như đang nói: "Cô ta đúng là tốt số cho nên mới gặp may mắn như vậy. Nhìn ánh mắt dịu dàng vừa nãy của Tiêu Liệt mà xem, hàng giả mà còn có được tình yêu đích thực!"

Đường Hoan thảm chửi thề.

Các người mới là tình yêu đích thực, cả nhà các người đều là tình yêu đích thực!

*

**

Tiêu Liệt không gây ra chuyện gì xấu trong hôn lễ, Đường Hoan đã cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Giống như khi nuôi một con Husky, đằng ấy sẽ không mong nó thông minh như chó Berger mà chỉ cầu nó không điên lên rồi cắn mình mà thôi.

Làm người phải biết bằng lòng với những gì đang có.

Không biết nếu Tiêu Liệt phát hiện người phụ nữ chết tiệt kia ngầm so sánh anh với Husky, có cắn xé cô hay không.

Sau khi kết thúc nghi lễ ở giáo đường, khách khứa đều đi ăn tiệc.

Cho dù mẹ Lâm Sở Tiệt, không muốn nhìn thấy vị sát thần này nhưng khổ nỗi anh và Trình Ánh đều là con rể của Lâm gia, cho nên chỉ có thể ngồi ăn com cùng bàn.

Người một nhà trên danh nghĩa ngồi ăn com với nhau, không khí cực kỳ xấu hổ.

Đường Hoan còn xấu hổ hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Thức ăn trên bàn đầy sắc đỏ gợi lên sự thèm thuồng của người ta, phong phú như măn hán toàn tịch[1], vừa nhìn đã thấy rất nặng vị.

[1]Măn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán.

Đường Hoan là người không ăn cay không vui nhưng nguyên chủ Lâm Dĩ Hoan lại không phải, cô ấy bị dị ứng nhẹ với ớt, hơn nữa bẩm sinh đã yếu ớt, phải dùng thuốc hàng ngày, căn bản không thể ăn được đồ cay đầy dầu mỡ.

Đường Hoan thảm khóc thút thút.

Cô thật sự muốn ăn nhưng vì mạng sống, cô không thể ăn.

Ngay khi sắp khóc thành cún, Đường Hoan thấy bát mình được người ta gấp đồ ăn vào. Cô đưa mắt nhìn thì thấy...

Bềm cảm đau lòng và áy náy của Lâm Dĩ Nhu, cô ta đang gấp đồ ăn cho Đường Hoan, cứ như phải đối tốt với Đường Hoan mới có thể giảm bớt sự hổ thẹn trong lòng cô ta.

Đường Hoan nhìn đồ cay trong bát, càng thêm đau lòng muốn tự ôm chặt mình hơn.

Nói thật, ăn com thì đúng có gây chuyện!

Đề tôi an an tĩnh tĩnh chịu đói một bữa không được sao?

Mẹ nó, tôi có bệnh trong người mà!

Có bệnh đấy, biết không hả?

Lâm Di Nhu gần như biến cái bát của Đường Hoan thành một ngọn núi nhỏ, cực kỳ gây chú ý.

Từ đầu đến cuối, Đường Hoan...

Advertisement / Quảng cáo

Không dám động đũa.

Lâm Di Nhu tưởng cô còn hiểu lầm, lập tức tỏ ra mất mát, không khí càng thêm xấu hổ.

Dưới bàn, Mẹ Lâm véo mạnh Đường Hoan một cái, thấp giọng nói: "Chị con gấp đồ ăn cho con thì ăn nhanh lên, kể cả con tui thân trong lòng cũng không thể khiến chị con xấu hổ!"

Đối với Lâm Di Nhu, mẹ Lâm là một người mẹ tốt.

Nhưng đối với Lâm Di Hoan thì.....

Đường Hoan xoa xoa chỗ thịt bị véo bên hông, nhếch môi đầy trào phúng.

Quả nhiên, nữ phụ bìa đỡ đạn, ngay cả tinh thần cũng không xứng có được.

Đường Hoan cúi đầu, bới com dưới bát lên, vờ như mình đã ăn,

Có lẽ Lâm Di Nhu cảm thấy gấp nhiều đồ ăn là có thể giảm bớt áy náy với cô em gái bị mình hỏ phải cười một người đàn ông quý súc, nên "liều mạng" gấp đồ ăn cho Đường Hoan.

Đường Hoan tiếp tục thăm chửi thề, sau đó nhân lúc không ai để ý, lén lút gấp đồ cay sang bát Tiêu Liệt.

Nhìn thấy Trình Ánh và Lâm Di Nhu ăn ái với nhau, Tiêu Liệt vốn đã không vui, Đường Hoan lại gấp đồ ăn sang bát anh, khiến thói ở sạch của anh tát phát, anh quát lên: "Không ăn thì vứt đi, gấp vào bát tôi làm gì?"

Đường Hoan:.....

Bất ngờ bị nằng khiến tay cô cứng đờ, suýt nữa thì làm rơi luôn đũa xuống bàn, cha Lâm, mẹ Lâm và Lâm Di Nhu đều nhìn tập trung cô, cô chỉ có thể cười gượng.

Vì muốn làm dịu ánh mắt giết người của mẹ Lâm, Đường Hoan run rẩy cắn một miếng thức ăn do Lâm Di Nhu gấp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (32)

Mẹ nó, mang tiếng có quang hoàn mà nữ chính lại phân biệt đối xử như thế

Lâm Di Nhu nhớ rõ sở thích của Trình Ánh và Tiêu Liệt nhưng lại không thể nhớ cô em gái của mình bầm sinh đã yếu ớt, cần phải kiêng ăn.

Đường Hoan muốn bùng cháy!

Chỉ cần một miếng thôi mà đầu lưỡi cô đã chết lặng, nước mắt sinh lý lập tức dâng đầy hốc mắt. Cô muốn nhổ thứ trong miệng ra nhưng lại không dám, chỉ có thể miễn cưỡng nuốt vào bụng.

Nhìn thấy biểu cảm lúng túng, nụ cười miễn cưỡng của Đường Hoan, không hiểu vì sao Tiêu Liệt lại càng thấy bực bội hơn.

Đúng lúc này, Đường Hoan đặt đũa sang một bên, cúi đầu nói: "Con ăn no rồi, con ra ngoài hít thở không khí trước." - Dứt lời, cô kéo ghế ra, rũ đầu, nhanh chóng rời đi.

Từ đầu đến cuối, cô không hề ngẩng đầu vì sợ người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

Trình Ánh cười khẽ một tiếng, nói với Tiêu Liệt: "A Liệt, tính cách của cậu đến lúc phải sửa lại rồi. Cậu vừa quát một tiếng, tôi thấy mắt em vọt tôi hết lên rồi.

Đường Hoan nhìn xung quanh sau đó nhanh chóng chạy tới phòng dành cho khách.

Nước nước nước, cô rất cần nước!

Phòng khách ở ngay trước mặt rồi, nhanh lên!

Ai?

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó, ai đang kéo tôi?

Đường Hoan vội đến mức dặm chân, không biết ai ở sau kéo tay cô nữa.

"Ồ, Tiểu Hoan Hoan, em làm sao vậy?" - Một người đàn ông trẻ tuổi, mặc áo khoác cao bồi hoàn toàn không phù hợp với hôn lễ, kéo Đường Hoan lại, cười hi hi hỏi.

Vì vội vàng tìm nước nên Đường Hoan không hề chú ý tới ánh mắt chột lóc lên và tràn đầy kinh hi của người đàn ông kia khi mới thấy cô..

Đường Hoan dặm chân, hơi lè lưỡi, lắp bắp nói: "Nước! Em cần nước..."

Lúc này Vinh Định mới để ý tới đôi môi hơi sưng lên và đôi mắt hồng hồng đầm nước của cô, giống hệt như một con thỏ.

"Em làm sao thế? Ăn đồ cay phải không?" - Vinh Định vội vàng kéo Đường Hoan vào trong phòng dành cho khách, đổ ra một cốc nước rồi cho thêm đá, đưa cho cô.

Đường Hoan ôm cốc nước không chịu buông tay.

Vinh Định vừa giữ vững cốc nước, không cho cô uống quá nhanh, vừa chọc chọc vào chân cô.

"Chẳng lẽ em chưa biết mình không thể ăn cay à? Biết mình dị ứng với đồ cay còn tham ăn, đầu óc em có hồ hã?"

Chọc rồi lại chọc.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Đường Hoan lẻ lười thờ thờ cún con, mỗi cũng bắt đầu sung lên, y vừa tức vừa buồn cười, thu tay về.

Sau khi lục lọi trong ký ức, Đường Hoan mới nhớ ra Vinh Dịch..

Tuy Lâm gia cũng được coi là một đại gia tộc nhưng nhà ông ngoại của Lâm Dĩ Hoan chỉ là một gia đình bình thường. Lâm gia phát tài đều là nhờ cha Lâm và mẹ Lâm dốc sức gây dựng. Vậy nên khi nguyên chủ ở nhà ông ngoại đã quen biết Vinh Dịch.

Vinh Dịch, cái tên này thật tùy tiện, chỉ cần nghe thôi cũng biết khi sinh y ra, cha mẹ y đã vô tâm đến mức nào, đặt tên mà lại lấy cái tên đồng âm với "dễ dàng".

"Vinh Dịch, sao anh có thể trà trộn vào đây?" - Đường Hoan hỏi.

Từ cấp hai, Vinh Dịch bắt đầu ra xã hội, y vẫn luôn cả lơ phát phơ, không đứng đắn. Tuy rằng ở thành phố Lâm, y cũng được người ta gọi một tiếng "Vinh ca" nhưng cũng chỉ là thương mại thôi phỏng lẫn nhau[1] mà thôi. Chênh lệch của y với xã hội thượng lưu thật sự rất lớn, cũng không có giao tình gì với Lâm gia, theo lý mà nói, sẽ không thể vào đây được.

Vinh Dịch tức giận gõ lên đầu cô một cái: "Nói chuyện kiểu gì đấy, dù sao thì anh cũng là Vinh ca của em, còn cần trà trộn mới có thể vào đây à?"

"Vậy anh vào bằng cách nào?"

"Anh nịch ông ngoại em, để ông mang theo anh tới!"

[1] 商业互吹 (tạm dịch: thương mại thôi phỏng lẫn nhau): ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ việc khích lệ, tăng bốc đối phương để khiến đối phương vui vẻ. tìm hiểu thêm tại:

- - - - -

Hôm nay mát trời, đăng thêm hai chương:v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (33)

"Vi để ông ngoại em đồng ý, anh đã nhận chăm sóc vườn hoa cho ông một năm đấy."

Vinh Dịch qua loa kể sau đó bắt đầu làm nài: "Tiểu Hoan Hoan, em phải biết Vinh ca của em cũng được coi là một nhân vật lớn, nếu ai đó phát hiện anh đi làm vườn, không phải sẽ bị cười chết à."

Ngay khi Vinh Dịch còn muốn nói thêm gì đó, bụng Đường Hoan đã phát ra một tiếng cực kỳ xấu hổ...

Đường Hoan ngượng ngừng cười cười.

Vinh Dịch đuổi tay chọc vào đầu cô: "Chắc chắn là hôm nay em chưa ăn cái gì rồi! Thế mà em còn dám để bụng đói rồi ăn cay, em sợ mình sống quá lâu hả? Ở đây chờ anh." - Dứt lời, Vinh Dịch nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, Vinh Dịch hớn hén chạy về, một thân trang phục cao bồi nhìn có vẻ hơi lỗi mốt. Y cầm theo một xuất cháo trắng, đưa tới trước mặt Đường Hoan: "Nhanh ăn đi."

Đường Hoan ăn cháo, cảm thấy trên mặt hơi ngứa ngáy.

"Mặt em bị sao vậy?" - Đường Hoan vừa hỏi vừa định đưa tay lên gỡ.

Vinh Dịch giữ tay cô lại: "Đừng dùng tay gỡ, mặt em lên dị ứng, không thể dùng tay gỡ nếu không sẽ thành sẹo."

Vinh Dịch xé từ áo thun của mình xuống một mảnh vải, dùng nó bọc đá rồi chườm lên mặt Đường Hoan khi cô đang ăn cháo.

Hai người, một người nghiêm túc cúi đầu ăn cháo, người còn lại nhìn đối phương không chớp mắt, trông rất hài hòa.

Advertisement / Quảng cáo

"Lâm Dĩ Hoan..." - Suy tư một lúc lâu, Vinh Dịch lấy hết can đảm mở miệng - "Gần đây em sống ổn không?"

"Tạm được." - Đường Hoan trả lời. Tuy rằng Tiểu Liệt bị thần kinh ngắt quãng nhưng có cái khổ nào cô chưa phải chịu đâu, lật tay cũng có thể "chơi" lại!

"Vậy em tính bao giờ thì về thành phố Lâm?"

*Đường Hoan cảm thấy đây đúng là một vấn đề quan trọng, vì thế cần thận suy nghĩ, cô tới đây chỉ để làm nhiệm vụ mà thôi, nếu ngày nào đó Tiểu Liệt thoát khỏi chấp niệm với Lâm Dĩ Nhu thì cô có thể thành công rút lui rồi.

"Có lẽ là phải chờ tới khi Tiểu Liệt không tìm Lâm Dĩ Nhu gây phiền toái nữa."

Những lời này của Đường Hoan mà lọt vào tai người có lòng thì sẽ cực kỳ vi diệu.

Ví dụ như người có lòng - Tiểu Liệt.

Khi đây boss nhà mình tìm tới nơi này thì thấy một cảnh vô cùng hài hòa, trong lòng thư ký Lý cực kỳ phức tạp.

Sau khi nghe được câu nói của Đường Hoan, lòng hấn càng thêm phức tạp hơn.

Mặt boss đã đen như than đá vậy mà cô còn chưa phát hiện ra anh! Khó khăn lắm mới nhìn thấy boss lại là khi cô húp cháo, "chẳng may" ngẩng đầu mới thấy, đã vậy, người đàn ông mặc đồ cao bồi trông có vẻ thiếu đứng đắn kia lại thần mặt lấy khăn ra lau miệng cho cô nữa chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Tồn thọ rồi!

Quả là thảm kịch nhân gian.

"Lâm Dĩ Hoan, về nhà!" - Tiểu Liệt gần như là nghiến răng nghiến lợi khi nói ra câu này.

Đường Hoan đứng dậy, đột nhiên bụng nhói đau nên cô lao đảo một cái, may mắn Vinh Dịch nhanh tay lẹ mắt, đỡ cô.

Thấy vậy, mặt Tiểu Liệt càng thêm đen.

"Lâm! Dĩ! Hoan!" - Ôm ôm ấp ấp trước mặt anh, xem anh là người chết à?

Bụng nhói đau cực kỳ không thoải mái, Đường Hoan lập tức bực bội, mẹ nó chứ, lúc này nếu anh không quát tôi, tôi có phải ăn để giảm bớt không khí xấu hổ không, có bị bị ứng như này không?

"Được rồi! Gọi hồn à? Mẹ nó, còn chưa cảm sùng vào đầu anh, anh kích động như vậy làm gì?"

Thư ký Lý:.....

Có thể nói, kẻ tài cao thì gan cũng lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (34)

Trước khi Đường Hoan rời đi, Vinh Dịch đưa "túi chườm đá" gián dị được chế tác tạm thời cho cô.

Người đàn ông trẻ tuổi cười lưu manh, vươn tay xoa loạn tóc Đường Hoan, hận không thể rèn sắt thành thép[1] mà chọc chọc trán cô, vừa răn đe lại vừa nghiêm túc dặn dò: "Trên đường, em nhớ dùng nó để giảm dị ứng. Cơ thể em không thể uống thuốc linh tính, chỉ có thể trị liệu bằng phương pháp vật lý kiểu này."

"Về sau không được ăn đồ cay, nghe không? Chờ hai năm nữa, có lẽ anh đã đứng vững ở thành phố Lâm, đến lúc đó em về, anh bảo kẻ cho em!"

Đường Hoan rất thích nghe những câu hứa hẹn đơn giản thô bạo kiểu này!

Ai không muốn mình đi ra ngoài có người che chở cơ chứ. Vì thế, cô gật đầu liên tục, tím tím cười đáp: "Được."

[1]hận thiết bắt thành cương (hận không thể rèn sắt thành thép): thái độ nghiêm khắc vì muốn tốt cho ai đó hoặc gấp gáp muốn làm gì đó mà không được.

Thư Ký Lý không sợ chết mà quan sát sắc mặt boss nhà mình, lúc đầu chỉ là nhiều mây, sau đó chuyển sang mưa rào mang theo sấm chớp, bây giờ thì... xem như là lũ quét bùng nổ.

"Lâm Dĩ Hoan." - Sau khi rời khỏi phòng dành cho khách, Tiêu Liệt mở miệng, sắc mặt cực kém.

Đường Hoan không kiên nhẫn nữa: "Hiện tại cơ thể tôi không thoải mái, muốn xé bức thi chờ tôi khỏi phục đã."

Nghe thấy câu nói đầy mùi thuốc súng của cô, Tiêu Liệt lập tức vươn tay tóm lấy cổ tay cô. Anh không cẩn thận chạm vào chỗ bị mẹ Lâm bóp thành dấu vết xanh tím khiến Đường Hoan đau tới mức chửi thề trong lòng, cô lao đao, suýt nữa thì mất thăng bằng.

"Vừa nãy lểch mắt đưa tình với người ta, sao không thấy em khó chịu, giờ lại không thoải mái?" - Tiêu Liệt tức giận đến nổi bắt đầu mở miệng châm chọc.

Đường Hoan còn chưa kịp đáp lời thì một giọng nói quái gở vang lên: "Chắc, đây không phải người đã từng là Tiểu tổng sao?"

Advertisement / Quảng cáo

Hai chữ "đã từng" được đặc biệt nhấn mạnh.

Kẻ tới mặc một bộ đồ tây tử công màu xám đậm, nhìn qua trông vẫn còn giống người lắm, có điều, hần ta không hề có khí tràng để chống đỡ "khí chất phi phàm" của bộ đồ tây nên trông cực kỳ xấu xí, thô tục.

Khi nhìn Tiêu Liệt, hần ta không hề che dấu địch ý trong đáy mắt, nói chuyện cũng cực kỳ hùng hổ.

"Tôi nhớ đã từng gặp qua Tiểu tổng một lần, khi đó Tiểu tổng thân như tùng bách[2], sao giờ lại ngồi xe lăn?" - Ngày trước, hần ta chỉ có thể đứng nhìn Tiêu Liệt từ xa bởi vì hần ta là con riêng, sao được phép tới gần người thừa kế cao cao tại thượng cơ chứ?

Hần ta vốn cho rằng cá dòi này mình chỉ có thể làm một đứa con riêng bị người lãng quên, không ngờ vẫn còn cơ hội để xoay người.

[2]thân như tùng bách: dáng đứng thẳng tắp, cao lớn.

Tất nhiên, Tiêu Liệt biết kẻ trước mặt là ai.

Hần ta là Tiêu Hải, người mới lên chức tổng giám đốc, là một con rệp mà ngày thường anh không thèm để ý, mới vừa đắc thế đã cần loạn như chó hoang.

"Sao không nói gì? Chẳng lẽ sau khi phát hiện mình bị hồng chân đã sốc đến mức câm luôn rồi?"

Người bỏ lên từ đáy xã hội, chịu khổ bao nhiêu thì miệng sẽ độc bấy nhiêu, ánh mắt cũng cực kỳ thiên cận, hần ta không ngừng chọc giận Tiêu Liệt là vì nghĩ mình đã đứng ở nơi cao, có thể tùy ý dẫm đạp lên anh.

Chỉ là, hần ta chưa từng nghĩ tới, người tài giỏi thì bất cứ lúc nào cũng có thể Đồng Sơn tái khởi.

Advertisement / Quảng cáo

"Tham dự hôn lễ của người phụ nữ mình yêu, chú rể lại là anh em tốt của mình, cảm giác thế nào?"

Tiêu Liệt lạnh lùng trầm mặc, Tiêu Hải càng thêm hung hăng ngang ngược.

Sau khi nhìn lướt qua Đường Hoan, hần ta bày ra dáng vẻ lưu manh, nói: "Có điều, cưới em gái cũng được. Khi lên giường nhìn thấy khuôn mặt giống hệt người phụ nữ mình yêu, đè lên em gái của người phụ nữ đó, có sáng khoái không?"

Đường Hoan???

Cái đầu mệ mây, xé bức thi xé bức, ló tao vào làm gì?

Đã vậy còn nói những lời ghê tởm nữa chứ!

Tiêu Hải lại cười nhạo: "A, ngại quá, tôi quên mất, chân của anh giờ hồng rồi, có khi muốn đè cũng không đè được ấy chứ!"

Mặt mũi Tiêu Liệt âm u, tay nắm chặt thành quyền.

Có một số thẳng hệ thích nhảy nhót, tuy không xứng để anh chú ý nhưng khi mặc kệ cho hần ta nhảy nhót như vậy, vẫn khiến anh cực kỳ khó chịu.

Ngay lúc anh nắm chặt tay thành quyền, Đường Hoan đã hung mãnh tung ra nắm đấm...

"Cút con mẹ mày đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (35)

Mặc dù đau bụng nhưng Đường Hoan đánh nhau vẫn cực kỳ hung mãnh.

Tiêu Hải vốn là một kẻ bị rượu chè, gái gú, thuốc thiếp đảo rỗng cơ thể, Đường Hoan đắm một cái thi hần ta đã lao đảo rồi ngã lăn ra đất.

"Không tự nhìn lại cái thân hình lùn đí của mình xem, còn không biết xấu hổ mà cười nhạo Tiêu Liệt hồng chân? Mày không gãy chân cũng chẳng cao hơn ai đâu, mày dựa vào cái gì mà thấy mình hơn người khác?"

Đường Hoan dè người ra đất, giường nanh múa vuốt mà cào.

Cô hận nhất là người khác dùng những từ ngữ ô uế để nói cô, khiến cô như thấy được cái lão bất tử làm viện trưởng của cô nhi viện, già rồi mà còn gây họa cho trẻ con!

"Bị người khác đánh có sáng khoái không?"

Tiêu Hải ghét nhất là bị chê lùn.

Tiêu Liệt không ngờ, vì bảo vệ anh, cô có thể làm được như thế!

Khi anh còn sưng sỏ, Tiêu Hải đã phản ứng lại, đẩy mạnh Đường Hoan sang một bên, còn tranh thủ đá vào ngực cô trước khi bị thư ký Lý kéo ra.

Cùng là người bỏ lên từ đáy xã hội nên hần ta cũng có một số chiều khiến người khác phải chịu đau đớn nhất.

"Lâm Dĩ Hoan!" - Khóe mắt Tiêu Liệt như muốn nứt ra.

Anh chưa bao giờ hoảng loạn như bây giờ, mặt mũi cũng đã trắng bệch.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cuộn tròn người lại, cô cảm thấy chỗ nào cũng đau, đôi mắt mờ dần đi, không thể nhìn rõ được nữa.

"Còn đứng vững ra đây làm gì, nhanh đi bệnh viện!" - Tiêu Liệt vô cùng hận bản thân vì không thể đứng đây, anh chỉ có thể quát lên với thư ký Lý.

Trên đường đến bệnh viện, Đường Hoan vẫn luôn co quắp run rẩy. Ngồi ở ghế sau của xe, Tiêu Liệt ôm cô vào lòng, lúc này anh mới phát hiện cô vô cùng nhỏ bé, ôm cực kỳ nhẹ nhàng, cứ như một trang giấy vậy.

Đường Hoan co giật từng cơn, tay Tiêu Liệt không ngừng run rẩy nhưng vẫn cố vô về nhẹ nhàng sau lưng cô.

*

* *

"Không có việc gì, vì bị dị ứng với ớt cay nên kỳ sinh lý đến sớm, cộng thêm bị đá một nhát, không có gì đáng ngại." - Người đàn ông mặc áo blouse trắng, đeo kính đen, nghiêng người dựa vào cửa, nói.

"Cô ấy bị đá vào ngực! Cô ấy bị bệnh tim bẩm sinh!" - Đề cập đến vấn đề này, Tiêu Liệt nghiêng răng nghiêng lợi nhắc nhở.

"Tôi nói không có việc gì là không có việc gì, tôi là bác sĩ, cậu còn không tin tôi hả? Tôi nói này A Liệt, hình như tôi chưa từng thấy cậu quan tâm một người phụ nữ như vậy đâu..."

Tổng Minh Trạch cười như không cười, nhìn Tiêu Liệt.

Chẳng qua hẳn chỉ ra nước ngoài trao đổi một thời gian mà cuộc tình tay ba của Tiêu Liệt, Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu đã gây ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa trong một khoảng thời gian ngắn, ba người đều đã kết hôn, còn kéo theo một người vô tội là Lâm Dĩ Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô ấy dị ứng với ớt cay?"

Nhớ tới những nốt mẩn đỏ trên mặt cô, Tiêu Liệt bất giác nắm chặt tay.

Lại nhớ tới lúc mình mất kiên nhẫn và quát cô, anh tức giận đến mức nắm mạnh xuống tay vịn xe lăn.

"Cô ấy bẩm sinh đã yếu ớt, có phương pháp điều dưỡng không?" - Tiêu Liệt lấy ra bình thuốc Bảo Tâm Ninh - "Loại thuốc này có nhiều tác dụng phụ không? Còn loại thuốc khác tốt hơn không?"

Tổng Minh Trạch hơi híp mắt.

Tiêu Liệt, hẳn đã hiểu quá rõ. Anh xưa nay luôn kiêu ngạo, thật sự chưa từng quan tâm tới một người phụ nữ như vậy.

"A Liệt, cậu động lòng?" - Tổng Minh Trạch nghiêm nghị hỏi.

Ngón tay Tiêu Liệt bất giác run lên.

"Hay câu xem cô ấy là thể thân của Lâm Dĩ Nhu?"

"Tôi không có thói quen coi người khác thành thể thân." - Tiêu Liệt nhún mày. Cô là một người sống sờ sờ, đâu phải con rối, không thể cũng không được phép làm thể thân cho bất cứ ai cả.

"Vậy cậu đừng nói với tôi là trong một khoảng thời gian ngắn, cậu đã có thể từ bỏ chấp niệm hai mươi mấy năm với Lâm Dĩ Nhu và thích Lâm Dĩ Hoan nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Người chồng có chấp, anh cút ngay (36)

"Vậy cậu đừng nói với tôi là trong một thời gian ngắn, cậu đã có thể từ bỏ chấp niệm hai mươi mấy năm với Lâm Dĩ Nhu và thích Lâm Dĩ Hoan nhé!" - Tổng Minh Trạch nói.

Tiêu Liệt phản bác: "Đương nhiên không phải!"

"Lâm gia và Trình Ánh hại tôi ngã xuống đáy vực, Lâm Dĩ Hoan cũng góp một tay, và lại cô ấy vừa lời thôi léch thếch còn ngang ngược, hung dữ, sao tôi có thể thích?"

"Chẳng qua tôi chỉ xem cô ấy như một người hầu đang làm việc chuộc tội với tôi mà thôi! Tôi sợ cô ấy chết ở chỗ tôi, tôi sẽ đen đủi!"

Tổng Minh Trạch gờ tay lên, tỏ vẻ đầu hàng.

Vội vàng phản bác, hùng hổ dọa người như vậy, A Liệt, cậu dám nói trong lòng mình không có gì sao?

Chẳng lẽ cậu đã quên tác phong của mình trên thương trường, cho dù có người chơi đến tận cửa, cậu vẫn luôn ung dung, bày ra vẻ mặt cao ngạo bình tĩnh?

Nhưng bây giờ, sao cậu lại gấp phản bác như thế?

Tổng Minh Trạch biết lúc này không nên nhiều lời, với tính cách của Tiêu Liệt, càng chỉ ra điểm khác thường của anh, anh sẽ càng cãi ngược lại.

"Cô ấy tỉnh rồi." - Sau khi nhận điện thoại của y tá, Tổng Minh Trạch nói cho Tiêu Liệt.

Lập tức, người đàn ông vừa phản bác kịch liệt rằng mình vẫn chưa động lòng không còn tâm tư để cãi nhau nữa, vội vàng di chuyển xe lăn tới phòng bệnh.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy vậy, Tổng Minh Trạch chỉ có thể lo lắng nhủ mảy.

Bẩm sinh đã yếu ớt, sao có thể điều trị tận gốc, cùng lắm chỉ có thể giúp cô không ra đi khi còn trẻ mà thôi.

A Liệt luôn tự hại người hại mình.

Khỏe mạnh như Lâm Dĩ Nhu còn bị anh dọa thành vậy chứ đừng nói đến Lâm Dĩ Hoan bẩm sinh yếu ớt...

Trong phòng bệnh.

Đường Hoan đã khôi phục một chút nhưng khuôn mặt vẫn khó coi đến đáng sợ.

Nhìn thấy người ngày thường luôn nhảy nhót lung tung, miệng lưỡi sắc bén giờ chỉ có thể suy yếu nằm một chỗ, môi trắng bệch, trái tim Tiêu Liệt hơi nhói đau.

Anh nghĩ thầm, rõ ràng là một người phụ nữ điều ngoa ngang ngược vậy mà lại mắc phải loại bệnh này. Thôi, về sau cố gắng nhường cô một chút, chẳng may cô mà chết trong nhà thì thật đen đủi!

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

Thời gian bình lặng trôi qua.

Sau hôn lễ của Lâm Dĩ Nhu và khí vận chi tử Trình Ánh, nhiệm vụ lâm vào đình trệ, ba năm sau mới thật sự là thời gian đột phá.

Trong ba năm này, tính khí táo bạo của Tiêu Liệt đã dần dần thay đổi, anh trở nên sâu không thể lường, cho dù có tức giận cũng chỉ chậm rãi gõ các ngón phải xuống tay vịn xe lăn, người khác không thể nào nhìn ra anh đang vui mừng hay giận dữ qua biểu cảm của anh được.

Cái gì, chẳng ấy hỏi về Tiêu thị?

À, một năm trước, Tiêu thị đã bị Tiêu Liệt hoàn toàn khống chế trong lòng bàn tay, Tiêu Kim Trung bị đưa tới nông thôn dưỡng lão, cuộc sống Nông Gia Nhạc[1] chắc hẳn sẽ không tồi.

Còn Tiêu Hải thì... Chỉ bị cụt mất một chân mà thôi, chính là cái chân đã đá Đường Hoan.

Đương nhiên, tất cả những việc này, Đường Hoan đều không biết, cô chỉ lờ mờ cảm nhận được thế lực của Tiêu Liệt càng ngày càng to lớn, bởi vì người hầu trong nhà càng lúc càng sợ anh, thấy anh thì hít thở cũng không dám, đây là khí tràng của một người được nuôi dưỡng trong quyền thế. Hiện tại, ngay cả khí vận chi tử Trình Ánh cũng không thể nổi bật hơn anh được.

Khuyết điểm duy nhất của Tiêu Liệt bây giờ chính là đôi chân kia.

Có điều, Tổng Minh Trạch quen biết một đội ngũ khoa chính hình rất có danh tiếng ở Paris nước pháp và bắc cầu cho Tiêu Liệt nên trong ba năm này, đôi chân bị nát xương của anh đã được tiến hành chữa trị, giải phẫu nhiều lần, chỉ cần chờ đến lần giải phẫu cuối cùng là chân anh sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Sau khi chữa khỏi, tuy không thể bước đi như bay nhưng ít ra cũng có thể di chuyển bình thường. Quả nhiên là boss phản diện, trời xanh cũng khá quan tâm đến anh, chân hỏng rồi mà còn có thể chữa khỏi.

[1]Nông Gia Nhạc: hình thức du lịch, giải trí do những người nông dân mở dành cho người thành phố trở về trải nghiệm cuộc sống gần với thiên nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (37)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong ba năm này, cuộc sống của Đường Hoan vô cùng nhàm chán, người bị bệnh tim như cô cũng thật ưu thương.

"Hệ thống, tôi cảm thấy sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ cố gắng chết nhanh một chút." - Đường Hoan trải đầu, nhìn thấy trên lược một đồng tóc đen - "Tôi sẽ cố gắng chết trước khi bị trục."

Tác dụng phụ của thuốc thật là... làm người khó chấp nhận!

Hon nữa, ăn uống ngủ nghỉ, Đường Hoan đều phải chú ý kỹ càng, giờ cô chẳng khác nào ni cô, quả thật sống không bằng chết!

[Không, cô không thể chết được, chẳng lẽ cô không phát hiện nhiệm vụ chi nhánh của thế giới này còn chưa được công bố ư?] - Hệ thống vươn tay kiểu Nhĩ Khang[1], giọng nói đầy cảm xúc.

Đường Hoan chửi thề một tiếng: "Thế giới này có nhiệm vụ chi nhánh?" Mẹ nó, sao cậu không nói sớm!

[Có nha, chẳng qua chưa tới lúc kích phát nên chưa thể tuyên bố mà thôi.]

Đường Hoan... mọp nó chứ.

[Tiểu khá ái Hoan Hoan, cuộc sống tươi đẹp như vậy, vì sao lại muốn chết? Cô đã nói sẽ quý trọng từng ngày được sống cơ mà! Coi thường mạng sống không tốt đâu nha!] - Sự im lặng của Đường Hoan đã kích phát thuộc tính lâm nhâm của hệ thống, nó ăn cây dạy bảo cô.

Ngán nạn câu chửi thề trong lòng Đường Hoan đều hóa thành một chữ "Cút"!

[1] đây là vươn tay kiểu Nhĩ Khang

*
* *

Advertisement / Quảng cáo

"Lần giải phẫu cuối cùng của anh, tôi muốn đi!"

Khi Tổng Minh Trạch và Tiêu Liệt đang thương lượng về lần cuối cùng giải phẫu trị liệu chân, Đường Hoan bất chợt xông ra, nói như chém đinh chặt sắt.

Những lần giải phẫu trước, Tiêu Liệt lấy lý do Đường Hoan mang bệnh trong người, không thể chịu được sự mệt nhọc trên đường đi nên không cho cô đi theo, cô cũng chẳng cảm thấy "có gì". Nhưng, lần giải phẫu cuối cùng thì thật sự là "có việc"!

Bởi vì đây là nơi cốt truyện chính thức bắt đầu...

Trình Ảnh ngoại tình với cấp dưới, Lâm Di Nhu rời nhà trốn đi.

Đừng hỏi Đường Hoan vì sao mà Lâm Di Nhu lại mang theo cái bụng to trốn tận ra nước ngoài, hơn nữa còn đến đúng Paris giống Tiêu Liệt, đã vậy, giữa một Paris to đúng mà hai người họ lại có thể gặp nhau...

Mẹ nó, cô cũng muốn biết vì cái gì mà nữ chính lại bám dai như đĩa như thế!

"Không được." - Tiêu Liệt không suy nghĩ gì mà lập tức cự tuyệt.

Sức khỏe của cô không thích hợp đi xa!

Mấy năm nay, Tổng Minh Trạch trực tiếp hay gián tiếp đều bom vào đầu anh, anh gần như đã coi Đường Hoan thành một đứa bé bằng thủy tinh, chỉ sợ không cẩn thận một chút là bệnh tim của cô sẽ tái phát.

"Không cho tôi đi, tôi sẽ về nhà ông ngoại."

Nhà ông ngoại?

Rõ ràng là đi tìm Vinh Dịch!

Tiêu Liệt nói như chém đinh chặt sắt: "Không được!"

Nếu để cô tới thành phố Lâm, có khi đến lúc anh về, cô trên đầu đã mọc thành thảo nguyên rồi[2]!

Advertisement / Quảng cáo

"Chọn một trong hai, hoặc là để tôi đi cùng anh, hoặc là tôi sẽ về thành phố Lâm, dù sao thì anh không có ở đây nên cũng chẳng thể giữ được tôi" - Đường Hoan đắc ý, uy hiếp.

Tiêu Liệt chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng lợi chọn phương án đầu tiên.

Cái tên Vinh Dịch kia, sớm muộn gì anh cũng sẽ diệt trừ y!

[2]đội nón xanh = cầm súng. Bên trên, có cũng màu xanh nên đồng nghĩa với đội nón xanh.

Nhìn đôi oan gia trước mắt, Tổng Minh Trạch chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, A Liệt, hẳn không biết nên nói anh thế nào cho phải.

Ba năm nay, rõ ràng là anh đối tốt với Lâm Di Hoan gần như từ tận xương tủy, lại luôn cố chấp không chịu thừa nhận, anh còn dốc hết sức để phát triển thế lực, chuẩn bị phá hủy Trình Ảnh một cách sạch sẽ, nhưng lật đổ Trình Ảnh vì Lâm Di Nhu hay vì báo thù thì không ai biết được.

A Liệt, chẳng lẽ cậu không phát hiện ra khi Lâm Di Hoan nói phải về thành phố Lâm, cậu đã giống một người đàn ông đánh đổ bình dấm chua[3] đến mức nào sao? Số mệnh đã định trước, cô ấy không thể ở cạnh cậu quá lâu, cậu còn hoang phí quý thời gian ngắn ngủi này, cậu đang....

Tìm đường chết đó!

Tổng Minh Trạch chỉ có thể thảm hận không thể rèn sắt thành thép.

[3]dấm chua = ghen

Tổng Minh Trạch biết thọ mệnh của Đường Hoan không dài nhưng hán nghĩ, cô ít nhất có thể sống đến ba-bốn mươi tuổi, cô chờ được đến lúc Tiêu Liệt tự thấy rõ trái tim mình, ai ngờ.... cái chết của cô lại tới nhanh như vậy!

Nhanh đến mức.... Không kịp chuẩn bị!

Hôm nay Diệp Mỗ có việc nên đăng muộn, mong mọi người thông cảm, cảm ơn mọi người đã theo dõi.

Diệp mỗ sắp bạo chương rồi:p

Chương 91: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (38)

Đường phố ở Paris.

Trong cơn mưa phùn rả rích, Đường Hoan kéo khóa áo khoác lên, nhìn xung quanh, trong mắt tràn đầy mới lạ.

Ở thế giới của cô, cô chưa từng ra nước ngoài lần nào, không nghĩ tới đến thế giới nhiệm vụ lại có cơ hội này.

Đường Hoan trang điểm nhẹ nhàng thanh nhã, Tống Minh Trạch phát hiện, người phụ nữ ngày thường mộc mạc thanh tú vậy mà sau khi trang điểm lại nhiều thêm vài phần ưu nhã, tinh xảo, vì thế, hần trừu chọc: "Trước kia ai nói trang điểm sẽ gây hại cho cơ thể ấy nhỉ? Sao hôm nay lại chịu trang điểm rồi?"

"Tôi nghe nói nơi này là thủ đô lãng mạn nên trang điểm đẹp một chút xem có thể có được cuộc gặp lãng mạn nào không." - Trần đầy tự tin, Đường Hoa trả lời.

Tống Minh Trạch liếc nhìn khuôn mặt đen kịt trong nháy mắt của Tiểu Liệt...

Hắn không nhận được, cười ra tiếng.

Có điều, kẻ đầu sỏ gây tội lại chẳng thêm dè ý, ngược lại còn tràn đầy hứng thú mà quan sát xung quanh.

Đi dạo được nửa đường, Tống Minh Trạch nhận điện thoại của đội ngũ chữa bệnh, chắc là về chuyện giải phẫu vài ngày sau. Trước khi rời đi, hắn còn nhìn qua Đường Hoan đang bưng bưng hứng thú rồi dặn dò Tiểu Liệt: "Trời xa đất lạ, cậu dè ý cô ấy một chút." Hưng phấn như một con cún con mới ra đời, cẩn thận lại lặc mắt!

Tiểu Liệt mạnh mẽ: "Nhiều người theo như vậy, cô ấy còn có thể đi lạc?"

Tống Minh Trạch á khẩu.

Advertisement / Quảng cáo

Vệ sĩ thì nhiều thật nhưng họ chỉ dè ý đến cậu, nhìn chăm chăm cậu, chạy theo sau cậu, không có người chuyên đi sau Lâm Dĩ hoan!

Thôi, là hần cần thận quá mức.

Làm sao có thể xảy ra chuyện gì được.

Sự thật chứng minh, Tống Minh Trạch cuối cùng vẫn tính sót...

Khi tiểu Liệt nhìn ra bên ngoài dòng người thấy Lâm Dĩ Nhu bụng bầu tình thần hoảng hốt, đồng tử anh bất giác co lại.

Lâm Dĩ Nhu đã mang thai sáu tháng. Có ta chạm rã đi trong màn mưa Paris, quần áo đơn bạc, ánh mặt vô thần, đi từ dưới đường lên trên cầu, chạm vào lan can, nước mắt chảy dài.

Cô ta không ngại việc Trình Ảnh đã từng có bao nhiêu người phụ nữ bởi vì cô ta biết gã là một người đàn ông ưu tú, được nhiều người yêu là chuyện bình thường! Cô ta chỉ cần... chỉ cần sau khi kết hôn, gã chung thủy với mình cô, vậy là được!

Có điều, cô ta chưa từng nghĩ, mình lại tận mắt nhìn thấy cảnh tượng dơ bẩn như thế! Gã và người phụ nữ kia quấn quýt lấy nhau, gã si mê nhìn á đến nỗi không phát hiện ra sự tồn tại của cô ta.

Lâm Dĩ Nhu nhìn con sông lóng lánh ánh nước, mắt đầy lệ, trong đầu thoáng qua ý nghĩ muốn nhảy xuống..

"Mau đẩy tôi qua kia!" - Tiểu Liệt nói với vệ sĩ.

Mà lúc này, Đường Hoan vui vì đi tới đám người đang diễn tấu nhạc cụ trên quảng trường, không khi lạc quan, náo nhiệt kiểu này thật khiến người người ta cảm thấy vui sướng.

Advertisement / Quảng cáo

Suốt ba năm, cô như bị ngồi tù, gần như không có cơ hội đi thăm thú khắp nơi, lần này có cơ hội, đương nhiên phải.....

Ơ?

Đường Hoan quay đầu mới phát hiện không biết Tiểu Liệt đã biến mất từ khi nào.

Đường Hoan ngo ngác.

Cô không biết tiếng Pháp, tiếng anh lại gà mờ, cũng không nhớ đường về khách sạn... mẹ nó, vậy mà lại có thể đi lạc, "hở" lớn quá rồi!

Nhưng không sao, may mà cô còn có đi động!

Đường Hoan sờ túi, trống không, lúc này cô mới nhớ, vừa nãy vì lo mình quá ham chơi sẽ bị móc mất đi động nên cô đã cất đi động vào trong túi, mà túi..

Treo trên xe lăn của Tiểu Liệt.

Đường Hoan lập tức luống cuống, tay bắt gác run rẩy, thật ra cô cực kỳ sợ cảm giác lưu lạc đầu đường kiêu này..

Vì thế, cô bắt đầu tìm người khắp nơi như ruồi nặng không đầu, đầu còn tâm tình nhìn ngắm phong cảnh. Nhưng bất kể có tìm thế nào, cô cũng không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Liệt.

Hơn nữa, càng lúc càng đông người, cô vốn không cao, kiễng chân lên cũng chẳng thể nhìn thấy bên ngoài dòng người có gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (39)

Mưa phùn dần biến thành mưa to tầm tã, Đường Hoan càng lúc càng nồn nóng, cả người đều ướt đầm, luống cuống đến mức phát khóc.

Người đi đường cũng dần đẩy nhanh bước chân dưới màn mưa.

"Xin hỏi, có thể cho tôi mượn điện thoại được không?"

Đường Hoan lấy hết can đảm chặn một người qua đường, cô vừa nói bằng tiếng Trung, vừa khoa tay múa chân, nhưng đối phương mãi cũng không hiểu, vẫy vẫy tay với cô rồi nhanh chóng rời đi trong màn mưa.

Ngán hết người này đến người khác, cuối cùng cũng có người hiểu ý Đường Hoan, đưa điện thoại cho cô mượn.

Nước mưa lạnh lẽo khiến áo khoác của cô ướt đầm, cô run rẩy ấn số điện thoại, gọi cho Tiêu Liệt.

Không ai nghe.

Lại gọi, không ai nghe.

Tiếp tục gọi, vẫn không ai nghe.

Số điện thoại của bác sĩ Tống là gì?

Đường Hoan cố gắng nhớ lại nhưng mãi cũng không nhớ ra.

Cuối cùng, cô chỉ có thể vừa khóc vừa miễn cưỡng cười, nói xin lỗi người Pháp vì đã khiến người ta phải chờ trong mưa với cô, sau đó trả lại điện thoại cho người ta.

Đôi phương dùng vốn tiếng anh ngượng nghịu đề khuyên cô: Cô gái xinh đẹp, cô nên đi tránh mưa thì hơn.

Đường Hoan lắc đầu,

Nói tránh mưa có quá nhiều người, hơn nữa quá kín đáo, chẳng may Tiêu Liệt quay lại, tìm không thấy cô thì sao?

Đường Hoan chán ghét cảm giác lưu lạc đầu đường thế này!

Advertisement / Quảng cáo

Cô cũng cực kỳ sợ hãi cảm giác bị người vút bỏ giữa đất khách!

Có lẽ mỗi người khi bị vút bỏ đều có cảm giác sợ hãi, đây là nỗi ác mộng dâng lên từ đáy lòng, không thể tránh cũng chẳng thể trốn.

*

**

Trong bệnh viện.

Tiêu Liệt không hề hay biết chiếc điện thoại bật chế độ im lặng của mình đã được người khác gọi tới bao nhiêu cuộc, cũng không biết rốt cuộc thì mình đã bỏ lỡ thứ gì.

Đền phòng cấp cứu tắt.

Bác sĩ từ trong đi ra, nói tiếng chúc mừng, đứa nhỏ đã an toàn.

Tiêu Liệt cũng chỉ nhẹ nhàng thở một hơi, buông lỏng cơ thể mà thôi.

Vì thế, bác sĩ nhìn anh lâu hơn một chút, thai phụ kích động được đưa tới có dấu hiệu sinh non, hiện tại đã ổn định, cha đứa nhỏ lại phản ứng như vậy?

Thật là kỳ quái.

Tiêu Liệt chậm rãi gõ lên tay xe lăn, trong mắt xuất hiện ánh sáng kỳ dị, con người đen trầm đầy thâm thúy tựa như một hố đen, không ai biết được anh đang suy tính điều gì, chỉ có thể cảm nhận được bầu không khí quý dị xung quanh anh.

Đúng lúc này, Tống Minh Trạch gọi điện tới.

Hắn nói biết một nhà hàng cực kỳ nổi tiếng ở Paris, nhân buổi tối hôm nay mang cả Lâm Dĩ Hoan đi ăn cùng, đồ ăn nơi đó cũng khá thanh đạm...

Tống Minh Trạch vẫn đang nói tiếp gì đó nhưng Tiêu Liệt đã hoàn toàn không nghe rõ.

Trong đầu anh như vang lên tiếng sấm rền, hoảng sợ đến mức cả người run rẩy, anh hỏi theo bản năng: "Lâm Dĩ Hoan có gọi điện thoại cho cậu đi đón cô ấy không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lập tức, trong lòng Tống Minh Trạch lập bật một tiếng, nghe thấy lời này là hắn đã biết có chuyện xảy ra rồi: "Cậu đừng nói cho tôi là cậu để lạc mất cô ấy rồi nhé? Mẹ nó, giờ cậu đang ở đâu?"

Hiếm khi thấy Tống Minh Trạch chửi thề. Ngoài trời đang mưa to như vậy, lái xe ra đường cũng sẽ gặp chút khó khăn, nếu Tiêu Liệt thật sự để lạc mất Lâm dĩ Hoan, bảo hắn phải làm thế nào mới không bực tức đến mức chửi thề cơ chứ.

"Tôi gặp Lâm Dĩ Nhu, cô ấy mang thai lại tự coi thường mạng sống của mình nên tôi cứu cô ấy, giờ đang ở bệnh viện." - Tiêu Liệt nói ngắn gọn.

"Cái Đệch! Tiêu Liệt! Mẹ nó, tôi thật sự không biết phải nói gì về cậu nữa."

Vừa thảo luận với đội ngũ bác sĩ xong, Tống Minh Trạch mượn luôn người bên cạnh một chiếc ô, vội vội vàng vàng đi lấy xe tìm người.

Trong lòng Tiêu Liệt từ bình tĩnh dần biến hành cực kỳ hoảng loạn.

Anh dặn dò một người vệ sĩ đứng trông tại bệnh viện rồi vội vàng rời đi.

*

**

Đường Hoan ngồi trong màn mưa nhìn bầu trời đen kịt.

Mưa rơi tầm tã khiến mí mắt của cô trĩu xuống, không thể mở to mắt ra được nữa. Sắc mặt tái nhợt như quý, cô ngồi cuộn tròn ở trung tâm quảng trường, run rẩy tựa một con mèo nhỏ.

[Tiểu Hoan Hoan thân ái, ta cảm thấy chúng ta vẫn nên đi tránh mưa thì hơn] - Hệ thống phát giọng mỗi lần đều đặt cho Đường Hoan một cách xưng hô khác nhau, nó cẩn thận từng li từng tí nhắc nhở cô.

Đường Hoan run run rẩy rẩy, mãi mới có thể ngắt quãng nói thành câu: "Cậu biết... cái gì gọi là "tru tâm chi sách"[1] không?]

[1]tru tâm chi sách: tru: giết; tâm: trái tim; sách: kẻ sách -> kẻ sách giết chết trái tim.

Mọi người có thích thứ 2 không? Diệp mỗ thì không thích thứ 2 lắm. Vậy nên, Diệp mỗ quyết định thứ 2 sẽ bọ 20 chương, hehehehe~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 93: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (40)

Bạo sáng cho một ngày vui về ^^~

Vì đãng nhiều chương một lúc nên có khi Diệp mỗ sẽ mắc một số sai sót, mọi người phát hiện ra lỗi nào thì báo với Diệp mỗ một tiếng nha. Cảm ơn cả nha ~

*Chúc cả nhà một ngày đầu tuần mát mẻ.**

CHƯƠNG 93 - Người chồng cố chấp, anh cút ngay (40)

Tru tâm chỉ sách.

Vừa nghe đã biết không phải từ gì tốt đẹp.

Đường Hoan vốn muốn từ từ thay đổi Tiêu Liệt, chờ khi tình cảm anh dành cho Lâm Dĩ Nhu hoàn toàn biến mất là cô có thể thành công rút lui. Lúc đó Tiêu Liệt sẽ không bị lá che mắt, để mặc Lâm Dĩ Nhu lấy mất thông tin cơ mật của công ty anh.

Nhưng bây giờ cô đã thay đổi chủ ý...

"Tôi ghét nhất... cục đá không thể ủ ấm..."

Đường Hoan mơ mơ màng màng nói, cả người run rẩy, mắt sắp không mở ra nổi nữa.

Hệ thống nói cho cô Tiêu Liệt đã gặp Lâm Dĩ Nhu, hơn nữa vừa gặp đã ném cô ra sau đầu.

[Tiêu Hoan Hoan à, ta cảm thấy chúng ta cần nghỉ thoáng một chút, lúc ấy Lâm Dĩ Nhu tự coi rẻ tính mạng mình nên Tiêu Liệt mới sốt ruột rồi đi. Chúng ta làm nhiệm vụ cần rộng lượng, khoan dung với boss phản diện hay tác quái một chút, có thấy thế nào?]

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi chẳng thấy gì... Bởi vì tôi cực kỳ thù dai."

Tiêu Liệt thích Lâm Dĩ Nhu cũng không sao vì dù gì thì cô cũng không thích Tiêu Liệt! Nhưng mẹ nó, anh vút bỏ cô nhanh đến nỗi cô không thể chấp nhận nổi!

"Tôi muốn nhanh chóng rời khỏi thế giới này, không thể ở lại chỗ này, không để lại....."

Mái tóc dài của Đường Hoan đã ướt đầm nước mưa, rồi tung sau lưng, cô liên tục run rẩy, khi nhìn thấy cô người vội vàng chạy về phía mình, cô miễn cưỡng hé mắt, hàm răng run lên, mơ hồ gọi: "Bác sĩ Tổng...."

Lúc Tổng Minh Trạch tìm được Đường Hoan, cô đã thoi thóp, vì thế hần bẻ ngang cô lên, khi vào trong xe, cô bắt đầu sốt cao.

Không những vậy, tim cô gần như không còn đập nữa!

Tổng Minh Trạch lái xe tới bệnh viện bằng tốc độ nhanh nhất, sau đó đưa cô đi cấp cứu.

Thậm chí hần còn không kịp gọi điện báo cho Tiêu Liệt là đã tìm thấy người, tận đến lúc Đường Hoan được chuyển ra khỏi phòng cấp cứu, biến ngay thành an, hần mới đứng ở trước giường bệnh gọi cho Tiêu Liệt.

Không lâu sau, Tiêu Liệt tới.

Có lẽ bởi vì quá lạnh, Đường Hoan đã túm lấy tay Tổng Minh Trạch khi hần đang canh giữ trước giường bệnh,

Hai mắt cô nhắm nghiền, tựa như đang gặp ác mộng, nhưng, bàn tay "cô vẫn túm chặt lấy Tổng Minh Trạch, không chịu buông. Cô mơ mơ màng màng nói mớ: "Không muốn tiếp tục ở lại thế giới này... không thể để..."

"Mẹ nó Tiêu Liệt, nếu tôi không phải anh em của cậu, tôi sẽ đánh chết cậu, cậu có tin không?" - Tổng Minh Trạch nhỏ giọng gầm lên từng tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Cô ấy sao rồi?" - Nhìn chăm chăm Đường Hoan trên giường bệnh, cô cực kỳ suy yếu, thỉnh thoảng lại run rẩy, Tiêu Liệt cảm thấy tim mình như bị người ta xẻo một dao.

"Giờ cậu mới biết hỏi cô ấy thế nào? Con mẹ nó, có phải hôm nay tôi đã dặn cậu, trời xa đất lạ, phải trông coi cô ấy cẩn thận? Tiêu Liệt, rốt cuộc thì trong lòng cậu đang nghĩ gì?"

Tiêu Liệt cắn chặt răng, ép hỏi: "Rốt cuộc thì bây giờ cô ấy sao rồi?"

Cô suy yếu như vậy, tái nhợt như vậy... Thậm chí Tiêu Liệt còn sinh ra ảo giác, cô sẽ lập tức biến mất.

Tổng Minh Trạch nhìn không được, cười lạnh: "Bây giờ thế nào? Bây giờ cô ấy không sao, không chết được, cậu vừa lòng chưa? Chẳng qua những việc cô ấy gặp phải hôm nay đều sẽ khiến cô ấy chết sớm hơn mà thôi!"

Trái tim Tiêu Liệt vô cùng đau đớn.

Chỉ "chết" khiến anh không thể chấp nhận được!

"Tiêu Liệt, nếu cậu không yêu cô ấy thì ly hôn đi! Không cần phải giãy xéo cô ấy như vậy đâu!"

"Tôi sẽ không ly hôn!" - Tiêu Liệt nói như chém đinh chặt sắt.

Tổng Minh Trạch nhìn anh đầy thâm ý: "Vậy cậu đặt cô ấy ở đâu? Cậu cảm thấy sau khi cô ấy biết cậu ném cô ấy ở trên đường vì Lâm Dĩ Nhu, cô ấy sẽ nghĩ gì?"

"Tôi cứu Lâm Dĩ Nhu là vì có kế hoạch khác, không phải như cậu tưởng tượng. Chỉ cần không nói cho Lâm Dĩ Hoan, cô ấy sẽ không biết!"

Nhưng trên đời này làm gì có bức tường nào không lọt gió.

Tổng Minh Trạch vừa định nói vậy thì đã nghe thấy một giọng nói mòng manh.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Cố Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 94: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (41)

"Tôi biết rồi."

Đường Hoan mở mắt, chậm chậm ngồi dậy, cô nhìn Tiêu Liệt đầy trào phúng, trong mắt chỉ còn lại sự hờ hững.

Giọng nói của cô như tiếng sấm vang lên bên tai Tiểu Liệt khiến lòng anh dâng lên một cảm giác kinh hoàng không tên.

"Cứu Lâm Dĩ Nhu vì có kế hoạch khác?" - Đường Hoan cười đầy châm chọc - "Định tiếp nhận cả đứa con, hay định thừa cơ ở bên lúc chị ta yếu đuối nhất, khiến chị ta nhận ra anh mới là tình yêu đích thực?"

"Tôi không định làm vậy!" - Nụ cười của cô khiến người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái, cô cười vô cùng giả, Tiểu Liệt run rẩy phản bác.

"Tiểu Liệt, loại người như anh giống hết một cục đá không thể ủ ấm!" - Cô cúi thân nhìn anh, hốc mắt đỏ lên hết một con thỏ.

Trước giờ Tiểu Liệt chưa từng thấy cô thương tâm như vậy.

"Loại người như anh xứng đáng bị người ta bỏ rơi, xứng đáng sống cô độc hết quãng đời còn lại, xứng đáng không có được tình yêu! Bởi vì anh không có tim, trước nay đều chẳng biết cái gì gọi là quý trọng!" - Từng câu từng chữ, Đường Hoan đều nói vô cùng hùng hồn.

Nghe vậy, Tiểu Liệt không thể kìm nổi cơn giận nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Trước khi hôn chán, anh là người thừa kế của Tiểu thị, tư thái mạnh mẽ, thể lực áp đảo, nào có người dám buông thả tâm tư trước mặt anh, ngay cả cha anh - Kim Tiểu Liệt cũng không dám! Trong ba năm này, trên thương trường, anh càng thêm đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nhiều người cùng thế hệ với ông nội anh thấy anh cũng phải cúi đầu khom lưng.

Chưa từng có người dám chửi rủa anh như thế!

Anh đã bỏ ra từ vùng bùn. Lâm Dĩ Hoan, em còn tưởng tôi vẫn là một Tiểu Liệt cần em mắng mòi tình tảo sao?

"Tôi xứng đáng bị người ta vứt bỏ? Tôi xứng đáng sống cô độc hết quãng đời còn lại?"

Sống cô độc hết quãng đời còn lại, Tiểu Liệt cảm thấy những chữ này cực kỳ chói tai, sự tức giận cũng vì đó tăng vọt lên.

Ngay cả anh cũng chưa phát hiện, khi nghe thấy cụm từ "sống cô độc hết quãng đời còn lại", người anh nghĩ đến là ai..

"Lâm Dĩ Hoan, có phải vì tôi quá dung túng em nên em cho rằng mình có thể muốn nói gì thì làm thật sự?" - Tiểu Liệt tự điều khiển xe lăn đến cạnh giường bệnh, túm chặt lấy cổ tay Đường Hoan, gần như là nghiền răng nghiền lợi nói.

Đường Hoan nghe vậy, lập tức trở nên táo bạo.

"Chẳng qua tôi chỉ nói thật hai câu lại thành muốn làm gì thì làm? Vậy thì anh chưa biết muốn làm gì thì làm thật sự là như thế nào rồi!" - Đường Hoan vung tay, tát mạnh vào mặt Tiểu Liệt - "Đây mới gọi là muốn làm gì thì làm!"

Advertisement / Quảng cáo

Ngồi bên cạnh, Tống Minh Trạch sợ ngây người vì cái tát này của cô.

"Em..." - Không phòng bị, Tiểu Liệt bị tát đến mức lỗ tai ong ong, theo bản năng, anh giơ tay lên.

"Muốn đánh tôi? Anh đánh đi! Đánh đi! Mẹ nó, hôm nay anh mà không ra tay, ông đây sẽ cho rằng anh không phải đàn ông!" - Đường Hoan gân cổ.

Hôm nay anh mà dám đánh, mẹ nó, không cần khí vận chỉ từ ra tay, tôi cũng sẽ kéo anh đồng quy vu tận!

Tiểu Liệt gần đến mức tay cũng run rẩy.

Nhưng cuối cùng anh chỉ chụp mạnh xuống tay vịn xe lăn: "Thật không thể nói lý với em!"

"Đây tôi ra ngoài!" - Tức muốn học máu, Tiểu Liệt nói với vệ sĩ.

"Sao có lại bùng binh thế chứ! Có biết Tiểu Liệt táo bạo như nào không? Vừa này cô dám kích thích cậu ta như vậy, chẳng may cậu ta thật sự ra tay thì sao, cô không muốn sống nữa há?" - Tống Minh Trạch cực kỳ bất đắc dĩ.

Hai người, một người cố chấp, người còn lại thì nhất quyết không chịu thua! Rõ ràng khi chạy vào phòng bệnh, Tiểu Liệt đã cực kỳ nóng nảy, nhưng vì cái gì mà cuối cùng lại thành hai người đối chọi gay gắt?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (42)

Đường Hoan căn bản chẳng thèm để ý lời nói của Tống Minh Trạch. Cô không thoải mái, vì sao không thể phát giận?

Cáu giận nhiều gây ảnh hưởng đến thân thể, sẽ chết sớm?

Ha ha, dù sao thì cô cũng không định ở lại thế giới này quá lâu.

"Thật ra A Liệt mạnh mẽ mẽ mẽ, trong tim cậu ấy có cô. Việc cô cần làm bây giờ là nghỉ ngơi từ từ, đừng suy nghĩ về Lâm Dĩ Nhu nữa." - Tống Minh Trạch tận tình khuyên bảo.

Đường Hoan không nói lời nào, yên tĩnh đến mức không bình thường, Tống Minh Trạch cũng chẳng biết nên làm gì, hẳn cứ cảm thấy loại an tĩnh này ẩn giấu bão tố bên trong, có điều lại chẳng thể nghĩ ra cách giải quyết.

*
* *

"Hôm nay cậu chọc vào tổ ong vô vàn rồi, ba năm qua, tôi chưa từng thấy cô ấy tức giận như thế." - Tống Minh Trạch thở dài.

Nhìn thấy nguyên một bàn tay trên mặt Tiểu Liệt, hẳn đột nhiên cảm thấy cuộc đời của bạn bè mình cũng thật thê thảm, đều là những người sống trong nhung lụa từ nhỏ, "cơ hội" ăn tát như vậy không nhiều lắm đâu!

Cơn giận của Tiểu Liệt vẫn chưa nguôi ngoai, mỗi móng vuốt thành một đường thẳng, không nói lời nào.

Advertisement / Quảng cáo

Khi Tống Minh Trạch cho rằng Tiểu Liệt sẽ không nói gì thì anh lại lạnh mặt hỏi: "Trước khi đi ngủ, cô ấy có uống thuốc không?"

Tống Minh Trạch vừa bực vừa buồn cười: "A Liệt, ngày thường có kẻ bắt kinh với cậu, gần như đều bị cậu chấn chỉnh đến mức không thể xoay người. Lâm Dĩ Hoan tát cậu một cái, cậu còn quan tâm xem cô ấy uống thuốc hay chưa. Tâm tư của cậu đối với cô ấy, chẳng lẽ cậu còn chưa nhận ra?"

Tiểu Liệt trầm mặc.

"Lâm Dĩ Nhu và Trình Ảnh đã có hai đứa con với nhau, A Liệt, cậu và Lâm Dĩ Nhu hoàn toàn không còn khả năng nào nữa! Cậu tội gì cứ cố chấp mãi như thế, trả cô ta cho Trình Ảnh đi. Cậu chung sống thật tốt với Lâm Dĩ Hoan, chẳng lẽ không được?"

Người luôn luôn thuận buồm xuôi gió đã nắm trong tay quá nhiều thứ, có thể sẽ dễ dàng trở nên ngang ngược, một khi gặp phải thứ gì không theo ý muốn là lập tức đi vào ngõ cụt, phải cố gắng chiếm bằng được, nhưng sau đó thì sao?

A Liệt, cậu có chắc là mình chịu nổi nỗi đau khi mất Lâm Dĩ Hoan không?

"Tôi giữ Lâm Dĩ Nhu lại đương nhiên là vì cô ta có tác dụng." - Cuối cùng thì Tiêu Liệt cũng chịu mở miệng nói chuyện.

"Tác dụng, tác dụng, rốt cuộc thì có tác dụng gì?" - Tổng Minh Trạch cũng bắt đầu bực bội, thấp giọng quát.

"Lúc trước Trình Ảnh mang Lâm Dĩ Nhu khỏi hôn lễ của tôi, làm tôi phải ngồi xe lăn ba năm. Giờ tôi đã nắm trong tay vợ con gái, tôi muốn toàn bộ cơ nghiệp của Trình gia cũng không quá đáng chứ?" - Đòi mất đen thâm thúy, Tiêu Liệt gõ nhịp lên tay vịn xe lăn. Vào giây phút này, anh chính là một Đế Vương quyết đoán, sát phạt trên thương trường.

"Cậu..." - Tổng Minh Trạch kinh ngạc - "Thế mà cậu lại...!"

Advertisement / Quảng cáo

Hắn cho rằng anh vẫn còn tình cảm với Lâm Dĩ Nhu, không ngờ, anh làm vậy là vì muốn báo thù cho ba năm trước, đã thế còn dùng Lâm Dĩ Nhu làm quân bài!

"Tôi là thương nhân, đương nhiên phải biết có qua có lại."

Tổng Minh Trạch phát hiện, khi không nhắc tới Lâm Dĩ Hoan, Tiêu Liệt lý trí đến mức đáng sợ, người càng thông minh giỏi giang thì càng giống yêu ma, càng không thích nói tình cảm.

"Nếu cậu định làm vậy thì ít nhất cũng nên giải thích với Lâm Dĩ Hoan chứ." - Tổng Minh Trạch thờ dãi, không biết nên nói gì cho phải.

"Không muốn giải thích."

Tầng tầng lớp lớp thủ đoạn dùng trên thương trường đều không thể để lộ ra ánh sáng. Nếu biết anh coi Lâm Dĩ Nhu là quân bài, có khi Lâm Dĩ Hoan lại nghĩ một ngày nào đó anh cũng sẽ lợi dụng cô. Loại thủ đoạn tối tăm kiêu này, Tiêu Liệt theo bản năng không muốn giải thích, cũng không muốn cô biết.

"Được được được, cậu cứng đầu, cậu cứ tiếp tục cứng đầu đi, để tôi xem cậu có thể cứng đầu đến lúc nào!"

Tổng Minh Trạch thấy hai người này đúng là một đôi oan gia!

Tối ngày Tiêu Liệt giải phẫu, Đường Hoan vẫn ngồi im như không có việc gì, còn ôm điện thoại lập party chơi game với Vĩnh Dịch.

"Tiểu Hoan Hoan, A Liệt nhà cô sắp phải phẫu thuật, cô không tới ôm một cái à?" - Tổng Minh Trạch nỗ lực làm hòa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Người chồng cố chấp, anh rút ngay (43)

Người nỗ lực giải hòa - bác sĩ Tổng muốn khóc.

Hắn tình nguyện ngày ngày thấy Lâm Dĩ Hoan dùng miệng lưỡi sắc bén để nói người chứ không hề muốn nhìn cô lạnh lùng, an tĩnh như vậy.

Đường Hoan làm bộ không nghe được.

Trên màn hình di động của Đường Hoan là giao diện trò chơi 3D vừa mới ra mắt, cô và Vĩnh Dịch đều đang mở chat voice.

Từ trước tới nay, Đường Hoan chơi game rất già mờ, nhìn thấy chỗ nào đồng người thì chạy tới chỗ đó, tung skill giết chết cả đồng người rồi chạy trốn, mỗi lần đều bị người ta quây đánh.

Vĩnh Dịch không biết phải làm sao, chỉ có thể canh giữ cạnh cô, chờ khi có người tới công kích cô thì ngăn lại, để cô lui về. Cho nên, so với Đường Hoan, Vĩnh Dịch mới là người "tăng đầu" nhiều nhất.

Trong game bắt đầu có người mắng: "Cái thằng ngốc kia, nếu mày không biết chơi thì đừng chơi, ở đây hổ đồng đội à?"

Vĩnh Dịch để kệ cho người ta mắng, chẳng thèm hé răng.

Thật ra, y không hề lừa Đường Hoan, từ ba năm trước, y đã trở thành một người rất có danh tiếng ở thành phố Lâm, trong ba năm này, bằng vào những thủ đoạn của mình, y càng tiến thêm một bước.

Bây giờ ở thành phố Lâm, những người theo "con đường kia" thấy Vĩnh Dịch, nào có kẻ nào dám vô lễ, không gọi một tiếng Vĩnh gia!

Thế mà ông lớn Vĩnh gia lúc này lại sắp bị người ta mắng bực thành cái sàng!

Advertisement / Quảng cáo

Hết một ván, Vĩnh Dịch cả lo phát phờ mở miệng: "Tiểu Hoan Hoan, em xem ở trong trò chơi anh đã cứu em bao nhiêu mạng?"

Nghe được giọng nói của Vĩnh Dịch truyền ra từ điện thoại, Tiêu Liệt ngừng di chuyển xe lăn, thần sắc trên mặt bất ngờ thay đổi.

"Mọi người đều bảo khi anh hùng cứu mỹ nhân thì mỹ nhân sẽ lấy thân báo đáp, Tiểu Hoan Hoan, em khiến anh chết nhiều lần như vậy, em phải báo đáp anh mấy đời mới xong đây?" - Vĩnh Dịch làm bộ cả lo phát phờ nói.

Sau khi nói xong, y nắm chặt điện thoại, lòng bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi. Trời mới biết, dưới câu nói như đùa giỡn, không đúng đắn, y đã cất dấu bao nhiêu khản trương và mong chờ.

"Dạ đồ phụ nữ có chồng, tôi có thể khiến đời này của anh kết thúc vào ngày mai!" - Khi Vĩnh Dịch vô cùng khản trương chờ Đường Hoan đáp lời thì điện thoại lại truyền ra giọng nói của Tiêu Liệt.

Đường Hoan phẫn nộ nhìn người đàn ông vừa cướp điện thoại của mình.

Tiêu Liệt thoát game, tịch thu luôn điện thoại: "Từ giờ trở đi, không cho phép em liên lạc với y, nếu không, tôi sẽ trực tiếp hủy hoại y!"

Con người trắng đen rõ ràng[1], Đường Hoan tròn mắt với Tiêu Liệt.

[1]黑白分明(*trắng đen rõ ràng*): phép ẩn dụ cho sự phân biệt rõ ràng đúng sai, tốt xấu.

Từ ngày cãi nhau đến giờ, cô chưa từng mở miệng nói chuyện với anh.

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Liệt cũng không biết rốt cuộc thì mình đang muốn gì, thậm chí một góc nào đó trong lòng anh còn kêu gọi: "Mất tôi đi! Nếu em khó chịu thì mất tôi này!"

Nhưng có vẻ Đường Hoan đã quyết tâm không nói chuyện với anh. Sau khi bị tịch thu điện thoại, cô cầm lên một quyển sách trên ghế sofa, mở ra đọc.

Ở đầu bên kia, Vĩnh Dịch nhìn thấy biểu tượng hình cái đầu đã biến thành màu xám, nụ cười cả lo phát phờ khi cùng nói chuyện với Đường Hoan biến mất, y đập mạnh điện thoại xuống đất, sắc mặt trở nên đen tối khó lường.

Tiểu Liệt!

Chẳng qua mày chỉ có xuất thân hơn người, ngoài ra, mày còn có thứ gì?

"Khi tới phẫu thuật, em ngồi bên ngoài phòng phẫu thuật chờ tôi." - Thấy cô sống chết cũng không chịu nói chuyện, trong lòng Tiểu Liệt cực kỳ buồn bực, nhưng lại chẳng thể làm gì cô, chỉ có thể dùng cách này để chọc giận.

Đường Hoan nhàn nhạt nhìn anh một cái.

Cô thì sao cũng được, ở chỗ này hay ngoài phòng phẫu thuật cũng đâu khác nhau.

Ánh mắt lạnh nhạt của cô khiến Tiểu Liệt tức đến mức muốn học máu, nhưng việc khiến anh càng muốn học máu hơn chính là...

Sau khi Đường Hoan ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật cả một buổi chiều, gần như là tất cả bác sĩ, y tá đều biết vợ chồng anh bất hòa vì... Lúc anh đang phẫu thuật, người phụ nữ chết tiệt này ngồi đứng đưng bên ngoài cắn hạt dưa cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (44)

Ca phẫu thuật của Tiểu Liệt thành công mỹ mãn.

Đối với chuyện này, Đường Hoan không cảm xúc. Cô không tỏ ra cực kỳ vui vẻ cũng chẳng để lộ ra sự mừng rỡ, tất cả đều bình thường, cứ như chuyện chẳng liên quan đến mình vậy.

Ngồi tới cảnh cô ngồi cắn hạt dưa cả buổi chiều khi anh đang làm phẫu thuật, Tiểu Liệt hận không thể xách cổ áo cô lên hỏi xem cô có tim không.

Sau khi phẫu thuật xong, Tiểu Liệt về nước, cùng đồng hành còn có Lâm Dĩ Nhu.

Anh vốn không muốn để Lâm Dĩ Nhu đi cùng nhưng nhìn tới thái độ "chẳng sao cả" của Đường Hoan, anh lại cảm thấy không thể nuốt trôi tức này, vì vậy quyết định mang theo Lâm Dĩ Nhu lén lút trước mặt cô. Anh không hề biết hành động của mình ầu trỉ đến mức nào.

[Ai nha, sắp tới đời rồi, còn tiếp tục như vậy, Tiểu Liệt sẽ lại giẫm lên vết xe đổ, bị Lâm Dĩ Nhu hố đó!] - Hệ thống bật chế độ "khóc tang" lên - [Đến lúc ấy, nhiệm vụ của chúng ta sẽ thất bại mất! Thân ái, chẳng lẽ cô không khản trương, chột dạ, không cảm thấy chúng ta cần làm gì đó sao?]

Tuy khinh thường nhưng Đường Hoan vẫn mím đầy cười lịch sự và giả tạo: "Chúng ta" cần làm gì đó? Rác rưởi như cậu, cậu đã làm cái gì?]

Hệ thống dần mặt, nó cảm nhận được mùi thuốc súng đầu đây.

"Khi cần thì không có tác dụng, khi không cần thì càng vô dụng. Bình thường không làm gì thì chẳng thấy cậu sốt ruột, giờ lại làm bộ làm tịch gào khóc?"

[....]

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống sững sờ toàn tập.

Hỏa lực của ký chủ quá mạnh, không thể trêu chọc, không thể trêu chọc! Nhanh rút lui thôi!!!

Đường Hoan biết ngay mà, hệ thống rác rưởi, gặp chút chuyện không giải quyết được là lập tức chơi trò mất tích!

Tiểu Liệt sắp giẫm lên vết xe đổ?

Chẳng sao cả, tuy cô trông ngốc nghếch nhưng nếu cô thật sự muốn kéo mọi chuyện về quỹ đạo, ai cũng không cản được.

Có vài thời điểm, miễn gây ảnh hưởng đến kết quả, chỉ cần làm một số chuyện mấu chốt, không chế tình hình cẩn thận là có thể nắm được hướng đi cuối cùng trong tay.

Không biết vì sao hệ thống lại cảm thấy Boss còn chưa hắc hóa, ký chủ nhà nó đã bắt đầu có khuynh hướng hắc hóa rồiiiiiiii!

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

"Tiểu Hoan, đầu chị không tốt, nếu lúc trước chị kiên định một chút, em cũng không phải chịu khổ như vậy!" - Lâm Dĩ Nhu khóc lóc, nói với vẻ chân thành.

Cô ta khóc đến mức Đường Hoan muốn tròn mắt.

Con người đều giống nhau, khi cuộc sống không được như ý là bắt đầu nhớ lại chuyện trước đây, lúc ấy mình không làm vậy thì kết quả sẽ thế này, thế kia...

Nếu cô đoán không sai, sau khi Trình Ánh ngoại tình với cấp dưới, Lâm Dĩ Nhu đã không ngừng nghĩ rằng nếu lúc trước không gả cho lăng tử Trình Ánh mà gả cho Tiểu Liệt, có lẽ sẽ không phải chịu đau khổ thế này! Khi còn ân ái ái ái với Trình Ánh, sao cô ta có thể hối hận vì mình đã làm liên lụy tới em gái cơ chứ.

Con người, luôn thích suy đoán theo hướng tiêu cực.

Không biết là do quá ngây thơ hay vì gì mà khi thấy không khí kỳ quái giữa Tiểu Liệt và Đường Hoan, Lâm Dĩ Nhu lại suy diễn ra cảnh thể thảm của em gái mình sau ba năm kết hôn.

Vì thế, cô ta bắt đầu thể thốt son sắt với Đường Hoan: "Tiểu Hoan, em yên tâm, chị nhất định sẽ cẩn thận khuyên A Liệt, để anh ấy không tiếp tục cố chấp nữa. Giờ chị đã là... một người mẹ, đã không còn thích hợp với anh ấy, anh ấy nên chung sống thật tốt với em..."

Đường Hoan thảm chửi thề.

Mẹ nó, ý cô là, nếu cô không có con thì vẫn còn thích hợp anh ta, tôi có thể chung sống với anh ta là vì hai người đã không còn phù hợp nữa? Mẹ nó, ông đây là cái lớp xe dự phòng?

Không đúng, phải là cái lớp dùng để dự phòng cho lớp xe dự phòng?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (45)

Người bên ngoài điên cuồng truyền tin rằng Trình Ảnh đang tìm cô vợ đã bỏ nhà ra đi của mình, tìm đến mức sắp phát điên, nhưng, có vẻ như Lâm Dĩ Nhu đã quá thương tâm, mỗi khi nghe thấy tin tức về Trình Ảnh thì đều im lặng.

Cô ta đang tập trung làm mới cho Tiêu Liệt và Đường Hoan, hơn nữa, hình như còn ôm tâm thái chuộc tội, không chứng kiến Đường Hoan hạnh phúc thì không từ bỏ.

Đường Hoan có thể làm gì?

Cô cũng cực kỳ tuyệt vọng!

Thấy hộp cơm giữ nhiệt trước mắt, cô day day huyết thái dương, lạnh lùng nhìn Lâm Dĩ Nhu, cự tuyệt kiến nghị mà cô ta tự cho là đúng.

Lâm Dĩ Nhu thở dài: "Tiêu Hoan, em từ nhỏ đã quật cường, A Liệt cũng vậy, nhưng, trong tình cảm, nào có chuyện cả hai đều không chịu xuống nước." - Giọng điệu bất đắc dĩ cứ như thể cô ta đang đối mặt với một đứa nhỏ vô có gây rối vậy - "Trái tim của con người đều là thịt, em đối tốt với anh ấy, sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ cảm động."

Đường Hoan: "... Muốn đi thì chị tự đi, tôi không đi!" - Cho dù đang cực kỳ bức nhưng cô vẫn nghiêng răng nghiêng lợi, duy trì nụ cười mỉm.

Đi đi đi đi, cô tự đi đi!

Nếu cô không tới Tiêu thị, sao có thể gặp được Trình Ảnh đang lâm vào cảnh khốn cùng vì bị Tiêu Liệt bám riết không tha, sao có thể được Trình Ảnh dỗ dành rồi sinh lòng trắc ẩn cơ chứ?

Hai người các cô không cầu kết với nhau, nhiệm vụ này của tôi sao có thể nhanh chóng kết thúc một cách tàn nhẫn?

Đường Hoan không thích thể giới này!

Advertisement / Quảng cáo

Một chút cũng không thích!

Cho nên cô muốn nhanh chóng rời đi!

Thái độ của Đường Hoan quá kiên quyết, Lâm Dĩ Nhu chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài: "Nếu chị không khuyên được em, vậy chị sẽ đi khuyên A Liệt giúp em."

Dứt lời, cô ta lập tức mang theo hộp cơm, vác bụng bầu ra khỏi cửa nhà.

Không yêu Tiêu Liệt mà Đường Hoan còn cảm thấy lạnh lùng chứ nếu là người luôn mong chờ với hôn nhân như nguyên chủ, chắc đã tức chết tại chỗ rồi.

Hôn nhân của tôi vì sao lại bất hạnh thế này, chẳng lẽ cô không tự suy nghĩ lý do? Đã vậy còn khuyên này khuyên kia, mẹ nó, cô không xen vào là tôi đã cảm ơn trời đất lắm rồi!

*

* *

Tiêu thị.

Tin tức thai phụ mang theo bụng bầu tới đưa cơm cho tổng giám đốc nhanh chóng được phát tán, trong tic tắc, gần như mọi người đều biết.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi phẫu thuật chân, mặc dù cố gắng thì Tiêu Liệt có thể đứng thẳng nhưng vì vừa mới phẫu thuật nên anh vẫn cần phải ngồi xe lăn, tránh cho việc vết mổ lâu bình phục. Sau khi nghe trợ lý báo cáo rằng phu nhân đang chờ dưới sảnh lớn, Tiêu Liệt theo bản năng muốn đứng lên, xuống đón người, may mà thư ký Lý đã giữ anh lại, sau đó đẩy xe lăn xuống thang máy.

Thư ký Lý thăm phi nhỏ: Boss, ngài nóng vội làm gì, ngày nào cũng thấy nhau, đến nỗi phải nóng vội như vậy sao?

Thư ký Lý đâu biết, kể từ khi boss nhà mình tác quái thì anh đã không còn được nói chuyện từ tế với Đường Hoan!

Tiêu Liệt cực kỳ hưng phấn đi xuống từ thang máy chuyên dụng, nhưng sau khi nhìn thấy Lâm Dĩ Nhu, anh như bị người ta hắt một bát nước lạnh...

Lúc còn trong thang máy, ánh mắt khi thì kiêu ngạo, khi thì làm ra vẻ lạnh lùng, khi thì ảm áp, thần sắc không ngừng thay đổi như bị động kinh, lúc này, tất cả đều hóa thành trầm lặng.

Vừa nãy, anh còn suy nghĩ xem nên dùng dáng vẻ nào để đối mặt với Lâm Dĩ Hoan, kết quả, tất cả suy tính đều thành công cốc...

Quả nhiên, đúng như Đường Hoan dự đoán, sau khi Lâm Dĩ Nhu rời khỏi Tiêu thị thì bị người ta bịt kín miệng từ sau lưng, kéo tới chỗ kín.

Lâm Dĩ Nhu liếc mạng giấy giữa.

"Bà xã, là anh!"

Khi giọng nói quen thuộc vang lên bên tai, Lâm Dĩ Nhu không giấy giữa nữa nhưng nước mắt lại lập tức lăn dài, muốn ngăn cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (46)

[Nữ chính và khí vận chi từ từ đã gặp mặt.] - Hệ thống khê kháng xông ra, làm bộ hờ hững nhắc nhở.

Ồ, ký chủ rác rưởi không đá xoáy người ta nữa hả?

[Nếu thật sự không làm gì, bọn họ sẽ liên hợp lại để gây chuyện nha, đến lúc ấy chẳng phải nhiệm vụ sẽ thất bại, cô chịu khổ lâu như vậy đều thành công cốc, đúng không?]

Hệ thống đau lòng, tự ôm lấy mình,

Rõ ràng ở nhiệm vụ đầu tiên, ký chủ rác rưởi vẫn còn là một cô gái ngốc-bạch-ngọt[1], đối tốt với Phó Liệt như vậy, ấy thế mà nói thay đổi là lập tức thay đổi. Lòng dạ phụ nữ quả thật như kim dưới đáy bể!

Nó đâu biết, từ trước đến nay, Đường Hoan là người gặp kẻ mạnh thì kiên cường, gặp kẻ tồi tệ thì xấu xa, gặp kẻ đê tiện thì bi ối, Phó Liệt đối tốt với cô, đương nhiên cô sẽ đào tìm đào phổi cho hắn.

Còn Tiêu Liệt... Cô sẽ "ngược" chết anh!

Đường Hoan không vội, cô còn chưa chờ được đến lúc nữ chính và khí vận chi từ hợp tác hố Tiêu Liệt, có cái gì phải gấp.

Cô đã tính hết cả rồi.

[1]ngốc-bạch-ngọt: ngốc nghịch, trong trắng ngây thơ, ngọt ngào.

Lâm Dĩ Nhu trở về với đôi mắt đỏ rực, Đường Hoan cắn hạt dưa, nở một nụ cười đầy thâm ý.

Xem ra, Lâm Dĩ Nhu đã gặp Trình Ánh, hơn nữa trong lòng cô ta còn đấu tranh cực kỳ giữ dỗi, chẳng biết nên tha thứ cho Trình Ánh hay thôi. Nếu cô ta không vậy, sao có thể "xúng" với cách gọi nam cận bã, nữ dễ tiệp được, rõ ràng đã bị phản bội một cách triệt để nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ thần hồn phách lạc của Trình Ánh, cô ta vẫn có thể động lòng trắc ẩn.

Advertisement / Quảng cáo

Đối với người đàn ông không quản được nửa thân dưới của mình, Đường Hoan thật sự... chỉ biết trợn trắng mắt.

Đưa cho cô, cô còn sợ bản!

Đúng như Đường Hoan nghĩ, Lâm Dĩ Nhu đang cực kỳ rối rắm, cô ta hận Trình Ánh nhưng khi thì thấy đáng về uế oái, rầu ria xòm xoàm của gã, khi gã ôm cô ta và khóc lóc nói mình biết sai rồi, là á cấp dưới bỏ thuốc lừa gã, gã không cần thận mớit trưng chiều, cô ta lại cảm thấy đau lòng.

Thậm chí cô ta còn không ngờ một người đàn ông coi trọng sự nghiệp như Trình Ánh lại có thể ném công ty sang một bên để đi tìm cô ta, chính vì vậy mà trong khoảng thời gian này, Trình thị mới bị Tiêu Liệt thừa cơ chèn ép.

Lâm Dĩ Nhu cực kỳ đau lòng nhưng lại không khống chế được sự ngọt ngào đang dâng lên.

*

**

Đường Hoan phát hiện, từ sau khi gặp mặt nhau, Lâm Dĩ Nhu càng chăm tới đưa cơm cho Tiêu Liệt.

Đúng, tất nhiên là cô ta lấy lý do đi khuyên nhủ Tiêu Liệt rồi.

Thật ra Tiêu thị cũng có nhà ăn cho nhân viên, hơn nữa tay nghề không hề thua kém đầu bếp khách sạn, gần như toàn bộ nhân viên cấp cao đều tới ăn ở đó, đâu cần cô ta đi đưa cơm mỗi ngày.

Nếu đoán không sai, cô ta nhân cơ hội này gặp Trình Ánh.

Advertisement / Quảng cáo

Nói thật, cô ta là vợ Trình Ánh, cô ta tha thứ cho người đàn ông cận bã, mẹ nó lại không có người ngăn cản, cần phải lén lút như vậy ư?

Đơn giản là cô ta có mưu đồ mà thôi!

Đường Hoan cười khẩy.

Lòng dạ của khí vận chi tử cũng thật lớn, cô vợ đang mang thai của mình ở trong nhà người đã từng là tình địch mà gã lại không hề lo lắng, không sợ Tiêu Liệt đột nhiên nổi thú tính?

Nói thẳng ra thì trong lòng Trình Ánh, sự nghiệp quan trọng hơn phụ nữ!

Kể cả Lâm Dĩ Nhu xảy ra chuyện gì khi ở cạnh Tiêu Liệt, Trình Ánh hoàn toàn có thể đem tất cả hận thù tính lên người Tiêu Liệt, lấy danh nghĩa tình yêu mà báo thù cho Lâm Dĩ Nhu.

Cái gọi là tình yêu sâu sắc, ở một số trường hợp không đáng để mang ra dẫn đó.

Trước đó, Lâm Dĩ Nhu đã ăn cắp một số văn kiện bí mật trong văn phòng Tiêu Liệt cho Trình Ánh. Hiện tại, Trình Ánh và Tiêu Liệt đều đang đấu thầu mảnh đất ngoại thành phía nam, người nào có phương án và ra giá tốt nhất thì người đó lấy được mảnh đất này.

Theo dự tính ban đầu, lợi nhuận khi lấy được mảnh đất này xấp xỉ mười tỷ.

Bây giờ đang là lúc cạnh tranh gay gắt nhất, gần như toàn bộ vốn lưu động của Tiêu thị đều đổ vào đó, nếu Trình Ánh thắng, gã không chỉ lập tức xoay người mà còn có thể đánh cho Tiêu thị không kịp trở tay.

"Tôi đi cùng chị."

Khi Lâm Dĩ Nhu sắp ra khỏi cửa, Đường Hoan đột ngột đứng dậy nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (47)

Khi Lâm Dĩ Nhu sắp ra khỏi cửa, Đường Hoan đột ngột đứng dậy nói.

Sắc mặt Lâm Dĩ Nhu lập tức cứng đờ, tươi cười vô cùng miễn cưỡng, cô ta hỏi: "Tiểu Hoan, sao tự nhiên hôm nay lại muốn đi cùng chị?"

"Không phải chị vẫn luôn mong tôi và Tiêu Liệt chung sống hòa thuận à? Giờ tôi chủ động đi bước đầu tiên, chị lại không muốn?" - Đường Hoan không chút khách khí, hỏi lại.

Cô đã mất hết kiên nhẫn với Lâm Dĩ Nhu, cha Lâm và mẹ Lâm, bọn họ đập nát khát vọng về tình thân của cô, cô cực kỳ chán ghét bọn họ!

"Sao lại vậy được..." - Lâm Dĩ Nhu chột dạ đáp.

Trong lòng cô ta càng thêm lo lắng bất an, Ánh nói tư liệu hôm nay cô ta sẽ lấy rất quan trọng. Cô ta có thể trốn văn kiện bí mật trong văn phòng Tiêu Liệt là vì sau khi ăn trưa, anh sẽ ngủ ở phòng nghỉ nửa tiếng, cô ta nhân cơ hội này, lấy lý do dọn dẹp văn phòng để lặc lự.

Nhưng hôm nay Tiểu Hoan muốn đi cùng.....

Lập tức, Lâm Dĩ Nhu hoảng hốt.

Đường Hoan mỉm cười.

Chính vì biết hôm nay là bước ngoặt quan trọng nên cô mới đi gây rối!

Hai người đều mang trong lòng những tâm tư riêng, đi đến Tiêu thị.

Advertisement / Quảng cáo

Tiền sảnh, Lễ tân nhìn thấy Lâm Dĩ Nhu, lập tức tươi cười lên đón: "Phu nhân, cô tới rồi!"

Tổng giám đốc thật có phúc, vừa nhìn đã biết phu nhân là người dịu dàng hiền huệ, lại còn đang mang thai, một nhà ba người hòa thuận, vui vẻ....

O?

Nụ cười trên mặt lễ tân cứng lại.

Sao lại có một người giống y như đúc với phu nhân của tổng giám đốc thế này?

Lễ tân không biết phải tiếp tục nịch bộ kiểu gì. Lễ tân đã từng gọi Lâm Dĩ Nhu là phu nhân nhiều lần nhưng vì Lâm Dĩ Nhu sợ mất mặt nên chưa từng giải thích, ai ngờ hôm nay cô ta lại được gọi là phu nhân trước mặt em gái, cô ta lúng túng nhìn Đường Hoan rồi nói với lễ tân: "Không phải, tôi không phải....."

Khi Đường Hoan vừa bước vào Tiêu thị, thư ký Lý đã vội vàng gọi điện báo cáo cho Tiêu Liệt: "Boss, tiểu Lâm tiểu thư tới!"

Đừng khen hần nhanh trí, hần chỉ là người tình ý mà thôi.

Thư ký Lý biết gút mắc giữa boss nhà mình và Lâm Dĩ Nhu cùng Trình Ánh. Lâm Dĩ Nhu mang com đến nhiều lần như vậy mà Boss lại chẳng hề cao hứng, hoàn toàn không có sự hưng phấn khi được chuyển từ lớp dự phòng sang lớp chính thức. Vì vậy, thư ký Lý mới biết người boss mong chờ là ai.

Lớp xe dự phòng Tiêu Liệt:.....

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Tiêu Liệt vội vội vàng vàng đi ra từ thang máy VIP.

Chạy tới trước mặt Đường Hoan, câu đầu tiên anh nói là: "Sao em lại tới đây?" - Giọng anh ần giấu sự hưng phấn nhưng vì khuôn mặt lạnh lùng nên câu nói của anh nhiều thêm vài phần chất vấn.

Hiện tại là giờ Tiêu thị nghỉ trưa, không ít công nhân đi ra từ thang máy. Nhìn thấy bầu không khí kỳ quái giữa boss nhà mình và hai chị em sinh đôi, rất nhiều người cố ý đi gần một chút, vừa không dám trắng trợn đứng lại, vừa muốn xem "chuyện hay" của tổng giám đốc.

Đường Hoan nhón chân, cố tình vuốt phẳng nếp nhăn trên cổ áo Tiêu Liệt trước mặt mọi người. Mang theo vài phần châm biếm, cô nói: "Tôi không tới thì sao biết Tiêu phu nhân đã đổi thành người khác."

Thấy cô giống như đang ghen, tuy trên mặt không để lộ bất cứ cảm xúc gì nhưng trong lòng Tiêu Liệt đã có chút vui vẻ.

Người ngạo kiều là vậy, đến bản thân anh cũng chẳng biết mình đang vui vì cái gì.

Tiêu Liệt cầm tay Đường Hoan, trầm mặt: "Nói linh tinh cái gì vậy."

Thư ký Lý im lặng bổ sung những lời anh chưa nói hết: Nói linh tinh cái gì vậy, Tiêu phu nhân là em! Là em! Chính là em! Thay đổi bao giờ?

Rõ ràng sau khi bổ sung, câu nói trở nên cực kỳ ngọt ngào, ấy thế mà qua miệng boss lại khiến người ta cảm thấy như anh đang quát lên vậy!

Thật kỳ quái!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (48)

Lễ tân run bần bật, cô ta có cảm giác trước giờ mình luôn nhận sai người.

Tôn thọ rồi!

Khi Tiêu Liệt nắm cổ tay Đường Hoan, phát hiện tay cô cực kỳ lạnh, vì thế anh dùng bàn tay to lớn của mình bao bọc tay cô, dặt cô vào thang máy. Hành động của anh khiến mọi người kinh ngạc đến sững sờ...

"Chậc... thì ra boss mặt lạnh cũng rất săn sóc!"

"Hóa ra phu nhân của tổng giám đốc còn có một người chị em sinh đôi!"

"Khí chất của họ hoàn toàn không giống nhau, nhỉ?"

Đường Hoan không hề nghĩ mình sẽ có một ngày trở thành tiêu điểm như vậy.

Sau khi lên lầu, vào văn phòng, Tiêu Liệt khựng bước, hơi nhíu mày.

Hai chân vẫn chưa khỏi hẳn, vừa nãy vì muốn nhanh chóng đi xuống nên anh không ngồi xe lăn, giờ anh cảm thấy khá đau.

"Thư ký Lý, đưa anh ấy vào phòng nghỉ đi."

Cảm nhận được trạng thái của anh, Đường Hoan báo thư ký Lý đỡ anh vào phòng nghỉ, cô ném hộp com của Lâm Dĩ Nhu ngoài văn phòng rồi cũng đi theo.

Tiêu Liệt nhíu chặt mày, sự đau đớn khiến anh khó chịu. Ngồi ở mép giường, Đường Hoan mát xa đầu gối cho anh, dù sao thì không lâu nữa cô sẽ phải rời khỏi thế giới này, để hợp để tan cũng tốt.

Tiêu Liệt hơi híp mắt, cô mát xa thoải mái đến mức anh gần như thiếp đi.

Không ngờ, câu nói như tiếng sấm của Đường Hoan đột ngột vang lên, đánh cho anh tỉnh hẳn: "Tiêu Liệt, hay là chúng ta ly hôn đi."

Advertisement / Quảng cáo

Tiêu Liệt nghiêng rắng: "Em nói gì, em nói lại lần nữa xem!" - Sắc mặt anh đen kịt, nhìn cứ như sắp ăn thịt người đến nơi.

Anh cho rằng sau khi dọa Đường Hoan sợ, cô sẽ không dám nhắc lại nữa. Có điều, Đường Hoan là người cứng đầu, cô nói với giọng điệu còn thẳng thắn, thô bạo hơn cả lúc này: "Tôi nói ly hôn."

Lòng thư ký Lý sắp sụp đổ. Hần chưa nghe rõ gì cả!

Tình thế xoay chuyển nhanh như gió lốc khiến hần kinh hoàng.

"Lâm Dĩ Hoan!" - Tiêu Liệt túm chặt tay Đường Hoan, kéo cô vào lòng mình, đôi mắt âm trầm nhìn chằm chằm cô.

"Hoặc là ly hôn, hoặc là để Lâm Dĩ Nhu đi." - Đường Hoan không chịu nhượng bộ.

Tiêu Liệt, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho anh, để xem anh có biết nắm lấy không!

Tôi nói sử dụng 'tru tâm chi sách' thì thật sự sẽ sử dụng kế sách có thể giết chết trái tim người khác, nếu anh chọn sai, cùng đừng trách tôi tàn nhẫn với anh!

Ánh mắt Tiêu Liệt lóe lóe.

Anh giữ Lâm Di Nhu lại vì cô ta còn có tác dụng, hơn nữa bây giờ đúng là thời điểm máu chốt, tạm thời chưa thể thả Lâm Di Nhu.

"Muốn ly hôn, không thể!" - Tiêu Liệt chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ nói.

"Vậy ý của anh là anh sẽ để Lâm Di Nhu đi?" - Đường Hoan hỏi lại.

"Lâm Di Nhu... Tạm thời không thể rời đi."

Là không thể!

Advertisement / Quảng cáo

Không phải anh không muốn!

Tiêu Liệt cho rằng Đường Hoan có thể lý giải ý tứ trong lời nói của anh.

Đường Hoan chỉ cười cười, cười vô cùng lạnh nhạt, hoàn toàn khác với nụ cười cả lợ phát phờ thường ngày.

Tốt lắm, Tiêu Liệt, đây chính là lựa chọn của anh!

Đường Hoan im lặng không nói, cứ như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra, cô cũng không nhắc lại việc ly hôn nữa.

Tiêu Liệt nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng không biết vì sao, đột nhiên anh lại cảm thấy hoảng sợ, hoảng sợ mà không có lý do!

Đường Hoan đi ra khỏi phòng nghỉ.

Lâm Di Nhu đứng cạnh bàn làm việc, thấy cô đi ra thì lập tức hoảng loạn, mắt tự nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường, cứ như không có việc gì.

"Tiểu... Tiểu Hoan....."

Nguy hiểm thật, suýt nữa thì cô ta...

"Đi thôi." - Nhìn thấy dáng vẻ chột dạ của Lâm Di Nhu, Đường Hoan thầm cười nhạo. Cô ta cho rằng cô không biết gì sao? Thật ra cái gì cô cũng biết, chẳng qua lười nói ra mà thôi!

Khi đi tới hẻm để xe, nhìn thấy đằng sau cột tường lộ ra một góc áo, Lâm Di Nhu biết đó là Trình Ánh.

Cô ta nhìn về phía Trình Ánh, lắc lắc đầu, ý bảo gã đừng đi ra, hiện tại không phải lúc gặp mặt, còn có người khác ở đây.

Đột nhiên, Đường Hoan chậm rãi xoay người, cười như không cười nhìn cô ta: "Chị gái, chị có biết ăn cắp bí mật thương mại là phạm pháp không?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (49)

Lâm Di Nhu lập tức trở nên căng thẳng.

"Vừa này, tôi thấy hết rồi. Nếu chị không ngại thì giải thích cho tôi xem chị lục lọi thứ gì ở bàn Tiêu Liệt?" - Đường Hoan tiến một bước về phía Lâm Di Nhu.

Lâm Di Nhu ôm bụng, lùi lại: "Em đang nói gì vậy, chị không hiểu."

"Chị không hiểu hay giả vờ không hiểu đều không quan trọng, quan trọng là thăm đoán có tin chị hay không. Chị hợp tác với Trình Ánh, ăn trộm bí mật thương mại của Tiểu thị, tôi có thể làm chứng. Chị gái, chị nói xem, đứa con trong bụng chị liệu có được sinh trong ngục giam không nhỉ?" - Đường Hoan cười tủm tỉm nhìn Lâm Di Nhu, cô cố gắng để mình giống nữ phụ ác độc nhất có thể.

Dù sao thì hai mươi năm xem phim truyền hình cũng không phải xem không, loại chuyện như bắt nạt đóa hoa trắng nhỏ[1], Đường Hoan cảm thấy mình không cần người dạy cũng hiểu.

[1] đóa hoa trắng nhỏ(tiểu bạch hoa): từ dùng để chỉ các cô gái yếu đuối, ngây thơ, vô dụng....

Lâm Di Nhu ôm bụng, cô ta cảm thấy bụng nhói đau, có lẽ vì quá khản trương nên bị động thai.

"Tiểu Hoan, chị không..."

Advertisement / Quảng cáo

"Chị không cần giải thích nữa, tôi tận mắt nhìn thấy, giờ tôi sẽ đi nói cho tiêu Liệt, sau đó gọi cảnh sát bắt chị."

Biết trong tầng hầm có người đang quan sát, Đường Hoan vô cùng tuyệt tình. Cô đã nói đến mức này, không tin Trình Ánh còn có thể tiếp trốn một bên, không làm gì.

Sau khi nói xong, Đường Hoan nổi giận đùng đùng định rời khỏi hẻm xe, cứ như thật sự muốn đi báo cho Tiêu Liệt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cô, đúng lúc này...

Trình Ánh nhún cơ hội xống ra, che miệng cô lại, hành động cực kỳ quen thuộc. Sau đó, gã túm chặt cổ tay cô, khống chế toàn bộ cơ thể cô. Động tác của gã quá thô bạo, Đường Hoan cảm thấy tình tình không tốt, trái tim của cô bắt đầu đau đớn, sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Ánh, anh mau thả Tiểu Hoan ra, sắc mặt em ấy không tốt!" - Đứng một bên, Lâm Di Nhu nhẹ giọng khuyên nhủ.

Trình Ánh không hề là khí vận chỉ từ, gã có sự gan góc và tàn nhẫn của một khí vận chỉ từ, gã chém mạnh vào gáy Đường Hoan, đánh ngã cô, nhét thẳng cô vào trong xe, sau đó, gã cũng kéo Lâm Di Thu lên cùng.

Advertisement / Quảng cáo

"Ánh, em ấy là em gái của em, anh định làm gì em ấy?" - Lâm Di Nhu sợ ngây người với biến cố bất chợt xảy ra, khi lên xe, cô ta bắt đầu vội vàng hỏi.

Trình Ánh sờ sờ đầu cô ta, hôn nhẹ lên trán cô ta, hít sâu một hơi rồi an ủi: "Bà xã, em yên tâm, anh không định gây tổn thương cho em ấy. Chẳng qua là em ấy đã phát hiện ra hành động của chúng ta nên tạm thời không thể thả em ấy đi thôi!"

"Vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?" - Lâm Di Nhu cực kỳ tin tưởng và ý lại Trình Ánh.

"Trước tiên phải tìm một chỗ giấu em ấy đi, chờ sau khi nắm trong tay mảnh đất phía nam thành phố, anh sẽ thả em ấy, em thấy thế nào?"

Đáy mắt Trình Ánh xuất hiện một tia tàn nhẫn. Nếu không phải em gái Lâm Di Nhu, gã sẽ không giấu cô đi một thời gian mà trực tiếp giải quyết luôn, tránh dèm dãi làm mòng.

"Anh định giấu em ấy ở đâu?" - Lâm Di Nhu vẫn không yên tâm lắm, dù sao thì Di Hoan sinh ra đã yếu ớt, chẳng may xảy ra chuyện gì...

"Yên tâm đi, anh sẽ tìm một chỗ kín đáo và có hoàn cảnh tốt, nhưng tạm thời không thể nói cho em. Từ trước đến nay em đều dễ mềm lòng, nếu không cẩn thận nói ra, chúng ta sẽ thất bại trong gang tấc." - Trình Ánh thở thốt son sắt.

Lâm Dĩ Nhu thấy gã đảm bảo như vậy thì mới yên lòng, không truy vấn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (50)

Nơi vừa kín đáo vừa có điều kiện tốt trong miệng Trình Ánh là...

Một kho hàng kín mít, gần như không có kẻ hở, chỉ có một ô cửa sổ nhỏ dùng để thông khí, vô cùng tối tăm, người bị nhốt trong ấy một giây thôi cũng muốn ngộp luôn rồi.

Đường Hoan trầm chửi thề.

Sao bảo sẽ giấu cô ở một nơi có điều kiện tốt?

Nói không giữ lời chính là kẻ khốn nạn.

"Hệ thống, cậu đã gửi video theo dõi ở tầng hầm để xe cho thư ký Lý chưa" - Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên Đường Hoan làm là hỏi hệ thống.

Hệ thống trầm mặc một lúc.

Sau khi chuẩn bị xong, nó mới mở miệng rít gào...

[Có phải cô đã tính toán tất cả việc này từ trước đúng không?]

[Có hỏi nơi Trình Ánh và Lâm Dĩ Nhu trao đổi tin tức, ta nói cho cô là dưới hầm để xe.]

[Có hỏi Lâm Dĩ Nhu đã ăn trộm bí mật thương mại đến bước nào, cô phải tới thời cơ mấu chốt rồi không, ta nói cho cô, hôm nay là thời cơ mấu chốt.]

Advertisement / Quảng cáo

[Kết quả, cô làm nhiệm vụ kiểu này áy há?]

Có vẻ hệ thống đã am hiểu sâu sắc bản chất của một con ngựa khi con ngựa đó hí lên, nó dậm chân rồi mới hí [Ta nói cho cô, video theo dõi ở hầm xe, ta sẽ không gửi cho thư ký Lý! Cô còn chưa hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh đã muốn chết! Không có cửa đầu, cửa sổ cũng không có!]

Hệ thống chỉ có thể trách mình quá ngốc nghếch, không đoán ra dụng ý của Đường Hoan khi cô hỏi những tin tức liên quan đến nhiệm vụ. Nó còn tưởng cô định tung skill lớn tại thời điểm mấu chốt cơ, kết quả...

Đường Hoan đứng đưng nằm trên mặt đất kho hàng. Cô nhìn camera đang nhấp nháy đèn đỏ tại một góc, nhắm mắt lại như chưa từng tỉnh.

Không sai, tất cả mọi việc, cô đều đã tính toán kỹ càng, nhưng vậy thì sao?

Cô biết hôm nay Lâm Dĩ Nhu sẽ ăn cắp văn kiện ảnh hưởng trực tiếp tới kết quả đấu thầu của Tiểu thị và Trình thị nên mới đi cùng cô ta tới công ty.

Cô biết Trình Ánh chờ Lâm Dĩ Nhu dưới hầm xe nên mới chọn nơi đó để gây khó dễ.

Đúng, cô chờ Trình Ánh xuống tay với cô!

Cô đánh cược, cược thiên chi kiều tử như Trình Ánh sẽ vì thắng lợi mà ngăn cản người mặt báo là cô.

Không phải cô chưa cho Tiểu Liệt cơ hội..

Advertisement / Quảng cáo

Nếu lúc ấy anh rộng rãi chọn để Lâm Dĩ Nhu rời đi, tất cả những chuyện tiếp theo sẽ không xảy ra, Lâm Dĩ Nhu không thể nhìn trộm bí mật thương mại, Đường Hoan cũng không cần phí tâm tư để phòng cô ta lật đổ Tiểu Liệt.

Đáng tiếc, cơ hội cuối cùng, đầu phái ai cũng biết nắm bắt.

"Cậu không gửi video theo dõi ở tầng hầm cho thư ký Lý cũng chẳng sao! Dù gì thì tôi đã hoàn thành một nhiệm vụ, có thể sống thêm được một tháng thì sống một tháng! Cùng lắm cũng chỉ là chết thôi mà, đến lúc ấy, cậu tìm ký chủ mới đi."

Đường Hoan đứng đưng, bắt đầu chơi xấu.

[.....]

Hệ thống tức đến mức dậm chân, nhưng lại không thể làm gì.

Tức giận nha, sao nó có thể gặp được một ký chủ rác rưởi như vậy chứ!

Nhìn cô thì có vẻ tùy tiện nhưng thật ra lại hẹp hòi hơn người khác rất nhiều.

Sao bảo những ký chủ trời định với hệ thống đều vì mạng sống mà liều mình làm nhiệm vụ?!

Tại sao ký chủ nhà nói lại rác rưởi như vậy, một chút khát vọng sống sót cũng không có?

Vì không để Đường Hoan phát hiện nó chẳng thể có ai khác ngoài cô, hệ thống im lặng một lúc lâu, sau khi bình tĩnh lại thì bắt đầu nịnh nọt, dỗ dành Đường Hoan: [Hoan Hoan thân ái~ gửi gửi gửi, ta lập tức gửi đây! Nhưng chúng ta còn chưa làm nhiệm vụ chi nhánh, có thể thương lượng chút không, cô cố gắng kiên nhẫn hơn, bỏ thêm thời gian để hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh được chứ?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Người chồng cố chấp, anh cúp ngay (51)

Không nhắc tới nhiệm vụ chi nhánh còn đỡ, nhắc đến rồi là Đường Hoan lập tức muốn bùng nổ!

Mẹ nó, cái nhiệm vụ chi nhánh kia là cái nhiệm vụ rách nát gì thế không biết!

"Thế nào gọi là tình yêu? Giúp Tiêu Liệt hiểu rõ chân lý trong tình yêu?"

Cô không phải người dẫn dắt tình yêu, sao có thể dạy một con lừa cứng đầu hiểu được chân lý trong tình yêu? Hơn nữa, nhiệm vụ chi nhánh của thể giới trước còn hoàn thành một cách hồ cha như vậy!

Nhìn thấy Đường Hoan sắp nổ tung, hệ thống bắt đầu tìm đường lui cho mình....

[Thật ra ta cảm thấy, không hoàn thành một vài nhiệm vụ chi nhánh nhỏ bé cũng được! Chúng ta còn cả đồng nhiệm vụ mà, không vội, không vội!]

Hệ thống thậm chí khúc chiết chút.

Nó có thể làm gì?

Nó cũng rất tuyệt vọng!

Nó đâu biết người nhìn qua thì tùy tiện, để nói chuyện như Đường Hoan một khi bị dẫm vào giới hạn cuối cùng lại trở nên vô tình như vậy.

*

**

Đường Hoan bị xích cổ bằng một sợi xích sắt, bên cạnh cô để đầy bánh kem, lương khô, đồ ăn nhanh và có thêm mấy bình nước khoáng.

Advertisement / Quảng cáo

Trình Ảnh thật sự là một người cẩn thận, vì không muốn bại lộ tung tích của Đường Hoan, gã có vẻ sẽ không quay lại nơi này trong một khoảng thời gian dài. Hơn thế nữa, gã còn lắp camera trong kho hàng, chỉ cần Đường Hoan có dấu hiệu muốn chạy là gã có thể nhanh chóng khống chế cô.

Quả nhiên, người có chỉ số IQ cao làm việc kín đáo hơn người thường rất nhiều.

Đường Hoan nhai bánh mì, dạ dày bỗng nhiên nhói nhói, có chút khó chịu.

Hệ thống rác rưởi đã gửi video theo dõi ở hầm để xe cho thư ký Lý, nếu có người tới đó chắc sẽ tìm được chiếc di động chứa file ghi âm mà cô cố tình đặt dưới một chiếc xe.

Có thể suy tính chu đáo như vậy, Đường Hoan cảm thấy mình cũng là một người có IQ cao! Bỗng bỗng dất!

*

**

Vì buổi chiều bận việc nên thư ký Lý chưa kịp kiểm tra hòm thư, chờ hẳn phát hiện video theo dõi trong hòm thư đã là ngày hôm sau.

Mà buổi tối hôm nay, Tiêu Liệt về nhà không thấy Đường Hoan, trong lòng Lâm Dĩ Nhu trống rỗng, chỉ có thể nói tâm tình Đường Hoan không tốt nên đi ngủ sớm.

Sau đó, cô ta bắt đầu nhắc về việc mình phải rời khỏi "A Liệt, em là một người phụ nữ có thai, cứ ở mãi nhà anh cũng không thích hợp lắm. Em chuẩn bị thu dọn hành lý, mai sẽ về nhà mẹ đẻ. Mấy ngày hôm nay cảm ơn anh... và Tiêu Hoan. Tiêu Hoan, em ấy..." - Vong vo một hồi lâu, cuối cùng lời nói ra lại là - "Tiêu Hoan là một cô gái tốt, về sau, anh giúp em chăm sóc em ấy cẩn thận."

Tiêu Liệt chỉ cười như không cười nhìn cô ta.

Trong văn phòng của tổng giám đốc có camera theo dõi.

Advertisement / Quảng cáo

Cô ta cho rằng hành động của mình rất kín đáo nhưng thật ra những việc cô ta làm đều đã rơi vào mắt người khác.

Tất nhiên, thứ gọi là văn kiện bí mật mà Lâm Dĩ Nhu nhìn thấy đều là thứ anh để cho cô ta thấy. Những lần trước là thật, chỉ có hôm nay...

Là giả!

Dù sao thì muốn có cái gì đó thì phải trả giá tương đương, thả mỗi câu lâu như vậy, cũng nên thu lại rồi.

Thứ anh muốn Trình Ảnh có, Trình ảnh đã có, Lâm Dĩ Nhu cũng thành người vô dụng, tuy cô ta vẫn còn chút giá trị, ví dụ như nắm cô ta trong tay để uy hiếp Trình Ảnh, nhưng dù gì thì cũng từng có tình cảm, anh không muốn làm quá tuyệt tình.

Có điều, anh không ngờ, anh nể tình cũ, không tuyệt tình với người khác nhưng chưa chắc người ta cũng giống anh.

"Được, vậy mai em đi khi nào, tôi dặn người đưa em đi."

Lâm Dĩ Nhu vội vàng xua tay: "Không cần đưa. Em... em có thể tự đi..."

Cô ta rối rắm một lúc nhưng cuối cùng cũng không nói ra tình hình của Đường Hoan cho Tiêu Liệt.

Ảnh đã hứa không gây khó dễ cho Dĩ Hoan, cô ta nên tin tưởng gã mới phải.

Đường Hoan kéo kéo xích sắt trên cổ..... đậu mịa nó!

Đây là không gây khó dễ ấy hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (52)

Bị nhốt cả đêm, buổi sáng mở mắt ra, mặt Đường Hoan đã trắng bệnh như một tờ giấy.

Mẹ nó tên thiếu năng trí tuệ, biết để đồ ăn và nước uống lại không để giường và chăn!

Chịu lạnh cả đêm, đầu Đường Hoan đau như muốn nứt toạc, tầm mắt dần trở nên mờ hồ.

Cơ thể như vậy, chết sớm cũng tốt...

Cùng Lúc đó.

Bí thư Lý tới văn phòng, để bắt đầu công việc của một ngày, việc đầu tiên hẳn là mở hòm thư điện tử ra xem có tin tức quan trọng không.

Khi nhìn thấy một bức thư nặc danh, hần tướng kẻ nào nhằm chấn gủi trojan[1] tới, tiện tay mở ra thì thấy bên trong là một video. Sau khi xem nội dung video, chân bí thư Lý suyt nửa thì mềm nhũn.

"Boss, tiểu Lâm tiểu thư đã xảy ra chuyện!" - Bí thư Lý vội vàng cầm video đi báo cáo.

Khi xem được nội dung video, cả cơ thể Tiêu Liệt gần như chấn động.

Trong video, trông cô có vẻ cực kỳ phần nộ, chất vấn Lâm Dĩ Nhu, sau đó bị Trình Ảnh bịt kín miệng từ sau lưng.

Tiêu Liệt cảm nhận được Trình Ảnh cực kỳ thô lỗ, biểu cảm của cô gái vốn đã yếu ớt kia lập tức thay đổi, có vẻ như cô đã cực kỳ khó chịu!

Advertisement / Quảng cáo

Đột nhiên, ánh mắt của Tiêu Liệt tập trung tại một chỗ.

"Tua lại!" - Anh gấp gấp quát lên.

Đường Hoan ném điện thoại xuống gầm xe, động tác cực kỳ nhanh chóng, nếu không nhìn kỹ, có thể sẽ không thấy được.

"Boss! Boss..."

Boss, chân của ngài! Chân của ngài không thể chịu được cường độ vận động nhanh như vậy đâu!

Bí thư Lý chỉ kịp nhìn thấy một bóng người xoẹt qua trước mắt, chờ hần phản ứng lại, Tiêu Liệt đã xông thẳng ra ngoài văn phòng.

Cô ấy gặp chuyện!

Không biết vì sao, trong đầu Tiêu Liệt trống rỗng, chẳng thể có thêm bất cứ suy nghĩ nào khác, anh vô cùng hoảng loạn, tay không ngừng run rẩy.

Sau khi chạy tới chiếc xe trong video giám sát ở hầm xe, anh lập tức bò xuống, không quan tâm xem mình thấm hại thế nào trong mắt người khác.

Khi tìm thấy điện thoại của Đường Hoan dưới gầm xe, tay Tiêu Liệt run lấy bầy.

Advertisement / Quảng cáo

"Boss, có cần báo cảnh sát không?"

Tiêu Liệt có vẻ đã bình tĩnh lại nhưng bí thư Lý biết, đây chỉ là cảnh thái bình giả tạo. Nếu không, tay cầm điện thoại của boss đã chẳng nổi lên gân xanh trông đáng sợ như vậy.

"Tạm thời không thể báo nguy." - Tiêu Liệt ép mình trấn tĩnh lại.

Tính cách của Trình Ảnh, anh đã hiểu quá rõ.

Chỉ cần báo nguy, cảnh sát sẽ lập tức hành động, đến lúc đó Trình thị chắc chắn bị đá ra khỏi hàng ngũ tham gia đấu thầu mảnh đất phía nam. Trình Ảnh muốn dựa vào mảnh đất đó để xoay người, nếu báo nguy, Trình Ảnh sẽ nghĩ mình chẳng còn cơ hội nào để thay đổi tình hình nữa.

Kề kiêu ngạo, nếu biết mình không thể xoay người, chắc chắn sẽ muốn kéo người khác chôn cùng, quan trọng nhất, người đó chính là vợ của Tiêu Liệt anh!

Vì hiểu Trình Ảnh nên dù lòng đã nóng như lửa đốt nhưng Tiêu Liệt vẫn cố ép sự táo bạo và phần nộ xuống.

Anh tự theo dõi Trình Ảnh, muốn biết xem gã giấu người ở đâu. Theo dõi liên tục ba ngày, anh phát hiện, gã hành động gần như là kín kẽ không một lỗ hổng, mỗi ngày đều đi một đường khác nhau, không chút sai lầm. Ngay cả Lâm Dĩ Nhu cũng không ra khỏi cửa kẻ từ khi rời khỏi Tiêu gia và trở về bên gã.

Hiện tại, Tiêu Liệt hận không thể tát mình vài nhát, anh hận vì sao lúc trước đã thả Lâm Dĩ Nhu quá mức dễ dàng!

[1]trojan:chương trình độc hại cho máy tính nhưng được nguy trang như một cái gì đó được cho là lành tính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (53)

Nắm trong tay bí mật thương mại Lâm Dĩ Nhu trộm của Tiêu thị, Trình Ảnh cực kỳ đắc ý. Trong khoảng thời gian trước, Tiêu Liệt hại gã thảm hại như vậy, chờ đấu thầu xong là gã có thể khiến Tiêu Liệt thảm hại hơn gã cả trăm lần rồi!

Vì gã đã quá đắc ý nên hai ngày trước chưa phát hiện mình bị theo dõi, đến ngày thứ ba, gã mới chậm chậm nhận ra....

Dừng xe lại, Trình Ảnh bước xuống, sau đó đi thẳng tới gõ cửa xe của Tiêu Liệt. Gã nhìn Tiêu Liệt, cười như không cười: "Tiêu Liệt, người ngay không làm việc ám muội, là anh em nhiều năm như vậy, mày lên lút theo dõi tao cũng không tốt lắm đâu."

"Lâm Dĩ Hoan đâu?" - Tiêu Liệt sắc bén nhìn chăm chăm Trình Ảnh, thậm chí trong ánh mắt của anh còn ẩn dấu sát ý.

Nụ cười trên khuôn mặt Trình Ảnh hơi cứng lại, phát hiện nhanh vậy sao? Gã đã báo Dĩ Nhu bịa lý do, nói Lâm Dĩ Hoan về nhà ông ngoại rồi mà.

"Tao không biết mày đang nói gì, vợ mày lại chạy tới hỏi tao, không thấy nực cười à?" - Trình Ảnh nhún vai.

Tiêu Liệt đâm thẳng vào mặt Trình Ảnh: "Tao biết mày bắt cô ấy đi rồi! Tao hỏi mày, cô ấy đâu?"

Advertisement / Quảng cáo

"Chẳng qua chỉ là hàng giả mà thôi, mày khần trương như vậy làm gì?" - Khi nhắc tới Đường Hoan, giọng điệu của Trình Ảnh cực kỳ ngả ngớn.

"Trình Ảnh, mày đừng vòng vo, mày có tin ông đây giết chết mày không?!" - Tiêu Liệt dè gã xuống đất, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

"Chao ôi, tức giận cơ?"

Thấy đáng vẻ kích động của anh, Trình Ảnh cực kỳ há hê. Khoảng thời gian trước, gã bị Tiêu thị chèn ép thế thảm bao nhiêu, thì bây giờ há giận bấy nhiêu!

"Nếu mày đã chắc chắn là tao thì báo cảnh sát đi! Tiêu Liệt, không ngờ còn có việc mày không dám làm. Sao, sợ tao kéo Lâm Dĩ Hoan chôn cùng à?"

Nói tới đây, biểu cảm của Trình Ảnh bắt đầu trở nên kỳ quái, ngay sau đó, hần cười giễu cợt: "Chẳng lẽ mày thật sự thích cái mặt hàng giả kia?"

"Trình Ảnh!" - Tiêu Liệt gầm lên - "Mày cho rằng tư liệu đấu thầu Lâm Dĩ Nhu trộm được là thật?"

Sắc mặt Trình Ảnh lập tức thay đổi.

"Mấy cho rằng một con đàn bà như cô ta có thể lấy được văn kiện bí mật của Tiểu thị từ tay tao?" - Lúc này, Tiểu Liệt không thể suy tính được nhiều - "Mấy trả Lâm Dĩ Hoan lại cho tao, tao đem tư liệu thật cho mấy!"

Trình Ảnh cười lạnh: "Nhưng tao không nghĩ mấy là người thâm tình như vậy đâu, chẳng mấy mà lừa tao thì sao?"

"Chỉ cần mấy nói cho tao, mấy nhốt Lâm Dĩ Hoan ở đâu, Tiểu thị sẽ không tham gia đấu thầu nữa!" - Tiểu Liệt đã chẳng còn nghĩ tới việc Tiểu thị sẽ bị lỗ bao nhiêu sau quyết định này của mình.

Cơ thể của Lâm Dĩ Hoan không thể chờ được nữa.

Anh lo lắng!

Cô yếu ớt như vậy, anh sợ nếu cứ tiếp tục kéo dài, mọi thứ sẽ "muôn đời muôn kiếp không thể trở lại!"

Trình Ảnh cười như không cười nhìn anh: "A Liệt, chúng ta từ nhỏ lớn lên bên nhau, thế mà tao lại không phát hiện mấy có thể chịu thiệt như vậy vì một người phụ nữ."

"Được, chỉ cần mấy rời khỏi đội ngũ đấu thầu, tao sẽ lập tức nói cho mấy."

Nếu biết một cái hàng giả có tác dụng lớn như vậy, gã đã sớm bắt cóc cô ta rồi!

Tiểu Liệt lập tức gọi điện thoại cho tổ chịu trách nhiệm về việc đấu thầu lần này, nhưng, đường dây còn chưa thông, biển cổ đã bắt ngờ xảy ra.

Advertisement / Quảng cáo

Xe cảnh sát ồn ào tới.

"Trình Ảnh tiên sinh, có người mật báo anh bắt cóc người khác, mời anh về đồn cảnh sát hỗ trợ điều tra..."

Dứt lời, cảnh sát cầm tay Trình Ảnh lại, đưa gã lên xe.

Trình Ảnh bất ngờ, Tiểu Liệt càng thêm bất ngờ hơn.

Ai báo cảnh sát?

Chẳng phải anh đã nói không được báo cảnh sát rồi sao?

"Con mẹ mấy Tiểu Liệt, mấy dám báo cảnh sát!" - Trình Ảnh tức giận hét lên.

Tiểu Liệt vội vàng túm cổ áo Trình Ảnh, anh chưa bao giờ trật vật thế này: "Lâm Dĩ Hoan ở đâu? Mấy nói cho tao, Lâm Dĩ Hoan đang ở nơi nào!"

Trình Ảnh biết, việc bắt cóc lần này không thể tẩy sạch, huống gì gã đã ôm tâm tình được ăn cá, ngả về không, đầu tư toàn bộ tài chính và nhân mạch vào hạng mục ở thành nam, giờ Tiểu Liệt báo cảnh sát, tất nhiên là mọi thứ đều đổ xuống sông xuống bể trong gang tấc!

Chẳng ngoài dự đoán của Tiểu Liệt, khi biết mình không thể xoay người, Trình Ảnh đã quay đầu, cười đầy dừ tợn và nói: "Muốn biết Lâm Dĩ Hoan ở đâu à? Tiểu liệt, nếu tao không sống tốt thì người khác đừng hòng yên ổn!"

Xe cảnh sát gầm rú rồi đi.

Tiểu Liệt hoàn toàn suy sụp, quỳ rạp xuống đất, thở gấp từng hơi, Lâm Dĩ Hoan.....

Nhất định có thể tìm được cô ấy!

Nhất định tìm được!

*

**

Trong kho hàng tối tăm

Đường Hoan cuộn tròn người lại, đôi mắt khép hờ, tim cô như bị người nào đó bóp chặt, vô cùng đau đớn.

Advertisement / Quảng cáo

Khuôn mặt nhỏ của Đường Hoan trắng bệch, đồng tử tan rã, không còn chút ánh sáng. Ngón tay thỉnh thoảng lại giật giật, trở thành thứ duy nhất chứng minh cô còn sống.

Hệ thống tự ôm chặt lấy mình, không ngừng run lẩy bẩy. Ký chủ của nó, không thể trêu chọc được! Một khi cô đã tàn nhẫn thì ngay cả chính mình, cô cũng có thể chơi chết!

Cô chính là loại người, khi muốn chết thì không thêm suy nghĩ thêm bất cứ biện pháp nào khác để giải quyết vấn đề!

Chẳng qua chỉ bị Tiểu Liệt "ngược" một chút thôi, sao lại thù dai đến mức này cơ chứ!

Thật ra, Đường Hoan còn có ý thức.

Đồ ăn và nước uống mà Trình Ảnh để lại, cô đã ăn hết rồi. Giờ cô đói đến mức dạ dày co rút, nhưng ý thức vẫn rất rõ ràng, có điều cô đã quá suy yếu nên không thể mở to mắt ra thôi.

Cảm giác này rất quen thuộc.

Trước kia khi còn ở cô nhi viện, cô thường xuyên chịu cảnh bữa no bữa đói, chỉ là, thân thể này quá yếu ớt nên không thể chịu đựng được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Người chồng cố chấp, anh cút ngay (54)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sau khi xác nhận Trình Ảnh thật sự là kẻ bắt cóc, cảnh sát kiểm tra camera hành trình của gã và biết được vị trí của Đường Hoan.

Khi Tiểu Liệt tìm thấy Đường Hoan, anh thậm chí không thể tin vào mắt mình, người phụ nữ luôn ngang tàn trước mặt anh lại trở nên yếu ớt đến thế.

Nằm trên mặt đất, Đường Hoan bị đông lạnh đến mức toàn thân mất cảm giác. Cô không biết hôm nay là ngày nào, chỉ có thể cố gắng chống đỡ.

Lúc cảm nhận được ánh sáng rơi vào trên ni mắt, Đường Hoan theo bản năng muốn mở mắt ra nhưng chỉ có thể hé được một đường nhỏ.

"Lâm Dĩ Hoan..."

Tiêu Liệt lao đao chạy qua, ôm cô vào trong ngực, trong khoảnh khắc đó, trái tim anh quặn đau từng cơn,

Anh muốn ôm cô đi bệnh viện.

Advertisement / Quảng cáo

Cô cứ như một làn khói nhẹ, chỉ cần gió thổi qua là tan biến.

Tiêu Liệt sợ, thật sự rất sợ!

Đường Hoan đã suy yếu đến cực điểm, cô kéo kéo góc áo anh, khẽ lắc đầu.

Mắt Tiêu Liệt đỏ ngầu, anh không biết vì sao mình lại sợ hãi như vậy, chỉ liều mạng muốn giữ lại người trước mắt.

"Đi Hoan, Lâm Dĩ Hoan....." - Tiêu Liệt cảm thấy tim mình đau như cắt, cứ như bị ai đó xéo đi từng miếng vậy - "Tôi mang em tới bệnh viện, lập tức đưa em tới bệnh viện....."

Người phụ nữ trong ngực anh nở một nụ cười yếu ớt, chậm chậm ngẩng đầu hôn nhẹ lên má anh: "Tiêu Liệt....."

Cổ họng cô phát ra âm thanh thều thào tựa tiếng ống bể hồng[1], nói mỗi chữ đều cực kỳ khó khăn: "Đừng thích... Lâm Dĩ Nhu... nữa... được không..."

Tiêu Liệt liều mạng gạt đầu, đôi mắt đỏ ngầu không ngừng rơi lệ: "Được! Không thích! Chờ em bình phục, chúng ta lại một lần nữa tổ chức hôn lễ, mời tất cả những người đã tham gia hôn lễ trước của chúng ta tới, nói cho họ, em mới là Tiểu phu nhân!"

"Ngaoan, chúng ta lập tức tới bệnh viện!"

"Tôi bệnh viện tìm bác sĩ tốt nhất cho em! Em sẽ mau chóng khỏe lại thôi....."

Tiêu Liệt nói năng lộn xộn, lập đi lập lại, cứ như làm vậy thì cô gái trong lòng sẽ thật sự không sao.

"Em sẽ không sao, tin..."

Tin tôi

Lời còn chưa nói hết, tay Đường Hoan đã rũ xuống, cô không còn chút sức sống nào.

Tiêu Liệt nhẹ vùi đầu cô vào ngực mình, nơi gần tim nhất, tay không ngừng run rẩy, anh nghẹn ngào gọi: "Dĩ Hoan?"

Nhưng cuối cùng cũng không có ai đáp lại lời anh.

*

* *

Đau đớn đến tận xương tủy không phải khi cô chết, mà là sau khi cô chết, để lại cô độc bất tận.

Nhìn thấy dáng vẻ của bạn mình sau khi Lâm Dĩ Hoan chết, Tống Minh Trạch trầm nghĩ, đời này, Tiêu Liệt...

Có lẽ sẽ không thể thoát khỏi.

Lúc đầu, hẳn cho rằng cái chết của Lâm Dĩ Hoan không ảnh hưởng quá lớn đến Tiêu Liệt bởi anh đã cực kỳ bình tĩnh khi đưa Trình Ánh ra tòa vì tội mưu sát, Lâm Dĩ Nhu là đồng mưu, cùng lúc đó, anh cũng lấy khí thế nhanh như sấm sét để thu mua Trình thị, sản nghiệp trong tay trên thương trường lại nhiều hơn một phần.

Advertisement / Quảng cáo

Mãi cho đến khi...

Hắn nhìn thấy cảnh Tiêu Liệt ở nhà.

Mặc dù Đường Hoan đã đi rồi nhưng Tiêu Liệt vẫn duy trì nếp sống trước kia, cứ như trong nhà chưa từng thiếu mất một người vậy.

Bữa sáng, anh dặn người hầu chuẩn bị hai cốc sữa bò và hai phần đồ ăn, sau đó, anh tự tay đặt cốc sữa sang vị trí bên cạnh mình, phết mứt trái cây lên bánh mì rồi cũng đặt sang bên đó.

"Lâm Dĩ Hoan, em nên uống nhiều sữa bò một chút, em xem, em đã gầy như vậy rồi."

"Em lại làm nũng với tôi, nếu em hôn tôi một cái, tôi sẽ cân nhắc xem có nên uống hộ em hay không."

Dứt lời, Tiêu Liệt dùng ánh mắt cưng chiều nhìn sang vị trí bên cạnh mình, cơ thể anh hơi nghiêng, cứ như thật sự có người đang hôn anh vậy.

Sau đó, anh bắt đầu thong thả ăn bánh mì. Lúc cúi xuống, đáy mắt anh lập lò ánh nước nhưng khi ngẩng đầu lên lại như chẳng có gì. Ăn xong bữa sáng của mình, anh ăn luôn cả phần bên kia.

"Tôi đi đây, em ở nhà phải tự chăm sóc mình thật tốt, biết không?"

Mỗi một lần ra ngoài, Tiêu Liệt đều hành động như thể có người đứng ở cửa nói lời tạm biệt với anh vậy.

Người hầu trong biệt thự hoảng loạn, nữ chủ nhân vừa qua đời, nam chủ nhân lại biến thành dáng vẻ điên cuồng, thật sự khiến lòng người run sợ.

"Bà bảo, có phải thiếu gia bị kích thích quá nên nơi này có vấn đề không?"

"Ai biết được! Một người yêu mình như vậy lại đột ngột qua đời, chắc chắn sẽ bị shock."

"Thiếu phu nhân tốt như thế mà nói mất là mất, tôi định mấy ngày nữa thì từ chức, ở lại đây sẽ rất đau lòng."

Khi một người cuối cùng trong biệt thự từ chức, Tống Minh Trạch cũng ở nhà Tiêu Liệt, lúc đó, anh đang chăm sóc hoa trên ban công phòng Đường Hoan.

Người hầu gái trung niên thờ dài, nghĩ tới vị thiếu phu nhân tuổi xấp xỉ con mình, nhện không được nói nhiều thêm vài câu: "Thiếu gia, người thiếu phu nhân yêu nhất vẫn luôn là ngài. Lúc chân ngài còn chưa khỏi, cô ấy đã tự học mát xa đến tận đêm khuya, còn thử trước trên chân mình, mỗi lần đều khiến chân bầm tím từng mảng, sợ cậu biết, cô ấy có ý mặc váy dài để che đi. Những người hầu như chúng tôi đều nhìn thấy, chỉ không hiểu vì sao ngài vẫn luôn hung dữ với cô ấy như vậy."

"Sau khi ngài đón chị gái của thiếu phu nhân về, tôi nhìn ra được, thiếu phu nhân không vui. Cô ấy thường xuyên nói với chúng tôi, cơ thể của cô ấy như vậy, trên đời này lại chẳng còn ai vương bận, chết sớm một chút cũng coi như là giải thoát. Tôi vốn muốn nói với ngài sớm hơn, đề ngài làm dịu tâm tình của cô ấy, nhưng, thời gian đó, ngài vẫn luôn bận rộn. Không ngờ, còn chưa kịp nói, thiếu phu nhân đã..."

Bàn tay đang chăm sóc bồn hoa của Tiêu Liệt khựng lại, người hầu rời đi đã lâu, anh cũng không động đậy.

Tống Minh Trạch thở dài: "A Liệt, Lâm Dĩ Hoan đã chết."

Tiêu Liệt bình tĩnh lắc đầu: "không, cô ấy chưa chết, cô ấy còn ở đây, chẳng qua cô ấy không thêm đề ý tới tôi thôi."

Tống Minh Trạch....

Xem ra, anh điên rồi.

"Cô ấy vẫn còn dối tôi, cô ấy ghen bởi tôi đã để mặc cô ấy trên đường Paris vì Lâm Dĩ Nhu, tôi đón Lâm Dĩ Nhu về nhà khiến cô ấy tức giận." - Tự lừa mình dối người, Tiêu Liệt nói - "Chỉ là, cô ấy không biết, tôi làm vậy vì muốn cô ấy tức giận mà thôi, ai bảo cô ấy cứ thích tranh cãi với tôi chứ!"

Hốc mắt Tiêu Liệt đã bắt đầu đỏ lên: "Ấy thế mà cô gái ngồi ấy lại tưởng thật, cũng thật sự tức giận!"

"Tôi đã đảm bảo mình không thích Lâm Dĩ Nhu. Tôi cũng đã nói muốn tổ chức hôn lễ với cô ấy một lần nữa, để tất cả mọi người đều biết cô ấy là Tiểu phu nhân. Nhưng cô ấy vẫn luôn trốn tránh không chịu gặp tôi, cậu nói xem, cô ấy quá hẹp hòi đúng không?"

Tổng Minh Trạch chưa từng nhìn thấy người đàn ông cứng rắn tựa sắt thép này giống một đứa nhỏ như vậy bao giờ. Anh vừa nói, vừa ngồi xồm trên sàn nhà, khóc lóc thảm thiết như thể bị cả thế giới vứt bỏ, anh khóc không thành tiếng mà lên án..

"Tôi khiến cô ấy tức giận nhiều lần như vậy, cô ấy đều tha thứ cho tôi, vậy sao lần này lại không chịu cho tôi một cơ hội cơ chứ. Đáng lẽ tôi nên sớm tìm thấy cô ấy sớm hơn... sớm hơn một chút..."

[1] *ống bể: một dụng cụ để thổi hơi vào lò.*

Đọc xong thế giới này, không biết vì sao Diệp mỗ cảm thấy cực há hê, ai bảo Tiêu Liệt tra như vậy, bị ngược là đúng. Nhưng, đồng thời, Diệp mỗ cũng cực kỳ thương Đường Hoan, càng thương nguyên chủ Lâm Dĩ hoan hơn, aizz...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Ngoại truyện: Vinh Dịch

Lần đầu gặp Lâm Dĩ Hoan, Vinh Dịch cực kỳ thảm hại.

Là một tên lưu manh đầu đường xó chợ không biết xấu hổ, y có thể vì tiền mà để mặc người khác dẫm đạp lên lòng tự trọng và mặt mũi của mình. Chính vì vậy nên ngay cả nữ sinh trung học, y cũng có thể trấn lột, thậm chí còn vô cùng yên tâm thoải mái.

Lần đầu gặp Lâm Dĩ Hoan là khi y muốn trấn lột cô.

Thiếu nữ ôm cặp sách, vì bị dọa mà hốc mắt đỏ lên, hết một con thỏ nhỏ đáng thương. Cô cầu xin y: "Ca ca, em đưa toàn bộ tiền của mình cho anh, lần sau cũng mang tiền cho anh, anh đừng đánh em!"

Cô không gào khóc giống những kẻ nhát gan, cũng không mắng to như những người đàn bà đánh đá.

Vinh Dịch vươn tay xoa loạn tóc cô thành ổ gà, lưu manh uy hiếp: "Ngày mai, tới chỗ này, mang nhiều tiền một chút, biết chưa?"

Lâm Dĩ Hoan vội vàng gạt đầu lia lịa.

Vinh dịch nghĩ chắc sẽ chẳng có ai ngồi đến mức hôm sau quay lại cho người ta trấn tiền đâu, nhưng y vẫn ôm tâm lý may mắn, hôm sau thấy cô, y cực kỳ vui về...

Thì ra thật sự có!

Ngắm tầm xía răng trong miệng, y cả lơ phát phơ đi về phía cô.

Trong lòng thầm nói, xem ra về sau có cô bé góc này làm phiếu com dài hạn rồi.

Nhưng, khi y còn chưa kịp phản ứng thì đã bị một đám lưu manh hơn quấy lại.

Advertisement / Quảng cáo

Cô thiếu nữ nhút nhát ngày hôm qua nào còn đáng vẻ đáng thương nữa, cô dịu võ đương oai đi tới trước mặt y, từ trên cao nhìn xuống y - người đang bị đè nặng dưới mặt đất: "Chắc, thật sự đến đâm đầu vào lưới, ngu ngốc!"

Cô vươn tay.....

Khi Vinh Dịch cho rằng mình chắc chắn sẽ ăn nguyên một tát thì cô chỉ dùng ngón tay mềm mại chọc chọc vào trán y: "Lần sau còn dám bắt nạt tôi nữa không?"

Vinh dịch từ nhỏ đến lớn đều lẫn lộn ngoài xã hội, đã bao giờ bị người ta hù như thế đâu. Tuy rằng thiếu nữ kia không làm gì y, chỉ uy hiếp hai câu nhưng y vẫn không thể nuốt trôi cục tức này. Vì thế, vào một buổi tối, khi cô trở về sau tiết tự học, y lại trấn lột cô lần nữa.

Lúc này, y trực tiếp che miệng, kéo cô vào hẻm nhỏ.

Ai ngờ, người lần trước còn dịu võ đương oai, sau khi bị y túm vào trong hẻm lại bắt đầu biến thành một cô gái nhỏ dễ vỡ, cô thờ hồn hèn, sắc mặt trắng bệch như sáp "đi" đến nơi khiến y sợ hết hồn.

Sau đó.....

Mọi thứ đều thuận theo tự nhiên.

Thiếu niên choai choai và thiếu nữ dần dần trở nên quen thuộc, lúc ấy Vinh Dịch mới biết, cô tên là Lâm Dĩ hoan, cho nên lần nào cũng cả lơ phát phơ gọi cô là Tiểu Hoan Hoan. Một thời gian sau, y lại "mới biết", thì ra thân thể của cô gái giống hệt hồ ly nhỏ này không tốt nên mới bị cha mẹ ném cho ông bà ngoại nuôi.

Trước mặt ông bà, cô luôn tỏ ra ngoan ngoãn, nhưng trước mặt y, cô lại là người xảo quyệt, tùy tiện. Có đôi khi, cô cũng tỏ ra cô đơn, ví dụ như lúc nói về tương lai....

"Anh xem, người bệnh tật như em chắc chẳng làm được việc lớn gì. Ừm... Em hy vọng tìm được một người có thể nuôi nổi người bệnh như em. Em sẽ kết hôn vào tầm hai mươi hai tuổi, tranh thủ để ông bà ngoại nhìn thấy em cưới chồng sinh con, cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của ông bà.

Nghe vậy, Vinh Dịch nhin không được nhìn xuống chiếc quần jean rách tung tóe mà mình đang mặc, sau đó nói như đùa: "Em xem anh được không?"

Advertisement / Quảng cáo

Lâm Di Hoan cười nhạo, không thêm đề lời y nói vào lòng: "Thôi đi! Anh chẳng nuôi nổi mình mà còn đòi chăm sóc kẻ bệnh tật như em."

"Nếu một ngày anh có thể nuôi được em thì sao?" - chỉ có Vĩnh Dịch biết, khi nói những lời này, y đã nghiêm túc thế nào,

"Thì em gả cho anh!"

Có lẽ cô chỉ nói đùa nhưng với Vĩnh Dịch, y đã có mục tiêu đề nỗ lực.

"Lâm Di Hoan, em là kẻ lừa bịp, hai mươi hai tuổi, em kết hôn, anh đã có thể nuôi được em nhưng em lại không gả cho anh."

"Em nói chờ đến lúc Tiêu Liệt buông thả Lâm Di Nhu sẽ quay về thành phố Lâm, anh đợi suốt ba năm, vậy mà em lại không về."

"Ngày trước, em nói gả cho anh, nhưng đời này, chuyện đó sẽ chẳng thể xảy ra được nữa! Em gạt anh!"

Vĩnh Dịch đứng lặng lẽ trong màn mưa xối xả, chậm rãi nói.

Sau đó y vươn ngón tay, nhẹ nhàng chọc chọc vào ảnh chụp Lâm Di Hoan trên bia mộ, động tác của y giống hệt động tác cô chọc trán y vào ngày mới quen.

Giọt lệ hòa vào nước mưa chảy xuống, người đàn ông cười khổ: "Đồ lừa đảo, Vĩnh ca ca của em đời này chắc chắn không có vợ được rồi."

Đời này, y cũng sẽ không tìm được một Lâm Di Hoan thứ hai.

Nếu như có kiếp sau, anh nguyện kiếp này sẽ làm nhiều việc tốt, chỉ cầu kiếp sau có thể đầu thai vào nhà giàu có, không cần chờ đến khi có năng lực mới dám nói cho em biết: "Anh thích em!" Lâm Di Hoan, anh muốn cưới em làm vợ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Tiểu côngtrúa; Phụng Hoàng thích xé X (1)

Sau khi trở về thế giới hiện thực, Đường Hoan vẫn chỉ có thể bay và tro mắt nhìn tiểu công trúa Phụng Hoàng thích xé X đi gây chuyện.

Hệ thống bắt cô quan sát trạng thái của Tiêu Liệt và Vĩnh Dịch sau khi cô chết, ai báo cô cứ thích chết, nó muốn ngược chết cô!

Kết quả, sau khi xem xong, Đường Hoan không khóc lóc thảm thiết như nó nghĩ mà chỉ trầm mặc một lát rồi cảm khái: "Thì ra chết vì đói và lạnh lại khó coi như vậy!"

[.....] Tức giận! Không được, dù sao cô cũng là ký chủ rác rưởi do nó tự chọn, nó phải nhịn... Nhịn không nổi! [..... Cô có lương tâm không hả?]

Không phục, Đường Hoan phản bác: "Chẳng phải chính cậu là người chọn cho tôi cái thân thể rách nát ấy ư?"

"Cái hệ thống rác rưởi nhà cậu mà bản lĩnh hơn một chút, mở bàn tay vàng cho tôi, bao phủ quang hoàn Mary Sue[1] cho tôi, tôi sẽ chết những hai lần trong cả hai thế giới? Cậu nhìn hệ thống nhà người khác rồi tự nhìn lại mình xem, cậu còn dám mặt dày nói mình không vô dụng?"

Khí thế của Đường Hoan quá hung hăng, hệ thống á khẩu, nhanh chóng offline.

Hiện tại, Đường Hoan còn không biết, mẹ nó, cái thứ gọi là hệ thống này cực kỳ thù dai, trong một thế giới ở tương lai, nó thật sự bao phủ quang hoàn Mary Sua cho cô, lúc ấy, cô thẹn đến mức không nói lên lời.

[1]**Mary sue: nhân vật nữ hoàn hảo về mọi mặt, là người bác ái thân thiện, sẵn sàng giúp đỡ tất cả mọi người(kể cả người xấu, người đã từng hại mình) vô điều kiện, thậm chí là có thể hy sinh bản thân mình; Mary Sue quang hoàn: ánh sáng thánh thiện, có thể thu hút nhiều người đàn ông...**

Tiểu công trúa Phụng Hoàng thích xé X có khi đã gặp địch thủ lớn nhất đời mình từ trước đến nay: Hệ thống thu thập năng lượng chính trực. Tiểu công trúa luôn tự nói mình không gì không làm được, thế mà đến tận bây giờ vẫn chưa thể tìm ra lai lịch cũng như giải mã cái thứ quái quỷ từ trên trời rơi xuống này.

Bay trên không trung, Đường Hoan khóc rầm rức.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày nào Phụng Hoàng chưa giải quyết được vấn đề thì ngày đó cô vẫn phải bay, cũng chẳng thể can nỏi tiểu công trúa thích xé X chuyển chuyên ngành từ y sang ngoại thương.

Trên thực tế, muốn chuyển chuyên ngành cũng không phải chuyện dễ dàng. Vậy nên, Đường Hoan tro mắt nhìn tiểu công chúa Phụng Hoàng thích xé X tới văn phòng hiệu trưởng rồi bị cự tuyệt dứt khoát.

"Bạn sinh viên này, trường học không phải nơi em cứ muốn chuyển chuyên ngành là có thể chuyển, em nên tôn trọng chuyên ngành ban đầu mà mình chọn chứ không phải coi nó thành trò đùa rồi tùy ý thay đổi!"

Kỳ lạ thay, khi nghe được những lời này, Phụng Hoàng không hề độc miệng nói lại mà chỉ nói một nụ cười đầy thâm ý. Nụ cười ấy khiến người đang trong trạng thái linh hồn như Đường Hoan cũng phải rung mình, trực giác nói cho Đường Hoan biết, tiểu công chúa thích xé X không có ý tốt gì.

Quả nhiên.....

Buổi tối hôm đó, hiệu trưởng - người từ chối yêu cầu chuyển chuyên ngành của Phụng Hoàng, đã bị úp bao tải và ăn một trận đòn.

Sau khi đánh đã tay, Phụng Hoàng kéo bao tải xuống, nhìn chăm chăm hiệu trưởng: "Ngày mai sẽ có sinh viên khoa y tên là Đường Hoan tới yêu cầu chuyển chuyên ngành, đến lúc ấy nhớ phải đồng ý và xử lý tốt tất cả thủ tục, được chứ?"

Đường Hoan lập tức nhìn thấy một chuyện thần kỳ, hiệu trưởng bụng bia tuổi trung niên gật đầu đáp ứng, mắt không chớp lấy một cái, có điều, hai mắt của ông đỏ đẫm như một con roi vậy.

Chẳng lẽ đây là thôi miên trong truyền thuyết?

"Rõ ràng cô có cách khiến ông ấy đồng ý, vì sao cứ phải chờ đến lúc ông ấy cự tuyệt, hành hung xong mới thôi miên?" - Đường Hoan tỏ vẻ thắc mắc.

Advertisement / Quảng cáo

Điều khiến cô còn khó hiểu hơn chính là rõ ràng hai nhân cách cùng một cơ thể, tại sao Phụng Hoàng cái gì cũng biết mà cô lại vô dụng thế này?

Quá bất công rồi!

Nghe vậy, Phụng Hoàng vẫn bi ôi như mọi ngày, đáp: "Nhìn ông ta ngửa mặt."

Đường Hoan... Thật dễ tiện!

"Không phải cái hệ thống của cô ra nhiệm vụ cho cô đi thu thập năng lượng chính trực à? Cô cứ tiếp tục như vậy, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" - Đường Hoan tiếp tục hỏi.

Tiểu công trúa cực kỳ thích gây chuyện.

Cô năng tìm đường chết cũng không sao, quan trọng là Đường Hoan sợ cô năng chơi hỏng luôn cái thể xác thôi!

Nghe thấy "hệ thống", sắc mặt Phụng Hoàng bắt đầu có xu hướng biến thành màu đen.

"Voi ta, khiến một đám nhân loại ngu xuẩn sùng bái chẳng có gì khó cả, cô cho rằng ta điên loạn như cô?"

"Cô không ngu nhưng giờ vẫn phải làm theo lời hệ thống, đi thu thập năng lượng chính trực để tăng điểm nhân phẩm còn gì..." - Đường Hoan không phục, nhỏ giọng lầm bầm.

Phụng Hoàng lạnh mắt quay sang nhìn, Đường Hoan lập tức ngậm miệng, làm ra vẻ ngoan ngoãn, rụt rè, đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Tiểu “công chúa”; Phụng Hoàng thích xé X (2)

Phụng Hoàng chuyển chuyên ngành từ y sang ngoại thương cực kỳ thuận lợi. Khi cô nàng rời đi, còn có người tới ngăn cản, chính là những người cuồng y học đã chứng kiến cô nàng giải phẫu, họ hy vọng cô nàng có thể tiếp tục học y, trở thành một người tóa sáng trong lĩnh vực này.

Sau đó, họ bị Phụng Hoàng đá văng ra: Thiếu năng trí tuệ!

Đối với Phụng Hoàng, sinh viên khoa y toàn một đám một sách, cả ngày chìm đắm trong giải phẫu, cực kỳ không thú vị.

Cô nàng thích một nơi khiến cô nàng có thể thoải mái gây chuyện!

Ví dụ như khoa ngoại thương, ví dụ như nghệ thuật...

Nơi nào hay xé bức thì nơi đó thích hợp với tiểu công chúa Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng là tiêu biểu của kiểu người kiêu ngạo, ương bướng, tự đại. Trước kia, cô nàng cảm thấy mình quá thông minh nên không thích giao tiếp với nhân loại ngu xuẩn, bây giờ bị ép, bắt buộc đi phải dùng thân xác này, cô nàng nhất định sẽ đáp lại người đàn ông xuống lòng bàn chân mình.

Cô nàng muốn hô mưa gọi gió! Muốn lật tay là mây, úp tay là mưa! Muốn làm gì thì làm đó!

Muốn...

Hừm?

Đang trên đường tới khoa ngoại thương báo danh thì Phụng Hoàng đột ngột đá phải thứ gì đó, vì thế, cô nàng cúi đầu nhìn xuống.

Là một người.

Người ngất xỉu.

Người bệnh ngất xỉu.

Advertisement / Quảng cáo

Người bị bệnh tim ngất xỉu.

Mặt trắng bệch, môi tím tái, Phụng Hoàng liếc mắt một cái là có thể kết luận. Sau đó, cô nàng cực kỳ không đạo đức, tiện chân đá người ta sang một bên, định tiếp tục đi tiếp.

Nhưng, Đường Hoan lại bày ra dáng vẻ cực kỳ đáng thương, mắt đầy trông mong, dừng lại trước mặt cô nàng..

"Phụng Hoàng, cứu hần đi mà."

Đường Hoan biết, khi bệnh tim tái phát sẽ bắt lực thể nào, cô đồng cảm như chính mình bị vậy. Ký ức về cảm giác không thể hô hấp trong thế giới trước vẫn còn rất mới mẻ với cô.

Phụng Hoàn nhủ thầm.

Nếu là người khác cầu xin, tiểu công chúa thích xé X sẽ không thèm liếc mắt lấy một cái, nhưng, đây lại là cô gái thiếu năng trí tuệ vẫn luôn sống nương tựa với cô nàng, đã vậy trông cô còn như sắp khóc đến nơi...

Thôi, được rồi.

Đường Hoan lập tức thu hồi vẻ mặt đáng thương, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta phải cảm thán!

Phụng Hoàng:.....

Hiếm khi cô nàng phải á khẩu thế này.

Bây ra dáng vẻ bề trên nhìn xuống kẻ dưới[1], Phụng Hoàng khom người kiểm tra con ma óm đen đuôi vừa bị mình đá sang một bên. Là một chàng trai có tướng mạo thanh tú, môi hồng răng trắng, tóc lại, nhan sắc này đáng để cứu một lần.

[1]hu tôn hàng quý(纒尊降贵): người có địa vị cao nhân nhượng/cúi đầu với người có đại vị thấp. Ở đây, Phụng Hoàng "cúi đầu" theo đúng nghĩa đen nên Diệp mỗ dịch như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

"Sắp chết rồi." - Mặt không cảm xúc, Phụng Hoàng nói.

"Nhưng tôi biết là cô cực kỳ lợi hại, chắc chắn có cách cứu sống người ta!" - Đường Hoan liều mạng nói những lời dễ nghe.

Phụng Hoàng hường thụ, híp híp mắt.

Bỗng nhiên, cô tay trái của cô nàng hiện lên đồ án hình đoá hoa, rồi sau đó chẳng biết Phụng Hoàng lấy từ đâu ra một bình thuốc, cô nàng mở miệng chàng trai rồi rót thẳng thuốc vào.

Ngồi xồm một lúc, người vẫn không tỉnh, Phụng Hoàng lập tức mất kiên nhẫn, vỗ vào mặt chàng trai môi hồng răng trắng mấy phát, nhưng, nể tình chàng trai có một khuôn mặt đẹp, cô nàng không ra tay quá mạnh.

Cuối cùng, người đang nằm trên đất cũng từ từ tỉnh lại. Đập vào mắt cậu là một khuôn mặt mất kiên nhẫn, nếu cậu không nhầm thì người cứu cậu cực kỳ ghét bỏ cậu, cứ như thể cô nàng không hề cam tâm tình nguyện vậy.

Thấy người tỉnh rồi, Phụng Hoàng định đứng dậy bỏ đi, ai ngờ vừa mới đứng lên, chàng trai đã lập tức ôm chân cô nàng. Cậu còn rất yếu nhưng vẫn cố ôm chặt lấy chân Phụng Hoàng không buông: "Là bạn cứu tôi, bạn không thể đi!"

Phụng Hoàng:.....

???

Cái thể loại thiếu năng trí tuệ gì thế này?

Đường Hoan cũng cũng sờ.

"Bạn học, bạn có tin vào tình yêu sét đánh không?" - Chàng trai bám chân Phụng Hoàng để bò dậy, nghiêm túc nói.

Bay trong không trung, Đường Hoan nhìn khuôn mặt tạm coi là thanh tú kia, bắt đầu trầm tư..... Không ngờ, khuôn mặt cô lại có ngày khiến người khác yêu ngay từ lần gặp đầu tiên! Rốt cuộc là vì không có đạo đức hay mù cảm nỳ, hay là tí lệ nam nữ đã mất cân bằng đến mức độ này?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Đế Vương thế giới ngầm (1)

Cùng lúc đó.

Trên tầng cao nhất của tòa CBD ở giữa thủ đô.

Người đàn ông mặc âu phục nghiêm chỉnh, cúc áo đều đóng lại, sống lưng thẳng tắp đang ngồi xem văn kiện của công ty trước bàn làm việc. Dáng vẻ của người đàn ông như một món vũ khí được điều khắc tỉ mỉ, tựa một tác phẩm tinh xảo và đẹp đẽ nhất. Y mím chặt môi mỏng thành một đường thẳng, không còn chút độ cong nào. Ăn đường[1] y có vài đường nhăn, vừa nhìn đã biết là người nghiêm túc và cẩn trọng.

[1]ăn đường: điểm giữa hai đầu lông mày.

Mười giờ mười tám phút sáng, y giờ tay nhìn đồng hồ.

Qua hai phút sau, y lại nhìn đồng hồ một lần nữa, sau đó nhủ mày.

Hình như đã có biến cố xảy ra.

Người đàn ông gõ gõ lên mặt đồng hồ, lập tức, trước mặt y hiện lên một khối màu xanh nước biển, bay lơ lửng giữa không khung, bên trên hiện lên những dòng chữ cực kỳ rõ ràng:

Tô Hàng.

Tuổi: 21 tuổi.

Nguyên nhân chết: Bệnh tim tái phát.

Thời gian: 10h20 hôm nay.

Tô Hàng là người con duy nhất của cô y, nhưng dù vậy, y cũng không muốn vì việc tư mà làm trái luật, mỗi một thời không[2] đều có quy tắc, mỗi một người đều chết theo số mệnh.

[2]thời không: thời gian và không gian.

Việc mà người chấp pháp của thời không phải làm chính là duy trì và không để "số mệnh" bị bóp méo.

Những thế giới khác đều đã xuất hiện bug[3], không ngờ lần này ngay cả thế giới mà y đang ở cũng bắt đầu xuất hiện sai lầm.

Advertisement / Quảng cáo

Tô Hàng không chết, vậy thì người cứu cậu chính là "lỗi" chưa rõ.

[3]bug: lỗi.

*

**

Phụng Hoàng nhìn tên thiếu năng trí tuệ đang ôm chân mình.

Nếu không phải vì cậu có một khuôn mặt khá được, cô nàng đã sớm đá bay cậu rồi!

Vì thế, chàng trai môi hồng răng trắng ý vào việc mình chưa bị đá bay, bắt đầu được voi đòi tiên: "Bạn đã cứu tôi, bạn nên chịu trách nhiệm với tôi! Tôi là Tô Hàng, bạn tên gì?"

Sau giây phút khiếp sợ, Đường Hoan bắt đầu cười trên nỗi đau của người khác.

Không ngờ lại có skill ăn vạ kiểu này, hơn nữa người bị ăn vạ lại là Phụng Hoàng, càng nghĩ càng thấy vui!

Cùng lúc đó, thứ luôn im lặng - hệ thống thu thập năng lượng chính trực bắt đầu có động tĩnh...

[Phụng Hoàng: Điểm nhân phẩm - 10; Điểm năng lượng chính trực: -980...-960...-900...-800...-700...-600...-500...-400...-300...-200...-100...0]

Khi điểm năng lượng chính trực đạt tới 0, hình như âm thanh máy của móc hệ thống thu thập năng lượng chính trực đã lộ ra về khiếp sợ.

Tiền tay cứu người cùng lắm là cộng thêm 100 điểm năng lượng chính trực mà thôi, nguồn năng lượng khác để tăng điểm năng lượng chính trực, có thể là sự sùng bái của tên thiếu năng trí tuệ này... hoặc là tình yêu?

"Ôn cứu mạng, không có gì để báo đáp, tôi có thể lấy thân báo đáp không?"

Đứng rồi, không thể nghi ngờ, chính là "tình yêu".

Advertisement / Quảng cáo

Tình yêu tới quá nhanh..... Cuối cùng thì Phụng Hoàn không nhịn được nữa, đá văng chàng trai sang một bên.

Thiếu năng trí tuệ!

Tuy cô nàng sẽ khoan dung với một khuôn mặt đẹp, nhưng cũng chỉ trong giới hạn.

"Đừng cho rằng ta không biết cô đang nghĩ cái gì, thu lại cái nhếch mép 15°, cười trên nỗi đau của người khác đi, nếu không, tự gánh lấy hậu quả."

Bết tiểu công chúa thích xé X đã tức giận, Đường Hoan vội vàng bày ra dáng vẻ đáng hoảng, giả vờ ngắm phong cảnh khi đang bay trên không trung.

Ban đầu, Phụng Hoàng muốn tới khoa ngoại thương để báo danh nhưng sau khi gặp phải thiếu năng trí tuệ trên đường, cô nàng đã hoàn toàn đánh mất tâm trạng thoải mái, nhàn nhã khi sắp gây chuyện.

"Cô không đi báo danh nữa hả?" Sao tự nhiên lại quay về?

"Buồn ngủ, về ngủ." - Phụng Hoàng trả lời cực kỳ tùy hứng.

Khi màn đêm buông xuống, Đường Hoan nhớ tới nhiệm vụ của mình, vì thế, cô nghiêm túc thương lượng với hệ thống rác rưởi: "Tiểu rác rưởi..."

[Cô nói à?] Cô mới là rác rưởi.

"A, tôi nói nhầm, tiểu hệ thống khá ái, cậu có thể tiết lộ trước với tôi tình huống của thế giới nhiệm vụ tiếp theo, để tôi suy nghĩ xem có nên làm hay không, được không?"

Hệ thống rác rưởi ngày càng thích "hồ cha", lần nào nhân vật của cô cũng là một bia đỡ đạn phải lao lực còn không có kết quả tốt, và lại, cũng đã trải qua hai thế giới nhiệm vụ, có thể sống thêm hai tháng thì sống hai tháng là được rồi.

[Cô muốn lùi bước?] - Hệ thống có chút căng thẳng.

Ký chủ rác rưởi không có chí tiến thủ, trong thế giới nhiệm vụ thì muốn chết, ở thế giới thật thì cũng không quá muốn sống, phải làm sao bây giờ? Online chờ, rất gấp!

[Thế giới sau, khái quát trong một câu: "Cậu là mắt của tôi".]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Đế Vương thế giới ngầm (2)

Cậu là mắt của tôi?

Đường Hoan còn chưa kịp nghiền ngẫm xem những lời này có nghĩa gì thì đã bị đá vào trong thế giới nhiệm vụ...

X bà ngoại cậu!

Ầy thế mà lại học thói đánh lên!

[Tĩnh ——

Ký chủ: Đường Hoan

Số nhiệm vụ chủ tuyến đã hoàn thành: 2

Tuổi thọ đạt được: 2 tháng

Điểm công đức: 2

Đang trong quá trình tiếp nhận cốt truyện.....]

Sau khi vào thế giới nhiệm vụ, Đường Hoan tạm thời chưa thể mở mắt, cô hơi sững sờ: "Sao điểm công đức của tôi lại tăng?" Không hoàn thành nhiệm vụ chỉ nhánh cũng được cộng công đức à?

[Nhiệm vụ chỉ nhánh của thế giới trước: Tình yêu là gì, cô đã dạy Tiêu Liệt thế nào là tình yêu, dạy anh biết quý trọng người trước mắt.] Cũng dạy anh biết đau thấu tim gan là gì.

Advertisement / Quảng cáo

"Cậu tuyên bố nhiệm vụ chỉ nhánh quá tùy hứng, hoàn thành cũng chẳng có chuẩn mực rõ ràng." - Nhịn không được, Đường Hoan nhổ nước bọt, cô chưa từng muốn làm nhiệm vụ chỉ nhánh, thế mà lần nào cũng hoàn thành!

Trước mắt chỉ toàn một màu đen kịt khiến Đường Hoan có chút sợ hãi.

"Phòng tối" play[1]?

Sau khi cốt truyện "cháy" ùn ùn vào đầu, Đường Hoan tức đến mức suyt nửa thì dặm chân.

"Tôi X cả nhà cậu! Thế giới thứ nhất là đồ tệ cao lớn thô kệch, thế giới trước là con ma chết sớm, thế giới này lại là người mù, hệ thống, cậu muốn chết hả?!"

[Ta đã nói cô là người trời sinh làm bia đỡ đạn, mới bắt đầu, giá trị may mắn sẽ rất thấp.....]

Đường Hoan không thể kìm nén được cơn phẫn nộ của mình..

[Thế giới này có chút u ám, Hoan Hoan thân ái, cô phải cố gắng lên! Không phải sợ, bốn hệ thống vĩnh viễn là hậu thuẫn tinh thần mạnh nhất của cô!] Nhanh nhanh, mau chạy thôi, ký chủ muốn bùng cháy rồi.

Đường Hoan: "....."

[1]phòng tối play: giam cầm trong phòng tối, có thể có hoặc không có đạo cụ,...

Tiếp nhận cốt truyện xong, Đường Hoan thật sự không thể cười nổi..

Nguyên chủ Bùi Hoan Tâm, đúng, cô chẳng liên quan gì tới cốt truyện cả.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu như nhất định phải nói có dính dáng tới cốt truyện thì chính là Boss phản diện Túc Ảnh mang đàn em đến nơi Bùi Hoan Tâm làm việc để ăn com, kết quả, Bùi Hoan Tâm bị một trong số thuộc hạ của Túc Ảnh để ý. Sau đó, vào một đêm trăng mờ gió lớn, Bùi Hoan Tâm đang trên đường tan tầm về nhà thì bị tên đấy nổi thù tính, kéo vào một ngõ nhỏ, muốn cưỡng hiếp cô. Bùi Hoan Tâm cực kỳ bị phẫn, tự đâm đầu vào tường tự sát, cuối cùng, người ta phát hiện cô chết trong hẻm nhỏ, quần áo không chỉnh tề.

Cái chết của cô, không có ai quan tâm đến, giống như một bông tuyết bị gió thổi tan, chẳng thể khiến người ta thương hại và chú ý. Những kẻ gây thương tổn cho cô cũng không nhận được sự trừng phạt thích đáng, bởi sẽ chẳng có người để tâm tới nguyên nhân cái chết của một cô gái yếu đuối, không nơi nương tựa.

Đây chính là thế giới này, lạnh nhạt, u ám, khiến lòng người chết lặng.

Đường Hoan:..... con mịa nó chứ.

Thế giới này tràn ngập tối tăm và thù hận, nơi như vậy là vì ngay cả khí vận chi tử của thế giới này cũng chạy vượt mức bình thường.

Khí vận chi tử Cửu Mộ Lăng, người thừa kế thứ ba mươi sáu của Mộ gia. Mộ gia lấy kinh doanh sùng đạn, được phẩm sinh hóa, thí nghiệm trên cơ thể người sống và các hoạt động không thể ra ánh sáng làm chủ, trải qua ba mươi sáu thế hệ đã phát triển thành chuỗi ngành nghề hoàn chỉnh và khép kín. Trong dòng máu người nhà này đều có gen tàn bạo, ích kỷ và nhân phẩm đều có vấn đề.

Nếu nói Mộ Cửu Lăng có điểm yếu thì đó chính là mẹ già.

Người phụ nữ ấy rất yếu mềm vậy mà lại luôn cố giữ vững vị trí thừa kế của Mộ Cửu Lăng trong hoàn cảnh mù mịt tăm tối. Nhưng, không biết cha của Mộ Cửu Lăng lên con động kinh hay bị gì mà đột nhiên lại yêu một tình nhân mình bao dưỡng, hơn nữa liều lĩnh muốn đưa đứa con của người tình đó lên vị trí thừa kế.

Chính vì vậy, tam quan[2] của khí vận chi tử bắt đầu sụp đổ.

Gã đuổi tận giết tuyệt tất cả tình nhân và con riêng của cha mình, chỉ giữ lại một người suốt nửa thì thay thế vị trí của gã. Gã đưa gion thiếu niên kia như mèo vờn chuột, nhìn cậu gầy gù sống sót tựa cô đại ở tuyệt địa[3], vào thời điểm cậu cho rằng mình đã thấy được hy vọng thì sẽ ra tay hủy hoại hy vọng đó.

[2]tam quan: Nhân sinh quan (attitude on life) giá trị quan (outlook of value) Thế giới quan (world view)

[3]tuyệt địa: nơi cực kỳ nguy hiểm, nơi cần cố khó sinh sống,....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Đế Vương thế giới ngầm (3)

Không thể nghỉ ngơi, Túc Ảnh chính là boss phản diện.

Dù sao thì chỉ có "mạng" của boss phản diện mới "lớn" như vậy, ngay cả khi vận chỉ từ muốn làm gì cậu thì cũng phải giữ lại cái mạng cho cậu.

Ngay từ lúc bắt đầu, Túc Ảnh và Mộ Cửu Lăng đã là hai người hoàn toàn đối lập.

Từ nhỏ, vị thiếu niên này đã phải chịu đủ loại oan ức, lăng nhục, sống lẫn lộn bết như "giống loài lai tạp"[1] thấp hèn. Ý tưởng duy nhất trong đầu cậu là cố gắng để ngày nào đó có thể giẫm đạp lên Mộ thiếu gia - kẻ luôn tự nhận mình cao quý, một lần nữa nắm trong tay vận mệnh của chính mình. Vậy nên, cậu có thể bỏ qua danh dự mà quý rap dưới chân người khác, mặc kệ người ta lăng nhục. Với cậu, để sống sót, lòng tự tôn chẳng là cái thá gì.

Ngày qua ngày, sống trong sự bất nạt của người khác, thiếu niên trưởng thành, trở thành Đế Vương máu lạnh của thế giới ngầm, bắt đầu "tương ái tương sát" với Mộ Cửu Lăng, à không, phải là "hăm dài thảng rộng, tàn sát lẫn nhau" mới đúng. Đến cuối, vì tin nhầm vào gian tế của Mộ Cửu Lăng, Túc Ảnh phạm sai lầm, bị Mộ Cửu Lăng lấy tư thế nhanh như sét đánh giết chết.

Cái gì, đằng ấy hỏi về nữ chính?

Ồ trong thế giới hắc ám như vậy, nữ chính cũng phải tuyệt vọng đến mức muốn tự sát. Bởi vì khuôn mặt cô hai phần tương tự với mẹ của Mộ Cửu Lăng nên cô đã bị gã mạnh mẽ chiếm đoạt, cưỡng ép OX[2], không lâu sau đó, tình thân cô trở nên bất thường. Tuy vậy, Mộ Cửu Lăng cũng không buông tha cô, tiếp tục cầm tù bên cạnh mình.

Chắc, thâm thật!

Đường Hoan nhin không được, cảm khái, nhưng khi nghĩ tới tình cảnh của mình... Còn thương tiếc người khác thể thăm cái gì, cô mới là người thâm nhất đây này!

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

[1]tap chủng(杂种) tap(杂): hỗn tạp, lẫn lộn; chủng(种): chủng loại, giống loại. Từ "tap chủng" dùng để chỉ con hoang/con riêng với ngữ khí khinh rẻ, khinh thường, có điều, ở đoạn này đang nói về cuộc sống khốn khó, bị khinh rẻ của Túc Ảnh nên Diệp mỗ dịch là "giống loài lai tạp" cho đủ nặng nề.

Advertisement / Quảng cáo

[2]quyển xoa(圈叉) là cách đọc của OX. Đây là ngôn ngữ mạng, OXXX đồng nghĩa với "chịch" "xoa" của mình.

[Túc Ảnh đang bị bán đầu giá ở lò sát sinh ngầm.]

Ái đầu, hệ thống rác rưởi lại "xác chết vùng dậy"!

Lò sát sinh ngầm?

Đường Hoan nhớ tới nghề nghiệp trước đây của mình..

Hai con dao giết heo mạnh mẽ oai phong, chém xuống một nhát, máu văng khắp nơi!

Cho nên, lò sát sinh liên quan gì tới bán đầu giá?

[Lò sát sinh ngầm, bị giết mổ chính là người. Khách hàng mua người bị bán đầu giá xong có thể mang về làm nhục hoặc tiêu tiền thuê "đồ tể" giải phẫu.]

"Oe....."

Chưa kịp nghe xong, Đường Hoan đã bắt đầu nôn khan, thật ghê tởm.

Sau đó, cô tò vè nghi ngờ với Thống rác rưởi: "Rác rưởi, cậu có âm mưu gì phải không?"

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống "oa" một tiếng, khốc lên: [Hức... Khó khăn lắm người ta mới quan tâm cô một lần, vậy mà cô lại nghi ngờ người ta, thật đau lòng, thật khổ tâm, tìm như bị dao cứa vậy.]

"Rác rưởi, câm miệng!"

*

**

Mãn đêm lạnh thấm người.

Đường Hoan luống cuống ra khỏi nhà, trên đường đi ngã không dưới mười lần. Cô tức giận, ngồi xuống rìa đường: "Không chơi, mẹ nó, cậu là cái thứ rác rưởi!" Không phải đồ tể thì là người bị bệnh tim, không bị bệnh tim thì mất lại mũi!

Nhưng, sau một hồi hồn đồi, Đường Hoan lại cắn răng, tiếp tục chống gậy đi tới nơi gọi là lò sát sinh ngầm.

Mặc dù biết boss phản diện không dễ chết như vậy nhưng Đường Hoan vẫn chẳng thể để mặc một thiếu niên bị người xấu xé như súc vật, còn mình lại không làm gì. Cô cũng đã từng rơi vào cảnh bất lực, tuyệt vọng, lúc ấy, cô thật sự mong có người tới giúp mình...

Hoàn cảnh của lò sát sinh ngầm giống hệt với cái tên của nó: máu me, đơn giản và thô bạo.

Hon nữa, nơi này chưa từng đón tiếp một người như Đường Hoan, da dẻ trắng trẻo, khuôn mặt thanh tú, vừa nhìn đã biết là một cô gái chưa từng trải qua sương gió.

Không ít người ở đây đã nuốt nước miếng khi nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đế Vương thế giới ngầm (4)

Không hề được tôn trọng, thiếu niên bị nhốt trong lồng sắt cao tầm một mét, nửa thân trên để trần đầy rẫy những vết thương, da thịt từ trên xuống dưới chẳng có lấy một chỗ lành lặn. Bị nhốt trong lồng nên cậu chỉ có thể cuộn người lại, vì vậy, những vết thương đó đâu thể kết vảy, máu không ngừng thấm ra, trông cực kỳ dọa người.

Hai tay bị còng vào song sắt của lồng, trông cậu chẳng khác nào chó nhà có tang.

Mặc dù cúi đầu và không lên tiếng nhưng đáy mắt cậu lại tràn ngập sự tàn nhẫn như dã thú.

Người này chính là Túc Ảnh.

Thời gian đầu, Túc Ảnh bị Mộ Cửu Lăng đè nặng, không hề có năng lực đánh trả, vô cùng đáng thương.

Khi giới thiệu Túc Ảnh, người đứng trên sân khấu đã dùng những lời lẽ miệt thị: "Tiểu súc sinh này là Mộ gia tiện tay ném tới đây, ai mua, giá cả rất rẻ!"

Tuy nói là Mộ gia tiện tay ném nhưng cũng mang mác Mộ gia, ai dám mua chứ!

Mộ gia ném "đồ chơi" tới lò sát sinh, chẳng qua là muốn làm nhục tên tiểu súc sinh này thôi, nếu thật sự chơi chán thì đã tự tay giải quyết rồi.

Tuy những kẻ ở đây thích làm xằng làm bậy nhưng cũng biết người nào có thể động tới, người nào không thể chọc vào.

Vậy nên, chẳng hề có người ra giá.

Đường Hoan nhò nhẹ lên tiếng: "Tôi mua. Xin hỏi, giá cả rẻ thế nào?"

Tất cả mọi người đều sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Cô gái với vẻ ngoài yếu đuối này không lên tiếng thì thôi, chứ nếu lên tiếng rồi thì thật khiến người khác phải kinh ngạc. Rốt cuộc, cô không biết Mộ gia, hay biết rõ Mộ gia nhưng vẫn có đối đầu?

Ngay cả thiếu niên bị nhốt trong lồng sắt cũng không tự chủ được mà nhìn về phía Đường Hoan.

"Giá khởi điểm, năm mươi nghìn." Ở những nơi thế này, giá đó đã coi là thấp, Mộ gia nói, tiểu súc sinh chỉ đáng chừng ấy tiền.

Đường Hoan "A" một tiếng: "Đắt vậy cơ à?"

Ở trong lồng sắt, Túc Ảnh dữ tợn nhìn chằm chằm Đường Hoan, đáy mắt hiện lên sự hung ác và tàn bạo.

Tất cả những kẻ có mặt:..... Lại một lần nữa sững sờ.

Người này tới phá hoại há?

"Vây... tôi mua cậu ấy." Trước mặt bao người, cô gái có đôi mắt vô thần lấy tay trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, sờ sờ rồi lại vuốt vuốt một lúc mới chịu hạ quyết tâm.

Nhìn thấy động tác lưu luyến không buông kia, người sáng suốt đều cảm thấy chẳng còn gì để nói.

Tức tiền thì đừng mua chứ!

Cũng chẳng phải vàng bạc quý báu gì, chỉ là món đồ chơi của Mộ gia mà thôi, mua là rước tai họa về nhà đó!

Sau khi quét thẻ, Đường Hoan được nhân viên dẫn đường, cô chậm rãi đi lên sân khấu, cong lưng nâng thiếu niên từ trong lồng sắt ra.

Advertisement / Quảng cáo

Cô sờ soạng đất tay Túc Ảnh, Túc Ảnh không phản kháng, chỉ là khoe miệng lại cong lên đầy tàn nhẫn.

Xem ra, người phụ nữ này là người vô dụng, đi theo cô vẫn tốt hơn rơi vào tay kẻ khác.

Cậu không phải người tốt đẹp gì, chỉ cần có giá trị lợi dụng, cậu đều có thể lợi dụng.

Đường Hoan nắm lấy bàn tay đầy máu của Túc Ảnh, có vẻ như tay cậu cũng bị thương cực kỳ nghiêm trọng. Khi sờ tới một chỗ máu thịt be bét, Đường Hoan bất giác run lên nhưng Túc Ảnh lại không hề rên một tiếng, cứ như thể cậu chẳng để tâm tới vết thương ấy vậy.

"Mất chị không nhìn thấy gì, về sau em chỉ đường cho chị được chứ?" - Đường Hoan vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Túc Ảnh, sau đó lại sờ sờ khuôn mặt cậu. Boss phản diện chắc không xấu được đâu, chứ nếu bỏ năm mươi nghìn mua về cái mặt hàng xấu xí thì cũng hơi thiệt!

Túc Ảnh nhìn người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt, sau đó gục đầu xuống, tròn mắt âm u, coi cậu thành một con chó?

Trong ánh nhìn của một đám thiếu năng trí tuệ, Đường Hoan đất tay Túc Ảnh.

A, một đám nguốc X vô tri, bà đây mua chính là boss phản diện, người có thể diệt sạch cả nhà các người chỉ trong một giây ở tương lai đây!

Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện trong suốt thời gian qua, cũng cảm ơn mọi người đã bỏ thời gian chỉ lỗi cho Diệp mẫu.

Thỉnh thoảng Diệp mẫu sẽ mắc lỗi sai về tên nhân vật, thường quen tay dùng tên của nam chính ở thể giới trước cho thể giới đang edit, nếu mọi người phát hiện, mong mọi người tiếp tục nhắc nhở Diệp mẫu, kể cả những lỗi sai khác nữa. Như hôm nay, không nhớ bạn matcha102nhắc nhở Diệp mẫu đăng lên thứ tự chương, chắc Diệp mẫu cũng không biết, cảm ơn bạn nhiều lắm lắm lắm~

Một lần nữa, chân thành cảm ơn mọi người. Lâu rồi không edit, Diệp mẫu cứ mắc những lỗi đầu đầu ấy, haha

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 115: Đế Vương thế giới ngầm (5)

Hôm nay mát trời, đăng bốn chương. Cả nhà chờ đợi bốn chương rồi đọc nhé ^^!

Dưới ánh đèn đường, cái bóng của người ta bị kéo dài ra.

Đường Hoan nắm tay Túc Ánh, trong thời tiết lạnh đến thấu xương, máu trên tay cậu như sắp đóng băng đến nơi. Nhưng, cậu là người cô tự dắt tay nên dù có quý thì cô cũng phải dắt về tới nhà.

Nguyên chủ là một người mù đánh đàn trong nhà hàng, dùng đàn cổ gảy một khúc "cao sơn lưu thủy" không phải việc khó đối với cô ấy. Chính vì kỹ năng không tồi nên nhà hàng trả lương cho cô ấy khá cao, nơi ở cũng không quá sập xệ, là một căn hộ dành cho người độc thân ở chung cư, trang trí rất có không khí gia đình.

"Chắc em bị thương ở rất nhiều chỗ, rửa sạch vết trước thương đi, chị lấy hòm thuốc cho em." - Sau khi sờ soạn bụng ra một chậu nước ấm và khăn sạch cho Túc Ánh, Đường Hoan xoay người rời đi.

May mà bản năng của nguyên chủ vẫn còn nên Đường Hoan không đến mức ngã ngay trong nhà mình.

Nhìn động tác chậm rì rì như ốc sên của cô, Túc ánh thăm xì một tiếng, bị mù, sống gian nan như vậy, nếu là cậu, cậu thà chết còn hơn!

Nhận được hòm thuốc, Túc Ánh bắt đầu tự bôi thuốc lên vết thương của mình. Chẳng chút để ý, cậu còi quần, trên đùi cậu chỉ chít những vết thương do dao và roi gây ra, mới cũ đan xen, nhìn cực kỳ ghê người.

Sau khi bận bịu xong, Đường Hoan ngồi xuống, thương lượng với Túc Ánh: "Chị mua em về vì chị là người lẻ loi một mình, không có người thân bên cạnh. Về sau chị chính là chị gái của em, sẽ đưa em đi học, chúng ta sống nương tựa vào nhau, em thấy thế nào?"

Nếu cứ dựa theo phát triển của cốt truyện, Đường Hoan nghĩ, có khi boss phản diện sẽ trở thành một con quái vật ác độc, máu lạnh, không có tình người[1] mất. Đến lúc ấy, cậu điên lên thì sao cô chống đỡ được. Vì vậy, cô chỉ hy vọng có thể vận cậu về đúng hướng một chút.

Chị gái?

Advertisement / Quảng cáo

A, Túc Ánh cười mỉa mai.

Người phụ nữ này không chỉ bị mù mà đầu còn có vấn đề.

Nương tựa vào nhau?

Cậu cần nương tựa vào ai?

Con người đều dối trá, luôn miệng nói nương tựa vào nhau nhưng sớm muộn gì cũng có ngày đâm sau lưng nhau!

Tự lau người, bôi thuốc xong, từng con buồn ngủ bắt đầu đánh úp Túc Ánh. Lâu lắm rồi chưa được ở một nơi thoải mái như vậy nên cậu đã mặc kệ Đường Hoan, để cô lăm bằm một mình mà nhắm mắt lại, bắt đầu ngủ.

Một lúc sau cũng không thấy có người đáp lời, Đường Hoan thăm mắng một tiếng "gấu con"[2], cuối cùng thì vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi, đứng vào thời kỳ trung nhị bệnh, không biết giữ mật mũi cho người khác gì cả.

[1]lục thân không nhận: ác độc, máu lạnh, không có tình người, đến người nhà, người thân cũng chẳng quan tâm.

[1]Hùng hài tử: gấu con = trẻ trâu của mình.

*

**

Ngày hôm sau, trước khi đi làm, Đường Hoan đã cố ý chuẩn bị com sáng cho Túc Ánh, hơn nữa còn để tiền và viết một tờ giấy nhắn cho cậu, dặn cậu tự đi mua vài bộ quần áo vừa người.

Advertisement / Quảng cáo

Kết quả, buổi tối về nhà, trong nhà không hề có ai.

Ban đầu, Đường Hoan còn tưởng tên gấu con này đi chơi không để ý giờ giấc, nhưng sau khi sờ soạn một vòng quanh nhà, cô mới phát hiện điều bất thường.....

Mẹ nó!?

Vì sao cô cứ có cảm giác nhà cửa thiếu mất nhiều đồ nhỉ?

Trong lòng dấy lên dự cảm không lành, vì thế Đường Hoan bắt đầu lục tung nhà lên, chuyên tìm những nơi dễ đồ quý giá.

Thế mà....

Tất cả đều mất hút!!!

Đường Hoan gần như là nổ tung: "Thằng nhóc này dám trộm hết đồ vật đáng giá của tôi, mẹ nó, tôi dùng năm mươi nghìn mua về một con sói mất trắng, cậu ta còn là người không hả?

[Ta đã nói với cô rồi, thế giới này cực kỳ tối tăm, u ám, cô không đề cao cảnh giác, giờ còn trách ai?] - Hệ thống rác rưởi cười trên nỗi đau của người khác.

"Nhưng cậu ta xuống tay quá vô tình!"

Quả thật là không có đạo đức!

Mặc dù tức giận, Đường Hoan vẫn khắc chế bản thân, nỗ lực mỉm cười.

Tên khốn kiếp này, cậu lấy oán báo ân như vậy, chờ đến lúc ông đây tóm được cậu, ông đây sẽ ngược chết cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Đế Vương thế giới ngầm (6)

Sau khi rời khỏi nhà Đường Hoan, Túc Ánh lại bắt đầu sống những ngày tháng như trước đây.

Khi Mộ Cửu Lăng nhàn đến mức không còn việc để làm sẽ ra tay treu đùa Túc Ánh, mỗi lần đều khiến cậu chỉ còn lại nửa cái mạng. Khi Mộ Cửu Lăng không rảnh treu đùa Túc Ánh, cũng sẽ có kẻ vì lấy lòng Mộ gia mà xuống tay với cậu.

Vết thương trên người Túc Ánh không ngừng nhiều thêm.

Trời cao giáng xuống cơn mưa tầm tã.

Mấy chục gã đàn ông to lớn thô kệch vây xung quanh một thiếu niên nhỏ yếu, tay nắm chân đá không ngừng. Đã vậy, còn vừa đánh người vừa cười ha ha, nghe cực kỳ chói tai, mang theo sự khoái trá khi dẫm đạp lên kẻ yếu.

"Tiểu súc sinh này sống dai thật!" - Già đàn ông vừa nói, vừa dùng gậy sắt đánh vào chân Túc Ảnh.

"Cũng may là có tiểu súc sinh này, đời cũng thêm nhiều thú vui hơn!"

"Khi xuống tay thì nhớ cẩn thận, đừng chơi chết, nếu không Mộ gia sẽ tức giận!"

"....."

Chờ những kẻ đó đánh xong, giải tán, Túc Ảnh mới lung lay đứng dậy trong màn mưa.

Xương cốt trên người cậu cứ như bị nghiền nát, bụng bị đá một cách vô cùng tàn bạo nên giờ đau đớn dữ dội tựa sông cuộn biển gầm, nội tạng cứ như bị xê dịch hết đi vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Hai mắt cậu mơ hồ, lung lay chống tường, bước đi lảo đảo...

...

Bỗng tối, khi đi làm về, Đường Hoan vô cùng hoảng sợ, chỉ lo mình sẽ bị xe tông. Cô không ngờ, mình không bị tông trên đường mà lại "lật xe" ngay trước cửa nhà.

Chẳng hề phòng bị, Đường Hoan bước tới cửa nhà và đột ngột vấp phải thứ gì đó, ngã đập mặt xuống đất.

Đã vậy, hệ thống rác rưởi còn xông ra ngay lúc này: [Ôi chao, ta vừa định nhắc cô là Túc Ảnh đang ở ngay dưới chân cô, không ngờ cô bị mù rồi mà còn đi nhanh như thế, ta chưa kịp mở miệng luôn.]

Hệ thống thật quá bỉ ổi.

"Cút! Rác rưởi!"

Đường Hoan cảm thấy, sớm hay muộn cũng có ngày cô bị cái thứ hệ thống rác rưởi này chọc tức chết, chẳng được tác dụng quái gì, chỉ đá xoáy cô là giới!

Sờ soạn nhặt cây gãy lên rồi bò dậy, Đường Hoan cảm thấy lòng bàn tay ướt nhớp nháp, hình như cô động phải cái gì đó, đưa lên ngửi...

Mùi máu tanh nồng xông thẳng vào mũi khiến cô suyết thì nôn ra.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa nãy vấp ngã, cô đã đề mạnh lên người Túc Ảnh, cô nặng như vậy mà cậu lại chẳng có bất cứ phản ứng nào, không lẽ xỉu rồi?

"Rác rưởi, có phải Túc Ảnh đang hôn mê không?"

[Đứng vậy nha! Cô còn không nhanh đỡ người ta vào nhà đi! Giờ chính là thời cơ tốt để trở tài đó, thế giới u ám kiểu này cũng chỉ có tình yêu mới có thể hóa giải mọi thứ thôi, cô thấy ta nói đúng không?]

Hệ thống rác rưởi bắt đầu đổi nghề sang buôn bán canh gà cho tâm hồn[1].

Nghe vậy, Đường Hoan xoay người, không chút do dự đá thẳng vào cơ thể Túc Ảnh.

Hệ thống: [.....]

Sau giây phút sững sờ ngẩn ngui, hệ thống gần như nhảy dựng lên: [Cô còn là người không hả? Người ta đã bị thương thể thảm như vậy mà cô còn lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thừa lúc vắng nhà mà vào, lợi dụng...] nó không thể nghĩ thêm được thành ngữ nào khác nữa!

"Tên nhóc này lấy oán báo ơn, tôi đá cậu ta một cái, không phải rất công bằng à?" - Đường Hoan mở cửa căn hộ chung cư của mình ra.

Tên rùa con khôn kiếp, lòng dạ độc ác, nhắc tay là chơi xấu người này, có dùng nhiều tình yêu hơn nữa cũng chẳng cảm hóa nổi.

Và lại, cậu đang hôn mê bất tỉnh, đá một cái, cậu cũng đâu biết được.

[1] *canh gà cho tâm hồn(心煲鸡汤): đây không phải canh gà để ăn mà là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ hành động tâm sự truyền cảm hứng, an ủi,*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Đế Vương thế giới ngầm (7)

Đường Hoan trực tiếp kéo người vào nhà.

Không sai, chính là cầm chân người ta, kéo lê người ta vào.

Lúc "được" kéo, đầu Túc Ảnh đã đập vào khung cửa, chẳng biết có đập thành tật không.

Động tác đơn giản thô bạo đến mức hệ thống sợ hãi, phải tự ôm chặt lấy mình!

Cầm thú!

Quả thực là cầm thú!

Bị thương nặng lại ngâm trong mưa quá lâu nên từ lúc ngã xỉu, Túc Ảnh vẫn luôn sốt cao.

"Nhìn" thiếu niên với cơ thể chồng chất vết thương, Đường Hoan bất đắc dĩ thờ dài. Trên đời này, người càng thấp hèn nhỏ bé thì cuộc sống càng gian nan, cô biết điều đó nên cũng hiểu vì sao Túc Ảnh lại khuôn saches đồ vật đáng giá của cô đi! Người chưa từng chịu khổ thì vĩnh viễn sẽ không hiểu tại sao lại có kẻ chỉ vì miếng cơm mà liều mạng.

Cô hiểu!

Nhưng...

Cô sẽ không vì thế mà nhẫn nhịn con rùa con chết tiệt này!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan lục lọi trong bếp, lấy ra một bó dây thừng.

*

**

Tỉnh dậy, Túc Ảnh cảm thấy đầu nặng trĩu, cổ họng khô rát. Cậu biết, đây là dấu hiệu sau khi bệnh nặng, cậu đã từng trải qua vô số lần như vậy nên cực kỳ có kinh nghiệm.

Theo bản năng, cậu muốn đứng dậy, sau đó phát hiện..... mình bị trói!

Chân tay cậu bị trói vào bốn góc giường bằng dây thừng thô, trên người cũng bị bó kín mít, hình như vì phòng cậu chạy trốn nên người trói còn thắt nút chết.

Trong lúc Túc Ảnh không ngừng giãy giụa thì bên cạnh vang lên giọng nói: "Tỉnh rồi?"

Cầm trên tay một cây gỗ dài, Đường Hoan xoay về phía Túc Ảnh, đôi mắt vô thần nhìn thẳng vào cậu.

"Bà cô thôi tha, cô muốn làm gì?" - Túc Ảnh hung dữ gầm nhẹ, giống như đã thú gầm giữ lãnh địa.

Đường Hoan dùng cây gỗ trong tay đánh cậu một cái: "Chị cứu em, em lại đối xử với chị như vậy, há? Nói xin lỗi!"

Advertisement / Quảng cáo

Khuôn mặt cô lạnh nhạt, không nhìn ra vui giận, quả thật chính là thiếu nữ phát hệ[1], tên thường gọi: ni cô, ấy chết, lạc chủ đề rồi.

[1]phật hệ: người sống với thái độ nghe theo số phận, theo đuổi lối sống hòa bình, nội tâm ôn hòa và thờ ơ với mọi thứ,

Có lẽ vì chưa từng bị một người con gái với vẻ ngoài yếu đuối bắt nạt nên Túc Ảnh đã liều mạng giãy giụa, dây thừng thắt chặt cổ tay mà cậu lại như không biết đau là gì, giống hệt một con thú hoang. Suy nghĩ duy nhất của cậu bây giờ là thoát khỏi sau đó giết chết người phụ nữ này!

Đường Hoan đã sớm biết tính cách của cậu không dễ chọc, cô trối cực kỳ chặt, Túc ảnh chẳng thể thoát ra được.

"Cô thả tôi ra!" - Mắt cậu tròn trũng lên, nhìn cực kỳ khủng bố. - "Cô có tin tôi giết chết cô không?"

"Xin lỗi trước." - Dù sao cũng không nhìn thấy biểu cảm hung tợn của cậu nên Đường Hoan vô cùng bình tĩnh, thân nhiên ngồi một bên.

Giống cô hồi lâu, Túc Ảnh xác định mình không thể thoát khỏi, cô gái này lại chẳng chịu thả cậu nên cậu lập tức thay đổi thái độ, biến thành đáng vẻ ngoan ngoãn nghe lời, nói với giọng điệu nhún nhường: "Chị ơi, em biết sai rồi, chị có thể thả em ra được không? Lúc trước chị đã nói chúng ta sẽ sống nương tựa vào nhau, chị sẽ là chị gái của em mà."

Thiếu niên tuổi còn nhỏ mà khả năng xem xét thời thế đã cao hơn bất cứ kẻ nào, khi không bằng người ta thì có thể lập tức bỏ qua lòng tự tôn và chịu thua. Người như vậy hết một con rắn độc, tùy tiện ngu đông, chẳng biết khi nào sẽ thò đầu ra cắn người khác.

"Ồ, biết sai rồi?" - Đường Hoan không chút lung lay. - "Vậy em nói xem, em sai ở đâu?"

Nếu Túc Ảnh cứ cáu gắt, chết cũng không chịu xin lỗi, Đường Hoan còn có thể buông lỏng cảnh giác, bởi thiếu niên ở tuổi dậy thì thường mắc phải hội chứng "trung nhị bệnh", nhưng, Túc Ảnh lại không! Vậy thì chỉ có thể nói, cậu đã bị thể giới u ám tâm tối này đồng hóa mất rồi!

Áp lực của Đường Hoan thật lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đế Vương thế giới ngầm (8)

Mất phụt ra ánh sáng khiến người khác phải sợ hãi, nhưng ngoài miệng thì Túc Ảnh lại ngoan ngoãn nhận sai: "Em không nên mắng chị, cũng không nên lấy đồ của chị rồi đi mất hút. Em biết sai rồi, chị à, về sau em sẽ không khiến chị tức giận nữa."

Mở miệng là chị, khép miệng cũng chị.

Chỉ có Đường Hoan biết, lòng dạ của thiếu niên này đã sâu đến mức nào.

Cậu thấy cô là lợi một mình nên cho rằng cô thiếu tình thân, bắt đầu dùng tình cảm lay động cô.

"Em nói sai rồi." - Đường Hoan chống gậy, chậm rãi đứng lên rồi đi tới mép giường, từ trên cao nhìn xuống Túc Ảnh - "Những lời em vừa nói đều sai cả rồi."

Túc Ảnh sững sốt.

Người phụ nữ này, có ý gì?

"Em không sai vì mắng người và ăn trộm. Thứ nhất, em sai vì em ngu, thứ hai, em sai vì.... low[1]."

[1]Diệp mỗ edit nguyên văn tác giả, ở đây tác giả dùng "low" (có thể hiểu là: thấp hèn, tầm thường, ti tiện, hèn mọn,...)

Advertisement / Quảng cáo

Sống đến giờ, chưa từng có ai mắng Túc Ảnh ngu!

Bị những kẻ đàn độn đó chà đạp chẳng qua là vì "hỗ xuống đồng bằng bị chó khinh", nhìn thì có vẻ cậu không cần tự tôn nhưng thật ra từ tận trong xương tủy, cậu là người cực kỳ kiêu ngạo. Cậu có thể để mặc kẻ khác đánh đập nhưng nếu mắng cậu ngu thì cậu không thể chấp nhận được.

"Em ngu ở chỗ không biết cố gắng, khiến bản thân chẳng khác nào một đám lưu manh thối rữa dưới đồng bùn. Em suốt ngày đánh nhau với bọn chúng, kẻ cả có đánh thắng thì đã sao, há? Em cũng đâu khác đồng bùn thối rữa kia, đúng không?" - Đường Hoan sờ soạn đi tới mép giường, trong tay cầm một con dao.

Theo bản năng, Túc Ảnh căng chặt thân thể: "Cô muốn làm gì?"

Đường Hoan không hề trả lời, cô chậm chậm bước tới, dùng dao cứa dây thừng: "Người thật sự có bản lĩnh là người đứng ở chỗ cao chứ không phải kẻ lẩn lộn trong đồng bùn. Chị muốn đưa em đi học vì mong em có thể đứng trên cao nhìn xuống nhưng em lại dễ dàng ném cơ hội ấy đi, em thấy mình có ngu không?"

Dây thừng trói cổ tay trái đã bị cắt đứt nhưng Túc Ảnh lại không động đậy. Cậu bình tĩnh nhìn cô gái nhu hòa có đôi mắt vô thần, cô nói chuyện không nhanh không chậm, khiến người nghe cực kỳ thoải mái. Hôn nữa, lời của cô khá có đạo lý.

"Nếu chị là em, chị sẽ lợi dụng người thu dưỡng mình, sau đó trả thù những kẻ đã từng coi thường mình chứ chẳng thiên cận đến nỗi ôm một số tiền nhỏ rồi bỏ đi. Không biết nhìn xa trông rộng, quả thật quá ngu xuẩn."

Đường Hoan nhắc tới từ "ngu" hết lần này đến lần khác khiến ánh mắt Túc Ảnh càng lúc càng trở nên âm trầm. Tuy không thể nhìn thấy nhưng Đường Hoan hoàn toàn cảm nhận được, có điều, vậy thì đã sao?

Advertisement / Quảng cáo

Cô thích nhất là người khác ngửa mặt cô lại cảm thấy lời nói của cô có đạo lý, không thể không nghe theo.

"Đây là điểm ngu xuẩn thứ nhất, điểm low thứ hai là đáng về của em bây giờ."

Được mắng thẳng vào mặt người khác như vậy quả thật vô cùng sáng khoái, sáng khoái đến mức Đường Hoan muốn bùng lụa.

Đường Hoan đang thắm vổ tay nhưng ngoài mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh.

Cô nghiêm túc nói: "Mặc dù không thấy, chị vẫn đoán được em đang hung dữ nhìn chăm chăm vào chị. Em bị nhiều kẻ bắt nạt như vậy nhưng thay vì nghĩ cách trả thù những kẻ đó, em lại muốn giết người đã cứu em, mua em về, đơn giản là vì em thấy chị bị mù, lại còn là phụ nữ nên cho rằng chị dễ bắt nạt thôi."

"Kẻ chỉ biết đồ hết tất cả lên đầu phụ nữ là kẻ thấp hèn nhất, hiểu chưa?"

Đường Hoan gần lên từng chữ, sau đó cắt đứt tất cả dây trói trên người Túc Ảnh, cô không hề lo lắng Túc Ảnh sẽ thẹn quá hoá giận rồi làm gì mình.

Cô đã nói đến mức này mà Túc Ảnh còn không hiểu thì chỉ có thể chứng minh cậu chính là boss phản diện kém nhất mà cô từng gặp.

Cậu thích chết kiểu gì thì chết, cô không thèm quan tâm nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Đế Vương thế giới ngầm (9)

Xem ra những lời Đường Hoan nói đã lọt vào tai Túc Ảnh nên buổi tối ngày tiếp theo, cô trở về từ nhà hàng sau khi đánh đàn....

Cậu vẫn ở nhà, không hề rời đi, hơn nữa, còn phần cơm cho cô.

"Chị đã ăn cơm tại chỗ làm rồi." - Bây giờ đã là mười giờ tối, đối với người "có thể chết chứ không thể không ăn cơm" như Đường Hoan thì làm gì có chuyện chưa dùng bữa tối. - "Sao thế? Muốn như vậy còn đợi chị."

"Cô đã nói sẽ đưa tôi đi học." - Túc Ảnh nhìn chăm chăm Đường Hoan như thể chỉ cần cô đổi ý, cậu sẽ lập tức trở mặt vậy.

Đường Hoan biết, loại sói con kiểu này thì chỉ có mục đích mới đối tốt với người ta.

"Đồng ý đi học rồi hả?" - Đường Hoan xoa xoa đầu Túc Ảnh.

Túc Ảnh cố gắng không phản kháng, cắn răng để cô tùy ý sờ đầu mình.

"Tôi muốn đến trường học." - Cô nói rất đúng, cậu không thể tiếp tục vật lộn với đám rác rưởi trong bùn kia nữa. Nếu cứ như vậy, chẳng biết đến lúc nào cậu mới có thể đứng ngang hàng với Mộ Cửu Lăng.

"Đến trường học cũng được nhưng phải đáp ứng ba điều kiện của chị. Nếu em làm được thì cho em đi, nếu không làm được thì em sẽ phải trở về với thế giới cũ của mình." - Đối với sói con, hơn nữa còn là sói mất trắng, nếu mềm yếu không có chủ kiến, sẽ bị cậu bắt nạt, nhảy lên đầu.

Túc Ảnh nắm tay thành quyền, cậu biết ngay người phụ nữ này có mục đích mà, quả nhiên lộ đuôi cáo ra rồi. Nhưng có mục đích thì đã sao, ít nhất bây giờ cô còn giá trị lợi dụng.

"Thứ nhất, không được gây chuyện trên trường."

Túc Ảnh nhàu mày, chỉ có vậy?

"Được."

"Thứ hai, không được tự ý trốn học."

Advertisement / Quảng cáo

Lại một lần nữa, Túc Ảnh nhàu mày, thế thôi ư?

"Tôi làm được."

"Thứ ba, nghe lời chị." Đây mới là điều quan trọng nhất. Bỏ tiền mua người về, còn mất tiền cho người đó đi học, nếu không nghe lời, Đường Hoan sợ mình sẽ thiếu máu mất[1].

Nuôi con cũng không "nghe" như vậy.

Về mặt âm u, Túc Ảnh nhếch môi cười lạnh.

Nghe lời cô?

"Được!"

Luôn tuân thủ lời hứa? Đây là điều không tồn tại trong từ điển của cậu, đáp ứng thì đã sao?

Người phụ nữ này thật ngu xuẩn!

[1]ý Đường Hoan là cô sẽ tức đến mức học máu nên thiếu máu.

*

**

Nói được thì làm được, hôm sau, Đường Hoan xin nghỉ với giám đốc nhà hàng rồi đưa Túc Ảnh đến trường học gần nhất...

Advertisement / Quảng cáo

Đi cửa sau!

Nếu không thì biết làm cách nào? Giờ đã qua thời gian khai giảng, Túc Ảnh lại chưa từng chính thức đi học, chẳng đi cửa sau thì sao, đằng ấy cho rằng trường học sẽ nhặt rác về?

Hệ thống: [.....] - Ký chủ nhà ta càng ngày càng khó tính!

Chẳng qua chỉ bị mù mà thôi, lệ khí[2] nặng như vậy làm gì, cuộc sống vẫn cực kỳ tươi đẹp mà!

[2]戾气(lệ khí): nhiều bạn dịch từ này là ác ý, ác tâm hoặc thái độ thù địch... Diệp mỗ cũng định vậy nhưng sau khi lên baidu tham khảo thì lệ khí là một loại khí tràng(một loại "năng lượng", sức ép vô hình) thô bạo, tàn nhẫn, âm u... phát ra từ một người có suy nghĩ cực đoan, gần giống như "sát khí", khác ở chỗ, sát ý chỉ phát ra khi có ý định muốn "khử" một người nào đó. Vậy nên, Diệp mỗ quyết định giữ nguyên từ này và cái nghĩa, nếu Diệp mỗ không nhầm thì Diệp mỗ đã từng cắt nghĩa từ này trong thế giới đầu.

"Nếu được nhận vào học, em phải tự nỗ lực, dù sao thì em cũng chưa từng học tiểu học và trung học cơ sở, buổi tối về, chị sẽ cố hết sức dạy kèm cho em, để em không quá kém." - Dẫn theo Túc Ảnh vào sân trường, Đường Hoan dặn dò.

Thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi còn cao hơn cả cô, học lại từ cấp hai thì quá mất mặt. Quan trọng nhất là tốn thời gian!

Năng lực học tập của boss phản diện còn cần nghỉ ngơi?

Đường Hoan cầm theo một tập tiền trong túi. Sau khi tìm được văn phòng của hiệu trưởng, cô đã nói hết lời nhưng hiệu trưởng vẫn sừng sững bất động. Cuối cùng, cô móc tiền từ trong túi ra rồi đặt lên bàn làm việc, hiệu trưởng lập tức bị thu phục.

Đường Hoan..... con mẹ nó chứ!

Nhìn tập tiền kia, ánh mắt Túc Ánh tối lại.

Để đưa cậu đi học, cô phải dùng nhiều tiền như vậy, thật sự chỉ vì muốn nghe cậu gọi vài tiếng chị gái?

A, người phụ nữ không có đầu óc!

Có điều, như vậy cũng tốt, vừa hay tạo cơ hội cho cậu lợi dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Đế Vương thế giới ngầm (10)

Sau khi Túc Ánh nhập học, Đường Hoan lại quay về nhà hàng đánh đàn như thường ngày. Cô còn mua thêm một cái giường gấp đặt ở phòng khách cho Túc Ánh dùng.

Chỉ là, thỉnh thoảng Đường Hoan sẽ tỉnh lại vào nửa đêm, dùng đôi mắt vô thần nhìn trần nhà trong yên lặng và bắt đầu xót thịt, nuôi một "con gấu nhỏ" thật sự... mẹ nó, quá tốn kém! Đặc biệt là những thiếu niên choai choai kiểu này, ăn còn nhiều hơn cả heo, nuôi không nổi!

Trừ chuyện ăn uống, Đường Hoan còn đưa Túc Ánh đi học Tae Kwon Do, để tránh tình trạng chỉ có thể đứng im cho người ta đánh.

Mặc dù muốn "từ bỏ quyền nuôi dưỡng" nhưng Đường Hoan vẫn không nhịn được mà tiêu tiền vì Túc Ánh. Tâm lý cô mâu thuẫn rồi rầm đến mức hệ thống muốn bùng nổ. Cô cho rằng mình đang nuôi ai hả? Cô nuôi Boss phản diện đó! Người ta không chê cô yếu kém thì thôi, cô còn dám ghét bỏ boss đại nhân à?

Còn về Túc Ánh thì từ sau khi được chăm sóc cẩn thận, cơ thể gầy gò nhỏ nhỏ của thiếu niên đã bắt đầu trở nên cường tráng. Cậu vẫn luôn lưu lạc đầu đường xó chợ, chưa từng sống những ngày tháng yên ổn thế này, đúng giờ dậy đi học, về nhà nấu cơm rồi ăn, buổi tối có thể ngủ ngon.

Với người khác, đây là cuộc sống bình thường, nhưng với cậu, nó đã từng xa xôi không thể với tới. Không ngờ, cậu lại có cơ hội sống những tháng ngày mình từng hâm mộ. Điều tiếc nuối duy nhất là những thứ thầy cô nói, một chữ cậu cũng không hiểu. Không phải Túc Ánh không đủ thông minh mà vì cậu chưa từng tiếp xúc với những thứ ấy. Chính vì vậy, mười giờ tối hàng ngày, sau khi trở về, Đường Hoan phải dạy kèm hai tiếng cho Túc Ánh.

Tuy Đường Hoan là một học tra[1], đầu óc không đủ sáng suốt nhưng kiến thức cấp một và cấp hai thì cô vẫn hiểu.

[1] học tra: học cho cô, điểm số bình thường. Trái ngược với học bá (học hành chăm chỉ nên điểm số luôn cao.)

"Nhân chi sơ, tính bản thiện, nghĩa là, con người khi vừa sinh ra thì ai cũng lương thiện như nhau....."

Nhân cơ hội dạy kèm, Đường Hoan không ngừng nỗ lực rót canh gà cho Túc Ánh, dù sao thì "con gấu" này tuổi còn nhỏ, có khi nhờ cô ngày ngày "bê thẳng", cậu lại đi về đúng đường ấy chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Dù sao thì cô cũng không cầu cậu "cẩn chính miêu hồng[2]", chỉ cần cậu không hổ cô là được.

[2] cẩn chính miêu hồng(根正苗红): hình ảnh ẩn dụ chỉ những người kiên quyết, vững vàng, từ tế, thận trọng từng bước,... nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì những người này sẽ vô cùng có tiền đồ. Nghĩa của cụm từ này hoàn toàn khác với căn hồng miêu chính (根红苗正).

Lúc đầu, Túc Ánh chỉ lạnh lùng nhìn Đường Hoan, cô nói gì cũng không phản bác, cậu chẳng hề muốn để lộ suy nghĩ của mình với cô. Nhưng dần dần, chẳng biết là do mất kiên nhẫn hay vì lý do khác mà cậu đã bắt đầu phản ứng lại Đường Hoan mỗi khi cô rót canh gà.....

Bây giờ, cậu không chỉ lạnh lùng nhìn Đường Hoan mà còn cười lạnh thành tiếng, cứ như đang nhạo báng chi số thông minh của cô vậy.

"Nhân chi sơ, tính bản thiện, chỉ có kẻ ngốc mới tin thật..." - Không thèm ngẩng đầu, Túc Ánh cười nhạo, cậu đang làm bài tập cấp hai mà Đường Hoan mua về.

Kẻ ngốc Đường Hoan..... má nó chứ.

Cô vờn tay, xoa loạn đầu Túc Ánh.

"Im đi, khi chị gái nói thì không được cãi lại!"

Gấu con, cứ khiến người khác phải lo lắng!

Advertisement / Quảng cáo

Tóc bị xoa rối tinh rối mù, ánh mắt Túc Ánh trở nên u ám.

Hiện tại cứ chịu đựng, sớm hay muộn cũng sẽ có ngày.....

"Làm đề đại số phải biết suy một ra ba, sau khi nắm vững cách giải thì mọi việc sẽ rất đơn giản....."

Giọng nói nhỏ dần, Đường Hoan gật gù gật gù, cuối cùng, cô gục xuống bàn ngủ luôn.

"Chị ơi?"

Túc Ánh nhìn người đang nằm nhoài trên bàn, chiếm hơn một nửa diện tích cái bàn, đáy mắt hiện lên vẻ mất kiên nhẫn.

"Bùi Hoan Tầm?"

Vì sao lại nằm ngủ trên bàn cậu chứ?

Là người ngủ không sâu giấc, cậu ghét nhất phải nghe tiếng hít thở của người khác khi mình đang ngủ. Cô nằm nhoài trên bàn cậu, cậu lại phải đưa cô về phòng.

Thật quá phiền phức!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Đế Vương thế giới ngầm (11)

Túc Ảnh ôm Đường Hoan vào phòng ngủ, ném cô lên giường rồi xoay người rời đi. Tới cửa, cậu nhũm mày, quay lại đắp chăn cho Đường Hoan, bây giờ cô còn giá trị lợi dụng, nguồn thu của cả nhà đều dựa vào mình cô nên cô tạm thời không thể ốm được.

Sau khi Túc Ảnh ra ngoài, đóng cửa phòng lại, khỏe mới Đường Hoan cong lên, cô vuốt tay xoa xoa cái eo gầy của mình. Tên gấu con thói này chẳng đáng yêu chút nào, cứ thế ném thẳng cô lên giường, suýt nữa thì eo cô gãy đôi rồi. Có điều, cậu đã bắt đầu tình ngộ, cũng biết quay lại đắp chăn cho cô, xem ra cách dạy dỗ của cô vẫn có tác dụng.

Đường Hoan tự thấy mình thật bông bông đấy[1].

Chẳng biết, nếu đọc được suy nghĩ thật của Túc Ảnh, cô có giận điên lên rồi bóp chết cậu không nhỉ?

[1]đã chú thích từ những chương trước.

*

**

"Ồ, vậy à? Đúng là tốt số."

Trong bóng tối, một người đàn ông trẻ tuổi ngậm trong miệng điều xì gà, sau khi nghe báo cáo về tình trạng của Túc Ảnh, gã chậm rãi nhả khói, hờ hững lên tiếng.

Advertisement / Quảng cáo

"Mộ gia, cô gái kia, ngài có muốn..." - Người nói chuyện làm động tác giết người diệt khẩu.

Mộ Cửu Lăng chậm rãi phẩy phẩy tay.

Một cô gái hơn hai mươi tuổi, sao lại thu dưỡng tiểu súc sinh sống dai kia? Thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Đã thế, cô còn cho tiểu súc sinh kia đi học... Nếu cứ phát triển như vậy, cũng đáng để gọi lên chút hứng thú của Mộ Cửu Lăng. Gã muốn xem xem tiểu súc sinh kia có thể bỏ ra từ bùn lầy hay không, dù sao thì gã hành hạ tiểu súc sinh kia nhiều năm như vậy mà chẳng chơi ra trò mới gì, đã dần dần mất hứng thú. Nhưng xem ra, cảm giác mới mẻ bắt đầu trở lại với gã.

"Quan sát thật kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ."

Chờ xem có cái gì vui, gã ra tay cũng chưa muộn.

*

**

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh và Đường Hoan đều không biết mình đang bị theo dõi.

Tuy Mộ Cửu Lăng chưa gây phiền toái cho Túc Ảnh nhưng cuộc sống học đường của cậu cũng chẳng ra gì. Cậu vốn là người phản nghịch từ trong xương cốt, là người bỏ ra từ vùng bùn nên rất dễ thu hút "đồng loại".

Thế giới tối tăm kiểu này, trong trường học cũng không thiếu kẻ đầu sỏ chuyên đi bắt nạt, người mới vào trường đều sẽ bị chúng "dạy dỗ", Túc Ảnh không ngoại lệ. Có điều, cậu rất gian manh, thời gian đầu, chỉ cần thấy những tên gấu bá[2] đó đi về phía mình là lập tức quay đầu chạy nên chưa bị bắt. Nhưng phương pháp này không thể sử dụng lâu dài, cuối cùng vẫn có người chặn được cậu trong góc nhỏ.

Xem ra đối phương đã hỏi thăm về quá khứ của Túc Ảnh, biết cậu là người bị Mộ Cửu Lăng, Mộ gia chỉ đích danh "được chơi" nên không hề sợ hãi.

"Thằng nhãi, chạy gòì ghê nhỉ!" - Kẻ nói chuyện là một thanh niên cao lớn thô kệch học lớp mười hai, là kẻ cầm đầu có tiếng tăm "lừng lẫy", một đám của hán gần như có thể đập chết người.

Bị hấn đập mạnh, Túc Ảnh lập tức cuộn tròn người lại.

Không thể đánh trả, tạm thời không thể đánh trả. Bây giờ cậu đã hiểu con đường học tập có thể "bước lên trời" nhanh hơn lăn lộn trong đồng bùn ngoài xã hội, người mù kia đã cảnh cáo cậu, nếu đánh nhau trong trường sẽ không cho cậu đi học nữa. Chẳng qua chỉ bị đánh một trận thôi, Túc Ảnh có thể chịu được. Cậu biết việc gì quan trọng, tất cả đều quan trọng... bị đánh một trận, chẳng là cái thá gì....

[2]giáo bá: bá vương học đường, những tên chuyên bắt nạt có tiếng trong trường học.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Đế Vương thế giới ngầm (12)

So với những tên lưu manh ngoài xã hội, đám giáo bá này xuống tay tàn nhẫn hơn nhiều, bọn chúng phải đánh gần chết mới thôi.

Đám cặn bã ngoài xã hội biết Mộ Cửu Lăng chỉ muốn dạy dỗ Túc Ảnh nên không dám đánh chết cậu. Bọn chúng sợ chẳng may khiến cậu chết, sẽ đắc tội Mộ Cửu Lăng. Nhưng, nhóm người đang đứng trước mặt Túc Ảnh lại không có đầu óc để suy nghĩ xa xôi như vậy.

"Mẹ mày hồ báo nhí, mắt mày kiểu gì thế? Mày còn dám trợn mắt với tao cơ à?"

Một bàn tay thô tát mạnh lên mặt Túc Ảnh.

Túc Ảnh cúi đầu, cố gắng che giấu sự tàn nhẫn trong đáy mắt.

Cậu càng không phản kháng càng khiến đối phương nghĩ cậu dễ bắt nạt. Dù sao thì những kẻ này đều xuất thân từ gia đình có địa vị, cũng đã từng "chơi" chết bạn học trong trường, nhưng, thì đã sao? Người nhà sẽ thu xếp ổn thỏa cho bọn chúng.

Vì thế, có kẻ móc dao ra.

Vô tình nhìn thấy ánh sáng từ lưỡi dao, đôi mắt Túc Ảnh càng trở nên lạnh lẽo.

Học hành quan trọng hơn bị đánh nhưng không quan trọng bằng mạng sống.

*

**

Advertisement / Quảng cáo

Một thiếu niên anh tuấn mặc đồng phục đứng trên tháp đồng hồ của trường học, trong tay cầm một chiếc ống nhòm, hần lẳng lẳng quan sát vụ bạo lực xảy ra trong vườn trường.

Lúc đầu, người bị vây ở giữa tựa một con chim cút nhỏ, không hề dám phản kháng.

Kha Hạo Vũ cảm thấy mất hứng thú.

Hắn không định đứng ra, hắn chỉ muốn xem kịch mà thôi.

Nếu diễn tốt, hắn còn tạm chấp nhận bước ra, nhưng diễn không hay, đánh chết người cũng chẳng liên quan đến hắn.

Đang chuẩn bị chuyển tầm nhìn đi thì con chim cút nhỏ kia đột ngột phản kháng, hơn nữa còn đánh người cực kỳ tàn nhẫn.

Khóe môi Kha Hạo Vũ lộ ra ý cười, có chút thú vị.

*
* *

Khi đối phương cầm dao đến gần mình, Túc Ánh không kiềm chế được nữa mà nắm chặt tay, sau đó chờ đối phương không phòng bị, cậu vồ tới đối phương, tốc độ nhanh như báo săn. Cậu nhắm vào vị trí yếu nhất của đối phương, xuống tay liên tục.

Advertisement / Quảng cáo

Vừa nãy bị đánh thế thảm bao nhiêu thì giờ cậu đánh trả tàn nhẫn bấy nhiêu.

Có lẽ cậu chú định phải làm một con súc sinh không có tiền đồ, chỉ xứng đáng lẫn lộn bên đám người này. Cho dù cậu đi xa bao nhiêu, cho dù cậu muốn bắt đầu làm người một lần nữa, kẻ khác vẫn sẽ không cho cậu cơ hội!

Ngồi chờ chết không bằng chơi chết đối phương!

Nghe vậy, Túc Ánh lập tức cướp dao từ trên tay tên kia, khi con dao sắp cắm vào người tên đó thì những kẻ khác bắt đầu hoàn hồn, đá cậu ngã khỏi người tên đó. Bọn chúng lại dùng lợi thế số đông để đàn áp cậu, không ngừng đâm đá lên người cậu.

"Mẹ nó, tên tiểu súc sinh này ra tay tàn nhẫn thật! Có phải vừa nãy ông đây còn giữ lại mặt mũi cho mày?" - Sự phản kháng của Túc Ánh đã khơi lên lệ khí của đối phương.

"Đa thật non mìn, khuôn mặt tạm được, tuy rằng ông đây chỉ thích phụ nữ nhưng không ngại nếm thử món mới." - Những lời này thật thô tục! Đều là thiếu niên choai choai, nói năng kiểu vậy khiến người ta ghê tởm vô cùng.

Tất nhiên, Túc Ánh nào chịu được sự vũ nhục này, chính vì vậy, khi đối phương đến gần, cậu đã ôm lấy chân đối phương rồi cắn chặt như đã thú hung ác, hận không thể cắn xuống một miếng thịt lớn trên đùi hắn.

Khi tên đó không ngừng hô đồng bọn giết chết Túc ánh thì một giọng nói không lạnh không ấm truyền tới: "Nhiều kẻ quấy đánh em họ tôi như vậy, có vẻ không được tốt lắm đâu."

- -----

Nay thứ hai mát trời, Diệp mỗ đăng thêm hai chương:3 Chúc cả nhà buổi tối mát mẻ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Đế Vương thế giới ngầm (13)

"Kha... Kha thiếu....." Một đám cực kỳ kiểu ngoa sau khi nhìn thấy thiếu niên nho nhã tuấn tú thì đều không hẹn mà cùng lùi lại hai bước, hô lên đầy cung kính và sợ hãi.

"Sao tên súc sinh này có thể là... em họ của Kha thiếu chứ?" - Kẻ vừa xuống tay mạnh nhất lên lút gấu dao đi, lên tiếng hỏi thử.

Kha Hạo Vũ chỉ hơi nhướn mày: "Họ hàng nhà tôi thế nào còn phải báo cho cậu, hả?"

Đối phương kinh hãi, lắc đầu liên tục, khom lưng tỏ vẻ xin lỗi: "Không không không, Kha thiếu quá lời rồi, bọn em còn có việc, xin phép đi trước....."

Sau khi những tên đó rời đi, Túc Ánh cực kỳ cảnh giác nhìn thiếu niên nho nhã đang bước về phía mình. So với đám vừa nãy, cậu còn kiêng kị Kha Hạo Vũ hơn.

Biến thái ngầm trên đời này nhiều vô số, có thể khiến đám học sinh kia cung kính như vậy, sao có thể là người tốt?

"Anh cứu tôi với mục đích gì?" - Túc Ánh trực tiếp hỏi. Khoang miệng cậu đầy máu, nói chuyện cũng không quá rõ ràng.

Kha Hạo Vũ thấy cậu chặt vật như vậy thì nhui mày ghét bỏ, sau đó móc khăn lụa từ trong túi ra che mũi: "Xoay mặt đi, đừng làm bẩn mặt tôi."

Túc Ánh biết thiếu niên này không dễ chọc nên nghe theo.

Advertisement / Quảng cáo

Kha Hạo Vũ vừa lòng nhếch môi, xem ra cũng không quá ngu, hắn thích giao tiếp với người thông minh.

"Tôi là Kha Hạo Vũ, để mà nói thì cậu thật sự là em họ ngoại của tôi nên không cần câu nệ vậy đâu, thả lỏng đi. Chúng ta là anh em bà con, tôi vừa cứu cậu, chẳng lẽ còn có thể làm gì cậu?" - Nhìn Túc Ánh với sống lưng căng chặt đến mức thẳng tắp tựa một con dĩa thủ đang trong tư thế chuẩn bị tấn công, Kha Hạo Vũ chậm rãi nói.

Hắn luôn miệng gọi Túc Ánh là em họ ngoại nhưng kẻ không muốn xem khuôn mặt đầy vết thương của cậu cũng là hắn.

"Người họ Kha?" - Túc ánh run run hỏi, cả người cậu đang cực kỳ đau đớn.

Cậu đã từng nghe về nhà Kha gia, một dòng họ quyền quý có học vấn cao, địa vị ngang hàng với Mộ gia.

"Không sai, chính là Kha gia mà cậu nghĩ." - Khi nhắc tới gia tộc mình, ánh mắt Kha Hạo Vũ để lộ ra sự kiêu ngạo.

Cũng không phải tự nhiên Kha Hạo Vũ luôn miệng gọi Túc Ánh là em họ, mẹ của Túc ánh chính là con riêng chưa nhận tổ quy tông của Kha gia, miễn cưỡng có thể coi là người nhà họ Kha.

Mẹ là con riêng, con trai cũng là con ngoài giá thú, "truyền thống" không về vãng này chẳng biết còn truyền đến đời nào nữa.

Advertisement / Quảng cáo

"Dù sao thì cũng là người nhà họ Kha, thấy cậu bị bắt nạt như vậy, tôi không đành lòng. Thân là đàn ông, chẳng lẽ cậu định cứ tiếp tục sống mãi như vậy?"

Ngoài mặt nói không đành lòng nhưng biểu cảm lại không thay đổi, chẳng qua là giả vờ giả vịt, nước mắt cá sấu mà thôi.

Túc Ánh rừ mắt, nhìn cậu càng thêm đáng thương: "Tôi làm gì còn cách nào? Anh cũng thấy rồi, bọn họ đông như vậy, sao tôi có thể đánh lại được."

Kha Hạo Vũ định nâng cậu dậy để tỏ vẻ mình có thành ý, nhưng, hẳn thật sự không làm được, người Túc Ảnh quá bần. Kha Hạo Vũ nhủ nhủ mảy, cuối cùng cũng không đưa tay ra mà chỉ mỉm cười: "Vi quan hệ họ hàng, tôi giúp cậu một chút, được chứ?"

Hắn cười cực kỳ nhã nhặn nhưng nụ cười ấy không hề phù hợp tuổi tác, cũng cực kỳ dối trá, giống hệt rắn độc vậy.

Một dòng họ càng lớn thì trẻ con của dòng họ đó càng trưởng thành sớm, cũng càng hy vọng mình sẽ tạo ra "cơ ngơi" riêng nhanh một chút để sau này trưởng thành không chết quá dễ trong nội đấu gia tộc.

Kha Hạo Vũ có thể điều vô dương oai ở trường nhưng trong gia tộc thì chưa chắc. Hắn có đủ mưu lược, chỉ thiếu một con chó săn liều mạng "mở rộng đất đai" cho mình mà thôi.

Mà Túc Ảnh.....

Rất hợp ý hắn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 124: Đế Vương thế giới ngầm (14)

Túc Ảnh về nhà với tâm trạng vô cùng thấp thòm.

Cũng may là trên mặt cậu chỉ bị bầm tím, nhìn không rõ ràng lắm... Lo lắng một lúc, cậu đột nhiên nhớ tới.....

Đường Hoan là người mù!

Kể cả cậu có bị thương nặng thì cô cũng không nhìn thấy, không phát hiện được, cậu lo lắng cái gì.

Vì thế, Túc Ảnh lập tức yên lòng.

Đường Hoan về nhà sớm hơn mọi ngày, tầm bảy rưỡi cô đã có mặt ở nhà, lẳng lặng ngồi trong phòng khách.

Về đến nhà, nhìn thấy trong phòng khách có một bóng đen, Túc Ảnh nhất thời hoảng sợ.

"Các em năm rưỡi là tan học, vì sao em về muộn như vậy?"

Túc Ảnh sờ vết thương trên mặt, biểu cảm không thay đổi, nói: "Ở trường làm bài tập nên về muộn."

"Thật?" - Đường Hoan hỏi lại.

Túc Ảnh nhủ mảy: "Tôi lừa cô làm gì, tin hay không thì tùy."

Đường Hoan lấy điện thoại di động, mở lên đoạn ghi âm, trong đoạn ghi âm truyền ra tiếng nói của chủ nhiệm lớp Túc Ảnh...

"Chỉ gái Túc Ảnh, Túc Ảnh đánh nhau bị phụ huynh các bạn khác khiếu nại, phiền cô ngày mai tới trường giải quyết vấn đề."

Những kẻ trước giờ luôn ngênh ngang trong trường học, gặp người dám phản kháng như Túc Ảnh, sao có thể dễ dàng cho qua.

Kha thiếu che chở cậu?

Advertisement / Quảng cáo

Không sao!

Dùng "mình chiếu[1]" khiến cậu khó xử là được!

Một đám du côn lưu manh khoe thầy cô, làm ra vẻ mình là người bị hại cũng thật nực cười!

"Đây là cách làm bài tập của em, hả?" - Đường Hoan tức giận lên tiếng - "Chỉ đã nói với em thế nào? Chị đã cảnh cáo em những gì? Em còn nhớ rõ không?"

Đường Hoan hùng hổ dọa người.

Túc Ảnh quật cường nhìn cô, không nói một lời, cũng không giải thích gì.

Cậu im lặng, chẳng khác nào cam chịu.

Đường Hoan vô cùng tức giận, xem xem, một boss phản diện, sao lại chẳng có chút tiền đồ gì thế này, không dễ cô yên tâm được hả? Cả ngày gây chuyện rắc rối, việc gì cần làm, việc gì không nên, chẳng lẽ không biết?

"Xóc tay ra!" - Đường Hoan lạnh giọng.

Ánh mắt sáng quắc, Túc Ảnh nhìn cô, sau đó vươn tay ra. Đôi con ngươi của cậu như dã thú, trong đó chứa đầy phản nộ, không cam lòng và cả... tuyệt vọng.

Giống như một con quái nhỏ không được ai thấu hiểu, tức giận nhìn thế giới này, lòng tràn đầy bi thương.

Chỉ là, tất cả, Đường Hoan đều chẳng nhìn thấy.

Cô cầm chiếc đĩa trên bàn lên, đánh mạnh hai cái vào tay Túc Ảnh, đến cái thứ ba, Túc Ảnh nắm lấy chiếc đĩa.

Nắm chặt, không buông!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan giật ra, cậu cũng không buông!

"Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?" Vì sao không hỏi rõ đầu đuôi đã đánh tôi?

Người làm sai không phải cậu! Thậm chí vì không dễ có tức giận, cậu bị người ta đánh cũng chẳng lập tức phản kháng.

Lúc này, đến chính túc Ảnh cũng không biết mình đang tui thân thể nào.

"Vi hiện tại chị đang nuôi em!" Còn dám tranh cãi chứ!

Đường Hoan tức phát điên.

Việc khiến cô còn tức hơn là Túc Ảnh vừa giật mất cái đĩa trong tay cô sau đó ném xuống đất, gằn lên: "Là cô muốn nuôi tôi, không phải tôi xin cô nuôi tôi! Cũng không cần cô mua tôi về!"

Đường Hoan cứng đờ cả người.

Cô cầm gậy trong tay, đánh mạnh vào cẳng chân Túc Ảnh. Lúc này cô đã cực kỳ tức giận, vô cùng gay gắt: "Giờ tôi không muốn nuôi kẻ phế vật không nghe lời nữa! Cậu chừa ra ngoài cho tôi!"

Đường Hoan đẩy Túc Ảnh ra khỏi nhà, sau đó đóng sầm cửa lại.

Túc Ảnh không nhúc nhích, đứng im đối mặt với cánh cửa.

Hai tay rúc bên người nắm chặt thành quyền, ánh mắt quật cường không chịu thua, cứ như thể cậu đang phản kháng thế giới này trong im lặng vậy.

[1]minh chiều: trái nghĩa với ám chiều

- - - - -

Định tôi nay thêm chương mà khó chịu quá =...= Diệt mổ quyết định đăng sớm, tôi đi chơi cho lành, bực cả người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Đế Vương thế giới ngầm (15)

Túc Ảnh đứng một giờ rồi lại một giờ, vẫn không có người mở cửa.

Mắt cậu trợn trừng, bên trong đã xuất hiện tơ máu đỏ tươi, trán cậu cũng bắt đầu nóng lên, có dấu hiệu bị sốt. Tuy vậy, cậu vẫn đứng im, sống lưng thẳng tắp.

Thật ra, trạng thái của Đường Hoan cũng không tốt. Cô nằm trên giường, lăn qua lộn lại mãi cũng không ngủ được.

Đường Hoan ý thức được, khi vào thế giới này, cô đã trở nên táo bạo, gần như bộc lộ toàn bộ bản tính mà cô luôn cất giấu. Hơn phân nửa là vì mất mù, không thể nhìn thấy nên cô không có cảm giác an toàn, gấp chút chuyện là lập tức "nổ tung" như pháo.

Gần tới nửa đêm, Đường Hoan không nhin được nữa, xoay người xuống giường, sờ soạn ra mở cửa nhà.

Cửa vừa mở, Túc Ảnh lập tức ngã thẳng vào lòng Đường Hoan, nếu không phải cô bám vào khung cửa có khi đã bị dẽ ngã rồi.

Đường Hoan vô tình sờ vào trán Túc Ảnh. Trán cậu nóng như lửa đốt, thậm chí cô còn hoài nghi cậu sẽ bị sốt thành tên ngốc.

Cái gì gọi là vác đá đập vào chân mình? Đây chứ đâu!

Vì thế, nửa đêm rồi mà Đường Hoan vẫn phải vất vả. Cô nâng Túc Ảnh vào phòng, luống cuống chuẩn bị thuốc hạ sốt cho Túc Ảnh. Cô nghiền nát viên thuốc sau đó pha với nước, rót hết vào miệng cậu.

Quá nửa đêm, Đường Hoan vội tới mức không thể thẳng nổi eo.

Nuôi một con gấu nhỏ sao lại khó khăn đến vậy?

Advertisement / Quảng cáo

Đặt tay lên trán Túc Ảnh, cảm thấy nhiệt độ đã bắt đầu giảm, cô mới nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đường Hoan theo thói quen xoa xoa đầu tên gấu nhỏ này.

Đây là cách Đường Hoan dùng để trả miếng, ai bảo tên gấu nhỏ này luôn gây phiền phức cho cô, cô chỉ xoa đầu boss phản trong điện tương lai cũng không quá đáng chứ.

Kết quả, Đường Hoan sờ thấy một cục u trên đầu Túc Ảnh.

Cục u sưng cực kỳ to, có thể thấy kẻ đánh cậu đã xuống tay mạnh thế nào.

Túc Ảnh vừa mơ vừa tỉnh, không hề yên ổn, cả người cậu run rẩy co giật, hai tay nắm chặt cứ như lúc nào cũng có thể tấn công, xem ra, cậu đang gặp ác mộng.

Đường Hoan chỉ biết ngồi bên giường, vừa nắm chặt tay cậu, vừa nhẹ nhàng vỗ về.

(cái giống truyện--full, truyện fun là cái giống ăn cắp =)))))

Túc Ảnh ngủ thẳng đến sáng hôm sau.

Cảm thấy có người nằm gục bên mép giường, cậu giật mình, lập tức mở mắt đề phòng. Cậu im lặng ngồi dậy, phát hiện nơi này không phải phòng khách mà là phòng Đường Hoan.

Rút tay ra khỏi bàn tay Đường Hoan, Túc Ảnh thẳm cười lạnh.

Advertisement / Quảng cáo

A, cho rằng đưa cậu vào khi cậu bị bệnh, cậu sẽ cảm tạ ân đức ư? Chẳng qua cô chỉ coi cậu là một nô lệ được cô mua, một con thú được cô nhận nuôi mà thôi! Cô chưa từng đặt cậu ngang hàng.

Túc Ảnh đánh răng rửa mặt, sau đó đeo cặp sách lên, chuẩn bị đi học.

Thật hiển nhiên, cậu đang giận dữ.

Đúng Lúc này, Đường Hoan mở cửa phòng ra: "Em chờ một chút."

Túc Ảnh giả vờ không nghe thấy, định tiếp tục bước ra ngoài.

"Nếu em không nghe thấy thì thôi học luôn cũng được."

Túc Ảnh cắn chặt răng, gân xanh hai bên thái dương nổi lên, nhưng vẫn chỉ có thể đứng lại.

Đường Hoan chậm rãi bước ra khỏi phòng: "Chị tới trường cùng em."

Túc Ảnh gục đầu không nói một lời.

Có đến trường làm gì, muốn làm thủ tục thôi học cho cậu? Hay định làm gì?

Túc Ảnh cực kỳ chán ghét cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay kiểu này!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Đế Vương thế giới ngầm (16)

Nhớ tới lần lần thủ tục nhập học, gặp phải lão hiệu trưởng thấy tiền là sáng mắt, Đường Hoan chỉ có thể cắn răng, trên đường đến trường thì ghé qua ngân hàng rút tiền.

"Cô còn tiếp tục lê mê, tôi sẽ bị muộn học đấy." - Túc Ảnh hơi bất mãn nói.

Đường Hoan vừa chống gậy, vừa túm quần áo Túc Ảnh, có hai "lốp bảo vệ", đi đường cũng không quá khó khăn.

Nghe thấy Túc Ảnh nói vậy, Đường Hoan không hài lòng, dùng gậy gõ nhẹ vào chân cậu: "Thằng nhóc thối, nói nhảm ít thôi, đi nhanh như vậy làm gì, không biết chăm sóc người già yếu bệnh tật à?

Tuy bất mãn nhưng Túc Ảnh cũng không nói nữa.

Hai người cứ vậy đi tới văn phòng chủ nhiệm lớp. Người mù chống gậy, phía trước còn có một thiếu niên tuấn tú gầy yếu dẫn đường, hình ảnh này thật đặc biệt.

Trong văn phòng đã có "người quen" của Túc Ảnh, chính là tên học sinh cao lớn, thô kệch, ngày hôm qua đã dùng dao và cả cha mẹ của tên đó. Cha mẹ tên đó cực kỳ tức giận, cứ như thể con mình thật sự bị bắt nạt vậy.

"Chào cô giáo, tôi là chị Túc Ảnh." - Đường Hoan dang hoàng chào hỏi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy một giọng nói cực kỳ thiếu thân thiện...

Advertisement / Quảng cáo

"Chính là tên tiểu súc sinh này."

"Chính cái giống lai tạp có mẹ sinh nhưng không có người nuôi này đã đánh con!"

Tuy không nhìn thấy nhưng Đường Hoan có thể nghe ra sự đắc ý trong giọng nói của tên học sinh kia, xem ra tên đó đang cố ý chọc tức Túc Ảnh. Vừa nói, tên đó còn kéo tay áo lên, để lộ ra vết cào.

Ngay cả giáo viên cũng không nhịn được mà giật gật khóe miệng.

Có thể vì chị gái Túc Ảnh không nhìn thấy, không biết em trai mình bị thương nặng đến mức nào nên thái độ cô mới nhẹ nhàng như vậy. Theo cảm nhận của giáo viên thì vết bầm tím trên mặt Túc Ảnh còn nặng hơn dấu móng tay cào nhiều lần.

Người mình nuôi bị mắng khó nghe như vậy, lòng Đường Hoan bùng lên ngọn lửa tức giận nhưng cô vẫn cố áp xuống, gắng nở một nụ cười, nói với giáo viên: "Thật ngại quá, Túc Ảnh nhà chúng tôi gây thêm phiền phức cho cô rồi."

"Này bà mù chết tiệt, người bà phải xin lỗi là tôi chứ!"

Đường Hoan trầm chíu thể, nỗ lực duy trì nụ cười trên môi! Dù sao cũng chỉ là một thằng nhãi con, cô không chấp trẻ trâu.

"Vậy cậu muốn xin lỗi thể nào?" - Đường Hoan vẫn cố duy trì nụ cười, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng, đối phương đã quen thói kiêu căng cứng đầu, không hề cảm nhận được Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi, đã vậy còn vênh váo: "Cái giống lai tạp nhà bà phạm sai lầm, tất nhiên phải quý xuống dập đầu nhận sai!"

Tiểu súc sinh x1

Giống lai tạp x2.

Mẹ nó, mày là cái thá gì mà dám nói chuyện kiểu ấy với boss phản diện nhà tao?!

Đường Hoan cảm thấy mình lại bắt đầu táo bạo.

"Nếu nó không quý xuống dập đầu nhận sai thì đừng hòng tiếp tục yên ổn tại cái trường này!"

"Quý xuống, dập đầu, nhận sai....." - Đường Hoan nhắc lại, sau đó liếm môi, nâng gậy trong tay lên.

Cô dùng gậy kim loại, không ngừng đánh mạnh vào khắp cơ thể thằng nhãi kiểu ngao kia.

"Quý xuống dập đầu nhận sai? Mẹ mày, mày là cái thá gì, còn dám bắt nạt đứa nhỏ nhà tao?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Đế Vương thế giới ngầm (17)

Đường Hoan cực kỳ ghét bị gọi là người mù, cực kỳ ghét bị nhẩy lên đầu, cũng cực kỳ ghét kẻ khác điều vô dương oai, làm màu trước mặt cô!

Đường Hoan cầm gậy kim loại, không ngừng đánh loạn.

Đối phương..

Đối phương đã đau đến mức sưng sồ! Cái loại chuyên bắt nạt kẻ yếu này, mình kiểu mạng với hần, hần sẽ không phản ứng kịp!

"Ồ nhà mẹ mày không dạy mày hả? Đứa nhỏ nhà tao trêu chọc gì mày mà mày dám mắng?" - Dùng môi tay thì không "đá", Đường Hoan bắt đầu dùng chân đạp.

Túc Ảnh bị sự "dũng mãnh" của Đường Hoan dọa sợ. Vì không thể nhìn thấy nên ngày thường cô làm gì cũng chậm chạp, khiến người ta cảm giác cô là người điếm đạm. Túc Ảnh đầu ngơ đến, một khi chọc vào cô, cô lại bùng nổ như vậy.

"Đứa nhỏ nhà tao, tao còn không nở đánh!"

"Mẹ mày chứ, mày đánh xong còn dám tới trước mặt tao khoe khoang! Mày sợ mạng mình quá dài hay sợ mình sống quá lâu, há?!"

Dáng vẻ hùng hổ của Đường Hoan đạt tiêu chuẩn Mẫu Dạ Xoa.

Advertisement / Quảng cáo

Rõ ràng nhìn cô gầy yếu thanh tú, thể mà còn đáng sợ hơn cả đôi phụ huynh có biểu cảm giữ tợn kia.

"Đù rồi đù rồi....." - Sau khi phản ứng lại, Túc Ảnh vội vàng kéo Đường Hoan lại, đánh vài cái là đủ rồi, tên kia sắp phục hồi tinh thần, trong mắt đã lóe lên sự hưng ác, nếu còn đánh tiếp, kẻ chịu thiệt sẽ là hai người họ.

Sau đó, Túc Ảnh phát hiện.....

Khi bùng nổ, Đường Hoan giống hệt con heo không ngừng húc hàng rào dò ra, chính là kiểu muốn túm lại cũng không được, cậu chỉ có thể ôm eo cô từ phía sau, ấy vậy mà cô còn đuổi chân muốn tiếp tục đập. Trình độ cố chấp, không chịu khuất phục của cô khiến Túc Ảnh sinh ra cảm giác muốn đỡ trán.

Vốn không có quyền lên tiếng, hiện tại chủ nhiệm đã trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Vừa nãy nói lời xin lỗi, cô gái trẻ thanh tú dịu dàng này chính là một cái bánh bao mềm, ấy vậy mà chỉ trong chớp mắt, cô đã tự đột phá bản thân, biến thành một vị tướng bối ngang ngược, cung chiêu đứnà nhỏ nhà mình.

"Thằng nhãi khôn kiếp, mày mới là kẻ mù chết tiệt, cả nhà mày đều mù dờ chết tiệt!"

Đường Hoan quát mắng khàn cả giọng.

Nếu không thì cô còn có thể làm gì? Trừ đánh đòn phủ đầu, cô làm gì được đây?

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống rác rưởi không mở bàn tay vàng cho cô, kể cả cô có muốn hóa thân thành Mary Sue, muốn dùng ánh mắt miệt thị uy hiếp người ta cũng không được, vì cô mù!

Roi vào tình huống địch mạnh ta yếu thì chỉ có thể ra tay trước để đánh được lợi thế.

Túc Ảnh ôm cô lại ra xa, con heo trong lòng chỉ chực xông lên, à nhầm, người trong lòng vẫn muốn chạy về chiến trường! Cậu chỉ có thể giữ chặt cô hơn.

"Đừng đánh, nếu lại tiếp tục sẽ không thể dàn xếp được!" - Túc Ảnh nhỏ giọng nói vào tai Đường Hoan.

Khi tên học sinh kia và cha mẹ hưng hân ác muốn gây phiền toái cho Đường Hoan thì Kha Hạo Vũ, kẻ luôn đứng ở ngoài cửa văn phòng xem kịch, chậm rãi đi vào.

"Hình như những gì hôm qua tôi nói, các cậu không hề đề trong lòng thì phải." - Kha Hạo Vũ nói đầy ẩn ý.

"Kha thiếu, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm....."

Những tướng Kha thiếu chỉ nhất thời nổi hứng thú cứu tiểu súc sinh này, ai ngờ Kha thiếu thật sự muốn che chở cậu!

Thôi, coi như giữ mặt mũi cho Kha thiếu, tạm nén giận vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Đế Vương thế giới ngầm (18)

Kha Hạo Vũ quả thật là một tấm "bảng chữ vàng"[1], sau khi gặp hấn, tên học sinh vừa còn luôn miệng muốn Túc Ảnh quý xuống đập đầu nhận sai lập tức cúi đầu khom lưng, tỏ vẻ mình không chịu tổn thương gì, sau đó hậm hực rời đi.

"Chào chị, em là Kha Hạo Vũ."

Tiếng nói của thiếu niên nho nhã tuấn tú cực kỳ êm tai, luôn có một loại người chỉ cần cất giọng là lấy được hảo cảm của người khác.

Không cần giải thích nhiều, phân nửa số người được gọi là thiếu gia đều có xuất thân cao, chỉ một câu đã dọa lui người khác, phân nửa đều không phải người hiền lành.

Đường Hoan nhàn nhạt gật đầu. Dáng vẻ bình thản tựa gió mây, cô tự chỉnh trang quần áo của mình. Vừa nãy cô đã quá mất bình tĩnh, hành động có chút không phù hợp với khí chất của một cô gái mù dịu dàng.

"Em là bạn của Túc Ảnh." - Kha Hạo Vũ nhìn chăm chăm Đường Hoan đầy ẩn ý, hấn rất thích những cô gái có vẻ ngoài bình dị, điềm đạm, đáng yêu kiểu này. Những cô gái như vậy khiến người ta vừa nhìn đã...

Muốn bắt nạt!

"Từ giờ về sau, em sẽ chiều cổ Túc Ảnh trong trường thay chị."

Hon nữa, điều càng hoàn mỹ chính là cô bị mù, càng tỏ thêm vẻ điềm đạm đáng yêu! Hấn gần như có thể tưởng tượng ra hình ảnh tuyệt vọng, sợ hãi của một cô gái mù rơi vào hoàn cảnh lạ lẫm.

"Có phải tôi nên cảm ơn cậu không?" - Sau phút trầm mặc, Đường Hoan lên tiếng hỏi.

Kha Hạo Vũ "....."

Hấn đã nói đến mức này, theo lẽ thường thì đúng là phải cảm ơn hấn. Nhưng, cách Đường Hoan đáp lời khiến hấn cứ thấy quái quái, cảm giác như cô đang mắng người vậy.

Ánh nhìn của Kha Hạo Vũ dành cho Đường Hoan khiến Túc Ảnh hơi khó chịu, đầy mắt cậu chất chứa một loại cảm xúc khó diễn tả thành lời.

[1]金字招牌 (kim tự chiêu bài): hiện tại từ này thường được dùng với những người có danh tiếng, có thể mang ra khoe/dọa người khác để họ kính nể/sợ hãi chùn bước.

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Lý do Diệp mỗ đề thông báo ở giữa chương thế này là vì muốn tránh ăn cắp, xin lỗi mọi người vì bất tiện này.

Diệp mỗ vẫn đăng truyện vào thứ hai, tư, sáu. Vào những ngày khác, Diệp mỗ đột nhiên đăng chương nhưng không thông báo trước là bạo chương hay thêm chương thì mọi người đừng vội đọc, đợi sau 24h (đúng thứ hai, tư, sáu) thì hãy đọc. Vì những chương Diệp mỗ đăng không đúng lịch là chương ảo, không đúng nội dung truyện.

Thông cảm cho Diệp mỗ, Diệp mỗ học theo cách chống trộm của tác giả bên Trung, Diệp mỗ cực kỳ ghét bọn trộm cắp nên không muốn để chúng nó yên ổn trộm truyện Diệp mỗ edit. Xin phép một câu đã chẳng như thế.

Cảm ơn và cũng xin lỗi vì bất tiện này.

Đề bù, hôm nay đăng bốn chương, aizz.

(Những trang không phải wattpad thì đều là trộm cắp)

*

* *

Đường Hoan cảm nhận rõ ràng, thái độ của Túc Ảnh dành cho cô đã quay về thời điểm ban đầu.

Đề phòng!

Cảnh giác!

Advertisement / Quảng cáo

Khinh thường!

Ác ý!

Tuy rằng sau một thời gian chung sống, thái độ của cậu cũng chẳng tốt nhưng vẫn dịu xuống, không để lộ ác ý một cách rõ ràng như vậy. Chỉ là, khi trải qua chuyện này, tất cả những nỗ lực phía trước của cô đều đổ xuống sông xuống bể.

Đêm, Đường Hoan nằm trên giường, thờ ngẩn thân dài: "Cậu xem, sao nuôi một con gấu nhỏ lại khó khăn như vậy chứ?"

[Cô cảm thấy mình đang thật sự nuôi cậu ấy hả?] - Trước giờ không "phun" ra được lời hay lẽ đẹp nào, hệ thống đột ngột trở nên cực kỳ nghiêm túc, nói.

"Hả?" - Mẹ, tôi tiêu nhiều tiền như vậy còn không phải nuôi?

[Cậu ấy được cô dùng tiền mua về nên cô vẫn luôn đối xử với cậu ấy như thú cưng. Cô cảm thấy cậu ấy đề phòng cô nhưng cô cũng đề phòng cậu ấy đấy thôi.]

"Thằng nhóc đó chính là một con sói rất trắng nhỏ, lần đầu tiên gặp đã khuôn sạch đồ của tôi đi, đương nhiên tôi phải..." - Đường Hoan có chút chột dạ.

Cô vốn không có bàn tay vàng, giờ còn bị mù, sống trong thế giới này vẫn luôn nom nớp lo sợ như đi trên băng mỏng, đối với Túc Ảnh, cô thật sự chỉ ôm tâm lý nóng lòng hoàn thành nhiệm vụ. Cô mong nhanh chóng bồi dưỡng cậu thành tài, sau đó rời khỏi thế giới mà mình không thể nhìn thấy này. Chính vì vậy, cô đã gần như là hà khắc với cậu.

[Hai người sống chung với nhau, cô chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ cho nhanh nhưng lại đòi hỏi cậu ấy thật lòng với mình nhưng, cô cảm thấy điều ấy có thể xảy ra à?]

Hệ thống rác rưởi tở về, tưởng nó thích nói chuyện nghiêm túc? Nó chỉ đang đau lòng boss nhà nó thôi!

Đường Hoan trầm mặc mất một lúc, sau đó lên tiếng: "Cậu nói cũng có lý."

Khó khăn lắm mới được công nhận một lần, hệ thống tiếp tục cố gắng, nói thêm một câu: [Cô luôn miệng nói mình đang nuôi con nhỏ nhưng cô có thật sự đặt mình ở vị trí người mẹ không?]

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Đế Vương thế giới ngầm (19)

Cái chết của cô, không có ai quan tâm đến, giống như một bông tuyết bị gió thổi tan, chẳng thể khiến người ta thương hại và chú ý. Những kẻ gây thương tổn cho cô cũng không nhận được sự trừng phạt thích đáng, bởi sẽ chẳng có người để tâm tới nguyên nhân cái chết của một cô gái yếu đuối, không nơi nương tựa.

(mai chủ nhật, có chương mới, đây chỉ là chương áo, mong mọi người mai quay lại đọc chương này)

Đây chính là thế giới này, lạnh nhạt, u ám, khiến lòng người chết lặng.

Đường Hoan:..... con mịa nó chứ.

Thế giới này tràn ngập tối tăm và thù hận, nói như vậy là vì ngay cả khí vận chi tử của thế giới này cũng chạy vượt mức bình thường.

Khí vận chi tử Cửu Mộ Lăng, người thừa kế thứ ba mươi sáu của Mộ gia. Mộ gia lấy kinh doanh sùng đan, được phẩm sinh hóa, thí nghiệm trên cơ thể người sống và các hoạt động không thể ra ánh sáng làm chủ, trải qua ba mươi sáu thế hệ đã phát triển thành chuỗi ngành nghề hoàn chỉnh và khép kín. Trong dòng máu người nhà này đều có gen tàn bạo, ích kỷ và nhân phẩm đều có vấn đề.

Ở trong thế giới hắc ám như vậy, nữ chính cũng phải tuyệt vọng đến mức muốn tự sát. Bởi vì khuôn mặt cô hai phần tương tự với mẹ của Mộ Cửu Lăng nên cô đã bị gã mạnh mẽ chiếm đoạt, cưỡng ép OX[2], không lâu sau đó, tình thân cô trở nên bất thường. Tuy vậy, Mộ Cửu Lăng cũng không buông tha cô, tiếp tục cầm tù bên cạnh mình.

Chắc, thâm thật!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nhin không được, cảm khái, nhưng khi nghĩ tới tình cảnh của mình... Còn thương tiếc người khác thể thâm cái gì, cô mới là người thâm nhất đây này!

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

[1]tạp chủng(杂种) tạp(杂): hỗn tạp, lẫn lộn; chủng(种): chủng loại, giống loại. Từ "tạp chủng" dùng để chỉ con hoang/con riêng với ngữ khí khinh rẻ, khinh thường, có điều, ở đoạn này đang nói về cuộc sống khốn khó, bị khinh rẻ của Túc Ảnh nên Diệp mộ dịch là "giống loài lai tạp" cho đủ nặng nề.

[2]quyển xoa(圈叉) là cách đọc của OX. Đây là ngôn ngữ mạng, OOXX đồng nghĩa với "chịch" "xoạc" của mình.

[Túc Ảnh đang bị bán đầu giá ở lò sát sinh ngầm.]

Á đậu, hệ thống rác rưởi lại "xác chết vùng đây"!

"Mất chị không nhìn thấy gì, về sâu em chỉ đường cho chị được chứ?" - Đường Hoan vươn tay xoa xoa đỉnh đầu Túc Ảnh, sau đó lại sờ sờ khuôn mặt cậu. Boss phản diện chắc không xấu được đâu, chứ nếu bỏ năm mươi nghìn mua về cái mặt hàng xấu xí thì cũng hơi thiệt!

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh nhìn người phụ nữ trẻ tuổi trước mặt, sau đó gục đầu xuống, trông mất âm u, coi cậu thành một con chó?

Trong ánh nhìn của một đám thiếu năng trí tuệ, Đường Hoan dặt tay Túc Ảnh.

"Oe....."

Chưa kịp nghe xong, Đường Hoan đã bắt đầu nồn khan, thật ghê tởm.

Sau đó, cô tỏ vẻ nghi ngờ với Thống rác rưởi: "Rác rưởi, cậu có âm mưu gì phải không?"

Hệ thống "oa" một tiếng, khóc lên: [Hức... Khó khăn lắm người ta mới quan tâm cô một lần, vậy mà cô lại nghi ngờ người ta, thật đau lòng, thật khổ tâm, tìm như bị đao cứa vậy.]

"Rác rưởi, cảm miệng!"

Chương 130: Đế Vương thế giới ngầm (20)

Làm nhiệm vụ u ám kiểu này thật gian nan! Từ nhỏ, Túc Ảnh đã sống trong hoàn cảnh sai trái, lớn lên lại càng thêm lệch lạc, chắc chắn sẽ chẳng ai thật sự đi vào lòng cậu. Loại nhân vật như Đế Vương thế giới ngầm và cô gái mù Bùi Hoan Tâm, có thể nói chẳng liên quan gì tới nhau, phải ngăn cản tên gian tế đưa tin sai cho Túc Ảnh trong tương lai, quả thật là việc khó đến mức Đường Hoan muốn khóc!

(mai chủ nhật, có chương mới, đây chỉ là chương áo, mong mọi người ngày mai quay lại đọc chương này)

Mộ gia ném "đồ chơi" tới lò sát sinh, chẳng qua là muốn làm nhục tên tiểu súc sinh này thôi, nếu thật sự chơi chán thì đã tự tay giải quyết rồi.

Tuy những kẻ ở đây thích làm xằng làm bậy nhưng cũng biết người nào có thể động tới, người nào không thể chọc vào.

Vậy nên, thật sự không có người ra giá.

Đường Hoan nhỏ nhẹ lên tiếng: "Tôi mua. Xin hỏi, giá cả rẻ thế nào?"

Tất cả mọi người đều sững sờ, không hẹn mà cùng nhìn về phía Đường Hoan.

Không thể nghi ngờ, Túc Ảnh chính là boss phản diện.

Dù sao thì chỉ có "mạng" của boss phản diện mới "lớn" như vậy, ngay cả khi vận chỉ từ muốn làm gì cậu thì cũng phải giữ lại cái mạng cho cậu.

Ngay từ lúc bắt đầu, Túc Ảnh và Mộ Cửu Lăng đã là hai người hoàn toàn đối lập.

Advertisement / Quảng cáo

Từ nhỏ, vị thiếu niên này đã phải chịu đủ loại oan ức, lăng nhục, sống lẫn lộn bò lết như "giống loài lai tạp"[1] thấp hèn. Ý tưởng duy nhất trong đầu cậu là cố gắng để ngày nào đó có thể giẫm đạp lên Mộ thiếu gia - kẻ luôn tự nhận mình cao quý, một lần nữa nằm trong tay vận mệnh của chính mình. Vậy nên, cậu có thể bỏ qua danh dự mà quỳ rạp dưới chân người khác, mặc kệ người ta lăng nhục. Với cậu, để sống sót, lòng tự tôn chẳng là cái thá gì.

Ở trong lồng sắt, Túc Ảnh dữ tợn nhìn chăm chăm Đường Hoan, đáy mắt hiện lên sự hung ác và tàn bạo

Tất cả những kẻ có mặt:..... Lại một lần nữa sững sờ.

Người này tới phá hoại hả?

"Vậy... tôi mua cậu ấy." Trước mặt bao người, cô gái có đôi mắt vô thần lấy từ trong túi ra một tấm thẻ ngân hàng, sờ sờ rồi lại vuốt vuốt một lúc mới chịu hạ quyết tâm.

Nhìn thấy động tác lưu luyến không buông kia, người sáng suốt đều cảm thấy chẳng còn gì để nói.

Mộ Cửu Lăng chậm rãi phẩy phẩy tay.

Một cô gái hơn hai mươi tuổi, sao lại thu dưỡng tiểu súc sinh sống dai kia? Thật đúng là khiến người ta kinh ngạc.

Đã thế, cô còn cho tiểu súc sinh kia đi học... Nếu cứ phát triển như vậy, cũng đáng để gọi lên chút hứng thú của Mộ Cửu Lăng. Gã muốn xem xem tiểu súc sinh kia có thể bỏ ra từ bùn lầy hay không, dù sao thì gã hành hạ tiểu súc sinh kia nhiều năm như vậy mà chẳng chơi ra trò mới gì, đã dần dần mất hứng thú. Nhưng xem ra, cảm giác mới mẻ bắt đầu trở lại với gã.

Advertisement / Quảng cáo

"Quan sát thật kỹ, không được hành động thiếu suy nghĩ."

Chờ xem có cái gì vui, gã ra tay cũng chưa muộn.

*

**

Thế giới tối tăm kiểu này, trong trường học cũng không thiếu kẻ đầu sỏ chuyên đi bắt nạt, người mới vào trường đều sẽ bị chúng "day dỗ", Túc Ảnh không ngoại lệ. Có điều, cậu rất gian manh, thời gian đầu, chỉ cần thấy những tên giáo bá[2] đó đi về phía mình là lập tức quay đầu chạy nên chưa bị bắt. Nhưng phương pháp này không thể sử dụng lâu dài, cuối cùng vẫn có người chặn được cậu trong góc nhỏ.

Túc Ảnh ôm Đường Hoan vào phòng ngủ, ném cô lên giường rồi xoay người rồi đi. Tối cửa, cậu nhui mày, quay lại đắp chăn cho Đường Hoan, bây giờ cô còn giá trị lợi dụng, nguồn thu của cả nhà đều dựa vào mình cô nên cô tạm thời không thể ôm được.

Sau khi Túc Ảnh ra ngoài, đóng cửa phòng lại, khỏe mới Đường Hoan cong lên, cô vuốt tay xoa xoa cái eo già của mình. Tên gấu con thối này chẳng đáng yêu chút nào, cứ thế ném thẳng cô lên giường, suýt nữa thì eo cô gãy đôi rồi. Có điều, cậu đã bắt đầu tỉnh ngộ, cũng biết quay lại đắp chăn cho cô, xem ra cách day dỗ của cô vẫn có tác dụng.

Đường Hoan tự thấy mình thật bồng bồng đất[1].

Chẳng biết, nếu đọc được suy nghĩ thật của Túc Ảnh, cô có giận điên lên rồi bóp chết cậu không nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Đế Vương thế giới ngầm (21)

Sau khi Túc Ảnh nhập học, Đường Hoan lại quay về nhà hàng đánh đàn như thường ngày. Cô còn mua thêm một cái giường gấp đặt ở phòng khách cho Túc Ảnh dùng.

(Đã thay đổi nội dung chương 129 và 130, mong mọi người quay lại wattrpad vào ngày mai để đọc chương này.)

Dù sao thì cô cũng không cầu cậu "căn chính miêu hồng[2]", chỉ cần cậu không hó có là được.

[2]căn chính miêu hồng(根正苗红): hình ảnh ẩn dụ chỉ những người kiên quyết, vững vàng, từ tế, thận trọng từng bước,... nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì những người này sẽ vô cùng có tiền đồ. Nghĩa của cụm từ này hoàn toàn khác với căn hồng miêu chính (根红苗正).

Người nỗ lực giải hòa - bác sĩ Tống muốn khóc.

Hắn tỉnh nguyện ngày ngày thấy Lâm Di Hoan dùng miệng lưỡi sắc bén để nói người chứ không hề muốn nhìn cô lạnh lùng, an tĩnh như vậy.

Đường Hoan làm bộ không nghe được.

Trên màn hình di động của Đường Hoan là giao diện trò chơi 3D vừa mới ra mắt, cô và Vinh Dịch đều đang mở chat voice.

Từ trước tới nay, Đường Hoan chơi game rất gà mờ, nhìn thấy chỗ nào đồng người thì chạy tới chỗ đó, tung skill giết chết một đồng người rồi chạy trốn, mỗi lần đều bị người ta quây đánh.

Advertisement / Quảng cáo

Vinh Dịch không biết phải làm sao, chỉ có thể canh giữ cạnh cô, chờ khi có người tới công kích cô thì ngăn lại, để cô lui về. Cho nên, so với Đường Hoan, Vinh Dịch mới là người "lặng đầu" nhiều nhất.

Trong game bắt đầu có người mắng: "Cái thằng ngốc kia, nếu mày không biết chơi thì đừng chơi, ở đây hổ đồng đội à?"

Vinh Dịch để kệ cho người ta mắng, chẳng thèm hé răng.

Thật ra, y không hề lừa Đường Hoan, từ ba năm trước, y đã trở thành một người rất có danh tiếng ở thành phố Lâm, trong ba năm này, bằng vào những thủ đoạn của mình, y càng tiến thêm một bước.

Bây giờ ở thành phố Lâm, những người theo "con

Đường Hoan nhặt nhặt nhìn anh một cái.

Cô thì sao cũng được, ở chỗ này hay ngoài phòng phẫu thuật cũng đâu khác nhau.

Ánh mắt lạnh nhạt của cô khiến Tiêu Liệt tức đến mức muốn học máu, nhưng việc khiến anh càng muốn học máu hơn chính là...

Sau khi Đường Hoan ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật cả một buổi chiều, gần như là tất cả bác sĩ, y tá đều biết vợ chồng anh bất hòa vì... Lúc anh đang phẫu thuật, người phụ nữ chết tiết này ngồi đứng đứng bên ngoài cắn hạt dưa cả một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Đế Vương thế giới ngầm (22)

Sau khi rời khỏi nhà Đường Hoan, Túc Ảnh lại bắt đầu sống những ngày tháng như trước đây. Khi Mộ Cửu Lăng nhận đến mức không còn việc để làm sẽ ra tay treu đùa Túc Ảnh, mỗi lần đều khiến cậu chỉ còn lại nửa cái mạng. Khi Mộ Cửu Lăng không rảnh treu đùa Túc Ảnh, cũng sẽ có kẻ vì lấy lòng Mộ gia mà xuống tay với cậu.

(Đã thay đổi nội dung chương 129 và 130, mong mọi người quay lại wattpad vào ngày mai - thứ 2 để đọc chương này.)

Vết thương trên người Túc Ảnh không ngừng nhiều thêm.

Trời cao giáng xuống cơn mưa tầm tã.

Mấy chục gã đàn ông to lớn thô kệch vây xung quanh một thiếu niên nhỏ yếu, tay nắm chân đá không ngừng. Đã vậy, còn vừa đánh người vừa cười ha ha, nghe cực kỳ chói tai, mang theo sự khoái trá khi đâm đạp lên kẻ yếu.

"Tiểu súc sinh này sống dai thật!" - Gã đàn ông vừa nói, vừa dùng gậy sắt đánh vào chân Túc Ảnh.

Trong phòng vô cùng an tĩnh.

Tiêu Liệt lẳng lặng nhìn người phụ nữ đang ngồi xõm trên sàn nhà, bỗng dung sinh ra ý nghĩ, nếu ngày tháng cứ tiếp tục như vậy cũng không khó chịu như đã tưởng tượng.

Thật là một suy nghĩ kỳ quái!

Tiêu Liệt nhàu chặt mày, nhanh chóng xóa suy nghĩ vớ vẩn này ra khỏi đầu.

Mất xa xong, Đường Hoan lau khô chân cho Tiêu Liệt, sau đó đứng phắt lên. Bởi vì tốc độ đứng dậy quá nhanh nên trước mắt Đường Hoan lập tức tối sầm...

Advertisement / Quảng cáo

"A....."

Tiêu Liệt khẽ kêu một tiếng. Cho dù là ai thì khi đang ngồi từ từ té mà đột ngột có người ngã vào lòng mình, hơn nữa còn ngồi lên đùi mình, để vào nơi "khó có thể miêu tả", đều sẽ cảm thấy lúng túng.

Hương thơm của phụ nữ không ngừng tràn vào trong mũi.

Tiêu Liệt vừa bực vừa thẹn, định đẩy người đang ngồi trong lòng mình ra nhưng lại nghĩ tới chiều cao của giường so với sàn nhà không hề thấp, nếu đẩy cô xuống ngã xuống, chẳng biết có xảy ra vấn

Hệ thống: [.....]

Sau giây phút sững sờ ngắn ngủi, hệ thống gần như nhảy dựng lên: [Cô còn là người không hả? Người ta đã bị thương thế thảm như vậy mà cô còn lợi dụng khi người ta gặp khó khăn, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, thừa lúc vắng nhà mà vào, lợi dụng...] nó không thể nghĩ thêm được thành ngữ nào khác nữa!

"Tên nhóc này lấy oán báo ơn, tôi đã cứu ta một cái, không phải rất công bằng à?" - Đường Hoan mở cửa căn hộ chung cư của mình ra.

Tên rùa con khôn kiếp, lòng dạ độc ác, nhắc tay là chơi xấu người này, có dùng nhiều tình yêu hơn nữa cũng chẳng cảm hóa nổi.

Và lại, cậu đang hôn mê bất tỉnh, đá một cái, cậu cũng đâu biết được.

[1]canh gà cho tâm hồn(心灵鸡汤): đây không phải canh gà để ăn mà là ngôn ngữ mạng, dùng để chỉ hành động tâm sự truyền cảm hứng, an ủi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 133: Đế Vương thế giới ngầm (23)

Có thể vì chị gái Túc Ảnh không nhìn thấy, không biết em trai mình bị thương nặng đến mức nào nên thái độ cô mới nhẹ nhàng như vậy. Theo cảm nhận của giáo viên thì vết bầm tím trên mặt Túc Ảnh còn nặng hơn dấu móng tay cào nhiều lần.

(PHÒNG TRỘM!!!! Lâu lâu cái giống trộm cắp. Nay vui trời nên thứ hai Diệp mỗ thêm 2 chương nha. Mong mọi người thứ 2 quay lại đọc chương này. Xin lỗi vì bất tiện và cảm ơn vì mọi người thông cảm. Những trang web đăng truyện không phải wattpad đều là ăn trộm.)

Này bà mà chết tiết, người bà phải xin lỗi là tôi chứ!"

Đường Hoan thẳm chửi thề, nỗ lực duy trì nụ cười trên môi! Dù sao cũng chỉ là một thằng nhãi con, cô không chấp trề trâu.

"Vậy cậu muốn xin lỗi thế nào?" - Đường Hoan vẫn cố duy trì nụ cười, nghiêng rắng nghiêng lợi hỏi.

Nhưng, đối phương đã quen thói kiêu căng cứng đầu, không hề cảm nhận được Đường Hoan nghiêng rắng nghiêng lợi, đã vậy còn vênh váo: "Cái giống lai tạp nhà bà phạm sai lầm, tất nhiên phải quý xuồng dập đầu nhận sai!"

Tiểu súc sinh x1

Giống lai tạp x2.

Mẹ nó, mày là cái thá gì mà dám nói chuyện kiểu ấy với boss phản diện nhà tao?!

Đường Hoan cảm thấy mình lại bắt đầu táo bạo.

"Nếu nó không quý xuồng dập đầu nhận sai thì đừng hòng tiếp tục yên ổn tại cái trường này!"

Advertisement / Quảng cáo

"Tiểu Hoan, cháu lại đưa chồng đi phơi nắng đấy hả?"

Hàng xóm bên cạnh là một đôi vợ chồng già, đầu tóc hoa râm. Mỗi buổi chiều, khi mặt trời ngả về phía tây, hai ông bà lại tay trong tay, dắt nhau tản bộ dưới hoàng hôn. Ánh sáng vàng óng chiếu vào mái đầu bạc, tựa như thần tiên quyến lữ[1] vậy.

[1]thần tiên quyến lữ: cặp đôi thần tiên.

"Vâng ạ." - Cười tùm tùm, Đường Hoan đáp.

Rõ ràng là đây một người quê, không thể đi đứng, thế mà cô còn cười hi hi được. Tiểu Liệt cảm thấy đầu óc cô có vấn đề rồi.

Còn nữa, ai là chồng cô? Không biết xấu hổ!

Tiểu Liệt tức giận, bất bình nghĩ thầm, sắc mặt u ám. Người tình ý đều có thể nhìn ra được anh đang bức bối, không vui, không cam tâm tình nguyện.

"Đứng ngay ra đây làm gì? Không phải cô nói đây tôi đi tản bộ à? Sao còn chưa đi?" - Tiểu Liệt lạnh lùng trừng mắt.

Cách bà lão nhìn anh và Lâm Dĩ Hoan cứ như đang nhìn con trai và con dâu khiến anh cảm thấy tức giận! Rõ ràng là anh chẳng có gì với Lâm Dĩ Hoan cả!

"Chàng trai trẻ, tạm thời không được như ý là trời xanh muốn tôi luyện cậu, cứ coi như đây là một lần mài giũa, cậu sẽ nhìn ra được rất nhiều điều." - Bà lão hiểu, người trẻ tuổi này gặp tai nạn bất ngờ nên tính tình có chút gàn dở, nhưng không thể vì thế trút giận lên người thân của mình được!

"Bất kể là lúc nào cũng mong cậu đôi xử từ tế với cô gái bên cạnh, cô ấy luôn ở bên cậu không rời như vậy là sự nhân từ mà trời xanh ban cho cậu, cũng là tấm lòng của cô ấy. Nếu cậu cứ gãi đập lên nó, sớm muộn gì cũng sẽ hối hận!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Đế Vương thế giới ngầm (24)

Đường Hoan bức bối, cô lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không đúng. Tuy rằng thường ngày trông cô như chẳng để bụng điều gì, tùy tùy tiện tiện, nhưng trên thực tế, đôi khi, trực giác của cô cực kỳ nhạy bén. Trí nhớ của cô không thể kém như vậy, mấy đời trước xảy ra chuyện gì, cô đã dần quên đi. Hồi hệ thống thì nó nói rằng trí nhớ của cô không tốt. Lúc đó, cô chỉ có thể cho qua, giả vờ không phát hiện gì. Cô chắc chắn cái thứ hệ thống rác rưởi này có bí mật gì đó giấu cô, nếu cô phản ứng quá mạnh, chỉ sợ sẽ gây ra hậu quả khó lường

(PHÒNG TRỘM!!! Lâu lâu cái giống trộm cắp. Nay vui trời nên thứ hai Diệp mỗ thêm 2 chương nha. Mong mọi người thứ 2 quay lại đọc chương này. Xin lỗi vì bất tiện và cảm ơn vì mọi người thông cảm. Những trang web đăng truyện không phải wattpad đều là ăn trộm.)

Không nhắc tới nhiệm vụ chi nhánh còn dở, nhắc đến rồi là Đường Hoan lập tức muốn bùng nổ!

Mẹ nó, cái nhiệm vụ chi nhánh kia là cái nhiệm vụ rách nát gì?

"Thế nào gọi là tình yêu! Giúp Tiểu Liệt hiểu rõ chán lý trong tình yêu là gì!"

Cô không phải người dẫn dắt tình yêu, sao có thể dạy một con lừa cứng đầu hiểu được chán lý trong tình yêu? Hơn nữa, nhiệm vụ chi nhánh của thế giới trước đã hoàn thành một cách hồ cha như vậy!

Nhìn thấy Đường Hoan sắp nổ tung, hệ thống bắt đầu tìm đường lui cho mình....

[Thật ra ta cảm thấy, không hoàn thành một vài cái nhiệm vụ chi nhánh nhỏ bé cũng được! Chúng ta còn cả đồng nhiệm vụ mà, không vội không vội!]

Hệ thống thậm chí khóc chít chít.

Nó có thể làm gì?

Advertisement / Quảng cáo

Nó cũng rất tuyệt vọng!

Nó đâu biết người nhìn qua thì tùy tiện, dễ nói chuyện như Đường Hoan một khi bị dẫm vào giới hạn cuối cùng lại trở nên vô tình như vậy.

*

* *

Đường Hoan bị xích cổ bằng một sợi xích sắt, bên cạnh cô để đầy bánh kem, lương khô, đồ ăn nhanh và có thêm mấy bình nước khoáng.

Trình Ảnh thật sự là một người cẩn thận, vì không muốn bại lộ tung tích của Đường Hoan, gã có vẻ sẽ không quay lại nơi này trong một khoảng thời gian dài. Hơn thế nữa, gã còn lắp camera trong kho hàng, chỉ cần Đường Hoan có dấu hiệu muốn chạy là gã có thể nhanh chóng khống chế cô.

Quả nhiên, người có chỉ số IQ cao làm việc kín đáo hơn người thường rất nhiều.

Đường Hoan nhai bánh mì, dạ dày bỗng nhiên nhói nhói, có chút khó chịu.

Hệ thống rác rưởi đã gửi video theo dõi ở hầm để xe cho thư ký Lý, nếu có người tới đó chắc sẽ tìm được chiếc di động chứa file ghi âm mà cô cố tình đặt dưới một chiếc xe.

Có thể suy tính chu đáo như vậy, Đường Hoan cảm thấy mình cũng là một người có IQ cao! Bỗng bỗng dất!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Đế Vương thế giới ngằm (25)

"Chị, em là Kha Hạo Vũ, chúng ta đã gặp nhau một lần rồi." - Nụ cười có chút cứng đờ, chẳng biết vì sao đột nhiên hẳn lại thấy không vui, cảm giác như bị mất mặt vậy.

"Thì ra là Kha Hạo Vũ, muộn thế này rồi, em vẫn nên về sớm đi, chị sẽ không mời em vào nhà nữa, sợ cha mẹ em lo lắng."

Đường Hoan nắm tay Túc Ảnh, kéo cậu vào nhà, sau đó đóng cửa lại.....

Đóng lại.

Đóng lại?

Kha Hạo Vũ dẫn người trong phút chốc.

Sau đó, hẳn đứng đối diện với cánh cửa, trên mặt hẳn, ngay cả nụ cười cứng đờ cũng không còn, biểu cảm trở nên âm trầm.

Người phụ nữ này thật không biết cách đối nhân xử thế.

Hắn đã tới tận cửa mà một cốc nước cũng không cho, còn trực tiếp đuổi hẳn về nhà!?

Cách đãi khách kiểu quái gì thế này!

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Sau khi vào nhà.

Thiếu niên thường ngày cứ như một con báo nhỏ hoang đã lại để Đường Hoan nắm tay, kéo vào phòng khách và ngoan ngoãn ngồi xuống, có lẽ cơ thể cậu đã quá mệt mỏi, tâm lý cũng tới giới hạn rồi. Trời xanh bất công, người ta sớm muộn gì cũng vì khó khăn vượt sức chịu đựng mà đánh mất ý chí chiến đấu, trở thành một đồng bunn nhào rơi xuống đất, chẳng muốn tiếp tục bò dậy nữa.

"Có phải bên ngoài em bị người ta bắt nạt không?" - Vươn tay sờ sờ khuôn mặt Túc Ảnh, Đường Hoan dịu dàng hỏi.

Túc Ảnh vẫn không nói lời nào, ngồi trên sofa, đầu đặt lên gối vai Đường Hoan.

Đường Hoan cũng không tiếp tục hỏi nữa, cô nhẹ nhàng vỗ về lưng cậu, lẩm bầm lầu bầu: "Nếu bên ngoài có người bắt nạt thì nói cho chị, chị sẽ giúp em đánh trả, đừng im lặng chịu đựng một mình, hiểu không?"

Nuôi một đứa trẻ thật sự không dễ dàng, sau khi trao đi tình cảm chân thành sẽ chẳng tự chủ được mà nhọc lòng vì cậu.

"Nếu có ai nói gì khó nghe cũng đừng để trong lòng, Tiểu Ảnh nhà chúng ta tương lai sẽ trở thành người thành đạt, không cần đấu võ miệng với những kẻ đó, hiểu không?"

Nhìn đi, không chỉ nhọc lòng về việc học, lo lắng cho sức khỏe, còn phải bận tâm cả về vấn đề tâm lý nữa, Đường Hoan vừa nói, vừa bắt gác vườn "móng vuốt ác ma", sờ lên đầu Túc Ảnh.

Tóc cậu hơi xoắn, giống như lông tơ của con thú nhỏ nào đó, cực kỳ mềm mại, sờ vào vô cùng thoải mái.

Advertisement / Quảng cáo

Là một mao nhưng không[1], Đường Hoan thật sự nhện không được, dùng móng vuốt biến đầu Túc Ảnh thành ổ gà. Một lúc lâu sau, cuối cùng Túc Ảnh cũng rời khỏi gối vai Đường Hoan, ngẩng đầu, lạnh lùng lên tiếng: "Cô cho rằng nói nhiều như vậy là có thể che dấu việc cô vô loạn tóc tôi?"

Đường Hoan: "....." Xấu hổ thu tay, sau đó cười gượng hai tiếng.

"Chị là chị của em, sờ tóc em thì đã sao! Em vừa khóc trên vai chị, chị còn chưa nói gì đâu, vậy mà em còn so đo việc nhỏ nhặt này!" - Con gấu nhỏ, thật sự là một con gấu nhỏ!

Túc Ảnh lập tức phản bác: "Tôi không khóc!"

"Có gì phải chối chứ, chị em cũng đâu cười em!" - Túc Ảnh "trầu"[2], Đường Hoan cũng không hơn được bao nhiêu, biết nam thiếu niên rất đề ý việc bị người ta nói mình khóc nhè mà cô còn "trầu" đến mức bôi nhọ cậu như vậy.

"Tôi nói, tôi không khóc!" - Túc Ảnh nhấn mạnh lần thứ hai.

Đường Hoan nhún vai, thuận theo: "Được rồi, được rồi, em không khóc."

Giọng điệu qua loa lấy lệ cứ như muốn thông báo với Túc Ảnh rằng: thật ra tôi chỉ muốn giữ mặt mũi cho cậu nên mới miễn cưỡng nói vậy thôi.

Túc Ảnh gần như là tức đến mức dậm chân.

[1]mao nhưng không: người cuồng lông tơ mềm mại trên người các con vật có lông.

[2]trầu: viết tắt của trẻ trâu, trẻ trâu đọc ngược là trâu trẻ. Ở đây tác giả hùng (熊: con gấu) trong hùng hài tử (con gấu nhỏ), hùng hài tử = trẻ trâu của mình, nên Diệp nỗ quyết định dùng "trầu" trong hoàn cảnh này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Đế Vương thế giới ngằm (26)

Nửa đêm.

Đường Hoan nằm trên giường, hỏi hệ thống xem hôm nay đã xảy ra chuyện gì.

Trình độ lừa bịp của Kha Hạo Vũ còn kém nhiều lắm, tố chất tâm lý của Túc Ảnh mà thấp đến mức mất mặt chỉ vì bị điểm thấp?

Thấy Đường Hoan hỏi, hệ thống lập tức phản chấn bùng bùng, thêm mắm dặm muối.....

[Buổi tối hôm nay nha, con trai cô lên sân quyền anh ngằm đánh nhau, suýt nữa thì bị đánh chết đấy! Khi về đến dưới nhà, cậu ấy còn nôn ra máu cơ! Chà chà...]

Boss phản diện rất thảm đúng không? Nghe được những lời này rồi thì cô nhanh chóng thương hại cậu ấy, đau lòng vì cậu ấy, chiều chuộng cậu ấy đi!

[Cô không biết đâu, cảnh tên mập ba trăm cân đè cậu ấy xuống đánh thật sự khiến người ta thương tâm, rơi lệ. Vì mắt cô mù không nhìn được chứ nếu cô thấy những vết thương trên mặt cậu ấy, đảm bảo cô sẽ khóc thành tiếng!] - Hệ thống nỗ lực thêm mắm thêm muối, cậu cú phóng đại, có thể sánh với bác gái hay buồn chuyện ở đầu đường.

Trầm mặc một lúc lâu, Đường Hoan kéo chân qua đầu, ngủ.

[Cô còn lương tâm không hả? Con trai cô suýt nữa bị người ta đánh chết đó, cô không đau lòng à?] Ấy thế mà vẫn ngủ được.

Đường Hoan chẳng thêm đề ý tới cái hệ thống diễn tình[1] này nữa, cô không ngủ thì biết làm gì? Mỗi người đều có một con đường riêng, không cho phép bất cứ ai nhúng tay vào, cô thể hiện mình đau lòng là có thể thay đổi được mọi thứ?

Cô không có năng lực lên sân đánh đắm thay cậu, cũng chẳng có thực lực giết chết tên biến thái Mộ Cửu Lăng cho cậu, việc duy nhất cô có thể làm là... cố gắng khiến cuộc đời nhấp nhò của cậu nhiều thêm một tia ấm áp; khi cậu đứng lên đỉnh cao sau bao vất vả, giúp cậu tránh khỏi trò đùa của trời xanh, không để cậu biến thành bại tướng dưới tay kẻ vạ chi từ thêm lần nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Đường đời, phải tự mình vượt qua!

[1] diễn tình: ban đầu, từ này dùng để chỉ một người có khả năng diễn xuất tài ba, sau này, dân cư mạng Trung Quốc dùng từ này để chỉ những kẻ thích "diễn" trong đời sống thường ngày. Tìm hiểu thêm tại: baikex.com/item/戏精/1672674

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Sáng hôm sau, Đường Hoan coi như là nhân tử đột xuất, không lược sùi cáo nữa mà đổi thành hấp sùi cáo, Túc Ảnh có thể tự chấm tương ăn.

Chẳng biết vì sao, nhìn thấy trên bàn không xuất hiện cái thứ "hồ dán" khó có thể miêu tả thành lời như ngày hôm qua, Túc Ảnh lại bất giác thờ phào một hơi.

Khi Túc Ảnh ra khỏi nhà, Đường Hoan gọi cậu lại, sau đó.....

Hiện lành?

Ồn hòa?

Phát ra hào quang của người mẹ?

Nhón chân, hôn lên trán Túc Ảnh một cái, lại nhai: "Cho dù bên ngoài gặp chuyện gì cũng phải nhớ kỹ có chị luôn ủng hộ em, biết không? Buổi tối đừng làm bài tập ở nhà người khác quá muộn, chỉ sẽ lo lắng, hiểu chưa?

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh ra khỏi cửa, vuốt tay sờ trán mình. Không biết vì sao cậu cứ cảm thấy quái quái, giống như người phụ nữ này coi cậu thành con nít vậy.

*

**

Thời gian thấm thoát trôi đi, trong chớp mắt, Túc Ảnh đã nhập học được một năm.

Một năm, nói dài cũng không dài, báo ngắn cũng chẳng ngắn, nhưng đủ để một người tàn nhẫn với kẻ khác, càng tàn nhẫn với chính mình, vũng gót dưới sân đấu quyền anh ngầm.

Trong phòng nghỉ dưới sân đấu quyền anh ngầm.

Cứ một tháng, Kha Hạo Vũ lại cho Túc Ảnh một số tiền, tựa như bố thí vậy. Dù sao thì muốn nuôi một con chó trung thành cũng phải biết cách ban ơn cho nó.

"Đầu tháng sau, sau khi thi đại học xong, tôi sẽ phải ra nước ngoài làm quen trước với cuộc sống bên đó, rồi học ở đó luôn." - Khi nhắc tới việc này, Kha Hạo Vũ cực kỳ không cam lòng.

Nói dễ nghe thì là vì suy nghĩ cho tương lai của hắn nhưng chẳng qua có kẻ thấy hắn uy hiếp đến lợi ích của mình nên muốn tiền hắn đi mà thôi.

Chờ hắn du học về, không biết trong gia tộc còn chút cơm thừa canh cặn nào cho hắn không nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Đế Vương thế giới ngầm (27)

"Túc Ảnh, đây là cơ nghiệp hai ta cùng nhau dựng lên, cậu nhất định phải thay tôi bảo vệ nó thật tốt!"

Kha Hạo Vũ đặt một xấp tiền thật dày lên bàn trà.

"Mấy năm tôi không ở đây, cậu chính là cái bóng của tôi ở Kha gia, cậu nhất định phải mở rộng thế lực cho tôi. Túc Ảnh, cậu hiểu rõ con người tôi, sau khi mọi việc xong xuôi, tôi tuyệt đối không bạc đãi cậu!"

Nói cách khác, sau khi đi du học về, hắn không muốn làm một tên trời gài không chặt, đấu đá với những kẻ nổi dõn còn lại của Kha gia.

Đáy mắt Túc Ảnh hiện lên một tia u ám nhưng cậu vẫn duy trì sự cung kính và nhận tiền: "Kha thiếu yên tâm, đây là bốn phận của tôi, tôi sẽ không làm anh thất vọng."

Túc Ảnh trầm cười nhạo.

Thiên chi kiêu tử, đôi khi đầu óc cũng có vấn đề!

Kha Hạo Vũ, mày có thể yên tâm, mấy năm sau, thế lực nhỏ trong tay tao sẽ không phụ sự kỳ vọng của mày mà phát triển lớn mạnh!

Sau khi Kha Hạo Vũ rời khỏi sân đấu quyền anh ngầm, một chàng trai trẻ tuổi nhuộm tóc màu vàng đi ra từ chỗ tối, trong miệng còn ngậm một cây tăm xia răng. Thấy Túc Ảnh, y lập tức khom lưng chào hỏi, tiện thể nhỏ bọt về phía Kha Hạo Vũ vừa rời đi...

"Tướng mình là thiếu gia thì ghê gớm! Hắn làm như Túc ca còn là người hắn có thể tùy ý sai bảo ấy!"

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh cười như không cười nhìn chăm chăm vào y: "Sao, chẳng lẽ bây giờ tôi không bị hắn sai bảo?"

Bị nhìn đến mức chột dạ, Hoàng Mao lập tức khom lưng, cúi đầu: "Túc ca, em chính là kẻ không biết nói tiếng người, nếu như có sai chỗ nào, mong Túc ca nhắc nhở và bỏ qua cho."

Túc ca cái gì cũng tốt, chỉ có điều rất khó đoán, cậu còn nhỏ hơn y một tuổi nhưng khi bị cậu nhìn chăm chăm, chắc chắn trong lòng sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi.

Túc Ảnh vỗ vỗ vào vai Hoàng Mao, tiện tay ném cho y xấp tiền Kha Hạo Vũ vừa đưa.

"Khản trương cái gì, cứ như tôi sẽ làm gì huynh đệ của mình không bằng? Tiền này, chia cho mọi người." - Sau đó, Túc Ảnh bồi thêm một câu - "Chị cậu đang bị bệnh đúng không? Cậu cầm một nửa số tiền để chữa bệnh cho cô ấy đi."

Hoàng Mao gật đầu không ngừng.

Y cúi đầu, khom lưng, vành mắt đỏ lên. Người chưa từng thiếu tiền, đầu biết cảm giác cùng đường là gì. Số y vẫn còn tình là may mắn, lúc trước y đã theo đúng người, ít nhất thì mỗi lần có tiền, Túc Ảnh đều chia cho huynh đệ bên dưới, chưa từng bạc đãi họ.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Về đến nhà, nhìn thấy người phụ nữ ngủ trên sô pha, tay còn nắm điều khiển, Túc Ảnh bắt đầu đi, thờ dãi một hồi.

Là người mù mà cô lại cứ kiên trì mua TV về, nói cái gì mà già rồi mình không bị mù. Thế nên, ngày nào cô cũng nghe TV rồi ngủ, quả thật là một đóa hoa kỳ ba, không biết đầu óc cô chứa những gì nữa.

Túc Ảnh khom lưng, bế người phụ nữ đang ngủ trên sô pha lên, đưa cô về phòng.

Đường Hoan mơ mơ màng màng mở ra đôi mắt vô thần: "Tiểu Ảnh về rồi đây à, có ăn bánh trôi không, chị nấu bánh trôi cho em ăn."

Túc Ảnh: "..... Không ăn."

Biết bao nhiêu buổi tối khi cậu trở về, cô đều nói làm đồ ăn khuya cho cậu, chẳng phải sủi cào thì chính là bánh trôi, nếu không thì là mì trứng hoặc com chiên trứng. Cậu không có thói quen ăn khuya, vì thế lần nào cũng cự tuyệt. Những lúc đó, phản ứng của cô sẽ là.....

Đường Hoan phùng mang trợn má: "Nhưng chị muốn ăn bánh trôi. Em biết đấy, buổi tối, khi chị đang ngủ thì không được đánh thức, nếu bị đánh thức, chị sẽ cảm thấy rất đôi bụng."

Túc Ảnh:..... Biết ngay mà.

Lần nào cô cũng nói năng vô cùng hùng hồn! Lần nào cũng đầy lý lẽ như thế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 138: Đế Vương thế giới ngầm (28)

"Chờ đấy, tôi vào bếp nấu." - Túc Ảnh gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

Đường Hoan tiếp tục mơ mơ màng màng gật đầu, sau đó túm lấy cánh tay của cậu, dặn dò: "Tiểu Ảnh, thứ sáu nhớ về sớm một chút, chị có việc muốn nói với em."

Túc Ảnh ra khỏi phòng Đường Hoan, sau đó..... Đường Hoan vui đầu vào trong chăn, ngủ tiếp. Đến khi Túc Ảnh bung bánh trôi vào thì Đường Hoan đã ngủ say rồi.

Túc Ảnh đặt bát bánh trôi lên tủ, lay lay Đường Hoan. Đường Hoan vùng mạnh tay một vòng, mắt kiên nhẫn rằm rằm rì rì, sau đó cô chui cả người vào trong chăn.

Túc Ảnh: "....." Chỉ có thể cắn răng, ăn sạch bánh trôi.

Nếu cậu còn làm đồ ăn khuya cho cô, cậu sẽ viết ngược tên mình.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

Sáng hôm sau, như thường lệ, Đường Hoan đưa Túc Ảnh ra cửa, thuận tiện chúc buổi sáng tốt lành bằng một nụ hôn lên trán cậu, cô còn không quên oán trách: "Đêm qua nói nấu bánh trôi cho chị ăn, cuối cùng em lại tự nấu rồi ăn một mình, thật quá đáng."

Túc Ảnh ghét bỏ xoa xoa đầu nước miếng trên trán, cậu muốn phản bác nhưng vì đã biết trước kết quả nên cậu chẳng buồn dây dưa chuyện tối qua nữa, rồi đi luôn.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu đoán không sai, cậu mà phản bác, nói rằng đêm qua cô đã ngủ thì kiểu gì cô cũng hùng hồn đáp trả: "Vậy sao em không gọi chị dậy?"

Cô cũng không nghĩ xem, cô ngủ giống heo như vậy, ai gọi cô dậy được.

Còn nữa, sáng nào cũng coi cậu như trẻ con, hôn lên trán cậu một cái, hôn đến mức trán cậu toàn nước miếng! Ghê chết đi được!

Nháy mắt đã đến thứ sáu.

Buổi sáng trước khi Túc Ảnh đi học, Đường Hoan liên tục dặn dò: "Nhớ tối nay phải về sớm một chút đấy!"

Mất kiên nhẫn, Túc Ảnh nhú mày: "Rốt cuộc thì tối nay có việc gì?"

Đường Hoan không nói, chỉ đáp lại: "Em về sớm một chút sẽ biết!"

Sau đó, cô cực kỳ khi thế chọc ngón tay vào ngực Túc Ảnh: "Ha, con gấu nhỏ này vừa nói chuyện với chị gái mình bằng giọng điệu gì thế hả? Còn biết kính trên yêu dưới, tôn trọng người già bệnh tật không?!"

Advertisement / Quảng cáo

Đối mặt với người phụ nữ hay lái nhái, Túc Ảnh chỉ còn nước xách cặp chạy trốn chết.

Nếu không phải vì sống với người phụ nữ này có thể chăm sóc lẫn nhau thì cậu đã sớm chuyển ra ngoài rồi! Chẳng qua cậu có chút sợ hãi với sự cô độc, người phụ nữ mù này lại không hề uy hiếp gì đến cậu, sống chung cũng không tồi nên cậu mới ở lại thôi, không có nguyên nhân đặc biệt gì khác! Cực kỳ ngao kiêu, Túc Ảnh nghĩ.

Cùng lúc đó, trong nghĩa trang của Mộ gia.

Mộ Cửu Lăng sai kẻ dưới đẩy người cha bị tê liệt, tay không thể dùng, miệng không thể nói của mình tới trước một tấm bia mộ.

"Đề lão ta quý xuống, dập đầu ba cái."

Mộ Cửu Lăng châm một điếu thuốc, chậm rãi hút thuốc nhà khói, con người âm u thâm trầm. Gã lăng lạng nhìn dòng chữ khắc trên bia mộ, trong mắt là sự quynh luyến đến điên cuồng, đây là bia mộ của mẹ gã, cũng là người gã trân

trọng nhất trong cuộc đời này.

Một người tê liệt, quỳ xuống đập đầu ba cái bằng cách nào? Đương nhiên là bị người ta đè lại, sau đó ấn mạnh đầu xuống nền đất rồi.

Lập tức, dưới đất xuất hiện một mảng máu.

Trong lòng Mộ Cửu Lăng vô cùng khoái trá, phát tay ra hiệu cho kẻ dưới nâng người đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 139: Đế Vương thế giới ngầm (29)

Mộ Cửu Lăng cầm trong tay ba nén hương, cung cung kính kính cắm vào bát hương, sau đó, gã lệnh cho tất cả mọi người lui ra, còn gã ở lại, lẳng lặng ôm bìa mộ, tựa như một đứa nhỏ mắt đi phương hướng.

Gã chẳng nói một lời, chỉ ngồi im như vậy.

Ngày thường là một đế vương thế giới ngầm cao cao tại thượng, mặc đồ tây, đeo giày da, ấy vậy mà giờ lại ngồi dưới đất như một kẻ lưu lạc, không thêm để ý hình tượng của mình.

Hôm nay là ngày giỗ của mẹ gã.

Trước kia, gã nỗ lực, nỗ lực đánh lấy một chỗ đứng trong gia tộc chẳng qua là vì muốn mẹ gã sống thoải mái hơn mà thôi. Nhưng, cuối cùng thì sao? Cái gì gã cũng có, chỉ không có mỗi mẹ!

Mộ Cửu Lăng ghé vào bìa mộ khóc thút thít, rất khó để hấn lộ ra đáng về yếu ớt như vậy.

Chỉ là, một lúc sau, gã bắt đầu cười...

Sao gã có thể khổ sở chứ? Gã không thể khổ sở!

Khổ sở sẽ làm người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng!

Advertisement / Quảng cáo

Gã khó chịu thì sẽ khiến người khác không thể hạnh phúc, như vậy, lòng gã mới thoải mái hơn.

Ngày giỗ của mẹ gã cũng chính là ngày sinh của của tên tiểu súc sinh kia. Đã lâu rồi không trêu đùa "động vật nhỏ", hôm nay vừa hay là một ngày thích hợp. Chẳng biết lâu như vậy rồi, tên tiểu súc sinh kia có tiến bộ hơn không.

Nếu không tiến bộ thì đầu còn gì thú vị.

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

* *

Buổi chiều, sau khi tan học, Túc Ảnh ngồi trong lớp, chậm chạp không nhúc nhích.

Hiện tại, Túc Ảnh rất ít khi tự mình lên sân đấu, chính vì vậy, cậu cũng không bị động đến mức tồi nào cũng phải đến đó. Giờ cậu muốn nghỉ thì có thể tự do nghỉ, cậu cũng đã nói trước với Hoàng Mao, tối nay không tới. Thế nhưng, việc này không có nghĩa, tan học một cái là cậu sẽ lập tức về nhà, tránh cho người phụ nữ kia tưởng rằng cậu là bé ngoan nghe lời, cũng tránh cho cô được đà lần tới.

Advertisement / Quảng cáo

Ngồi im trong lớp hai tiếng, Túc Ảnh mới đeo cặp, chậm rì rì đi tới trạm xe buýt. Nhưng, ngay khi cậu vừa định bước lên xe, không biết từ đâu xông ra một đám vệ sĩ mặc đồ đen, chẳng để cậu lên tiếng đã bịt kín miệng cậu, kéo cậu vào một con ngõ nhỏ.

Túc Ảnh không gây gổ bởi vì cậu biết mặt những kẻ này, nếu cậu nhớ không nhầm thì họ đều là người bên cạnh Mộ Cửu Lăng.

Hiện tại, cánh chim của cậu còn chưa đủ cứng cáp, dù cậu có năng lực đánh trả cũng tuyệt đối không được để lộ ra trước mắt Mộ Cửu Lăng!

"Xem ra thời gian này, mày sống cũng không tệ lắm nhỉ, em trai ngoan của tao!"

Mộ Cửu Lăng ngồi trên một chiếc ghế gỗ to, rộng, màu đỏ, được trạm trổ tỉ mỉ. Mặc dù nơi này là một con hẻm nhỏ đầy mùi kỳ lạ nhưng khí thế của gã vẫn mạnh mẽ [1] như cũ, hoàn cảnh không hề ảnh hưởng đến phong thái và uy nghiêm của gã chút nào.

Túc Ảnh để im cho những kẻ đó ấn mặt mình xuống, gò má cậu dán chặt dưới nền đất, bị mài đến mức đau đớn.

Mộ Cửu Lăng vỗ vỗ tay. Ngay sau đó, thuộc hạ của gã mang lên một cái bánh sinh nhật, bên trên còn cắm nến, không phải loại nến sinh nhật nhỏ bé mà là những cây nến trắng thường dùng để chiếu sáng, to bằng ngón tay.

"Hôm nay tao đặc biệt tới chúc mừng sinh nhật mày, thế nào, vui không?" - Mộ Cửu Lăng nhẹ nhàng vung tay, chiếc bánh kem với những ngon nền bùng bùng lập tức rơi xuống lưng Túc Ảnh, có ngon gần tàn thì đốt hồng quần áo cậu, ngon nào còn cháy thì thiếu bóng lưng cậu...

[1]气势如虹 (khí thế như hồng): khí thế dâng cao như cầu vồng, chữ 虹(hồng) là cầu vồng. Để nguyên hán việt thì khó hiểu, giải thích hán ra thì lưng cũng nên Diệp mỗ dịch như trên, nghĩa tương tự, cũng dễ hiểu, câu văn không lủng củng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 140: Đế Vương thế giới ngầm (30)

Mộ Cửu Lăng tỏ vẻ thương hại, nói một câu: "Sao lại bất cẩn như thế?"

Túc Ảnh đau đến mức cả người đều run rẩy. Có ngon nền đốt bọc quần áo cậu, khiến da thịt cậu cháy khét, cậu theo bản năng muốn đập tắt chúng nhưng lại bị người ta giữ chặt tay, đè xuống. Cậu hiện giờ kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay.

Thì ra, hôm nay là sinh nhật của cậu, cậu đã quên nó từ bao giờ.

Thì ra, người luôn nhớ rõ sinh nhật của cậu, lại là kẻ thù.

Súc sinh thì đầu có tư cách mừng sinh nhật, đúng không?

Cho nên, từ nhỏ đến lớn, cậu chưa từng được tổ chức sinh nhật, cũng không nhớ ngày sinh của mình. Với cậu, thứ ấy đâu đáng quan tâm, cậu chỉ cần nhớ rõ một việc, đó chính là sống sót!

Chẳng biết có phải trời xanh chiều cổ hay không, trên cao đột nhiên giáng xuống một trận mưa lớn, không hề có dấu hiệu báo trước.

Lập tức, có kẻ che ô cho Mộ Cửu Lăng.

A, trời mưa? Mộ Cửu Lăng nhún mày. Gã đứng dậy, đi về phía Túc Ảnh, dùng mũi giày da bóng loáng nghiền nghiền ngón tay cậu. Gã nhìn xuống cậu như nhìn một con kiến, hờ hững nói: "Vẫn giống hệt lúc trước, chẳng có gì thú vị"

Advertisement / Quảng cáo

Cứ tưởng lâu rồi không gặp, cậu sẽ tiến bộ, nhưng xem ra cũng đâu có gì thay đổi.

Như chứng tình phùng nguyệt[1], Mộ Cửu Lăng được người bảo vệ, đưa lên xe, rồi đi.

[1]mặt trăng được các vì sao vây quanh, bảo vệ. ->nghĩa bóng: kẻ nổi bật, được nhiều người che chở, giúp đỡ

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đâu là trộm cắp)

Túc Ảnh nằm trên mặt đất, con người hiện lên sự hung ác như đã thú, cậu lẳng lẳng nhìn chiếc xe càng ngày càng xa, đáy mắt tràn ngập máu tanh và tàn nhẫn.

Cậu bò dậy, vết thương trên lưng ngấm nước mưa trở nên vô cùng đau đớn. Lên xe bus, đáng về của cậu khiến tất cả mọi người lộ ra ánh mắt quái dị, trong ánh mắt đó không dấu nổi vẻ trào phúng và coi thường, vừa nhìn đã biết không phải "thứ" gì tốt, ra ngoài gây chuyện nên bị người ta "đay dỗ" đấy mà.

Dựa vào cửa kính của xe, Túc Ảnh không hề để ý tới ánh mắt người khác. Đầu cậu bầy giờ vô cùng choáng váng và hỗn loạn, cậu chỉ muốn ngủ một giấc mà thôi. Sau đó, cậu không cần thận ngủ quên, đi quá trạm xe.

Túc Ảnh cũng chỉ bị quá một trạm, mà cậu lại lười đứng đợi xe bus nên chậm rì rì đi bộ về nhà trong mưa.

Advertisement / Quảng cáo

Thì ra ảm nhẫn ngủ đông một năm, những gì cậu nắm trong tay còn xa mới đủ. Tuy so với đồng bunn lầy dưới đáy xã hội, cậu đã vượt xa bọn họ, nhưng, so với Mộ Cửu Lăng, cậu vẫn chỉ là một đồng bunn.

Những việc cậu làm vẫn chưa đủ, tốc độ của cậu vẫn chưa nhanh, tâm cậu cũng chưa đủ tàn nhẫn.

Nhưng không sao, cậu nhỏ tuổi hơn Mộ Cửu Lăng, cậu có rất nhiều thời gian để chơi cùng gã.

Ánh mắt của thiếu niên đi trong màn mưa càng thêm ảm nhẫn và kiên định, máu tanh nơi đáy mắt cũng càng nồng đậm hơn.

Không có người vừa sinh ra đã là kẻ ác, cái gọi là "ác", chẳng qua bị buộc hình thành theo thời gian sống trong tra tấn mà thôi. Lương thiện chẳng thể đứng chân trong thế giới này thì sao không thể biến bản thân thành một kẻ ác cơ chứ?

Khi sắp về đến nhà, thấy một bóng hình quen thuộc ngồi ở rìa đường, Túc Ảnh chau mày, không tự chủ được mà đẩy nhanh bước chân, tiến về phía người đó.

"Mưa lớn như vậy, cô ra đây làm gì?" - Nhìn cô gái mũ ngồi run bần bật, một cơn giận bốc lên từ tận đáy lòng Túc Ảnh.

Đường Hoan "oa" một tiếng, khóc nức lên, khóc đến mức long trời lở đất, so với ai cũng thấy oan ức hơn người ta.

"Chị nghe thấy tiếng sấm, muốn tới trường đưa ô cho em, ai ngờ ngoài đường lại không có lấy một người, đã vậy còn bị một tên lái ô tồ bắt nạt, hắt ta phồng xe qua lại, qua lại nhiều lần trước mặt chị, khiến cả người chị bị nước mưa bắn ướt hết!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: Đế Vương thế giới ngầm (31)

Bởi vì mắt không nhìn thấy nên khi đi tới những nơi không quá quen thuộc, Đường Hoan đều phải hỏi người đứng đợi ở trạm xe bus xem trước mặt mình là xe nào. Ai ngờ hôm nay mưa to, trạm xe bus chẳng có lấy một người, nên mỗi khi có xe bus đi qua, cô đều phải ngăn lại và hỏi tài xế xem xe này đi qua trường học hay không. Khó khăn lắm, Đường hoan mới đến được trường học, nhưng chẳng thấy bóng dáng tên gấu nhỏ kia đâu, trong phòng học cũng không có bất kỳ người nào. Vì thế, Đường Hoan lại sờ soạn đi về.

Trên đời này có rất nhiều kẻ biến thái. Một tên biến thái thấy người mũ chống gậy đi trong mưa lớn thì nổi lên tâm tư trêu đùa, lái xe xoeet qua trước mặt Đường Hoan, khiến cả người cô bắn đầy nước. Thấy cô không tránh kịp, tên đó còn vòng xe về, lại một lần nữa khiến nước bắn đầy người cô.

Tới lui nhiều lần như vậy, Đường Hoan đầu thế ném gậy bỏ chạy, chỉ còn cách ngồi xuống rìa đường, chờ người ta chơi chán thì thôi.

Nghe Đường Hoan nói xong, lòng Túc Ảnh có chút khó chịu, nhưng vẫn quát lớn: "Biết mình mũ như vậy rồi thì thành thật ở nhà đi chứ!"

Cậu khom lưng nhặt ô lên, bung ra, che cho Đường Hoan. Sau đó, cậu chà mạnh tay vào quần áo rồi dùng tay lau sạch nước mắt và nước mưa trên mặt cô.

"Đứng lên, về nhà."

Đường Hoan vẫn ngồi im không nhúc nhích ở rìa đường.

Túc Ảnh thúc giục, cô mới kéo ống quần lên, để chân lộ ra và ghen ngào nói: "Chân chị sưng lên rồi."

Thật ra, cô ngại mất mặt nên không kể hết, khi tên biến thái chết tiệt kia lái xe tạt nước vào người cô, cô đã cầm gậy toan gõ cửa xe hắt ta, nhưng vì không nhắm chuẩn nên vấp chân, khiến chân bị thương.

Túc Ảnh nhét ô vào tay Đường Hoan, sau đó, cậu bẻ ngang cổ lên, rót nước thì một người ngốc nghếch như cô, sống đến tận bây giờ bằng cách nào không biết!

Hai người đều đã ướt đầm, nhìn qua người này còn thảm hơn người kia, trong màn mưa, tựa như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, chỉ có thể sống nương tựa vào nhau..

Advertisement / Quảng cáo

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đâu là trộm cắp)

*

**

"Bảo em hôm nay về sớm một chút, sao đến tận bây giờ mới về?" - Đường Hoan hỏi với giọng không vui.

"Đi đường gặp chút chuyện."

Túc Ảnh một tay ôm người, một tay lấy chìa khóa ra mở cửa.

Vừa bước vào, cậu đã nhìn thấy trên bàn đặt một chiếc bánh sinh nhật với hàng chữ.....

Túc Ảnh, sinh nhật vui vẻ.

Đường Hoan vươn tay, xoa đầu Túc Ảnh theo thói quen, sau đó, cô khịt khịt mũi, cố gắng nở một nụ cười: "Tiểu Ảnh nhà chúng ra lại lớn thêm một tuổi rồi, chúc mừng sinh nhật!"

Tuy rằng đáng vẻ hiện tại của hai người đều vô cùng thảm hại nhưng dù thế nào thì vẫn nên lạc quan, đúng không?

Advertisement / Quảng cáo

Biểu cảm của Túc Ảnh không hề có lấy một chút rung động. Cậu bình tĩnh đặt Đường Hoan lên sô pha, sau đó đi tìm hòm thuốc.

"Đứa nhỏ này, hôm nay là sinh nhật em, sao em chẳng vui gì vậy?"

Tâm tình của Đường Hoan hiện tại chính là: con trai trưởng thành quá sớm, tính tình u ám, không có lấy một chút coi mờ, làm sao bây giờ[1]?

[1]怎么破: làm sao đây/làm thế nào bây giờ/ giải quyết thế nào bây giờ/ làm gì bây giờ/....., đây là ngôn ngữ mạng của Trung Quốc, là một câu bán manh của giới trẻ bên ấy.

Túc Ảnh mở nắp lọ dầu hoạt lạc[2], sức vào mắt cá chân Đường Hoan.

"Có cái gì đáng để vui về?"

Với cậu mà nói, có thể sống sót ở trong khe hở, mỗi ngày đều là một ngày "sống lại".

Cảm thấy mình như bị người hắt một chậu nước đá, Đường Hoan không vui, xoay đầu đi, muốn rút chân khỏi đùi Túc Ảnh.

Tên gấu nhỏ không có lòng biết ơn, thật đáng ghét!

[2]dầu hoạt lạc: giống một dạng dầu gió của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 142: Đế Vương thế giới ngầm (32)

"Đừng nhúc nhích" - Túc Ảnh lạnh mặt, quát lớn.

Sắc mặt Đường Hoan càng xấu, trông cực kỳ không vui, cô còn cứng đầu hơn cả con lừa.

Túc Ảnh chỉ có thể xuống nước: "Vui, rất vui."

Nếu cậu không chịu thua, chắc chắn người phụ nữ này sẽ bắt đầu lái nhai thuyết giáo cậu.

Đường Hoan cũng không phải người được vui đời tiền, cô biết lòng tự trọng của con gấu nhỏ nhà mình cao nhường nào, có thể khiến cậu chịu thua đã không phải chuyện dễ dàng. Vì thế Đường Hoan rầm rì nói: "Em tự nghe lại giọng điệu của mình mà xem, vừa nghe đã biết em qua loa, có lẽ với chị rồi."

.....

"Tiểu Ảnh năm nay mười sáu tuổi, phải đốt mười sáu cây nến."

Hai người ngồi xuống bên bàn, Đường Hoan cực kỳ trịnh trọng, nói.

Túc Ảnh..... Đốt mười sáu cây nến lớn nhỏ, nghĩ kiểu gì cũng thấy ngu xuẩn!

"Nhất định phải đốt mười sáu cây, đừng thấy chị mù là lừa chị, chị có thể dùng tay sờ từng cây, từng cây một đấy."

Không biết vì cái gì mà Túc Ảnh lại sinh ra suy nghĩ muốn giờ tay đỡ trán, sao cô biết cậu đang định đốt mỗi một cây nến?

Túc Ảnh nhẫn nại đối hết mười sáu cây nến, Đường hoan vỗ tay hát chúc mừng sinh nhật, sau đó cô bảo cậu tắt tất nến.

Trước đây, Túc Ảnh chưa từng được tổ chức sinh nhật, về sau, cậu cũng không hề muốn tổ chức sinh nhật. Trên đời này còn việc gì còn ngu ngốc hơn cực khổ đốt mười sáu cây nến, sau đó lại thổi tắt chúng?

Advertisement / Quảng cáo

Có!

Hành động ngu ngốc hơn chính là, cậu làm theo!

Sau khi Túc Ảnh thổi nến, Đường Hoan bắt đầu kéo tay cậu, cảm khái: "Thời gian trôi qua nhanh thật, chị em ta đã nương tựa vào nhau được một năm rồi đấy."

"Tiểu Ảnh, chị biết trước kia em phải chịu rất nhiều khổ cực, nhưng không sao, chị sẽ luôn ở chỗ này bảo vệ em! Trước kia không ai ăn sinh nhật cùng em cũng chẳng sao, về sau, chị sẽ luôn ở bên cạnh em, mừng sinh nhật cùng em!"

Hệ thống:..... Ký chủ ngu ngốc nhà ta lại bắt đầu tạo flag[1].

Dù sao thì quá trình trưởng thành của đứa nhỏ này cũng được cô chứng kiến. Tuy rằng lúc đầu tính cách của cậu thật sự lệch lạc nhưng sau khi trải qua những ngày tháng nghiêm túc rèn luyện, ngoại trừ thỉnh thoảng sẽ nói ra những câu khinh người thì tên gấu nhỏ này không còn khuyết điểm nào khác.

Nói xong, Đường Hoan lấy kem trên bánh, quẹt lên mặt Túc Ảnh.

Túc Ảnh đứng hình vài giây, tình hình xoay chuyển quá nhanh, cậu không phản ứng kịp cũng là chuyện bình thường.

Thật ra Túc Ảnh không thích ăn đồ ngọt nhưng chiếc bánh sinh nhật Đường Hoan mua cũng không lớn nên cậu đã cắn răng, ăn bằng hết.

[1]tạo flag: ngôn ngữ mạng, có những nghĩa sau: (1) một người nói trước một việc gì đó nhưng kết quả lại ngược lại. Ví dụ: một người nói: "hôm nay trời thật đẹp" nhưng sau đó lại có mưa bão tới; "chắc chắn tôi sẽ tán đổ cô gái ấy" cuối cùng lại thành anh trai mưa, (2)nói điều tốt thì không linh, nói điều xấu thì lại đến (3)tạo lên mục tiêu để hoàn thành. Vì từ này mang hai nghĩa là "tạo nên mục tiêu để hoàn thành" và "tạo nên mục tiêu nhưng kết quả trái ngược hoàn toàn" nên rất khó để phán đoán ý của tác giả, Diệp mỗ nghĩ tác giả muốn nói Đường Hoan lại bắt đầu hứa một điều chẳng thể thành hiện thực chứ không phải đang đưa ra một mục tiêu để hoàn thành, nhưng Diệp mỗ không dám chắc, thành ra để nguyên. Nếu mọi người đọc hết thế giới này, có lẽ sẽ hiểu vì sao Diệp mỗ lại đoán ý tác giả như vậy. ~

(Không phải wattpad @DiepHoLy đăng truyện thì đều là trộm cắp)

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Sáng Hôm sau, tiễn Túc Ảnh đi học, theo thường lệ, Đường Hoan hôn lên trán Túc Ảnh một cái, sau đó, cô còn vui mừng vỗ vỗ bà vai cậu. Cái kiểu cảm khái khó hiểu này của cô khiến Túc Ảnh cứ thấy quái quái.

"Tôi có một cảm giác "mẹ hiền, con hiếu" "

"Tôi thấy, thiếu sót duy nhất chính là nhà chỉ có hai người, nếu một nhà ba người thì thật hoàn mỹ."

Sau một lát trầm mặc, Hệ thống bí ời lên tiếng: [..... Không tốt lắm đâu, Túc Ảnh thì còn nhỏ mà cô đã cả đồng tuổi rồi, chuyện cảm thụ như vậy, chắc chắc...]

Đường Hoan.....???

Sau khi phản ứng lại, Đường Hoan:.....!!!

Cái đêch!! Con mợ cậu!!!

"Tôi nói là nếu tôi tìm được một người và gả cho người ta, gia đình sẽ hoàn mỹ với ba người! Cậu muốn chết à?!" - Đường Hoan bùng nổ.

[Vậy thì càng không có khả năng xảy ra. Có xem, cô đã là người mù còn muốn "hồ hơ"[3] người ta, cô nói cứ như sẽ có ai coi trọng một người vừa mù vừa ngốc như cô ấy.]

[3]tiếng cười, hệ thống đang dùng tiếng cười thay cho một từ/ cụm từ mà ai cũng hiểu =)))

Hôm nay mát trời, Diệp mỗ bạo 9 chương, tuy không nhiều nhưng cũng gọi là bạo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Đế Vương thế giới ngầm (33)

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái đã hai năm trôi qua.

Hai năm ngắn ngủi, những thứ Túc Ảnh nắm trong tay không phải chỉ có mỗi sản đầu quần anh ngầm, trước mặt Kha Hạo Vũ, cậu nguyện ý để lộ ra bao nhiêu phần thực lực thì chỉ có cậu mới biết.

Ít nhất thì Kha Hạo vũ vẫn rất hài lòng với "chó săn" Túc Ảnh, thậm chí khi biết Túc Ảnh muốn thi đại học, hắn đã trở về từ đất khách quê nhà xa vạn dặm để thể hiện sự quan tâm của một người làm boss.

Đêm trước ngày thi đại học, trong phòng Vip dưới sân đầu quyền anh ngầm, lấy Hoàng Mao dẫn đầu, một đám anh em theo thứ tự, cung kính mời rượu Túc Ảnh.

"Chúc Túc ca đại thắng trong cuộc thi ngày mai! Các anh em chưa từng được đi học, Túc Ca chính là tiên hạc duy nhất trong đàn gà này! Em đã nhờ chị gái đi xin bữa thi cho Túc ca!"- Hoàng Mao vui đến mức nói năng lộn xộn, sau đó, y nhét vào tay Túc Ảnh một lá bùa.

Những người này chính là fan trung thành của Túc Ảnh, thấy Túc Ảnh thi đại học thì còn cao hứng hơn chính mình đi thi.

"Ngày mai Túc ca còn phải làm bài thi, các anh em kính rượu xong thì tự uống, Túc ca lấy trà thay rượu là được rồi!"

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi tắt cả kính rượu, đột nhiên có người chạy vào thông báo: "Kha thiếu tới"

Hoàng Mao và những người khác trao đổi với nhau bằng ánh mắt, sau đó biết điều lui ra ngoài. Thật ra, tất cả đều đang cười lạnh trong lòng.

Kha thiếu?

Ha ha, Kha Thiếu là cái thá gì?

Túc ca đang ăn nhẩn nên mới gọi một tiếng Kha thiếu, chờ tới ngày Túc ca không muốn nhịn nữa, Kha thiếu gì thì cũng thành đá kê chân!

Lần này trở về, Kha Hạo Vũ thật sự vội vàng, dù sao thì hắn cũng chỉ về để "ban ơn" mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Không thể không nói, nếu Kha Hạo Vũ không gặp một con sói nhỏ như Túc Ảnh, hoặc hắn có năng lực khống chế cậu thì hắn cũng được coi là một người tài giỏi. Mấy năm nay, mặc dù chỉ đến tết mới được về nước nhưng mỗi lần trở về, hắn đều giúp thế lực của Túc Ảnh mở rộng thêm một bước. Nếu đổi thành người mà hắn có thể khống chế thì tất nhiên thế lực này sẽ thuộc về hắn, đáng tiếc, người hắn chọn lại là Túc Ảnh.

Sau khi nói xong những lời khích lệ và cổ vũ, tròn mắt Kha Hạo Vũ đảo một vòng, không tự chủ được mà nghĩ về cô chị mù của Túc Ảnh. Thời gian ở nước ngoài quả thật vô cùng nhàm chán, quan trọng nhất là gái nước ngoài không hợp khẩu vị của hắn, không có sự đậm đà đáng yêu của gái Phương Đông mà hắn muốn! Nhìn họ còn cao gầy, mạnh mẽ hơn cả hắn, sao hắn có thể sinh ra cảm giác muốn bắt nạt họ được chứ.

"Lâu rồi không gặp chị cậu, thời gian của tôi hạn hẹp, không bằng đêm nay tới chào hỏi chị cậu luôn."

Tuy có ít thời gian, không kịp làm gì nhưng ngắm cho đỡ thèm cũng được! Chẳng biết lâu như vậy rồi, cô gái mù kia có nhiều thêm vài phần thành thực, duyên dáng hay không.

"Kha thiếu, không cần làm vậy đâu, giờ giấc làm việc và nghỉ ngơi của chị tôi rất ổn định, hiện tại chắc chị ấy đã đi ngủ rồi." - Túc Ảnh đúng mực nói.

Nhìn thấy biểu cảm thất vọng thoáng qua trên khuôn mặt Kha Hạo Vũ, đáy mắt Túc Ảnh chợt trở nên tối tăm, nhưng sự lạnh lùng đó đã bị che đậy bởi hàng mi dài nên Kha Hạo Vũ vẫn chưa cảm nhận được. Nếu cảm nhận được, bằng sự thông minh của hắn, chắc chắn sau này hắn sẽ chẳng tự đào hố chôn mình như vậy!

Không đạt được mục đích, Kha Hạo Vũ nói thêm vài câu, cuối cùng cũng chẳng cưỡng nổi cơn buồn ngủ vì sự chênh lệch thời gian, nhanh chóng trở về khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Đế Vương thế giới ngầm (34)

Đứa nhỏ nhà mình ngày mai phải thi đại học, cuối cùng thì Đường Hoan cũng hiểu được cảm giác của người làm cha làm mẹ, trong lòng cực kỳ lo lắng.

Nửa đêm, lần qua lộn lại trên giường mãi không ngủ được, vì thế cô sờ soạn ra khỏi phòng, kiểm tra xem Túc Ảnh đắp chăn đang hoảng hay chưa, nếu chẳng may bị cảm, ngày mai không đi thi được thì làm sao giờ?

Đường Hoan sờ tằm chắn trên người Túc ảnh, thử dài dầy lo nghĩ, con gấu nhỏ này chỉ đắp chăn ngang ngực, may mà cô ra xem. Vì thế, Đường hoan khê khảng đắp chắn cho Túc Ảnh, đắp kín mít từ đầu đến chân, hận không thể bọc cậu vào trong chắn.

Trong bóng đêm, đôi mắt đen của Túc Ảnh chứa đầy bất đắc dĩ và mang theo sự buông thả.

Giữa mùa hè, cô bọc kín cậu như vậy là "sợ" cậu không bị cảm hả?

Thôi, để kệ cho cô nghịch đi, không biết bên trong mạch não của cô chứa nước hay hồ nhão nữa, coi như yêu thương thiếu năng trí tuệ vậy.

Đường Hoan lăn lộn hồi lâu, cuối cùng cũng chịu về phòng nằm xuống.

Tiếng hít thở đều đều vang lên từ trong phòng, biết người phụ nữ thích bày việc lung tung này đã ngủ, Túc Ảnh vén chăn xuống giường.

Nhìn thấy cánh người phụ nữ đang nằm trên giường, chân thì rơi dưới đất, Túc Ảnh bất đắc dĩ lắc đầu.

Không biết cô lấy đâu ra tự tin mà luôn miệng nói sẽ chiều cổ cậu, từ mùa xuân đến mùa hè tới mùa thu, rồi lại từ mùa thu tới mùa đông, có đêm nào cô ngủ không đá chân?

Ban đầu, cách vài ngày cô lại bị cảm một lần, còn tưởng rằng sức khỏe của cô kém, ai ngờ lí do là vì đêm nào cô cũng đá chân nên bị nhiễm lạnh. Sau đó, Túc Ảnh tập thành thói quen nửa đêm dậy đắp chăn cho cô, không vì nguyên nhân nào khác, cậu lo cô sẽ lấy bệnh cho mình mà thôi!

Đã vậy, cô còn bồi thêm một câu khiến người ta tức chết: "Chao ôi, xem ra ông trời chiều cổ chị, thời gian gần đây, sức khỏe của chị tốt lên trông thấy!"

Túc Ảnh nói cái gì? Cậu sẽ không nói mình nửa đêm dậy đắp chăn cho cô đâu.

Advertisement / Quảng cáo

A, ông trời chiều cổ, nghĩ cũng thật đẹp!

Với việc thi đỗ đại học, Túc Ảnh cực kỳ nhẹ nhàng.

Tuy rằng khi vừa nhập học, cậu thật sự không theo kịp, nhưng, những việc chỉ cần bỏ thời gian là đạt được kết quả tốt thì chẳng có gì làm khó được cậu!

Hôm sau, tiễn cậu đi thi, Đường Hoan lo đến mức chân tay lạnh toát.

"Chị hồi hộp." - Đường Hoan nói với giọng mang theo chút nức nở.

Túc Ảnh: "....."

Quá ngu ngốc!

Cậu đi thi, liên quan gì tới cô, sao cô có thể căng thẳng đến mức này?

Nghĩ vậy nhưng Túc Ảnh vẫn nói: "Đừng khẩn trương, tôi chắc chắn mình sẽ thi tốt, không cần lo lắng."

[Đúng vậy nha, đối với boss phản diện thì đây chỉ là một cuộc thi nho nhỏ, có gì phải căng thẳng chứ! Lo chuyện bao đồng!] - Sau khi Túc Ảnh rời nhà đi thi, thấy Đường Hoan vẫn còn xoắn xuýt ở cửa hồi lâu, hệ thống bị bối bất ngờ xồng ra.

"Con đi ngăn chặn mẹ lo âu, cậu thì biết cái quái gì!" - Đường Hoan khinh bỉ hệ thống rác rưởi.

Hệ thống bị khinh bỉ đến mức ngớ người.

Sau đó, Đường Hoan lại cấm cho nó một đao nữa.

Advertisement / Quảng cáo

Cô không kiên nhẫn, nhieu này: "Bỏ đi, nói chuyện với cái thứ rác rưởi chủ định cô độc cả đời làm gì, cậu vĩnh viễn cũng không hiểu được cảm giác lo lắng vì đứa nhỏ nhà mình đâu."

Hệ thống: [.....]

Cô độc cả đời thì sao?

Không đúng, sao nó lại cô độc cả đời cơ chứ?

Hệ thống vừa định phản bác, Đường Hoan đã đóng cửa lại, bỏ lên giường ngủ nướng.

[Cô bảo mình lo lắng, căng thẳng cơ mà? Sao cô còn ngủ được?]

"Tôi cảm thấy cậu nói rất đúng, tôi phải tin vào năng lực của Túc Ảnh, boss phản diện thì đâu cần lo lắng!"

[.....]

???

Vậy cũng được áy hả?

Cô dám thề là cô không lấy cớ để mình có thể yên tâm thoải mái đi ngủ không?

Thấy không, ngao kiêu là thuộc tính của anh nhà, dù không nhớ gì nhưng ở thế giới nào, anh cũng vẫn ngao kiêu =)))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Đế Vương thế giới ngầm (35)

Buổi chiều, Túc Ảnh thi xong, thuộc hạ Hoàng Mao mang theo một đám anh em đứng canh ở ngoài trường thi, chờ cậu đi ra, y nói phải chúc mừng cậu thành công thoát khỏi bê bối.

"Túc ca, đã chuẩn bị phòng đảng hoàng rồi ạ!" - Hoàng Mao nháy mắt ra hiệu - "Chúng ta đi thôi!"

Túc Ảnh gật đầu đáp ứng, chẳng qua trên đường đi, cậu lại tới nhà ăn nơi Đường Hoan công tác trước.

Hôm nay cũng coi như là một ngày quan trọng, nếu muốn chúc mừng thì đương nhiên phải mang người phụ nữ kia đi cùng.

Người vừa nháy mắt - Hoàng Mao lập tức trở nên bất an.

Chuyện này.... chuyện này....

Vốn tưởng rằng chỉ có một đám anh em nên y đã chuẩn bị phòng có "sắc", không ngờ Túc ca còn muốn mang theo chị gái. Tình hình có chút xấu hổ...

Nơi Đường Hoan làm là một nhà ăn xa hoa. Đám người Hoàng Mao tới ngoài nhà hàng thì cảm thấy có chút e ngại, lẩn lộn ở đây xã hội lâu rồi, đột nhiên nhìn thấy một nơi đứng đắn, xa hoa nên không tự chủ được mà sinh ra chút tự ti.

"Tiên sinh, ngại quá, lát nữa tôi còn phải diễn tấu, không thể uống rượu."

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi đàn xong một bài, Đường Hoan đang nghỉ tạm thì có một vị khách bung rượu lên và hỏi: "Tiểu thư xinh đẹp, không biết có thể mời cô uống một ly không?"

Làm việc trong nhà hàng sẽ thường xuyên gặp được những tình huống như vậy, may mà người này còn coi là thân sĩ, trong nhà ăn xa hoa có nhiều người, y cũng ngại làm khó cô, vì thế, Đường Theo cự tuyệt như thường lệ.

Ai ngờ lần này đụng phải kẻ khó chơi, hẳn không hề bắt ép mà chỉ nói với giọng cô đơn, mang theo chút tủi thân: "Hôm nay là sinh nhật của tôi, tiểu thư xinh đẹp lương thiện như vậy, chẳng lẽ không thể phá lệ vì tôi? Nếu hôm nay không nhận được sự quan tâm của cô, tôi sẽ cảm thấy thương đê thật tàn nhẫn với mình."

Đường Hoan:..... Nếu đáng ấy đã khen tôi như vậy...

Đường Hoan tỏ vẻ, cô không từ chối được người khen mình. Nếu có người khen đến mức cô nờ ruột nờ gan, cô sẽ chẳng thể chống đỡ được, cũng ngại phải từ chối yêu cầu của người đó.

"Happy birthday, Mr!" - Vì thế, sau khi nói xong câu chúc mừng sinh nhật, Đường Hoan nhận ly rượu, đưa lên miệng nhỏ, uống sạch.

Cái đầu! Sao ly này làm rượu vậy?

Đôi mắt bị mù, Đường Hoan tưởng trong ly chỉ có chút vang đỏ, ai ngờ uống một hơi, cô vẫn thấy trong ly còn rượu.

Advertisement / Quảng cáo

Mãi mới uống hết, lúc này, người Đường Hoan hơi bay bay.

"Ăn chút gì để giải rượu đi." - Một chàng trai trẻ làm phục vụ thấy tình hình như vậy thì cầm theo chút đồ ăn, kéo Đường Hoan sang bên cạnh.

Chàng trai phục vụ này cực kỳ ôn hòa, thường ngày cũng thích nói chuyện phiếm với Đường Hoan nên cô và hắn khá quen thuộc với nhau.

"Thật ra cô hoàn toàn không cần uống ly rượu vừa rồi."

Đường Hoan nuốt đồ ăn, giảm bớt cảm giác khó chịu của dạ dày: "Dù sao thì hôm nay cũng là sinh nhật của người ta, không nên khiến người ta mất hứng."

"Cô thật là, quá ngây thơ rồi!" - Chàng trai vuốt tay chọc chọc vào trán Đường Hoan, hẳn đã quá quen với những tiểu xảo kiểu này, ấy vậy mà cô còn tin là thật!

Hoàng Mao xoa xoa đôi tay nổi đầy da gà của mình. Rõ ràng đang là giữa hè, vừa này còn nóng đến mức cả người y đều toát mồ hôi, sao đột nhiên lại lạnh thế nhỉ?

Y vừa nhìn thì... Ô, sao ánh mắt của Túc ca lại hung ác như vậy?

Về mặt Túc Ảnh lúc này vô cùng lạnh lùng, trầm trọng. Cậu tiện tay cầm một ly rượu từ trong khay người phục vụ đang bung đi ngang qua, tiến về phía Đường Hoan..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 146: Đế Vương thế giới ngầm (36)

"Vị tiểu thư này, có thể mời cô uống một ly không?" - Túc Ảnh khẽ thấp giọng, nói.

Khi vừa nghe thấy giọng nói này, Đường Hoan đã biết đối phương là con gấu nhỏ nhà mình, vì thế, cô kiêu ngạo quay đầu đi, đáng vẻ có chút ngốc nghếch, dễ thương, hơi thở mang theo mùi rượu: "Không uống, không phải người nào mời tôi cũng uống!"

"Nếu tôi nhất quyết muốn có uống chén rượu này thì sao?" - Túc Ảnh hùng hổ đe dọa.

Nhân viên phục vụ bên cạnh nhíu mày, lên tiếng: "Tiên sinh, cô ấy nói không uống."

Đường Hoan không gọi uống rượu, vừa này còn bị người ta ác ý mời rượu có nồng độ cao nên mặc dù đã cố gắng, cô vẫn ngà ngà say, lăm bằm lâu bầu đáp: "Nhất quyết muốn tôi uống?"

"Vậy thì uống....."

Dứt lời, Túc Ảnh còn chưa kịp phản ứng, cô đã cầm lấy ly rượu từ trong tay cậu. Túc Ảnh vội vàng giằng lại nhưng cô giữ rất chặt, sống chết cũng không chịu buông tay. Cô vừa nắm ly rượu, vừa nói với giọng điệu trêu đùa trẻ nhỏ: "Muốn đoạt đồ của chị? Chị càng không cho em....."

"Tiểu Ảnh, gọi một tiếng chị đi, gọi chị thì chị sẽ cho em."

Túc Ảnh: "....."

Nhìn thuộc hạ của mình nhịn cười, gấn xanh trên trán Túc Ảnh nổi lên.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra Đường Hoan chỉ ngà ngà say mà thôi, cô chưa say đến mức cái gì cũng không biết, cô chỉ muốn trêu tên gấu nhỏ nhà mình chút thôi. Biết tên gấu nhỏ nhà mình không thích bị đùa giỡn, nếu tiếp tục chọc cậu, có khi cậu sẽ bùng nổ mất, vì thế, Đường Hoan buông chén rượu ra, vron ngón tay chọc chọc vào ngực Túc Ảnh: "Em cho rằng chị bị mù thì không nhận ra em hả? Còn gọi chị là tiểu thư. Vì chị không thích động dao hay vì em sống quá nhẹ nhàng?"

Sắc mặt Túc Ảnh càng lúc càng khó coi: "Cô uống say."

Đường Hoan khẳng định: "Không, chị không say, chị đâu có dễ say như vậy!"

Túc Ảnh: "..."

"Đi thôi, về nhà!" - Đầu óc cậu có vấn đề mới muốn mang người phụ nữ này đi ăn cơm cùng mình.

Đường Hoan vron tay, ý bảo Túc Ảnh nâng cô.

Nghĩ tới cô là người mù nên Túc Ảnh cũng đuối tay dắt cô.

Đường Hoan nghiêm trang nói: "Khởi giá!"

Túc Ảnh: "....." Cô coi mình là Hoàng Thái hậu hay coi cậu thành thái giám?

Túc Ảnh nghiêng rặng nghiêng lợi nhưng lại không thể làm gì cô.

Advertisement / Quảng cáo

"Hoan Tâm, tôi sẽ thay cô xin nghỉ với giám đốc." - Chàng trai phục vụ vừa nói chuyện phiếm với Đường Hoan lên tiếng

Túc Ảnh lạnh nhạt nhũn mày, phất tay với Hoàng Mao, nói bên tai y: "Chúc mừng sinh nhật tên ngoại quốc vừa kính rượu."

Đương nhiên Hoàng Mao hiểu, "chúc mừng" không phải chúc mừng bình thường.

Sau khi về nhà, Đường Hoan cởi giày, cởi tất, ngồi xếp bằng trên sofa, đột ngột mở miệng: "Tiểu Ảnh Từ, lấy trái cây trên bàn tới cho chị giải rượu!"

"Cô say rồi, cần nghỉ ngơi." - Túc Ảnh nhẫn nại, thu dọn giày và tất cho cô.

Đường Hoan cười ha hả: "Em tưởng chị say? Chị nói cho em nghe, thật ra chị không say, chị vẫn ý thức được, chỉ là không khống chế được mình mà thôi. Đáng về khi say của chị không phải thế này đâu."

Túc Ảnh chẳng thêm tin lời cô.

Nhưng một tháng sau, cậu mới biết, những lời Đường Hoan nói hôm nay.....

Là thật!

Khi say, cô khiến người ta mệt tâm hơn bây giờ rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Đế Vương thế giới ngầm (37)

Một tháng sau, cuối cùng cũng có kết quả thi, danh sách sinh viên của các trường đại học cũng đã "ra lò".

Một tháng này, Đường Hoan sống trong lo sợ và bất an. Thịnh thái gặp ác mộng, cô bật dậy thở ngắn than dài: "Tiểu Ảnh, chị mơ thấy em thi trượt."

"Tiểu Ảnh, chị mơ thấy em không chịu nổi đá kích, tự sa ngã."

"Tiểu Ảnh, chị mơ thấy....."

Túc Ảnh: "....."

Cậu giả vờ không nghe thấy bất cứ điều gì.

Cậu cực kỳ tin tưởng vào năng lực của mình, chỉ là một cuộc thi nhỏ nhỏ mà thôi, với cậu, không có gì đáng để lo lắng. Vì vậy, khi biết mình đỗ thủ khoa trường đại học số một của thủ đô, nội tâm Túc Ảnh không hề rung động, thậm chí cậu còn cảm thấy chuyện vốn phải thế.

Nhưng, Đường Hoan lại vui đến mức mất ngủ.

(nếu không đọc truyện tại www.wattpad.com/user/DiepHoLy thì bạn đang đọc truyện tại những trang ăn cắp. Đừng tiếp tay cho trộm cắp kiếm lợi từ truyện được edit phí lợi nhuận)

*

**

"Lẽ tạ ơn thầy cô." - Đường Hoan nhũn mày - "Tất cả phụ huynh đều phải tới à?"

Thật ra lẽ tạ ơn thầy cô là một cuộc tụ tập lớn để khoe khoang mà thôi, thầy cô chỉ là cái cớ, các vị phụ huynh muốn tìm dịp để khoe khoang, nghiêng ập bố mẹ nhà người ta mới là sự thật.

Advertisement / Quảng cáo

"Nhưng chị bị mù, tới dự có vẻ không được hay cho lắm..."

Đường Hoan hơi do dự, dù sao thì Túc Ảnh luôn đứng đầu lớp, khó tránh khỏi bị người ghen ghét. Gặp một ai đó giỏi hơn thì người ta thường quen thói soi mói, điểm duy nhất khiến Túc Ảnh có thể bị chê bai chính là người chị mù này.

"Chẳng có gì là không hay cả, tôi không để ý ánh mắt của người khác." - Túc Ảnh theo bản năng cảm thấy cô đang lo cậu bị mất mặt.

"Tất nhiên là em không để ý, người bị mù có phải em đâu! Chị mới là người cần để ý đây này, nếu ai đó đến trước mặt chị, chê bai chị là người mù, chẳng phải chị sẽ rất mất mặt à?" - Đường Hoan hùng hồn phản bác.

Túc Ảnh: "....." Cho nên, cậu vừa tự mình đa tình? Lúc này, tựa như có một ngưng máu đang nghẹn ở cổ cậu vậy.

"Yên tâm, không có người dám làm thế đâu." - Đáy mắt Túc Ảnh hiện lên một tia hung ác.

Nếu ai dám nói cô mù thì đến lúc đó, cậu sẽ khiến kẻ ấy nếm thử cảm giác hai mắt không nhìn thấy gì.

"Tham gia lễ tạ ơn phải mặc dạ phục đúng không?" - Nhanh chóng ném những lo lắng vừa nảy ra sau đầu, Đường Hoan chuyển chủ đề.

Thật ra, tận sâu trong lòng, cô cực kỳ hưng phấn, dù sao thì đứa nhỏ nhà mình có tiền đồ, là ai cũng không kim nén được mà kích động, muốn khoe với mọi người.

"Đúng." - Túc Ảnh lẳng lặng nhìn cô.

Thi đỗ đại học chỉ là một phần trong kế hoạch nên cậu không hề cao hứng, nhưng, có người vui vì cậu, xem ra... cũng khá tốt!

"Nhưng chị không có dạ phục."

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi mang cô đi mua."

Túc Ảnh gọi điện cho Hoàng Mao, sau đó mang Đường Hoan ra ngoài.

*

**

Thấy ông lớn Túc Ảnh..... lại lại lại dắt theo chị gái, Hoàng Mao đã không còn cảm thấy kinh ngạc nữa.

Ngày thường, con người Túc ca cực kỳ tâm tối, khó có ai có thể khiến Túc ca nhún nạy dẫn theo bên người như vậy.

"Túc ca, cửa hàng này là cửa hàng chúng ta ngầm không chế, chuyên làm dạ phục và váy cưới."

Túc Ảnh gật đầu: "Mang dạ phục ra cho cô ấy thử."

Đường Hoan lên tục thử vài bộ dạ phục. Đa số người bán hàng trong các cửa hàng dạ phục xa hoa kiểu này đều có ánh mắt rất độc, những bộ đồ được họ mang ra đều gói đúng chỗ ngực, làm nổi bật vẻ thanh thuần, cổ điển của người phụ nữ, lại mang theo chút quyền rũ.

Váy dài chạm đất, vai ngọc lộ một nửa, phần lưng trống không.

"Đôi, không mặc cái này."

Hoàng Mao thắc mắc: "Túc ca, sao lại không? Bộ này rất đẹp mà!"

Khí chất và dáng người của Đường Hoan, nếu được phô bày toàn bộ, còn ai để ý đến đôi mắt mù của cô. Nếu cô không phải chị gái của Túc ca, y cũng muốn ngắm nhìn nhiều thêm một chút!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Đế Vương thế giới ngầm (38)

"Còn nữa, nếu mặc bộ này, chắc chắn chị của Túc ca sẽ làm toàn trường kinh ngạc vì quá đẹp, có khi còn tìm về một ông anh rể cho Túc ca ấy chứ!" - Không sợ chết, Hoàng Mao đề nghị.

"Ai nói cô ấy sẽ lấy chồng?" - Lập tức, Túc Ảnh trở nên lạnh lẽo.

"Túc... Túc ca....." - Hoàng Mao dần mất, theo bản năng hỏi lại - "Chị ấy chắc tầm hai mươi tư, hai mươi lăm, cũng... cũng đến lúc ha?"

Ánh mắt Túc Ảnh sắc như dao, Hoàng Mao sợ tới mức không dám nói hết nửa câu còn lại. Y vô cùng tủi thân, y có nói sai gì đâu, phải chăng tâm tình Túc ca hôm nay không được tốt?

(nếu không đọc truyện tại www.wattpad.com/user/DiepHoLy thì bạn đang đọc truyện tại những trang ăn cắp. Đừng tiếp tay cho trộm cắp kiếm lợi từ truyện được edit phi lợi nhuận)

.....

Đường Hoan thử quần áo nhiều đến mức mất kiên nhẫn.

"Bộ này khó coi, bộ kia cũng khó coi, rốt cuộc là cửa hàng này có vấn đề hay thẩm mỹ của em có vấn đề?" - Đường Hoan xoa eo, nhìn dáng vẻ thì xem ra cô sắp bùng nổ.

Túc Ảnh lướt qua rất nhiều bộ dạ phục, sau đó nhanh chóng chọn một bộ rồi đi về phía Đường Hoan: "Tôi cảm thấy bộ này đẹp nhất, những bộ vừa rồi đều không xứng với khí chất của cô."

Tâm tình Đường Hoan lập tức từ nhiều mây chuyển đẹp.

Bất cứ người phụ nữ nào khi nghe được hai từ "khí chất" thì đều không tự chủ được mà nở ruột nở gan.

Advertisement / Quảng cáo

Không xứng với khí chất của cô..... chắc chắn! Khí chất của cô phải cao quý đến nhường nào đây? Trong lòng, Đường Hoan cực kỳ đắc ý. Dưới sự trợ giúp của nhân viên, cô mặc vào bộ dạ phục Túc Ảnh đã chọn cho mình. Tuy rằng hai mắt không nhìn thấy gì nhưng vì câu nói vừa này của Túc Ảnh, cô cảm thấy khí chất của mình hiện tại đã tăng thêm vài bậc.

Đứng một bên, Hoàng Mao: "....."

Thẩm mỹ của Túc ca..... Có phải "một lời khó nói hết" đúng không?

Bộ dạ phục màu đen này, mặc lên cứ như phu nhân tuổi trung niên trong giới thượng lưu vậy. Tuy nó lộng lẫy, sang trọng nhưng nếu Đường Hoan mặc nó, hơi thờ thanh tú độc đáo của cô sẽ bị che lấp, chỉ còn lại một chữ "tục". Quan trọng nhất là bộ dạ phục này rất rộng, chỗ nên lộ thì không lộ, chẳng thể phô ra dáng người đẹp đẻ của Đường Hoan.

"Đẹp không?" - Đường Hoan chẳng hề hoài nghi Túc Ảnh.

Mặt không đỏ, tim không đập nhanh, Túc Ảnh đáp: "Khá xinh đẹp."

Hoàng Mao: "....."

Túc ca, anh nói vậy, lưng tâm không đau sao?

Bất ngờ một người tàn tật, hơn nữa, người đó còn là chị anh, thật sự nên ư?

*

Advertisement / Quảng cáo

**

Lễ tạ ơn thầy cô của lớp Túc Ảnh cực kỳ long trọng.

Là học sinh giỏi nhất, Túc Ảnh xuất hiện, tất nhiên sẽ được nhiều người chú ý. Đối với ánh nhìn của người khác, lòng Túc Ảnh không chút gợn sóng cũng chẳng có cảm giác gì. Cậu nâng Đường Hoan ngồi vào chỗ, sau đó lẳng lẳng gắp đồ vào bát cô trong lúc ăn cơm.

"Là lúc tôi phải lên sân khấu diễn thuyết, sau khi diễn thuyết, tất cả học sinh sẽ thay phiên kinh rượu thầy cô, đến lúc đó, phụ huynh sẽ bắt đầu đi lại nói chuyện với nhau. Cô ngồi im ở chỗ này, đừng đi lung tung, nếu có người mời rượu, không cho phép cố uống."

Túc Ảnh vừa lột tôm cho Đường Hoan, vừa thấp giọng dặn dò. Đừng để đến lúc say lại rước thêm phiền toái cho cậu.

Đường Hoan không kiên nhẫn, xoa xoa đầu Túc ảnh: "Chị em lớn như vậy rồi, đương nhiên làm gì cũng có chừng mực, còn cần em dạy?"

Đầu tóc Túc Ảnh trở lên bù xù. Cảm nhận được ý cười của người ngồi cùng bàn, cậu nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhìn rồi lại nhìn.

Trong mắt ai đó, Túc Ảnh thân mật với một người phụ nữ trẻ tuổi là chuyện cực kỳ khó tin. Người phụ nữ này là ai?

Cách bàn Đường Hoan khá xa, một đôi mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô, mang theo vài phần chán nản và không vui.

Khí Túc Ảnh lên sân khấu diễn thuyết, rốt cuộc thì chủ nhân của đôi mắt sáng quắc kia cũng không kìm nén được nữa, đi qua tìm Đường Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 149: Đế Vương thế giới ngầm (39)

"Xin hỏi chị với Túc Ảnh... có quan hệ gì?"

Người phụ nữ này trang điểm rất nhẹ nhàng, nhìn khá thanh nhã xinh đẹp, hai má còn mang theo chút phúng phính của trẻ con, nếu không phải mặc đồ già dặn, có khi cô bé còn tưởng người phụ nữ này nhỏ tuổi hơn mình.

Chào ôi, bạn nữ vừa tới hình như đang ghen tuông nha! Lòng Đường Hoan ngập tràn bất quá[1], không ngờ đáng về tên gấu nhỏ nhà mình hết kẻ chủ cô sinh[2] mà lại là đối tượng yêu sớm của người khác, hơn nữa, người đó còn là một cô bé dũng cảm, ghen cũng ghen cực kỳ tự tực tiếp.

[1] bất quá: ngày nay được dùng với nghĩa quá mức tò mò, nhiều chuyện, thích hóng hớt các tin đồn nhảm.

[2] chủ cô sinh: chủ định cô độc cả đời.

"Chị là chị gái của Túc Ảnh, sao thế?" - Đường Hoan cười tủm tỉm, hỏi ngược."

"Chị... chị gái của Túc Ảnh...." - Giang Nhã Ly lập tức xấu hổ, mặt mũi đỏ bừng, lắp bắp nói.

Được người trong nhà chiều chuộng đến mức kiêu căng, cô bé vẫn luôn thích Túc Ảnh nhưng lại ngượng ngùng chưa nói. Hôm nay thấy cậu mang theo một người phụ nữ trẻ tuổi tới, hai người còn cực kỳ thân mật, người phụ nữ này nhìn kiểu gì cũng không thể là mẹ của Túc Ảnh, vì thế, cô bé nhất thời xúc động, hùng hổ chạy tới hỏi Đường Hoan xem cô và Túc Ảnh là gì của nhau.

Advertisement / Quảng cáo

Đầu óc của cô bé quả thật hết cơn heo! Chỉ nghĩ người phụ nữ này không thể là mẹ Túc Ảnh, lại không nghĩ tới cô có thể là chị của Túc Ảnh hay không. Ghen tuông, khiến người ta mất lý trí!

Giang Nhã Ly hận không thể đâm ngực dậm chân. Cô bé cố gắng lấy lại bình tĩnh, ngồi xuống cạnh Đường Hoan, tự nhiên, rộng rãi giới thiệu: "Chị, xin chào, em là bạn của Túc Ảnh."

Không giới thiệu là "bạn cùng lớp" mà giới thiệu là "bạn", Đường Hoan ngẫm hiểu nhưng vẫn cười và trêu trọc: "Là bạn gái của Tiểu Ảnh hả?"

Giang Nhã Ly sưng sỏ, lên tục xua tay: "Không phải, không phải ạ...." - Sau đó nhỏ giọng lẩm bẩm một câu - "Ít nhất thì tạm thời còn chưa phải."

Đứng trên sân khấu, thấy bên cạnh Đường Hoan đột nhiên nhiều thêm một người, Túc Ảnh nhui mày theo bản năng.

"Tiểu Ảnh nhà chị tuy có chút lạnh lùng nhưng vẫn rất thiện lương, đối xử với người khác cũng vô cùng tốt." - Nhắc tới con gấu nhỏ lớn lên trong sự chứng kiến của mình, Đường Hoan cười đến mức mắt cong cong thành hình trăng non, vừa bắt đầu nói là chẳng kiềm chế được.

Giang Nhã Ly cũng muốn hiểu thêm về Túc Ảnh nên lắng nghe cực kỳ nghiêm túc, hận không thể mang sách vở ra để ghi chép!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nói đến mức miệng đắng đều khô, Giang Nhã Ly cực kỳ săn sóc, đưa cho cô một ly rượu vang đỏ. Phụ huynh tới tham gia lễ tạ ơn thầy cô thường là những người có danh tiếng, đương nhiên đã quá quen thuộc với rượu vang.

Đường Hoan uống một chút, hương vị khá hợp lại không rít miệng, vì thế, lại uống thêm vài ngụm nữa.

Hai người, một lớn một nhỏ, nói chuyện vô cùng vui vẻ, không khí cực kỳ hài hòa.

Đường Hoan thăm căn nắc, cô là người mù, không dễ gã chồng, tên gấu nhỏ Túc Ảnh vừa nhìn đã thấy giống một tên chủ cô sinh, nếu cậu "dám" sẵn được một người vợ thì quả hoàn mỹ rồi.

Cụng chén cạn ly, một ly nối tiếp một ly.

Lúc này, Túc Ảnh đã diễn thuyết xong, đang đứng trên sân khấu tiếp nhận lời khen của các vị phụ huynh và giáo viên, ngay sau đó, học sinh phải thay phiên nhau kính rượu thầy cô. Khi nhìn thấy Đường Hoan bưng chén rượu lên, lòng Túc Ảnh rơi lộp bộp, nhưng, người đi đầu kính rượu thầy cô lại là cậu, cậu không thể thoát thân, chỉ có thể nghiêng rằng nghiêng lợi.

"A, kính rượu thầy cô, chị, em xin lỗi, em phải rời khỏi một lát." - Giang Nhã Ly vội vàng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Đế Vương thế giới ngầm (40)

Vừa nãy chỉ có mình Giang Nhã Ly nói chuyện với Đường Hoan, sau khi cô bé rời đi, nguyên cả bàn bắt chuyện với Đường Hoan.

"Thì ra Túc Ảnh là em trai của cô!"

Vị phụ huynh ngồi cùng bàn không tự chủ được mà cảm khái: "Đứa nhỏ này về sau chắc chắn sẽ rất có tiền đồ....."

"Nào nào nào, tôi kính cô một ly, chúc lệnh đệ[1] tương lai sáng láng!"

Phụ huynh tới chúc rượu không ngừng, Đường Hoan cũng cực kỳ cao hứng, đứa nhỏ nhà mình có tiền đồ, ai lại không vui cơ chứ?

Vì thế, người nào tới, Đường Hoan cũng không cự tuyệt, uống nhiều thêm mấy chén.

Ừ, mấy chén, một chút rượu mà thôi.

[1]lệnh đệ: cách gọi em trai của người đang đối thoại với mình một cách tôn trọng, nghiêm trang, nghiêm túc hơn bình thường.

*

**

Sau khi kính rượu thầy cô, Giang Nhã Ly nắm chặt tay, lấy hết can đảm chạy lên sân khấu, nơi Túc Ảnh vừa diễn thuyết, cầm mic lên.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy thường ngày Túc Ảnh rất lạnh nhạt, cũng không thích giao lưu với người khác nhưng chị cậu vừa nói, thật ra cậu là người mặt lạnh tâm nóng, hơn nữa, chị cậu còn rất thích cô bé, như vậy chẳng phải cô bé cũng nên tranh thủ một

chút để có được tình cảm của cậu? Và lại, vừa gặp người lớn trong nhà Túc Ánh, cô bé đã được chị cậu, Hoan Tâm tỷ tỷ thích, với cả, nếu không có gì ngoài ý muốn, đây sẽ là lần gặp cuối cùng trong thời phổ thông, một số chuyện nếu không nói ra miệng thì có khi cả đời Túc Ánh cũng không biết, chờ cậu vào đại học sẽ gặp nhiều người tốt hơn, được nhiều cô gái thích hơn!

"Bạn học Túc Ánh, tớ..... tớ thích cậu!" - Giang Nhã Ly hít sâu một hơi, hồ lớn như thể muốn đập nổi chìm thuyền.

Hả? Ai vừa nói thích tên gấu nhỏ nhà cô vậy?

Đường Hoan mơ màng xoay người về phía âm thanh phát ra.

Lúc này, Túc Ánh đã đi tới cạnh cô. Nhìn thấy hai má cô như rặng mây đỏ ửng, đáng vẻ mờ mịt ngáy thò, trong lòng cậu lập tức nổi lên dự cảm xấu.

Rốt cuộc thì cô đã uống bao nhiêu?

Xem ra còn say nghiêm trọng hơn lần trước!

Còn người vừa thổ lộ trên sân khấu..... Túc Ánh không để vào mắt, cũng chưa từng chú ý tới.

Đường Hoan lung lay đứng dậy, mãi cũng không thể đứng vững nên gục luôn vào ngực Túc Ánh. Sau đó, cô lại cực kỳ kiên cường bắt khuất mà đứng thẳng lên, nghiêm trang nhắc nhở: "Bạn Túc Ánh, có người vừa nói thích em."

Giọng cô khá lớn và vang, giọng của những con ma men bình thường cũng đều vừa to vừa vang như vậy. Người nào người nấy đều nghe thấy giọng cô, sau đó toàn hội trường rơi vào im lặng, tựa như tất cả đều chờ "nam chính" đáp lại.

Thậm chí, không ít phụ huynh còn đang thâm cảm khái, tuổi trẻ thật tuyệt, có thể dũng cảm theo đuổi tình yêu như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

"Bạn học Túc Ánh, tớ thật sự thích cậu." - Giang Nhã Ly vô cùng khẩn trương, nhắc lại lần nữa.

Túc Ánh lạnh lạnh nhạt nhạt đáp: "Tôi không thích cậu."

Trên khuôn mặt cô bé hiện rõ vẻ mất mát, hốc mắt đỏ lên, nhưng vẫn kiên cường không khóc thành tiếng: "Vậy cậu, có thể thử thích tớ, cho tớ một cơ hội không?"

"Không thể." - Túc Ánh lạnh nhạt, nói như chém đinh chặt sắt.

Giang Nhã Ly không nhịn được nữa, cô bé nghĩ tới vô số trường hợp bị cự tuyệt uyển chuyển nhưng lại chưa từng nghĩ mình sẽ bị cự tuyệt dứt khoát như vậy, không có lấy một con đường sống.

Giang Nhã Ly khóc lóc chạy ra khỏi tiệc rượu, nhưng Túc Ánh lại chẳng có ý định đuổi theo.

Hiện tại, gần xanh trên thái dương cậu nổi lên cực kỳ rõ ràng, trong lòng cậu xuất hiện ý nghĩ muốn đánh người!

"Chị nóng, chị muốn cởi quần áo!" - Đường Hoan vận vẹo, xoay đi xoay lại trong lòng Túc Ánh, nếu không phải cậu đang giữ chặt cô thì có khi cô đã thật sự lột dạ phục ra rồi.

"Giờ chưa thể cởi! Rất nhiều người đang nhìn!" - Túc Ánh nhẫn nại, thấp giọng nói.

"Vậy em che kín mắt bọn họ lại đi...."

Túc Ánh: "....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Đế Vương thế giới ngầm (41)

Đường Hoan quá âm ỉ. Cảm thấy khổng chế cô có chút khó khăn, Túc Ánh đành phải vội vàng đưa cô ra khỏi tiệc tạ ơn giáo viên.

Chờ Hoàng Mao lái xe tới, Túc Ánh lập tức mang Đường Hoan rời đi.

Đặng ấy cho Đường Hoan lên xe sẽ ngoan ngoãn?

Không, cô bắt đầu diễn lại cảnh vừa xảy ra.....

"Bạn học Túc Ánh, tớ thích cậu!"

"Tôi không thích cậu!"

"Bạn học Túc Ánh, cậu có thể thử thích tớ không?"

"Không thể!"

Đường Hoan vụng về diễn hai nhân vật, sau đó bắt đầu cười, cười đến mức nghiêng ngả.

Hoàng Mao căng thẳng đến mức đỏ mồ hôi lạnh, quay đầu hỏi: "Túc ca, chị ấy... lại say rồi ă?"

Đường Hoan xoay về phía y, cười hi hi: "Chị đây không say! Nào, tiểu mỹ nữ, để chị ôm một cái....."

Hoàng Mao: "....." Sợ đến mức quay đầu nghiêm túc lái xe. Y, tiểu mỹ nữ? Vậy mà còn nói không say?

Sắc mặt Túc Ánh đen như đáy nồi: "Bù Hoan Tâm!" - Cậu nghiền răng nghiền lợi.

"Gọi bố đây cái gì?" - Đường Hoan đáp trả vô cùng khỉ phách, sau đó vươn tay sờ đầu Túc Ánh - "Ồ, tiểu ca ca đẹp trai ghê, chị thích, để chị hôn cái nào."

Advertisement / Quảng cáo

Hoàng Mao quá hoảng, không cẩn thận dẫm vào chân ga.

Đường Hoan "tập kích" mặt Túc Ánh. Túc Ánh tức đến mức cắn chặt răng, trời biết "phẩm chất" của cô khi thật sự say rượu lại mới lạ và độc đáo thế này.

Một người mù có thể nhìn thấy ai đẹp?

Xe đột ngột tăng tốc, Đường Hoan không kịp phòng bị, nghiêng đổ về phía trước, xui xẻo thế nào mà hôn luôn lên môi Túc Ánh.

Nhìn thấy tất cả qua kính chiếu hậu, Hoàng Mao cảm thấy ngày chết của mình không xa. Tồn Thọ rồi!

Đường Hoan còn vươn lưỡi liếm liếm.

đó ngồi xồm bên giường. Ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve theo từng đường nét trên khuôn mặt Đường Hoan, sóng gió nơi đáy lòng cậu dần dần rút đi, biến thành trầm ổn, bình tĩnh.

"Cô ngốc ghêếc như vậy, mắt còn không nhìn thấy, gãi cho người khác thì chỉ có thể bị người ta bắt nạt, ở lại cạnh tôi cũng rất tốt, đúng không?"

Túc Ảnh cực đoan lại bá đạo, kể cả là chị gái thì cậu cũng không cho phép người đàn ông nào chen vào cuộc sống của mình, còn để cậu phải gọi một tiếng anh rể. Huống chi, cô đâu phải chị gái của cậu, cậu chưa từng tâm phục khẩu phục gọi cô là chị! Vậy nên, là chị em, hay là một mối quan hệ khác thì người định đoạt là cậu, không phải sao?

*

* *

Đường Hoan ngủ dậy, Túc Ảnh đã làm xong món ăn Trung Quốc và rời nhà.

"Trên bàn có đồ ăn, cô bỏ vào lò vi sóng ba phút, chờ một lát rồi lấy ra, nếu không sẽ bỏng tay." - Khi đang bàn bạc bước tiếp theo để mở rộng thế lực với Hoàng Mao và cấp dưới, Túc Ảnh thỉnh thoảng lại lấy điện thoại ra xem.

Xem gì?

Hoàng Mao biết.

Camera trong nhà Túc ca là sáng nay, y vội vàng trang bị sau khi nghe được lệnh của Túc ca. Túc ca nói gì mà đi học đại học nên lo lắng người mù ở nhà một mình không an toàn, muốn lắp camera theo dõi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Đế Vương thế giới ngầm (43)

Hoàng Mao có thể hiểu được cảm giác mới mẻ khi vừa trang bị camera theo dõi nhưng Túc ca à, ông lớn ngài có cần thiết cứ hai phút lại bỏ ra xem một lần không?

Túc Ảnh gọi điện là lúc Đường Hoan vừa tỉnh.

Sau khi say rượu, đầu óc cô đau nhức, mơ mơ màng màng hỏi: "Sao em lại biết chị vừa tỉnh một cách trùng hợp như vậy nhỉ?"

Theo bản năng, Túc Ảnh căng thẳng, có lẽ những người làm trái lương tâm đều sẽ phản ứng như vậy.

Sau đó, cậu lại nghe thấy Đường Hoan tự nhủ: "Chẳng lẽ đây chính là tâm linh tương thông trong truyền thuyết?" Sống lâu với nhau thì cũng "get" luôn kỹ năng của những cặp sinh đôi?

"Nhanh đi ăn cơm!" - Túc Ảnh nói.

Đường Hoan cự tuyệt: "Chỉ không ăn, không thấy ngon miệng, chị muốn tiếp tục ngủ..."

Giọng nói ghêếc, dễ thương khi vừa tỉnh dậy của cô khiến Túc Ảnh không tự chủ được mà nghĩ tới những âm thanh nũng nịu, tiếng khóc rung rức trong mơ, lập tức, tai cậu đỏ ửng.

"Ngoan, đi ăn cơm, nếu cô nghe lời, chờ khai giảng, tôi sẽ dẫn cô thăm quan trường đại học."

Vì vẫn buồn ngủ nên Đường Hoan chẳng hề phát hiện giọng điệu của Túc Ảnh không thích hợp đến mức nào.

Còn những người nghe được lão đại nhà mình đột nhiên nói chuyện dịu dàng thì... quay sang nhìn nhau.

Advertisement / Quảng cáo

Túc ca trúng tà?

Túc ca yêu đương?

Chắc là Túc ca có phụ nữ rồi!

Chờ tất cả mọi người đều lui xuống, chỉ còn lại Hoàng Mao, Túc Ảnh hỏi ngắn gọn: "Có cách nào khiến một người phụ nữ thích..."

Dừng lại suy nghĩ một chút, Túc Ảnh nói tiếp: "Thích một người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình?"

"Túc ca, việc này thì tùy trường hợp! Nếu là một người có diện mạo như em thì hầu như sẽ không có người thích. Nếu có diện mạo như Túc ca thì chỉ cần đứng im một chỗ, đứng nói là một cô gái hơn tuổi, ngay cả heo mẹ cũng sẽ xem trọng Túc ca!" - Hoàng Mao tùy tiện trả lời.

Túc Ảnh: "....."

"Túc ca, người anh thích có phải..." - Hoàng Mao đã có suy đoán mơ hồ nhưng không dám chắc chắn.

Chuyện này... chuyện này... Túc ca chưa từng để lộ ra mình thích... mà!

Không đúng, hình như đã từng có một số biểu hiện nhỏ, chính là lần chọn dạ phục... Túc ca có phản ứng rất mạnh khi nhắc tới chuyện chị gái mình phải lấy chồng, lúc đó y còn chưa "sờ" được điều gì, hiện tại... Má ơi, nếu biết nguyên nhân thật, y nào dám tìm đường chết như vậy!

Túc Ảnh không trả lời, chỉ nhàn nhạt nhìn Hoàng Mao.

Advertisement / Quảng cáo

Lập tức, Hoàng Mao hiểu rõ, y đoán đúng rồi!

"Túc ca, chị ấy chắc chắn sẽ thích anh!" - Nhưng cách "thích" của chị ấy không phải loại anh muốn - "Tình cảm hòa ái, yêu quý của chị ấy dành cho anh, em cảm thấy có chút không ổn."

"Vậy đi Túc ca, em sẽ giúp anh nghĩ cách theo đuổi phụ nữ! Chúng ta đi từng bước một, chắc chắn "nước sẽ chảy thành sông"!"

*

* *

Từ khi phát hiện ra tâm tư của mình, Túc Ảnh càng thêm nhay bén với thái độ Đường Hoan dành cho cậu.

Cậu nhìn cô như một người phụ nữ, nhưng có vẻ cô không coi cậu là một người đàn ông.

Trong lòng Túc Ảnh xuất hiện một cảm giác mất cân bằng cực kỳ vi diệu, cảm giác này xuất hiện vì cậu là người có dự vọng chiếm hữu vô cùng mạnh, vì có gì cậu đã thật sự rung động mà người cậu thích lại không hề phát hiện. Hoặc nói theo cách khác thì, sao cô không đáp lại cho cậu một tình cảm ngang bằng, giống nhau?

Lòng Túc Ánh cực kỳ khó chịu nhưng đây đâu phải chuyện có thể nản lại trong chốc lát. Kỳ nghỉ hè trước khi khai giảng, cậu nỗ lực ngẫm thay đổi để cô có thể nhìn cậu như một người đàn ông, đáng tiếc, kết quả chẳng ra gì.

Nếu không phải vì nghĩ tương lai còn dài, Túc Ánh thậm chí còn có tâm tư hủy hoại cô!

Sao cô lại trì trệ như vậy? Trì trệ đến mức khiến người khác bức bối.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đế Vương thế giới ngầm (44)

Chuyên ngành Túc Ánh chọn chính là sinh dục học, khi biết, Đường Hoan không khỏi cảm khái từ tận đáy lòng: Tên gấu con nhà mình vốn cố chấp ấy vậy mà lại được bẻ thẳng, muốn hành nghề y, cứu giúp thế nhân.

Túc Ánh...

A, hành nghề y, cứu giúp thế nhân?

Biết trên đời này, thứ có lực sát thương lớn nhất là gì không?

Không phải dao kiếm, cũng chẳng phải vũ khí nóng, mà là vũ khí sinh hóa!

Vì vậy, cả Kha gia và Mộ gia đều nhúng chân vào lĩnh vực đó.

Có năng lực nghiên cứu phát minh trong lĩnh vực sinh dục học mới thật sự chặt đứt được gốc rễ của Mộ Cừu Lãng.

Trường học ở ngay trong thủ đô, cách nhà tầm một tiếng đi xe. Đến ngày khai giảng, Túc Ánh dẫn theo Đường Hoan tới trường báo danh. Khi Túc Ánh đi trên sân trường, lướt qua các nữ sinh, có thể nghe thấy thấp thoáng tiếng khe khẽ nói nhỏ: "Oa, nam sinh vừa này đẹp trai thật! Không biết có người yêu chưa."

"Mất đuôi à, không thấy cậu ấy nắm tay một cô gái sao?"

"Ủ ha, một người mù chống gậy, tình cảm chắc chắn sẽ không lâu dài!"

"....."

Đáy mắt Túc Ánh hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn và một tia rét lạnh.

Đường Hoan không hề so đo khi bị nói là người mù, ngược lại, cô cực kỳ vui vẻ hỏi tên gấu nhỏ nhà mình: "Thế mà mấy cô bé đó lại xem chúng ta là bạn cùng lứa, chẳng lẽ chị được "bảo dưỡng" tốt như vậy?"

Túc Ánh: "....." Cho nên, cô chỉ chú ý đến điểm này?

Advertisement / Quảng cáo

"Đáng tiếc, chị chẳng thể nhìn thấy mình trông như thế nào." - Đường Hoan thờ dài.

Rõ ràng sự chú ý của Túc Ánh và Đường Hoan không hề cùng một kênh.

Đột nhiên, Túc Ánh cảm thấy tức ngực khó thở, bức bối đến mức không quá muốn nói chuyện.

Báo danh xong, Túc Ánh đưa Đường Hoan về nhà.

Đường Hoan nghiêm trang nói với Túc Ánh: "Tiểu Ánh này, học đại học tự do hơn trước rất nhiều, các nữ sinh ưu tú cũng không hề ít....."

Nhìn thì có vẻ Túc Ánh chẳng thêm để ý nhưng thật ra cậu đang âm thầm đoán xem cô sẽ nói gì tiếp theo. Cô muốn cậu chuyên tâm học hành, không đắm chìm vào chuyện tình cảm nam nữ?

"Nếu thích cô bé nào đó thì phải dừng cảm một chút, đừng bỏ lỡ cơ hội tốt nhất."

Túc Ánh ghen một ngum máu.

"Nếu cô có bé nào to tình với em, em muốn cự tuyệt thì cũng đừng cự tuyệt quá thẳng thắn, ít nhất phải để lại chút mặt mũi cho người ta. Không thì thử ở bên nhau cũng được, có khi ở lâu với nhau sẽ sinh ra tình cảm ấy chứ!"

Thử ở bên nhau?

Nụ cười lạnh trên khóe môi Túc Ánh vô cùng tà khí[1].

"Nếu tôi thích người không nên thích thì sao?" - Túc Ánh hỏi đầy ẩn ý.

Thích người không nên thích?

"Tình yêu giữa học sinh và giáo viên à, chị em rất tiến bộ, có thể tiếp thu."

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan không ngờ con gấu nhỏ nhà mình lại trưởng thành sớm như vậy, theo ý của cậu thì khả năng cao là tương lai sẽ có một cuộc tình vô cùng oanh liệt giữa giáo viên và học sinh.

"Yên tâm, em có làm gì đi nữa thì chị cũng sẽ ủng hộ em."

Vỗ vớ bà vai Túc Ánh, Đường Hoan nói lời đầy thâm thúy, cũng... tạo nên một mục tiêu không thể xoay chuyển[2].

Túc Ánh cười đầy ý tứ.

Chị à, đây là tự chị nói đấy nhé!

[1]tà khí: luồng khí xấu vô hình. Ở đây, có thể hiểu, Túc Ánh cười đầy xấu xa, âm mưu, không có ý tốt.

[2]chỗ này tác giả dùng là tạo flag, từ này Diệp mỗ đã giải thích, nó có khá nhiều nghĩa, vì trong hoàn cảnh này, nghĩa tác giả dùng quá rõ ràng nên Diệp mỗ dịch hần ra, mọi người đọc cũng dễ hiểu hơn.

*

* *

"Mộ gia, thằng nhãi kia đỗ đại học số một, còn chọn ngành sinh dục học, chi lo..."

Mộ Cừu Lãng kẹp một miếng xi gà trên đầu ngón tay, hơi híp mắt, trông cực kỳ thần nhiên và tự tại.

"Lo lắng? Sợ một tên tiểu súc sinh có thể gây ra sóng to gió lớn?"

Tên tiểu súc sinh Túc Ảnh này cũng thật sự có một chút dẻo dai.

Được một người mù thu dưỡng lại có thể học đại học, còn chọn ngành sinh dược học, cũng khá thông minh!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Đế Vương thế giới ngầm (45)

Sau khi đôi tay dính đầy máu tươi, Mộ Cửu Lăng cảm thấy mình đã dần dần mất đi hứng thú với việc giết người lột da, gã thích đặt người lên lò nướng, xem họ dãy dụa trong hốt hoảng hơn.

Mộ Cửu Lăng thật sự tò mò, tên tiểu súc sinh kia sẽ có đáng về và biểu cảm thế nào nếu lại một lần nữa mất đi tất cả những gì mình có?

Việc này thật sự giống nuôi một con vật cưng, để nó tạm thời trưởng thành, sau đó thu lại toàn bộ đồ vật của nó... Nghĩ thôi cũng cảm thấy thú vị rồi!

"Bây chút việc vui, thăm dò trước..." - Dạt dào hứng thú, Mộ Cửu Lăng sai bảo.

*

* *

Sau khi Túc Ảnh nhập học, tất cả mọi người đều biết, bên ngành sinh dược học có một thiếu niên tên Túc Ảnh, mặc áo sơ mi trắng tựa ánh nắng mặt trời, trở thành trắng sáng trong lòng vô số nữ sinh trẻ tuổi. Cậu trầm ổn, bình tĩnh và văn nhã, không hề giống người cùng trang lứa. Cậu như một vị tiên dọa trần, nhìn qua tựa mây gió nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người ta không dám khinh nhờn.

Nhập học chưa được mấy tháng, Túc Ảnh đã nhận được không ít thư tình và quà tặng.

Nhưng ngay sau đó, trong trường bắt đầu xuất hiện lời đồn về cậu.

Lúc đầu, Túc Ảnh đi trên sân trường sẽ nhận được vô số ánh mắt yêu mến và hâm mộ, khi lời truyền dần dần lan ra, những ánh mắt đó biến thành xem thường và khinh bỉ.

Advertisement / Quảng cáo

"Nhìn cũng ra đáng lắm, ai biết lại là người như vậy!" - Nữ sinh đi ngang qua bàn tán xì xào.

"Mẹ là bồ nhí, hồi nhỏ còn là lưu manh, có thể tốt đẹp đến đâu?"

"Không ngờ, cậu ta cao to khỏe mạnh như thế lại cần một người mù nuôi. Đàn ông con trai, chẳng biết có xấu hổ hay không."

Không lâu sau, gần như tất cả mọi người đều biết đại học đứng đầu thủ đô có một tên bại hoại sống nhờ phụ nữ, bám váy đàn bà còn yên tâm thoải mái, trộm tiền, đánh nhau, chẳng chuyện ác nào chưa làm, lịch sử đen tối chất chồng lên là có thể dọa chết người.

Túc Ảnh đi đến đâu cũng bị chỉ trích.

Hình như những người xì xào bàn tán cậu bại hoại đều là những người đã từng khen cậu cao lớn đẹp trai.

"Túc ca, tin tức là do Mộ Cửu Lăng 'thả' ra, có cần giải quyết không?" - Khi biết những kẻ mất mặt đó nói bịa đại nhà mình như vậy, Hoàng Mao cực kỳ tức giận.

A, cái gọi là sinh viên của đại học thủ đô cũng chẳng ra gì!

Bọn họ cảm thấy Túc ca không ra đầu vào đầu, nhưng, bọn họ có nghĩ tới Túc ca đã thi đỗ cùng một trường đại học với họ không?

Advertisement / Quảng cáo

"Tạm thời không cần."

Túc Ảnh chẳng thèm để ý.

Đồn đại về cậu chẳng qua chỉ là một đám chó điên cần loạn mà thôi, điều này, ở trung học phổ thông, Đường Hoan đã dạy cậu rồi, không nên so đo với bùn lầy, nếu không sẽ làm giảm giá trị của mình.

Yên tâm thoải mái bám váy đàn bà thì sao?

Bỏ thời gian đi tính toán còn không bằng dùng thời gian đó để nắm bắt thêm nhiều kiến thức sinh hóa. Túc Ảnh khá có hứng thú đối với những nghiên cứu, phát minh trong lĩnh vực này.

Còn Mộ Cửu Lăng..

Túc Ảnh biết, gã giữ lại cậu là vì gã quá tự phụ!

Sớm muộn gì, gã cũng sẽ phải trả một cái giá thật lớn vì sự tự phụ của mình.

"Hai năm nữa, Kha Hạo Vũ về nước. Lúc đó, chúng ta mới thật sự bước lên chiến trường chính."

"Túc ca, còn việc hiệu trưởng trường anh khuyên anh thôi học thì sao?" - Túc ca không tính toán so đo nhưng việc thôi học thì giải quyết thế nào bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Đế Vương thế giới ngầm (46)

Túc Ảnh lạnh nhạt cong môi.

"Giáo huấn lão ta một chút, chẳng phải mọi chuyện sẽ ổn sao?" - Giọng điệu của cậu vô cùng nhẹ nhàng băng qua.

Nhìn không được, Hoàng Mao rung mình. Y cứ tưởng sau khi Túc Ảnh có địa vị cao sẽ đi theo con đường Phật hệ, xem ra, y hoàn toàn sai rồi, Túc ca không thèm để ý tới những lời đồn vớ vẩn ấy mà thôi.

Chỉ cần không dẫm vào điểm mấu chốt của Túc Ảnh, cậu cũng lười để ý đến những tên hề nhảy nhót đó.

"Đánh gãy một chân của lão, độn lão sau này làm việc cẩn thận."

Túc Ảnh nói tỉnh bơ.

*

**

Thầy giáo hướng dẫn chuyên ngành sinh dược học của Túc Ảnh là một vị giáo sư lười thôi, lếch thếch, được gọi là "kẻ điên". Ông là người say mê với nghiên cứu, gần như sẽ không tự dạy sinh viên. Khi đi học, đằng ấy có thể đứng cạnh ông để quan sát nhưng vào đầu được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của mỗi người. Nếu gặp được học sinh có ngộ tính cao, "Kẻ điên" mới nguyện ý nói nhiều thêm vài câu, chứ bình thường, ông chẳng thèm lên tiếng.

Không để ý tới lời đồn vớ vẩn trong trường, Túc Ảnh chuyên tâm theo học giáo sư hướng dẫn của mình, nhìn cứ như có tới hai "kẻ điên" vậy.

Ngày cũng như đêm, trắng đen chẳng phân biệt, hoàn toàn đắm chìm vào những thí nghiệm.

Advertisement / Quảng cáo

Thời gian thấm thoát trôi đi, nháy mắt đã qua hai năm, ngày Kha Hạo Vũ về nước cũng không còn xa.

Túc Ảnh rất có thiên phú trong lĩnh vực nghiên cứu, thậm chí, khả năng của cậu cao đến nỗi người chỉ coi trọng nghiên cứu - Kẻ điên đã bắt đầu chỉ điểm cho cậu.

Điểm thi, đứng đầu.

Kết quả nghiên cứu, đứng đầu.

Khi người khác còn đang gặm sách gặm vở, Túc Ảnh đã bỏ xa họ ở phía sau. Vì vậy, sinh viên trong trường bắt đầu đánh giá cậu, nói cậu có thiên phú nghiên cứu thì đã sao, nhân phẩm vẫn "low" vô cùng.

Mưa gió sau lưng không hề ảnh hưởng tới túc Ảnh.

Mộ Cửu Lăng càng cảm thấy thú vị hơn.

Trước kia, tiểu súc sinh này chỉ cần nghe thấy một lời khó nghe là đã hận không thể xông tới đánh sống đánh chết với người ta, đầu gối sau vài năm ở cùng người phụ nữ mù, tâm tính lại thật sự thay đổi.

Không chỉ thấy Túc Ảnh thú vị, Mộ Cửu Lăng cũng cực kỳ hứng thú với người phụ nữ mù sau lưng cậu. Có thể nuôi một con sói nhỏ, biến nó thành đáng vệ hiện tại, gã thật sự cảm thấy hứng thú đối với người phụ nữ mù này.

*

**

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi đàn xong, Đường Hoan trốn vào một góc, hắt xì rõ to.

Cô cứ cảm thấy có kẻ nào đó mang theo ý xấu nhớ thương mình!

Mộ Cửu Lăng chậm rãi bước vào nhà ăn, sau đó chọn chỗ ngồi gần vị trí đánh đàn nhất, gã ra hiệu bằng ánh mắt cho cấp dưới.

"Này tiểu thư, trông cô khá xinh đẹp, mời cô một bữa cơm nhé, thấy thế nào?" - Nhận được chỉ thị của Mộ Cửu Lăng, tên cấp dưới đi về phía Đường Hoan, nói với giọng điệu vô cùng ngả ngớn.

Đường Hoan lạnh nhạt: "Không thể nào cả, tôi phải đánh đàn."

Tên kia vừa mở miệng đã khiến người ta cảm thấy chán ghét.

Hắn ta cứ như không hiểu tiếng người: "Một con đàn bà như cô điển tút ở nhà hàng không phải vì muốn câu được người giàu có à? Theo tôi, tôi đảm bảo cô không cần vất vả nữa!"

Cái điệu!

Tao đây bảm boss phản diện rồi, cần phải theo cái tên đưa vẹo tào nứ nhà mày?

Đường Hoan toan cầm gậy lên nhưng còn chưa kịp làm gì thì đã nghe thấy một giọng nói vô cùng trong trẻo: "Vị tiên sinh này, nói chuyện thô lỗ với phái nữ như vậy không được hay lắm đâu."

Mộ Cửu Lăng lên sân khấu, đương nhiên cấp dưới của gã sẽ giả bộ hãi rồi đi.

Nhìn người phụ nữ trước mặt, Mộ Cửu Lăng nhủ thầm, hình như... cũng chẳng có gì đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Đế Vương thế giới ngầm (47)

Khi Đường Hoan tan tằm, ngoài trời đổ mưa to.

Đường Hoan đang chờ Hoàng Mao tới đón. Tên gấu nhỏ nhà cô đã từng nói cô không cần đi đánh đàn nữa nhưng cô không đồng ý. Một người mù chẳng có việc để làm, ngày nào cũng ở trong nhà, đầu phải heo cơ chứ, và lại, cô gặp ngay cái hệ thống rác rưởi, không hề cho bàn tay vàng, đương nhiên phải tự học thêm chút kỹ năng.

Chờ rồi lại chờ, Hoàng Mao vẫn chưa tới.

Đường Hoan cảm thấy vô cùng kỳ quái, rõ ràng mỗi ngày, vào thời gian này, Hoan Mao sẽ đứng giờ tới đón cô, hiện tại đã qua nửa tiếng, ấy thế mà chưa thấy y đâu.

"Tiểu thư Bù, đã muộn rồi, trời lại mưa, hay để tôi đưa cô về?" - Mộ Cửu Lăng cầm ô đi tới.

Theo bản năng, Đường Hoan thấy quái quái, tuy người đàn ông này vừa giải vây cho cô nhưng cô vẫn cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Cô gọi cho Hoàng Mao, không ai nghe điện thoại. Con mưa này chẳng biết bao giờ mới tạnh, vì vậy, dưới sự mời mọc nhiệt tình của người đàn ông, Đường Hoan lên xe gã.

[Tĩnh —— Ký chủ thân ái, chúc mừng cô gặp mặt khí vận chi tử - Mộ Cửu Lăng!]

Khi Đường Hoan được Mộ Cửu Lăng đưa tới bên xe, khom lưng định ngồi vào ghế phụ, hệ thống rác rưởi luôn giả chết đột ngột xồng ra nói một câu.

Chân Đường Hoan lập tức mềm nhũn, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống cạnh xe.

"Tiểu thư Bù, cô không sao chứ?"

"Không, không có việc gì!" - Đường Hoan gần như là nghiền răng nghiền lợi mới nói hết câu.

Advertisement / Quảng cáo

Mộ! Cừu! Lãng!

Là gã đàn ông cực kỳ biến thái Mộ Cừu Lãng!

Cái đêch mẹ chứ!

Trước đó cậu làm gì, vì sao không nhắc tôi sớm hơn?

Đường Hoan trầm mắng một vạ câu thơ tục.

[Ta vừa ngủ nha! A, không đúng —— ta hôn mê!]

Đường Hoan.....

Mẹ nó, rác rưởi!

Sau khi biết người bên cạnh là Mộ Cừ Lãng, Đường Hoan cảm thấy toàn bộ cơ thể mình đều đang run rẩy, cả người không tự chủ được mà cứng đờ.

"Tiểu thư Búi, hình hư cô... đang căng thẳng?"

"Tôi lo anh là kẻ xấu mà thôi." - Đường Hoan đáp.

Advertisement / Quảng cáo

Có vẻ như Mộ Cừu Lãng không ngờ cô lại trả lời thẳng thắn, dứt khoát như vậy: "Tiểu thư Búi, cô thật là.... thú vị."

*

**

Hoàng Mao không kịp đón Đường Hoan là có nguyên nhân.

Hai giờ trước, tại tòa nhà thí nghiệm của trường đại học.

Hoàng Mao thờ hồn hèn kiêu ngạo một cái xác ra khỏi phòng thí nghiệm, sau đó mò lên mái nhà. Nhìn thấy không có ai, y ném luôn cái xác xuống giữa nền cỏ dại phía dưới tòa nhà.

Quay về phòng thí nghiệm, Túc Ánh đang ngồi trên ghế. Cậu mặc blouse trắng, máu tươi thấm đẫm phần áo trên vai cậu.

Dưới đất là một sinh viên cũng đang mặc áo blouse, hần ta bị đánh không nhẹ, liền tiếp thấp giọng xin tha: "Túc Ánh, tôi không hề muốn hại cậu, nhưng tôi thật sự thiếu tiền, tôi không cố ý! Nể tình chúng ta chung phòng kí túc xá, cậu tha tôi đi đi!"

Túc Ánh động vào miếng pho-mát của Kha gia, đương nhiên sẽ gây thù với những kẻ khác. Tốc độ mở rộng thế lực của cậu quá nhanh, không tránh khỏi việc bị theo dõi.

Chẳng qua, cậu không ngờ, lần này đối phương lại bắt tay với bạn cùng phòng cậu.

Tên cùng phòng nói nghiên cứu lần trước có phát hiện vô cùng lớn, gọi cậu tới xem xét. Túc Ánh nghĩ rằng mình chỉ đi một lát rồi qua đón Đường Hoan, cậu đâu biết bản thân sẽ gặp nguy hiểm suýt nữa thì mất mạng. Đối phương phất tới một sắt thủ, may mà những thứ cậu học được trên sân đấu quyền anh cũng toàn là sắt chiêu nên mới thoát khỏi cái chết không chỗ chôn thân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Đế Vương thế giới ngầm (48)

"Túc ca, giải quyết hần như thế nào?" - Hoàng Mao cũng biết tên mặc áo blouse trắng này. Hần ta coi như là một người có tài, thường ngày, Túc ca rất tán thưởng hần, biết điều kiện nhà hần không tốt, còn giúp đỡ nhiều lần. Ai ngờ, hần ta lại là sói mất trắng!

"Mang đi."

Ngon cái và ngon trò của Túc Ánh không ngừng cọ xát vào nhau, thể hiện tâm tình bực bội của cậu.

Đến tận khi ngồi lên xe, đi ra khỏi trường học, cậu vẫn còn bực bội. Cậu chưa từng giết người, tên sát thủ kia là kẻ đầu tiên mà cậu giết.

Cậu không xuống tay nặng nề với người thân quen, nếu bị ai đó bức bách đến mức tàn nhẫn, cậu cũng chỉ bẻ chân kẻ đó mà thôi.

Giết người là việc sẽ gây nghiện, một khi bắt đầu thì không có cách để kết thúc, đặc biệt là lúc cậu cảm nhận được trong xương cốt không ngừng kêu gào giết chóc, giết tất cả những kẻ gây bất lợi cho mình.

Bên ngoài mưa to như trút nước, Túc Ánh lạnh lùng nhìn bạn cùng phòng.

Người nọ run rẩy, co rúm lại, không dám nhìn thẳng vào cậu.

"Giết đi." - Túc Ánh nghe thấy giọng nói của chính mình.

Không giết, đêm nay tiếng gió sẽ lộ ra. Nếu giết người có thể khiến mình bình an, vì sao lại không giết?

"Sau đó giải quyết cả camera theo dõi của trường." - Túc ánh sai bảo.

"Túc ca, anh có muốn xử lý vết thương không?"

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ánh nhìn mảng máu trên vai: "Cậu đưa tôi về nhà trước, giải quyết hần ta sau."

Vì thế, Hoàng Mao lái xe đưa Túc Ánh về nhà rồi mới rời đi.

Khi Đường Hoan gọi điện, Hoàng Mao đang bận giết người diệt khẩu, không hề chú ý xem ai gọi mình.

Túc Ánh tẩy rửa trong phòng tắm rất lâu mới rửa hết được mùi máu tươi nhưng cậu lại chẳng thể rửa sạch những nỗi lo trong lòng. Người bên cạnh lại là người hại mình, sao cậu có thể không lo nghĩ cơ chứ. Ngoại trừ nỗi lo đó, còn có vô số khổ liệt bên ngoài, những kẻ phản bội cậu, hại cậu, sớm muộn gì cũng có ngày cậu đưa chúng xuống địa ngục!

Đi ra từ phòng tắm, bôi thuốc lên vết thương, Túc Ánh nhìn đồng hồ.

Mười giờ bốn mươi lăm.

Đột nhiên, Túc Ảnh nhớ Hoàng Mao đã bị cậu sai đi làm việc, người phụ nữ kia chưa về là vì Hoàng Mao quên đi đón. Lập tức, trong lòng dâng lên nỗi sợ, cậu vội vàng gọi điện cho Đường Hoan

"Cô đang ở đâu?" - Sau khi có người bắt máy, Túc Ảnh lập tức hỏi. Cậu trầm ào não, đêm nay tinh thần không yên ổn, việc quan trọng như vậy mà cậu lại quên.

Ngón tay Đường Hoan bắt đầu run lên. Tên gấu nhỏ nhà mình gọi điện ngay khi cô đang ngồi cạnh gã biến thái Mộ Cửu Lăng, quả thật không còn cái hồ nào hơn cái hồ này.

"Chỉ... đang trên đường về nhà."

"Trời mưa to, cô đứng đợi ở điểm bus, đừng gọi xe ngoài, tôi đi đón cô!" - Giọng điệu của Túc Ảnh có chút gấp gáp.

Advertisement / Quảng cáo

Cô là một người mù, nếu gặp phải tên lái xe không có ý tốt, thì sao có thể phản kháng được.

"Tiểu Ảnh, không cần đâu. Có... có một người bạn đưa chị về rồi, em đừng lo cho chị." - Đứng lo lắng cho chị mà à à à, chị sợ tên Mộ Cửu Lăng biến thái chết tiệt này biết em lo cho chị, chị sẽ chết nhanh hơn!

"Bạn gì?" - Túc Ảnh nhủ mày, tra hỏi theo bản năng.

Đường Hoan: "....." Việc này, mẹ nó, thật khó trả lời.

"Hoan Tâm, đi vào con đường này há?" - Mộ Cửu Lăng đột nhiên áp sát vào Đường Hoan, dùng âm thanh trầm thấp, quyến rũ[1] nói bên tai cô.

Đường Hoan:..... Đậu mịa.

Mộ Cửu Lăng không chỉ biến thái, hần ta còn là một kỹ nữ đầy tâm cơ.

Túc Ảnh hận Mộ Cửu Lăng thấu xương, tất nhiên cậu sẽ nhận ra giọng của gã.

Một người bạn đang đưa cô về, "người bạn" này chính là Mộ Cửu Lăng!

[1] giọng nói từ tính (磁性): chất giọng trầm thấp, rất có sức hút với người khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 159: Đế Vương thế giới ngầm (49)

Đường Hoan thầm chửi thề đến khi tới tòa nhà của mình, sau đó, Mộ Cửu Lăng bung ô, mở cửa xe, vươn tay về phía Đường Hoan như một quý ông.

Đường Hoan:..... Cầu xin anh đừng đến gần tôi! Chỉ cần nghĩ tới việc anh là một tên biến thái là tôi đã sợ rồi!

Đường Hoan nín cười từ chối, cô muốn tự xuống xe nhưng tay cô lại bị Mộ Cửu Lăng nắm lấy: "Bù tiểu thư, trời mưa đường trơn, xuống xe cẩn thận."

[Ký chủ thân ái, ta đã nói cho cô nam chính từng ăn thịt người chưa?]

Khi Đường Hoan vừa xuống xe, thêm một lần nữa, không biết từ chỗ nào, hệ thống rác rưởi xông ra, nói với giọng vô cùng nghiêm túc.

Đường Hoan lại giống như khi vừa lên xe, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

May mà Mộ Cửu Lăng phản ứng kịp, nhanh chóng đỡ lấy cô.

May... cái quần què ấy!

Gã gã gã... ăn thịt người?

Đường Hoan sờn tóc gáy. Tiên sư, vì sao lúc này cậu không nói?

[Ô, ta chưa nói à? Nếu chưa nói thì có lẽ không phải ăn thịt người đâu, cô yên tâm, gã sẽ không biến cô thành xá xiu[1] làm nhân bánh bao đâu!] - Hệ thống nói với giọng vô cùng bí ối.

[1] xá xiu: thịt được làm chín bằng cách quay hoặc nướng

Đường Hoan:.....

Cảm giác khi có một cái hệ thống rác rưởi là gì?

Advertisement / Quảng cáo

Tâm tình sẽ giống như thường xuyên được ngồi tàu lượn siêu tốc!

Đường Hoan còn chưa hồi phục, nỗi khiếp sợ to lớn hơn đã tới.....

"Chỉ, cuối cùng chị cũng về rồi!" - Giọng nói của Túc Ảnh vang lên cứ như tiếng của kẻ sát nhân trong màn mưa đêm, cho người ta một cảm giác âm trầm, khủng bố.

Tiếng "chị" đột ngột như vậy khiến chân tay Đường Hoan lạnh lẽo.

Trước kia, tên gấu nhỏ này chưa từng gọi cô là chị.

Thật ra, cô không nên chột dạ mới đúng, cô cũng đâu "có một chân" với Mộ Cửu Lăng.

Cả Túc Ảnh và Mộ Cửu Lăng đều không biết Đường Hoan biết người đưa cô về là Mộ Cửu Lăng, vậy nên cô không thể để lộ bất cứ sơ hở nào, nếu không thì chẳng thể giải thích được.

"Tiểu Ảnh....." - Đường Hoan cảm thấy mình có thể cứu vãn một chút tình hình.

Sau đó, cô phát hiện, tay mình bị nắm, eo cũng bị ôm, Túc Ảnh đã kéo cô lại từ phía Mộ Cửu Lăng. Cậu nhét ô vào ngực cô, sau đó đột ngột bế cô lên: "Chị, mưa rất lớn, em sợ gây chị ướt."

Dứt lời, Túc Ảnh nhìn chằm chằm Mộ Cửu Lăng, ánh mắt cậu tựa ánh mắt của loài sói vậy.

Đã năm năm trôi qua. Năm năm này, cậu bày mưu tính kế, cũng trưởng thành, không cần nguy trang trước mặt Mộ Cửu Lăng nữa.

Và lại, cậu cũng không muốn nguy trang!

Người của tao, mày dám động đến, tao sẽ cạy tất cả để đầu sỏng đầu chết với mày!

Thu được hàm ý trong mắt Túc Ảnh, Mộ Cửu Lăng nhường nãy, nói "Hoan Tâm, em trai em đều như hồ rình mồi với tất cả những người muốn theo đuổi em à?"

Advertisement / Quảng cáo

Lông tóc Đường Hoan dựng đứng.

Cái đầu! Đồ kỹ nữ tâm cơ!

Anh vuốt lại lương tâm và tự hỏi mình xem, anh có chỗ nào là theo đuổi tôi không?

*

* *

Túc Ảnh ôm Đường Hoan lên nhà, mở cửa bước vào.

Trên đường đi, hai người đều im lặng.

Đường Hoan có thể nói cái gì? Cô cũng rất tuyệt vọng!

Chẳng lẽ chủ động giải thích cô và Mộ Cửu Lăng thật ra không hề thân quen?

Vậy thì khác nào tự chui đầu vào lưới, theo lý thì cô là một người mù, sao biết được thù oán giữa Mộ Cửu Lăng và Túc Ảnh chứ.

Cho nên, Đường Hoa chọn ngậm miệng không nói gì.

Nói nhiều sai nhiều.

Túc Ảnh đặt Đường Hoan lên mép giường, sau đó ngồi xổm xuống cời giày và tắt uớt ra cho cô.

"Người theo đuổi? Có nhiều người theo đuổi chị, sao không nói cho em biết, hửm?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 160: Đế Vương thế giới ngầm (50)

"Người theo đuổi? Có nhiều người theo đuổi chị, sao không nói cho em biết, hửm?"

Túc Ảnh ngồi xổm trước mặt Đường Hoan, giọng điệu của cậu chưa có gì quá khích nhưng tìm Đường Hoan vẫn đập bình bịch.

Cầu xin em nói chuyện bình thường một chút!

"Thật... thật ra không phải người theo đuổi....." - Đường Hoan bắt đầu lắp bắp nói chuyện - "Chị thề, là một người qua đường Giáp, thấy chị mù nên có lòng tốt đưa chị về mà thôi!"

Mẹ nó, chị thật sự không liên quan gì tới tên kỹ nữ tâm cơ kia! Nhìn đôi mắt mờ to đầy chân thành của chị mà xem.

Ặc, tại thời khắc cần đến đôi mắt, cửa sổ của tâm hồn thì cô lại là người mù, quả thật có nỗi khổ cũng chẳng nói lên lời!

"Nếu không phải người theo đuổi thì chị khẩn trương cái gì?"

Túc Ảnh nắm lấy chân Đường Hoan, ngón tay ấm áp đặt trên mắt cá chân lạnh lẽo của cô khiến cô có chút kháng cự.

"Hay là, trong lòng chị thật sự giấu giếm điều gì đó?"

"Không có!" - Theo bản năng, Đường Hoan phản bác.

"Nếu không có thì sao hai người lại thân mật như vậy?"

Đường Hoan cảm thấy có chút không thích hợp. Những câu Túc Ảnh ép hỏi không quá liên quan tới Mộ Cửu Lăng mà lại là về ba chữ "người theo đuổi".

"Có người theo đuổi hay không là chuyện của chị, không phải vấn đề em có thể chất vấn." - Cuối cùng thì Đường Hoan cũng cảm thấy mình lấy lại được quyền chủ động.

Advertisement / Quảng cáo

"Không phải vấn đề tôi nên chất vấn? Có cảm thấy tôi không có tư cách đề hỏi?" - Túc Ảnh cười lạnh, hỏi ngược lại.

Đường Hoan cực kỳ căng thẳng, bị khí tràng của cậu áp chế, cô ấp úng nói: "Việc này căn bản không liên quan tới em..."

Đây vốn không phải việc một đứa nhỏ như em có thể xen vào.

Túc Ảnh tức đến mức bật cười, nhắc lại lời cô nói: "Không liên quan đến tôi, haha... Không liên quan đến tôi....."

Đường Hoan càng thêm căng thẳng.

Ngay sau đó, Túc Ảnh rướn người về phía trước, đè lên Đường Hoan.

Cậu cầm chặt mắt cá chân cô, nâng theo đà của mình.

"Em làm gì thế?" - Đường Hoan quát lớn.

Việc này đã vượt qua phạm vi an toàn mà cô có thể thừa nhận.

"Đề cô! 'Làm' cô! Căn tôi nói thẳng hơn nữa không?" - Túc Ảnh dùng một tay khóa chặt hai tay cô - "Hầu như tới nào tôi cũng mơ thấy cảnh này, bây giờ cô còn cảm thấy không liên quan đến tôi không hả?" - Giọng nói của cậu đầy phẫn nộ và kiềm chế.

Cậu căm ghét bất cứ thứ gì, người nào liên quan tới Mộ Cửu Lăng! Nhưng cô lại cứ đứng cùng một chỗ với gã.

Cậu chán ghét việc cô coi cậu là con nít! Nhưng cô chưa từng xem cậu là một người đàn ông!

Advertisement / Quảng cáo

"Túc Ảnh, em dừng lại ngay!" - Sau giây phút ngỡ ngàng, Đường Hoan vừa thẹn vừa phẫn nộ.

"Một lát nữa cô sẽ không muốn tôi dừng lại!"

"Em làm vậy thì khác gì cầm thú chứ!" - Đường Hoan bắt đầu sợ hãi, không ngừng giãy giụa.

"Khi cô nhận nuôi tôi, chẳng lẽ cô không biết người cô nhận nuôi là cầm thú à?" - Túc Ảnh kéo váy cô xuống.

Đường Hoan đã hoàn toàn hoảng loạn. Cô liều mạng giãy giụa, sau đó cắn mạnh vào vai Túc Ảnh.

Vai Túc Ảnh vốn có vết thương, Đường Hoan dễ dàng cắn sâu vào thịt cậu.

Cô lấy hết sức lực bình sinh để cắn, chẳng chút nào buông lỏng. Đau đớn kịch liệt khiến Túc Ảnh run lên, nhưng dù đau đến đâu cũng không bằng đau lòng.

Cậu hơi thả lỏng, Đường Hoan đá mạnh về phía bụng dưới của cậu, sau đó đẩy cậu ra và đứng lên.

"Em chính là một tên cầm thú, súc sinh không có nhân luân, cương thường[1]"

Sau khi rơi vào hoảng loạn, Đường Hoan điên cuồng gào thét.

Cô vừa sợ dục vọng chiếm hữu mà Túc Ảnh đột ngột để lộ ra, vừa sợ cảm giác bất lực khi đối diện với một người đàn ông hóa thân thành sói.

[1] Nhân luân: quan hệ đạo đức giữa người với người; cương thường: được ghép bởi tam cương(nghĩa vua tôi, cha con, vợ chồng) và ngũ thường(nhân, nghĩa, lễ, trí, tín), đây là đạo làm người theo quan niệm Nho giáo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Đế Vương thế giới ngầm (51)

Vừa bị Đường Hoan đá vào chỗ quan trọng nhất, Túc Ảnh đau đến mức không thẳng eo được.

Một lúc lâu sau, cậu mới chậm chậm bò dậy.

Dẫu tay sờ vết thương và dấu răng dính máu trên vai, cậu thấp giọng cười, đáy mắt tụ tập từng con, từng con giọt lóc.

Cầm thú?

Cầm thú không có nhân luân, cương thường?

Túc Ảnh biết mà, từ đầu đến cuối chỉ mình cậu rối rắm, trầm luân.

Là cô muốn nhận nuôi cậu, giờ lại thành vở kịch của mình cậu!

"Bùi Hoan Tâm, mở cửa ra!"

Thiếu niên đã từng gầy yếu, dễ dàng lừa gạt, giờ khắc này đứng trước cửa phòng ngủ, tư thế tựa mưa nổi gió lên, tuyệt đối không hề giống trước đây. Cũng chính lúc này, khí thế của một vị đế vương thế giới ngầm bắt đầu bùng nổ, rất khó để tiếp tục ngụy trang được nữa.

"Tôi không mở! Cút! Cút ra khỏi nhà tôi!"

Advertisement / Quảng cáo

Nghe được giọng nói từ bên ngoài vọng vào, cả người Đường Hoan co rúm lại. Cô không sợ Túc Ảnh, thứ cô sợ chính là hành động không màng bất cứ điều gì của cậu. Cô cực kỳ sợ, sợ Túc Ảnh sẽ đá vỡ cửa, bức cô làm việc mà cô không muốn.

Vì thế, sau khi tức giận quát lên, Đường Hoan lại đau khổ cầu xin: "Nếu em thật sự nhện không được thì tìm người khác đi! Coi như chị cầu xin em! chị là chị của em, sao em có thể làm vậy cơ chứ?"

Tìm người khác?

Túc Ảnh nắm chặt bàn tay, dưới con giận dữ, cậu đá mạnh vào cửa, phát ra tiếng động rất lớn, Đường Hoan sợ đến mức kêu lên một tiếng.

Túc Ảnh vốn là người có lòng tự trọng cao, Đường Hoan cầu xin như vậy gần như đã đâm nát tự trọng của cậu.

Cô cho rằng cậu là loại người gì? Cô cho rằng cậu là đã thú nhất thời bị t*ng trùng lên não ư?

Khi Túc Ảnh đá cửa, tìm Đường Hoan cứ như nhảy thẳng lên cổ, cô cho rằng cậu sẽ đá hỏng cửa luôn. Cô lắng tai nghe, lo lắng đề phòng hành động tiếp theo của cậu nhưng lại không thấy có động tĩnh gì.

Do dính mưa, người Đường Hoan vô cùng ẩm ướt, nhưng vì chuyện vừa xảy ra nên cô không hề để tâm đến đáng vệ vật của mình. Cô ôm chăn ngồi trên giường, vì không nhìn thấy nên chỉ có thể trừng mắt trong bóng đêm, vừa cảnh giác, vừa sợ hãi.

Chẳng biết qua bao lâu, Đường Hoan ngủ thiếp đi, tới khi cô tỉnh lại đã là ngày hôm sau.

Advertisement / Quảng cáo

Cô lo lắng hồi lâu, sau đó thử vén chăn, hé ra một khe hở.....

Trong nhà, trừ cô thì không có hơi thở của người nào nữa, chẳng biết Túc Ảnh đã rời đi từ lúc nào.

Đường Hoan thở dài nhẹ nhõm nhưng lại có chút lo lắng. Hôm qua có phải cô đã quá lạnh lùng, khắc nghiệt rồi không?

Túc Ảnh kiêu ngạo từ tận xương tủy, cô biết. Sau chuyện hôm qua, ngày tháng tiếp theo hai người nên sống chung thế nào, Đường Hoan chẳng thể lường tượng nổi.

*

**

"Túc ca, em cảm thấy nếu chị ấy không thể chấp nhận thì quên đi thôi!" - Hoàng Mao cẩn thận lên tiếng.

Nói thật, loại chuyện kiểu này thật sự khó mà tiếp thu nổi.

Nếu Túc ca có thể kiên nhẫn, nhận thêm một thời gian nữa thì có khi sẽ thành công, ai ngờ, cách Túc ca đâm thủng ô giấy cửa sổ lại... dữ dội như vậy!

"Cố cầu 'thiên hạ nơi nào không có lạ', trên đời này có rất nhiều những cô gái tốt! Anh nhìn em mà xem, dựa vào tạo nết như em còn có người yêu đấy thôi! Túc ca, chỉ cần anh mở lòng, em đảm bảo, anh muốn kiểu phụ nữ nào cũng được." - Hoàng Mao tiếp tục khuyến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 162: Đế Vương thế giới ngầm (52)

Túc Ánh là người có thể hạ quyết tâm một cách dứt khoát.

Đường Hoan đuổi cậu đi, cậu thật sự không về nhà.

Đường Hoan lo lắng, bắt an: "Thống Rác Rười, cậu nói xem, có phải tôi đã quá đáng quá rồi không?"

Cô vốn cho rằng hệ thống trước giờ chỉ biết giúp đỡ vai phản diện và dẫm đạp lên cô lần này cũng sẽ nói chuyện thiên vị Túc Ánh, đầu gối, nó lại nghiêm túc đáp: [Không hề. Đàn ông phải ra dáng đàn ông, không được cường bức phụ nữ, kể cả Túc Ánh là boss phản diện, ta cũng sẽ không do dự mà khiển trách đạo đức của cậu ấy!]

Sau khi khiển trách ở phương diện đạo đức xong, hệ thống lại uyển chuyển nói tiếp: [Có điều, ta thấy nên xác định lại mối quan hệ của hai người.]

"Quan hệ gì?" - Nghĩ tới chuyện đêm đó, Đường Hoan bắt giác nuốt nước miếng - "Tôi coi thằng bé là em trai mình."

[Nhưng cậu ấy muốn "ngủ" cô nha.] - Hệ thống chọc thủng một cách thô bạo.

"Đó là vì thằng bé còn nhỏ nên bị là che mắt, chưa gặp được nhiều cô gái trẻ tuổi khác."

[Nói nhiều thêm nữa cũng không thể che dấu được sự thật là cậu ấy muốn "ngủ" cô đâu.]

"Cút!"

Rác rười! Trừ cậu này, cậu có thể phun ra được câu khác không?

Advertisement / Quảng cáo

Không thể không nói, bản lĩnh tẩy não của hệ thống rác rười rất cao, trong đầu Đường Hoan bây giờ cũng chỉ quanh quẩn một câu: Cậu ấy muốn "ngủ" cô, tựa như âm thanh của ma quỷ xuyên qua não, quấy nhiễu đến nỗi cô chẳng thể yên ổn được.

*

**

Túc Ánh và Đường Hoan cứ như đang chiến tranh lạnh vậy.

Khi biết người phụ nữ kia chỉ xin nghỉ một ngày, sau đó lại tiếp tục tới nhà hàng đánh đàn như không có chuyện gì xảy ra...

Lòng Túc Ánh càng thêm lạnh lẽo.

Luôn miệng nói cậu là cảm thụ không có tình người nhưng cô thì sao? So với cậu, cô còn vô tình hơn! Quả nhiên trên đời này chẳng có ai đáng tin cả! Cô cũng không ngoại lệ!

Ở thời điểm hai người chiến tranh lạnh, cuối cùng Kha Hạo Vũ cũng tốt nghiệp về nước.

"Túc Ánh, quả nhiên tôi không nhìn lầm cậu." - Ngày Kha Hạo Vũ về nước, Túc Ánh đón gió tây tràn cho hân, cấp dưới cung kính dự thỉnh, Kha Hạo Vũ cực kỳ phấn khích, vỗ vỗ bả vai Túc Ánh và nói.

Có được thế lực như vậy, hân cần gì lo lắng khi anh em trong gia tộc đối phó mình.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ cười ngoài mặt, Hoàng Mao cúi đầu. Ngu xuẩn, được mọi người gọi một tiếng Kha thiếu thì cho rằng mọi người thật sự là chó săn cho hân sao? Chẳng nhìn lại xem, những người tới dự thỉnh hôm nay có mấy ai đã gặp hân, có người nào phục hân không.

Mọi người thừa nhận, chỉ có Túc Ca!

"Túc Ánh, có cậu ở đây, tôi về nước tranh đoạt với bọn họ cũng nắm chắc hơn!" - Kha Hạo Vũ nói lời từ tận đáy lòng.

Sau khi đón gió tây tràn, mọi người đi xuống sảnh khách sạn. Vừa ra khỏi thang máy, điện thoại của Hoàng Mao đã vang lên.

... Chị của Túc ca?

... Là chị của Túc ca!!!

Hoàng Mao nhìn Túc Ánh, dùng khẩu hình nói "chị ấy".

Túc Ánh ra hiệu cho y nhận cuộc gọi.

Lòng Hoàng Mao sắp hồng đến nơi, vì sao y phải chịu đựng những việc này?

Đường Hoan suy nghĩ khá lâu mới quyết định gọi cho Hoàng Mao, hỏi tình hình của Túc Ánh. Từ ngày cậu dọn ra ngoài là hoàn toàn bất vô âm tín. Đường Hoan cảm thấy cực kỳ tủi thân, rõ ràng người sai là cậu, ấy thế mà cậu còn dẫm bỏ nhà ra đi!

Hoàng Mao nhận điện thoại, lấy tốc độ nhanh nhất trong đời, nói: "Chị, dạo này tai em không được tốt lắm, Túc ca ở ngay cạnh em, em nhờ anh ấy nghe điện thoại!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Đế Vương thế giới ngầm (53)

Nói Xong, Hoàng Mao cũng không rảnh để ý xem hành vi của mình có phải đang tìm đường chết hay không, y nhét điện thoại vào tay Túc Ánh.

Đường Hoan dằn mặt.

Cô vẫn chưa làm tốt công tác chuẩn bị để nói chuyện với Túc Ánh.

"Bủi Hoan Tầm" - Túc Ánh lạnh nhạt mở miệng.

Thậm chí Đường Hoan còn tưởng tượng ra biểu cảm lãnh khốc, âm trầm của cậu, vì thế, cô vội vàng tắt cuộc gọi.

Cô còn chưa nghĩ ra ngày tháng sau này nên dùng thân phận gì để chung sống với Túc Ánh.

Chưa suy nghĩ kỹ!

Khoảnh khắc cô kết thúc cuộc gọi, đáy mắt Túc Ánh dần dần đỏ lên như máu, nét mặt hung ác, nham hiểm vô cùng.

Cô thà gọi cho người khác cũng không muốn nói với cậu một câu!

Bùi Hoan Tâm, tôi đã bản đến mức này ư? Bản đến mức không xứng nói chuyện với cô?

"Túc ca, điện thoại... điện thoại... hi hi....."

Advertisement / Quảng cáo

Thấy Túc Ánh nắm chặt tay đến mức cứ như muốn bóp nát điện thoại, Hoàng Mao vội vàng khom lưng nhận lại. Y hận không thể tát mình một cái, chết mất, thật là... được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều.

"Sao thế, cãi nhau với chị gái?" - Uống rượu vào, nhớ tới người phụ nữ mù kia, Kha Hạo Vũ cảm thấy cả người nóng phừng phừng lên.

Túc Ánh cười lạnh: "Cô ấy mà là chị của tôi?"

Cho rằng nhận nuôi cậu vài năm là có tư cách trở thành chị cậu ư? Cô tự cho rằng mình là chị cậu thôi!

"Túc Ánh, có chuyện này tôi vẫn chưa nói với cậu." - Kha Hạo Vũ vỗ vỗ bả vai Túc Ánh, hơi thở toàn mùi rượu - "Tôi một lòng một dạ với chị cậu nhiều năm rồi, giờ cô ấy vẫn chưa có bạn trai đúng không? Nếu thật sự chưa có thì không bằng tôi làm anh rể cậu nhé?"

Hoàng Mao đàn mặt, nói mấy béo mày còn 'ho'[1], gọi một tiếng Kha thiếu ra thì mày thật sự cho rằng mình là chủ nhân hả?

[1]说你胖你还嘴上: người ta nê mặt, lịch sự với mình, mình lại mượn đó để khoe khoang, lên mặt

"Cậu yên tâm, nê mặt cậu, tôi nhất định sẽ đối xử thật tốt với Hoan Tâm!" - Thấy Túc Ánh không nói gì, Kha Hạo Vũ tưởng cậu không phản đối - "Dù sao thì tôi và cô ấy cũng coi như lưỡng tình tương duyệt[2], ngày trước, cô ấy đối xử tốt với tôi như vậy, tôi vẫn còn nhớ kỷ đây này!"

[2] lưỡng tình tương duyệt (两情相悦): hai bên đều có tình cảm với nhau

Vì đã quá chén, Kha Hạo Vũ không ngừng tự biến tự diễn.

Sau khi nghe thấy cụm từ "lưỡng tình tương duyệt", sắc mặt Túc Ánh cực kỳ khó coi.

Advertisement / Quảng cáo

"Lưỡng tình tương duyệt?"

Nhìn qua, quan hệ giữa cô và Mộ Cửu Lăng không hề tầm thường nhưng cô nói hai người chỉ tình cờ gặp, cậu tin!

Giờ lại xuất hiện thêm một tên Kha Hạo Vũ lưỡng tình tương duyệt với cô?

"Đừng thế, cậu xem..." - Kha Hạo Vũ mở ra những bức ảnh của Đường Hoan trong điện thoại, hẳn ta say khướt, nói - "Mấy năm nay ở nước ngoài, tôi chỉ có thể ngắm những bức ảnh này và nhớ tới cô ấy."

Góc chụp thật sự vĩ diệu, nhìn Đường Hoan càng thêm nhu hòa, thanh tú, xinh đẹp hơn. Có ảnh, Đường Hoan mặc áo cổ V, thấp thoáng nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Quan trọng nhất là mỗi ảnh đều chụp rất gần, nói cách khác, hẳn và Đường Hoan... Chắc chắn đã lên qua lại!

Kha Hạo Vũ nói rất mập mờ, hẳn chỉ báo xem ảnh nhớ người lại không nói, trước đó, hẳn đã cố ý đi tới nhà ăn để chụp. Dù sao Đường Hoan cũng là người mù, hẳn có đứng trước mặt cô, cô cũng không biết!

"Túc Ánh, nếu cậu không phản đối, tôi sẽ theo đuổi chị cậu đấy!" - Kha Hạo Vũ làm bộ làm tịch thăm dò thái độ Túc Ánh.

Có ý đồ xấu với Đường Hoan lại nói hay như hát, cứ như ban ân cho Túc Ánh vậy.

Biết cô không chỉ dây dưa với Mộ Cửu Lăng, mà còn lằng nhằng với cả Kha Hạo Vũ khi cậu không đề ý, Túc Ánh chẳng biết nên hình dung tâm trạng lúc này của mình thế nào.

Cậu nghiêng răng nghiêng lợi: "Tùy anh!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 164: Đế Vương thế giới ngầm (54)

Nghe vậy, Hoàng Mao nôn nóng đến mức muốn dậm chân.

Túc ca! Lão đại! Anh không thể làm vậy!

Anh nhìn đáng vẻ ghen ghét của mình mà xem, đừng kích động!

"Quyết định vậy đi!" - Kha Hạo Vũ cười ha ha.

Trên thực tế, loại con nhà giàu sống trong nhung lụa từ nhỏ như Kha Hạo Vũ thì sao có thể thật sự theo đuổi một cô gái mù?

Hắn nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn thử thái độ của Túc Ánh mà thôi.

Nhìn thì có vẻ cậu cũng chẳng quá quan tâm đến người phụ nữ mù kia, Kha Hạo Vũ lập tức yên tâm.

Không đề tâm là chuyện tốt, ít nhất khi chơi lớn cũng không cần lo sẽ làm mất mặt của cấp dưới đắc lực.

Chỉ là, "Kha thiếu" chưa nghe qua câu: trên đầu chữ "sắc" có một thanh đao.

Thanh đao này mà chém xuống, không biết sẽ trúng người ai.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Mỗi kỳ, trường học đều sẽ tổ chức vũ hội để sinh viên giao lưu, làm quen với nhau[1].

[1]liên nghĩ(联谊): hoạt động phổ biến ở Nhật Bản, Hồng Kông, Đài Loan,... các sinh viên thường tụ họp để làm quen với những người bạn mới (thường là khác giới)

Trước giờ, Túc Ảnh rất lời tham gia các hoạt động tụ hội nhằm chán như vậy, nhưng, lần này cậu lại đi.

Lý do là vì Hoàng Mao càng ngày càng không biết điều, thỉnh lại lại khuyên cậu về nhà thăm Bùi Hoan Tâm, trong lòng bức bối, vì thế, Túc Ảnh mới tới vũ hội.

Trên sân, các cô gái quần là áo lượt, ăn diện lộng lẫy[2], có thể nói là xa hoa truy lạc[3], Túc Ảnh ngồi một góc, lạnh nhạt nhìn tất cả, những thứ phù hoa kiểu này, chẳng hề có sức hấp dẫn với cậu.

[2]衣香鬓影: 衣 - y phục(quần áo); 香 - hương (hương thơm); 鬓 - tán (tóc mai); 影 - ảnh (dáng vẻ/dáng dấp/bóng dáng/bóng hình/...) → những cô gái ăn diện trau chuốt, lộng lẫy. Tìm hiểu thêm tại baike.baidu.com/item/衣香鬓影/80087

[3]声色犬马: 声 - thanh(âm thanh, tiếng ca, tiếng nhạc); 色 - sắc (sắc đẹp, nữ sắc, cuộc sống xa xỉ); 犬 - khuyển (người giàu có ăn chơi, hưởng thụ, nuôi cho để mua vui); 马 - mã (âm chỉ thú vui cưỡi ngựa) → Cách sống sa hoa, truy lạc. Tìm hiểu thêm tại baike.baidu.com/item/声色犬马/62138

Về phía Kha Hạo Vũ, từ khi về nước, hẳn không ngừng tụ họp với đám hồ bằng cầu hữu[4], gần như ngày nào cũng trôi qua trong men rượu. Tuy hẳn không uống quá say, nhưng, có hơi men trong người cũng sẽ dễ dàng gây ra những chuyện bốc đồng.

Đêm nay, khi tụ hội về, Kha Hạo Vũ cảm thấy trong lòng cháy lên ngọn lửa hừng hực. Hẳn không khi nào được, muốn làm chút "việc vui", ngay lập tức, hẳn nhớ tới người phụ nữ mù mà mình luôn tâm tâm niệm niệm. Vì thế, hẳn quyết định lái xe tới nhà hàng, nơi Đường Hoan làm việc.....

[4]hồ bằng cầu hữu: bè chứ không phải bạn, bạn xấu.

Advertisement / Quảng cáo

Đàn xong bài cuối cùng, Đường Hoan chào hỏi giám đốc, chuẩn bị về nhà.

Ai ngờ, vừa ra khỏi nhà hàng, cô đã bị người khác nắm chặt cổ tay, sau đó đè lên vách tường.

Kha Hạo Vũ chống tay trên tường, hơi thở đầy mùi rượu, hẳn chào hỏi Đường hoan: "Chị à, lâu rồi không gặp, có nhớ em không?"

Đường Hoan bị mùi rượu từ miệng hắn phả vào mặt. Mấy ngày nay, chiến tranh lạnh với Túc Ảnh, trong lòng cô vốn đã có lửa giận, giờ lại không biết từ đâu chui ra một tên đàn ông bi ỉ ếp cô kabe-don[5] với hắn, lửa giận trong lòng Đường Hoan lập tức bùng cháy.

Cô lên gối, đẩy Kha Hạo Vũ ra.

Mẹ, ai là chị mày, tên mặt dày thói tha.

Đường Hoan biết, rơi vào tình huống này, tuyệt đối không được chạy về phía trước mà nên quay lại nhà hàng, tìm người trợ giúp. Nhưng, cô còn chưa chạy được vài bước thì đã bị quật ngã xuống đất.

"A——" - Đường Hoan sợ hãi kêu lên một tiếng.

Che lại nơi yếu ớt nhất của mình, Kha Hạo Vũ đau đến mức nhe răng trợn mắt. Đường Hoan đang nằm dưới đất, hẳn toan đá hai phát vào người cô nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thanh tú với biểu cảm đáng thương của cô, hẳn lại nghĩ, vất vả lắm mới tìm được một con mồi, có lẽ tạm thời nên thương hoa tiếc ngọc một chút, nếu không, lát nữa hẳn chơi lớn, cô sẽ chẳng chịu được.

Kha Hạo Vũ giữ chặt Đường Hoan dưới đất, sau khi con đau quá đi, hẳn xách cô lên xe như xách một con gà nhỏ.

"Mày muốn làm gì, buông tao ra!" - Đường Hoan cất lực giãy giụa, nhưng sức của một cô gái đầu thế so được với đàn ông. Gặp phải những tình huống kiểu này, phụ nữ luôn là người yếu thế, kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Đế Vương thế giới ngầm (55)

Đường Hoan cứ vậy bị lôi lên xe.

Người vẫn luôn ân nấp, Hoàng Mao nôn nóng đến mức muốn dặm chân. Mấy ngày nay không có việc gì để làm, y đều tới quan sát chị gái hộ Túc ca, dù sao thì những lời thẳng cháu trai Kha Hạo Vũ nói vào tới đó, nghe kiểu gì cũng chẳng thấy ý tốt. Đầu gối tới nay, y ngồi xồm ở đây, lại thật sự có việc xảy ra.

Hoàng Mao biết mình thấp cổ bé họng nên không dám xông lên đối mặt với Kha Hạo Vũ. Vì thế, y chỉ có thể lái xe theo đuôi, liên tục gọi điện cho Túc Ảnh.

Gọi hết cuộc này đến cuộc khác nhưng không hề có người nghe.

Lúc này, Túc Ảnh đang cầm chén rượu, chậm chậm uống. Vũ hội âm ỷ khiến cậu càng thêm buồn chán, cứ như tất cả cuộc vui trên thế gian này đều của người khác, còn cậu thì chủ định cô độc một mình.

Túc Ảnh uống rất nhiều rượu nhưng từ lượng của cậu quá cao, uống mãi cũng chẳng say, chỉ cảm thấy cả người nóng lên, vì thế, cậu cời cúc áo vest, định ra ngoài một lát.

Một nữ sinh mặc dạ phục đi về phía Túc Ảnh, ngăn cậu lại, phóng khoáng nói: "Bạn học Túc Ảnh, có thể mời cậu nhảy một điệu không?"

Túc Ảnh lạnh lùng nhìn nữ sinh trước mặt, toan nói "Không thể", nhưng khi thấy nữ sinh đó có vài phần giống Đường Hoan, cậu lại sửa miệng: "Được."

Bùi Hoan Tâm, là cô muốn tới tìm người khác!

Tôi thật sự đi tìm người khác thì đã sao?

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh và một nữ sinh đi tới sân nhảy, người xung quanh không hện mà cũng nhường đường cho hai người.

Chắc chắc, chuyện trăm năm khó gặp, Túc Ảnh đồng ý khiêu vũ với nữ sinh!

Trong trường học, trừ thí nghiệm, gần như chưa từng có ai nhìn thấy Túc Ảnh tiếp xúc với bất cứ người nào vì chuyện khác.

Túc Ảnh vẫn luôn trau mày, từ đầu đến cuối quá trình khiêu vũ, cậu chưa từng thả lỏng khuôn mặt lần nào.

Cậu không tìm người khác được.

Từ tận xương tủy, cậu cực kỳ bài xích việc tiếp xúc với người khác, chán ghét người ta lại gần mình, đặc biệt là phụ nữ, những người phụ nữ tự cho mình là thông minh!

"Bạn học Túc Ảnh, không biết cậu đã có bạn gái chưa?" - Nữ sinh nhỏ giọng hỏi.

Nghĩ tới người phụ nữ trong nhà, đáy mắt Túc Ảnh hiện lên một tia hung ác. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Có!"

Kể cả cô không đồng ý, cậu cũng vẫn thừa nhận là có!

Nhảy được nửa bài, đột nhiên Túc Ánh mất hết hứng thú. Cậu rời khỏi sàn nhảy, ra ngoài đốt một điếu thuốc.

Advertisement / Quảng cáo

Cậu muốn về tìm cô. Càng là những lúc náo nhiệt, cậu càng muốn về nhà ngồi bên cạnh cô. Bởi vì, cô không nhìn thấy gì, vình viễn chỉ có thể ngồi trong bóng tối một mình, tự tìm kiếm niềm vui cho bản thân, ví dụ như nghe âm thanh phát ra từ TV.

Thế nhưng, Túc Ánh cảm thấy mình không bước qua được ranh rới kia, cô quen biết Mộ Cửu Lăng, còn dây dưa với Kha Hạo Vũ, cô.....

Bực bội đập tắt điếu thuốc, những phiền muộn trong lòng Túc Ánh không hề giảm bớt.

Đúng lúc này, Hoàng Mao lại gọi tới lần nữa.

"Ông anh của em ơi, cuối cùng thì anh cũng nghe điện thoại!" - Hoàng Mao gào lên như quỷ khóc sói hú.

"Anh tới quán rượu Phấn Hồng Bọt Biển nhanh đi, nếu không tới, mọi việc sẽ không cứu vãn được nữa."

Hoàng Mao run rẩy đứng trước phòng 902, đầu óc vô cùng hỗn loạn.

Y áp sát tai vào cửa cũng không nghe được động tĩnh gì, các quán rượu kiểu này thường có cách âm rất tốt vì sợ quấy rầy hứng thú của khách hàng.

Đề y chạy vào làm anh hùng cứu mỹ nhân? Nhưng y không dám! Trên y có già, dưới y có trẻ, nếu y bị Kha Hạo Vũ đề ý, chỉ sợ Túc ca cũng không cứu nổi y!

Túc Ánh cấp tốc lái xe, xe chạy trên đường nhanh như chớp, giọng nói của Hoàng Mao không ngừng vọng lại trong đầu cậu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Đế Vương thế giới ngầm (56)

Túc Ánh cấp tốc lái xe, xe chạy trên đường nhanh như chớp, giọng nói của Hoàng Mao không ngừng vọng lại trong đầu cậu.

"Kha Hạo Vũ bắt chị ấy đi rồi!"

"Túc ca, anh mau đến đi! Hần bắt chị ấy tới quán rượu kiểu này, em lo chị ấy sẽ chịu thiệt lớn mất!"

"Túc ca, anh và chị ấy có xích mích gì thì tạm thời bỏ qua một bên, cứu người quan trọng hơn!"

Cứu người quan trọng! Cứu người quan trọng!

Đầu óc Túc Ánh lúc này tựa cuộn chỉ rối, cậu cực kỳ sợ hãi, cũng cực kỳ hoảng loạn.

Không thể xảy ra việc gì được!

Tuyệt đối không thể xảy ra việc gì được!

*

**

Tới nơi xa lạ, Đường Hoan vô cùng luống cuống.

Kha Hạo Vũ cười thâm tà, dụ dỗ: "Chị đừng sợ, trước nay em luôn là người biết thương hoa tiếc ngọc, chỉ cần chị chiều theo ý em, em sẽ không làm chị đau."

"Mấy muốn làm gì?" - Đường Hoan cố gắng để mình bình tĩnh lại, chống tay vào vách tủ.

Advertisement / Quảng cáo

"Dây thừng, nến, roi da, Hoan Tâm, chị nghĩ em muốn làm gì, hửm?"

Nhìn căn phòng với ánh đèn đỏ sậm và đạo cụ xung quanh, Kha Hạo Vũ cực kỳ hài lòng. Xem ra tới nay, hắn có thể tận hưởng.

"Túc Ánh là bạn của mày, mày không lo thằng bé sẽ tính sổ với mày à?"

Đường Hoan sờ soạng mở ngăn tủ ra, sờ thấy một vật sắc nhọn, cô yên lặng cắt vật đó vào túi.

Không thể hoảng loạn, không thể hoảng loạn!

Qua những lời vừa rồi có thể thấy Kha Hạo Vũ chính là một tên biến thái!

Vì vậy cô càng không thể hoảng, cô càng sợ, hắn sẽ càng cảm thú hơn!

Cô là một người mù nên Kha Hạo Vũ chẳng hề cảnh giác, hắn không làm chuyện vô liêm sỉ ngay từ lúc bắt đầu.

Đường Hoan lên lút mờ đi động lên, sau đó bấm phím tắt, gọi cho Túc Ánh.

Chỉ cần cô kéo dài thời gian, Túc Ánh sẽ tới kịp lúc, chắc chắn không sao cả.

Tay Đường Hoan không ngừng run rẩy nhưng cô vẫn cố tỏ vẻ mình chẳng hề sợ hãi.

Khi nhận được cuộc gọi, Túc Ánh đang lái xe. Thấy màn hình hiện lên số của Đường Hoan, cậu vội vàng bắt máy, còn chưa kịp nói chuyện, đầu dây bên kia đã truyền tới tiếng hét chói tai.

Advertisement / Quảng cáo

"A!" Đường Hoan đau đến mức ngón tay tê rần.

Kha Hạo Vũ đột ngột quát mạnh một roi vào bàn tay đang chống lên thành tủ của cô, lập tức, năm ngón tay cô đều xuất hiện vết đỏ.

"Chắc, da thịt của chị thật mịn màng, đánh nhẹ như vậy đã đỏ lên rồi."

Thấy vết thương trên tay Đường Hoan, Kha Hạo Vũ cảm thấy mạch máu sôi trào, đáy mắt cũng bắt đầu sung huyết. Hắn nóng lòng muốn tiếp tục động tác. Vì thế, hắn lại quát thêm một roi vào cổ Đường Hoan rồi nhìn ngắm vết đỏ trên căn cổ thon dài của cô.

Hắn thuận tay quần roi quanh cổ Đường Hoan, kéo cô về phía mình, để cô xuống mặt thảm: "Chị à, sao không kêu nữa rồi? Kêu giống vừa nãy ấy, nghe thật hay!"

Kha Hạo Vũ kéo lê cô tới chân giường, sau đó còng tay cô vào.

"Chị biết không, lần đầu tiên nhìn thấy chị, em đã biết chị là một con mồi tuyệt vời! Đôi mắt mù và đáng yêu nhu nhược của chị khiến em ngày nào cũng nghĩ xem nên bắt nạt chị thế nào. Chị Hoan Tâm, chị nói xem, có phải chị quá đáng quá rồi không?"

Đường Hoan vừa bị siết cổ nên hô hấp cực kỳ khó khăn.

Động tác của Kha Hạo Vũ quá thô bạo, cô đau đến mức nước mắt tuôn đầy mặt.

Đường Hoan không ngừng ho khan, cuộn tròn người bên chân giường.

Cô không giả vờ nổi nữa, cô sợ, thật sự rất sợ!

Ở đầu dây bên kia, nghe được tiếng ho kịch liệt của cô, tim Túc Ảnh như bị treo lên, Kim tốc độ của xe không ngừng tăng, cậu hận mình chẳng thể đi nhanh hơn được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Đế Vương thế giới ngầm (57)

Kha Hạo Vũ thông thả đốt lên một cây nến, sau đó để ngọn nến bên mái tóc dài của Đường Hoan, lập tức, lửa thiêu cháy tóc của cô.

Đường Hoan vội vàng dập lửa, nhìn cứ như một con chuột nhỏ đang hoảng hốt vậy.

Kha Hạo Vũ cười càng thêm đắc ý.

Hắn lại đặt ngọn nến vào đầu ngón tay Đường hoan, bóng rất đến mức cô liều mạng muốn thoát khỏi trói buộc, rứt ngón tay lại, đưa lên miệng thổi.

"Hoan Tâm, chị nói xem, nếu có Túc Ảnh ở đây thì tốt biết bao. Chị gái ở dưới thân, em trai đứng cạnh nhìn, nghĩ thôi cũng thấy kích thích rồi."

Kha Hạo Vũ đắc ý, bắt đầu tháo thắt lưng ra.

Đường Hoan run rẩy nắm chặt vật sắc nhọn mà mình vừa bỏ vào túi.

Khi Kha Hạo Vũ khom lưng đến gần, cô liều mạng đâm vật đó về phía hắn.

Kha Hạo Vũ không đề phòng, thật sự bị cô đâm, đáng tiếc, không trúng chỗ hiểm.

Hắn sờ miệng vết thương, sau đó nhìn vết máu trên tay, sự hưng phấn biến thái nơi đáy mắt càng tăng thêm.

Đường Hoan rút vật sắc nhọn ra, muốn đâm thêm lần nữa, nhưng, cổ tay lại bị túm chặt.

Advertisement / Quảng cáo

Sức lực của Kha Hạo Vũ rất lớn. Đường Hoan liều mạng giãy giụa, cô dùng cả tay và chân. Lúc Kha Hạo Vũ muốn ôm lấy cô, cô không ngừng tấn công vào đầu hắn.

Bị đánh vào đầu, Kha Hạo Vũ buông lỏng theo bản năng. Đường Hoan lao đảo, vũ khí sắc bén trên tay cũng đâm thẳng về phía tim cô.

"A....."

Khoảnh khắc vũ khí đâm xuyên da thịt, Đường Hoan có chút bất ngờ.

Đau đớn nhanh chóng lan ra, chân tay cô bắt đầu lạnh lẽo.

Mẹ nó, đây có được gọi là "trát tâm"[1] không?

Đường Hoan thật sự bội phục chính mình, đến lúc này rồi mà cô còn có thể suy nghĩ những chuyện như vậy.

Đau!

Đau đến nỗi cả người run rẩy!

Nhưng Đường Hoan không hề hối hận. Thà cô chết còn hơn bị tên súc sinh Kha Hạo Vũ làm nhục!

Nhìn thấy thứ vũ khí sắc nhọn đâm vào tim Đường Hoan, Kha Hạo Vũ dần người mất một lúc.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi hồi phục tinh thần, hắn đập mạnh vào chân giường, nhổ nước bọt xuống đất: mẹ nó chứ, thật mất hứng, chẳng qua chỉ muốn "vui vẻ" chút thôi, thế mà lại chơi ra mạng người.

Tuy rằng Đường Hoan chưa chết hẳn nhưng Kha Hạo Vũ cũng chẳng tốt đến mức đem cô tới bệnh viện. Con điểm này đâm hắn bị thương, còn làm hắn mất hứng, cho dù chết cũng đáng đời!

Kha Hạo Vũ định gọi thuộc hạ xử lý nhưng lại nhớ ra thuộc hạ mà hắn có thể sử dụng chỉ có Túc Ảnh, hắn cực kỳ bực bội, ngồi xuống giường.

Tuy Túc Ảnh chỉ là chó săn của hắn nhưng chị cậu chết trên tay hắn còn bắt cậu xử lý thi thể, có vẻ không quá thích đáng.

Khi Kha Hạo Vũ đang ngồi suy tư ở mép giường, cửa phòng đột ngột bị đá văng ra.

Kha Hạo Vũ sợ đến mức đứng bật lên, sau đó, hắn thấy Túc Ảnh điên cuồng ở cửa phòng.

[1]trát tâm(扎心): ngôn ngữ mạng, được hiểu với nghĩa: ghim vào tim/ đâm vào tim, đau lòng, đáng giận; đáng hận. Diệt mỗ để nguyên vì từ này là ngôn ngữ mạng bên ấy.

Đường Hoan cuộn tròn trên mặt đất, không rõ tình trạng thế nào, chỉ cảm thấy cô cực kỳ yếu ớt.

Sau khi đá cửa phòng, Túc Ảnh vội tới bên Đường Hoan, ôm cô vào lòng.

"Chị, chị có sao không?" - Túc Ảnh vén tóc cô lên tai, sau đó, tay phải vô tình đụng tới một mảnh ẩm ướt.

Túc Ảnh cúi đầu, lúc này mới phát hiện, máu tươi không ngừng chảy ra từ ngực cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 168: Đế Vương thế giới ngầm (58)

Khóc mất Túc Ảnh như sắp nứt ra, cả người cậu đều run lên.

"Hoan... Hoan Tâm....." - Túc Ảnh cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể đông cứng lại.

Sau đó, cậu nói năng lộn xộn: "Tôi mang cô tới bệnh viện, lập tức mang cô tới bệnh viện....."

Đường Hoan biết, vận mệnh bìa đỡ đạn của cô chắc chắn không kịp tới bệnh viện.

"Tiểu Ảnh, không cần... đến bệnh viện....."

Nằm trong lòng Túc Ảnh, Đường Hoan nói đứt quãng.

"Có phải chị còn giận tôi đúng không, chị muốn dùng cách này để trừng phạt tôi đúng không? Tôi không ép buộc chị! Chị, tôi thề, không bao giờ ép buộc chị! Làm chị em thì làm chị em, về sau tôi sẽ an phận bên chị!"

Thiếu niên trước nay luôn cao ngạo mà giờ lại đau khổ cầu xin, khóc lóc thảm thiết.

"Cầu xin chị, đừng bỏ lại một mình thôi! Cầu xin chị!"

Đường Hoan run rẩy vươn tay sờ mặt Túc Ảnh.

Cậu và cô nương tựa vào nhau, sao cô có thể thật sự giận cậu chứ.

Cậu nhóc ngốc!

"Chị không giận em....." - Hơi thở mong manh, Đường Hoan cố gắng nở một nụ cười trấn an Túc Ảnh - "Nhưng mà Tiểu Ảnh, về sau... chị không thể... ở bên em được nữa....."

"Tôi không muốn nghe! Chị đã nói sẽ sống nương tựa vào nhau mà!" - Túc Ảnh điên cuồng rống lên - "Sao chị có thể nhẫn tâm bỏ lại tôi?"

Đường Hoan cảm thấy nhiệt độ cơ thể đang không ngừng giảm xuống.

Thấy Túc Ảnh như vậy, cô cũng rất đau lòng.

Cậu là người mà cô nương tựa trong thế giới này, nhưng, biệt ly lại tới ngọt ngào đến thế!

Advertisement / Quảng cáo

"Sau này... sống một mình cũng phải sống cho tốt, đừng để bị bắt nạt nữa... cũng phải tự bảo vệ mình cẩn thận..."

Nước mắt lăn dài trên gò má Túc Ảnh: "Một mình tôi không sống tốt được!"

"Tiểu Ảnh à...."

Tay Đường Hoan rũ xuống.

Chị thật sự không nỡ để em lại một mình trên thế gian này.

"Bùi Hoan Tâm!" - Túc Ảnh trơ mắt nhìn cô mất đi hơi thở trong lòng mình.

Cậu ôm chặt lấy cô, nước mắt không ngừng tuôn rơi, tựa như, chẳng gì đau đớn bằng lòng đã chết.

Kha Hạo Vũ lẽ mờ cảm thấy mình đã làm một việc sai lầm, vì thế hắn nói với Túc Ảnh: "Túc Ảnh, để tôi giải thích...."

Có vẻ hắn đã xem nhẹ địa vị của người phụ nữ mà này trong lòng Túc Ảnh.

Túc Ảnh không nói gì. Cậu bế Đường Hoan lên, chậm rãi ra khỏi phòng. Nơi này quá dơ bẩn, chắc chắn cô không thích ở lâu.

Thấy Túc Ảnh không nói lời nào, Kha Hạo Vũ thầm ôm một tia may mắn.

Túc Ảnh như vậy là vì không muốn trở mặt với hắn?

Chị là, Kha Hạo Vũ đã xem nhẹ cụm từ "chờ cơ hội trả thù"

*

**

Một giây trước, Đường Hoan còn đau đến mức hơi thở thoi thóp, ngay sau đó, linh hồn cô rời khỏi thể xác.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng tình hình trước mắt chẳng giống trước kia, cô không trở về thế giới của mình mà rơi vào một không gian trắng xóa.

"Hệ thống?"

"Rác rưởi?"

Đường Hoan gọi thử, đáng tiếc, cô chẳng hề được đáp lại.

Một lúc lâu sau, vẫn không có ai lên tiếng.

Vì thế, Đường Hoan chầm chậm ngồi xuống. Trong không gian trắng xóa này, cô lẳng lặng ôm đầu gối, đậy mắt vô cùng tĩnh lặng.

Cô đã được giải thoát khỏi đau đớn thể xác nhưng trái tim cô vẫn cứ đau âm ỷ.

Túc Ảnh không hề giống Phó Liệt và Tiểu Liệt, cậu chưa từng cảm nhận được thiện ý của thế giới này, có thể nói, cô chính là người duy nhất diu cậu đi đường. Cô không thể tưởng tượng được Túc Ảnh sẽ sinh hoạt thế nào sau khi cô rời đi.

Cậu cố chấp, cô độc, lại bi quan như vậy...

- - - - -

Mong mọi người đọc hết đoạn này.

Phần sau có tên là: 金主, 我为敌人

Diệp mỗ dịch: Kim chủ, tôi là cố nhân.

Kim chủ: người bỏ tiền, bỏ vốn, hoặc bao nuôi một ai đó.

Vì sao Diệp mỗ dễ nguyên "cố nhân" mà không thay là "người bạn cũ"/"người quen cũ", vì theo baidu baike, từ này không chỉ mang nghĩa "người quen cũ" "bạn cũ" mà còn có nghĩa là "người quen đã chết". Diệp mỗ nghĩ dễ nguyên là "cố nhân" sẽ bao quát được rộng hơn.

Cảm ơn mọi người đã đọc phần này ^^~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 169: Kim chủ, tôi là cố nhân (1)

Cùng thời khắc Đường Hoan bị nhốt trong không gian toàn màu trắng, tình hình của hệ thống cũng chẳng tốt hơn là bao.

"Chủ... chủ nhân..."

Âm thanh con nít của hệ thống ngày thường cực kỳ dễ tiện, lúc này lại trở nên vô cùng run rẩy, lộ ra nỗi sợ vô hạn.

"Cái thứ phở vật nhà người, chuyện đơn giản như vậy cũng làm sai, ta giữ người lại làm gì?"

Giọng nói của người đàn bà cực kỳ sắc bén, bá đạo và nghiêm khắc.

"Nhưng.. nhưng ta cảm thấy... Đường Hoan, có vẻ cũng không tồi..." - Hệ thống cẩn thận bênh vực Đường Hoan.

Chưa nói hết câu đã bị người đàn bà nghiêm giọng cắt đứt: "Cô ta là cái thứ gì? Có thể so với con gái của Phụng gia?"

Hệ thống cũng không dám tiếp tục bênh vực Đường Hoan nữa, chỉ có thể khép nép hỏi: "Vậy... chủ nhân... giờ tôi đã nhận sai người rồi thì phải làm gì mới tốt?"

"Rác rưởi!" - Khi nhắc tới chuyện này, người đàn bà cảm thấy không kim nổi con giận, mắng một câu.

"Không dám lao theo lao thì còn có thể làm gì?"

Dứt lời, người đàn bà dừng lại một lát rồi nói tiếp: "Bắt đầu từ thế giới này, rút kí ức của cô ta ra, giao cho ta. Nhớ kỹ, phải lau sạch ký ức trong im lặng, đừng để cho cô ta hoài nghi, dù sao thì hiện tại cô ta vẫn còn giá trị lợi dụng."

Advertisement / Quảng cáo

"Nhưng....." - Hệ thống do dự, nó nhớ rõ Đường Hoan đã nói mỗi một phần ký ức đều là những chuyện cô từng trải qua, kể cả có thể thâm, đau đớn đến đâu, cô cũng không muốn quên.

"Sao, người còn gì muốn nói?" - Người đàn bà lạnh nhạt hỏi.

Hệ thống im lặng nuốt tất cả vào bụng.

Thật ra nó muốn nói, làm như vậy là bất công với Đường Hoan!

Nhưng sau khi nghĩ lại, nó vẫn quyết định không nói.

Chủ nhân cực kỳ cố chấp, ai khuyên bảo, bà cũng không thay đổi quyết định của mình. Hơn nữa, nó nói nhiều thì chủ nhân sẽ hoài nghi sự trung thành của nó, sau đó sẽ thay nó bằng một trí tuệ nhân tạo máy móc giống "hệ thống thu thập năng lượng chính trực", có khi Đường Hoan sẽ càng thăm hơn.

*

**

Chẳng biết mình đã ở trong không gian trắng này bao lâu, cuối cùng Đường Hoan cũng nghe thấy âm thanh của hệ thống rác rưởi vang lên giữa không trung.

[Hoan Hoan thân ái, nhìn thấy phòng nghỉ ta dùng một số tiền lớn để tạo ra cho cô, cô có cảm thấy kính ngạc, vui vẻ không?]

Advertisement / Quảng cáo

"Nơi đây là đâu?"

[Là căn phòng ta dùng một số tiền lớn để tạo ra cho cô nghỉ ngơi nha! Về sau, mỗi lần làm xong nhiệm vụ, cô có thể chọn tới đây nghỉ ngơi hoặc về thế giới của mình, thế nào, có cảm thấy ta cực kỳ tâm lý không?]

Đường Hoan: "....."

[Đừng quá cảm kích, chỉ cần thích ta là được!] - Hệ thống tiếp tục tự biên tự diễn.

Thấy đáng vì bi ối này của hệ thống, nếu là trước đây, Đường Hoan chắc chắn sẽ phun ra một chữ "cút", nhưng lúc này, cảm xúc của cô rất thấp, cô không so đo vụn vặt với hệ thống mà nghiêm túc hỏi: "Hệ thống, cậu có thể đưa tôi đến các thế giới khác nhau, có phải cậu cũng có thể đưa tôi về thế giới của Túc Ảnh một lần nữa đúng không?"

[Bỏn hệ thống vốn muốn đưa cô về thế giới đó mà!]

Đường Hoan.....???

[Cô chưa hoàn thành nhiệm vụ, cô cảm thấy mình có thể rời đi à?] - Hệ thống nói tình bơ.

"Nếu tôi chưa hoàn thành nhiệm vụ thì vì sao tôi lại chết đột ngột như vậy?" - Đường Hoan dưng lóng.

Hơn nữa, cô còn vô tình tự đâm vào tim mình, đâm đến chết luôn chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 170: Kim chủ, tôi là cố nhân (2)

[Ồ thì... chuyện này...]

Hệ thống bắt đầu nhỏ giọng kêu.

"Cậu mau giải thích cho tôi, có phải đáng lẽ tôi không nên chết đúng không?"

Hệ thống càng thêm chột dạ.

"Lúc đó tôi gọi cậu hết lần này đến lần khác, cậu chẳng thêm nhúc nhích lấy một cái để đáp lại tôi, yên tĩnh như gà ấy!"

[Khi nhiệm vụ chưa hoàn thành, nếu gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng, đúng là ta... có thể trợ giúp một chút...]

"Vậy mà hai thế giới trước cũng chưa thấy cậu trợ giúp tôi lần nào, cậu là cái đồ rác rưởi chết bầm!"

Hệ thống trầm mặc lúc lâu, cuối cùng cũng tìm được một lý do hoàn mỹ cho mình: [Đó là vì lúc trước ta chưa thăng cấp! Lần này cô chết đột ngột thì trùng với lúc ta vừa thăng cấp nha!]

Đúng! Một lý do hoàn mỹ!

Thật ra hệ thống vốn không được xen vào chuyện của người khác, không được trợ giúp Đường Hoan chút xíu nào. Từ khi sinh ra, chủ nhân đã dạy dỗ nó, nguyên tắc của chủ nhân là: tuyệt đối không được xen vào chuyện chẳng liên quan đến mình. Nó nhận được mệnh lệnh đoạt kỷ ức của Đường Hoan, tuy đây là lệnh của chủ nhân nhưng nó đã ở chung với Đường Hoan lâu vậy rồi, nó cũng biết việc này cực kỳ bất công với cô... nên, thỉnh thoảng giúp cô chút đi!

Trong phạm vi không bị chủ nhân phát hiện, nó sẽ giúp đỡ cô một xíu.

Hệ thống đang cực kỳ đồng tình với Đường Hoan.

Nhưng nó đâu biết kỷ chủ mà mình cho rằng cực kỳ ngốc nghếch thật ra lại vô cùng tinh ý, sau này còn có thể hồ nơ cơ chứ.

"Cậu cảm thấy tôi sẽ tin tưởng lý do của cậu à?" - Đường Hoan bắt đầu tranh luận.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng còn chưa nhận được câu trả lời thích đáng, cô đã bị thứ rác rưởi đang chột dạ này đá vào trong thế giới.

Cái đầu!

Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng đã bị người ta tát một cái vào mặt.

Ai đánh tôi?

Mẹ nó, không thể nói chuyện từ tế được à, sao cứ phải đánh người thế?

Nếu nhất định phải đánh thì sao không chờ cô hồi phục tinh thần, làm tốt công tác chuẩn bị xé bức rồi mới đánh?

Không công bằng!

"Tần Hoan Hoan, cô ngăn người cái gì? Mẹ nó, kể cả cô có là khúc gỗ thì được dạy nhiều lần như vậy cũng phải biết tiếp theo nên làm gì chứ! Đọc lời thoại đi!"

Đạo diễn tức đến mức dậm chân.

Đường Hoan sững sờ.

WTF?!

Cô có thể nhìn thấy!

WTF? Tần Hoan Hoan là ai?

Advertisement / Quảng cáo

Trong đầu xuất hiện vô vàn manh mối nhưng Đường Hoan lại không nghĩ ra được nguyên nhân thật sự.

Cô tưởng chỉ cần mờ mắt là có thể thấy Túc ảnh chứ đâu ngờ mình sẽ rơi vào một hoàn cảnh xa lạ, vì thế, cô dứt khoát nghiêng người ngã xuống[1].

[1]chị nhà già ngắt =))

*

* *

Tần Hoan Hoan, một ngôi sao tuyến mười tám.

Nửa năm trước, sau lưng cô xuất hiện một kim chủ thần bí, ra sức nâng cô nổi tiếng.

Cô gái tuyến mười tám này chỉ là người mẫu ảnh bìa tạp chí, nhưng nửa năm qua, tốc độ cô leo lên còn nhanh hơn ngôi tên lửa.

Ban đầu, cô vẫn chỉ mua nước tương[2] trong các tác phẩm lớn, sau đó dần dần đi lên, tới bây giờ, cô đã trở thành diễn viên nữ số hai khi tham gia một bộ phim truyền hình.

Đương nhiên, ngược lại với tốc độ nổi tiếng của cô chính là kỹ thuật diễn.

Kỹ thuật diễn của cô đã kém đến mức toàn dân không kiềm chế được muốn tìm kiếm dấu vết của kim chủ sau lưng cô, sau đó gài lưỡi dao tới cho người ấy.

Những ngôi sao có diện mạo không xinh đẹp xuất sắc như cô, vơ bừa cũng được một đồng, vì sao lại cứ luẩn quẩn đến nỗi phải nâng cô lên bằng được?

[2] mau nước tương: đi ăn theo đám đông cho có khí thế chứ không có tác dụng gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Kim chủ, tôi là cố nhân (3)

"Nhan sắc cũng chẳng ra gì, tôi còn tưởng khuôn mặt này sẽ là một nữ cấp thần thánh, hại nước hại dân cơ." - Đường Hoan cẩn thận soi gương.

Cô cho rằng ngôi sao được bao dưỡng, ít nhất cũng phải quyến rũ một chút...

Nhưng sự thật thì Tần Hoan Hoan chỉ được coi là thanh tú mà thôi.

[Cô gái này và cô trước kia giống nhau đến bốn mươi phần trăm] - Nghe được những lời Đường Hoan lẩm nhẩm phi nhỏ, hệ thống lập tức xõng ra.

"Thì ra trước kia tôi trông như vậy à, cũng rất xinh đẹp!" - Không chút do dự, Đường Hoan sửa lời.

[.....] gió chiều nào xoay chiều ấy[1].

"Sao cậu bảo sẽ cho tôi gặp lại Túc Ảnh mà." - Đường Hoan nhủ mảy, hình ảnh Túc Ảnh gào khóc tê tâm liệt phế vẫn còn hiển hiện rõ ràng trong tâm trí cô. Cô cực kỳ lo lắng, không biết sau khi cô đi, Túc Ảnh đã sống thế nào.

"Có phải cậu đưa tôi nhầm sang thế giới khác rồi không?"

Thứ rác rưởi này rất có khả năng sẽ làm ra những việc "hố cha" như vậy.

[Ký chủ, ta nghiêm túc cảnh cáo cô, không được nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của hệ thống!]

[Cô có biết vì cái đồ xấu xa nhà cô, tôi đã tốn bao nhiêu công sức mới tìm được một thân xác phù hợp không?]

Advertisement / Quảng cáo

"Tôi muốn đi tìm Túc Ảnh!"

Đường Hoan cầm túi tiền, lấy thêm một số đồ vật đơn giản rồi chuẩn bị ra ngoài.

[Cô cho rằng bây giờ cô muốn gặp Túc Ảnh là có thể gặp à?]

Không biết vì sao, trong lòng Đường Hoan bỗng nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành: "Cậu nói vậy là sao?"

Trầm mặc lúc lâu, hệ thống truyền tin tức về cuộc sống của Túc Ảnh trong những năm gần đây cho Đường Hoan.

[Tự cô xem đi.]

Đường Hoan nghĩ rằng cô ở không gian trắng kia không quá lâu, nhưng trên thực tế, thời gian ở đó và thời gian trong thế giới nhiệm vụ lại chẳng hề giống nhau.

Đường Hoan ngờ vực tiếp nhận ký ức.

Sự vui sướng vì có thể gặp lại Túc Ảnh dần dần tiêu tán, tâm tình Đường Hoan trở nên vô cùng trầm trọng.

"Mấy năm nay, Túc Ảnh sống như vậy?"

Advertisement / Quảng cáo

Trái tim Đường Hoan đau nhói vô cùng. Ký ức của cô dừng lại tại khoảnh khắc thiếu niên kia ôm thi thể cô, khóc lóc thảm thiết.

Có điều, chỉ chớp mắt một cái... đã tám năm trôi qua....

Từ từ liệu hệ thống đưa cho mình. Đường Hoan thấy được thiếu niên khóc lóc thảm thiết kia đã trưởng thành từng bước, từng bước thế nào.

Cậu ôm thi thể của cô, ngồi trong nhà suốt ba ngày ba đêm, không hề chớp mắt, lăm bầm kẻ về những chuyện sau khi yêu cô. Lúc này Đường Hoan mới biết, cậu đã che giấu tình cảm dành cho cô sâu đến vậy.

Sau khi vực dậy, việc đầu tiên cậu làm chính là giả vờ như không có gì, hẹn Kha Hạo Vũ ra gặp mặt rồi cắt đứt gần tay gần chân của hắn, tạo một cái chết giả cho hắn, sai Hoàng Mao mang hắn giấu đi.

Kha gia cho rằng Túc Ảnh đã thật sự giết chết Kha Hạo Vũ nên tìm cậu tính sổ. Cậu thuận tiện dùng những thành quả nghiên cứu trong tay mình để mượn sức, trở thành người thừa kế của Kha gia.

Mỗi bước, cậu đều tính toán kỹ lưỡng. Mỗi bước, cậu đều khiến lòng người chấn động. Cậu đã phải chịu vô số những vết thương, điều đáng mừng duy nhất là cậu không bị bắt nạt như trước đây nữa.

Tất cả cô về rất hoàn mỹ đúng không?

Giống như mọi người đã nói, sau khi mất đi người mình yêu thương nhất, dù thế nào thì cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, thời gian có thể làm mờ tất cả.

Có điều, Túc Ảnh lại là người cực kỳ cố chấp! Thời gian có thể làm mờ tất cả, nhưng, cậu lại cứ muốn đối nghịch với thời gian, cậu nhớ kỹ mọi chuyện, giống như đang tự ngược đãi mình vậy!

[1] tác giả dùng 双标狗 (song tiêu cẩu): ngôn ngữ mạng, chỉ những người gió chiều nào xoay chiều ấy một cách chằm chằm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 172: Kim chủ, tôi là cố nhân (4)

Túc Ảnh chính là một kẻ ngốc, không hơn không kém.

Cho dù bây giờ anh đã công thành danh toại, cũng từ Túc ca của tám năm trước biến thành Túc gia của hiện tại, nhưng, nơi anh thường ở nhất vẫn luôn là căn hộ cũ của Đường Hoan.

Đường Hoan từng mua một cái giường gấp cho Túc Ảnh. Vì muốn tiết kiệm không gian, cô mua cái giường có kích cỡ nhỏ nhất, độ dài không hề phù hợp với dáng người hiện tại của Túc Ảnh, ấy thế mà anh vẫn cam tâm cuộn tròn người lại và nằm trên chiếc giường đó, thân hình một mét chín không hề nhúc nhích, lẳng lặng mở to mắt đến tận bình minh.

Đường Hoan cho rằng mọi nỗi đau đều có thể xóa nhòa theo thời gian, nhưng, thời gian lại chẳng hề xoa dịu bi thương của Túc Ảnh mà chỉ khiến bệnh mất ngủ của anh càng thêm trầm trọng. Anh thức trắng đêm, cuộn tròn trên giường gấp hồi lâu, anh sẽ vào phòng ngủ bên trong, nằm trần trọc trên giường Đường Hoan.

Có điều, lần nào nằm trên giường cô, người đàn ông với vẻ mặt lạnh nhạt đến chết lặng kia đều sẽ vui đùa vào chốn, khóc nức nở, nghẹn ngào.

Anh là cậu thiếu niên mà cô đã chứng kiến quá trình trưởng thành, ngày thường vô cùng kiêu kiêu căng, cũng cực kỳ ngạo kiều, thế nhưng khi khóc, anh vẫn chỉ là một đứa bé.

"Chỉ giờ tôi đã đồng ý gọi chị là chị rồi, tôi đã chôn giấu toàn bộ tâm tư dơ bẩn đi rồi, nhưng tại sao chị vẫn không hề để ý tới tôi, thậm chí còn không đi vào giấc mộng của tôi?"

"Bây giờ đã chẳng còn ai dám bắt nạt tôi, những việc chị nói, tôi đều đã làm được, nhưng vì sao chị vẫn không trở lại?"

"Tôi bảo mất đi chị, tôi sẽ sống không tốt, nhưng chị vẫn ra đi một cách dễ dàng, không vương bận như vậy."

Advertisement / Quảng cáo

"Quả nhiên, chị nói nương tựa vào nhau là nói dối, chỉ mình tôi tin tưởng điều đó. Với chị, chẳng qua tôi chỉ là thứ có cũng được, không có cũng được mà thôi."

Lúc cô tỉnh, Túc Ảnh lăm bầm mặt mình.

Đường Hoan cảm thấy tim mình như bị kim đâm vậy.

Trái ngược hoàn toàn với vẻ yếu ớt khi ở một mình, bên ngoài, Túc Ảnh luôn dùng những thủ đoạn sấm rền gió cuốn, không, đã chẳng thể dùng "sấm rền gió cuốn" để hình dung nữa mà phải nói là tàn nhẫn độc ác thì đúng hơn.

Hàng đêm, anh đau khổ bao nhiêu thì khi tra tấn kẻ địch anh sẽ tàn nhẫn bấy nhiêu.

Có rất nhiều kẻ phù hợp làm người thừa kế của Kha gia. Ban đầu, vị trí của một đứa con riêng như anh không quá cao, thế nhưng bằng vào những thủ đoạn xấu xa, anh đã từng bước, từng bước đi lên.

Anh dựa vào danh nghĩa của người thừa kế, gần như phá hủy toàn bộ danh tiếng của Kha gia.

Giết hại, mặc kệ là nam hay nữ, già hay trẻ!

Ám sát, chẳng màng đối phương tốt hay xấu, trung thành hay gian trá!

Advertisement / Quảng cáo

Cách làm việc của anh gần như đã chẳng còn nguyên tắc hay điểm mấu chốt. Chỉ cần có lợi, anh đều sẽ làm, mặc kệ việc đó có bị ngăn người chỉ trò hay không.

Nhưng, Hoàng Mao biết.

Chỉ cần Túc ca còn thu thập những người phụ nữ với vẻ ngoài giống chị của anh thì đáy lòng anh vẫn còn một tia nguyên tắc, đó chính là chị của anh.

Những việc Túc ca làm, chỉ cần Hoan tỷ mở miệng ngăn cản, chắc chắn anh sẽ từ bỏ.

Đáng tiếc, Hoan tỷ đã không còn nữa.

Túc Ảnh thu gom rất nhiều cô gái, tất cả đều dựa theo dáng vẻ lúc trước của Đường Hoan.

Chỉ tiếc, con người đều là độc nhất vô nhị, chẳng sợ "túi da" giống đến mức nào thì cũng không phải cùng một người.

Tần Hoan Hoan là cô gái có vẻ ngoài giống Đường Hoan nhất mà Túc Ảnh tìm được, nhưng tính cách lại sai lệch quá lớn.

Một người nhìn thì có vẻ bình thân nhưng mạch não còn rộng hơn cả biển lớn, một người lại quá hư vinh, yêu tiền, yêu quyền thế...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Kim chủ, tôi là cố nhân (5)

Tính cách của Đường Hoan và Tần Hoan Hoan trái ngược hoàn toàn.

Một người nhìn thì có vẻ bình thân nhưng mạch não còn rộng hơn cả biển lớn, một người lại quá hư vinh, yêu tiền, yêu quyền thế...

Tần Hoan Hoan có vẻ ngoài giống Đường Hoan nên lúc đầu, Túc Ảnh sẽ thường xuyên ngồi đối diện cô gái này và nhìn ngắm.

Nhưng, chẳng được vài lần, anh đã chán ghét!

Không phải cô!

Vì thế, anh cũng không đến nơi của Tần Hoan Hoan nữa.

Tần Hoan Hoan cũng cảm thấy chẳng sao cả.

Có thể leo lên vị kim chủ cho nhiều tài nguyên mà không cần tốn công lấy lòng, Tần Hoan Hoan muốn tự tìm cũng chẳng tìm được.

Những người phụ nữ tương tự Đường Hoan đều do Hoàng Mao xử lý, có yêu cầu gì, chỉ cần nói với Hoàng Mao, nếu thấy thích hợp, y sẽ đáp ứng.

Đường Hoan thầm cắn chặt răng, tên phá của này!

Chẳng lẽ có tiền là được phép tùy tiện lãng phí như vậy à?

Sau khi biết những năm gần đây, Túc Ảnh sống thế nào, Đường Hoan bắt đầu đi ngồi xuống ghế, hít một hơi thật sâu.

Advertisement / Quảng cáo

Cô hiểu vì sao hệ thống rác rưởi lại nói Túc Ảnh không phải người cô muốn gặp là có thể gặp rồi.

Suốt năm năm trời... cô và Túc Ảnh đã rời xa nhau tám năm. Quan trọng nhất là cô đã thay một túi da khác, nên dùng thân phận gì, cách gì để xuất hiện trước mặt Túc Ảnh đây?

"Rác rưởi, tôi nhớ trong cốt truyện, Túc Ảnh thất bại là vì tin nhầm người, trùng bẫy của Mộ Cửu Lăng. Nếu tôi trợ giúp Túc Ảnh thoát khỏi cái hố này, tôi có thể ở bên Túc Ảnh đến già không?" - Đường Hoan hỏi.

Thân thể của Túc Ảnh tương tự với thân thể của cô.

Anh đau khổ, cô đồng cảm như chính mình cũng đang đau đớn vậy.

Nếu anh phải chịu nỗi đau khi mất đi người quan trọng nhất lần nữa thì quá tàn nhẫn!

[Ký chủ, ta nhớ là mình đã sớm nói với cô: đừng mơ tưởng rằng cô có quang hoàng của nữ chính, cô chỉ là bìa đỡ đạn mà thôi, đến nữ phụ còn không phải ấy chứ!]

Có nghĩa là: Số cô chủ định gặp nhiều chồng gái, muốn sống lâu, gần như là không có khả năng. Trừ khi trải qua nhiều thế giới khác nhau, cướp được vận khí trên người "khí vận chi tử" về cho mình, vận khí của cô sẽ dần dần tăng.

Mắt Đường Hoan từ từ nóng lên.

Cô đã chuẩn bị tâm lý, dù sao thì từ đầu đến cuối, vận khí của cô chưa bao giờ tốt cả.

[Nhưng mà, vì cô và bốn thế thống đã quen nhau lâu như vậy rồi nên bốn hệ thống sẽ mở cửa sau cho cô.]

Advertisement / Quảng cáo

"Cửa sau gì?"

[Hiện tại cô có 4 điểm công đức, cô có thể dùng 4 điểm công đức để đổi tuổi thọ, nhưng, ta phải nói trước cho cô biết, buôn bán kiểu này không có lời, công đức khó kiếm như vậy mà một điểm chỉ đổi được một năm trong thế giới nhiệm vụ.]

"Nói cách khác, nếu tôi rơi vào tình huống phải chết, cậu có thể kéo dài tính mạng cho tôi?"

[Đứng.]

Thật ra, theo lý mà nói, nó không nên mở cửa sau kiểu này cho Đường Hoan, vì "cửa sau" này quá tốn năng lượng của nó. Nhưng, vận khí của ký chủ ngu ngốc tôi như vậy, có thể sống đến tận bây giờ đã chẳng phải chuyện dễ dàng, nếu giúp được thì nó sẽ giúp.

Cuộc đời thường bất công thế đấy, đối với mình, việc nào đó dễ như trở bàn tay nhưng với người khác, có khi phải hao hết toàn bộ vận khí mới hoàn thành được.

Từ trước đến nay, vận khí của Đường Hoan vẫn rất tệ.

Ví dụ như hiện tại...

"Cái gì? Thỏa thuận ngừng hẳn, không tiếp tục nữa?"

Tần Hoan Hoan có số điện thoại của trợ lý của Hoàng Mao.

Đường Hoan gọi điện thoại tới, vốn muốn nói chuyện trực tiếp với Hoàng Mao, hỏi xem tình hình hiện tại thế nào, sau đó tính kỹ các bước tiếp theo.

Nhưng kết quả....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 174: Kim chủ, tôi là cố nhân (6)

"Túc gia thật sự không muốn tiếp tục bao dưỡng tôi hả?"

Đường Hoan dần mặt.

Toi đời rồi!

Hiện tại muốn "cầu kết" với Túc Ảnh, Đường Hoan chỉ biết dựa vào mối quan hệ này, nếu chấm dứt, cô biết đi đâu tìm người?

"Có thể đưa điện thoại cho Hoàng Mao không? Tôi có việc muốn thương lượng với y!"

Đường Hoan tức đến mức muốn bùng nổ.

Số điện thoại của những người quen cũ đó chẳng biết đã đổi bao nhiêu lần, cô gọi một loạt, tất cả đều không được.

Đối phương cao ngạo trả lời: "Tiểu thư Tần, mong cô tự biết vị trí của mình ở đâu, Hoàng ca là người cô có thể tùy tiện gọi như vậy à?"

Đường Hoan: "....."

Dịch mọ x 10000 lần.

Túc gia nhà các cậu còn phải gọi tôi một tiếng chị, tôi gọi Hoàng ca của các cậu là Hoàng Mao thì đã sao?

Advertisement / Quảng cáo

"Hoàng ca đã hạ lệnh, bắt đầu từ hôm nay, không cần quấy rầy anh ấy vì chuyện của những người phụ nữ như cô. Túc gia là người nhân hậu, có yêu cầu gì không quá đáng quá thì nói với tôi, nếu có thể giúp, tôi sẽ giúp các cô thực hiện."

Những người phụ nữ như cô?

Rốt cuộc thì tên phá của này bao dưỡng bao nhiêu người phụ nữ hả?

"Tôi muốn gặp Túc Ảnh!" - Đường Hoan nói như chém đinh chặt sắt.

Đối phương cười lạnh: "Túc gia là người ai muốn cũng có thể gặp sao?" - Ngay cả hân thường ngày cũng khó mà thấy mặt Túc gia ấy chứ! Người phụ nữ này không hiểu tiếng người à? Hắn đã nói sẽ thực hiện những yêu cầu không quá đáng, yêu cầu này hợp lý chỗ nào?

"Vậy cậu nói với Túc Ảnh, chị gái hắn, Bùi Hoan Tâm muốn gặp hắn!"

Đường Hoan vừa dứt lời, đối phương đã tắt máy, còn cười nhạo một tiếng.

Chắc người phụ nữ này muốn chết rồi, quá thật Túc gia có một cô chị gái nhưng đã qua đời từ nhiều năm trước! Hơn nữa, đây còn là vấn đề cấm kỵ của Túc gia! Vì muốn tiếp cận Túc gia, cô dám nói ra chuyện ngu ngốc như vậy, không muốn sống nữa ư?

Có một số người phụ nữ ham vinh hoa phú quý luôn quên mạng nảo ra đường!

Đường Hoan cũng không ngờ, thiếu niên từng sống với mình giờ đã dọn vào một ngôi biệt thự được canh phòng nghiêm ngặt. Tuy anh thường tới căn hộ trước kia nghỉ ngơi nhưng tòa chung cư đó đã bị Túc Ảnh mua đứt! Hơn nữa, anh không chỉ mua một tòa mà vài tòa xung quanh cũng mua hết, tạo thành một trang viên canh phòng kiên cố, nếu tự ý tiếp cận, có khi còn chưa tới cổng đã bị người ta dùng súng bắn tía bắn chết!

Advertisement / Quảng cáo

Mà Hoàng Mao, hiện giờ, anh em dưới tay y cũng nhiều vô kể, muốn nói chuyện với y sẽ phải trải qua hết trợ lý này đến trợ lý khác.

Cấp bậc nghiêm ngặt, trật tự rõ ràng.

Cô và Túc Ảnh cứ như bị người ta cố tình vẽ ra một ranh giới lớn, nếu cô không cố gắng, chủ động tiếp cận thì vĩnh viễn hai người sẽ chẳng dính dáng gì tới nhau.

"Rác rưởi?" - Đường Hoan muốn hỏi thử xem hệ thống có thể hỗ trợ hay không.

Nhưng thứ rác rưởi này biết cô muốn nó trợ giúp thì đã già chết, vô không online, gọi mãi chẳng đáp lại.

Thôi!

Cô cũng không ôm quá nhiều hy vọng vào cái thứ rác rưởi chết tiệt.

Đường Hoan suy tính cẩn thận rồi đưa ra một phương án: Tối đánh đàn ở nhà hàng lúc trước.

Nếu Túc Ảnh còn nhớ chuyện cũ, chắc chắn sẽ thường xuyên tới nơi cô đã từng làm việc.

Hệ thống khỏe khàng online, định cung cấp mạnh mẽ cho Đường Hoan, nhưng, khi phát hiện ký chủ rác rưởi nhà mình đã tự nghĩ ra cách, nó lại yên lặng log out.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Kim chủ, tôi là cố nhân (7)

Ai da, ký chủ rác rưởi cũng thật khó lường đó nha!

Với chỉ số thông minh ấy mà cô lại có thể nghĩ ra cách này, ghê gớm!

Quả nhiên, chỉ số thông minh của ký chủ rác rưởi nhà nó luôn di chuyển không ngừng, hết lên cao rồi lại xuống thấp, chẳng ai biết rõ chỉ số thông minh của cô nằm ở đâu trên trục hoành.

Đường Hoan không còn cách nào để tiếp cận Túc Ảnh nên chỉ có thể dùng phương pháp may rủi này.

Cô đánh đàn ở nhà hàng một thời gian, bóng dáng của Túc Ảnh thì chưa thấy đâu nhưng lại sinh ra một đồng tin tức nhảm nhí, vô cùng ồn ào, huyền ảo, cái gì mà kim chủ của ngôi sao nữ tuyến mười tám, Tần Hoan Hoan, đã "ngã ngựa" nên cô mới phải tới nhà hàng đánh đàn kiếm sống.

Đường Hoan nào còn tâm trạng để ý những tin tức kiểu này, mỗi ngày đánh đàn, cô đều phải vắt óc suy tính xem nên đàn bài nào, đồng thời còn phải quan sát xung quanh coi "cố nhân" có xuất hiện không.

Hôm nay, tranh thủ thời gian nghỉ đàn giữa mỗi bài, Đường Hoan chạy đi toilet. Bởi vì tâm sự nặng nề nên cô vô tình va phải người ta tại chỗ ngoặt.

"Thật xin lỗi!" - Đường Hoan liên tục nói xin lỗi, sau đó nâng người dậy.

Trên mặt đất còn có một cây gậy, thì ra là người mù.

"Không sao." - Giọng nói của cô gái trẻ rất nhẹ nhàng.

Sau khi được Đường Hoan nâng dậy, cô gái đó chống gậy, chậm chậm rời đi.

Nhìn bóng dáng cô gái đó, Đường Hoan cứ thấy kỳ quái thể nào ấy.

Đến tận khi ngồi xuống đánh đàn, cô vẫn cảm thấy kỳ kỳ, không thể nói rõ nguyên nhân...

Advertisement / Quảng cáo

(truyện full mặt dày, ăn cắp mồi mà không biết nhục, còn xóa "tâm sự" của Diệp Mỗ cơ à, ghê gớm thật!)

Phòng Vip tầng hai.

Người đàn ông với khuôn mặt lạnh lùng ngồi trên ghế sofa, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cô gái vừa bị Đường Hoan va phải chống gậy đi tới, lập tức được đỡ vào, gậy cũng được người khác mang đi.

Túc gia đang nghỉ ngơi, tiếng chống gậy sẽ quấy rầy anh.

Đứng gần anh nhất, ngoại trừ Hoàng Mao thì còn một gã đàn ông trung niên trông rất nho nhã.

Sau khi ra ngoài nghe điện thoại, gã đàn ông trung niên vội vàng đi vào, nói với người đang nghỉ ngơi: "Túc gia, giao dịch phía châu thổ bên kia, đối phương đã đồng ý không hợp tác với Mộ Cửu Lăng nữa và cho chúng ta một cơ hội."

Hoàng Mao không vui, nhíu mày.

Túc ca có thể rảnh rồi nghỉ ngơi một lát đã chẳng dễ dàng, tên Kỳ Minh này quả căn rễ.

Bởi vì bực bội nên Hoàng Mao ra ngoài hít thở không khí.

Nhưng chưa được bao lâu, y đã quay lại.

Nếu y không nhầm thì người đánh đàn phía dưới chính là một ngôi sao mà Túc ca đã từng bao dưỡng. Quan trọng nhất, những bài cô đàn đều là những bài chị gái của Túc ca thường đàn.

Advertisement / Quảng cáo

Ban đầu, y đã điều tra kỹ cô gái này, bao gồm cả chuyện cô đã được bao nhiêu kim chủ bao dưỡng, có tài năng gì.

Kết quả, cô chính là một bình hoa, không hơn không kém.

Là ai phái cô tới?

Là ai sai cô đàn những bài nhạc kia tại nhà hàng này?

Nếu sau lưng cô không có người, Hoàng Mao không tin!

Hoàng Mao báo cáo chuyện này với Túc Ảnh. Túc Ảnh chỉ nhẹ nhàng phẩy ngón tay: "Giết là được!"

"Không cần điều tra xem người sau lưng là ai ạ?"

Túc Ảnh cười lạnh: "Kẻ thù thôi, chẳng sao cả."

Hoàng Mao hiểu hàm nghĩa ba từ "chẳng sao cả."

Kiểu gì thì kẻ thù cũng sẽ chết, đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, thích nhảy nhót thì nhảy nhót, chẳng sao cả!

Hoàng Mao gật đầu.

Túc Ảnh suy nghĩ một lát rồi nói thêm: "Chặt đứt tay trước."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Kim chủ, tôi là cố nhân (8)

Túc Ánh suy nghĩ một lát rồi nói thêm: "Chặt đứt tay trước."

Đàn những bài nhạc cô thường đàn nhất, dám có ý đồ xấu vào thời điểm này, quả thật là không muốn sống.

Túc Ánh mờ mắt, duỗi tay day day huyết thái dương.

Anh còn chưa tới ba mươi vậy mà ấn đường[1] đã có một vết nhăn khá sâu, vậy mới biết, thường ngày anh đã sống một cuộc sống chẳng mấy vui vẻ và vô cùng khắc nghiệt.

Cô gái mù kia ngồi im lặng trên ghế, dường như cảm nhận được ánh mắt như rắn độc của anh rơi trên người mình, cô bắt giác rụt rụt người, nhưng ngay sau đó lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Lặng lẽ, ngấm nhìn.

[1]Ấn đường: nơi nằm giữa hai đầu lông mày và tiếp giáp với phần trán.

*

* *

[Có phải cô đang cảm thấy cô gái vừa gặp ở toilet rất quen mắt đúng không?] - Hệ thống rác rưởi đột ngột online.

"Đúng vậy." - Lúc đó Đường Hoan đã cảm thấy kỳ quái nhưng vì dạo này cô quá nhiều việc cần làm nên thần kinh của cô trở nên yếu ớt, mãi cũng không nghĩ rõ ràng được.

[Cô và cô gái đó giống nhau đến 40%.]

Cái đầu, vì sao những lời này lại quen tai đến vậy? Đường Hoan hơi lơ mơ.

[Có phải cô đang cảm thấy những lời này nghe rất quen?]

"Đúng."

Advertisement / Quảng cáo

[Tần Hoan Hoan và cô lúc trước giống nhau đến 40%.]

Đường Hoan cho rằng vấn đề này có chút phức tạp, cần suy nghĩ rõ ràng nên cô bắt đầu đếm đếm ngón tay.

Tần Hoan Hoan giống cô lúc trước đến 40%, cũng tương tự cô gái mù vừa rồi 40%.....

???

"Ý cậu là cô gái mù mà tôi vừa va phải giống hệt tôi lúc trước?"

WTF?!

Còn có loại thao tác kiểu này?

Chẳng lẽ cô gái đó là chị em thất lạc nhiều năm của Bùi Hoan Tâm?

Nhưng cũng đâu thể mù cả đôi mắt đúng không?

[Đúng thế.]

[Cô biết cái gì gọi là phẫu thuật thẩm mỹ không?]

[Còn nữa, đôi mắt của cô gái đó ban đầu rất lớn.]

Hệ thống phun ra hết câu này đến câu khác, hơn nữa, lượng tin tức mà câu sau mang đến còn nhiều hơn câu trước. Sau khi nghiền ngẫm ra ý tứ trong lời nói của hệ thống, Đường Hoan bắt đầu run rẩy, càng nghĩ cô càng cảm thấy kinh khủng.

"Ý cậu là... Cô gái đó bị mù là do Túc Ánh làm?"

Cô luôn cảm thấy con gấu nhỏ là mình rất trâu nhưng tuyệt đối không thể ngờ lòng dạ của cậu đã độc ác đến mức này.

Advertisement / Quảng cáo

[Ta nghĩ bây giờ cô không nên đồng tình với người khác đâu, cho cô một nhắc nhở ấm áp, việc cô đàn đã thành công khiến Túc Ánh chú ý.....]

Đường Hoan đột nhiên cảm thấy trời không phụ lòng người.

[Sau đó, cậu ấy sai người chặt đứt tay cô rồi "giải quyết" cô. Người của cậu ấy đang xuống cầu thang rồi. Nếu cô không nhanh chóng chạy trốn thì chắc chắn sẽ biến thành kẻ tàn phế.]

Đường Hoan.....

???

Mẹ nó, cậu xác nhận tình huống này thật sự được mở ra?

Hướng đi của cốt truyện có phải quá thiếu nhân tính rồi không?

"Dựa theo kịch bản thì cậu ấy phải chú ý đến tôi, sau đó nhận thân với tôi chứ!"

[.....] Ký chủ rác rưởi nhà ta luôn thích ảo tưởng rằng quang hoàng của vai chính đang ở trên người mình.

[Cô có biết trong tám năm này đã có bao nhiêu người học theo dáng vẻ của cô để tiếp cận Túc Ánh rồi ám sát cậu ấy không? Kết cục của những kẻ đó đều không có ngoại lệ, chết hết cả rồi.]

Nhìn thấy vài người đàn ông mặc đồ đen đi về phía mình, Đường Hoan khóc không ra nước mắt.

Rác rưởi chết tiệt, nhắc nhở cô sớm một chút sẽ chết à?

Biết người ta định ra tay với cô mà còn nói chuyện không đầu từ nãy đến giờ.

Đường Hoan chẳng còn thời gian để đắn đo nhiều, cô chỉ có thể dựa vào ký ức, chạy thẳng về cửa sau.

Từ nhà hàng chạy ra ngoài có một con ngõ nhỏ, đi qua ngõ nhỏ ấy sẽ ra tới đường lớn, đến lúc đó cản lại một chiếc xe, chắc chắn có thể chạy kịp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 177: Kim chủ, tôi là cố nhân (9)

Đường Hoan nghĩ thì rất hay nhưng khi cô vừa chạy về phía cửa sau, mấy tên đàn ông mặc đồ đen kia đã phát hiện, cũng bắt đầu đuổi theo cô.

Đường Hoan gần như dùng hết sức lực bình sinh mới chạy được tới đầu ngõ, sau đó, cô bị người ta ấn mạnh xuống đất.

"Đại ca, đại ca, có chuyện gì thì nói từ từ, đang yên đang lành, các anh bắt tôi làm gì?"

Hấp hổi giữa - ỉng.

"Ai phải cô tới, cô phải tự hiểu."

Đường Hoan..... Mẹ nó, sao tôi có thể hiểu chứ, tôi cũng muốn biết mình được ai phải tới làm!

Nhìn thấy đối phương rút từ thắt lưng ra một con dao, Đường Hoan lập tức hoảng loạn.

Cô liều mạng giữa giữa, sau đó cần vào cổ tay của tên đang khống chế mình, cuối cùng, cô cũng tìm được một cơ hội thờ dốt.

"Các anh đừng làm vậy! Tôi là Bùi Hoan Tâm, chị gái của Túc Ảnh!"

"Các anh để tôi gặp cậu ấy sẽ biết tôi không nói láo!"

"Coi như tôi cầu xin các anh đấy!"

Advertisement / Quảng cáo

Thấy đối phương nhìn chằm chằm tay mình, Đường Hoan theo bản năng giấu tay ra sau lưng.

Những tên đàn ông này cứ như cổ máy giết người vậy, họ hoàn toàn làm lơ lời nói Đường Hoan, chỉ lo chấp hành nhiệm vụ được giao.

Bọn họ muốn chém đứt tay cô!

Đường Hoan cắn chặt răng. Khi lưỡi dao của đối phương sắp chạm vào tay cô, cô nghiêng người, sau đó đột ngột đẩy ra kẻ đang chắn trước mặt mình.

Trên tay cô, máu tươi chảy ồ ạt.

Đường Hoan cũng không rảnh lo nghĩ nhiều, cô che vết thương đang chảy máu đầm đìa lại, chạy thẳng ra đường.

Những tên đàn ông mặc đồ đen đó không ngờ một cô gái nhìn thì nhút nhát lại có thể bất chấp tất cả để chạy trốn như vậy.

Đường Hoan đau đến mức trước mắt dần biến thành màu đen nhưng cô vẫn cắn chặt răng, sống chết gì cũng không cho phép bản thân được từ bỏ.

Vất vả lắm cô mới có thể quay lại thế giới này, còn chưa thấy mặt Túc Ảnh đã chết ư?

Chết như vậy quá nhục nhã, cô không chấp nhận được.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ trời cao thật sự không phụ lòng người, khi Đường Hoan cho rằng mình không chống đỡ nổi nữa thì chẳng biết từ đâu đột ngột xông ra rất nhiều người, chỉ một lát đã đánh ngã những tên mặc đồ đen kia.

Gã đàn ông nho nhã, tuấn tú, ăn mặc chín chu, giày da bóng loáng đi tới trước mặt Đường Hoan, mắt đảo hoa hơi nheo lại, giống như một con hổ lỵ đa mưu túc trí.

"Chị gái của Túc Ảnh?"

Mộ Cửu Lăng thấp giọng tự nhủ. Gã vươn ngón tay, nâng cằm Đường Hoan lên.

Những lời Đường Hoan nói trong tình cảnh cấp bách vừa rồi, gã đều nghe rất rõ, nếu không đã chẳng ra tay cứu giúp. Gã biết Bùi Hoan Tâm đã chết, nhưng, khi con người rơi vào tình cảnh bấp bách thường sẽ nói thật.

Khả là thú vị!

Mộ Cửu Lăng nheo nheo đôi mắt, nghiêng ngẫm

Vì mất máu quá nhiều, Đường Hoan không đứng vững, ngã thẳng vào lòng Mộ Cửu Lăng, máu tươi trên tay cô dính vào bộ đồ vest màu xám bạc của gã.

Mộ Cửu Lăng lập tức nhủ chặt mày, cực kỳ ghét bỏ mà đẩy cô ngã ra đất, sau đó sai kẻ dưới "Mang đi."

Gã cực kỳ có hứng thú đối với lời nói vừa rồi của cô. Nếu cô nói thật, gã sẽ càng cảm thấy thú vị hơn.

Cuộc chiến của hai người đã tiến vào thời điểm gay cấn nhất. Tốc độ trưởng thành của tên súc sinh kia đã vượt quá mong muốn của gã, điều này làm gã cực kỳ khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Kim chủ, tôi là cố nhân (10)

Khi tỉnh lại, Đường Hoan phát hiện cánh tay mình đã bị bó thành xác ướp.

Cô mê mang nhìn xung quanh, không biết hiện tại đang ở chỗ nào, nhưng dù sao thì cô vẫn cảm thấy mình rất may mắn.

"Nguy hiểm thật! Vừa nhảy ra khỏi cái hố người mù, suýt nữa thì lại rơi vào cái hố người cụt tay, may mà tôi tốt số! Quả thật trên đời này vẫn còn nhiều người tốt, khi tôi rơi vào tình cảnh nguy hiểm như vậy lại vươn tay giúp tôi! Thông rác rưởi, cậu nói xem, điều này có phải chứng minh vận khí của tôi đã tốt lên rồi không?" - Trần trề tự tin, Đường Hoan nói.

[Người cứu cô là Mộ Cửu Lăng.] - Hệ thống không cần nhiều lời, chỉ nói một câu này đã đủ để đánh tâm trạng tốt đẹp của Đường Hoan về nguyên hình.

Đường Hoan: "....."

Bây giờ, cô rất muốn chết quách đi cho xong.

Cô không chỉ ưu thương, mà còn cảm thấy cực kỳ đau lòng.

Vận khí của cô là cái thứ vận khí rách nát gì thế không biết!

Nếu biết trước mình sẽ được tên biến thái chết tiết họ Mộ kia cứu, cô thà bị chặt đứt tay còn hơn.

Khí Đường Hoan còn đang thấp thòm bất an, một người đàn ông nho nhã, tuấn tú, đeo kính gọng vàng đẩy cửa bước vào.

"Tiểu thư Bùi, cô tỉnh rồi?"

Advertisement / Quảng cáo

Mặc dù đã qua tám năm nhưng khi nghe được giọng nói này, Đường Hoan vẫn lập tức nhận ra đây là giọng nói mà mình đã nghe thấy trong đêm mưa khi còn bị mù, là giọng của Mộ Cửu Lăng!

Sự uy hiếp mà một tên biến thái mang đến vẫn luôn rất lớn.

Đường Hoan mỉm cười, có chút mất tự nhiên.

"Ngại quá, tôi họ Tần, xin hỏi, anh là người dắt cứu tôi à? Thật vô cùng cảm ơn anh!" - Đường Hoan hơi nắm tay lại, cô cực kỳ khản trương, nói - "Có điều, tôi còn chút việc, cần phải rời đi."

"Tiểu thư Bùi, dù sao thì chúng ta cũng từng quen biết, cô cần gì phải giấu giếm. Cô vội vàng như vậy là vì sợ bí mật của mình bị lộ đúng không? Nhưng, tôi đã biết cả rồi, cô rời đi làm gì?"

Mộ Cửu Lăng dùng ngón cái vuốt ve ngón trỏ, đây là thói quen gã thường làm khi đã dự tính trước được tình huống.

Đường Hoan không ngờ, sau khi sống lại, người thứ nhất nhận ra cô không phải con gấu nhỏ nhà cô mà lại là tên biến thái Mộ Cửu Lăng chết tiết này!

Thử hỏi, trên đời còn chuyện gì khiến người ta tuyệt vọng hơn không?

Đây là cái thứ kịch bản quý quái gì vậy?

"Tôi không phải tiểu thư Bùi!" - Đường Hoan biết, dù thế nào thì cũng không được thừa nhận.

Mộ Cửu Lăng đi tới cạnh Đường Hoan, ép sát từng bước, sau đó đưa đầu về phía hóm vai cô.

Advertisement / Quảng cáo

Theo bản năng, Đường Hoan quay đầu tránh, có nhủu mày, mang theo sự ghét bỏ khó có thể miêu tả thành lời.

"Tiểu thư Bùi Hoan Tâm, cô vẫn giống hệt tám năm trước, cùng một hành động, cùng một hơi thở, cô không lừa được tôi." - Gã cực kỳ quen thuộc với những hơi thở chán ghét mà người ta dành cho mình, chỉ cần cảm nhận được một lần thì tuyệt đối sẽ không quên.

Đường Hoan:.....

???

Đậu mó!

Mẹ nó, gã này thuộc họ chó hả?

Khí vận chi trí còn có bản tay vàng kiểu này ư? Ông đây mượn xác hoàn hồn mà gã vừa liếc mắt đã nhìn ra, lại còn như thể đã dự đoán trước, chẳng lẽ gã không cảm thấy chuyện này khó tiếp thu ư?

Đường Hoan cảm thấy, vận khí của người với người khó mà so sánh được.

"Rốt cuộc thì anh muốn gì?" - Đường Hoan khản trương đến mức nắm chặt tay thành quyền.

Mộ Cửu Lăng cười khê một tiếng.

"Thì ra cô thật sự là Bùi Hoan Tâm à...." - Giọng điệu của gã cực kỳ có ý ý - "Tôi vốn chỉ đoán mò mà thôi, không ngờ cô lại bị tôi lừa dễ dàng như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Kim chủ, tôi là cô nhân (11)

"Thì ra cô thật sự là Bùi Hoan Tâm à...." - Giọng điệu của gã ngập tràn ẩn ý - "Tôi vốn chỉ đoán mò mà thôi, không ngờ cô lại bị tôi lừa dễ dàng như vậy."

Đường Hoan: "....."

"Cô mượn xác hoàn hồn à, hay, còn có một bí mật khác lớn hơn?" - Mộ Cửu Lăng dán sát vào người Đường Hoan, hơi thở ấm nóng của gã phả vào tai cô.

Biết mình vừa rồi quá mất kiên nhẫn nên đã làm ra một chuyện vô cùng ngu ngốc, Đường Hoan dứt khoát không lên tiếng nữa.

Mộ Cửu Lăng cũng chẳng ép buộc cô, gã nói chuyện một mình: "Tôi vốn cho rằng ngoài thẳng súc sinh Túc Ảnh kia thì chẳng có thứ đồ chơi nào thú vị nữa, không ngờ tại thời điểm mấu chốt lại xuất hiện cô. Trong đầu tôi đột nhiên có một ý tưởng vô cùng tuyệt vời, cô muốn nghe không?"

Đường Hoan lạnh lùng "phun" lại: "Mày mới là súc sinh, cả nhà mày đều là súc sinh!" - Con gấu nhỏ mà cô nuôi lớn, kể cả muốn mắng cũng chỉ cô mới có quyền mắng, ai cho phép người khác làm nhảm.

Nghe được những lời này, biểu cảm của Mộ Cửu Lăng cũng không thay đổi, gã chỉ thông thả lắc tay, tát mạnh vào mặt Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Cái tát của gã khiến mặt Đường Hoan lập tức trở nên tê dại.

"Muốn nghe ý tưởng tuyệt vời của tôi không?" - Cứ như chưa từng xảy ra chuyện gì, Mộ Cửu Lăng tiếp tục đề tài vừa nói.

Đường Hoan bưng mặt, không dám tiếp tục tranh cãi với gã biến thái này nữa.

"Túc Ảnh có vẻ rất coi trọng cô chỉ gái này của mình, mà xem ra, người chỉ là cô cũng cực kỳ yêu quý nó? Chắc chắn, chị em tình thâm ha, hay là uyên ương bỏ mạng?"

"Tôi vẫn luôn nghĩ cách khiến tên tiểu súc sinh kia thống khổ cùng cực, đau đớn tận xương tủy, để nó nếm thử nỗi đau lúc trước của tôi! Tôi luôn muốn được chứng kiến cảnh đó! Ngày trước tôi tiếp cận cô cũng vì muốn thực hiện việc này, không ngờ cô lại chết sớm như thế, tôi còn chưa kịp làm gì mà cô đã hương tan ngọc nát[1] rồi."

"Có điều, vận khí của tôi không tồi, trời cao lại cho tôi cơ hội thứ hai. Cô yên tâm, lần này tôi sẽ nắm chắc cơ hội trong tay. Tôi có một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ. Tôi sẽ nhốt tên tiểu súc sinh kia vào đày ải, làm nó mất đi tất cả, chưa đủ, cô nói xem, nếu tôi dồn nó vào hoàn cảnh chó nhà có tang ấy sau đó mang theo cô xuất hiện trước mặt nó, tâm trạng của nó sẽ thế nào?"

"Chó nhà cô tang, chỉ có thể tro mắt nhìn chị mình bị bắt nạt, nhìn người mình yêu thương nhất lại chết oan chết uổng lần nữa! Chắc chắc, không biết vì sao vừa nghĩ tới cảnh tượng bi thảm ấy, tôi lại cảm thấy cực kỳ hưng phấn."

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan bắt giác rùng mình.

Tên biến thái chết tiệt này!

Mộ Cửu Lăng thấp giọng an ủi: "Hoan Tâm, cô đừng lo lắng quá, cô yên tâm, hiện tại cô có tác dụng lớn với tôi, tôi sẽ không làm gì cô."

"Nếu này còn là đàn ông thì tập tức giết tao đi. Đàn ông chúng mày tranh đấu với nhau, sao mày cứ phải kéo một người phụ nữ vào, chẳng lẽ mày không cảm thấy mày rất vô si, xấu xa à?" - Đường Hoan cắn chặt răng, không sợ chết, nói.

Hiện tại cô cảm thấy chết thì chết, rơi vào tay tên biến thái này đúng là xui xẻo!

"Xấu xa? Vô si?" - Mộ Cửu Lăng cứ như nghe được chuyện gì đó nực cười - "Cô cho rằng Túc Ảnh tốt đẹp hơn tôi à?"

"Vi muốn suu tầm những người phụ nữ có vẻ ngoài tương tự cô, nó đã hại biết bao nhiêu gia đình vợ con ly tán, hừm?"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Kim chủ, tôi là cố nhân (12)

"Nghe nói nó đang phản phát những người phụ nữ đó đi. Cô cho rằng nó cái tà quy chính rồi hả? Không không không, nó đã tìm được một thứ thay thế tốt hơn mà thôi. Nó ép người ta phẫu thuật thẩm mỹ thành khuôn mặt của cô rồi làm mù mắt người đó."

Khi nhắc tới phương pháp tự lừa người dối mình này, Mộ Cửu Lăng không nhịn được, khịt mũi coi thường.

"Một Túc Ảnh như vậy, có thể tốt hơn tôi bao nhiêu, hừm?"

Đường Hoan không nói gì.

Con gấu nhỏ nhà cô sao có thể tùy tiện so sánh với bất cứ gã xấu xa nào, kể cả anh có làm sai việc gì thì tên biến thái Mộ Cửu Lăng này cũng chẳng sánh bằng.

Cô chính là người xoay theo chiều gió đấy!

Thì sao?

*

* *

...

Cứ vậy, Đường Hoan bắt đầu sinh hoạt tại địa bàn của Mộ Cửu Lăng, nói đúng hơn thì cô bị gài giam cầm.

Có lẽ vì dụng mạo của Đường Hoan quá nhạt nhẽo, không phù hợp thẩm mỹ của Mộ Cửu Lăng nên gã cũng chẳng sinh ra tâm tư khác với cô, ngược lại, gã còn trêu chọc cô như một con chó nhỏ, thỉnh thoảng lại nói vài chuyện liên quan đến Túc Ảnh cho cô nghe.

Advertisement / Quảng cáo

Ví dụ như, mấy năm nay, Túc Ảnh đã dần dần coi trọng một kẻ tên là Kỳ Minh, tên đó chính là gián điệp mà gã cài vào.

Năng lực làm việc của tên Kỳ Minh này không thể so được với Hoàng Mao nhưng hẳn lại biết cách bốc thuốc đúng bệnh, khiến Túc Ảnh vui vẻ.

Túc Ảnh tưởng niệm Đường Hoan thành bệnh. Biết được điều ấy, Kỳ Minh tìm những người có dáng vẻ giống Bùi Hoan Tâm về cho anh, sau đó, khi anh bắt đầu tàn nhẫn hơn thì hẳn lại tiếp tục "hiến kế", để anh bắt người về rồi ép người ta đi phẫu thuật thẩm mỹ và làm mù mắt người ta, tạo ra một người giống hệt Bùi Hoan Tâm!

Đường Hoan vốn không hiểu vì sao chỉ tám năm ngắn ngủi mà tên gấu nhỏ nhà mình lại lột xác thành một kẻ không có tính người như vậy, thì ra là do bên cạnh có kẻ quấy phá!

"Mấy thật dê tiện!" - Đường Hoan cắn giận mắng.

Mộ Cửu Lăng nhún vai: "Vây mà đã gọi là dê tiện à? Tôi còn có thể làm ra nhiều chuyện dê tiện hơn."

"Chẳng phải cô luôn muốn gặp em trai tốt của mình sao? Rất nhanh thôi, cô sẽ gặp được nó." - Thong thả, ung dung thưởng thức chuỗi phật châu trong tay, Mộ Cửu Lăng nói.

"Mấy có ý gì?" - Đường Hoan hoang mang hỏi lại.

Gã Mộ Cửu Lăng biến thái chết tiệt này nói vậy thì chắc chắn gã đã bắt đầu hành động.

"Nghĩa trên mặt chữ, trò chơi của tôi bắt đầu rồi. Cô có mong đợi không?" - Mộ Cửu Lăng đến gần Đường Hoan, cầm tóc cô lên và ngửi.

Đường Hoan đột nhiên nghĩ tới cốt truyện đã nói Túc Ảnh bị phản bội nên cuối cùng mới thất bại, chết trong tay Mộ Cửu Lăng!

Tên Kỳ Minh kia chính là người phản bội Túc Ảnh!

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng lẽ trò chơi mà Mộ cửu Lăng nói chính là mất xích quan trọng trong việc dồn Túc Ảnh vào chỗ chết?

Cho dù Đường Hoan có hỏi gì, Mộ Cửu Lăng cũng chỉ nhìn cô và cười, không tiết lộ thêm bất cứ tin tức nào nữa.

Nửa tháng trôi qua.

Khi Đường Hoan còn đang mơ màng ngủ thì đã bị xách lên, lúi lúi đẩy đẩy vào trực thăng.

"Mộ Cửu Lăng, mày muốn mang tao đi đâu?" - Đường Hoan có chút hoảng hốt.

Cô về như Mộ Cửu Lăng đang rất sung sướng: "Cô đoán xem."

Đoán cả nhà mày ấy!

Đường Hoan chỉnh lại quần áo, không nói chuyện nữa.

Gã biến thái chết tiệt này, nếu càng gặng hỏi, gã sẽ càng đắc ý.

Khi Đường Hoan không hỏi nữa, Mộ Cửu Lăng lại tiến tới gần cô: "Mang cô đi gặp cậu em trai mà cô luôn tâm tâm niệm niệm, sao không thấy cô vui vẻ gì vậy, hửm?" - Mộ Cửu Lăng duỗi tay nâng cằm Đường Hoan.

Ảnh mắt Đường Hoan không thay đổi, trông mắt chuyển động.

Ý của Mộ Cửu Lăng là... gã sắp đầu chính diện với Túc Ảnh hả?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 181: Kim chủ, tôi là cố nhân (13)

Cô không có năng lực lên sân đánh đấm thay cậu, cũng chẳng có thực lực giết chết tên biến thái Mộ Cửu Lăng cho cậu, việc duy nhất cô có thể làm là... cố gắng khiến cuộc đời nhấp nhô của cậu nhiều thêm một tia ấm áp; khi cậu đứng lên đỉnh cao sau bao vất vả, giúp cậu tránh khỏi trò đùa của trời xanh, không để cậu biến thành bại tướng dưới tay khi vận chỉ từ thêm lần nữa.

(Đây là chương ảo, Diệp mỗ đã chuyển nhà qua fb, Mọi người vào tìm page Diệp Tích Huân là ra nha^^! Cảm ơn mọi người đã ủng hộ.)

Đường đời, phải tự mình vượt qua!

[1] điển tích: ban đầu, từ này dùng để chỉ một người có khả năng diễn xuất tài ba, sau này, dân cư mạng Trung Quốc dùng từ này để chỉ những kẻ

Mộ Cửu Lăng cảm trong tay ba nén hương, cung cung kính kính cắm vào bát hương, sau đó, gã lệnh cho tất cả mọi người lui ra, còn gã ở lại, lẳng lặng ôm bìa mộ, tựa như một đứa nhỏ mất đi phương hướng.

Gã chẳng nói một lời, chỉ ngồi im như vậy.

Ngày thường là một thế vương thế giới ngằm cao cao tại thượng, mặc đồ tây, đeo giày da, ấy vậy mà giờ lại ngồi dưới đất như một kẻ lưu lạc, không thêm đề ý hình tượng của mình.

Hôm nay là ngày gỗ của mẹ gã.

Trước kia, gã nỗ lực, liều mạng dành lấy một chỗ đứng trong gia tộc chẳng qua là vì muốn mẹ gã sống thoải mái hơn mà thôi. Nhưng, cuối cùng thì sao? Cái gì gã cũng có, chỉ không có mỗi mẹ!

Mộ Cửu Lăng ghé vào bìa mộ khóc thút thít, rất khó để hân lộ ra đáng về yếu ớt như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ là, một lúc sau, gã bắt đầu cười..

Sao gã có thể khổ sở chứ? Gã không thể khổ sở!

Khổ sở sẽ làm người thân đau đớn, kẻ thù vui sướng!

Gã khó chịu thì sẽ khiến người khác không thể hạnh phúc, như vậy, lòng gã mới thoải mái hơn.

Ngày gỗ của mẹ gã cũng chính là ngày sinh của cậu tiểu súc sinh kia. Đã lâu rồi không trêu đùa "động vật nhỏ", hôm nay vừa hay là một ngày thích hợp. Chẳng biết lâu như vậy rồi, tên tiểu súc sinh kia có tiến bộ hơn không.

Nếu không tiến bộ thì đầu còn gì thú vị.

*

* *

Buổi chiều, sau khi tan học, Túc Ảnh ngồi trong lớp, chậm chạp không nhúc nhích.

Advertisement / Quảng cáo

Hiện tại, Túc Ảnh rất ít khi tự mình lên sân đấu, chính vì vậy, cậu cũng không bị động đến mức tồi nào cũng phải đến đó. Giờ cậu muốn nghỉ thì có thể tự do nghỉ, cậu cũng đã nói trước với Hoàng Mao, tồi nay không tới. Thế nhưng, việc này không có nghĩa, tan học một cái là cậu sẽ lập tức về nhà, tránh cho người phụ nữ kia tưởng rằng cậu là bé ngoan nghe lời, cũng tránh cho cô được đá lần tới.

Ngồi im trong lớp hai tiếng, Túc Ảnh mới đeo cặp, chậm rì rì đi tới trạm xe buýt. Nhưng, ngay khi cậu vừa định bước lên xe, không biết từ đâu xông ra một đám vệ sĩ mặc đồ đen, chẳng để cậu lên tiếng đã bịt kín miệng cậu, kéo cậu vào một con ngõ nhỏ.

Túc Ảnh không giãy giụa bởi vì cậu biết mặt những kẻ này, nếu cậu nhớ không nhầm thì họ đều là người bên cạnh Mộ Cửu Lăng.

Hiện tại, cánh chim của cậu còn chưa đủ cứng cáp, dù cậu có năng lực đánh trả cũng tuyệt đối không được để lộ ra trước mắt Mộ Cửu Lăng!

"Xem ra thời gian này, mày sống cũng không tệ lắm nhì, em trai ngoan của tao!"

Mộ Cửu Lăng ngồi trên một chiếc ghế gỗ to, rộng, màu đỏ, được trạm trổ tỉ mỉ. Mặc dù nơi này là một con hẻm nhỏ đầy mùi kỳ lạ nhưng khí thế của gã vẫn mạnh mẽ [1] như cũ, hoàn cảnh không hề ảnh hưởng đến phong thái và uy nghiêm của gã chút nào.

Túc Ảnh để im cho những kẻ đó ẩn mặt mình xuống, gò má cậu dán chặt dưới nền đất, bị mài đến mức đau đớn.

Mộ Cửu Lăng vỗ vỗ tay. Ngay sau đó, thuộc hạ của gã mang lên một cái bánh sinh nhật, bên trên còn cắm nến, không phải loại nến sinh nhật nhỏ bé mà là những cây nến trắng thường dùng để chiếu sáng, to bằng ngón tay.

"Hôm nay tao đặc biệt tới chúc mừng sinh nhật mày, thế nào, vui không?" - Mộ Cửu Lăng nhẹ nhàng vung tay, chiếc bánh kem với những ngon nền búng búng lập tức rơi xuống lưng Túc Ảnh, có ngon gần tàn thì đốt hồng quần áo cậu, ngon nào còn cháy thì thiếu bóng lưng cậu..

[1]气势如虹 (khí thế như hồng): khí thế dâng cao như cầu vồng, chữ 虹(hồng) là cầu vồng. Đề nguyên hán việt thì khó hiểu, giải thích hán ra thì lủng củng nên Diệp mỗ dịch như trên, nghĩa tương tự, cũng dễ hiểu, câu văn không lủng củng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 182: Kim chủ, tôi là cố nhân (14)

Có lẽ vì khoảng thời gian gần bị Túc Ảnh dồn ép quá mức tàn nhẫn nên tinh thần của Mộ Cửu Lăng không được cân bằng.

Chương ảo thôi, Diệp mỗ đăng thêm chương này để báo với mọi người là Diệp mỗ đã chuyển qua page Diệp Tích Huân để đăng chuyện, hôm nay vừa bạo 20 chương xong ^^

Phải biết rằng, trước đây, đối với Mộ Cửu Lăng, Túc Ảnh chỉ là một tiểu súc sinh, cho dù Túc Ảnh gây ra sóng gió gì thì Mộ Cửu Lăng cũng vẫn bày ra dáng vẻ như trêu đùa thú cưng, kẻ cậu thích làm gì thì làm. Ấy vậy mà bây giờ, có thể hổ được Túc Ảnh, Mộ Cửu Lăng lại không thể che giấu nỗi tâm tình sung sướng của mình.

Điều đó chứng minh, tám năm này, Túc Ảnh thật sự không bị bất nạt và làm nhục nữa, Đường Hoan cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Khi vui vẻ, Mộ Cửu Lăng sẽ trở nên giống một người bình thường, bắt đầu nói rất nhiều. Gã nhận không nói mà khoe ra kế hoạch "không chẻ vào đầu được" của mình.

"Tên tiểu súc sinh kia muốn tranh địa bàn buồn lậu ở châu thổ với tôi, nó cho rằng có thể rút cùi dưới đáy nòi nhưng nó đâu ngờ Kỳ Minh lại là người của tôi."

"Nó muốn nhúng tay vào mối làm ăn ở châu thổ, tôi sẽ khiến nó "lật xe", chết trên đường! Tôi mang cô đi gặp mặt nó lần cuối, có thấy biết ơn tôi không, hửm?"

Đường Hoan biết trước giờ Túc Ảnh làm việc luôn cẩn thận, nhưng dù cẩn thận đến đâu cũng sẽ không đánh thắng nếu bên cạnh có kẻ ăn cây táo, rào cây sung!

"Rác rưởi, hiện tại Túc Ảnh sao rồi?"

Đường Hoan biết lúc này không thể hoảng, đây là thời khắc nẫu chốt, không thể tự làm đầu chiến tuyến của phe ta hỗn loạn được[1].

[Yên tâm đi, vẫn chưa chết.]

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan.....

Rác rưởi chết tiệt, tôi còn không biết là Túc Ảnh chưa chết chắc, không nghe thấy gã Mộ Cửu Lăng biến thái này nói sẽ mang tôi đi gặp Túc Ảnh lần cuối à?

[Dừng thảm máng ta, ta biết đấy!]

"Tôi mà phải thảm máng cậu hả? Tôi máng thẳng mặt cái thứ rác rưởi nhà cậu đây này, cậu có cái gì để phản bác không?"

[.....] Hệ thống tức đến mức rớt mạng.

Ký chủ rác rưởi hùng hổ như vậy, chẳng đáng yêu chút nào. Tuy rằng thường ngày nó hay hổ cồ nhưng ít ra thì sau lưng, nó vẫn giúp cô mà.

Người trẻ tuổi thường phản nghịch, không hiểu nỗi khổ tâm của nó chút nào.

[1]自乱阵脚 (tự loạn trận cước): trận cước/ đầu chiến tuyến/ đầu trận tuyến bị chính phe ta làm cho hoảng loạn.

*

**

Advertisement / Quảng cáo

Biên cảnh vùng châu thổ.

Đây là một rừng mưa nhiệt đới cây cối rậm rạp, có vô số đầm lầy ẩm ướt dính nhớp nháp và đủ loại côn trùng, rắn, chuột, kiến. Cho dù là dân bản xứ thì khi vào trong rừng cũng sẽ mang về thương tích đầy mình.

Đương nhiên, nơi không người thế này rất được những phần tử tội phạm ưa thích bởi vì ở đây có thiên nhiên, chướng khí[2] và các loại côn trùng mang độc làm lá chắn, người bình thường sẽ chẳng đi vào.

[2]chướng khí: khí ẩm, khí độc bốc lên ở các vùng núi, vùng nhiệt đới, cận nhiệt đới, khiến con người dễ dàng sinh bệnh.

Nhóm người Túc Ảnh vừa tiến tới chỗ sâu trong rừng thì rơi vào phục kích. Túc Ảnh muốn đến nơi đóng quân của phía châu thổ để đàm phán với người đứng đầu nơi đó, ai ngờ lại có mai phục ở đây.

Chân Túc Ảnh bị trúng đạn. Hiển nhiên đối phương đã chuẩn bị kỹ càng trước khi tới, quan trọng nhất là bên ta có kẻ phản bội.

Lần này, vì an toàn, Túc Ảnh đã sắp xếp vài đoàn xe xuất phát từ các địa điểm khác nhau để mờ hoặc kẻ địch. Ấy vậy mà đối phương vẫn biết anh đi cùng đoàn xe này, tập trung tất cả hỏa lực về phía anh.

Hoàng Mao và Kỳ Minh liều mạng yểm trợ Túc Ảnh xông ra khỏi vòng vây, anh khắp khiêng đi trong rừng mưa nhiệt đới. Nơi này chỗ nào cũng có những loại côn trùng độc hại, hút máu người, Túc Ảnh chỉ có thể cắn răng bước tiếp.

Vắt và lăm mồi chạy thoát khỏi hỏa lực của kẻ địch và tìm được một nơi nghỉ chân tạm thời ở sườn núi, Túc Ảnh sờ sờ khẩu súng bên hông. Ngay sau đó, anh không chút do dự giết chết Kỳ Minh khi hắn chưa kịp phản ứng.

Theo anh vài năm, vậy mà nói giết là giết, không hề để lại một cơ hội giải thích

Hoàng Mao khiếp sợ: "Túc ca! Sao anh lại....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 183: Kim chủ, tôi là cố nhân (15)

"Mộ gia, cô ta chạy rồi!"

Chờ khi người của Mộ Cửu Lăng phát hiện đã là rạng sáng, ánh nắng mờ mờ rơi xuống.

Bác sĩ đi theo bị đánh ngất trong lều trại, thuốc rơi đầy đất. Sau khi sắp xếp lại, bác sĩ đã báo cáo độ bị mất là những thứ dùng để chữa trị vết thương bị trúng đạn và thuốc giảm bớt chứng bệnh khi ở trong rừng mưa nhiệt đới.

Nghe báo cáo, Mộ Cửu Lăng nghiêng ngẫm nhưong mây. Người phụ này, quả thật vượt ngoài dự kiến của gã, khi ngu xuẩn thì cực kỳ ngớ ngẩn nhưng khi "to gan" thì đúng là chuyện gì cũng dám làm.

Muốn vào vai uyên ương bỏ mạng ư?

Gã cực kỳ mong chờ được thấy cảnh hai người bị bắt về cùng lúc.

Gã cực kỳ thích cảm giác làm mèo vờn chuột kiểu này, đối phương biết rõ không thể trốn thoát khỏi bàn tay gã nhưng vẫn lao đầu tìm đường sống như thiêu thân lao vào lửa, chỉ là, cuối cùng cũng vẫn không chạy thoát khỏi vận mệnh bị gã trêu đùa!

*

**

[Rõ ràng cô đã sắp lên con sóc rồi mà.]

Hệ thống cảm thấy không còn gì có thể thần kỳ hơn, rõ ràng khi vừa tiến vào rừng mưa nhiệt đới, dáng vẻ của ký chủ rác rưởi nhà nó cứ như sắp chết đến nơi. Ấy vậy mà tới nửa đêm, cô lại có thể "vùng dậy", mò mẫm rời khỏi lều trại, đánh ngất người trông coi mình và đập bác sĩ hôn mê.

Cô chạy trốn tài tình[1] như vậy, đến nó cũng không nhận được mà cho một like[2].

"Tôi là người yếu ớt như vậy à?"

Advertisement / Quảng cáo

Cố gắng ghìm cảm giác như sóng cuộn biển gầm trong dạ dày lại, Đường Hoan vô như mình không sao.

Thật ra, có người phụ nữ nào không yếu đuối, chẳng qua khi không có ai để dựa vào thì buộc phải tự kiên cường lên thôi.

Sắc mặt Đường Hoan cực kỳ khó coi, mặt mũi trắng bệch, trán đầy mồ hôi.

Ban đầu hệ thống còn tưởng rằng cô thật sự không sao, mãi sau nó mới phát hiện, chỉ là, Đường Hoan vẫn chẳng hề kêu than lấy một tiếng. Đột nhiên, hệ thống cảm thấy cực kỳ bội phục cô.

Năng lực nhẫn nại của Đường Hoan cứ như một bí mật. Có lúc chi bị đánh một cái, cô đã đau đến mức gào lên, sau đó nó tung tại chỗ. Đôi khi cô lại có thể liều chết, cho dù khó chịu đến mấy cũng sẽ không thể hiện ra ngoài.

Đường Hoan càng lúc càng đi xa Túc Ảnh. Vận khí tốt chỉ xuất hiện trên người nam nữ chính, bia đỡ đạn thì dừng hy vọng gì nhiều.

Hệ thống vẫn luôn giữ im lặng.

Nó cảm thấy nếu Đường Hoan cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cô chưa tìm thấy Túc Ảnh thì đã lăn ra chết rồi. Vì thế, nó bắt chọt lên tiếng...

[Đi nhầm hướng rồi, phải đi ngược lại, Túc ảnh ở phía đó.]

Nói xong, hệ thống nhanh chóng offline.

Nó thề, nó chỉ giúp cô lần này thôi, về sau sẽ không xen vào chuyện của người khác nữa!

Nghe vậy, Đường Hoan trầm mặc quay đầu, mắt cô lóe lên một cách khó phát hiện.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu cô nhớ không nhầm, lúc đầu, cái thứ hệ thống rác rưởi này chưa từng chủ động giúp đỡ cô.

A, thì ra phải dùng khổ nhục kế.

[1]凤翥(phong tao): theo baidu baike, từ này có rất nhiều cách dùng: 1- từ dùng để chỉ thơ văn(VD: từ ngữ, câu từ,... này đầy tính nhân văn); 2 - chỉ hành động tài hoa, tài tình, tài giỏi,...; 3 - cử chỉ ngạo ngẫm, hành vi phóng đảng; 4 - dùng để chỉ người nào đó đẹp nhất, tuấn tú nhất,... 5 - vinh quang,...; 6 - hào quang(tỏa sáng);.....

[2]666: dùng để khen ngợi, ca ngợi việc gì đó, điều gì đó xuất sắc. 6666 tương đương với nút like trên facebook bên mình, đương nhiên là không tính like dạo.

*

* *

Tình trạng hiện tại của Túc Ảnh cực kỳ xấu.

Trốn đông trốn tây trong rừng mưa nhiệt đới nguyên một buổi chiều, lại thêm cả buổi tối, vết thương trên đùi anh càng lúc càng nghiêm trọng.

Đã vậy, lần này Mộ Cửu Lăng còn phải đi rất nhiều người, bọn chúng không ngừng tìm kiếm khắp rừng. Túc Ảnh chỉ có thể chạy tới nơi hoang vu, vắng vẻ nhất.

Càng đi sâu vào trong thì chương khí càng nhiều, đầm lầy cũng càng thêm hiểm trở.

Chạy trốn rồi rã một ngày một đêm, Túc Ảnh cảm thấy hai chân nặng như rút chì. Tình trạng của anh càng thêm trầm trọng, tầm mắt mờ hồ, nếu không phải vì ý chí của anh kiên cường, chỉ sợ đã ngã xuống rồi.

Anh tìm một lùm cây được che kín bởi bụi gai và chui vào, sau đó, yên tĩnh cuộn tròn người lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 184: Kim chủ, tôi là cố nhân (16)

Túc Ảnh chẳng thể nhớ được mình đã bao lâu không rơi vào tình trạng chật vật thể xác. Gai nhọn rạch qua khuôn mặt anh, anh yên lặng cuộn tròn người trong bụi cây, khuôn mặt lạnh lùng không cảm xúc, chẳng có sự oán giận khi rơi vào mức đường cùng của một người bình thường.

Tầm mắt dần mờ đi, anh chẳng thể nhìn rõ thứ gì, đầu óc tựa hồ nhào, bên tai vang lên vô số tạp âm.

Mặc dù đau đớn nhưng Túc Ảnh lại yên tĩnh như một đứa nhỏ.

"Chị, tôi không chịu đựng nổi nữa rồi..." - Túc ảnh nghiêng người, lăn vào lùm cây, lăm bầm nói.

Tôi sợ đường xuống Hoàng Tuyền không tìm thấy chị nên chỉ có thể ôm tâm lý may mắn, tiếp tục sống sót để được gặp chị trong mơ. Nhưng, chị lại nhẫn tâm như vậy, chưa từng đi vào trong giấc mộng của tôi lấy một lần!

Đã nhiều năm trôi qua nhưng Túc Ảnh vẫn nhớ như in những lời mình nói với Kha Hạo Vũ...

Tùy anh!

Một người phụ nữ mà thôi, thích thì lấy đi, tùy anh!

Lúc trước gần đổi nên đã nói ra những lời này, muốn tìm cho mình cảm giác há hê, lại chẳng ngờ phải trả giá bằng nhiều năm sống trong hối hận.

Túc Ảnh cuộn chặt người lại. Anh nghĩ, mình sắp không cố gắng nổi rồi.

Chết, cũng tốt!

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Chân thấp chân cao, Đường Hoan đi lại trong rừng mưa nhiệt đới đầy bùn lầy.

Không biết đã qua bao lâu, Đường Hoan chỉ cảm thấy cả người đều đã chết lặng, cuối cùng thì cô cũng tìm thấy Túc Ảnh khi tới gần một lùm cây.

Lúc này, Túc Ảnh đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, lại còn sốt cao.

Sờ tay lên trán anh, Đường Hoan thậm chí còn nghĩ anh sẽ bị sốt thành một kẻ ngốc.

So với tám năm trước.

Thiếu niên tám tuổi ngày ấy nay đã hoàn toàn trưởng thành và trở thành một người đàn ông thực thụ, thận trọng. Dù đang hôn mê, nếp nhăn trên ấn đường anh vẫn rất sâu.

Đường Hoan cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Cô thờ dài một hơi, vươn tay xoa đầu Túc Ảnh.

Advertisement / Quảng cáo

Con gấu nhỏ chết bầm!

Ngày trước nuôi anh đã ốm không biết bao nhiêu cục tức vào người, sau khi chết đi sống lại, cô vẫn phải chịu khổ chịu sở vì anh như vậy.

Đường Hoan cong lưng, chui vào lùm cây, đảo anh ra khỏi bụi gai, trên tay và mặt anh đều là vết máu.

Khi nghe Túc Ảnh bị trúng đạn, trong đầu cô đột nhiên lóe lên một ý tưởng lớn mật, cô đã đánh ngất bác sĩ, sau đó cầm theo thuốc chạy trốn. Còn làm cách nào để mang anh rời khỏi khu rừng này, thoát khỏi sự truy đuổi của Mộ Cửu Lăng, Đường Hoan chưa từng suy xét tới, mặc dù cô cũng biết mình không hề có bản tay vàng to lớn nào.

Thân hình nhỏ nhắn, cô đỡ người đàn ông cao tới mét chín, loạng choạng di chuyển trong khu rừng khắc nghiệt.

Việc cấp bách bây giờ là tìm một nơi an toàn, sắp xếp cho Túc Ảnh nghỉ ngơi, xử lý vết thương cho anh, tránh cho anh khỏi bị nhiễm trùng máu.

May thay, vận khí của Đường Hoan không tồi đến mức nhân thần cộng phẫn[1], sau khi đi cả quãng đường dài, cuối cùng cô cũng tìm được một hang động bí ẩn ở gần đầm lầy. Hang động này không lớn, chỉ có thể chứa được 2, 3 người khom lưng lại.

Đường Hoan gần như phải dùng hết sức lực bình sinh mới có thể đưa Túc Ảnh vào hang. Sau đó, cô cũng khom người chui vào, xử lý vết thương trên đùi anh.

Không lâu sau, Túc Ảnh bắt đầu lên cơn co giật vì sốt cao.

Đường Hoan luống cuống chân tay. Cô chỉ có thể ôm anh như ngày trước, vỗ về nhẹ nhàng phía sau lưng anh, cố gắng giúp anh yên ổn lại.

[1]人神共愤 (nhân thần cộng phẫn): người và thần cùng phẫn nộ → dùng để hình dung sự phẫn nộ cực kỳ to lớn của công chúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Kim chủ, tôi là cố nhân (17)

CHƯƠNG 185 - Kim chủ, tôi là cố nhân (17)

Tối buổi tối, cuối cùng Túc Ảnh cũng bắt đầu hạ sốt, Đường Hoan coi như có thể thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng, bên trong rừng mưa nhiệt đới, thứ khiến người ta sợ nhất vào buổi tối chính là những con muỗi mang theo mầm mống bệnh tật. Chúng vo ve bay qua bay lại, không cần thận sẽ bị đốt thành từng vết sưng to như đầu ngón cái.

Hiện tại, sức đề kháng của Túc Ảnh vô cùng yếu, Đường Hoan chỉ có thể mở to hai mắt trông coi, không ngừng xua tay đuổi muỗi.

Nửa đêm, Đường Hoan vừa mệt vừa khát, không thể cố gắng nổi nữa nên ngủ quên mất. Chờ khi cô tỉnh dậy, cổ đã bị bóp chặt.

Tuy rằng đầu óc choáng váng, tầm nhìn không rõ ràng nhưng tình trạng đã hơi khá hơn một chút, Túc Ảnh lập tức tiếp tục phòng bị.

"Cô là ai?" - Túc Ảnh bóp cổ Đường Hoan, bình tĩnh hỏi.

Anh vẫn còn rất yếu và không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng hiểu vì sao, Đường Hoan lại cảm thấy có chút tội thân, nhưng cảm giác đó cũng chỉ xuất hiện trong chớp mắt mà thôi.

Đây là lựa chọn của cô, không có gì phải tội thân cả. Cô dám làm dám chịu, kể cả phải chịu khổ nhiều hơn cũng xứng đáng!

"Người của Mộ Cửu Lăng." - Đường Hoan bình tĩnh trả lời - "Chẳng qua tôi đã phản bội gã, đầu quân cho minh chủ[1] khác, không biết Túc gia có nguyên ý cho tôi một cơ hội không?"

Túc Ảnh, nếu hai ta có thể sống sót rời khỏi nơi này, tôi sẽ nói cho cậu, tôi là ai. Nhưng nếu chúng ta không thể chạy thoát, tôi tình nguyện để cậu coi tôi là người xa lạ chứ không muốn cậu phải chịu nỗi đau xé tim lần nữa.

"Người của Mộ Cửu Lăng? Đầu quân cho minh chủ khác? Tôi không quá hiểu ý của cô."

"Túc gia hiểu hay không, không quan trọng. Anh chỉ cần biết tôi là người giúp anh xử lý vết thương, tôi thật sự muốn cứu anh. Hơn nữa, hiện tại anh có thể thoát khỏi Mộ Cửu Lăng hay không cũng chỉ có thể dựa vào tôi!"

Đường Hoan nói như chém đinh chặt sắt.

"Vì sao cô lại phản bội Mộ Cửu Lăng?" - Lời ít ý nhiều, Túc Ảnh hỏi.

Advertisement / Quảng cáo

"Có câu "cầu giàu sang từ trong nguy hiểm", tôi làm vậy cũng vì muốn mượn danh nghĩa cứu mạng Túc gia để đổi lấy tiền đồ ngày sau mà thôi. Tâm tư của Mộ Cửu Lăng quá ác độc, tôi không thật sự coi trọng gã."

Hai người thân thuộc là thế nhưng một người lại suy yếu và cảnh giác, người còn lại thì bình tĩnh thong dong, vô như mình cực kỳ tham lam, cứ như hai bên đều có mưu mô, muốn lợi dụng lẫn nhau vậy.

Dứt lời, Đường Hoan nâng Túc Ảnh dậy.

"Có thắc mắc gì thì chờ thoát khỏi nguy hiểm rồi nói!"

Đường Hoan vội vàng như vậy vì cô đã nhìn thấy ánh sáng lay động ở đằng xa, hơn nữa tiếng súng còn văng vẳng đâu đây. Nếu cô đoán không nhầm thì người của Mộ Cửu Lăng đã bắt đầu tìm kiếm đến gần nơi này.

Đường Hoan nâng Túc Ảnh bỏ ra bên ngoài và quan sát khắp nơi. Cô biết, nếu chọn con đường bình thường, cô là phụ nữ lại mang theo một người què, chắc chắn sẽ nhanh chóng bị đuổi kịp.

Nếu bò qua đầm lầy này....

[1]dầu quân: tình nguyện xin vào làm cho một đơn vị, tổ chức ; mình chứ bậc vua chúa/người đứng đầu một liên minh hoặc đảng phái nào đó có tài đức sáng suốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Kim chủ, tôi là cố nhân (18)

Đường Hoan âm u nhìn đầm lầy.

Nếu đi qua đầm lầy và may mắn không chết, chắc chắn những kẻ đi sau sẽ khó mà đuổi theo kịp.

Đường Hoan thử dẫm bên đìa đầm lầy, rất nhanh, chân cô đã bị lún xuống một nửa, cô vội vàng thu chân lại, sợ sệt nuốt khan.

Thật ra, cô cực kỳ sợ hãi!

Và lại, cô cũng không phải một người thật sự tốt đẹp gì, nếu là kẻ khác, chắc chắn cô sẽ chẳng mạo hiểm như vậy. Có điều, người này là Túc Ảnh, là chàng trai đã từng sống nương tựa với cô!

"Tôi nghe nói nếu chậm rãi bò qua đầm lầy sẽ không bị lún sâu. Đây là đường lui duy nhất của chúng ta, anh có muốn thử không?" - Đường Hoan hỏi.

Việc cô có thể nghĩ tới thì sao Túc Ảnh lại không biết.

Đây thật sự là đường sống duy nhất!

"Chiều ngang của đầm lầy dài tầm bao nhiêu?"

Đường Hoan ước lượng một chút rồi đáp: "Khoảng ba đến bốn mét."

Cũng không quá dài, nếu cố gắng bò cẩn thận thì có khả năng sẽ qua được.

Tầm mắt của Túc Ảnh vẫn luôn lơ mơ. Anh suy tư một lát rồi nằm rạp ỏ rìa đầm lầy, sau đó bình tĩnh dùng chân và tay tác động vào lớp bùn, tiến thẳng về phía trước bằng động tác bơi.

Đường Hoan nghiêm túc quan sát anh, nhìn anh thuận lợi "bơi" tới bờ đối diện.

Advertisement / Quảng cáo

Chân tay run rẩy, Đường Hoan nhẹ nhàng bò xuống đầm lầy.

Khi vượt qua đầm lầy, Đường Hoan đã ngã nhào ra đất, cô vẫn còn sợ đến mức toàn thân run run.

Hai người một mới đi đường nên cũng chẳng có thừa thời gian để nói chuyện với nhau.

Mặc dù hai người đã vượt qua đầm lầy nhưng cũng chỉ cảm chân được đám người của Mộ Cửu Lăng một khoảng thời gian ngắn mà thôi, Đường Hoan và Túc Ảnh có thể bò qua đầm lầy thì người của Mộ Cửu Lăng cũng có thể.

Vậy nên, đến chàng vạng, hai người lại phải vội vàng bỏ trốn lần nữa, xui xẻo hơn là trái tim Đường Hoan đã bắt đầu suy kiệt, nhiều lần tức ngực, khó thở đến mức cô ngã nhào ra đất.

"Nếu tôi không đánh giá sai thì người của tôi sẽ nhanh chóng tới cứu viện." - Túc Ảnh nói.

Đường Hoan ra vẻ thoải mái, nhún vai: "Chỉ tiếc, có vẻ chúng ta sẽ không đợi được đến lúc cứu viện tới."

"Túc gia, chi bằng chúng ta thương lượng một chút, được chứ?" - Đường Hoan rũ rứt, vì không để Túc Ảnh phát hiện, cô đều dấu đi tất cả những thói quen dù là những hành động nhỏ nhất.

"Nói."

"Hai người chúng ta đi cùng nhau chắc chắn sẽ liên lụy tới đối phương, nhưng, nếu có một người đánh lạc hướng, chắc chắn sẽ tranh thủ đủ thời gian cho người còn lại. Vậy nên, sau khi gặp được cấp dưới, anh quay lại cứu tôi nhé?"

Vì đã che dấu tất cả nên Đường Hoan chỉ là một người xa lạ đối với Túc Ảnh, là một người xa lạ đang lợi dụng lẫn nhau! Để một người xa lạ chết thay là chuyện đương nhiên, đúng không?

(truyện được đăng tại <https://www.facebook.com/dieptichhuan/>)

Advertisement / Quảng cáo

*
* *

Đường Hoan một mình chống gậy, nghiêng ngả đi về phía trước. Sau khi đi được một đoạn đường, cô bắt đầu nòn ọc kịch liệt.

Lá gan của Túc Ảnh rất lớn, anh chọn đi ngược về đường cũ. Quay lại sẽ nhanh chóng gặp được Hoàng Mao hơn, người của Mộ Cửu Lăng cũng chẳng thể ngờ anh sẽ làm vậy.

Người của Mộ Cửu Lăng lần theo dấu vết Đường Hoan và đuổi theo cô.

Không thể thích ứng được với khí hậu của rừng mưa nhiệt đới nên Đường Hoan gần như đã nôn đến mức cô hộc xuất huyết. Cả cơ thể cô không có lấy một mảng da thịt lành lặn, toàn thân không ngừng run rẩy.

[Ký chủ, cô sao rồi?]

Giọng điệu của hệ thống có chút trầm trọng.

Đường Hoan không trả lời.

[Đường Hoan?] - Nó chưa từng gặp một người phụ nữ nào ngoan cố như vậy, cơ thể đã tới tình trạng này mà còn chưa ngã xuống!

Hệ thống không ngờ, nó chỉ vừa mới nghĩ tới, cô đã thật sự ngã xuống rồi.

Hôm qua Diệp mỗ có việc nên không đăng được bên wattpad, xin lỗi mọi người, hôm nay đăng bù cho mọi người đây ^^

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 187: Kim chủ, tôi là cố nhân (19)

Đường Hoan nằm liệt dưới đất, sắc mặt tái xanh.

Lòng bàn tay cô đầy rẫy những dấu móng tay, nông sâu đều có. Chắc vì muốn giữ tinh tảo nên cô đã tự bấm móng tay vào lòng bàn tay mình.

Khi bắt được Đường Hoan, người của Mộ Cửu Lăng gần như đã đào ba thước đất cũng chẳng thể tìm thấy tung tích của Túc Ảnh.

"Mộ Cửu Lăng, vui về không, bắt ngờ không?"

Khi nhìn thấy Mộ Cửu Lăng, Đường Hoan đã dùng chút sức lực cuối cùng để chơi nhảy với gã.

Gân xanh trên thái dương Mộ Cửu Lăng không ngừng giật giật.

Gã thấy Đường Hoan mọi xuống thiết bị theo dõi từ đế giày của mình và nở một nụ cười yếu ớt nhưng cũng đầy khinh miệt với gã: "Mày cho rằng tao không biết về thiết bị theo dõi này ư? Ha ha, đáng tiếc, mày gần thiết bị theo dõi vào người tao nhưng cũng chẳng bắt được Túc Ảnh. Có phải rất thất vọng không?"

Ban đầu, cô thật sự không biết, nhưng người của Mộ Cửu Lăng cứ như hình với bóng mà theo đuôi bọn cô nên cô đã lờ mờ đoán ra. Khu rừng này lớn như vậy, vì sao người của Mộ Cửu Lăng luôn đuổi tới đúng lúc đến thế?

Cô vốn định ném thiết bị theo dõi đi nhưng sau đó, cô và Túc Ảnh đã tách khỏi nhau, thiết bị này lại trở thành một "trợ lý đắc lực", dù sao thì Mộ Cửu Lăng cũng cho rằng Túc Ảnh đang ở bên cạnh cô.

"Mày không bắt được Túc Ảnh thì chờ chết đi!" - Đường Hoan cười ha ha.

Hiện tại, cô cực kỳ khó chịu, vậy nên, người khác cũng đừng mong vui về!

"Mộ Cửu Lăng, mày biết không, kẻ ngốc luôn thích tự dồn mình vào đường chết! Ai bảo mày muốn làm màu, giờ đã hối hận chưa?"

Advertisement / Quảng cáo

Sao Mộ Cửu Lăng ngờ được người phụ nữ có chỉ số thông minh lúc thấp, lúc cao này lại chơi mình một vỏ như thế!

Gã thật sự có chút hối hận nên đã đập vào người Đường Hoan trong cơn tức giận.

Đường Hoan ôm bụng, cuộn tròn người lại. Cô quát cường nhìn Mộ Cửu Lăng, cười đầy trào phúng.

"Tao hỏi mày, Túc Ảnh đi về hướng nào?" - Mộ Cửu Lăng biết rõ, nếu bỏ qua cơ hội này, gã sẽ chẳng thể lật ngược tình thế được nữa.

"Tao nói Túc Ảnh bay lên trời rồi, mày dám tin không?" - Đường Hoan khiêu khích hỏi lại.

Dù sao cô cũng không thể sống tiếp nên chỉ mong có thể chết.

Gân xanh trên thái dương Mộ Cửu Lăng nổi thành từng đường rõ ràng, gã nắm chặt tay, ánh mắt hung ác: "Rút móng tay của con đàn bà này ra, bao giờ chịu nói thì dừng."

Theo báo năng, Đường Hoan giấu tay ra sau lưng nhưng người của Mộ Cửu Lăng đã nhanh chóng túm lấy tay cô, cố định lại.

Cái nhíp sắc nhọn đâm thẳng vào kẽ móng tay, sau đó, móng tay dần bị tách ra và rơi xuống.

Đau!

Đau xuyên tim!!!

"Túc Ảnh!" - Đường Hoan ngửa đầu gào khóc, mạch máu ở cổ nổi lên, cô liều mạng giãy giụa, bốn năm tên đàn ông mới có thể đè cô xuống được.

Advertisement / Quảng cáo

"Túc Ảnh!"

"Cứu với....."

Đường Hoan gào lên từng tiếng đầy thê lương và thảm thiết, hết tám năm trước, hoảng hốt, lo sợ, lại thấp thòm, bất an.

Móng tay mang theo máu thịt rơi xuống đất, mặc dù đám đàn ông kia đã theo Mộ Cửu Lăng khá lâu nhưng vẫn cảm thấy có chút không đành lòng. Chuyện này, đối với một người phụ nữ, thật sự là...

Quá máu me!

Cùng lúc đó, Túc Ảnh đã gặp được Hoàng Mao và cứu viện, anh đang mang theo người quay lại, không ngừng tới gần Mộ Cửu Lăng.

Sau khi người đứng đầu vùng châu thổ - Cường Sâm đồng ý hợp tác, tình thế gần như xoay chuyển trong tích tắc.

"Túc ca, có phải ai đó đang gọi anh không?" - Hoàng Mao lắng tai nghe và nói.

Túc Ảnh nhủ thầm.

Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng một người phụ nữ đang kêu khóc thảm thiết.

Không biết vì sao, Túc Ảnh cảm thấy vô cùng sốt ruột, đầu ngón tay bắt gãi run lên.

Đường Hoan đau đến mức hoàn toàn không còn sức lực. Co rúm trên mặt đất như một con mèo nhỏ ốm yếu, cô thấp giọng lầm bầm "cứu với....."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Kim chủ, tôi là cố nhân (20)

Màn đêm buông xuống, không gian trở nên tối tăm.

Túc Ảnh ra hiệu, ý bảo Hoàng Mao cẩn thận đánh lên người của Mộ Cửu Lăng từ phía sau.

Cường Sâm có thể đứng sừng sững không ngã ở vùng châu thổ là vì hắn rất giỏi trong lĩnh vực quân sự, dưới tay hắn có không ít sát thủ được bồi dưỡng tỉ mỉ, vệ sĩ bình thường đâu thể sánh được.

Bên Túc Ảnh có người mà Cường Sâm phải tới, Mộ Cửu Lăng lại bị Đường Hoan làm cho tức giận đến mức mất cảnh giác, vì vậy, gã đã bị Túc Ảnh đánh không kịp trở tay.

Người phụ nữ cuộn tròn dưới đất, mái tóc dài gần như che lấp toàn bộ cơ thể nhỏ xinh của cô. Cô cực kỳ chật vật, hơi thở thoi thóp, chẳng hề khiến người ta chú ý tới.

Túc Ảnh nhàn nhạt nhìn lướt qua sau đó nói với Hoàng Mao: "Đưa đi chữa trị."

Mặc dù bị bao vây nhưng Mộ Cửu Lăng vẫn cực kỳ bình tĩnh: "Không ngờ lại có ngày tao thua trong tay thằng súc sinh như mày."

Túc Ảnh không nói một lời, nâng súng bắn thẳng vào đùi Mộ Cửu Lăng.

Mộ Cửu Lăng rên lên một tiếng, quỳ rạp xuống đất. Khi liếc nhìn Đường Hoan, gã hưng phấn một cách quỷ dị

"Mày cho rằng mày thắng?" - Mộ Cửu Lăng cười một cách điên cuồng và tàn nhẫn. - "Túc Ảnh, tao nói cho mày nghe, kể cả tao thua, tao cũng không để mày thắng!"

Advertisement / Quảng cáo

"Dùng mạng sống của à đàn bà kia để đổi lấy cơ hội chạy thoát khỏi tay tao, có phải mày cảm thấy mày được lợi đúng không, lòng mày rất bình thản đúng không?"

Túc Ảnh, a, cùng một cha sinh ra, cùng chảy chung một dòng máu với gã!

Hai người đều bạc tình như nhau!

Chi căn có thể sống sót, hy sinh một à phụ nữ thì đã là gì, bị ngàn người phi nhò thì đã sao?

Có điều, cả hai cũng là những kẻ cực kỳ thâm tình!

Có thể hy sinh toàn bộ người trên thế gian này, kể cả bản thân họ, nhưng, người mà họ đặt trên đầu quả tim thì không thể xảy ra bất cứ chuyện gì được!

Gã thật sự quá hiểu Túc Ảnh. Nếu người phụ nữ này chỉ là một người qua đường, cô có chết vì Túc Ảnh thì lòng anh cũng chẳng có lấy một chút áy náy, Nhưng, nếu cô là người mà anh đặt trên đầu quả tim... Cả đời, anh dùng mạng có thể sống an bình!

"Mày cho rằng trên thế gian này, trừ Bùi Hoan Tâm thì còn ai có thể liều chết để cứu mày, hà...." - Giọng điệu của Mộ Cửu Lăng cực kỳ trào phúng

Nhưng không thể phủ nhận, gã thật sự có chút ghen ghét.

Dựa vào cái gì, nó chỉ là một tên súc sinh mà lại có người không màng sống chết để cứu nó, còn gã, Mộ Cửu Lăng, trước nay luôn cao cao tại thượng lại không có?

Advertisement / Quảng cáo

"Cô ta chính là Bùi Hoan Tâm, là người mày luôn tâm tâm niệm niệm trong mấy năm nay! Túc ảnh, cảm giác của mày thế nào?"

Mộ Cửu Lăng cười lớn, cười vô cùng càn rỡ và đắc ý.

Gã cố chấp, điên cuồng, cho dù gã không có kết cục tốt thì gã cũng sẽ kéo theo người khác xuống địa ngục với mình.

Túc Ảnh nhủ mày, không đáp lại Mộ Cửu Lăng lấy một tiếng.

Ngày trước, cô đã chết trong lòng anh! Anh ôm thi thể cô, đau khổ cầu xin bác sĩ, bọn họ cũng chẳng thể cứu được tính mạng của cô. Trời xanh, chưa từng quan tâm anh!

"Túc Ảnh, mày cho rằng vì sao tao sẽ mang một người phụ nữ tới đây trong thời điểm này? Tao muốn nhìn thấy đáng về hối hận của mày mà thôi!"

"Cô ta là Bùi Hoan Tâm! Ha ha ha, mày nhớ cô ta tám năm, nghĩ tới cô ta tám năm, kết quả, vừa gặp lại, cô ta đã chết vì mày lần nữa! Mày có cảm thấy nực cười không, vui mừng không?"

Ngón tay Túc Ảnh run run, anh cau chặt mày, đi về phía Đường Hoan và bế cô lên.

"Tiểu Ảnh, chị đau... đau....."

Đường Hoan vô thức rên rì, cô run rẩy, co rúm người lại....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 189: Kim chủ, tôi là cố nhân (21)

"Tiểu Ảnh, chị đau... đau....."

Đường Hoan vô thức rên rì, cô run rẩy, co rúm người lại....

Nghe thấy cách xưng hô quen thuộc này, cơ thể Túc Ảnh bắt đầu run lên.

Mười ngón tay của cô bị rút sạch móng, máu thịt hòa lẫn với bùn đất, nhìn vô cùng đáng sợ, khốc miệng còn có đường máu uốn lượn chảy xuống...

Túc Ảnh cảm thấy trái tim đau đớn một cách quen thuộc.

"Ha ha ha, Túc Ảnh, móng tay của cô ta là do tao ra lệnh rút sạch đấy! Tao nói chỉ cần cô ta khai ra mày chạy hướng nào, người của tao sẽ dừng lại nhưng cho dù có chết, cô ta cũng không chịu nói! Tình cảm sâu đậm như vậy thật khiến người ta phải khâm phục, ha ha ha ha ha....."

"Bác sĩ!"

"Mau gọi bác sĩ!"

Đầu óc trống rỗng, Túc Ảnh không rảnh so đo với Mộ Cửu Lăng.

"Tiểu Ảnh... đau....."

Những câu từ này không ngừng quanh quẩn trong đầu anh.

Quen thuộc! Vô cùng quen thuộc.

Cô đã trở lại!

Là cô!

Bác sĩ đi theo vội vàng khám cho Đường Hoan.

Lúc này, hệ thống bắt đầu báo động khẩn cấp.....

[Tỉnh —— điểm sự sống của ký chủ đang không ngừng giảm xuống, tính mạng rơi vào giai đoạn đếm ngược!]

[Tỉnh —— sử dụng điểm công đức để đổi tuổi thọ, có hay không?]

[Tỉnh —— ký chủ không thể tiến hành chọn lựa, hệ thống quyết định thay!]

Advertisement / Quảng cáo

[Tỉnh —— thành công dùng 4 điểm công đức để đổi 4 năm tuổi thọ!]

[Tỉnh —— tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh: lương thiện là gì?]

m thanh "tỉnh tỉnh" liên tiếp vang lên khiến hệ thống cũng có chút lú lẫn cuối chân tay.

Nhưng thần trí [1] Đường Hoan đã không còn rõ ràng nên cô chẳng hề cảm nhận được điều này.

[1] thần trí: tinh thần + tâm trí

*

* *

Khi tỉnh lại, đập vào mắt Đường Hoan là một màu trắng xóa.....

Trần nhà?

Cô chưa chết?

Hay đây là thế giới tiếp theo?

Đôi mắt vừa mở ra nên có chút khô xót, nước mắt bắt đầu chảy xuống, Đường Hoan toan đưa tay lau nước mắt, nhưng, vừa chuyển động một chút, ngón tay đã truyền tới cơn đau thấu tim.

Vị động tác nhỏ của Đường Hoan, người đàn ông ngồi ở mép giường đột ngột bừng tỉnh.

Khi tầm nhìn chạm vào đôi mắt Đường Hoan, Túc Ảnh ngăn người nhìn cô, hốc mắt đỏ bừng.

Túc Ảnh?

Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng, người đàn ông với thân hình cao lớn đã sà về phía cô, ôm chặt cô vào lòng.

"Chị?" - Túc Ảnh thì gọi.

Anh sợ đây chỉ là ảo giác, chỉ là một giấc mộng hão huyền.

Advertisement / Quảng cáo

"Ừ." - Cô hòng ầm ạch, Đường Hoan thấp giọng trả lời.

Cô có thể cảm nhận được Túc Ảnh đang run rẩy.

"Bùi Hoan Tâm?" - Túc Ảnh lại thì gọi lần nữa.

"Ừ." - Đường Hoan cố gắng nâng tay lên, dùng cánh cánh chạm nhẹ vào người Túc Ảnh, ý nói cô đang ở đây, đừng đau lòng.

"Tiểu Ảnh, là chị đây."

Nghe thấy chính miệng Đường Hoan thừa nhận, Túc Ảnh vui đầu vào hõm vai cô, một lúc lâu cũng không thấy động đậy.

Sau đó, từng giọt chất lỏng ấm áp nhỏ xuống hõm vai Đường Hoan, một giọt lại một giọt, nóng bỏng.

Anh đang khóc....

Muốn nói với mọi người là Diệp mỗ đã đăng xong thế giới này bên fb rồi, haha ~

*

* *

"Hệ thống rác rưởi, vì sao tôi vẫn còn sống?" - Đường Hoan nhớ rất rõ cảm giác suy kiệt trong rừng mưa nhiệt đới, đó chính là dấu hiệu của cái chết.

[Cô quên là ta đã nói với cô 4 điểm công đức có thể đổi được bốn năm tuổi thọ à?]

"Tôi đồng ý đổi bao giờ?" - Nếu cô nhớ không lầm, lần trước cô chỉ đang dò hỏi mà thôi.

[Cô hỏi ta, hệ thống mặc định cô có ý muốn đổi nên khi cô rơi vào tình trạng nguy hiểm đã tự động đổi, có vấn đề gì không?] - Khi nói những lời này, giọng điệu của hệ thống cực kỳ vô tội.

"Cậu....." - Đường Hoan phẫn nộ.

Tuy cô thật sự muốn đổi nhưng hệ thống rác rưởi lại tính kế cô, tự ý đổi như vậy có phải quá đáng quá rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 190: Kim chủ, tôi là cố nhân (22)

[À đúng rồi, vào lúc cô lâm nguy, bốn hệ thống đã tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh: lương thiện là gì?]

Lòng Đường Hoan lập tức dấy lên dự cảm chẳng lành.

"Cậu đừng nói với tôi, mục tiêu của nhiệm vụ mẫu chó này là khiến Túc Ảnh "vứt dao đồ tể, lập tức thành Phật" nhé! Tôi nói cho cậu biết, tôi cực tuyệt làm nhiệm vụ này."

Mỗi người đều có nguyên tắc làm việc riêng hình thành theo hoàn cảnh khác nhau. Một người tốt hay xấu, hoàn cảnh đóng vai trò quyết định. Nếu đằng ấy không hỏi rõ nguyên nhân đã cố gắng khuyên ai đó hướng thiện thì đằng ấy nhất định phải tránh xa người đó ra, nếu không, khi người đó bị sét đánh, đằng ấy sẽ bị liên lụy đấy.

Túc Ảnh đã đi được đến mức này thì chứng tỏ anh tuyệt đối không phải người hiền lành. Bắt anh lương thiện thì chẳng khác nào chặt đi bốn chân và rút sạch răng nanh của một con mãnh thú!

[Đừng nóng vội mà, ta còn chưa giải thích rõ ràng, cô nóng vội như vậy làm gì?]

Đối mặt với một ký chủ rác rưởi bất cứ lúc nào cũng có thể "quảng gánh", hệ thống cảm thấy vô cùng mệt tâm.

[Từ xưa đến nay, ranh giới giữa cái thiện và cái ác đã bao giờ rõ ràng? Có thánh nhân vô cùng lương thiện thì cũng có những người độc ác, trong lòng chỉ tồn tại một tia thiện niệm[1] nhỏ nhoi. Vậy nên, chỉ cần một người còn nguyên tắc và giới hạn cuối cùng thì chính là "thiện". Nhiệm vụ chi nhánh không bắt cô phải biến Túc Ảnh thành thánh nhân, chỉ cần bẻ lại nguyên tắc và giới hạn của cậu ấy mà thôi.]

[1]thiện niệm suy nghĩ ý nghĩ lương thiện.

Đang mắng khéo tên gấu nhỏ nhà cô không có nguyên tắc và giới hạn đấy à?

"Túc Ảnh không có nguyên tắc và giới hạn?" - Đường Hoan cực kỳ không vui.

Advertisement / Quảng cáo

[Lạm sát kẻ vô tội, trong đó có phụ nữ, trẻ nhỏ và người già mà là người có nguyên tắc và giới hạn cuối?] - Hệ thống không cam lòng yếu thế.

Đường Hoan trầm mặc.

Dùng thủ đoạn tàn nhẫn với kẻ thù thì không có gì đáng trách nhưng lạm sát người vô tội thì... quả thật có chút không được tốt cho lắm.

*

* *

"Túc gia, vị tiểu thư kia vì đã cố gắng chống đỡ trong rừng mưa nhiệt đới một khoảng thời gian quá dài nên nhiều cơ quan bắt đầu xuất hiện tình trạng suy kiệt, sau này, sức khỏe sẽ luôn không tốt, có khả năng, tuổi thọ cũng không quá dài" - Bác sĩ cân nhắc, cố gắng dùng những từ nhẹ nhàng nhất có thể.

Người đàn ông cao lớn trước mặt bác sĩ chẳng khác nào một vị sát thần, chỉ hơi vô ý chọc giận anh có khi sẽ mất mạng ấy chứ.

"Nếu dùng thuốc tốt nhất để điều dưỡng thì có thể kéo dài tuổi thọ cho cô ấy không?" - Lúc này, móng tay của Túc Ảnh gần như là đâm bực lòng bàn tay.

Bác sĩ cân nhắc một lát, cuối cùng chọn nói ra câu trả lời lấp lửng: "Có lẽ có thể."

Có lẽ có thể = không dám đảm bảo, khả năng "có thể" không cao.

Advertisement / Quảng cáo

Khi nghe được đáp án này, Túc Ảnh chẳng hề tức giận, chỉ trầm mặc cúi đầu, sau đó rời đi.

Bóng lưng của anh cô độc và tịch mịch, hết một người đàn ông bình thường khi biết vợ mình không thể sống sâu, trầm mặc đau khổ nhưng vẫn cố ép bản thân trấn định lại.

Nhìn theo bước anh rời đi, bác sĩ đột nhiên cảm thấy người đàn ông làm mưa làm gió này cũng chỉ là một người bình thường.

Túc Ảnh xách theo một xuất cháo trắng đi tới phòng bệnh.

Đường Hoan vẫn đang nằm ngủ trên giường.

Anh khẽ khàng đi vào, đặt cháo lên đầu tủ, sau đó ngồi xuống mép giường, cẩn thận dùng ngón tay vẽ theo từng đường nét trên khuôn mặt cô.

Trong khoảng thời gian này, cô chẳng nói vì sao mình lại thay một "túi da" khác, anh cũng không hỏi.

Tuy chuyện này nhìn đâu cũng thấy quỷ dị nhưng chẳng có gì quan trọng hơn việc cô trở về cả. Cô không chủ động nói bí mật cho anh, anh cũng không tò mò muốn biết.

Chỉ cần cô có thể ở lại là được.

Anh chẳng để ý bất cứ điều gì!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Kim chủ, tôi là cố nhân (23)

Dùng ngón trỏ vuốt nhẹ má Đường Hoan, Túc Ảnh nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, tựa như đang nhìn bảo bối quý giá nhất trên thế gian này vậy,

Nhìn rồi lại nhìn, đột nhiên, anh cúi đầu...

Nhẹ nhàng hôn cô. Môi anh cứ vậy phủ lên môi cô. Anh muốn làm chuyện này từ lâu rồi, cũng nghĩ tới chuyện này nhiều năm rồi.

Một giọt lệ rơi xuống mặt Đường Hoan.

Cô mở mắt.

Túc Ảnh lập tức trở nên hoảng hốt, lo sợ, sự tuyệt vọng bao phủ toàn bộ cơ thể anh.

Anh ôm tâm lý may mắn, nghĩ rằng cô sẽ không phát hiện nhưng đầu gối cô tỉnh dậy đúng lúc này.

Đế Vương làm mưa làm gió thể giới ngấm giờ lại mờ mịt, lúng túng hết một đứa nhỏ, tay không ngừng run rẩy.

Anh đang sợ hãi.

Lúc trước, sự ghét bỏ của Đường Hoan đối với anh và những câu mắng của cô cứ như một cây kim đâm thẳng vào lòng anh. Hiện tại, anh thật sự rất sợ, sợ đến nỗi không dám đối mặt với Đường Hoan.

Anh sợ phải thấy ánh mắt phẫn nộ của cô, càng sợ nhìn thấy vẻ mặt ghét bỏ của cô!

Túc Ảnh hoảng hốt, lúng túng cứ như muốn tìm một khe đất để trốn xuống vậy. Đường Hoan thờ dài một hơi, vươn hai cánh tay không quá linh hoạt của mình ra, ôm anh vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về.

Cô tự nhận bản thân chẳng phải người mềm lòng nhưng khi đối mặt với người đàn ông sống nương tựa cùng mình, cô thật sự không nỡ nhìn thấy đáng về tự ti, hoảng hốt của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Anh nên kiểu ngao ngông cuồng, nên ngao ngễ liếc nhìn chúng sinh!

"Túc Ảnh, mấy năm nay, là chị có lỗi với em." - Đường Hoan dùng bàn tay cứng ngắc của mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Túc Ảnh.

Ngày thường, người đàn ông cao một mét chín khi thể bùng bùng lúc này lại tựa một con cún lớn, ngoan ngoãn dụi đầu vào cổ Đường Hoan

"Sau này chúng ta không rời xa nhau nữa, được không?" - Túc Ảnh nhỏ giọng hỏi, mang theo vài phần tủi thân.

"Được."

Đường Hoan nghe thấy mình trả lời.

Tuy chỉ có bốn năm nhưng cô vẫn sẽ dốc hết toàn bộ sức lực để ở bên anh!

Đời người là vậy, không phải sao? Luôn đau khổ, cũng vĩnh viễn chẳng được như ý muốn. Việc có thể làm là cố gắng nắm chắc cơ hội trong một khoảng thời gian ngắn ngủi mà thôi.

(truyện được đăng tại page facebook Diệp Tích Huân, Mọi người có thể vào tường wattpad của Diệp mỗ để lấy link, hoặc cũng có thể tin trực tiếp trên fb, rất dễ tìm ^^ Cảm ơn mọi người đã ủng hộ. Đạo này Diệp mộ bạn quá, không cập nhật thường xuyên được cả hai bên. Diệp mỗ vẫn chú trọng bên fb hơn. ^^ Ân cấp hoành hành quá mà!)

*

**

Tình dưỡng ở bệnh viện một thời gian, cuối cùng Đường Hoan cũng xuất viện.

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh mang cô về nơi mà họ đã từng sinh sống. Cách bài trí trong nhà không có quá nhiều khác biệt, chỉ thêm vài bồn hoa diên vĩ màu xanh trên ban công.

Đường Hoan cảm thấy loài hoa này cực kỳ xinh đẹp nhưng lại không biết, ý nghĩa của hoa diên vĩ màu xanh chính là: yêu đến tuyệt vọng.

Từ lúc xuất viện, thể trạng của Đường Hoan vẫn luôn yếu ớt, một tháng thì đến hai mươi mấy ngày cô đều bị cảm, nhẹ có, nặng cũng có. Nhiều khi, cô chỉ đứng trên ban công tưới hoa, thường thức hoảng hốt tầm mười lăm phút mà cũng đã bị cảm rồi.

Sức đề kháng của cô kém đến mức gần như ngày nào Túc Ảnh cũng sống trong khủng hoảng.

Anh sợ bệnh tình của cô trở nặng, khiến cô rơi vào tình trạng nguy kịch, sợ chỉ sơ sẩy một chút, cô sẽ bốc hơi, biến mất trước mắt mình.

"Chị không muốn uống thuốc bắc[1]." - Nằm trên giường, Đường Hoan đắp một cái chăn khá dày. Cô xoay đầu đi, không chịu uống thuốc.

Nếu biết dùng công đức chỉ đổi được loại tuổi thọ chất lượng thấp và phải uống nhiều thuốc bắc thể này, cô thà chết còn hơn.

Túc Ảnh nghe vậy, trầm mặc cúi đầu.

Anh không hề mở miệng khuyên cô uống thuốc, chỉ yên yên tĩnh tĩnh ngồi đó, tựa như bị vút bỏ vậy.

Lại là chiều khổ nhục kể này!

Đường Hoan tức đến mức ngồi bật dậy, sau đó cầm bát thuốc trên tay Túc Ảnh, ngửa cổ uống cạn.

[1]中药 (trung dược): thuốc sử dụng trong đông y của Trung Quốc. Bên mình dùng từ "thuốc bắc" để gọi những loại thuốc này và cũng dễ phân biệt với "thuốc nam" (các loại thuốc y học cổ truyền Việt Nam)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Kim chủ, tôi là cố nhân (24)

Sau một thời gian tĩnh dưỡng, ngón tay của Đường Hoan đã bắt đầu mọc ra một lớp móng khá mỏng, yếu ớt lại trong suốt, tựa như móng của trẻ nhỏ vậy.[*]

Ngồi ở mép giường, Túc Ảnh vuốt nhẹ móng tay Đường Hoan. Anh cúi đầu, thu hết tất cả tâm tư vào trong mắt. Vậy nên, Đường Hoan chẳng hề nhìn thấy những biến hóa thất thường nơi đáy mắt anh.

"Túc Ảnh, chị muốn ra ngoài đi dạo một chút."

Đường Hoan cảm thấy nếu còn tiếp tục sinh hoạt như vậy thì chắc chắn cô sẽ mọc mốc.

Túc Ảnh gật đầu đáp ứng: "Nhưng phải chờ vài ngày nữa, cơ thể chị cần tĩnh dưỡng thêm mấy ngày."

"Chị đã tĩnh dưỡng hơn một tháng rồi, sức đề kháng của chị kém, gần như hôm nào cũng thế này, cần gì phải nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa cơ chứ." - Đường Hoan nói.

Không thay đổi sắc mặt, Túc Ảnh ném "hôi"[1] cho Bác sĩ "Sau khi khám tổng quát cho chị, bác sĩ đã nói tình trạng sức khỏe của chị cần tĩnh dưỡng đến cuối tháng."

Đường Hoan: "....."

Thật sự cho rằng cô không biết gì ư?

Rõ ràng là vì trong thời gian này, tình hình để đó[2] không được yên ổn nên anh mới không cho cô ra ngoài.

Mộ Cửu Lăng bị Túc Ảnh bắt tại rừng mưa nhiệt đới, con quái vật khổng lồ Mộ gia như rắn bị mất đầu. Nếu là trước kia, gia chủ bị mưu sát thì chắc chắn sẽ có người lên thay, nhưng, sau khi Mộ Cửu Lăng nắm quyền đã cực kỳ độc đoán, người có năng lực trong gia tộc gần như bị gĩa giết sạch. Cho nên sau khi Mộ Cửu Lăng gặp chuyện, Túc Ảnh xuống tay với Mộ gia, Mộ gia đã liên tiếp bại trong tay anh.

Lạc đã gãy còn lớn hơn ngựa[3], Túc Ảnh nuốt toàn bộ Mộ gia, tất nhiên sẽ gây ra sóng to gió lớn.

Chính vì vậy, trong thời gian này, để đồ vô cùng hỗn loạn, thường xuyên xuất hiện sự kiện người nào đó bị bắn chết ngoài đường.

Đây cũng chính là lý do vì sao Túc Ảnh không cho Đường Hoan ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Quảng thâm trên mắt Túc Ảnh rất rõ ràng, có thể thấy, thời gian này, anh đã bận bịu đến nhường nào.

Có thuốc hạ gọi tới, Túc Ảnh ra phòng khách nghe điện thoại, sau đó quay lại nói với Đường Hoan: "Có một số việc cần tôi xử lý, chị ở nhà nhớ cẩn thận."

Khi Túc Ảnh vừa xoay người, Đường Hoan đã nắm lấy cổ tay anh: "Bao lâu rồi em chưa được ngủ đủ giấc?"

Túc Ảnh nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay đang nắm cổ tay mình, cảm nhận được sự mịn màng ấm áp, anh trả lời bằng quơ: "Mấy ngày thôi."

"Nằm xuống nghỉ ngơi một lát rồi đi, nửa tiếng nữa chị sẽ đánh thức em dậy."

Anh quả thật chẳng biết yêu quý bản thân, nếu không có người nào bên cạnh nhắc nhở, có lẽ anh sẽ luôn thức mãi như thế.

Túc Ảnh vỗ nhẹ vào tay Đường Hoan, nghe cô nói vậy thì cực kỳ ngoan ngoãn mà gật đầu.

Sau đó.....

Anh cởi áo khoác ngoài và giầy rồi leo lên giường

Đường Hoan:.....

???

Cô muốn anh nghỉ ngơi nhưng là nghỉ ngơi trên giường riêng của anh cơ mà!

Vờ như không thấy được vẻ mặt sùng sốt của Đường Hoan, sau khi bò lên giường, chui vào trong chăn, Túc Ảnh ôm cô vào lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nhẹ nhàng chọc chọc anh.

Túc Ảnh mỗi một nhắm mắt lại, dụi đầu vào hõm vai cô, giọng nói mang theo sự lười nhác: "Tôi mệt quá!"

Sau đó, anh không có thêm bất cứ hành động nào khác nữa.

Đường Hoan: "....."

Túc giận, cô cảm giác như mình lại bị tính kể!

Thấy Túc Ảnh ngủ rồi, Đường Hoan cũng bắt đầu nhắm mắt lại, muốn nghỉ ngơi trong chốc lát, kết quả, cô mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Nửa tiếng sau, Túc Ảnh mở mắt.

Anh cực kỳ tỉnh táo, không hề có lấy một chút nhấp nhem. Mặc chứng mắt ngủ đã quá lâu nên sao anh có thể đi vào giấc ngủ nhanh như vậy được.

Anh nhẹ nhàng ngồi dậy, hôn lên trán Đường Hoan rồi mới lru luyến ra khỏi nhà.

[1]ném nời: (ngôn ngữ mạng) đồ lỗi lên đầu người khác, ném vấn đề cho người khác giải quyết.

[2] để đó = kinh đó

[3]瘦死的骆驼比马大(lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa): tương đương với câu "méo mó, có còn hơn không" của mình. → Mộ gia tuy suy tàn nhưng có còn hơn không. Túc Ảnh đã nuốt sạch nên chắc chắn sẽ gây ra sóng gió lớn.

[*]Chắc tác giả chưa bị lật móng tay rồi, haha. Móng mới mọc ra là đùn từ dưới đùn lên, làm gì có chuyện mọc hẳn một lớp, rồi lớp móng đó dần dần theo thời gian chứ, hay ý tác giả là Đường Hoan đã mọc ra một cái móng nguyên vẹn rồi nhưng nó vẫn còn yếu ớt =...= Khi Diệp mỗ bay nguyên ba cái móng tay, móng mọc lại cũng có độ dày hết móng cũ mà.... Aizz...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Kim chủ, tôi là cố nhân (25)

"Túc gia, tất cả những người liên quan đến Mộ gia[1] đều đã ở chỗ này."

Túc Ảnh đứng cạnh lan can, bình tĩnh nhìn đám người nhốn nháo bị bắt bên dưới, cứ như đang nhìn một đám súc vật vậy.

Bên dưới, nam, nữ, già, trẻ, đều có. Thậm chí còn có cả một đứa nhỏ đang quần tã, gào khóc đòi ăn, người mẹ trẻ ôm đứa bé, rúc sâu vào trong góc, cho đứa bé bú sữa.

Tất cả đều đang sợ hãi.

"Xử lý sạch." - Không hề đồng tình, Túc Ảnh nói.

"Đưa danh sách những người đã bị giết cho Hoàng Mao cẩn thận đối chiếu, nếu thiếu ai, lập tức hạ lệnh truy sát.

Anh không phải già ngu xuẩn Mộ Cửu Lăng, thích tìm đường chết, cuối cùng lại chết vì sự tự phụ của mình.

Quan niệm của anh từ trước đến nay chính là: diệt có phải diệt tận gốc!

Tiếng súng vang lên hết đợt này đến đợt khác, đám người phía dưới lần lượt ngã rạp xuống cứ như lúa mạch được thu hoạch vậy. Trên người họ bị đạn bắn thủng, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Trong tích tắc, không gian ngập tràn mùi máu tanh.

Cái gọi là "máu chảy thành sông", có lẽ chính là dùng để chỉ cảnh này.

Đương nhiên, trong trường hợp tàn sát hàng loạt, khó tránh khỏi có cá lọt lưới...

Túc Ảnh lẳng lặng nhìn thuộc hạ không hề bắn trúng chỗ chí mạng của người mẹ trẻ ngồi trong góc, hơn nữa còn di chuyển người phụ nữ đó sang bên cạnh một cách kín đáo rồi đứng che đi.

Khóc mỗi con lên, Túc Ảnh cười như không cười.

Advertisement / Quảng cáo

Dám lên kút dưới mí mắt anh, thật can đảm!

Túc Ảnh ra hiệu bằng mắt cho Hoàng Mao.

Sau khi tiếp thu ý của anh, Hoàng Mao đi lên, bắn thẳng về phía người kia.

"Kiểm tra lại cẩn thận, đừng để cá thoát khỏi lưới."

Sau khi tàn sát xong, Túc Ảnh căn dặn.

Thủ đoạn của người đàn ông này thật tàn nhẫn, tâm tư lại tinh tế, thật sự khiến người ra không rét mà run.

...

Diệp mã đã chuyển nơi đăng truyện sang fb Diệp Tích Huân. Mọi người vào đọc chương mới bên ấy nhé ^^

....

[Túc Ảnh đang đại khai sát giới.] Hệ thống leng keng, leng keng không ngừng.

"Người Mộ gia?" - Đường Hoan cực kỳ bình tĩnh.

[Đúng vậy, nam nữ già trẻ, không có người ngoại lệ!]

Hệ thống rác rưởi tức đến mức đậm chân.

Advertisement / Quảng cáo

"Ồ, thật đáng thương."

Hệ thống càng thêm bức bối [Đã nói là cô phải bẻ lại nguyên tắc và giới hạn cuối cho Túc Ảnh rồi mà.]

[Ở nơi đó có trẻ nhỏ và phụ nữ, còn cả người già, toàn bộ đều bị bắn chết chỉ bằng một phát súng!]

Nói thật, lòng Đường Hoan chẳng hề xuất hiện một gợn sóng nào.

"Nhỏ cô không nhỏ tận gốc, gió xuân tới lại bắt đầu mọc lên, nếu tôi khuyên cậu ấy thả người Mộ gia thì sau này ai sẽ khuyên người Mộ gia thả cậu ấy?"

Không phải lúc nào người già, phụ nữ và trẻ em cũng nên được ưu tiên, đối xử đặc biệt.

Gia tộc chính là nguồn gốc của tội lỗi. Sinh ra trong một gia tộc lớn, có được những điều kiện tốt nhất thì đồng thời cũng phải đeo nợ máu và trách nhiệm mà người thường không phải gánh vác.

Hai gia tộc đối lập với nhau, không có người nào vô tội.

Ít nhất thì Đường Hoan thấy thế.

Trước khi về, Túc Ảnh đã tới căn biệt thự khác của mình để tắm rửa. Chẳng biết anh đã tắm bao lâu, đến lúc cơ thể đầy mùi máu tươi đã sạch sẽ, anh mới dừng.

Chỉ là, trong một số thời điểm, máu tanh và tội lỗi đã ăn sâu vào cơ thể thì có cọ rửa thế nào cũng không sạch được.

Vậy nên, khi Túc Ảnh bước vào nhà, Đường Hoan vẫn tỉnh ý nghĩ được mùi máu trên cơ thể anh.

[1]chữ gia(爷) trong Túc gia là cách tôn xưng của kẻ dưới gọi kẻ trên; chữ gia(家) trong Mộ gia là nhà/ gia tộc → gia tộc họ Mộ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 194: Kim chủ, tôi là cố nhân (26)

“Chị muốn tới chùa dâng hương.”

Đường Hoan ngồi trên ghế sofa, Túc Ảnh gọt sạch vỏ trái cây, đút cho cô. Khi nghe cô nói vậy, tay anh bắt giác run lên.

Anh đã sớm chết lặng với những cuộc tàn sát và mùi máu tanh, nhưng không hiểu vì sao, anh chẳng hề muốn cô biết điều đó. Đối với lời nói này của cô, anh nhạy cảm đến nỗi trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi, bắt giác suy nghĩ nhiều hơn.

Có phải cô đã biết về những thủ đoạn bên ngoài của anh?

“Đi chùa cầu bùa bình an cho em, sau đó thương lượng với bồ tát xem có thể khiến chị nhanh chóng khỏe lên hay không.”

Túc Ảnh thờ phào nhẹ nhõm.

Đường Hoan tiếp tục lái nhái: “Chị nghe nói những chùa, miếu thờ Bồ Tát cực kỳ linh nghiệm, cầu cái gì cũng có thể thành sự thật. Chị định ăn chay niệm phật, tích chút âm đức, xem Bồ Tát có thể phù hộ chị sống lâu trăm tuổi không.”

Túc Ảnh cười, vươn ngón tay, chọc chọc vào trán cô: “Mê tín.”

“Nếu chị định ăn chay niệm phật thì tôi nay sẽ không nấu thịt kho tàu nữa. Đồ ăn của chị trong khoảng thời gian này quá thanh đạm, tôi vốn định làm vài món ngon cho chị khai vị nhưng xem ra, không cần rồi.”

Đường Hoan tức đến mức nổi mẩn tại chỗ.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn ăn cháo trắng, dựa vào cái gì mà không cho cô ăn thịt?

Đến bữa tối, Túc Ảnh vẫn làm một đĩa thịt kho tàu nhỏ và đặt nó trước mặt Đường Hoan.

Trong bữa cơm, Túc Ảnh không hề ăn một món mặn nào[1].

[1]món mặn: thịt, cá,...

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan gấp thịt cho anh, anh lại đút miếng thịt đó vào miệng cô: “Chị ăn đi, tôi không ăn.”

“Vì sao?” - Đường Hoan nhòm nhোm hỏi.

“Bởi vì tôi muốn ăn chay niệm phật, tích chút âm đức, xem Bồ Tát có thể phù hộ cho chị sống lâu trăm tuổi không.”

Túc Ảnh đáp lại Đường Hoan bằng câu nói của cô.

Anh trả lời vô cùng nhẹ nhàng, bằng quơ, nhưng thời gian dần trôi đi, Đường Hoan mới biết, không phải anh nhất thời nổi hứng...

Có một số người khi đưa ra quyết định nào đó thì sẽ bắt đầu bằng những hành động tràn ngập “cảm giác nghi thức”[2], ví dụ như muốn hoàn thành một chuyện thì từ ngày mai, sẽ làm những việc này, việc này, việc kia,... [*]

Nhưng, Túc Ảnh lại thuộc dạng người không nói gì đã bắt đầu hạ quyết tâm thực hiện một điều gì đó bằng được.

.....

[2]cảm giác nghi thức: biến một việc đơn điệu trở nên khác biệt, quan trọng hóa vấn đề, quá kỹ càng với vấn đề đó khiến nó trở lên giống một nghi thức.

[*]Đoạn này nếu dịch nguyên theo văn của tác giả thì khá khó hình dung nên Diệp mỗ quyết định giải thích thêm. Ý tác giả là khi một ai đó quyết tâm làm một việc thì thường đặt nặng việc đó, chuẩn bị kỹ càng (Ví dụ như bạn muốn cầu hôn, bạn sẽ chuẩn bị kỹ càng bóng bay, hoa, nhạc,... sự chuẩn bị đó cho người ta một cảm giác gọi là “cảm giác nghi thức”; hoặc khi bạn muốn giảm cân, bạn đặt ra chỉ tiêu hôm nay phải tập bài tập nào, ăn thế nào, ngày mai tập bài tập khác, ăn món gì khác,... hành động đó cũng cho một cảm giác gọi là “cảm giác nghi thức”,...).

.....

Sau khi Mộ gia bị giải quyết, để đó cũng dần dần trở lại bình thường.

Túc Ảnh đứng hèn mang Đường Hoan ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Đầu tiên, anh mang Đường Hoan tới các đền chùa. Đường Hoan nghiêm túc đập đầu với pho tượng trước mặt, sau đó đi tìm trụ trì đức cao vọng trọng nhất trong chùa để xin bùa bình an.

Thật ra bùa bình an chỉ là một tờ giấy vàng làm thành bùa chú mà thôi, hơn phân nửa là mảnh lõi lừa người, nhưng, Đường Hoan vẫn cẩn thận cất kỹ.

Trước nay, Túc Ảnh đều không tin Phật.

Ấy vậy mà lần này anh lại nghiêm trang đập đầu theo Đường Hoan. Anh nhìn tượng phật bằng đôi mắt sáng quắc.

Bồ Tát, nếu ngài thật sự có linh thì hãy đem tất cả nghiệp chướng và quả báo ứng vào người tôi, cô ấy không hề liên quan!

Phù hộ cho cô ấy sống lâu trăm tuổi, đời đời kiếp kiếp bình an, yên ổn.

Sau khi rời khỏi chùa, Đường Hoan treo bùa bình an bằng một sợi dây đỏ, sau đó nhón chân, toan đeo lên cổ Túc Ảnh, chỉ là...

Túc Ảnh cao những một mét chín, cô có kiêng chân cũng không với tới.

Đường Hoan:

Con mẹ nó!

Cô là một người có chấp, nếu hôm nay không thể treo lá bùa bình an này lên cổ Túc Ảnh, cô sẽ không cam lòng.

Vì nhế, Đường Hoan cố gắng kiêng chân cao hơn nữa, thể không bỏ qua.

Thấy cô thờ phỉ phỏ, Túc Ảnh còn cố ý chơi nhảy, đứng thẳng người, không hề cong lưng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 195: Kim chủ, tôi là cố nhân (27)

Đôi mắt mang theo ý cười, Túc Ảnh lẳng lặng nhìn Đường Hoan.

Dáng vẻ hèn không thể nhảy lên, đeo sợi dây đỏ vào cổ anh của cô khiến anh không nhịn cười được.

Đường Hoan cực kỳ tức giận, cố gắng hồi lâu, cuối cùng bỏ gánh không làm.

“Thích đeo thì đeo, không thích thì quên đi.”

Cho rằng ông đây không biết giận?

Thấy Đường Hoan thờ phỉ phỉ, Túc Ảnh vội vàng ngồi xổm xuống.

Đường Hoan xoay người rời đi.

Chậm rồi!

Vừa nãy cười nhạo cô lùn sao không nghĩ sẽ phải trả cái gì.

Đường Hoan đi được vài bước, Túc Ảnh vẫn không nhúc nhích, ngồi im tại chỗ, trong lòng nhìn cô. Trông anh chẳng khác nào một con cún lớn đang chờ chủ nhân quay đầu.

Thấy cảnh này, khóe mắt của đám vệ sĩ xung quanh không hèn mà cũng run rẩy.

Advertisement / Quảng cáo

Túc gia làm vậy...

Thật sự quá tổn hại uy nghiêm.

Đường Hoan tiếp tục bước về phía trước, Túc Ảnh vẫn ngồi lì tại chỗ, không đi theo.

Chẳng còn cách nào, Đường Hoan đành phải quay lại, không cam tâm, không tình nguyện đeo bùa bình an lên cổ Túc Ảnh.

Khi Đường Hoan đang đứng trước mặt Túc Ảnh, nghiêm túc cột sợi dây đỏ cho anh thì đột nhiên, anh ôm chặt lấy cô, dụi dụi đầu vào hông cô.

“Tôi còn tưởng chị lại định bỏ tôi một mình.”

Nữa há, rõ ràng là anh chơi nhây trước, giờ lại thành cô sai!

Sau khi dâng hương, cũng không biết có phải Bồ Tát phù hộ hay không mà sức khỏe của Đường Hoan thật sự tốt hơn một chút, ít ra thì không giống những ngày trước, bệnh nặng, bệnh nhẹ gì cũng kéo dài không dứt, cả ngày đau ốm nằm dị một chỗ.

Nhận ra điều này, Túc Ảnh bắt đầu phái Hoàng Mao chuẩn bị danh sách các chùa miếu được nhiều người cúng bái, dâng hương trên toàn quốc, gần như toàn bộ các chùa miếu có danh tiếng đều được anh quyên tặng.

Anh vốn không tin phật, cũng chẳng tin luật nhân quả, nhưng, chỉ cần có một khả năng giúp cô bình an, anh nguyện ý cung phụng toàn bộ chùa miếu trên đời này!

Advertisement / Quảng cáo

Số tiền Túc Ảnh quyên tặng đủ để khiến người ta phải liu lười.

Tất cả mọi người đều cho rằng Túc gia giết chóc qua nhiều, lo lắng bị báo ứng nên mới giả vờ giả vịt thờ phật.

Nhưng Hoàng Mao lại biết, thối lấm, Túc gia mà phải lo lắng gấp báo ứng vì giết chóc quá nhiều ư? Anh chính là bản gốc của Diêm Vương!

Nếu không vì cô gái anh đặt trên đầu quả tim, anh sẽ cúi đầu với thần phật sao?

Đường Hoan chính là một con gián đánh mồi không chết. Khi cô đau ốm thì cực kỳ suy yếu nhưng khi cô đỡ hơn một chút, cô thể bày trò thì cô cực kỳ biết cách hành người.

Khó khăn lắm mới thoát ra khỏi cái bóng của sự ốm đau dai dẳng, Đường Hoan lại bắt đầu ồn ào đòi đi mua sắm. Hơn nữa, lý do của cô còn cực kỳ hợp tình hợp lý: “Vì sao phải kiếm tiền? Dương nhiên là vì kiếm tiền sẽ khiến bản thân vui vẻ rồi! Em biết cái gì gọi là mua vui không? Em kiếm tiền nhưng không dùng tiền nên chị sẽ giúp em mua mua mua, để em vui vẻ hơn!”

Hoàng Mao, người đứng nghe: “.....”

Nếu là người phụ nữ khác nói ra những lời này thì chắc chắn người phụ nữ đó cực kỳ ham thích hư vinh, không biết sống chết, không thấy rõ được vị trí của mình. Nhưng, khi những lời đó được chị gái của Túc ca nói lại trở nên cực kỳ có sức thuyết phục.

Đúng như những lời Đường Hoan nói, chẳng biết bắt đầu từ bao giờ, Túc Ảnh không còn tự tiêu tiền nữa. Nếu anh cần gì thì thuộc hạ sẽ tự đặt mua cẩn thận cho anh, gần như toàn bộ sinh hoạt của anh đều được Hoàng Mao xử lý ngăn nắp.

Thật ra, Túc Ảnh không quá muốn cho Đường Hoan đi dạo khắp nơi. Anh có một nỗi sợ luôn thường trực trong lòng, anh cảm thấy bên ngoài quá nguy hiểm với cô, anh lo sẽ mất cô nên chỉ hận không thể cột cô vào người mình, giữ cô ở mãi trong nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Kim chủ, tôi là cố nhân (28)

Hoàng Mao đỗ xe ở gần một khu trung tâm thương mại lớn.

Nhìn dòng người ra vào trung tâm thương mại như nước chảy, Túc Ảnh không khỏi nhũn mảy.

“Hay tôi mua lại trung tâm thương mại này, để chị đi dạo một mình?”

Ở đây quá tập nập, anh thật sự không an tâm. Hơn nữa, nhiều người thì chất lượng không khí cũng không tốt, chẳng may bị lây nhiễm mầm bệnh nào đó thì người khổ chính là cô.

Đường Hoan: “.....”

Cô cảm nhận được sức mạnh của đồng tiền một cách sâu sắc.

Ngay sau đó, cô gần đến tìm mặt. Cái tên phá của này, có tiền là có thể hoang phí như vậy à? Hơn nữa, đi dạo một mình trong trung tâm thương mại là sao, có chắc không bị người khác coi thành kẻ ngốc?

Hoàng Mao: “.....” Túc ca, tuy rằng chúng ta có tiền nhưng cũng đâu thể hoang phí như vậy, đúng không?

Túc Ảnh trông Đường Hoan muốn mua quần áo hoặc túi xách, không ngờ sau khi vào trung tâm thương mại, cô lại kéo anh thẳng tới cửa hàng quần áo nam.

“Ngày nào cũng mặc một kiểu, chẳng lẽ không chán? Hôm nay kéo em tới đây là để thay đổi phong cách cho em”

Thường ngày, Túc Ảnh toàn mặc âu phục. Các nhãn hiệu có danh tiếng đưa quần áo thẳng tới biệt thự, sau đó người chuyên chịu trách nhiệm về vấn đề này sẽ chọn đồ và gửi đến nơi anh đang ở.

Advertisement / Quảng cáo

Anh là người lạnh nhạt, lại không thích bỏ nhiều tâm tư vào vấn đề quần áo nên người khác đưa tới đồ gì thì anh sẽ mặc đồ đó. Phần lớn quần áo của anh toàn là màu đen, rất ít có màu sắc khác, ngay cả kiểu dáng cũng na ná giống nhau.

Thật ra, Túc Ảnh rất ghét việc thử quần áo, nhưng, thấy Đường Hoan vui vẻ, phấn chấn, anh cũng thuận theo cô.

Đường Hoan không muốn nhìn con gấu nhỏ nhà mình ngày nào cũng mặc những bộ đồ quá già dặn, nặng nề, nhưng khiếu thẩm mỹ của cô lại không cao, vậy nên, cô đã chọn cho anh một bộ âu phục với áo sơ mi thêu hoa.

“Chị thật sự thấy những thứ này hợp với tôi?”

Nhìn bộ âu phục màu sắc sặc sỡ, khỏe miệng Túc Ảnh giật giật, thật hiếm thấy anh mở miệng thắc mắc như vậy.

“Người em đẹp, mặc cái gì cũng đẹp.” - Không chút do dự, Đường Hoan đáp.

Khỏe miệng Túc Ảnh bắt gác cong lên, sau đó, anh cam tâm tình nguyện nhận quần áo từ tay Đường Hoan, đi vào phòng thử đồ.

Khi Túc Ảnh thử đồ, Đường Hoan tiếp tục chậm rãi dạo trong cửa hàng, nhân tiện cầm lên những bộ quần áo mà mình vừa mắt.

Đúng lúc này, xuất hiện tiếng cười nhạo.

“Anh xem con đề dũi kia chọn quần áo kiểu gì kia.”

Advertisement / Quảng cáo

Đề dũi Đường Hoan không hề tự biết lấy mình, cô nhìn quanh một vòng, sau đó mới phát hiện người bị cười nhạo là cô.

Vì thế, Đường Hoan cau mày, tức giận lườm đối phương một cái.

Tôi dùng tiền nhà mấy người để chọn quần áo à, quan tâm nhiều như vậy làm gì, sao không uống nước biển luôn đi?

“Ồ, Tần Hoan Hoan, thì ra là cô à.....”

Mặc váy ngắn, khoác một chiếc áo đang thịnh hành trong giới thượng lưu, người phụ nữ đi tới trông khá thời thượng, cũng cực kỳ diễm dúa, cô ta hận không thể treo đôi tay tựa ngõ sen của mình lên người chàng trai trẻ tuổi bên cạnh. Trai đẹp, gái xinh, nhìn cũng tạm coi là vừa mắt.

Hai cái bánh bao vừa to vừa lớn, suýt chút nữa thì kẻo mù đôi mắt Đường Hoan. Theo bản năng, cô nhìn kỹ “hó” hơn một chút, sau đó ngó xuống của mình, suy nghĩ của cô thành công chạy lệch hướng.

Thế gian này thật bất công, tuổi thọ của cô không dài bằng ai thì thôi, dáng này, ngực cũng nhỏ hơn người khác!

“Nghe nói kim chủ sau lưng cô bị hạ bệ[1], cô phải tới nhà hàng đánh đàn mà, sao giờ còn dám tới những nơi xa xỉ thế này, chẳng lẽ lại kiếm được kim chủ mới? Chúng ta từng là chị em tốt, cô làm vậy chẳng phúc hậu chút nào, có kim chủ mới cũng không nói cho tôi để tôi vui mừng cùng cô!”

Đường Hoan suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng đào ra từ trong sâu thẳm ký ức tên của người phụ nữ này.

Chân Lệ.

[1]hạ bệ: lật đổ khỏi địa vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 197: Kim chủ, tôi là cố nhân (29)

Nếu không phải cô diễn viên tuyến mười tám này xuất hiện, Đường Hoan cũng quên luôn nghề nghiệp lúc trước của nguyên chủ.

Nhìn đóa hoa nhựa dẻo mang tên tình chị em[1] trước mặt, Đường Hoan biết, người ta chỉ muốn khoe khoang kim chủ với cô mà thôi.

Vì thế, im lặng hồi lâu, rốt cuộc Đường Hoan cũng hỏi là nghĩ hoặc của mình...

“Cô... làm ngực ở đâu vậy?”

Quá lớn, không hoa học!

Nhưng nhìn lại không giống “đồ nhân tạo”.

Nghĩ trăm lần cũng chẳng ra, cuối cùng, Đường Hoan quyết định hỏi thẳng.

Cô thật sự không có ác ý gì, cô chỉ tò mò mà thôi.

Đột ngột bị hỏi, Chân Lệ thoáng sững sờ, ngay sau đó, cô ta trở nên giận dữ và vô cùng xấu hổ..

Hỏi vấn đề này trước mặt kim chủ của cô ta, quả nhiên là một kỹ nữ đầy tâm cơ!

Advertisement / Quảng cáo

Nếu cô ta biết Đường Hoan không chỉ hỏi mà còn đuối tay chọc một cái, có khi cô ta sẽ cho rằng mình gặp biến thái.

Chân Lệ trừng mắt với Đường Hoan.

Đường Hoan: “.....”

[1]tình chị em hoa nhựa(塑料花姐妹情): cụm từ được dùng phổ biến trên mạng xã hội Trung Quốc, diễn tả tình chị em thân thiết như bông hoa nhựa, về ngoài không bao giờ tàn tại nhưng thật ra lại âm thầm nói xấu, đâm sau lưng đối phương. Tìm hiểu thêm tại baike.baidu.com/item/塑料花姐妹情

Đi ra khỏi phòng thử đồ, thấy bên cạnh Đường Hoan xuất hiện một cặp nam nữ, sắc mặt Túc Ảnh lập tức trở nên không tốt.

“Bạn bè?” - Anh tới cạnh Đường Hoan, cực kỳ tự nhiên nhận lấy những bộ tây trang sắc sỡ từ tay cô rồi đưa cho nhân viên - “Đưa tất cả tới biệt thự số năm”

Nghe thấy cụm từ “biệt thự số năm”, nhân viên kinh ngạc, sau đó, rất chuyên nghiệp mà cầm quần áo đi đóng gói.

Biệt thự số năm không phải một nơi bình thường. Ban đầu, khu biệt thự này là một nơi khá có tiếng, dành cho người giàu có sinh sống. Nhưng, từ vài năm trước, không biết vì nguyên nhân gì, có người bắt đầu lấy biệt thự số năm làm trung tâm, mở rộng dần ra và nắm toàn bộ khu biệt thự trong tay. Từ đó về sau, nơi này gần như trở thành vùng đất cấm, rất hiếm người được tiếp xúc với biệt thự số năm.

Đã từng có phóng viên mạo hiểm tới gần khu biệt thự và bị người ta dùng súng cảnh cáo. Người dân ông này, chẳng lẽ có quan hệ gì với chủ nhân biệt thự số năm?

Advertisement / Quảng cáo

“Có lẽ... coi như là bạn bè.” - Đường Hoan do dự trả lời.

Tình chị em hoa nhựa, cũng coi như là một nửa bạn bè.

Túc Ảnh không để tới ý chàng trai trẻ tuổi bên cạnh Chân Lệ, anh ôm vai Đường Hoan, dịu dàng cúi đầu nói: “Đi thôi, tới nơi khác đi dạo.”

Đường Hoan tới một cửa hàng quần áo nữ.

Khi cô dạo ngắm xung quanh, Hoàng Mao thuật lại đơn giản chuyện vừa xảy ra giữa Đường Hoan và Chân Lệ cho Túc Ảnh. Nghe xong, anh cười khẽ, sau đó sai phất: “Giờ tên vừa này, cho hắn ta biết loại phụ nữ nào có thể ‘muốn’, loại phụ nữ nào không thể ‘dùng’.”

Đường Hoan chọn một cái váy liền, cổ V, lộ ‘khe rãnh’.

Thấy cô ra khỏi phòng thử đồ, Túc Ảnh nhớ tới những gì Hoàng Mao vừa kể, anh sờ sờ mũi, đi về phía cô, đưa tay xoa xoa đầu cô, nghiêm túc nói: “Tôi cảm thấy, nhờ một chút cũng không phải chuyện gì xấu, quá lớn sẽ khó duy trì cân bằng, dễ bị ngã.”

Túc Ảnh nói một câu không đầu không đuôi, Đường Hoan không kịp phản ứng lại. Chờ đến khi ‘ngộ’ ra, cô tức tới mức mặt đỏ bừng bừng, chiến tranh lạnh với anh hồi lâu.

Tất cả vốn chỉ là đoạn nhạc đệm ngắn ngủi, nhưng ai ngờ, đoạn nhạc này lại nhanh chóng lên men trong một thời gian ngắn ngủi.

Lúc trước, tốc độ nổi tiếng của Tần Hoan Hoan nhanh như ngồi tên lửa, kỹ thuật diễn lại kém, có rất nhiều khán giả oán hận cô, đồng thời họ cũng sôi nổi suy đoán xem người sau lưng cô là ai. Lần này, cô rời xa tầm mắt khán giả lâu như vậy, mọi người đã sắp quên cô là ai thì tin tức # kim chủ sau lưng Tần Hoan Hoan# lại đột ngột nổ mạnh như bom dưới nước, nổ đến mức khiến lòng bát quái của người ta cũng nổ theo!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Kim chủ, tôi là cố nhân (30)

Bí ẩn sau lưng ngôi sao nữ Tần Hoan Hoan#

Chủ nhân của khu biệt thự số 5#

Chị em tốt đứng ra xác nhận#

#.....#

Đủ các loại tiêu đề ừ ừ không dứt, tất cả đều xoay quanh một sự kiện.

Người ta chỉ nhìn tiêu đề cũng có thể bỏ não ra vô số cốt truyện: ngôi sao nữ thành công “leo lên” chủ nhân biệt thự số năm, được người ta dốc sức “hăng cao”, chị em tốt sinh lòng ghen ghét, đứng ra tiết lộ bí mật.

Chắc chắc, thật kích thích!

Đường Hoan xem bát quái của mình một cách say sưa, ngon lành. Điều duy nhất khiến cô không hài lòng là: từ bao giờ mà cô trở thành bạn thân của Chân Lệ?

Giói giải trí thật phức tạp.

Hành động bất chấp tất cả, không màng hậu quả, điên cuồng cướp lấy cơ hội nổi tiếng kiểu này... không phải ai cũng có thể nghĩ thông suốt được.

Trên internet, dư luận không ngừng lên men, đa số đều ôm tâm lý hóng bát quái nhưng cũng chẳng thiếu những con chó điên phun ra nhiều câu cực kỳ khó nghe.

Có kẻ nói Đường Hoan không biết xấu hổ, có kẻ nói kim chủ của cô bị mù, trong làng giải trí nhiều người đoan trang, xinh đẹp mà không bao nuôi, lại chọn một người nhạt nhẽo như vậy...

Ngồi trên sofa, Đường Hoan hứng khởi xem mấy tính bâng. Túc Ảnh lại là người nhieu mây. Anh ra ngoài ban công, gọi điện cho Hoàng Mao.

Advertisement / Quảng cáo

“Xử lý đi.” - Cách làm việc của Túc Ảnh luôn đơn giản và thô bạo. Người khiến anh mất hứng, kể cả là phụ nữ, cũng không có kết cục tốt.

Ba chữ “xử lý đi” vô cùng đơn giản nhưng ai biết “xử lý” là ném xác nơi hoang dã hay đưa tới những chỗ tăm tối, không thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời.

“Xử lý ai?” - Đứng sau lưng Túc Ảnh, Đường Hoan đột ngột lên tiếng.

Cánh tay Túc Ảnh vô thức run rẩy.

“Đề chị đoán nha, người bị xử lý là ngôi sao nữ Chân Lệ kia đúng không?” - Đường Hoan biết Túc Ảnh luôn che giấu sự tàn nhẫn của mình trước mặt cô.

“Xử lý là giết chết cô ta hả?”

Túc Ảnh sụp mặt. Lúc này, người đàn ông cao một mét chín vô cùng giống một đứa trẻ phạm sai lầm, đang thành thật nghe dạy bảo, trông cực kỳ ngoan ngoãn. Đây là kỷ xảo anh hay dùng mỗi lần cảm thấy Đường Hoan sẽ tức giận.

Đường Hoan dờ khóc dờ cười.

“Túc Ảnh, trả lời chị.” - Cô trầm giọng hỏi.

Túc Ảnh đưa ra đáp án lấp lửng: “Không phải giết.”

“Bán cô ta đi?”

Túc Ảnh nắm chặt tay, không lên tiếng.

Quả nhiên, Đường Hoan đoán đúng rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Tuy không nói lời nào nhưng thật ra Túc Ảnh đang cực kỳ khủng hoảng, lo sợ Đường Hoan sẽ tức giận.

Đối mặt với một tên gấu nhỏ không có cảm giác an toàn, lại cực kỳ cẩn thận, Đường Hoan biết nói gì chứ?

Trách anh ư?

Không, cô chỉ có thể bước lên phía trước, nhẹ nhàng ôm eo Túc Ảnh.

Cơ thể Túc Ảnh lập tức cứng đờ.

“Túc Ảnh.....” - Một lúc lâu sau, Đường Hoan lên tiếng.

“Tôi đây.” - Túc Ảnh đáp.

“Thật ra em không cần lo lắng như vậy, em chỉ cần nhớ kỹ điều này, bất kể xảy ra chuyện gì, chị cũng đều đứng về phía em. Chị chỉ cảm thấy, khi xử lý một số việc, chúng ta có thể nhẹ tay một chút.

Đường Hoan cũng chẳng ưa gì loại người như Chân Lệ, nhưng, tội của cô ta là tội ác tày trời ư?

Thật ra, không phải.

“Vì sao?” - Túc Ảnh khó hiểu.

Mấy năm nay ngắm mình trong máu tươi, anh đã chẳng còn tính toán cái gọi là ân oán, chỉ cần ngửa mặt nhìn người nào thì xử lý người đó là xong.

“Bởi vì trên đời này còn có luật nhân quả, nếu chúng ta giữ lại một chút lương thiện, có khi kiếp sau, ông trời sẽ vì chút lương thiện trong lòng chúng ta mà thiên vị chúng ta hơn ấy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Kim chủ, tôi là cố nhân (31)

Đường Hoan cũng chẳng giải cho Túc Ảnh cái gì gọi là ân oán cá nhân không liên quan đến người nhà, những câu nói của thánh nhân kiểu này không hề có sức thuyết phục với tên gấu nhỏ nhà cô.

Túc Ảnh chọc chọc trán Đường Hoan: “Thật mê tín.”

Đường Hoan tỏ vẻ không phục: “Nếu em không mê tín gì sao em lại ăn chay, còn gấu chị quyền tiền cho chùa miếu?”

“Em là tên phá của!” - Đường Hoan nhảy dựng lên, muốn chọc lại Túc Ảnh, nhưng dù cô đã nhảy lên cũng chẳng chọc tới trán anh.

Vì vậy, Túc Ảnh lại cười nhạo cô.

Mặc dù nói Đường Hoan mê tín nhưng Túc Ảnh cũng không ra tay quá nặng với Chân Lệ nữa. Có điều, tình cảnh của cô ta cũng chẳng tốt đẹp là bao, sau khi bị “chào hỏi”, sự nghiệp của cô ta gần như “chết đứng” tại chỗ.

Ban đầu, kim chủ của cô ta cũng cho cô ta không ít cơ hội tốt, nhưng sau khi Hoàng Mao nghe lệnh Túc Ảnh, tới chào hỏi vài vị “cá sấu lớn” của giới giải trí thì nào còn người dám nhận củ khoai lang nóng bỏng này nữa.

*

**

Bị nói tàn nhẫn, độc ác, sau khi chết phải xuống địa ngục, hay bị mắng bằng những lời lẽ vô cùng độc địa, Túc Ảnh đều không quan tâm. Nhưng, anh lại chẳng thể chịu nổi những lời bàn tán, chửi rủa Đường Hoa trên internet.

Vì thế, khi Đường Hoan còn không biết gì, anh đã lấy thân phận tình anh của giới kinh doanh để tham gia một buổi phỏng vấn trong chương trình liên quan đến tài chính, ngày phỏng vấn trùng hợp là lễ tình nhân.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn người đàn ông mặc âu phục, đeo giày da với biểu cảm lạnh nhạt, người dẫn chương trình cảm thấy áp lực lớn như núi, nhưng vẫn phải cố gắng khiến bầu không khí trở nên sinh động hơn: “Tiền sinh Túc Ảnh trẻ tuổi lại tài giỏi, chưa đến ba mươi đã có một cơ ngơi to lớn. Hiện tại, tôi xin thay mặt cho phái nữ hỏi tiền sinh một vấn đề……”

“Tiền sinh, xin hỏi, anh có phu nhân[1] chưa?”

Túc Ảnh lắc đầu: “Chưa có.”

Ngay sau đó, anh lập tức bổ sung: “Cách gọi ‘phu nhân’ quá chính thức, tôi đã có cô gái mà mình yêu nhất rồi.”

Người đàn ông mặt lạnh, luôn nghiêm túc khi nhắc tới những kiến thức liên quan đến tài chính đột nhiên trở nên dịu dàng, ấm áp hơn.

Người dẫn chương trình khách sáo, nói: “Có thể được người như tiền sinh yêu một cách chân thành như vậy thì chắc chắn cô ấy cực kỳ ưu tú đúng không?”

Chẳng chút khách khí, Túc Ảnh gật đầu, sau đó, anh lấy điện thoại, bày ra đáng vẻ: ông đây muốn rải thức ăn cho chó[2]....

[2]dân FA được gọi là “cẩu(chó) độc thân”, rải thức ăn cho chó là hành động khoe ra tình cảm cho dân FA thèm thuồng

Anh mở ảnh chụp Đường Hoan lên: “Người tôi yêu, chắc mọi người cũng biết, là cô ấy.”

Màn hình lớn phóng to ảnh chụp của Đường Hoan khiến rất nhiều người được mở rộng tầm mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Sao bảo chỉ là kim chủ thôi mà?

Kim chủ muốn công khai tình yêu trước mặt công chúng ư?

“Tôi biết có rất nhiều người đang phỏng đoán về mối quan hệ của chúng tôi. Tôi có thể nói cho tất cả biết, cô ấy là người tôi yêu nhất trên đời này, không có cái gì gọi là bao nuôi, hay quy tắc ngầm. Nếu cứ phải nói là bao nuôi thì cũng là cô ấy bao nuôi tôi, bởi vì toàn bộ tài sản của tôi đều đã chuyển nhượng cho cô ấy!”

Người dẫn chương trình khóc thút thít: Rõ ràng tôi là người dẫn chương trình tài chính, kinh tế, vì sao lại phải chịu cảnh ngược cẩu[3] tại chỗ thế này.

[3]ngược cẩu: hành động các cặp đôi tình tứ với nhau, thân mật với nhau được coi là hành động ngược đãi “cẩu độc thân”, những hành động này được gọi là “ngược cẩu”

“Nếu lại có người tung tin đồn không đúng sự thật, chửi bới cô ấy vô cớ, tôi sẽ đưa người đó ra trước pháp luật, truy tố tới cùng.” - Người đàn ông nói những lời này như chém đi chặt sắt.

Hầu hết tất cả mọi người đều nhìn ra mục đích của anh khi nhận lời phỏng vấn là rải thức ăn cho chó, tuyên bố chủ quyền, tiện thể đe dọa một chút, không để cư dân mạng tiếp tục hắt nước bẩn lên người Đường Hoan nữa.

Có thể làm tới mức này thì chắc chắn không phải kim chủ mà thật sự là người yêu rồi!

Nhưng, quan trọng hơn cả, người đàn ông cao một mét chín, khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt cương nghị, nhìn kiểu gì cũng thấy là một nam thần, vát và lăm lăm xuất hiện trước mắt công chúng, ấy vậy mà mục đích lại là rải thức ăn cho chó! Đón đầu thay!

[1]Diệp nữ dùng “phu nhân” vì ở những trường hợp có không khí trang trọng một chút thì dùng từ này hợp lý hơn “vợ”, “bà xã”,...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phán Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Kim chủ, tôi là cố nhân (32)

Đúng ngày lễ tình nhân, bây to nổi lòng trên chương trình lớn, không có gì bất ngờ, Túc Ảnh thu được cả đám “nhan cẩu”[1].

Trên internet, một vườn hoa sĩ[2] khóc lả, muốn Túc Ảnh đá “Tần Hoan Hoan”, cây đồ giả trong nước lọc[3] này đi.

Sau khi biết được điều này, Đường Hoan vô cùng tức giận.

Từ bao giờ mà cô trở thành cây đồ giả trong nước lọc rồi?

Rõ ràng là mấy người này đang ghen ghét với cô!

Vì thế, Đường Hoan đăng nhập vào tài khoản mạng xã hội đã lâu không động đến của nguyên chủ, đăng bức ảnh cô lên chụp Túc Ảnh lên với hai chữ: “Của tôi”.

Mặc dù biết những kẻ không nên đắc tội trên đời này chính là nhan cẩu nhưng Đường Hoan vẫn cứ trêu chọc bằng được.

Không có gì bất ngờ, Đường Hoan nhận được một làn sóng công kích mới, cả đám nhan cẩu không ngừng bình luận oán hận cô.

Đoạt mất nam thần thì cũng đánh, đằng này còn mang ra khoe?

“Nhan sắc tầm thường, đáng người tầm thường, đặc biệt là ngực chẳng khác gì hai cái mìn thầu nhỏ.”

Đường Hoan: mìn thầu nhỏ nhà các người lớn như vậy cơ à?

“Túc tiền sinh cũng thật giản dị, dân dã, tôi vốn cho rằng người đàn ông ưu tú như vậy chắc chắn sẽ tìm một đại mỹ nhân khuynh thành, không ngờ anh ấy chẳng hề kén chọn chút nào, tôi cảm thấy, mình cũng có cơ hội!”

Đường Hoan: Cô tự soi gương xem mình trông thế nào đi.

“Suyt, mấy người đừng nói vậy! Tốt hơn hết nên tặng bức Tần Hoan Hoan, khiến cô ta được chiều mà sinh hư, không gây sự không chịu được, chờ Túc tiền sinh chán ghét cô ta thì mọi người đều có cơ hội rồi!”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan: Kỹ nữ tâm cơ!

Đối với những bình luận không có ý tốt như vậy, Đường Hoan tỏ vẻ, cô nhất định phải tranh đấu bằng được.

Vì vậy, đám người trên internet được gọi là “Túc phu nhân” đã giằng co với Đường Hoan một thời gian khá dài. Đường Hoan thường xuyên đăng ảnh chụp Túc Ảnh lên mạng xã hội.

Túc Ảnh nấu ăn trong phòng bếp. Túc Ảnh rửa hoa quả cho Đường Hoan. Túc Ảnh nghiêm túc làm việc ở thư phòng. Túc Ảnh say sưa đánh đàn piano.....

Nhờ những bức ảnh đó mà fan của Đường Hoan càng lúc càng đông, đương nhiên, đa số đến là anti-fan.

“Túc phu nhân” chẳng ưa nổi hành động khoe khoang của Đường Hoan, kêu gào muốn hủy theo dõi nhưng lại muốn ngắm Túc Ảnh nên không nỡ ‘xuống tay’.

Đường Hoan tò vè: Tôi thích nhất là nhìn cảnh mấy người không ưa tôi, muốn hủy theo dõi nhưng lại không nỡ hủy theo dõi!

Một đám nhan cầu và Đường Hoan cứ như nước với lửa, nhưng dần dần, các bình luận lại biến thành...

“A a a, Túc tiên sinh thật đẹp trai!”

“Sao một người đàn ông khi nghiêm túc làm việc lại đẹp trai đến thế cơ chứ! Túc tiên sinh, em là cô vợ thất lạc nhiều năm của anh đây!”

“Quý gối cầu xin[4] đăng thêm vài tấm ảnh.”

“Đừng vậy, quý gối cầu xin đăng thêm vài tấm ảnh.”

Một thời gian sau, nhan cầu có vẻ quá mệt mỏi với việc bôi đen Đường Hoan nên bắt đầu tự an ủi...

Advertisement / Quảng cáo

“Tôi cảm thấy Túc Tiên sinh thật sự yêu Tần Hoan Hoan, ba năm rồi mà hai người còn chưa chia tay.”

“Thật ra tôi cảm thấy công chúa Thái Bình[5] cũng đâu quá kém cỏi! Ít ra thì chúng ta có mắng cô ấy thế nào thì cô ấy cũng chỉ dùng ảnh ‘đánh trả’ chúng ta, chưa từng xóa bình luận, cũng không nói những câu thô bạo.”

Đường Hoan: “.....” Đậu mồm cô chứ Thái Bình công chúa cái gì!

[5]Công chúa Thái Bình: công chúa ngực phẳng=))))

“Người si tình lại thủy chung như Túc tiên sinh thật sự quá hiếm thấy, đã vậy người ta còn có tiền có quyền nữa chứ.”

Thời thì miễn cưỡng chúc phúc họ đi.

Nhan cầu quá mệt mỏi, thật sự quá mệt mỏi rồi.

Nhưng người ngoài đâu biết, Đường Hoan cũng dần dần mệt mỏi.....

Đường Hoan bắt đầu mất ngủ, trái tim cứ như bị ai đó dùng kim, đâm không ngừng, đau đến mức cô không thở được, nhưng, ở trước mặt Túc Ảnh, cô lại luôn giả vờ như mình chẳng có vấn đề gì cả.

[1]nhan cầu: đã giải thích trong thế giới đầu.

[2]hoa si: những người mê trai, mê gái (mê người khác giới) đến mức có những hành động không được bình thường. Tác giả dùng ‘thanh thủy’ (nước trong/ nước sạch/...), Diệp mỗ chọn ‘nước lọc’ cho xuôi văn hơn, nước lọc cũng là thanh thủy mà...

[3]cây đổ giá trong nước lọc: ý nói Đường Hoan nhạt nhẽo, nhảm chán, không có gì nổi bật.

[4]quý gối cầu xin (跪求): ngỏ ngừ mạng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Kim chủ, tôi là cố nhân (33)

“Chờ xuân đến, nhiệt độ ấm dần lên, chúng ta cùng đi dạo ngoài bờ biển, chị thấy được không?”

Ngồi bên bàn làm việc, Túc Ảnh nghiêm túc xem tài liệu.

Ba mươi tuổi, Túc tiên sinh càng thêm trầm ổn, chừng chặc. So với bốn năm trước, anh nhiều thêm vài phần dịu dàng, không còn tràn ngập sát khí và tàn nhẫn nữa.

Chỉ là, Đường Hoan lại chẳng thể chờ được tới mùa xuân hoa nở, nhiệt độ ấm lên, cô đã không chống đỡ nổi nữa.

Ban đầu, cô còn có thể gắng gượng, nhưng, vận mệnh của bia đỡ đạn luôn bất hạnh vậy đấy, muốn làm người mình quan tâm vui vẻ lại chỉ có thể cố gắng khiến người đó không phải lo cho mình... Đường Hoan vẫn luôn chống đỡ trong đau đớn, nỗ lực để Túc Ảnh không phải lo lắng, đến tận khi cô bắt đầu thường xuyên ho ra máu, mọi chuyện mới thật sự lộ ra...

“Rác rưởi, tôi cảm thấy mình còn có thể sống thêm năm trăm năm nữa.” - Đường Hoan chưa bao giờ cảm thấy đau đớn thế này, lần trước bị người ta nhổ sạch mười móng tay cũng không đau bằng hiện tại.

[Cô thôi mơ tưởng đi, bốn điểm công đức chỉ đủ được bốn năm tuổi thọ, nói bốn năm là bốn năm, nhiều hơn một giây cũng không được.]

“Cậu xem, chúng ta hợp tác với nhau lâu vậy rồi...”

[Nhưng chúng ta không hề thân thiết nha!]

Có vẻ như hệ thống rác rưởi đã quyết tâm không cho Đường Hoan thêm bất cứ cơ hội nào nữa, nó dứt khoát log out.

Advertisement / Quảng cáo

Vào khoảng thời gian cuối cùng, sức khỏe của Đường Hoan tụt dốc không phanh. Ngày nào cô cũng phải chịu tra tấn trong đau ốm. Được Túc Ảnh chăm sóc, bên hông cô vốn có chút thịt thừa nhưng chỉ trong mười ngày, cô đã gầy rộc hằn đi.

“Chị nói sẽ không bỏ mặc tôi một mình.”

Thời gian mài giũa Túc Ảnh thành một viên ngọc thượng đẳng[1], ôn hòa và chừng chặc. Lúc này, hốc mắt anh đỏ bừng, biểu cảm vô cùng bi thương, giống hệt con sói cô độc lại quật cường năm đó.

Đường Hoan yếu ớt rúc vào lòng anh, nhẹ nhàng vươn tay, ni nọt nói lời xin lỗi.

“Chị thật sự đã cố gắng rồi, chị là, không thể đi cùng em đến cuối cuộc đời...”

Cô có thể chống đỡ những cơn tấn do bệnh tật, có thể dẫn xuống những đau đớn người bình thường không thể chịu đựng, mặc dù cô không tài giỏi nhưng vẫn luôn cố gắng tồn tại, chưa từng từ bỏ... Chị là, cô lại chẳng thể đánh thắng vận mệnh.

Túc Ảnh trầm mặc cúi đầu, không nói lời nào, hết một đũa nhỏ đang tủi thân vậy.

Đường Hoan bắt đầu đi, duỗi tay xoa xoa đầu anh.

“Lần nào em cũng dùng chiêu này để chị mềm lòng, nhưng lần này, chị thật sự không thể làm gì khác được nữa...”

Advertisement / Quảng cáo

Túc Ảnh ngập ngừng hồi lâu, nước mắt rơi xuống từng giọt, từng giọt: “Nhưng tôi không nỡ rời xa chị.”

Anh thật sự muốn tìm tới thật nhiều bác sĩ, muốn dùng những thiết bị tân tiến nhất thế giới, muốn cô sống lâu thêm nửa tháng. Nhưng, khi nhìn thấy dáng vẻ yếu ớt, đau đớn của cô, mọi suy nghĩ của anh đều biến thành “không nỡ rời xa”.

Đường Hoan chọc chọc trán anh: “Em ngốc hã, chẳng lẽ em quên chúng ta đã quyên góp bao nhiêu tiền nhang đèn cho chùa miếu, em lại làm nhiều việc thiện như vậy, chắc chắn Bồ Tát sẽ phù hộ cho chúng ta gặp lại nhau. Nếu có kiếp sau, chúng ta nhất định sẽ gặp lại.....”

Túc Ảnh hơi ngửa đầu, cố gắng để nước mắt không rơi nữa.

Nhưng cuối cùng, anh thật sự không nhịn nổi, khóc lớn thành tiếng, chẳng khác nào đứa nhỏ thấp thòm lo âu khi làm sai chuyện.

“Phải làm sao bây giờ, trước kia tôi đã giết nhiều người như vậy, làm nhiều chuyện sai trái như vậy, tôi thật sự rất sợ!”

Anh đã sớm chuẩn bị tinh thần phải xuống địa ngục.

Nhưng, chỉ cần nghĩ tới việc địa ngục không có cô, anh lại bắt đầu sợ hãi, thật sự sợ hãi!

[1]thượng đẳng: cao cấp. Vì sao Diệp mỗ lại dùng từ Hán Việt? Vì nó phù hợp với hoàn cảnh, và từ này cũng xuất hiện khá nhiều trong văn học Việt Nam. Nếu trong hoàn cảnh này mà Diệp mỗ edit là “viên ngọc cao cấp” không hề hay chút nào, vì vậy, Diệp mỗ quyết định để “thượng đẳng”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Kim chủ, tôi là cố nhân (34)

Nhan cầu ngày ngày chờ Đường Hoan đăng ảnh kính ngạc phát hiện không biết từ bao giờ, cô chẳng còn đăng ảnh mới nữa.

Vài ngày đầu, mọi người còn không cảm thấy gì.

Vài ngày sau nữa, không kim nén được, họ bắt đầu quý gói cầu xin ảnh chụp mới của Túc tiên sinh.

Lại thêm hai ngày, bắt đầu có người hoài nghi mình bị “ngược” niết thành bệnh nên mới hy vọng Đường Hoan nhanh chóng xuất hiện ngược cầu như vậy.

Chỉ là, mãi vẫn chẳng thấy cô đâu.

Đường Hoan muốn đến tham quan trường đại học của Túc Ảnh, lúc trước, tên gấu nhỏ này mang cô tới đi dạo nhưng cô lại là người mù, chỉ có thể hít không khí, đầu được ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

Túc Ảnh lái xe chờ Đường Hoan đi, chỉ có anh và cô.

Trường đại học có vườn mai, hiện tại là mùa đông, đúng lúc hoa mai nở rộ.

Hôm nay, tinh thần của Đường Hoan cực kỳ tốt, cô mặc đồ giống hệt con gấu mèo nhỏ, tuy sắc mặt có chút nhợt nhạt nhưng so với mấy ngày này, như vậy đã là tốt nhất rồi.

Túc Ảnh đỡ cô ngồi vào ghế dài dưới cây mai.

Đường Hoan lấy máy chụp ảnh polaroid ra, hưng phấn nói với Túc Ảnh: “Chụp cho chị vài tấm. Hôm nay, chị cảm thấy mình còn đẹp hơn hoa!”

Túc Ảnh xoa xoa đầu Đường Hoan, sau đó lùi về phía sau, ngồi xổm trên đất, chụp ảnh cho cô.

Khi ảnh đã rõ nét, Đường Hoan cầm nó trong tay, chậm chậm vuốt ve.

Advertisement / Quảng cáo

Sau đó cô bĩu môi: “Góc này không đẹp.”

“Vậy để tôi chụp cho chị bức khác.”

Biết cô thích đẹp, Túc Ảnh loay hoay, cố gắng tìm góc chụp đẹp nhất cho cô.

Khoảnh khắc anh ấn nút chụp, bàn tay Đường Hoan chậm rãi trượt xuống, bức ảnh trong tay cô rơi trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động.

Một đường máu dần dần chảy ra từ khoe môi cô.

Máy chụp ảnh polaroid rơi khỏi tay Túc Ảnh, anh đó mất chạy về phía Đường Hoan...

Đường Hoan không đăng ảnh ngược cầu trong một khoảng thời gian dài, cuối cùng thì trang cá nhân của cô cũng có bài đăng mới, nhưng chỉ vòn vện năm chữ: “Túc phu nhân đi rồi” kèm theo một bức ảnh đen trắng, là Hoàng Mao đăng.

Túc ca nói, tuy thường ngày chị Hoan thích ngược cầu nhưng thật ra chị ấy đã sớm coi những người trên mạng là bạn của mình. Trước nay, chị ấy là người coi trọng sĩ diện, vậy nên, y đã thay chị ấy nói lời từ biệt với họ.

Chị Hoan đi rồi, Hoàng Mao nhớ tới cảnh Túc ca khóc lóc nói: “tôi cầu thần bá phạt cũng không thể giữ cô ấy lại”. Khi một người đàn ông đau thương tới tận cùng, chắc cũng chỉ đến mức này mà thôi.

Nhan cầu không ngừng suy đoán về ý tứ của tấm ảnh đen trắng, nhưng bài đăng chỉ dừng lại ở đó, trong lòng mọi người đều có chung một cảm giác hụt hẫng.

Đường Hoan để lại cho Túc Ảnh một lọ giấy nhún, cô đã cuộn từng tờ cực kỳ cẩn thận, chẳng ai biết trong đó viết gì.

Khi anh làm việc, cô luôn bí mật viết giấy, thì ra... cô đã biết, sớm hay muộn gì cũng có ngày mình rời đi trước.

—— “Bất kể lúc nào cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt.”

Advertisement / Quảng cáo

—— “Rất ghét Túc Ảnh, vì Túc Ảnh quá cao.”

—— “Hy vọng không có chị, Túc Tiểu Ảnh cũng có thể sống thoải mái.”

“.....”

Ôm bình giấy lớn, Túc Ảnh kiên nhẫn mở ra từng tờ, từng tờ.

Những điều cô viết bên trong đều cực kỳ bình thường, có một số tờ ghi lại tâm trạng của cô lúc viết, có một số tờ là lời dặn dò của cô dành cho anh, có một số tờ viết đạo lý, rớt canh gà, nhưng, qua chữ viết có thể thấy được, mỗi một nét bút, cô đều viết rất nghiêm túc, cẩn thận.

Tờ giấy cuối cùng, cô viết: “Thực giác nói cho chị chắc chắn kiếp sau chúng ta sẽ gặp lại, em phải nhớ kỹ chị đấy, nếu không, đến lúc đó, chị sẽ tức giận!”

Túc Ảnh cười đầy chua xót: “Mê tín.”

Chỉ là, anh còn mê tín hơn cô.

Hiện tại, ngay cả chết anh cũng không dám, chỉ muốn tích góp nhiều thêm chút âm đức, cố gắng tăng khả năng được gặp lại cô.

Thế giới này kết thúc rồi.

Kết thúc trong đủ vị chua cay mặn ngọt. Aizzz,

Ngoài lề một chút, Diệp mỗ cảm thấy độc giả nhà mình rất đáng yêu nhé, haha, cảm ơn mọi người đã ủng hộ trong suốt thời gian qua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Tiểu “công chúa” Phượng Hoàng thích xé X (1)

Lúc này, A phiều Đường Hoan cực kỳ giống với hình dung về cô hồn dã quỷ, cô thất thần, mắt hồn mất vía, trông cực kỳ rầu rĩ, u buồn.

Phượng Hoàng ngoác ngoác tay với Đường Hoan.

Đường Hoan nhào vào lòng cô nàng, khóc lớn.

Rất hiếm khi cô bị thương đến mức bật khóc thế này, Phượng Hoàng nhủ mảy: “Có người bắt nạt cô?”

Người của cô nàng cũng dám bắt nạt, muốn chết ư?

Đường Hoan mím môi, im lặng, không nói một lời.

Không ai bắt nạt cô cả, chỉ là, cô cảm thấy thương xót cho số phận bia đỡ đạn của mình mà thôi.

“Nói cho ta, rốt cuộc thì đã xảy ra chuyện gì.” - Nhìn con bé thiếu năng trí tuệ này khóc đến mức hụt hơi, Phượng Hoàng càng thêm khó chịu.

Đường Hoan không nói. Chờ đến khi có một vị khách, Phượng Hoàn lập tức chỉ ngón trỏ vào ấn đường cô, cô còn chưa kịp phản ứng thì đã rơi vào hôn mê.

Phượng Hoàng đặt ngón tay ở mi tâm[1] Đường Hoan, sau đó nhắm mắt, im lặng đọc ký ức của Đường Hoan về những chuyện xảy ra trong thế giới nhiệm vụ, bao gồm cả hai thế giới trước.

[1] cùng một vị trí với ấn đường

Biết càng nhiều, sắc mặt Phượng Hoàng càng khó coi. Con bé thiếu năng trí tuệ này chịu nhiều oan ức như vậy mà không hề kêu lấy một tiếng, thật khiến cô nàng cũng phải hổ thẹn.

Advertisement / Quảng cáo

[Cô đọc ký ức của Đường Hoan như vậy là không đúng.] - Lấy hết can đảm, hệ thống rác rưởi xông ra nói lý lẽ với Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng lờm một cái, cười khinh miệt. Sau đó, cô nàng giờ tay lên, túm mạnh, từ trong không trung, một con thú với lông tơ mềm mại màu trắng bị cô nàng bắt được.

“Ta mãi nghiên cứu cái thứ gọi là hệ thống thu thập năng lượng chính trực mà quên mất còn một thứ như ngươi, để ta quan sát cẩn thận nào.”

Con thú lông trắng gắng sức đạp chân, giọng nói trẻ con tràn đầy tức giận: [Ngươi buông ta ra! Buông ta ra! Ngươi túm ta ra đây đột ngột như vậy sẽ gây thương tổn cho Đường Hoan!] - Hệ thống đã trời định với Đường Hoan, khi năng lượng chưa đủ mà ép nó ngưng thành thực thể thì không chỉ gây tổn thương cho nó mà còn cho cả ký chủ của nó - Đường hoan.

Nghe vậy, Phượng Hoàng tùy tiện ném con thú lông trắng trở về.

“Ta hỏi ngươi, rốt cuộc thì ngươi có mục đích gì? Hay là nói, chủ nhân sau lưng ngươi có mục đích gì?”

Tâm trí hệ thống rác rưởi suốt nửa thì sụp đổ, chủ nhân, cô con gái Phượng gia này thật đáng sợ, rõ ràng không phải người cao quý, thiện lương, hiền thực, nho nhã, dịu dàng, hào phóng trong miệng người đầu!

Phượng Hoàng vung tay nhẹ nhàng, hờn phách của Đường Hoan bay lên không trung. Cô nàng cắn rách đầu ngón trỏ, bắn một giọt máu vào ấn đường Đường Hoan.

[Ngươi làm gì cô ấy?] - Hệ thống hô lên.

“Phong ấn tất cả tình cảm của con bé mà thôi.” - Phượng Hoàng nheo mắt, trả lời tỉnh bơ.

[Ngươi làm vậy là không công bằng với cô ấy!] - Hệ thống kiên cường phản bác - [Ký chủ đã từng nói cô ấy không hề muốn quên bất cứ điều gì, bởi vì mỗi một ký ức đều là việc cô ấy từng trải qua!]

“Công bằng?” - Phượng Hoàng phản ứng cứ như vừa nghe được một chuyện vô cùng nực cười - “Ngươi và chủ nhân sau lưng ngươi lợi dụng con bé, để con bé đi tới các thế giới khác nhau, dần dần đánh thức người nào đó, tuy rằng ta không biết người các ngươi muốn đánh thức là ai, các ngươi sử dụng Đường Hoan nhà ta là vũ khí đã đánh, nhưng dựa vào cái gì mà bắt con bé phải chịu đau khổ vì kẻ đó hết lần này tới lần khác? Đây là công bằng trong miệng ngươi?”

Advertisement / Quảng cáo

[Ngươi ngươi ngươi...] - Hệ thống kinh ngạc cứ như gặp quỷ. Sao cô nàng biết chủ nhân của nó muốn đánh thức người nào đó?

“Linh hồn của boss phản diện trong mỗi thế giới đều có cùng một hơi thở, các ngươi dùng phương pháp khiến kẻ đó đau đớn thống thiết để đánh thức kẻ đó cho nên chẳng thềm để ý Đường Hoan đã phải chịu những thương tổn gì, trở về này, cho rằng có thể giấu được ta?” - Phượng Hoàng khinh miệt.

Và lại, thứ cô nàng phong ấn không phải ký ức của Đường Hoan mà chỉ là tình cảm của cô trong những thế giới nhiệm vụ mà thôi.

Con bé thiếu năng trí tuệ này có chịu oan ức gì cũng chỉ chích giấu trong lòng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn cũng có ngày sụp.

“Ngươi nói cho kẻ sau lưng ngươi, tốt nhất là cầu nguyện ta không phá giải được hai cái hệ thống các ngươi. Chỉ cần ta có thể phá giải, ta sẽ khiến kẻ sau lưng ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong!”

Rác Rưởi Thống run bần bật, tự ôm chặt lấy mình.

Nó đang thầm khóc thầm thút, chắc chắn chủ nhân đã hiểu sai về con gái Phượng gia rồi!

May mà lúc trước nó trôi định nhằm với Đường Hoan, chứ nếu trôi định với cô gái “cao quý, ưu nhã, ôn nhu, lương thiện” nhà họ Phụng, có khi đã bị đùa chết từ lâu rồi.

Chắc mọi người sẽ thắc mắc về cách xưng hô của Phụng Hoàng khi nhắc tới Đường Hoan.

Phụng Hoàng sống quá lâu rồi, nên với Phụng Hoàng, Đường Hoan chẳng khác nào một cô em nhỏ. Cô nàng bảo vệ Đường Hoan, thiên vị Đường Hoan, giống hệt như một người có vai vế trên dành cho một đứa bé nhỏ hơn.

Dù sao thì Phụng Hoàng sống lâu quá rồi, gọi Đường Hoan là "con bé" cũng bình thường nên Diệp mỗ quyết định dùng "con bé" mỗi khi Phụng Hoàng nhắc tới Đường Hoan

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 204: Tiểu “công chúa” Phụng Hoàng thích xé X (2)

“Tôi cảm thấy rất tù thân.”

Câu nói đầu tiên khi A phiều Đường Hoan tỉnh lại chính là câu này.

Phụng Hoàng liếc mắt nhìn cô cứ như nhìn một người thiếu năng trí tuệ: “Tù thân vì chuyện gì?”

“Tù thân, ….”

Ừmmmm…

Suy nghĩ hồi lâu, Đường Hoan cảm thấy hình như cũng chẳng có gì đáng đề tù thân, sau đó, cô đần mặt, gãi gãi đầu.

Phụng Hoàng tới khoa ngoại thương báo danh, Đường Hoan bay theo cô nàng, đi xem trò vui.

*

**

Một chiếc Black Badge Ghost đỗ ở cổng đại học.

Trước khi Tô Hằng xuống xe, người đàn ông có vẻ ngoài lạnh lùng nhân nhật mở miệng: “Lần trước bệnh tim của em đột ngột tái phát được một bạn sinh viên cứu, di nhờ anh đến cảm ơn bạn sinh viên đó. Chỉ bằng em dẫn anh tới gặp người ta luôn bây giờ đi.”

Tô Hằng đần mặt: “Hình như lần đó ở trường, bệnh tim của em đột ngột tái phát, em có nói cho mẹ em biết đâu nhỉ?”

Advertisement / Quảng cáo

Tà Ngự Sâm lạnh nhạt vuốt chiếc nhẫn phi thủy trên ngón tay cái, sau đó, y khẳng định: “Chắc em đã nói nhưng quên rồi.”

Y muốn xem xem, rốt cuộc thì “lỗi bug” kia đến từ nơi nào.

Tô Hằng tiếp tục đần mặt gãi đầu: “Vậy á? Thế thì chắc là em nhớ nhầm ….”

“Nhưng mà em cũng không quen biết bạn sinh viên ấy. Sau khi bạn ấy cứu em, em muốn lấy thân báo đáp, bạn ấy đã đá văng em sang bên cạnh!”

Nói tới đây, Tô Hằng còn tù thân mà mím mím môi.

“Anh[1], lần đầu tiên em cảm nhận được trái tim mình đập thình thịch! Em yêu cô ấy như vậy, vì sao cô ấy lại bày ra vẻ mặt như thấy quý rồi đá em sang một bên và đi mất?”

Khóe miệng Tà Ngự Sâm bắt giác giật giật.

“Anh, em cảm thấy trái tim mình đã tổn thương một cách sâu sắc! Anh có thể hiểu được cảm giác đau thấu tim gan này của em không?”

Sau khi xuống xe, Tô Hằng còn vúi cửa xe, muốn tâm sự cho bằng hết tâm tư của mình.

Tà Ngự Sâm rũ mắt, mặt không biến sắc, nói: “Công ty còn rất nhiều việc, anh đi trước. Chú Lê, lái xe.”

Dứt lời, xe bắt đầu chậm rãi khởi động.

Vẫn chưa nói đã nhưng Tô Hằng chỉ có thể đóng cửa xe lại, tro mắt nhìn anh họ của mình rời đi.

Advertisement / Quảng cáo

Haiz, ngày nào anh họ cũng đều bận rộn, cuộc sống như vậy thì có ý nghĩa gì chứ.

[1]Ở đây, tác giả dùng “biểu ca”: anh họ ngoại. Vì bối cảnh hiện đại nên Diệp mỗ không để nguyên văn“biểu ca” mà dịch là “anh”. Bên trên, Tà Ngự Sâm gọi mẹ của Tô Hằng là di nên chắc mọi người cũng đoán ra hai người là anh em họ bên ngoại rồi, còn nên không đoán ra thì dọc dòng này của Diệp mỗ cũng biết ha? ^^!

Trên đường tới khoa ngoại thương báo danh, Phụng Hoàng chỉ nghĩ xem làm thế nào để phân tích được mã nguồn của hệ thống thu thập năng lượng chính trực. Chắc, vốn tưởng rằng chỉ là một thứ đồ chơi nhỏ, sẽ nhanh chóng bắt được chú mưu đồ sau, không ngờ, lần này lại khó chơi như vậy. Mặc dù Phụng Hoàng đã giải mã được trình tự của một đoạn mã nguồn nhưng vẫn chưa tìm ra bất cứ manh mối gì.

Còn cái thứ có lông tơ màu trắng trôi định với Đường Hoan…

Theo lý thuyết, trí tuệ nhân tạo không thể ngưng thành thực thể, hơn nữa, con thú lông trắng đó còn rất có tính người.

Nếu không phải vì lo Đường Hoan sẽ bị thương tổn khi dùng “ngoại lực” tách cô và con thú lông trắng đó ra thì Phụng Hoàng đã cầm con thú đó đi nghiên cứu rồi.

Khi Phụng Hoàng đang xoa xoa ngón trỏ và ngón cái, trong đầu tính toán toàn chuyện xấu thì chân cô nàng đột ngột bị ôm chặt.

Phụng Hoàng nhủ nhủ mảy.

A phiều Đường Hoan cũng nhìn xuống… Sau đó, khóe miệng cô bắt giác giật giật.

“Bạn học, lần trước bạn cứu tôi, tôi còn chưa kịp báo đáp bạn!”

Thấy bóng dáng Phụng Hoàng từ xa, Tô Hằng vừa kinh ngạc, vừa vui vẻ. Cậu chạy nước rút một trăm mét, ôm chặt lấy chân Phụng Hoàng.

Gân xanh trên thái dương Phụng Hoàng giật giật.

Chương 205: Tiểu “công chúa” Phụng Hoàng thích xé X (3)

“Bạn học, tôi thật sự rất vui khi được gặp lại bạn!”

Tô Hằng ôm chặt chân Phụng Hoàng, hoàn toàn mặc kệ hình tượng của mình.

Mặt Phụng Hoàng lạnh te, cô nàng toan đá văng cậu ra, nhưng, khi cô nàng vừa nhấc chân, cậu đã lập tức đứng bật dậy.

Tô Hằng cười hi hi với Phụng Hoàng: “Gặp lại tôi, cậu có thấy vui không?”

Phụng Hoàng lẳng lẳng lấy ra một con dao găm, để lên ngực Tô Hằng, lạnh lùng nhìn cậu.

Không nói chuyện với thiếu năng trí tuệ, đây là nguyên tắc lão tổ tông truyền lại. Bởi vì, thiếu năng trí tuệ có thể lấy.

Tô Hằng sợ tới mức瑟瑟. Cậu giờ hai tay lên, tui thân nói: “Bạn học……”

“Câm miệng, lui lại, nếu không, chết!” - Phụng Hoàng ghét bỏ, xoay người rời đi.

Tô Hằng lon ton đi theo.

Đánh đá ghê! Nhưng mà... đáng yêu thật ấy!

Lúc này, mắt Tô Hằng cứ như gấu sao vậy.

Đồng thời, hệ thống thu thập năng lượng chính thức bắt đầu thông báo: [Ký chủ Phụng Hoàng. Điểm nhân phẩm: -10; điểm năng lượng chính thức: 0...10...20...50...100. Đối 1 điểm nhân phẩm có/không. Ký chủ chưa kịp quyết định, hệ thống quyết định thay: đồng ý đối.]

Advertisement / Quảng cáo

[Ký chủ Phụng Hoàng. Điểm nhân phẩm: -9; điểm năng lượng chính thức: 0]

Cảm thấy có người đi theo mình, Phụng Hoàng không vui. Cô nàng dừng bước, quay đầu nhìn Tô Hằng.

Tô Hằng lập tức đứng khựng lại, bày ra dáng vẻ khẩn trương lại đáng thương: “Tôi, tôi cũng đi đường này!”

Nếu dựa theo tính xấu thường ngày của Phụng Hoàng, chắc chắn cô nàng sẽ tát bay Tô Hằng rồi nghênh ngang rời đi. Đáng tiếc, vị trí hiện tại của cô nàng rất dễ khiến người khác chú ý, vì tránh gây phiền toái, đành tạm thời nhẫn nhịn đám nhân loại ngu xuẩn này vậy.

Cả một quãng đường, Tô Hằng đều đi phía sau Phụng Hoàng, điều này chứng tỏ cô nàng cũng đang tới khoa ngoại thương, chẳng lẽ duyên phận thật sự tồn tại ư? Cô nàng cũng là sinh viên khoa ngoại thương?

Tô Hằng thầm hưng phấn.

Nhìn không được, cậu bắt đầu mở ‘máy hát’, nói với Phụng Hoàng đang đi đằng trước: “Bạn học, bạn cũng là sinh viên khoa ngoại thương à?”

Phụng Hoàng: “……”

“Không biết bạn học chuyên ngành gì?” - Tô Hằng cẩn thận đi nhanh hơn một chút, kéo gần khoảng cách với Phụng Hoàng.

Phụng Hoàng: “……”

“Vì sao lúc trước tôi chưa từng gặp bạn ở khoa ngoại thương nhỉ?” - Tô Hằng tiếp tục đẩy nhanh bước chân hơn, cậu tự cảm thấy mình thật bồng bồng đất!

Phụng Hoàng: “……”

Advertisement / Quảng cáo

Phụng Hoàng chọn chuyên ngành tài chính.

Tại sao lại học tài chính? Cô nàng nghe nói trong trường đại học này, ngành tài chính có nhiều thiên chi kiêu tử nhất. Đa số con nhà giàu, nếu muốn kế thừa sự nghiệp thì ít nhất cũng phải nắm chắc kiến thức tài chính trong tay. Phụng Hoàng không thích giao tiếp với những kẻ thiếu năng trí tuệ nên đương nhiên cô nàng sẽ tới nơi có nhiều thiên chi kiêu tử nhất rồi.

Như vậy... mới dễ dàng gây chuyện!

Phụng Hoàng đi vào lớp A ngành tài chính.

Tô Hằng cũng theo tới lớp A ngành tài chính.

Tô Hằng cực kỳ vui mừng, thì ra là bạn cùng lớp, vậy thì “ở lâu gần nước được thấy ánh trăng đầu tiên”[1] rồi. Nghĩ vậy, tim Tô Hằng bắt đầu đập thình thịch, khuôn mặt dần trở nên đỏ ửng, cứ như bị say xe, sắp ngã xiu vậy.

Sau cơn hưng phấn, Tô Hằng mới bắt đầu phản ứng lại...

Không đúng, nếu là bạn học cùng lớp, vì sao trước đó chưa từng gặp?

Chẳng lẽ là sinh viên mới chuyển tới.

Cậu nghe nói có một nữ sinh khoa y chuyển sang đây, hay...

Là cô ấy?

[1]ở lâu gần nước được thấy ánh trăng đầu tiên: ở gần thì được lợi, tương đương: “gần quan được hưởng lộc”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 206: Tiểu “công chúa” Phụng Hoàng thích xé X (4)

Không biết vì sao mà bỗng nhiên trông Tô Hằng cứ như bị sét đánh vậy.

Trong một khoảng thời gian ngắn, biểu cảm trên khuôn mặt cậu thay đổi không ngừng, từ thấp thòm, mừng như điên, sững sờ, rồi lại biến thành tuyệt vọng. Bay trên không trung, Đường Hoan tặc lưỡi lấy làm kỳ lạ.

Cô ấy học y!

Hơn nữa còn là thiên tài trong lĩnh vực y học!

Cách cô ấy giải phẫu, giáo sư cũng phải khen ngợi không dứt!

Tô Hàng cảm thấy trái tim mình rí máu, cứ như đang phải chịu đá kích và thương tổn vô cùng lớn vậy.

Sinh viên học Y...

Ngai quá, làm phiền rồi, tạm biệt!

Thiếu niên vừa theo đuổi Phụng Hoàng, về mặt đầy si mê, hận không thể lấy thân báo đáp mà giờ lại chẳng khác nào quả cà tím héo, ừ ừ, không nói một lời, đi về chỗ ngồi của mình, nằm ghé trên bàn.

Những hành vi thần kinh của cậu, Phụng Hoàng chẳng thèm để tâm.

Đối với tiêu công chúa thích xé X, không có thiếu năng trí tuệ quanh quẩn trước mặt mình, làm mình ngứa mắt đã là việc cực kỳ tốt rồi.

“Mọi người, về sau... mong chỉ giáo nhiều hơn.” - Đứng ở cửa, Phụng Hoàng nheo mắt nhìn qua toàn bộ sinh viên trong phòng học, cô nàng nói đầy ẩn ý, nhấn mạnh hai chữ ‘chỉ giáo’.

Advertisement / Quảng cáo

Cô nàng có thể cảm nhận được sự khinh bỉ và khó chịu đến từ những vị thiên chi kiêu tử này.

Dù sao thì đây cũng là lớp A, ngành tài chính. Ngành tài chính vốn nhiều trai xinh, gái đẹp, con nhà phú quý, lớp A thì lại càng nhiều. Trường học đã sàng lọc hoàn cảnh của toàn bộ sinh viên, xếp các sinh viên là phú nhị đại[1], môn đăng hộ đối vào chung một lớp. Có cậu, người khó quên nhất trong quảng đời chính là bạn cùng lớp, lớp A ngành tài chính xem như là nơi bồi dưỡng tình cảm của con cháu thuộc dòng dõi danh giá, quyền thế, sau này phải kế thừa sự nghiệp.

[1]phú nhị đại: đời thứ hai nhà giàu có.

Có lẽ trước khi Phụng Hoàng chuyển tới, những người này đã điều tra kỹ lưỡng tất tần tật về cô nàng nên mới tỏ thái độ khó chịu như vậy.

Bình sinh, điều tiêu công chúa Phụng Hoàng thích nhất chính là người khác khó chịu khi nhìn thấy mình, chán ghét mình, sau đó bị ‘vạ mặt’.

Vậy nên, cô nàng đã cố tình chọn lớp A ngành tài chính.

Nhân loại ngu xuẩn, ta rất mong được xem những màn biểu diễn tiếp theo của các người.

Có điều, cả ngày trôi qua, cũng không thấy cô tên thiếu năng trí tuệ nào đến gây khó dễ cho cô nàng, họ chỉ cô lập cô nàng, không nói chuyện với cô nàng mà thôi.

Phùng Hoàng chẳng thèm để ý.

Trái với cô nàng, nguyên ngày, Tô Hàng cứ như một cái xác không hồn. Sau khi học xong, cậu không hề về nhà mà âm ỉ chạy thẳng đến công ty của anh họ mình, bấm thang máy đi lên văn phòng ở tầng cao nhất.

Sau khi vào văn phòng của Tà Ngự Sâm, cậu bắt đầu gào khóc.....

Advertisement / Quảng cáo

“Anh, em thất tình rồi!”

“Khó khăn lắm mới gặp lại cô ấy, kết quả, lúc trước cô ấy học y, lại còn là thiên tài khoa y! Vậy nên, em thất tình rồi, hu hu, em buồn quá!”

Tà Ngự Sâm day day ấn đường, trông có vẻ như y đang cực kỳ đau đầu.

Từ trước đến nay, y luôn là người công chính nghiêm minh, rất ít nói cười với người khác, nhưng, với Tô Hàng, y thật sự không biết nên làm gì cho phải. Mắng không đi, chê cũng không đi, thỉnh thoảng, cậu lại bám dính lấy y, thật sự khiến y phải đau đầu!

“Em vừa nói ‘gặp lại’?” - Tà Ngự Sâm nhảy bèn nắm được tin tức quan trọng trong lời nói của Tô Hàng - “Em gặp lại người cứu em lần trước?”

Là lỗi bug không rõ nguyên nhân kia.

“Đúng vậy! Huhu! Vì sao cô ấy lại là thiên tài y học chứ? Anh, anh có biết em đau lòng thế nào không? Em ghét bác sĩ nhất, bên cạnh em toàn là bác sĩ, tìm em đau quá! Em thất tình! Anh, em đau đến mức không thờ được, anh có thể hiểu được cảm giác này không?”

Tà Ngự Sâm.....

Không hiểu, cũng không lĩnh hội nổi.

“Tối nay anh phải dự tiệc, em về nhà đi, anh đi trước đây.”

Tà Ngự Sâm treo áo khoác lên khuỷu tay, vội vàng rời khỏi văn phòng.

Khởi động ô tô, thư ký quay đầu hỏi: “Tổng giám đốc, anh lại trốn Tô thiếu gia à?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Đô đốc, biểu muội có độc (1)

đô đốc: chức vụ quan võ quân chính(quân sự và chính trị) cấp cao ở thời phong kiến.

biểu muội: em gái họ bên ngoại. Vì thế giới này có bối cảnh cổ đại nên Diệp mỗ sẽ dịch là “biểu muội”

có độc: ngôn ngữ mạng, bắt nguồn từ game liên minh huyền thoại. (Đọc văn án, chắc mọi người cũng hiểu Đường Hoan “có độc” như thế nào rồi ^^!

Đêm đến, hệ thống đưa Đường Hoan vào thế giới tiếp theo.

[Tỉnh ——

Ký chữ: Đường Hoan

Tuổi thọ đạt được: 3 tháng

Điểm công đức: 5/100]

“Điểm công đức 5/100 là sao?” - Đường Hoan tò mò.

[Vi nhiệm vụ chi nhánh “luong thiện là gì” đáng 100 điểm công đức, cô hoàn thành 5% nên đạt 5 điểm công đức.]

“Rác rưởi, tôi được tăng giá rồi hả?” - Đường Hoan càng thêm ngạc nhiên - “Nhiệm vụ chi nhánh trước chỉ đáng 2 điểm công đức thôi mà.”

[Số công đức đạt được không hề cố định mà dựa vào độ khó của nhiệm vụ, nhiệm vụ càng khó thì điểm công đức càng nhiều.]

“Nhiệm vụ của thế giới trước rất khó à?” - Đường Hoan nghi hoặc, nhàu mày - “Hình như tôi chẳng có tí ấn tượng nào.”

[Trí nhớ của cô vốn đã kém, thế giới trước lại trôi qua nhiều năm như vậy, không nhớ là chuyện bình thường.] - Chột dạ, hệ thống nói.

Advertisement / Quảng cáo

“Vậy à?” - Đường Hoan hoài nghi.

Hệ thống chém đinh chặt sắt: [Tất nhiên, cô tưởng dung lượng não của cô lớn lắm ấy hả?]

Đường Hoan cụp mí, tròn mắt xoay một vòng.

Không đứng, chắc chắn là có chỗ nào đó không đúng!

Nghĩ vậy nhưng Đường Hoan không hề thể hiện ra ngoài, chỉ cảm khái đầy bất đắc dĩ: “Xem ra trí nhớ của tôi càng ngày càng tệ. À phải rồi, thế giới sau như thế nào?”

[Đồ đốc Cẩm Y Vệ.]

Hệ thống rác rưởi nói ít ý nhiều.

Đường Hoan vừa định hỏi thêm thì đã bị đá thẳng vào thế giới nhiệm vụ.

Hỏi cái gì mà hỏi, tự vào xem là biết!

Hệ thống rác rưởi ngao kiêu vô cùng.

*

* *

Trong tích tắc tỉnh lại, lòng Đường Hoan lại sinh ra linh cảm vô cùng xấu.

Cô nghĩ, lần này, cô lại là một tấm bia đỡ đạn có vận mệnh vô cùng ‘hổ cha’.

[Không, cô phải tin tưởng vào chính mình. Lần này, số mệnh của cô tốt hơn bia đỡ đạn một chút, xem như là... nữ số tám, số chín, số mười gì đó đi.]

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cảm thấy trong phổi như có một ngọn lửa, cực kỳ nóng, khiến cô nhịn không được, muốn ho khan.

Cô nằm trên giường, cả cơ thể vô cùng uể oải, mệt mỏi, mãi cũng không thể ngồi dậy nổi.

Thực giác nói cho cô biết, lần này, tuy nguyên chủ của cô không thiếu chân, thiếu tay, không bị mù nhưng sức khỏe cũng chẳng tốt hơn là bao.

Quả nhiên.....

Nguyên chủ Cố Nhượng Hoan, quận chủ Bình An đương triều[1], đích trưởng nữ[2] của Thụy Vương. Thụy Vương là em trai của đương kim Thánh thượng, Thụy Vương phi lại là ân nhân của Thái Hậu đương triều. Năm đó, khi Thái hậu còn là Quý phi đã bị phi tần đầu độc. Tinh thông y thuật, độc thuật, Thụy vương phi đã ở bên Thái hậu và dốc lòng chăm sóc Thái hậu mặc dù đang mang thai. Cuối cùng, Thái hậu, lúc đó vẫn còn là Quý phi nương nung đã chuyển nguy thành an, chi tiết, vì quá mức mệt nhọc nên Thụy Vương phi đã bị sảy thai.

Việc đầu tiên đương kim Thánh thượng làm sau khi đăng cơ chính là phong Cố Nhượng Hoan làm quận chúa Bình An, ngụ ý mong cô bình an cả đời.

Trong hoàng thân quốc thích, cô chính là người đầu tiên được đương kim Thánh thượng ban phong hào, quả thật là một vinh sủng[3] lớn lao, những cô quận chúa khác nếu muốn có phong hào thì người trong gia tộc phải tự thỉnh lên xin, sau đó Thái hậu sẽ là là người ban phong hào cho.

Được cung chiều, tất sẽ sinh hư.

Cố Nhượng Hoan xinh đẹp, mềm mại tựa liễu rủ trong gió, miệng cũng rất ngọt, khi còn nhỏ, cô luôn khiến đương kim thánh thượng và Thái hậu vui vẻ ra mặt.

Có hai vị Tòan đại Phật này, có thể nói, Bình An quận chúa muốn gì là làm lấy, đến cả trong Thụy Vương phủ, hai vợ chồng Thụy Vương cũng không thể nói được cô.

Cậy được cung chiều mà kiêu ngạo, cứng đầu, ác độc, hung tàn, ngang ngược, không nói lý lẽ.

Quận chúa Bình An có “vốn liếng” nên cũng chẳng kiêng dè gì và dùng số “vốn” đó.

[1] đương triều: triều đại đương thời.

[2] đích nữ: con vợ cả; đích trưởng nữ: con gái cả(con gái đầu lòng) do vợ cả sinh.

[3] vinh sủng(荣宠): vinh quang + sủng ái(chiêu chuộng)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Đồ đốc, biểu muội có độc (2)

Thụy Vương yêu con gái như mạng sống, không hề cảm thấy con mình kiêu ngạo, hống hách như vậy là có vấn đề.

Huyết thống Thiên gia[1], vốn dĩ đã cao hơn hẳn người khác một bậc.

Theo lý mà nói, Cố Nhượng Hoan sẽ tiếp tục sống cuộc sống điều vô dương oai, muốn làm gì thì làm trong kinh đô, có điều, kinh đô tọa ở phương bắc, có khí hậu vừa lạnh vừa khô, không thích hợp cho người ốm yếu dưỡng bệnh.

Vì sinh non nên Cố Nhượng Hoan cực kỳ yếu ớt, ở trong kinh đô, mười ngày thì đến chín ngày nằm trên giường bệnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì cô cũng chết yếu. Cho nên, sau khi bàn bạc, vợ chồng Thụy Vương đã quyết định nhịn đau cắt thịt, đưa đích trưởng nữ về nhà ngoại ở phía nam, nơi có khí hậu ôn hòa, thích hợp dưỡng bệnh, cải thiện sức khỏe.

Thụy Vương phi là con cháu họ Hiến Viên, xuất thân từ phủ Trung Dũng Hầu. Bà là con gái nhỏ nhất trong Hiến Viên gia, được chiều chuộng từ nhỏ, sau khi lớn lên lại xuôi chèo mát mái mà gả vào Hoàng gia. Có điều, từ sau khi Thụy Vương phi được gả vào Hoàng gia, phủ Trung Dũng Hầu bắt đầu xuống dốc, con cháu trong gia tộc không thích tranh đua, dần dần rời khỏi triều đình rồi chuyển đến phía nam, nơi không hề có những thứ xa hoa trụy lạc, là vùng đất “nuôi dưỡng” được nhiều người tài nhất, thích hợp nghỉ ngơi, và ẩn mình chờ đợi thời cơ.

Đưa con gái về nhà ngoại tình dưỡng, chờ đến lúc sức khỏe tốt hơn thì đón về, quả thật không còn quyết định nào có thể tốt hơn.

[1]thiên gia: nhà trời, ý chỉ con cháu hoàng tộc là con cháu nhà trời.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Mùa đông rét lạnh, băng tuyết ngập trời.

Toàn bộ sân viện bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày.

Một người đàn ông mặc đồ phong phanh, lưng thẳng tắp, quỳ gối dưới nền tuyết. Anh có vóc dáng cao lớn, trắng kiện, mang theo hơi thở chân chất và cực kỳ đàn ông, khác hẳn với hình tượng thâm mỹ thư sinh nho nhã thời bấy giờ.

Voir làn da màu đồng, cơ bắp chắc nịch, thân thể mạnh mẽ, đôi mắt hồ tựa chuông đồng, nhìn anh có chút khốc liệt.

Dưới mai hiên hành lang, hai nha hoàn ngồi cắn hạt dưa, khe khẽ bàn tán.

“Đứng là cái thứ không biết sống chết, tới phòng bếp trong viện chúng ta ăn cắp đã đành, đằng này, khi nhìn thấy quận chúa, còn dám đẩy quận chúa ngã xuống đất!”

“Nếu để Thánh thượng và Thái hậu biết, chắc chắn anh ta sẽ bị tòng xẻo đến chết!” - Tiểu nha hoàn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ăn tươi nuốt sống người ta.

“Quận chúa vốn đã nhỏ bé, yếu ớt, bị anh ta dọa như vậy, suýt nữa thì...! Nếu không phải cứu lão gia[1] nói tạm thời đừng báo với Vương gia và Vương phi, để họ không phải lo lắng từ xa thì ta đã cáo trạng rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Hai nha hoàn cực kỳ căm phẫn, cô nói một lời, tôi nói một lời, bực tức vì Hiến Viên gia không chiều đãi Quận chúa từ tế, lại đau lòng vì thân thể của Quận chúa quá yếu ớt, đã vậy còn gặp phải “đại nạn” này.

Sau khi nói một thôi một hồi, nhìn tới người đang quỳ trên nền tuyết, cả người bị tuyết bao phủ thì đề tài nói chuyện của hai nha hoàn bắt đầu bay xa.....

“Ta nghe nói... tên Hiến Viên Vô này là kẻ ngốc!”

“A...” - Một tiểu nha hoàn khác cười đầy khinh miệt - “Anh ta chính là một tên ngu dần, hồi nhỏ bị sót cao nên hồng đầu, nếu không cũng đâu tới mức đã nhược quán[2] mà cũng chẳng có bà舅 tới làm mai.”

“Cũng đúng.”

“Cô nói xem, sau khi Quận chúa tỉnh lại sẽ phạt tên ngốc này thế nào?” - Tiểu nha hoàn lại hỏi.

Tiểu nha hoàn còn lại suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Sao ta đoán được! Thủ đoạn hành hạ người của Quận chúa càng lúc càng đa dạng, gần như chưa từng dùng một phương pháp hai lần.”

[1]Cứu lão gia: cứuanh/em trai của mẹ, lão gia: là tôn xưng (ở đây, nha hoàn là người hầu của Vương phủ, khi về bên ngoại của Vương phi thì sẽ gọi anh/em trai của vương phi là cứu lão gia.)

[2] nhược quán: 20 tuổi. Thời xưa, các chàng trai đến 20 tuổi thì sẽ làm lễ trưởng thành (lễ đội mũ (quán)), nhưng vì những chàng trai tuổi hai mươi vẫn còn khá gầy yếu giống một thiếu niên, cơ thể chưa được kháng kiện nên gọi là “nhược”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 209: Đô đốc, biểu muội có độc (3)

Sau khi tỉnh lại và tiếp nhận cốt truyện, Đường Hoan cảm thấy vô cùng đau đầu.

Đằng ấy nghĩ rằng hệ thống rác rưởi sẽ tốt bụng cho cô một xuất thân phú quý, sống trong nhung lụa, có thể kiêu ngạo, cứng đầu, muốn làm gì thì làm ư?

Không hề!

Tuy lần này thân phận của cô cao quý, nhưng... vận mệnh lại càng thêm hổ chại!

Hoàng quyền[1] phú quý là khao khát của tất cả mọi người.

Nếu có thể làm Hoàng thượng thì ai muốn làm em trai của Hoàng thượng? Càng gần trung tâm quyền lực thì dục vọng càng lớn, luôn muốn bước thêm một bước, rồi lại bước thêm một bước nữa.

Thụy Vương chính là người như vậy.

Ông là con nuôi của đương kim Thái hậu. Mẹ đẻ của ông mất sớm, gia tộc nhà ngoại lại thấp kém nên ông mới được Thái Hậu thu nhận và nuôi dưỡng. Đàn bà trong cung nào có người thật sự lương thiện, Thái hậu nhận ông làm con nuôi chẳng qua là vì muốn cho con trai mình một cánh tay đắc lực mà thôi.

Chiến công hiển hách ngày trước của Thụy Vương đều thành “áo cưới” cho Hoàng thượng hết. Đã vậy, Thụy Vương còn phải bày ra dáng vẻ cam tâm tình nguyện, sau khi Hoàng thượng đăng cơ, ông lại phải tỏ vẻ mình thương tật đầy người, đã không còn hứng thú gì với việc nam chinh bắc chiến nữa.

Tất cả...

Quả thật quá uất ức!

Còn nguyên chủ thì...

Advertisement / Quảng cáo

[1]hoàng quyền: quyền lực của Hoàng đế.

Tuy nguyên chủ là một con ma ốm nhưng cũng chẳng ảnh hưởng tới việc cô im im tìm đường chết[2]. Cô vốn là người kiêu ngạo, hống hách, không chịu được chút xiu oan ức nào, vậy nên, làm một Quận chúa nhỏ nhoi thì sao đủ để cô thoải mái, vui vẻ.

Vì thế, hai cha con hợp mưu tính kế, có cùng một chí nguyện là mưu quyền soát vị.

Mà Hiên Viên Võ...

Boss phản diện lần này khiến Đường Hoan cảm thấy khá thương cảm.

Mặc dù chỉ số thông minh thấp hơn hẳn người thường, nhưng, anh lại có sức lực lớn đến mức có thể đánh thắng mười kẻ biết võ.

Phong cách kiểu này chẳng liên quan gì tới Boss phản diện cả.

Hiên Viên Võ trở thành boss phản diện, nguyên chủ Cổ Nhục Hoan không tránh khỏi liên quan.

Cổ Nhục Hoan xuất thân cao quý, tính tình kiêu ngạo, còn có chút độc ác.

Hiên Viên Võ là thứ tử[3] của Trung Dũng Hầu, đầu óc hơi trì trệ nhưng sức lực lại cực lớn, hung mãnh vô cùng.

Hai người vốn là anh em họ ngoại nhưng lại khác nhau một trời một vực, có nhà hoàn bà vú xung quanh, hai người họ gần như không có bất cứ dính líu gì đến nhau.

Mà nghiệt duyên bắt đầu, chính là tình huống hiện tại.

Advertisement / Quảng cáo

Sức lực của Hiên Viên Võ vô cùng lớn, lượng cơm cần ăn cũng lớn hơn người bình thường rất nhiều. Chỉ là, từ trước đến nay, người trong Hầu phủ đều khinh thịen sợ ác, bắt nạt kẻ yếu.

Hàng tháng, mỗi vị chủ nhân đều được phát cho một khoản, sau khi bị tời tở “rút lỗ”, tiền của Hiên Viên Võ chẳng còn bao nhiêu, thậm chí không đủ để anh ăn no.

Bởi vì bị đối, trong viện của Cổ Nhục Hoan lại luôn thom nức mùi đồ ăn, cho nên, Hiên Viên Võ mới lên vào, muốn trộm chút thức ăn. Kết quả, khi anh chạy trốn đã bị Cổ Nhục Hoan phát hiện....

Nếu có thể nuôi được một con chó hung mãnh vô địch, bắt nó làm gì nó cũng làm, chỉ cần cho nó ăn cơm, chẳng ấy sẽ làm thế nào?

Quận chúa nương nương cực kỳ vui vẻ nuôi con chó này.

Mặc kệ là đánh hay mắng, luôn chịu thương chịu khó, lúc nào bụng đói có thể mang roi ra quật, còn không hề có lấy một chút oán hận...

Cổ Nhục Hoan chẳng qua chỉ coi Hiên Viên Võ là con chó mà thôi.

Phủ Trung Dũng Hầu rất biết ẩn mình chờ thời cơ, Cổ Nhục Hoan ở nhà ngoại được vài năm thì trong phủ có người đạt được công trạng lớn trên triều đình, vì thế, cả nhà lại chuyển về kinh đô.

Trở về kinh đô, Cổ Nhục Hoan đến tuổi đính hôn. Có danh hào Quận chủ Bình An, lại được Thánh thượng và Thái hậu yêu thương vô cùng, mặc dù Quận chủ Bình An vừa kiêu ngạo, hống hách, tính tình chẳng ra gì thì cũng có vô số người tới cầu thân, cứ như qua sông[4] vậy.

[2]闷声作大死: có thể hiểu là “mặc dù im lặng, không nói gì nhưng thật ra lại đang tìm đường chết (chết ở đây không phải “chết” thật nhé, mà mang nghĩa là: tự tìm việc, tìm rắc rối đến cho mình)

[3]thứ tử: con trai do thị thiếp sinh ra

[4]过江之鲫(quá giang chi tức): hình ảnh ẩn dụ cho việc có quá nhiều người chạy theo xu hướng nào đó một cách mù quáng, xuất hiện từ sau khi Đông Tấn được thành lập ở Giang Nam, các sĩ tộc phương bắc đã dồn dập tới Giang Nam, lúc ấy, người ta nói rằng: “Có quá nhiều danh sĩ qua sông”(过江名士多于鲫).

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 210: Đô đốc, biểu muội có độc (4)

Người muốn leo lên “cảnh cao” Quận chúa thật sự quá nhiều, trong đó cũng không thiếu kẻ muốn đầu cơ trục lợi.

Vì thế, tình huống máu chó xảy ra:

Trong một lần Cổ Nhục Hoan du hồ, có người tính kế đẩy cô xuống nước, định làm anh hùng cứu mỹ nhân, nắm danh dự của Quận chúa trong tay, Quận chúa không muốn gả cũng phải gả.

Không ngờ, Cổ Nhục Hoan lại được Hiên Viên Võ cứu.

Thời xưa, danh dự của phụ nữ rất quan trọng. Trước mặt bản dân thiên hạ, được cứu từ trong hồ lên, toàn thân ướt đầm, Quận chủ Bình An chủ định phải gả cho người cứu mình. Kể cả có chán ghét Hiên Viên Võ, hận không thể đâm chết anh thì Cổ Nhục Hoan cũng chỉ có thể gả cho anh.

Có điều, vậy cũng tốt.

Chiến tranh nổ ra ở bên cạnh, trong triều lại không có võ tướng tài giỏi, Thụy Vương đành phải dẫn binh xuất chinh. Mặc dù Hiên Viên Võ là kẻ ngốc nhưng lại có sức mạnh lớn, hơn nữa, năng khiếu võ thuật của anh cực kỳ cao, để anh ra chiến trường đầu tranh anh đúng bảo vệ Thụy Vương thì còn gì bằng!

Nếu anh chết trên chiến trường thì càng tốt!

Đáng tiếc, Hiên Viên Võ chẳng hề chết trên chiến trường, ngược lại, anh nhờ vào sức mạnh to lớn và tinh thần anh dũng của mình mà lập chiến công.

Có lẽ, Hiên Viên Võ cũng nhận ra đầu óc mình không quá minh mẫn nên khi hành quân đánh giặc, anh cực kỳ nỗ lực đọc binh thư, so với các tướng lĩnh khác, anh càng phải chăm chỉ hơn họ. Tuy rằng khả năng nhận thức không cao, nhưng khi gặp chỗ không hiểu, anh cũng vẫn biết mở phòng, học tập theo.

Chính vì vậy, sau khi khai hoàn, trừ đôi lúc lộ ra vẻ chân chất thì nhìn anh chẳng khác người bình thường là bao.

Chỉ là, anh cực kỳ cố chấp và cứng ngắc, điều này chứng minh, trí lực của anh không trọn vẹn.

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Nhục Hoan chán ghét người như anh nhưng đương kim Thánh thượng lại vô cùng coi trọng anh.

Anh dũng mãnh, không sợ chết, lại chẳng biết kết bè kéo cánh, tranh giành quyền lực.

Thần tử như anh quả là một thanh đao tốt nhất!

Vì thế, sau khi tính toán kỹ lưỡng, Hoàng đế quyết định biến Hiên Viên Võ thành cây vũ khí sắc bén trong tay mình —— Phong anh thành thống lĩnh Cẩm Y Vệ.

Từ bá quan văn võ cho tới bá tánh bình dân, Cẩm Y Vệ đều phải giám sát và kiểm soát chặt chẽ, không từ thủ đoạn. Trong bá quan văn võ, họ phải biết ai muốn làm phản, ai tham ô nhận hối lộ; trong bá tánh bình dân, họ phải biết ai là kẻ sử dụng những lời lẽ mê hoặc dân chúng, khiến dân tâm hỗn loạn.

Hiên Viên Võ không khéo léo, không biết đưa đẩy cũng chẳng sao, làm đô đốc Cẩm Y Vệ, anh chỉ cần tàn nhẫn độc ác, lực thần bất nhận[1], trung thành với thánh thượng là được.

Cố Nhượng Hoan và Hiền Viên Võ, một người có tâm mưu phản, người còn lại thì chất phác trung quân.

Hai người đứng ở hai phía đối lập nhau.

Cố Nhượng Hoan vốn không có ý định giết Hiền Viên Võ, nhưng, anh làm đổ cốc Cầm Y vệ, công việc Cầm Y Vệ lại là điều tra vấn võ bá quan xem có người muốn làm phản hay không nên cô buộc phải diệt trừ anh.

Hạ độc?

Nếu Hoàng đế điều tra thì kẻ đầu tiên gặp xui xẻo chính là cô - người bên gối của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Cho người giết?

Anh đừng mạnh như vậy, trên chiến trường còn một mình đánh với chục người, ai giết nổi anh.

Hai cha con Thụy Vương và Cố Nhượng Hoan thương lượng kỹ càng, cuối cùng đưa ra một độc kế đập nổi đim thuyền: Cố Nhượng Hoan vào cung vạch trần Hiền Viên Võ và phủ Trung Dũng Hầu có ý đồ mưu phản, lấy việc này chặt đứt đường sống của Hiền Viên Võ, làm cho đường kim Thánh thượng biết “sự thật” không phải ai đầu óc tri trợn thì đều sẽ trở thành trung quân, anh ra trận giết địch chẳng qua là muốn giành thiên hạ cho phủ Trung Dũng Hầu mà thôi!

Tự tay đẩy nhà ngoại và trượng phu vào vực sâu, vạn kiếp bất phục[2], Cố Nhượng Hoan chính là hình tượng tiêu biểu cho cái gọi là: người làm đại sự, thân nhân cũng giết.

Cuối cùng, toàn bộ phủ Trung Dũng Hầu đều bị chém đầu.

Thụy Vương phi không chịu nổi đã kích, rồi bỏ thế gian.

Cố Nhượng Hoan được như ý nguyện, lên làm công chúa, Thụy Vương cũng đăng cơ. Việc này bị rất nhiều văn nhân chí sĩ lên tiếng thảo phạt và bị những người trung quân ái quốc của tiền triều dẫn binh tiến đánh. Hiền Viên Võ cũng may mắn thoát được một kiếp, dẫn dắt nghĩa quân giằng co với tân triều vài thập niên.

Cái gì? Đẳng ấy hỏi khí vận chỉ từ?

Ừ....

Lúc này, khí vận chỉ từ còn chưa sinh ra.

[1]lục thân bất nhậm: chối bỏ, không quan tâm đến tình thân với cha mẹ, anh chị em, vợ chồng, con cái,....

[2]vạn kiếp bất phục: muôn đời muôn kiếp không trở lại được

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Đô đốc, biểu muội có độc (5)

Sau khi đăng cơ làm Hoàng đế, Thụy Vương đã mở rộng hậu cung, chưa đến một năm, trường Hoàng tử ra đời và được phong làm Thái tử. Người này chính là khí vận chỉ từ.

Sau khi lớn lên, khí vận chỉ từ thành công giết chết Hiền Viên Võ, thống nhất giang sơn.

Thắng làm vua, thua làm giặc, Hiền Viên Võ trở thành boss phản diện, bị người phi nhỏ vạn năm. Phản quân ủng hộ tiền triều hoặc là bị tiêu diệt, hoặc là thần phục triều đình, chỉ có mình anh vẫn tiếp tục “nhảy nhót”, trở thành chương ngại lớn nhất trong việc thống nhất gian sơn, đã vậy anh còn đối nghịch với khí vận chỉ từ, anh không thành vai phản diện thì ai mới là vai phản diện đây?

Nhưng, những chuyện sau này chẳng liên quan gì tới Cố Nhượng Hoan. Khí vận chỉ từ tương ái tương sát với Boss phản diện, khí vận chỉ từ đến với nữ chính. . . náo nhiệt thế nào cũng là chuyện của người khác.

Lên làm trưởng công chúa chưa tới một năm, Quận chúa Bình An nhiễm bệnh hiểm nghèo, buông bỏ nhân gian.

Đường Hoan đỡ trán.

Quả thật lần này cô không phải bia đỡ đạn nhưng cũng chẳng tốt hơn bia đỡ đạn là bao! Lật bàn!

“Rác rưởi, tôi cảm thấy cực kỳ áp lực.” - Nếu cô ngông cuồng, tàn khốc, có bản tay vàng thì kẻ cả boss là kẻ thiếu năng trí tuệ “toàn phần”, cô cũng có thể đưa anh đi lên đỉnh cao.

[Đờng lo lắng quá. Trời định giao cho người nào trách nhiệm lớn lao thì trước tiên sẽ khiến người đó khôn khó tâm trí, nhọc nhằn gân cốt...]

“Cút!”

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

Nhớ tới Hiền Viên Võ đang quỳ gối trên nền tuyết, Đường Hoan ho khan hai tiếng, từ từ ngồi dậy.

Lập tức, nha hoàn đặt gối mềm ra sau lưng cho cô tựa.

Trong phòng còn hai nha hoàn khác đang gấp than củi bỏ vào lò và quạt đều: “Quận chúa, nhiệt độ như vậy đã được chưa ạ?”

Đường Hoan chậm chậm gật gật đầu: “Gọi Hiền Viên Võ vào đây.”

“Quân chúa, người gọi tên khốn kia vào đây làm chi? Người nên để hấn quỳ thật lâu, tốt nhất là quỳ đến mức hông luôn đòi chân mới đứng!”

“Quyết định của ta mà người cũng dám chất vấn?” - Đường Hoan từ từ nhìn qua.

Nha hoàn vội vàng cúi đầu, luôn miệng nhận sai.

Khi tận mắt nhìn thấy boss phản diện, thị giác của Đường Hoan vẫn bị chấn động.

Một người đàn ông trẻ tầm hai mươi tuổi, cao chừng một mét chín, cứ như một bức tường lớn vậy.

Môi bị đông lạnh đến mức trắng bệch, anh đứng thẳng, tỏ vẻ: muốn đánh muốn giết gì thì tùy. Bước đi của anh hơi khập khiễng, có lẽ do quỳ trên nền tuyết quá lâu nên chân tạm thời bị tổn thương.

“Đi thêm than củi vào lò.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nhìn lên, anh bị đông lạnh như vậy cũng thật đáng thương. Chỉ là, hiện tại còn có nha hoàn và bà vú, cô không tiện nói gì, chỉ có thể sai bảo anh như thế.

Hiên Viên Vô đứng gồng thẳng người.

Tiểu cô nương này khiến anh bị ăn một trận đòn, còn phải quỳ trên nền tuyết lâu như vậy, anh cực kỳ không vui khi nhìn thấy cô.

“Không đi thêm cùi vào lò thì tiếp tục quỳ.” - Nhận thuốc trên tay nha hoàn, Đường Hoan uống xong, lau lau miệng rồi thông thả cất lời.

Hiên Viên Vô chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp đi về phía cửa.

Đầu óc không linh hoạt, phản ứng chậm chạp chính là dùng để chỉ trường hợp này.

Đường Hoan: ... Hiện tại, cô cực kỳ tuyệt vọng!

Vừa phải làm màu, không để lộ dấu vết trước mặt mặt nha hoàn, bà vú, đồng thời còn phải thành lập mối quan hệ với boss phản diện, quả thật là hổ cha!

“Đi báo với cậu lão gia là Hiên Viên Vô chọc giận ta, để ông ấy dạy dỗ con trai mình cho tử tế.”

Đường Hoan ném thẳng chén thuốc xuống đất, lạnh giọng nói.

Cha ruột Trung Dũng Hầu đã để lại bóng ma quá lớn trong lòng Hiên Viên Vô, thế nên sau khi nghe được lời này, mặc dù anh tri độn cũng không dám kêu một tiếng, quay người đi thêm than cùi vào lò.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 212: Đô đốc, biểu muội có độc (6)

Sau khi đi tới cạnh lò than, anh chàng ngốc cầm cái kẹp, gấp than cùi, cho thẳng vào lò khiến khói bốc lên mịt mù.

Thân thể này của Đường Hoan vốn yếu ớt, hít phải khói là lập tức ho sặc sụa, thở hỗn hển.

Bởi vì ho quá kịch liệt nên Đường Hoan xỉu ngay tại chỗ.

Đường Hoan: Ta hận!

Việc cô đột ngột ngã xỉu cứ như một hòn đá lớn rơi xuống mặt hồ yên ả, toàn bộ nha hoàn, bà vú sợ đều đến mức mềm cả chân, vội vàng chạy tới bên giường.

“Người đâu! Mau mời Lý ngự y!”

Lý ngự y là người mà Thánh thượng và Thái hậu ban cho Quận chúa Bình An. Vì thân thể của cô quá yếu nên hai người họ đã phái Lý ngự y đi theo, chăm sóc cô. Điều này cũng đủ để thấy Quận chúa Bình An được cưng chiều thế nào rồi.

Sau khi cùng nha hoàn chăm sóc quận chúa, nhìn thấy Hiên Viên Vô đứng ngơ ngác trước chậu than, bà vú giáo đường của Cố Nhượng Hoan hận không thể đánh chết người đàn ông cao lớn này.

Quận chúa nhà bà có thân phận cao quý là thế, cơ thể yếu ớt là thế, nhưng hết lần này đến lần khác bị anh hại.

“Người đâu! Đi mời cậu lão gia tới đây!” - Bà vú giáo đường trừng mắt với Hiên Viên Vô.

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô đứng thẳng tại chỗ, người đàn ông cao hơn tám thước mờ mịt nhìn mọi chuyện xảy ra, sau đó, theo bản năng, anh dùng ngón tay vân vê góc áo.

Anh không vui khi thấy Quận chúa, càng không thích cô mách với cha anh!

Có điều, nhìn tình huống này thì hình như anh sắp gặp rắc rối rồi.

Nghe tin cô cháu ngoại yếu ớt của mình lại xảy ra chuyện, Trung Dũng Hầu nào còn thời gian lo công sự, ông ta vội vàng chạy tới hậu viện.

Vừa nhìn thấy tên nghiệt súc không biết tiến tới nhà mình, ông ta giận đến mức trợn trừng mắt.

Bà vú giáo đường kẻ rõ đầu đuôi mọi chuyện, không hề thêm mắm dặm muối, tuy vậy, bà vú này đã từng là người bên cạnh Thái hậu, sống trong cung lâu ngày, cách làm việc và nói chuyện chẳng hề tầm thường.

Bà không thêm mắm dặm muối, chỉ thay đổi vài từ biểu đạt đã có thể hó chết Hiên Viên Vô.

Trung Dũng Hầu lạnh mặt, nói với Hiên Viên Vô: “Ngịch tử, đi theo ta ra ngoài!”

Người đàn ông cao lớn thành thật cúi đầu, đi theo Trung Dũng Hầu từ gian trong ra gian ngoài.

Thấy anh như vậy, Trung Dũng Hầu càng thêm tức giận. Không biết ông ta đã gây nên tội tình gì mà lại sinh ra tên nghiệt súc này! Quả là một vết nhơ lớn nhất cuộc đời ông ta.

Advertisement / Quảng cáo

Tức giận, ông ta tiện tay cầm bình hoa trang trí lên, ném thẳng về phía Hiên Viên Vô.

Bình hoa không đụng trúng đầu mà nện vào ngực anh, sau đó rơi xuống đất. Con trâu này cứ như không biết đau đớn, chẳng hề phát ra một âm thanh nào.

Trung Dũng Hầu bực đến mức không muốn nhìn thấy anh nữa. Ông ta thấp giọng mắng: “Con tiếp tục quỳ cho ta! Chờ bao giờ quận chúa tha thứ cho con, cho phép con đứng, con mới được đứng lên!” - Dứt lời, ông ta phất áo bỏ đi.

Vì thế, lại một lần nữa, Hiên Viên Vô phải quỳ gối trên sân viện. Lưng anh thẳng tắp, nhìn có chút ngây ngô. Anh quả là nghe lời Trung Dũng Hầu.

Lần này, Đường Hoan ngất đến thẳng nửa đêm

Cơ thể quá yếu, ngay cả khói bếp cũng có thể khiến cô sặc chết.

Bàn luận về một trăm cách chết của người qua đường Giáp#

Hiên Viên Vô vẫn đang quỳ gối trên sân viện, hai đùi anh gần như đã mất cảm giác nhưng sống lưng vẫn thẳng tắp.

Đường Hoan ngồi dậy, gây ra chút động tĩnh.

Bà vú giáo đường lập tức tỉnh ngủ, từ phòng ngoài chạy vào: “Tiểu Quận chúa của ta, đêm hôm rồi, ngài muốn làm gì, sai kẻ dưới là được, sao lại ngồi dậy như thế, chẳng may bị nhiễm lạnh thì sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 213: Đô đốc, biểu muội có độc (7)

“Hiên Viên Vô đâu?” - Đường Hoan hỏi.

Bà vú giáo dưỡng hừ một tiếng đầy khinh thường: “Hiện tại vẫn đang quý ngoài sân ạ. Không ngờ phủ Trung Dũng Hầu đã bắt lực đến nỗi này, biết thứ từ[1] không được dạy dỗ từ tể mà vẫn tùy tiện thả ra như vậy.”

Chủ nhân thế nào thì sẽ có hạ nhân sẽ thế ấy.

Nguyên chủ kiều ngạo, hống hách, cảm thấy mình hơn hẳn người khác thì tất nhiên bà vú giáo dưỡng, gần như là một người mẹ thứ hai của nguyên chủ cũng không khác gì.

Đường Hoan không tiện “day” lại hạ nhân, dù sao thì tính tình nguyên chủ đã vậy, cô về răn thêm chân, cố dạy dỗ lại, có khi còn để lộ ra điểm đáng ngờ ấy chứ.

Cuối cùng, Đường Hoan nhân nhặt mở miệng: “Đỡ ta ra ngoài hành lang.”

Bà vú luôn miệng khuyên can: “Quận chúa, hiện tại bên ngoài lạnh lắm, rất dễ bị nhiễm phong hàn...”

“Ta nói đỡ ta ra ngoài, không nghe rõ à?” - Đường Hoan sầm mặt, giọng nói mang theo vài phần không vui.

Bà vú thật sự sợ cô chủ nhỏ của mình, một khi cô điên lên thì lực thân cũng không nhận, vì thế, bà vú vội nói: “Quận chúa, kể cả người có sốt ruột, muốn tính sổ với tên khốn kia thì cũng phải ưu tiên bản thân mình trước chứ, phải không? Ngồi đừng nóng nảy, để ta sai nha hoàn mang theo chậu than ra ngoài, tránh để ngài bị lạnh.”

Sau một hồi “vật lộn”, cuối cùng thì Đường Hoan cũng thuận lợi ra tới ngoài hành lang. Cô khoác chiếc áo lông cừu trắng, ôm thù lô[1], bên cạnh còn có một chậu than lớn, khác hẳn với Hiên Viên Vô, người đang quý trên nền tuyết.

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô mặc một chiếc áo đơn dài, chiếc áo đó mỏng đến mức người ta có thể lộ mờ nhìn thấy cơ bắp rắn chắc của anh. Trong tiết trời đầy gió rét, lạnh thấu xương này, nhìn anh thôi cũng muốn run rẩy rồi.

Đường Hoan nhận trà nóng từ tay nha hoàn, chậm chậm nhấp một ngụm, trong đầu nghĩ...

Boss phản diện kiểu này chẳng khác nào bùn nhão không thể trát tường. Nhiệm vụ với độ khó cao như vậy, liệu cô... có chết trước khi hoàn thành không?

Đường Hoan cực kỳ đau đầu, cô căn bản không biết mình nên giao tiếp với tên ngốc to con này thế nào, phải nâng đỡ anh đi lên đỉnh cao kiểu gì.

Đứng bên cạnh, nha hoàn và bà vú lại cho rằng quận chúa trầm mặc như vậy là vì đang nghĩ phương pháp dây vò người.

Sống lưng thẳng tắp, Hiên Viên Vô vẫn quý nhưng trên mặt anh lại xuất hiện biểu cảm rối rắm.

Ai cũng không biết tên ngốc to con này rối rắm cái gì.

Đường Hoan còn đang suy nghĩ, Hiên Viên Vô đã đập đầu vài cái vang dội: “Quận chúa, ta sai rồi!”

Quý lạ người khác mà không hề do dự, vừa nhìn đã biết anh là tên ngốc.

Đường Hoan đàn mặt, theo bản năng, cô hỏi lại: “Chàng sai ở đâu?”

Advertisement / Quảng cáo

Mờ mịt nhìn cô, có vẻ như Hiên Viên Vô cũng không biết rốt cuộc thì mình sai ở chỗ nào. Sau đó, anh lại ngo ngắc đập mạnh đầu thêm vài cái: “Quận chúa, ta sai rồi! Cha ta nói ta là người có lỗi! Nàng cho ta đứng lên đi, ta hối!”

Người như Hiên Viên Vô, bất an quý trong trời đông giá rét, bất an làm việc nặng cũng chẳng sao, việc duy nhất anh không chịu được chính là hối! Nếu không, anh đã chẳng thường xuyên đi ăn vụng vì chưa đủ no.

Nếu là lúc khác, bất an xin lỗi, chắc chắn anh sẽ gồng người lên, cứ như muốn liều mạng đối đầu với người ta vậy, nhưng, bây giờ anh đã hối là rồi, anh nào rảnh suy nghĩ cái khác, chỉ lo đập đầu nhận sai.

Đường Hoan:

Con mọc nó chứ!

Cô cảm thấy cực kỳ áp lực!

Vai phản diện này không diễn đúng kịch bản!

“Hiện tại, tất cả mọi người trong phủ đều ăn tối xong rồi, kể cả ta cho chàng đứng lên, chàng tới phòng bếp cũng chẳng tìm thấy đồ ăn.” - Đường Hoan nhân nhặt nói.

[1] thứ từ: con trai do thị thiếp sinh ra

[2]thù lô: lò sưởi cầm tay thời xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Đô đốc, biểu muội có độc (8)

Nghe vậy, Hiên Viên Vô cúi đầu, nhìn xuống mặt đất, trông anh có vẻ cực kỳ hệt hẫng.

Đường Hoan nói tiếp: “Có điều, tối nay, ta cảm thấy khá nhàm chán, muốn xem thử xem tên ngốc như chàng ăn nhiều thế nào.”

Đói đến mức này, cũng thật đáng thương.

“Đi nấu một thùng cháo mang tới đây.” - Đường Hoan sai bảo nha hoàn.

Hiên Viên Vô vẫn còn quý trên mặt đất, Đường Hoan sốt ruột: “Được rồi, chàng đứng lên đi, vào phòng khách nghỉ một lát, chờ cháo nấu xong thì ăn cho ta xem”

Lúc này, người đàn ông cao lớn, vạm vỡ mới từ đứng dậy, đôi mắt như chuông đồng mờ mờ, anh chỉ chú ý tới một việc: “Lát nữa có cháo ăn há?”

Đường Hoan:

Chao ôi, không được, có tức đến mức đau tim rồi!

Bà vú giáo dưỡng không ngừng thúc giục, Đường Hoan chỉ có thể vào phòng trong nghỉ ngơi. Cô nằm trên giường, duỗi tay xoa xoa huyết thái dương.

Đau đầu!

Sau một khoảng thời gian khá lâu, vài ba nha hoàn gian nan mang theo một thùng gỗ vào phòng, bên trong thùng đựng đầy cháo.

“Quận chúa, cháo đã nấu xong.”

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng qua là nấu cho một tên ngọc ăn nên nha hoàn cũng không chế biến phức tạp, chỉ nấu cháo trắng, nhưng cũng vẫn có thể ngửi thấy một mùi thơm nóng hổi.

Sau khi được nâng dậy và mặc quần áo cẩn thận, Đường Hoan nói: “Đỡ ta tới phòng cho khách.”

Nhiệm vụ này cô về rất khó khăn, thói thì tạm thời chẳng nghĩ nhiều nữa, không để Hiên Viên Vô chêt dối rồi nói sau.

Bước vào phòng dành cho khách, Đường Hoan thấy Hiên Viên Vô ngồi trên giường, ôm chân ngừi ngừi, sau đó nở một nụ cười tươi rói, lộ ra hàm răng trắng, nói với cô: “Quận chúa, chốn trong viện của nàng thật thơm!”

Không giống chốn của anh, chốn của anh có mùi cực kì kỳ quái, tựa mùi mốc vậy.

Đường Hoan:

Ồi trời, không được, tức đến mức đau tim rồi!

Bà vú quát lớn: “Làm càn! Không được nói bậy!”

Hiên Viên Vô lập tức bị thùng cháo thu hút.

Đôi mắt đen bóng mở to, anh nhìn thùng cháo cực kỳ chăm chú, chẳng thêm để ý xem Đường Hoan có nói gì hay không. Anh bước lên, nhận thùng cháo từ tay nha hoàn, sau đó... trực tiếp dùng bát múc cháo, uống ừng ực, ừng ực.

Đường Hoan cho rằng, anh có ăn nhiều thì một thùng cũng đủ rồi, nhưng mà... Cô đã nghĩ quá đơn giản.

Advertisement / Quảng cáo

Ăn nguyên thùng cháo, Hiên Viên Vô có vẻ vẫn chưa hết thòm thèm, anh nhìn Đường Hoan với đôi mắt sáng lấp lánh: “Quận chúa, nàng còn muốn xem ta ăn không?”

Suyt nữa thì Đường Hoan bị sặc chết vì câu này của anh.

Anh thật sự cho rằng cô nhàn đến mức phải xem người khác ăn cháo ư?

Nhẹ Nhàng vuốt ve chiếc nhẫn ban chỉ trên ngón cái, Đường Hoan suy nghĩ một lúc rồi mở miệng: “Có phải chàng thường xuyên không được ăn no?”

Hiên Viên Vô thành thật gật gù đầu, xem ra, quận chúa cũng đầu quá đáng ghê.

“Có muốn mỗi ngày đều được ăn cháo nhiều như vậy không?”

Hiên Viên Vô lập tức ngừng đầu, hai mắt sáng long lanh, nói như chém đinh chặt sắt: “Muốn!” - Khí thế hùng hục, giọng nói tựa tiếng chuông ngân.

“Về sau, chàng làm việc cho ta, ta nói cái gì thì chàng nghe cái đó, ta sẽ cho chàng ăn đủ ba bữa một ngày, thế nào?” - May là hiện tại, thân phận của cô có thể thích nuôi ai thì nuôi, chứ không thì có khi cô còn chẳng nuôi nổi mình.

“Mỗi bữa đều cho ta ăn no như vậy à?” - Mắt Hiên Viên Vô cứ như gắn thêm ngôi sao, nhắc đến ăn là đôi mắt ấy lại sáng lên lấp lánh.

“Chỉ cần chàng nghe ta, muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Người ta nói: phải vừa đe dọa, vừa dụ dỗ, có thể dụ anh bằng phương pháp thấp nhất này, Đường Hoan cũng cạn cả lời[1].

[1]心塞(tâm tắc): ngón ngừi mạng, thể hiện trạng thái tâm lý không được thoải mái, nghẹn lòng.... hoặc cảm thấy nghẹn lời, cạn lời, không nói lên lời trước một tình huống nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Đô đốc, biểu muội có độc (9)

“Đương nhiên là chàng phải chịu trách nhiệm về nước và cũi trong phòng bếp, ta cần thì phải đến, không cần thì phải đi, ta muốn chàng làm gì thì chàng làm đó, không được phép trái ý ta.” - Đường Hoan nhân cơ hội nói ra tất cả yêu cầu.

“Nghe rõ không? Nếu đồng ý thì gật đầu, không thì đi đi.”

Chẳng qua là nể đỡ boss phản diện, để anh không bị khí vận chi tử hỏ mà thôi, không phải sao?

Nếu cô có thể khiến khí vận chi tử không được sinh ra trên đời này thì thế nào?

Đường Hoan cảm thấy mình lỡ mở tim được phương pháp hoàn thành nhiệm vụ lần này rồi.

Thế nhưng, trên đời này chẳng có gì tuyệt đối, cô vẫn nên ưu tiên giúp Hiên Viên Vô trưởng thành, có năng lực tự bảo vệ mình trước rồi làm gì thì tính sau.

Nói cách khác, hướng đi của Đường Hoan là bước theo con đường của nguyên chủ.

Nghe Đường Hoan nói mỗi ngày đều có cơm ăn, Hiên Viên Vô liền mừng gật đầu.

“Nếu đã đồng ý thì về trước đi, bắt đầu từ mai, sáng sớm nào cũng phải tới chờ ở viện của ta.”

Bà vú do dự, ngập ngừng mãi, cuối cùng cũng vẫn nói ra suy nghĩ của mình: “Tiểu quận chúa của tôi ối, tên đó chính là kẻ thô lỗ không biết nặng nhẹ, không biết trời cao đất dày, sao ngài lại để hần tới viện chúng ta? Chẳng may hần đụng chạm tới ngài thì phải ăn nói thế nào với Vương gia và Vương phi bây giờ?”

Advertisement / Quảng cáo

Nếu là trước đây, chắc chắn tiểu Quận chúa đã sớm hành hạ người rồi, chẳng biết vì sao lần này không chỉ không trách phạt, mà còn...

“Nuôi một tên hộ vệ, cho ăn cơm canh đạm bạc cũng cần phải khai báo, hửm?” - Đường Hoan hạ thấp giọng, nhàn nhạt nói.

Gặp tình huống này, không được phép hoảng loạn, khí thế phải hơn người mới có thể áp chế được người ta, nếu không, Đường Hoan sẽ luôn bị bà vú dùng Thụy Vương và Thụy Vương phi áp chế.

“Quận chúa, ngài định.....”

“Ta định bồi dưỡng một tên thị vệ thiếp thân[1]. Tên ngọc to con kia được trời ban thần lực[2], ta muốn đào tạo hắn, ngươi có ý kiến?”

Bà vú vội vàng lắc đầu: “Quận chúa, ngài quá thông minh, vừa rồi lão nô không biết ý định của ngài nên mới mở miệng khuyên ngăn như vậy.”

“Nhớ đi tìm vai vớ sự phụ vô nghệ cao cường, còn cả phu tử, để họ dạy dỗ tên ngọc này từ tế, chờ khi về kinh, có khi ta sẽ phải dùng đến anh ta.”

“Vâng, quận chúa.”

Mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, bà vú vừa sợ lại vừa vui mừng.

Cũng chỉ tiểu Quận chúa mới có bản lĩnh dũng thứ tử[3] của Trung Dũng Hầu để bồi dưỡng thành thị vệ thiếp thân. Nếu là người khác, nào có “mặt mũi” lớn để làm vậy. Tiểu Quận chúa là người được Thánh thượng và Thái hậu yêu thương, một thứ tử nhỏ nhoi, vị cữu lão gia Trung Dũng Hầu này cũng chẳng dám bắt nạt với Quận chúa.

Advertisement / Quảng cáo

[1]thị vệ thiếp thân: thị vệ bên người, luôn theo sát để bảo vệ chủ nhân.

[2]thần lực(神力): chỉ sức mạnh ghê gớm

[3]thứ tử: con trai do thiếp thất sinh ra

*

**

Tuy Hiền Viên Võ ngọc nghịch hơn người bình thường nhưng vì ăn, anh cực kỳ chăm chỉ. Hàng ngày, trời còn chưa sáng, anh đã chạy tới viện của Đường Hoan, sau khi phát hiện cháo sáng có thịt, cơm trưa cũng có thịt, anh càng thêm cẩn thận.

Một thời gian sau thời tiết bắt đầu ấm dần lên, võ sư và phu tử của Hiền Viên Võ cũng đã tìm được.

Hiền Viên Võ đang ngồi xõm dưới gốc cây, Đường Hoan vẫy vẫy tay với anh.

Sáng sớm tinh mơ, anh chàng ngọc này đã đổ nước đầy lu, cũng đã gánh củi từ viện quân gia về. Khi có việc, anh làm cực kỳ cẩn thận, khi không có việc, anh thích ngồi ngẩn ngơ dưới gốc đại thụ.

Có lẽ, bản thân anh cũng rất mờ mịt, không biết từ lâu nước và gánh củi, mình còn làm được gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 216: Đô đốc, biểu muội có độc (10)

Hiền Viên Võ bước vội tới trước mặt Đường Hoan: “Quận chúa, nàng tìm ta có việc gì à?”

“Chàng theo bà vú đi bái kiến sư phụ dạy võ và phu tử.”

Nha hoàn đứng bên cạnh, bưng khay bánh ngọt, Đường Hoan vươn tay lấy một cái rồi cắn miếng nhỏ.

Nhìn chăm chăm Đường Hoan, ánh mắt Hiền Viên Võ đầy vẻ mong chờ.

Không nhận được, Đường Hoan mỉm môi cười, cầm một cái bánh khác, vẫy vẫy tay với Hiền Viên Võ: “Chàng ăn thử đi.”

Đôi mắt sáng long lanh, trông Hiền Viên Võ lúc này chẳng khác nào một con cún cỡ lớn.

Đường Hoan đặt cái bánh vào tay anh, anh nâng cái bánh, vui mừng bước theo bà vú.

Đã đi được một đoạn khá xa, anh vẫn không nỡ ăn mà đặt cái bánh dưới mũi, ngửi ngửi mùi hương, sau đó, anh cẩn thận móc từ trong ngực ra một chiếc túi vải, cất cái bánh đi rồi nhét lại vào ngực.

*

**

Xem ra, người đầu óc đơn giản thì từ chỉ sẽ phát triển. Có võ sư dạy dỗ, quyền thuật của Hiền Viên Võ tiến bộ cực nhanh, chỉ là một chiêu đơn giản nhưng khi được đánh ra bởi người có thần lực bẩm sinh như anh lại trở nên cực kỳ oai phong, mạnh mẽ. Còn vấn đề học chữ, đọc sách thì...

Advertisement / Quảng cáo

Đây không phải lần đầu tiên phu tử xin từ chức, về mặt ông cực kỳ nghiêm túc, nhắc tới Hiền Viên Võ, ông không nhận được mà lắc đầu.

“Trẻ nhỏ không dễ dạy[1]! Nếu cậu ấy chỉ ngu dốt bẩm sinh thì lão phu còn có thể nhẫn nại dạy dỗ, nhưng, cậu ấy không chỉ ngu dốt bẩm sinh mà thái độ cũng có vấn đề!”

Vừa học đã bắt đầu ngủ gật, muốn anh biết thêm vài chữ nhưng dạy bao lần cũng không thông, đã vậy, anh còn tròng đôi mắt hổ, cứ như sắp ăn thịt người đến nơi vậy! Quá tức giận, phu tử đã đánh anh vài thước, ấy vậy mà anh lại dám lật bàn, quay đầu bỏ đi! Lúc ấy, phu tử cứ như chim cú, sợ người đàn ông to lớn này sẽ ra tay đánh mình. Chờ khi anh đi hẳn, phu tử mới dám chạy tới tìm Đường Hoan để từ chức.

Đường Hoan: “.....”

Đau đầu!

Đau tim!

Đau toàn thân!

Đường Hoan phái bà vú đi gọi Hiền Viên Võ.

Khi bà vú tới, anh đang luyện võ một mình, cả cơ thể nóng hừng hực đầy mồ hôi, toát ra một mùi nhàn nhạt.

Biết Quận chúa tìm mình, anh vội vàng dừng động tác, chạy tới sân Đường Hoan nhanh như chớp.

Advertisement / Quảng cáo

Nửa năm nữa ngồi trên chiếc giường trúc nhỏ cạnh cửa sổ, Đường Hoan cầm một quyển sách, nói thật thì lúc đọc thể vẫn cổ, cô cũng cảm thấy phiền lòng đến mức khó chịu, đặc biệt là khi đọc binh thư và sách sử. Người không có năng khiếu về binh pháp, chỉ số thông minh lại thấp như cô, muốn nuốt trôi loại sách này thì chẳng khác nào tự ngược.

“Quận chúa, nàng tìm ta há?”

Người thấy một mùi thơm thoang thoảng trong phòng, theo bản năng, Hiên Viên Vô giấu tay ra sau lưng, cứ như muốn tìm một chỗ, tự giấu chính bản thân mình đi vậy.

Trước mặt cô Quận chúa thơm ngào ngạt này, anh luôn cảm thấy có chút mất tự nhiên.

Đường Hoan đưa sách cho nha hoàn, nha hoàn mang sách tới cho Hiên Viên Vô.

“Thời gian này, chàng vẫn luôn đi học với phu tử, vừa hay ta không muốn tự đọc quyển sách này, chàng đọc cho ta nghe.” - Đường Hoan bình tĩnh nói.

Dứt lời, cô dựa vào gối, nhắm mắt lại.

Quả nhiên là cơ thể của ma ốm, cô không nên làm những việc phải động não quá nhiều bởi vì sẽ dễ dàng giảm thọ.

Cầm sách trong tay mà cứ như cầm củ khoai nóng, Hiên Viên Vô muốn ném văng quyển sách ra nhưng theo bản năng, anh không dám làm vậy.

[1]trẻ nhỏ không dễ dạy(孺子不可教也): ban đầu là “trẻ nhỏ dễ dạy”(孺子可教); cụm từ này dùng để nói một người nào đó ngu dốt, không thể một một mà tự suy ra mòi, nói cũng không chịu nghe, dạy dỗ người đó cứ như đàn gảy tai trâu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 217: Đô đốc, biểu muội có độc (11)

Hiên Viên Vô trừng mắt với những dòng chữ trên sách.

Anh thật sự không xem hiểu những ký tự hết con nòng nọc này, anh thích luyện võ hơn, vì sao anh phải học những thứ khó như học chữ vậy?

“Đọc đi.”

Nằm trên giường trúc, tiểu Quận chúa nhàn nhạt lên tiếng.

Rối rắm hồi lâu, Hiên Viên Vô cũng chỉ nhận ra được một chữ: “Bình... Bình...”

“Bình già, quý đạo già.” - Nghe anh lắp bắp mãi cũng chỉ đọc được một chữ, Đường Hoan mất kiên nhẫn, lên tiếng.

Nhìn người đang nằm trên giường trúc, cảng lúc, Hiên Viên Vô càng nắm chặt quyển sách trên tay hơn.

Anh không hiểu những ký tự này, nhưng, nếu không đọc tiếp, anh sợ sẽ chọc giận cô. Vì vậy, anh trở nên nôn nóng, cau mày chặt lại.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta để chàng học chữ, đọc sách với phu tử mà đến tận bây giờ, một câu bình thư đơn giản nhất, chàng cũng không nhận ra?” - Đường Hoan trừng mắt, ngồi dậy, nghiêm khắc nhìn Hiên Viên Vô.

Bùn nhão không thể trát tường, không sao, bị sót hồng dầu, chỉ số thông minh thấp cũng không sao, thứ có vấn đề chính là thái độ của anh!

Mạng sống của mình phải tự nắm giữ, nghiêm túc cố gắng thì sớm muộn cũng có ngày nắm được vận mệnh của chính mình. Nếu ngay cả điều này cũng không hiểu thì còn loại thuốc nào có thể cứu được boss phản diện nữa?

Đường Hoan bực bội, cô lờ mờ cảm thấy có điều gì đó không đúng. Tuy rằng thường ngày trông cô như chẳng để bụng điều gì, tùy tiện tiện, nhưng trên thực tế, đôi khi, trực giác của cô cực kỳ nhạy bén. Trí nhớ của cô không thể kém như vậy, mấy đời trước xảy ra chuyện gì, cô đã dần quên đi. Hối hệ thống thì nó nói rằng trí nhớ của cô không tốt. Lúc đó, cô chỉ có thể cho qua, giả vờ không phát hiện gì. Cô chắc chắn cái thứ hệ thống rác rưởi này đang giấu cô điều gì đó, nếu cô phản ứng quá mạnh, chỉ sợ sẽ gây ra hậu quả khó lường.

Nếu không có khả năng đánh trả thì phải học cách giả ngây giả dại, từ từ tính kế.

Mặc dù tự an ủi mình như vậy nhưng khi ký ức chậm rãi mờ đi, Đường Hoan vẫn cảm thấy bất an. Hơn nữa, cô Quận chúa Bình An này lại kiêu ngạo, cần quấy, cơ thể thì ốm yếu, vậy nên, sự lạnh lùng giấu trong linh hồn Đường Hoan đã bị kéo ra lúc nào không hay.

“Ta không thích học chữ, đọc sách.” - Hiên Viên Vô chưa bao giờ thấy Quận chúa tức giận như vậy. Nhìn cô cau mày, không hiểu vì sao anh lại cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Advertisement / Quảng cáo

“Lúc trước định ra ước pháp tam chương[1], ta đã nói chàng phải nghe lời ta, chàng có tư cách gì để ‘không thích’?”

Đường Hoan ném sách đặt bên giường trúc về phía chân Hiên Viên Vô, nói những lời vô cùng nghiêm khắc: “Ta cho chàng ăn uống, cho chàng tập võ, chàng tưởng ta nuôi không chàng há? Chàng không chịu tiến tới như vậy là muốn quay về sống những tháng ngày không đủ ăn, đủ mặc?”

Nhìn thấy tiểu Quận chúa tức tới mức này, bà vú sinh ra chút ngờ vực, bồi dưỡng một tên thị vệ mà thôi, sao Quận chúa lại cau giận đến thế?

Hiên Viên Vô nắm chặt tay, vốn là người không khéo miệng nên lúc này anh càng không biết nên nói gì.

Anh không muốn có tức giận như vậy, anh muốn nói về sau sẽ cố gắng học những kỹ hiệu như nòng nọc ấy, nhưng, chẳng biết tại sao, lời nói đến miệng lại không thể phát ra thành tiếng.

Hiên Viên Vô vô cùng nôn nóng, mặt đỏ bừng bừng, gân xanh trên trán nổi lên, anh xoay người bước về phía cửa ra vào.

[1]Ước pháp tam chương: chỉ việc: định ra, lập ra những quy tắc, quy định;

Nhà Tần thống nhất thiên hạ, độc tôn Pháp Gia, dung luật lệ nghiêm khắc để cai trị. Cuối cùng dẫn đến quan bức dân phản, đẩy nhanh quá trình diệt vong của triều Tần. Sau đó Lưu Bang tiến vào Hàm Dương, nghe ý kiến của Tiêu Hà, phế bỏ hết luật lệ nhà Tần, chỉ đề lại ba điều. Đó là: Kẻ giết người phải chết, đánh người hay trộm cắp phải bị luận tội. Đó gọi là Ước pháp tam chương. Sau này chúng ta làm việc cho người khác, định ra một số quy định đơn giản và rõ ràng cùng nhau tuân thủ thì gọi là “Ước pháp tam chương”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)**Net.

Chương 218: Đô đốc, biểu muội có độc (12)

Thấy vậy, Đường Hoan càng thêm tức giận.

“Hiên Viên Vô, chàng đứng lại cho ta! Chàng.....”

Vì quá kích động nên Đường Hoan bắt đầu khó chịu. Thấy cô sắp xỉu đến nơi, nha hoàn và bà vú xung quanh sợ chết khiếp, vội vàng vây quanh cô.

“Quận chúa!”

“Người đâu, mau gọi ngư y!”

Quang cảnh xung quanh có thể nói là “bình hoang mã loạn”.

Hiên Viên Vô ngờ ngác đứng cạnh cửa, anh muốn bước về phía giường cô nhưng cuối cùng lại im lặng cúi đầu.

Khi cha anh tức giận đều đuổi anh cút đi, không hề muốn nhìn thấy mặt anh, vì vậy, anh tiếp tục đi ra khỏi phòng, quỳ gối dưới gốc đại thụ, không ngừng xoa xoa góc áo.

Hình như, anh lại gặp rắc rối rồi.

Nhưng, anh thật sự không hiểu những ký tự đó.

Quận chúa tức giận, có lẽ sau này anh sẽ không được ăn cháo, cũng không được ăn thịt nữa.

Nghĩ vậy, Hiên Viên Vô càng cảm thấy mất mát hơn.

Sau một hồi lẩn lộn, được bà vú và nha hoàn chăm sóc, tình trạng của Đường Hoan cũng dần ổn định lại, chẳng biết cô đã ngất bao lâu, lúc này mới từ tỉnh dậy.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cảm thấy, nếu còn tiếp tục như vậy, cô không chết trên tay người khác mà chết trên tay tên ngốc Hiên Viên Vô này mất, hơn nữa, cô sẽ chết vì quá tức giận!

“Hiên Viên Vô đâu?” - Day day huyết thái dương, Đường Hoan hỏi nha hoàn bên cạnh.

“Có lẽ anh ta biết mình làm sai nên đang quỳ ngoài sân rồi ạ.”

“Bảo anh ta lăn vào đây cho tôi.”

Quý đến mức đầu gối tê dại, biết Đường Hoan đã tỉnh, Hiên Viên Vô vội vàng đứng dậy, xoa nhanh đầu gối một chút rồi khập khiễng vọt vào trong phòng.

Anh cao lớn như một bức tường, khi chạy còn mang theo gió, suýt chút nữa thì thổi đổ cả bình phong.

“Quận chúa, ta sai rồi!” - Vừa vào nội thất, Hiên Viên Vô đã quỳ luôn xuống đất.

Động tác nhanh gọn lẹ như vậy, nếu anh không phải kẻ ngốc, có khi Đường Hoan sẽ cho rằng anh là một tên công tử chỉ biết nói lời hay, lừa bịp người khác, co được giận được.

“Từ mai, chàng không cần học với phu tử nữa.”

Mở mắt ngẩng đầu, Hiên Viên Vô còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe được câu tiếp theo: “Cũng không cần tới viện của ta nữa.”

Lập tức, anh trở nên hoảng loạn.

Không chút do dự, anh đập đầu ba dái: “Quận chúa, ta sai rồi, ta biết sai rồi!”

Anh không muốn có tức giận, cũng không muốn sau này lại phải chịu đói!

Advertisement / Quảng cáo

Anh học, chẳng sợ học chữ đọc sách khó khăn đến đâu, anh cũng sẽ học!

“Chàng biết mình sai ở đâu chưa?” - Đường Hoan lạnh mặt nhìn Hiên Viên Vô.

Thấy cô như vậy, Hiên Viên Vô cố gắng nghĩ xem vì sao cô lại tức giận, sau đó, anh cẩn thận lên tiếng: “Ta khiến Quận chúa tức giận.”

Đường Hoan: “.....”

Lẳng tai để nghe, cuối cùng lại nghe thấy đáp án như vậy, quả nhiên, cô không nên ôm hy vọng quá lớn với tên ngốc này.

“Còn gì nữa?”

“Ta quá ngu ngốc.”

Nếu không ngốc sẽ không khiến cô tức giận, Hiên Viên Vô cảm thấy đây chính là sai lầm lớn nhất của mình, nhưng, anh cũng không biết nên làm sao nữa, anh vẫn luôn ngốc nghếch như vậy, trước nay chưa từng thông minh lần nào.

Đường Hoan: “.....”

Chao ôi, không được, tức đến mức đau tim!

Vì thế, Đường Hoan tiện tay lấy một quyển sách rồi ném cho anh: “Chép quyển sách này cho ta, bao giờ chép xong thì mới được tới viện của ta!”

“Nhưng ta không biết những chữ này.” - Vội vàng nhặt sách, ôm vào ngực, Hiên Viên Vô nhìn nhìn một lúc rồi chần chừ lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Đô đốc, biểu muội có độc (13)

“Không biết viết thì vẽ theo, bao giờ vẽ xong mới được đặt chân tới viện của ta!” - Đường Hoan đáp.

Hiên Viên Vô cầm sách, mấp máy môi như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng, anh cũng chẳng nói lên lời.

Anh khiến Quận chúa tức giận, nên bất kể thế nào cũng phải vẽ bằng được những ký tự như nông nọc này, nếu không, Quận chúa sẽ không để ý tới anh, cũng không cho phép anh tới viện của cô nữa.

Nghĩ vậy, không rõ vì sao, Hiên Viên Vô cảm thấy túi thân vô cùng.

Đối với một người dân ông thô kệch chỉ biết gờ đao múa kiếm, cầm bút là run tay thì “vẽ chữ” theo mẫu cũng đâu phải chuyện dễ dàng.

Sau khi về viện của mình, Hiên Viên Vô bắt đầu nắm bút vẽ chữ, trên giấy Tuyên Thành ngập tràn nét mực nhưng lại chẳng có lấy một chữ giống mẫu.

Chỉmereoi ngày sau, bà vú giáo dưỡng cho rằng tiểu Quận chúa nhà mình đã quên mất tên Hiên Viên Vô thô kệch kia rồi, đầu ngày, tiểu Quận chúa lại đột ngột mở miệng hỏi: “Gần đây, Hiên Viên Vô đang làm gì?”

Mười ngày rồi, chẳng lẽ còn chưa vẽ xong?

Advertisement / Quảng cáo

Bà vú trả lời: “Nghe nói, hần nhốt mình trong phòng, cả ngày chỉ ăn một chiếc màn thầu, hạ nhân trong viện hần đều nói hần điên rồi, chẳng biết giờ đã chết đói chưa nữa.”

Đường Hoan: “.....” Thật đúng là... Chi biết làm người khác lo lắng.

“Đẫn ta đi xem.” Lúc đó, Đường Hoan tức giận là vì Hiên Viên Vô quá ngốc nghếch, giờ bình tĩnh hơn, cô cũng biết, bất một chàng ngốc học chữ đọc sách đằng hoàng là chuyện không thể vội vàng được.

“Tiểu Quận chúa, viện của kẻ thô kệch như vậy, sao ngài có thể hu tôn hàng quý[1] mà tới được ại!” - Bà vú khuyên can.

Đường Hoan híp mắt: “Tổng ma ma, người nhiều tuổi lại nhãi quá nhiều sẽ khiến người ta chán ghét, ma ma là người thông minh, chắc sẽ hiểu ý ta đúng không?”

Trên trán bà vú Tổng nổi lên một lớp mồ hôi mỏng, tỉnh tỉnh của tiểu Quận chúa nhà bà càng lúc càng kỳ quặc.

Viện của Hiên Viên Vô là nơi hẻo lánh nhất phủ Trung Dĩnh hầu. Nơi này khá trùng, chỉ cần có mưa lớn là đọng nước. Chính vì vậy, quanh năm suốt tháng, nơi này đều có một mùi ẩm mốc khó tả.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan vừa bước tới cổng viện đã bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Tối tở trong viện vô cùng lười biếng. Dù sao thì Hiên Viên Vô cũng chỉ là đứa con của vợ lẽ không được sủng ái, hơn nữa, suy nghĩ của anh còn “thăng” đến mức không biết chuyển hướng, lron lẹo, ai sẽ tận tâm tận lực vì anh chứ? Hàng ngày, trừ mang ba bữa cơm đúng giờ cho anh, tối tở thường tụ tập nói chuyện phiếm hoặc đi sang viện khác chơi, không thì lấy cớ ra khỏi phủ.

Kiều ngao ghé co!

“Các người canh ở đây, ta vào xem.” - Đường Hoan dặn bà vú và nha hoàn đi theo.

Bà vú Tổng định nói gì đó nhưng vì sợ uy áp của cô nên không dám lên tiếng.

Một mình đi qua sân viện, Đường Hoan tới thẳng phòng Hiên Viên Vô. Cô gõ cửa, không ai trả lời, sau đó, cô tự đẩy cửa đi vào. Bên trong, giấy hồng đình mực bị ném đầy đất, người đàn ông cao lớn ngồi bên án thư[2], tập trung nắn bút, anh nhìn chăm chăm đầu bút, định tiếp tục vẽ chữ, Đường Hoan đẩy cửa đi vào mà anh cũng chẳng để ý.

[1]Hu tôn hàng quý: người có địa vị cao lại đầu hàng, cúi đầu, nhân nhượng, trước người có địa vị thấp hơn.

[2]án thư: bàn hẹp và dài kiểu cổ, thời xưa dùng để đọc sách và viết chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 220: Đô đốc, biểu muội có độc (14)

Cách cầm bút của Hiên Viên Vô thật sự... khó mà nói thành lời.

Anh dùng cả bàn tay để nắm bút, chắc chắn ai nhìn thấy cũng đều sinh ra ý nghĩ cây bút sẽ bị anh bẻ gãy.

Khuôn mặt màu đồng của anh nhiễm đầy mực đen, gần như chỉ còn đôi mắt đen lầy lã lợ ra ngoài. Cách anh tập trung khi hạ bút thật sự khiến người ta phải cảm thán. Có lẽ, càng ngốc thì càng dễ tập trung cao độ hơn.

Đường Hoan chậm chậm bước tới gần Hiên Viên Vô. Nhìn thoáng qua chữ anh viết, khỏe miệng Đường Hoan bất giác giật gật. Cô nắm lấy bàn tay cầm bút của anh, sau đó chỉnh lại cách cầm bút cho anh, bắt tay anh viết từng nét, từng nét trên giấy Tuyền Thành.

Hiên Viên Vô ngơ ngác nhìn bàn tay nhỏ đang đặt trên mu bàn tay mình.

Thật trắng.

Mềm mềm mịn mịn.

Lại còn trơn bóng.

Hiên Viên Vô không dám động đậy, anh sợ mình di chuyển sẽ làm rách da Quận chúa. Vì thế, cả người anh cứng đờ, đôi mắt chuông đồng vừa đen vừa sáng mở lớn, nhìn Đường Hoan.

Anh lắp bắp: “Quận chúa, sao nàng lại tới đây?”

Quận chúa thơm quá, thơm ngọt ngào, hết như bánh bao bơ sữa vậy, cả người đều tỏa ra mùi sữa và mùi hoa.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn anh, Đường Hoan cười như có như không: “Suốt mười ngày, chẳng chỉ viết được như vậy?”

Lập tức, mặt mũi Hiên Viên Vô đỏ bừng lên, trông anh cứ như muốn tìm một cái hố để trốn đi vậy. Theo bản năng, anh luống cuống giấu xếp giấy trên bàn đi, chữ viết trên giấy không hề đều nhau, lớn có, nhỏ có, một người không biết chữ như anh cũng nhìn ra được con nòng nọc mình vẽ chẳng giống trong sách chút nào, đã vậy, còn cực kỳ xấu.

“Ta đã cố gắng nhưng ta vẫn không viết được.” - Người đàn ông cao một mét chín có chất giọng trầm thấp, ấy vậy mà khi nói chuyện lại khiến người ta cảm nhận được rằng anh đang tủi thân.

“Quận chúa, sau này ta sẽ học hành từ tế với phu tử, nàng đừng tức giận.” - Hiên Viên Vô cảm thấy mình có chút sợ Đường Hoan, nhưng, anh không biết lý do vì sao lại vậy, rõ ràng cô nhỏ nhỏ mềm mềm, anh vung tay một cái là cô sẽ gục...

Đường Hoan liếc xéo anh: “Còn dám lật bàn trước mặt phu tử không?”

Trông chàng ngốc này cực kỳ đáng yêu, ngoan ngoãn, hết một con cún cỡ lớn, nếu không phải do anh quá cao, Đường Hoan đã đuổi tay xoa xoa đầu anh rồi.

Hiên Viên Vô vãn vẽ gấu áo: “Không dám.”

“Sau này ta muốn chàng đọc sách cho ta nghe, chàng còn ném sách bỏ chạy nữa không?”

“Không làm thế nữa.”

Lúc này, Đường Hoan mới hài lòng gật gù đầu,

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng, tên ngốc này lại tiếp tục nói: “Quận chúa, ta đói bụng! Ta đã đảm bảo rồi, có phải sẽ được về viện của nàng ăn cơm không?”

Đường Hoan: “.....”

Cho nên, anh vừa đảm bảo nhiều như vậy là vì muốn được ăn cơm?

Đường Hoan tức đến mức trừng mắt với anh. Đường như chàng ngốc này cũng hiểu khi cô trừng mắt là tức giận, vì thế, anh do dự nói: “Quận chúa, ta sai rồi.”

Tuy không biết vì sao Quận chúa tức giận nhưng cứ xin lỗi, chắc chắn sẽ không sai.

Đường Hoan chẳng muốn so đo với chàng ngốc này nữa, nếu tiếp tục tranh cãi, có khi cô chết oan chết uổng thật mất.

Vô công của chàng ngốc Hiến Viên Vô tiến bộ thần tốc, vài vị võ sư đều khen ngợi anh không dứt, họ cảm thấy mình đã nhặt được bảo bối, thu được một đồ đệ giỏi.

Còn phu tử thì... ngoài mặt có thể duy trì nụ cười, trong lòng lại thâm trầm ngược đậm chân.

Tạo nghiệp! Giảm thọ! Nếu không phải “vì năm đầu gạo mà khom lưng” thì sao ông có thể nhận cái chày gỗ này làm học sinh cơ chứ.

Một câu đơn giản, phải dạy mười lần anh mới hiểu. Điểm duy nhất đáng mừng đó chính là thái độ của anh đã tốt hơn trước.

Mỗi khi phu tử giảng nhiều lần mà anh vẫn không hiểu thì anh sẽ cúi đầu nói: “Phu tử, ta sai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Đô đốc, biểu muội có độc (15)

Phu tử chưa gặp người nào khờ khạo lại chân chất như vậy, nhận sai như uống nước. Hơn nữa, dạy nhiều lần không hiểu đã đành, đằng này, anh cực kỳ cứng đầu, chỉ cần có vấn đề không hiểu thì dù đập vỡ nồi sắt, anh cũng phải hỏi đến cùng.

Có đôi khi nửa đêm bỏ dậy ôn bài, phát hiện mình đã quên sạch những gì học được ban ngày, anh sẽ chạy tới phòng phu tử để hỏi.

Phu tử là người có tuổi, bị anh dạy vô đến mức suýt thì giảm mất mười năm tuổi thọ.

Khi biết thứ từ của mình được cháu ngoại chăm sóc, cho học văn, học võ, Trung Dũng Hầu chỉ cảm thấy có chút ngạc nhiên, sau đó, ông ta chẳng thêm để tâm nữa. Đứa con trai này của ông ta giống hệt cô đại, nếu có thể nở hoa, đương nhiên ông ta sẽ vui mừng, nhưng, nếu không thể thành tài thì cũng là việc trong dự kiến, kệ anh tự sinh tự diệt đi thôi.

*

**

“Bình già, quý đạo già. Có thể mà già như không thể, hành động mà già như không hành động, ở gần mà già như ở xa, ở xa lại già như ở gần,....”

Trong viện, dưới gốc đại thụ, một thiếu nữ tầm mười lăm tuổi mặc nhu quân[1] nằm trên ghế dài, ánh nắng mặt trời xen qua kẽ lá, thấp thoáng rơi xuống người cô.

Cạnh đó là một người đàn ông cao lớn, cường tráng, tay cầm binh thư và đọc một cách lưu loát. Thật ra, tầm mắt của anh toàn rơi vào người cô gái đang nằm trên ghế dài, rất ít khi nhìn vào quyển sách.

Tiểu Quận chúa cao hơn một chút rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Tiểu Quận chúa mặc váy màu xanh biếc là đẹp nhất.

Hình như hôm nay, tâm trạng của tiểu Quận chúa không tồi.

Cha nói, tiểu Quận chúa là em họ của anh, có thể thân thiết với cô hơn và gọi cô là biểu muội, gọi Quận chúa thì quá xa cách.

Hiên Viên Vô hơi mất tập trung, anh luôn gọi Đường Hoan là Quận chúa, sao có thể đột ngột đổi thành biểu muội được?

Trở mình trên ghế dài, trông Đường Hoan có chút lười biếng.

Chớp mắt một cái, cô đã vào thế giới này được bốn năm, từ tiểu loli mười một tuổi trở thành thiếu nữ sắp cập kê, thời gian trôi qua nhanh thật!

Nếu cô nhớ không nhầm thì chẳng bao lâu nữa, phủ Trung Dũng Hầu sẽ chuyển tới kinh thành. Vợ kịch lớn, muốn tránh cũng đâu được! May là mấy năm này, cô không hề bỏ phí thời gian mà theo vô sư học chút quyền cước, cơ thể khỏe mạnh hơn trước rất nhiều, không đến nỗi gió vừa thổi qua đã ngã.

Sự tiến bộ của chàng ngốc Hiến Viên Vô có thể miễn cưỡng coi là không tồi, nhận được mặt chữ, đọc sách cũng ra hình ra dáng, chẳng biết anh có thật sự hiểu hay không thôi.

Cứ nghĩ đến việc về kinh, mọi chuyện sẽ biến thành cuộn chỉ rối, Đường Hoan lại cảm thấy đau đầu. Trong hoàng thất, người này gát người kia, lục đục với nhau, thật phí chất xám, để giảm thọ! Đã vậy, cô còn phải mang theo đứa con chồng trước[2] - boss phản diện Hiến Viên Vô, muốn đưa anh lên đỉnh cao nhân sinh, quả thật là việc đã khó lại càng khó thêm.

Advertisement / Quảng cáo

Cha ruột mưu phản, sinh ra khí vận chi tử.

Hiên Viên Vô ra trận giết định, cứu tử nhất sinh[3], sau đó “lọt vào mắt xanh” của Thánh thượng, được phong thành đô đốc Cẩm Y Vệ, cuối cùng, bất ngờ bị hỏ đến mức kêu trời, trời không thấu, kêu đất, đất chẳng hay.

Toàn bộ người trong phủ Trung Dũng Hầu đều bị xử trảm, trừ Hiến Viên Vô, người già, trẻ nhỏ, hơn ba nghìn mạng, không ai sống sót.

Vừa nghĩ tới thời mà Đường Hoan cứ như nhìn thấy cảnh tàn sát đầy máu tanh ngay trước mắt rồi. Trong cảnh máu me ấy, mỗi người đi đường đều là đi trên mũi dao, chỉ cần sơ ý sẽ mất mạng ngay tức khắc.

Đường Hoan không khỏi đau đầu, sau đó mơ mơ màng màng ngủ mất.

Cảm nhận được hơi thở đều đều của cô thiếu nữ, theo bản năng, Hiến Viên Vô đọc chậm lại...

[1]Nhu quân: trang phục thời xưa, bên trên mặc áo ngắn, bên dưới một dáng váy quây gọi là nhu quân. Việt Nam mình cũng có trang phục này, mặc dù có thay đổi đôi chút nhưng vẫn tương tự. Để dễ hình dung, Diệp nữ chèn hình có nguồn từ facebook Dương Hương Ly. (hình ảnh kèm ở bình luận)

[2]Con chồng trước (拖油瓶): dùng để chỉ những người là gánh nặng cho người khác, những người không cần thiết, vướng tay vướng chân.

[3]Cứu tử nhất sinh: chín phần chết, một phần sống → tình cảnh cực kỳ nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 222: Đô đốc, biểu muội có độc (16)

Quả nhiên, không ngoài dự đoán của Đường Hoan, hai tháng trước khi cô cập kê[1], phủ Trung Dũng Hầu quyết định chuyển tới kinh thành.

Sáng sớm, trước khi xuất phát, tất cả mọi người đều đang kiểm kê lại vật tư, xem có mang thiếu đồ gì hay không.

Chẳng tốn nhiều sức, Hiên Viên Vô xách hai rương gỗ rất to, sai bước, tiến về phía đoàn xe.

Nhìn thấy hai rương gỗ này, quản gia đang làm công tác kiểm kê đồ đạc trở nên khó xử.

Tuy rằng có một trăm chiếc xe nhưng vẫn còn rất nhiều đồ không thể mang theo, hai rương này lại đựng những thứ Quận chúa không cần nữa: sách Quận chúa đã đọc, chỗ nào cũng bán, không phải bán giới hạn; một vài món đồ chơi hồi Quận chúa mới tới, cô đã không thích từ lâu, ném vào nhà kho, chẳng thêm động tới.

Bây giờ, vị này còn xách ra đây làm gì?

Hiên Viên Vô cố chấp nói: “Tất cả những thứ này đều phải mang đi.”

Quản gia giải thích với anh: “Vô thiếu gia, đồ vật trong rương này toàn là những thứ Quận chúa bỏ đi, không cần thiết phải mang theo.”

Hiên Viên Vô mặc kệ, hoàn toàn không nghe lọt tai một từ nào cả: “Sách của Quận chúa, phải mang theo, quần áo cũng phải mang theo, còn cả đồ chơi của Quận chúa nữa, đều phải mang theo.”

Không được bỏ đi bất cứ một món đồ nào của Quận chúa, chẳng may bỗng nhiên cô thích lại những thứ đó thì sao bây giờ?

Hiên Viên Vô cực kỳ “vững chắc”[2], một khi anh đã quyết định thì hoàn toàn không thêm nghe ai khuyên bảo.

Quản gia: “.....”

Advertisement / Quảng cáo

Nếu không phải vì Quận chúa bồi dưỡng người, người cho rằng ta sẽ nhiều lời với một thứ từ ngu ngốc như người ư?

Quản gia chỉ có thể kiềm chế lửa giận trong lòng, đi bẩm báo Trung Dũng Hầu.

Trung Dũng Hầu nhàn nhạt trả lời: “Tùy nó đi.”

Nếu đưa con thứ do thị thiếp sinh ra này có thể ôm chặt “đại thụ” Quận chúa Bình An thì cũng coi là một loại phúc phận.

Nhìn thấy quản gia cột chặt hai chiếc rương lên xe ngựa, Hiên Viên Vô mới hứng khởi rời đi.

Đi trên sân viện, bà vú Tổng vui quên trời đất[3], vừa đỡ Đường Hoan, vừa nói: “Khoảng mười ngày, nửa tháng là tới kinh thành, lễ cập kê của Quận chúa, Vương phi có thể tự tay chuẩn bị rồi. Lúc đó, chắc chắn sẽ làm chấn động toàn bộ kinh thành!”

Đường Hoan: “.....” Lâm màu thì phải trả giá, cô am hiểu sâu sắc đạo lý này.

“Một nhà có con gái, trăm nhà hoi[4], không biết có bao nhiêu vị công tử vương công quý tộc sẽ khuyính đảo vì Quận chúa đây?”

Tuy tính tình Quận chúa nhà mình hơi quái đản một chút, nhưng, bà vú Tổng đã tận mắt nhìn cô trưởng thành nên bà chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, bà coi cô như đứa con của mình vậy.

Đường Hoan: “.....” Nhiều người khuyính đảo thì có tác dụng gì, chẳng may cô gả cho người khác, boss phản diện sẽ ra sao?

Khi Đường Hoan đi qua, Hiên Viên Vô mới bước ra từ sau gốc đại thụ, anh cảm thấy không vui.

Advertisement / Quảng cáo

Một nhà có con gái, trăm nhà cầu.

Trước kia, phu tử đã dạy qua câu này, anh cũng lờ mờ hiểu nghĩa.

Hiên Viên Vô rầu rĩ không vui, trạng thái này của anh kéo dài đến tận lúc xuất phát. Khi anh nhìn thấy có tên phu xe muốn lên đánh xe cho quận chúa thì lập tức nổi giận, vội vàng đi qua. Cây có ưu thế về chiều cao, anh xách cổ áo người ta, kéo xuống, sau đó, anh ngồi lên đầu xe.

Anh cũng chẳng thêm quan tâm xem huynh đệ nhà mình nói gì đằng sau...

“Nhìn thẳng ngực kia kia, nó thật sự coi bản thân nó thành tôi tốt!”

“Quả thật làm mất mặt Hiên Viên gia. Tuy nó chỉ là thứ từ nhưng dù gì cũng mang mác thiếu gia họ Hiên Viên, ấy vậy mà việc của hạ nhân, nó đều làm hết!”

“.....”

[1] cập kê: cập(及) là đạt tới; kê(筓) trăm cái; Theo Kinh Lễ, người con gái thời xưa khi đến tuổi 15, thì làm lễ cài trăm, tỏ là đã đến tuổi lấy chồng.

[2]Ổ dấy, tác giả dùng từ trục(轴): ngôn ngữ địa phương của phía bắc, dùng để chỉ một người hay dễ tâm vào những chi tiết nhỏ, nghiêm túc, không biết lo âu và cứng đầu, khi đã quyết định việc gì thì không nghe ai khuyên bảo.

[3]Hoan thiên hỷ địa(欢天喜地): vui trời mừng đất → chỉ trạng thái vô cùng vui vẻ.

[4]一家有女百家求, 一馬不行百馬憂: Một nhà có gái, trăm nhà hoi, một ngựa không đi, trăm ngựa lo.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Đô đốc, biểu muội có độc (17)

Đối với Đường Hoan, mười, mười lăm ngày đi đường quả thật là một cực hình.

Cô bị say xe ngựa.

Nói cụ thể hơn thì cơ thể này của cô quá kém, cho nên khi xe xóc nảy, cô đã bị “đánh về nguyên hình”.

Hiên Viên Vô điều khiển xe ngựa lên đầu đoàn, sau đó, chạy xe với tốc độ chậm rì rì. Đi đầu vốn là xe của Bão Trung Dũng Hầu, cũng chính là ông nội của Hiên Viên Vô.

Hiền Viên Võ điều khiển xe với tốc độ rất chậm, đã vậy, anh còn cảm thấy mình chẳng hề làm sai. Cơ thể của Quận chúa yếu ớt, không thể đi nhanh mà phải đi chậm một chút. Xe ngựa phía trước đi chuyển quá nhanh, anh lên chấn trước, xem ai có thể lướt qua anh để tăng tốc?

Nếu Trung Dũng Hầu không can, chỉ sợ những đích tử[1] của ông ta đã nháy xuống xe, đánh anh một trận rồi.

Người đằng sau oán than vang trời, đi như vậy thì bao giờ mới tới kinh thành?

Nhưng, Hiền Viên Võ hoàn toàn chẳng quan tâm.

Vì có Quận chúa Bình An nên đầu ai dám ngoi đầu ra gây chuyện, đánh phải bỏ qua, nuốt giận vào lòng.

Advertisement / Quảng cáo

Xe ngựa đi chậm lại, Đường Hoan cũng dần thoải mái hơn. Vì trong xe ngựa quá bí bách nên cô đã vén màn xe ra, ngồi gần đầu xe hơn một chút.

Đột ngột nhìn thấy đầu nhỏ của Đường Hoan, Hiền Viên Võ mở to hai mắt, bất giác nghĩ: Tiểu Quận chúa thật nhỏ bé, nhỏ hơn mình rất nhiều, bảo sao giờ vừa thôi qua là nàng đã ốm.

“Quận chúa, sau khi về kinh, có phải nàng sẽ không sống ở Hiền Viên gia nữa?” - Hiền Viên Võ vừa lái xe, vừa hạ giọng hỏi.

“Đương nhiên.” - Nào có chuyện về kinh rồi còn ở lại nhà ngoại.

Tay cầm roi ngựa càng lúc càng nắm chặt, Hiền Viên Võ cảm thấy cổ họng nghẹn lại, không biết nên nói gì tiếp theo.

Anh ngốc nghếch, đầu óc không linh hoạt nên chẳng biết diễn tả tâm trạng mình thế nào, chỉ cảm thấy trong lòng rất khó chịu. Một lúc lâu sau, anh mới lên tiếng: “VẬY sau này ta đọc sách cho nàng nghe kiểu gì?”

“Đương nhiên là chẳng phải tới Thụy Vương phủ rồi! Ở trong viện của ta, ăn cơm của ta nhiều như vậy, chẳng lẽ chuyển tới nơi khác là chẳng định quyết nợ luôn?” - Đường Hoan lờm Hiền Viên Võ.

Lập tức, Hiền Viên Võ nở một nụ cười ngầy ngớ, tươi rói, lộ nguyên hàm răng trắng bóng, anh nghiêm túc nói: “Không, không quyết nợ!”

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn dáng vẻ này của anh, Đường Hoan khá hài lòng.

Tuy rằng anh hơi ngầy ngớ nhưng cũng không ngốc đến mức chẳng còn thuốc chữa.

Thời gian đầu, đúng là cô đã quá sốt ruột, sau khi quen dần, cô phát hiện, Hiền Viên Võ rất được, ít nhất thì anh suy nghĩ đơn thuần, không có nhiều tâm tư rối loạn, cũng không ác độc như các boss phản diện khác.

Nhìn vào điểm này của anh, Đường Hoan không còn cảm thấy quá mệt tâm nữa. Cô cũng đã nghĩ kỹ và chọn ra cách hoàn thành nhiệm vụ rồi: Cố gắng “đánh vỡ” tâm làm phản của Thụy Vương. Nếu không thể khiến Thụy Vương bỏ làm phản thì cô đành “vi đại nghĩa diệt thân”, chủ động tố giác Thụy Vương.

Thụy Vương không làm phản thì khi vận chi tử cũng không được sinh ra, khi đó, làm đổ đốC Cẩm Y Vệ, tự khắc Hiền Viên Võ sẽ xuôi chèo mát mái.

Đường Hoan đã tính toán kỹ lưỡng mọi thứ nhưng cô đâu ngờ cuộc đời này có rất nhiều việc không thể lường trước! Người tính chẳng bằng trời tính, hơn nữa, cô còn có vận mệnh của một bia đỡ đạn, vì hố cô mà chiêu cay độc nào ông trời cũng dùng tới!

Sau nhiều ngày đi đường xóc nảy, cuối cùng thì đoàn xe của Trung Dũng Hầu cũng thuận lợi tới kinh thành. Đứng đợi ở cổng thành, vợ chồng Thụy Vương vội vàng lên đón Đường Hoan về phủ.

[1]Đích tử: con vợ cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 224: Đô đốc, biểu muội có độc (18)

Quận chúa Bình An về kinh, đây là việc gây náo động nhất toàn kinh thành.

Quận chúa cấp kê, đồng nghĩa với việc cần phải làm mai. Ban đầu, các gia tộc lớn có quyền thế và danh tiếng đều “án binh” để xem xét, dù sao thì Quận chúa đã rời kinh thành lâu vậy rồi, ai biết Thánh thượng và Thái hậu còn yêu thương cô như trước hay không.

Thái độ của Thánh thượng và Thái hậu quyết định sự cung kính của họ đối với Quận chúa Bình An.

Kết quả, khi Đường Hoan còn đang trên đường về thì vô số đồ đặc trong cung ban thưởng đã được đưa tới phủ Thụy Vương, hơn nữa, mỗi thứ đều là kỳ trân dị bảo, thái giám giữ thánh chỉ còn đứng đợi ngoài cổng phủ Thụy Vương, khiến mọi người đều vô cùng háo hức.

Điều khiển một chiếc xe ngựa không người, Hiền Viên Võ nắm chặt roi trong tay. Nhìn theo bóng hình Đường Hoan leo lên xe ngựa phủ Thụy Vương và rời đi, anh cảm thấy cực kỳ rầu rĩ, như thể đồ vật quan trọng nhất của mình bị người ta cướp mất vậy.

Rõ ràng tiểu Quận chúa là người của Hiền Viên gia, tại sao sau khi hồi kinh lại bị người khác đón đi chứ?

*

* *

Ôm Đường Hoan, Thụy Vương phi luôn miệng gọi cô là “tâm can nhĩ” khiến da gà của cô nổi lên đầy người.

Advertisement / Quảng cáo

Đã vậy, Thụy Vương phi còn xoa xoa, nhéo nhéo khuôn mặt cô rồi đau lòng than thở: “Mấy năm trôi qua, Bình An của ta vẫn gầy ốm như vậy! Nếu không phải phía nam thích hợp tình dưỡng, sao mẩu thân nõn để con rời xa mẩu thân lâu như thế cơ chứ!”

Không ngờ, trông Thụy Vương lại rất phúc hậu và dịu dàng, ông nhìn thế tử của mình, khuyên: “Nhã Nhị, nàng kiểm chế một chút, đừng làm con sợ.”

Đôi mắt đẹp của Thụy Vương phi trừng to, có chút đánh đá. Thụy Vương lập tức cảm nín.

Hai vợ chồng cực kỳ hài hòa, hơn nữa, ánh mắt của Thụy Vương khi nhìn Thụy Vương phi còn mang theo cưng chiều và tình yêu nồng nàn, thật khó mà tin được sau khi đăng cơ, người đàn ông này lại có thể mở rộng hậu cung.

Hai vợ chồng Thụy Vương thật sự cưng chiều con gái, bố trí sân vườn của con gái ngay cạnh chủ viện của mình, đã vậy, nửa đêm, hai người còn hay chạy tới phòng Đường Hoan, khiến cô không thể ngủ ngon được.

“Bình An càng ngày càng đáng yêu.” - Thụy Vương phi cảm khái.

Đứng bên cạnh, Thụy Vương phụ họa: “Đương nhiên rồi, không nhìn xem con bé là con ai.”

“Vài ngày này, đám tiểu tử bên ngoài cứ như ong bướm tìm đến phủ, muốn cưới Bình An của ta về nhà. Một đám yếu ớt, ẻo lả, nào xứng với Bình An của ta cơ chứ.”

Đường Hoan: “.....”

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên, đây là lý do hai người không ngủ được, nửa đêm còn tới phòng tôi, ngồi nói chuyện bên mép giường tôi?

Nếu không phải tâm lý của Đường Hoan vững vàng, có khi cô đã bị dọa ngất rồi.

*

**

Đã vài ngày, Hiến Viên Võ không được ngon giấc. Trong phủ Trung Dũng Hầu, anh nằm trần trọc trên giường, nửa đêm mà tỉnh dậy là không ngủ lại được, anh ra ngoài sân, ngơ ngác nhìn bầu trời.

Theo thường lệ, mặc dù đã chuyển tới kinh thành nhưng anh vẫn được phân cho một nơi hoang vắng nhất. Chuyện này, anh cũng chẳng quá để ý. Chỉ là, đã vài ngày rồi, anh không được gặp tiểu Quận chúa, mỗi lần muốn tới phủ Thụy Vương tìm cô thì anh lại nhớ tới lời của những tên được gọi là ca ca, đệ đệ trong nhà và không dám đi nữa.

Bọn họ nói, kinh thành không giống những nơi khác, nơi này cực kỳ coi trọng lễ tiết[1], kẻ thô kệch, không ra gì như anh mà tùy tiện tới cổng phủ Thụy Vương sẽ khiến Quận chúa gặp phiền toái và bị cười chê.

Anh biết, tất cả mọi người trong phủ Trung Dũng hầu đều chán ghét anh, anh cũng không thích chỗ này, anh thích ở bên cạnh tiểu Quận chúa hơn, cho dù cô hay nói anh là kẻ ngốc, chê đầu anh toàn hồ nhão.

[1] lễ tiết: những quy định về cử chỉ, tư thế, cách nói năng,.... giữa người với người trong cùng một tầng lớp, hoặc thuộc các tầng lớp khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Đô đốc, biểu muội có độc (19)

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, đương nhiên người của phủ Trung Dũng Hầu phải tới viếng thăm phủ Thụy Vương. Đi viếng thăm, mang theo đích nữ là được, nhưng, không biết Trung Dũng Hầu nghĩ gì mà “lương tâm bực phát”, cho phép Hiến Viên Võ đi cùng.

Rất ít khi Hiến Viên Võ luống cuống chân tay như vậy, trên đường đi, anh không ngừng vắn vẽ góc áo. Nhìn thấy đích tử, đích nữ ăn mặc chỉnh tề, ngăn nắp, anh cúi đầu, càng thêm luống cuống hơn.

Mấy ngày này, anh nhìn thấy không ít người tới phủ Trung Dũng Hầu, ai nấy đều mặc đồ bằng tơ lụa, trên đầu có bạch ngọc quan[1], nhìn cực kỳ đẹp mắt. Anh còn nghe thấy bọn họ hỏi thăm huynh trưởng của anh về những chuyện liên quan tới tiểu Quận chúa.....

Quận chúa là của anh!

Biểu muội là của anh!

Anh không ngừng kêu gào trong lòng, chỉ là, khi nhìn thấy những kẻ đó, anh lại không nói lên lời.

Xe ngựa của phủ Trung Dũng Hầu chậm rãi đi về phía phủ Thụy Vương, trên xe ngựa có gắn tộc huy[2] của Hiến Viên gia. Sau nhiều năm ẩn mình chờ thời cơ, cuối cùng thì Hiến Viên gia cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Trên tầng lầu của tửu lâu, một chàng trai trẻ đầu đội từ kim quan[3] lẳng lặng quan sát xe ngựa của phủ Trung Dũng Hầu, trên khóe môi là nụ cười đầy suy tính.

Phủ Trung Dũng Hầu, cuối cùng cũng tới kinh thành!

Đô đốc Cẩm Y Vệ tương lai, đợi ngươi đã lâu!

Cùng lúc đó, Đường Hoan đang để mặc bà vú trang điểm, làm tóc cho mình thì...

Hệ thống rác rưởi chết tiệt đột ngột xồng ra, vang lên âm thanh leng keng đầy kinh hoàng rồi liên tục kêu la như quý giáo.

Advertisement / Quảng cáo

[A a a —— Ký chủ, toi đời rồi!]

Đường Hoan: “..... Cậu mới tới đời ấy!” - Hệ thống rác rưởi, hủy hoại thanh xuân của tôi còn hại cả tính mạng tôi!

[Ta có một tin xấu, có muốn nghe không?] - Hệ thống bi ôi hỏi.

Đường Hoan:

???

Đã biết là tin xấu, cậu nói đi bố đây còn muốn nghe không?

“Không.” - Đường Hoan lạnh nhạt trả lời.

[Được rồi, ta sẽ nói cho cô nghe ngay đây.]

Đường Hoan cười khinh khinh, thao tác kiểu này, cô không phục!

[Khí vận chi tử có vấn đề.] - Sau giây phút suy nghĩ cẩn thận, hệ thống quyết định dùng giọng điệu đau đớn kịch liệt để nói ra vấn đề.

Đường Hoan chưa kịp phản ứng, dần mặt hỏi: “Không phải khí vận chi tử còn chưa được sinh ra à?”

[Hiện tại “ra” rồi.]

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan sửng sốt.

Mấy ngày nay, cô cảm nhận rất rõ rằng tình cảm sâu sắc mà Thụy Vương dành cho Thụy Vương phi. Ông xuất thân từ Hoàng tộc nhưng không có thông phòng, cũng chẳng có thiếp thất, trắc phi hay thứ tử gì cả, chỉ có một đứa con gái là cô - con mà ốm mà thôi.

“Chẳng lẽ người cha trên danh nghĩa kia đã cảm ứng người mẹ trên danh nghĩa của tôi rồi?”

Quả là không thể tin nổi!

[Không nha.] - Sau khi phủ nhận, hệ thống quảng cho Đường Hoan một tin tức chẳng khác gì sét đánh giữa trời quang - [Khí vận chi tử đổi thành người khác rồi. Thế nào, có ngạc nhiên không, vui vẻ không, bất ngờ không?]

Đường Hoan chửi thề một tiếng, suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ.

“Má nó, khí vận chỉ từ mà cũng có thể thay đổi hả? Cậu nói thật đi, cậu không hành hạ tôi đến chết thì không chịu bỏ qua đúng không?”

Hệ thống thờ dài, tỏ vẻ mình cực kỳ vô tội: [Chuyện này thật sự không thể trách tôi, người đã từng là Thái tử điện hạ, cũng chính là đường ca của cô trọng sinh rồi.]

Chảy dòng máu Hoàng tộc, có long khí trên cơ thể, vận khí đã hơn hẳn người thường, hơn nữa, gã còn mang theo oán niệm sâu sắc rồi trọng sinh, mà, trọng sinh đầu giống mua xổ số, Cố Vũ trọng sinh đồng nghĩa với việc vận khí tốt nhất của thế giới này đã rơi xuống người gã.

[1]bạch ngọc quan: vật trang trí trên đầu bằng ngọc trắng cho đàn ông thời phong kiến

[2]tộc huy: biểu tượng của gia tộc

[3]từ kim quan:"mũ" của các hoàng tử và các tướng lĩnh trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 226: Đô đốc, biểu muội có độc (20)

Đường Hoan nín thở, run bắn bật, tự ôm lấy mình.

“Bây giờ tôi cũng là người có oán niệm cực kỳ sâu sắc, vì sao tôi không thể thành khí vận chi tử? Cậu biết oán niệm của tôi sâu đến nhường nào không? Há?”

[.....]

Hệ thống đề tiện nghĩ thầm, cô có oán niệm sâu sắc hay không thì kệ cô chứ, dù sao thì cô cũng đầu làm gì được ta!

Có điều, hệ thống vẫn biết, nghĩ thì nghĩ vậy chứ không được nói ra lời, nếu không, ký chủ rác rưởi sẽ lập tức bỏ gánh không làm nữa.

Tuy rằng nó cười trên nỗi khổ của người khác nhưng nó vẫn phải làm ra vẻ vô cùng đau khổ...

[Hoan Hoan thân ái, tuy rằng ta không biết oán niệm của cô sâu sắc đến nhường nào nhưng ta biết khí vận chi tử - Cố Vũ cực kỳ hận cô và phụ thân cô, gã luôn muốn giết chết hai người cho sáng khoái!]

Số ký chủ đúng là số làm bia đỡ đạn! Đến nó còn sinh lòng nghi ngờ: có phải Thiên Đạo cố ý “chỉnh” cô hay không.

Chưa bao giờ Đường Hoan cảm thấy phiền lòng như vậy. Khó khăn lắm cô mới gặp được Hiên Viên Vô - một boss phản diện không hung ác, nham hiểm, kết quả lại vấp phải một gã Thái tử trọng sinh, ông trời muốn cô chết sớm đây mà.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Trong đình hoa.

Sau nhiều năm không gặp, Trung Dũng Hầu dẫn theo con cái tới thăm em gái của mình, cũng chính là Thụy Vương phi.

Hiên Viên Vô cao chừng một mét chín, đứng trong đám người, trông anh chẳng khác nào hạc giữa bầy gà, rất dễ khiến người khác chú ý, đặc biệt là đôi mắt hồ lô mờ mang theo sát khí.

Thụy Vương phi bất giác nhủ thầm, hình như đích tử của huynh trưởng đầu có người nào như vậy.

“Đại ca, đây là...” - Thụy Vương phi nghi hoặc.

Trung Dũng Hầu nhàn nhạt trả lời: “Thứ tử Hiên Viên Vô. Những ngày tháng ở phía nam, nó được Bình An để mắt, dùng làm hộ vệ giữ nhà. Hôm nay ta tới đây, tiện mang theo nó, xem Bình An còn cần dùng tới hay không.”

Thụy Vương phi: “.....”

Bà xuất thân từ phủ Trung Dũng Hầu nên biết rất rõ phủ hầu, một gia tộc lớn đối đãi thế nào với con thiếp thất. Có điều, bà chỉ có một đứa con gái là Bình An, bà coi cô như châu bảo nên theo bản năng cảm thấy tất cả mọi người cũng phải giống bà, cưng chiều con bà. Chính vì vậy, khi nghe huynh trưởng nói xong, bà tạm thời không biết phản ứng lại thế nào. Tuy rằng là con do thiếp thất sinh ra nhưng tùy tiện ném tới nhà người khác làm hộ vệ như vậy cũng quá coi thường đứa con đó rồi.

Advertisement / Quảng cáo

“Đại ca, sao có thể làm vậy được!”

Trung Dũng Hầu lại nói: “Bình An có thân phận cao quý, còn thằng bé chỉ là một thứ tử mà thôi, đương nhiên là được. Nếu Bình An tới, cảm thấy thằng bé còn dùng được thì để thằng bé ở lại đi.”

Khi Đường Hoan xuất hiện, cả người Hiên Viên Vô đều sáng ngời lên.

Theo bản năng, anh định bước về phía cô nhưng phụ thân của anh vẫn đứng im tại chỗ nên anh cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lại tiếp tục vịn vào góc áo.

Thân phận của tiểu Quận chúa cao quý, không thể mạo phạm cô trước mặt người ngoài, nếu không, cô sẽ bị người khác bàn tán sau lưng.

Lời nói của Trung Dũng Hầu, Hiên Viên Vô luôn ghi tạc trong lòng, tuy rằng anh không hiểu, nhưng anh nhớ rất kỹ.

Sau khi Đường Hoan chậm chậm đi tới, trong mắt Thụy Vương phi chỉ còn mỗi con gái mình, bà nhìn cô đầy yêu chiều.

Có một cặp cha mẹ yêu thương, cưng chiều mình như mạng, Đường Hoan... muốn không kiêu căng cũng không được.

Những ngày này, cô ở trong phủ tĩnh dưỡng, không hề đánh chửi nha hoàn, thế mà vị mẫu thân trên danh nghĩa này của cô lại triệu tập thái y tới, cho rằng trên đường đi quá xóc nảy nên cô chưa khôi phục bình thường, nếu không, cô đã chẳng “uế oái” như vậy.

Đường Hoan: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Đô đốc, biểu muội có độc (21)

Biết Thụy Vương phi cũng chiều con gái nên sau khi Đường Hoan tới cũng không thể hiện sự thân thiện với bất cứ vị biểu huynh nào, chỉ nhân nhạt gặt đầu, coi như chào hỏi, mang theo ngao khí và sự lãnh đạm của Quận chúa Bình An.

Hiên Viên Vô mở to hai mắt, con người của anh như gắn thêm ngôi sao, chỉ chờ Đường Hoan nhìn qua và cười với anh một cái.

Nhưng, đến cuối cùng anh vẫn phải thất vọng. Thái độ của Đường Hoan dành cho anh chẳng hề khác những người còn lại, cô chỉ liếc qua anh một cái, ánh mắt không mang theo bất cứ điều gì.

Chàng ngốc to con lập tức cúi đầu đầy mắt mát.

Có phải sau khi hồi kinh, tiểu Quận chúa bắt đầu chán ghét anh không? Hiên Viên Vô bắt an nghĩ.

Đường Hoan cảm nhận được tên ngốc to con này cứ một chốc lại ngó trộm mình, nhưng có mẫu thân trên danh nghĩa của cô ở đây, chẳng lẽ cô còn “liếc mắt đưa tình” với anh được chác? Chẳng may bà nhận ra điều gì thì cô khi bà sẽ cảm chối, đánh đuổi anh ra khỏi phủ ấy chứ. Cho nên, Đường Hoan chỉ có thể tỏ thái độ không mặn không nhạt, không thể hiện bất cứ điều gì.

Đến tận khi sắp mang theo con cái rời khỏi, Trung Dĩnh Hầu mới hỏi: “Bình An, ngày trước ở phủ Trung Dĩnh Hầu, cháu đã mời sư phụ dạy võ cho Vô Nhi, giờ về kinh, chắc cháu cũng cần một hộ vệ, nếu không chê thì cháu dùng Vô Nhi đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra, ông ta cũng chẳng thích đứa con thứ này lắm, chẳng qua mẫu thân của Hiên Viên Vô đã để lại trong lòng ông ta chút ấn tượng, bà ấy cũng coi như là một người phụ nữ không tệ, nên, có thể dúi dất đứa nhỏ này thì giúp vậy, dù sao cũng là con trai mình.

Đường Hoan khẽ nhượng mày, nhân nhạet nhìn lướt qua, cứ như chẳng hề xem trọng Hiên Viên Vô. Sau đó, cô mở miệng: “Nếu vậy thì để anh ta lại đi.”

Thụy Vương phi định từ chối, bà nghĩ kỹ rồi, bà sẽ bồi dưỡng vài nữ ám vệ để bảo vệ Bình An. Nếu cho cô mang theo hộ vệ bên cạnh, chẳng may cô bị ma xui quỷ khiến, coi trọng tên hộ vệ ấy thì sao? Tuy rằng hiện tại còn chưa có gì nhưng phòng còn hơn tránh, Thụy Vương phi nghĩ.

Con gái của bà phải gả cho một người tốt nhất thế gian này!

Nhưng, bà còn chưa kịp lên tiếng, Đường Hoan đã sai bà vú Tổng: “Đi chuẩn bị nơi ở cho anh ta.”

Bà vú Tổng gặt gặt đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Chàng ngốc Hiên Viên Vô cứ như sợ người ta dò ý, vội vàng đi theo và vú Tổng, không biết nên chê anh ngốc nghếch, hay nên nói anh ngốc nhưng có phúc của kẻ ngốc đây.

Mọi việc xảy ra quá nhanh, Thụy Vương phi còn đang cân nhắc xem nên cự tuyệt thế nào thì đứa cháu ngoại cao lớn này đã vui vẻ rời đi rồi!

Thụy Vương phi: “.....”

Sao bà cứ cảm thấy đứa cháu này của bà không quá bình thường... có vẻ như anh không biết cách đối nhân xử thế cho lắm.

Từ khi tới phủ Thụy Vương, Hiên Viên Vô bắt đầu gánh vác trách nhiệm giữ nhà cho Đường Hoan. Mỗi lần nhìn thấy đôi mắt trong sạch, chẳng chút tạp chất của anh, cô lại không nhận được mà thở ngắn than dài.

Suy nghĩ theo một cách bình thường thì sau khi trọng sinh, có kỳ ức của hai đời, chắc chắn Hiên Viên Vô sẽ là người đầu tiên mà Thái tử muốn mượn sức vì anh là một đồ đốc Cẩm Y Vệ trung thành, tận tâm, không chịu khuất phục Thụy Vương. Nói cách khác, hiện tại, ngoài việc phải đề phòng huynh đệ luôn như hổ như mèo, bảo vệ vị trí của mình thì Thái tử còn phải ngăn Thụy Vương và Quận chúa Bình An, cũng chính là Đường Hoan hiện tại, mưu phản

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Đô đốc, biểu muội có độc (22)

Muốn có được ngôi vị Hoàng Đế đầu phải chuyện dễ dàng, huống chi Thái tử còn phải vận đồ vị huynh đệ được Thánh thượng tin tưởng nhất, cho nên, việc đã khó lại càng thêm khó hơn.

Thái tử là người luôn thích bày mưu tính kế, già sẽ không quên mượn sức người khác. Hiên Viên Vô lại là người hung mãnh, có chiến công hiển hách, chắc chắn già sẽ mượn sức anh đầu tiên.

Khí vận chi tử kết hợp với boss phản diện, đây là thao tác gì?

Đường Hoan cảm thấy hình ảnh ấy quá đẹp, đẹp đến mức cô không dám nhìn thẳng

Hiện tại, Hiên Viên Vô chẳng cảm thấy có vấn đề gì, thay đổi nơi ở mới mà anh không hề lạ lẫm. Như thế, chỉ cần có Đường Hoan ở nơi nào là anh có thể thanh thản ở nơi đó, sống ở đâu cũng chẳng khác nhau.

Nhưng, thật ra cũng có việc khiến chàng ngốc này cảm thấy bất an...

Hiên Viên Vô phát hiện người tới viếng thăm phủ Thụy Vương càng lúc càng nhiều, hơn nữa tên nào tên nấy đều là các chàng trai trẻ tuổi và thanh tú hơn anh.

Tiểu Quận chúa có thói quen đi dạo ngoài hoa viên. Từ khi phát hiện ra có người “ngẫu nhiên” xuất hiện ở gần hoa viên, Hiên Viên Vô bắt đầu canh giữ ở công hoa viên như một môn thần, ngăn không cho khách không mời tiến vào bên trong. Cho nên, nếu chỉ nói anh ngốc thì... anh còn cho người khác một cảm giác khó diễn tả thành lời.

Ở kinh thành có rất nhiều quý tộc kiêu ngạo, ngang ngược, anh lại chỉ là một hộ vệ ngờ nghếch, không biết đưa đẩy, đã vậy còn dám đứng chắn trước mặt những vị “công tử cao quý” đó và trừng to đôi mắt hổ, đuổi người ta cắt đi. Đâu có kẻ “cao quý” nào chấp nhận được việc này.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng qua người ta ôn hòa, nề nếp phủ Thụy Vương nên mới không so đo mà thôi, nhưng, cũng có một số kẻ chẳng thèm khách khí.

Hôm đó, Đường Hoan chăm chăm luyện Thái Cực quyền trong hoa viên. Ừ thì cô cũng không ngờ, mình là một thiếu nữ thanh xuân ngồi ngồi mà đã phải luyện Thái Cực để duy trì tuổi thọ rồi.

Nếu không phải hệ thống quá bất tài, mang tới cho cô nhiều việc đau đầu như vậy thì cơ thể cô có kém đến mức này không?

Đường Hoan đang đánh Thái Cực quyền, rèn luyện thân thể thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài hoa viên. Trong đó có một kẻ nói rõ to, đầy vẻ khó chịu: “Người là cái thá gì mà dám cản ta?”

Đường Hoan nhui mày, người trẻ tuổi thật kiêu ngạo!

Vì thế, cô nói với nha hoàn: “Ra ngoài xem xảy ra chuyện gì.”

Nha hoàn nhận lệnh rồi đi.

Hệ thống rác rưởi bất chợt xõng ra, bàn chuyện nhà: [Ta cảm thấy, ta đã phát hiện nguyên nhân vì sao cô vĩnh viễn không được làm nữ chính.]

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống nói với giọng điệu nghiêm trọng, cứ như thật sự phát hiện ra một bí mật to lớn nào đó.

“Là gì?” - Tín hệ thống nói thật, Đường Hoan nghiêm túc hỏi.

[Cố xem, cô sai bảo người khác một cách tự nhiên, thoải mái như vậy thì chủ định không thể làm nữ chính được rồi. Nếu là nữ chính thì cô phải phát ra quang hoàn Mary Sue bảy màu, nói với tất cả bà vú và nha hoàn rằng chúng ta là người một nhà, chẳng phân biệt tôn ti, sang hèn chút!]

Đường Hoan “…….”

Hệ thống tiếp tục diễn trò: [Ta vốn cho rằng cô là một cô gái dịu dàng, lương thiện, sẵn sàng, không ngờ cô lại vào vai chủ nô ác độc nhanh như vậy! Bỏn hệ thống quá thất vọng về cô rồi, hức hức…….]

Đường Hoan:…… Mẹ nó, thiếu năng trí tuệ!

Nha Hoàn hoảng hốt kêu lên một tiếng, sau đó vội vàng chạy vào trong hoa viên bẩm báo: “Quận chúa, Hiến Viên Võ chọc giận tiểu công tử phủ Hứa Quốc công! Tiểu công tử phủ Hứa Quốc công đang cho người dạy dỗ anh ta ạ!”

Đầu anh toàn là máu, nào có nha hoàn bình thường từng gặp cảnh tượng như thế!

Nghe vậy, Đường Hoan vội bước ra ngoài hoa viên, nha hoàn phải đi nhanh mới có thể theo kịp cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 229: Đô đốc, biểu muội có độc (23)

Khi Đường Hoan đến nơi cũng chỉ kịp thấy cảnh một chàng trai trẻ tuổi nhìn Hiến Viên Võ - người bị đánh ngã ra đất bằng ánh mắt ác độc, ngập tràn khinh miệt. Cũng chẳng biết vì sao chàng ngốc đứng mảnh này lại ngu đến mức nằm im cho người ta đá nữa.

Xem ra tiểu công tử phủ Hứa Quốc công là một kẻ “kiểu quý”[1], đến thăm viếng phủ Thụy Vương mà còn mang theo sáu tùy tùng, hơn nữa, cả đám đều kiêu ngạo, nhìn đã biết không dễ chọc, có lẽ thường ngày hay làm xằng làm vậy nên đã quen thói đánh người.

Đường Hoan vừa vội vừa tức nhưng vẫn cố không để mình ngã xuống, trầm mặt nói với nha hoàn: “Triệu tập tất cả hộ vệ trong phủ tôi đây!”

Quen thói cậy đông bắt nạt ít há?

Tới địa bàn của ông đây còn dám kiêu ngạo như vậy?

Mẹ nó, tuy ông đây chỉ là bìa đỡ đạn cũng biết tức giận đấy nhé!

Nhìn thấy Đường Hoan, tiểu công tử phủ Hứa Quốc công không hề cảm thấy nguy hiểm đang tới gần, ngược lại, hắn còn nổi lên “sắc tâm”, tỏ ra vô cùng vừa lòng.

Quận chúa Bình An này xem như là sắc nước hương trời! Tuy rằng trông cô có vẻ yếu ớt nhưng khuôn mặt lại như tranh vẽ, quả thật là cảnh đẹp ý vui.

Advertisement / Quảng cáo

Tiết thay cho tiểu công tử phủ Quốc công, hắn chưa kịp thương thức “cảnh đẹp” bao lâu, hộ vệ phủ Thụy Vương đã tới đông đủ.

Đường Hoan cười lạnh, cau mày quát mắng: “Đánh cho bọn chúng một trận, ném ra khỏi phủ, dân tuyến cáo ngoài cổng, từ nay về sau nếu dám tới đây thì sẽ bị đánh, đuổi ra ngoài tiếp.”

Nha hoàn vốn định khuyên nhủ, công khai đuổi người của phủ Quốc công ra ngoài sẽ làm hỏng danh dự, nhưng, khi nhìn thấy sắc mặt của Đường Hoan, nha hoàn vội vàng nuốt tất cả những lời định nói vào bụng.

Đường Hoan chỉ vào tiểu công tử phủ Quốc công, nghiêng răng nghiêng lợi, nhấn mạnh: “Bao gồm cả hắn!”

Thương thay cho tiểu công tử phủ Quốc Công, chưa kịp phản ứng đã bị ấn xuống đất, ăn đòn cùng với tùy tùng của mình, sau đó, còn bị ném ra khỏi phủ Thụy Vương trước mắt bao người.

Tiểu công tử không ngừng kêu khóc, nói mình là thiếu gia phủ Quốc công, hạ nhân không được làm càn, nhưng biết sao được, hắn đã gặp phải một đám tôi tớ có chủ nhân là Đường Hoan, người còn ngang ngược hơn cả hắn.

Cổ và đầu Hiến Viên Võ toàn máu là máu, anh nằm cuộn tròn trên mặt đất, không hề nhúc nhích lấy một cái.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy anh như vậy, Đường Hoan nghĩ thầm: vốn là một kẻ ngốc, đừng có ăn đòn xong lại trở nên ngốc hơn đấy nhé!

“Còn đứng im đấy làm gì? Nhanh đi mời Lý thái y tới đây!”

Không kiên nhẫn, Đường Hoan quát lớn với đám nha hoàn đang luống cuống tay chân bên cạnh.

Ngay sau đó, cô ngồi xổm xuống, kiểm tra Hiến Viên Võ xem anh có bị thương nặng hay không. Chàng ngốc này da dày thịt béo, bị thương một chút chắc cũng không có vấn đề gì, chỉ sợ đầu anh bị đánh hỏng mà thôi!

Trước mắt mơ mơ hồ hồ, Hiến Viên Võ cảm thấy đầu óc cứ ong ong. Anh ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người tiểu quận chúa, hình như cô đang ở cạnh anh. Khi Đường Hoan hươ tay trước mặt anh, xem anh còn ý thức hay không thì anh đã vươn tay, túm lấy cổ tay cô. Sau đó, anh khó khăn giải thích: “Tiểu Quận chúa, không phải ta không đánh lại bọn họ… Cha nói không thể gây phiền phức cho nàng, không phải ta không đánh lại bọn họ, nàng đừng tức giận…….”

Việc anh sợ nhất là tiểu Quận chúa tức giận, anh sợ cô cảm thấy anh vô dụng. Bởi vì, kẻ vô dụng sẽ bị ném tới một sân viện hẻo lánh.

[1]kiểu quý: kiểu: yêu kiều/mềm mại/yếu ớt/… quý: cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 230: Đô đốc, biểu muội có độc (24)

Đường Hoan vội vàng gạt đầu: “Không tức giận, không tức giận, chàng đừng ngủ, chờ Lý thái y tới khám cho chàng!” có ‘nợ nần’ gì thì tính sau.

Sau khi khám xong, Lý thái y nói Hiến Viên Võ bị thương khá nặng, vết thương trên da thịt không đáng ngại, chủ yếu là đầu anh bị thương quá nặng.

Đến đêm, Hiến Viên Võ bắt đầu sốt cao.

Đường Hoan lo chàng ngốc này bị sốt, sau đó ngủ luôn không tỉnh nữa nên nửa đêm đã đến canh trong phòng anh.

Bà vú Tổng cảm thấy không ổn, nhưng nhờ tới mấy năm qua, tính tình của Quận chúa càng thêm quái đản, thành ra, bà cũng không dám nhiều lời, còn giúp cô che đậy việc này.

Trước giờ, Hiền Viên Võ chưa từng bị bệnh, thân thể anh vốn cường tráng, lại khỏe như trâu, nhưng hiện tại, tình trạng của anh có thể làm hình mẫu cho câu: bệnh tới như núi sụp.

Đường Hoan nằm trên giường nhỏ gian ngoài, cứ một lát là cô lại tỉnh dậy, vào trong, sờ trán anh xem nhiệt độ cơ thể anh thế nào.

Trán anh nóng đến mức làm người lo lắng.

Khi đang nằm nghỉ ngơi, đột nhiên Đường Hoan nghe thấy âm thanh rung trời nổ đất của hệ thống...

[Tĩnh——]

Đường Hoan giật mình ngồi dậy, suýt chút nữa là cô lăn luôn xuống đất.

Advertisement / Quảng cáo

Đang mơ mơ màng màng ngủ lại bị giật mình như vậy, lập tức, người Đường Hoan toát ra một đồng mồ hôi lạnh. Cô đưa tay nâng đầu, trong lòng không ngừng chửi thề.

[Tiểu Hoan Hoan.....] - Hệ thống rác rưởi có chút chột dạ nhưng vẫn cố ra vẻ bình tĩnh - [Ta có thêm tin tức hơi xấu một chút nha~]

“Cái thứ rác rưởi nhà cậu muốn chết à?” - Đường Hoan gần giọng, khí thế ngút trời. - “Ngoài nói tin xấu thì cậu còn biết làm gì? Cậu chính là một ngôi sao chói! Đêm muộn rồi còn xông ra, chơi có vui không?”

Cơ thể này của cô vốn đã chẳng ra gì, nhiều lần bị giật mình như vậy, chắc sẽ sớm đi gặp Diêm Vương mất!

[Ký chủ Đường Hoan, ta cảm thấy cô nên tôn trọng hệ thống một chút! Nếu cô còn tiếp tục nhọc mọ, bồn thố sẽ tức giận!]

“Tôi mắng cậu thì sao? Không chỉ mắng cậu, tôi còn muốn đánh cậu đấy! Rác rưởi!”

[Cô không muốn biết tin xấu là gì sao?]

Nó cũng đâu có ý xông ra dọa cô vào đêm muộn như vậy! Chẳng qua là nó nhận được tin tức quá khủng bố nên nhất thời không khống chế được âm lượng mà thôi!

“Mẹ nó, cô quý mới muốn biết tin tức xấu của cậu ấy! Nhìn xem, hệ thống nhà người ta cho ký chủ bàn tay vàng, còn cậu thì sao? Lăn nào cũng chỉ biết nói tôi sắp gặp chuyện chẳng lành, sau đó, tôi lại phải tốn công, tốn sức giải quyết!”

Nỗi oán giận Đường Hoan dành cho hệ thống vốn đã chùng chất cả đồng, nên, khi bị dọa lúc nửa đêm thế này, cô lập tức bùng nổ.

Hệ thống tức đến mức dậm chân.

Advertisement / Quảng cáo

m thanh như giọng nói của trẻ con mang theo vài phần tức giận, nghẹn ngào tui thân: [Hừ, không muốn biết thì thôi! Sau này ta cũng không nói cho cô biết!]

Tức đến mức rớt mạng.

Không còn bị hệ thống làm ồn nữa, Đường Hoan lại yên tâm thoải mái nằm xuống ngủ tiếp.

Chỉ là cô đầu ngủ, cô được ngủ ngon nhưng lại bỏ lỡ một tin cực kỳ quan trọng!

Chỉ khi biết được tin này là gì, cô đã tức đến mức suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ.

Chuyện Quận chúa Bình an đánh tiểu công tử phủ Quốc công rồi đuổi ra ngoài đã lan nhanh toàn kinh thành. Không ít người cảm khái, Quận chúa Bình An chẳng hề khác hời nhỏ, vẫn vô cùng kiêu ngạo, ngang ngược.

Nay tranh thủ đăng chương mới. Diệp mỗ sẽ cố gắng đăng chương đều để không phải bù chương nữa. Ha ha~

Có ai tò mò "tin xấu" của hệ thống là gì không?

À, bật mí cho mọi người, tên thật của nam chính là Túc Mịch, cái tên này do Hoan Hoan đặt ^^!

Chúc cả nhà buổi tối mát mẻ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 231: Đô đốc, biểu muội có độc (25)

Biết có thăng rành không thành công khai giường oai ở phủ Thụy Vương, sau đó còn dám tán lời đồn khắp nơi, hủy hoại danh dự của con gái mình... Thụy Vương đã làm một việc... không thể gọi là ‘trâu’ bình thường được nữa.

Ông chỉ huy hệ vệ trong phủ nâng một thùng máu chó thật lớn lớn, tạt thẳng vào cổng phủ Hứa Quốc công, đã vậy còn đứng ngoài chửi đồng.

Mọi người sôi nổi cảm khái, có một người cha không phân biệt thị phi như vậy, chẳng trách Quận chúa Bình An lại bướng bỉnh đến mức này.

Thế nhưng, dù thanh danh của Đường Hoan có xấu đến mức nào đi nữa thì cũng không ngăn được những kẻ muốn dựa dẫm vào người có quyền thế. Thanh danh không ra gì thì đã sao, chỉ cần cô vẫn được Thánh thượng và Thái hậu cưng chiều, yêu quý thì cô vẫn là người con dâu, người cháu dâu tốt nhất trong lòng nhiều vị vương công quý tộc.

Biết Hiền Viên Võ bị thương nặng là vì ngăn cản ông bướm vẫy quanh con gái mình, Thụy Vương đã đích thân tới thăm anh, một hộ vệ tận trung, có trách nhiệm như vậy đâu dễ tìm. Ông rất cần người không sợ cường quyền như anh, tránh cho những mặt hàng đưa vạ táo nết bên ngoài bắt mắt con gái của ông đi.

Chi tiết, khi ông tới, Hiền Viên Võ vẫn còn hôn mê, anh không cảm nhận được Thụy Vương điện hạ đã từng thật sự thương thức người tài.

Chỉ Thụy Vương rời khỏi, Đường Hoan mới kinh hãi bỏ từ dưới gầm giường ra. Cô sợ người cha chiều con như mạng này biết con gái rệu của mình đích thân chăm sóc Hiền Viên Võ sẽ lập tức giết chết anh, dù cho vừa rồi ông còn tán thưởng anh.

Đuổi tay sờ trán Hiền Viên Võ, Đường Hoan cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ.

Chàng ngọc này vẫn luôn hôn mê từ lúc bị đánh chảy máu đầu đến giờ.

Advertisement / Quảng cáo

Lúc đầu là sốt cao không lui.

Hiện tại là sốt nhẹ không lui.

Thái y khám xong chỉ nói vết thương của anh không còn vấn đề nữa, còn vì sao anh vẫn chưa chịu tình, đã vậy còn bị sốt mãi thì thật sự là một việc lạ, không chẩn đoán rõ ràng được.

Nhưng tóm lại, không nguy hiểm đến tính mạng.

*

* *

“Hiên Viên Vô chẳng qua chỉ là một con chó mà ta nuôi thôi! Địa vị thấp kém, xuất thân ti tiện, sao ta có thể gả thấp cho anh ta? Thái hậu, cầu người làm chủ cho Bình An, xử tử anh ta!”

“Muốn cùng ta viên phòng, đừng có mơ! Người nhìn lại dáng vẻ của mình mà xem, rõ ràng là một kẻ thô lỗ quê mùa, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga!”

Advertisement / Quảng cáo

“Hiên Viên Vô, vì sao người không chết trên chiến trường, người trở về làm gì?”

“Cho rằng làm Đô đốc Cẩm Y Vệ thì oai lắm à? Từ đầu đến cuối, người chỉ là một con chó săn của phủ Thụy Vương mà thôi! Nếu không có phủ Thụy Vương của ta, người cho rằng người có được ngày hôm nay?”

“Người không vì mình, trời tru đất diệt, Cố Nhược Hoan ta không thể chỉ làm một Quận chúa nhỏ bé được! Nam tử có thể xưng đế, vì sao nữ tử không thể thành vương? Làm việc lớn, người thân nhất cũng có thể giết! Người trung với vua của người, yêu đất nước của người, nếu không gây trở ngại cho ta, ta có thể giữ lại cái mạng cho người! Đáng tiếc, thiên đường có lối, người không vào, địa ngục không cửa, người lại đi!”

“Trung thành và tận tâm, muốn vạch trần phủ Thụy Vương mưu phản, cuối cùng, kết quả của người thế nào, hừm?”

“Ba ngàn người của Hiên Viên gia chôn cùng người, vui không? Trên đường tới Hoàng Tuyền, người đừng quên, giết chết cả nhà người không phải người khác mà chính là người, kẻ trung thành, tận tâm với quân chủ!”

Giọng nói bình thản, cô gái có vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành đứng đó, trên mặt tràn ngập chán ghét và cay độc, nhìn Hiên Viên Vô cứ như nhìn thứ gì đó dơ bẩn.

Trong hôn mê, Hiên Viên Vô cau chặt mày.

Nàng là tiểu Quận chúa nhưng cũng không phải tiểu Quận chúa!

Tiểu Quận chúa không phải người như thế, tiểu Quận chúa không phải người như thế!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 232: Đô đốc, biểu muội có độc (26)

Nằm trên giường, Hiên Viên Vô nhủ chặt mày, biểu cảm cực kỳ đau khổ.

Đường Hoan chỉ có thể bớt chút thời gian để tới trông anh chứ không thể lúc nào cũng ở cạnh anh, dù sao thì cô cũng có một thân thể rách nát, vẫn đừng đi tìm đường chết thì hơn.

Lúc này, Đường Hoan không ở cạnh anh, vì vậy, cô không cảm nhận được sự khác thường của anh.

Khi người đàn ông tỉnh dậy từ trong đau khổ, đôi mắt của anh đen bóng, hủy diệt toàn bộ sự ngây thơ ban đầu, chỉ còn một đôi mắt mang theo máu tanh và sát khí.

Hiên Viên Vô ngồi dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh, quang cảnh vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Anh nhủ nhủ mày, sau đó chậm rãi xuống giường.

.....

Phòng Đường Hoan bị người khề kháng mở cửa sổ, lên vào.

Hệ thống hừ lạnh một tiếng, quyết định không nhắc nhở cô.

Ký chủ rác rưởi không có lương tâm, chính miệng cô nói không muốn nghe, vậy thì nó sẽ không nói cho cô biết!

Đường Hoan nằm ngủ trên giường, cô hồn nhiên không phát hiện có người đã len vào phòng mình.

Thân hình cao lớn, Hiên Viên Vô đứng ở mép giường, bóng anh bao trùm lên người Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Anh lạnh lùng nhìn người đang nằm trên giường, mắt đen ngập tràn sát ý.

Anh chậm chậm vươn tay, bàn tay to lớn xoa xoa cổ Đường Hoan.

Hiên Viên gia bị tru di cứu tộc, hơn ba ngàn mạng người, tất cả đều chôn vùi trong tay người con gái này.

Cô độc ác, tàn nhẫn, cao ngạo, đã tâm bưng bưng!

Hiên Viên Vô không hiểu vì sao mình lại trọng sinh về lúc chưa cưới người con gái này.

Chỉ có điều, sau khi trọng sinh, anh phát hiện, hình như có chỗ nào đó không đúng.

Cách người con gái đối xử với anh không giống đời trước, tuy rằng cô vẫn thích hát hăm sai khiến anh, tuy rằng cô vẫn cao cao tại thượng nhưng không hề mang theo chán ghét, xem thường khi nhìn anh.

Rốt cuộc là do hiện tại cô che giấu quá tốt hay vì nguyên nhân khác?

“Chỉ giết cô thì quá lợi cho cô rồi!”

Bàn tay đặt trên cổ Đường Hoan vuốt ve hồi lâu, cuối cùng, anh nở một nụ cười tàn nhẫn, thì thào nói.

Anh tận mắt nhìn thấy cảnh người của Hiên Viên gia bị chém đầu trước mặt dân chúng, máu chảy thành sông! Anh tận mắt nhìn thấy người thân của mình chết dưới lưỡi đao!

Nếu chỉ giết một cô Quận chúa Bình An, Cố Nhược Hoan thì quá lợi cho cô rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô thu tay về, nháy ra ngoài từ cửa sổ!

Đường Hoan không hề biết mình đã đi dạo ở Quý Môn Quan một vòng. Có điều, cũng may là cô không biết, chứ nếu cô tỉnh dậy, có khi Hiên Viên Vô sẽ làm đến cùng, bóp chết cô tại chỗ mất.

.....

Chẳng biết vì sao mà Đường Hoan cứ cảm thấy kỳ quái khó tả.

Không, nói đúng hơn thì cô cảm thấy Hiên Viên Vô cứ quái quái thế nào ấy.

Tuy rằng anh vẫn giống trước đây, bảo anh đọc sách thì anh vẫn đọc nhưng không hiểu vì sao mà anh cứ nhìn cô chăm chăm.

Có nhiều khi cô ngủ trong lúc anh đọc sách, chờ khi tỉnh dậy sẽ thấy anh đứng lì lì cạnh mình, đôi mắt đen bóng.

Chẳng lẽ bị đánh một trận xong, chàng ngốc này lại càng ngốc hơn rồi?

“Sau này nếu lại gặp kẻ kiêu ngạo như vậy thì không cần đối mặt trực tiếp, hiểu không?” - Đường Hoan nói.

Ánh mắt lóe lóe, sau đó trở về trạng thái ngây ngô, Hiên Viên Vô hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì chàng...” - Ngốc chứ sao! Người trên đời này đều thích bắt nạt kẻ yếu! - “Chàng đừng hỏi nhiều, chỉ cần làm theo lời ta là được. Gặp kẻ nào giống tiểu công tử phú Quốc công thì để ta ra mặt!”

Ông đây đánh cho hấn rụng răng đầy đất

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 233: Đô đốc, biểu muội có độc (27)

“Vô công mà các vị sư phụ trước kia dạy chàng đều khá nặng, ta lại mời thêm vài vị sư phụ am hiểu kinh công tới dạy chàng, sau này, chàng phải chăm chỉ luyện tập hơn.”

Vì muốn mời những nhân vật hiển hách trong giang hồ mà không ít lần, Đường Hoan lên lút sử dụng tên tuổi của phủ Thụy Vương, xem như là lo nghĩ nát óc.

Cô toàn tâm toàn ý giúp anh học binh thư, mời người tới dạy anh võ công, thật sự chỉ vì muốn bồi dưỡng một hộ vệ thôi ư?

Đời trước, cô cũng mời người dạy anh võ công nhưng chỉ tùy tiện tìm.

Hiên Viên Vô không rõ, rốt cuộc thì vấn đề ở chỗ nào.

*

* *

Hết phong thiệp mời này đến phong thiệp mời khác được đưa tới phủ Thụy Vương, hơn phân nửa là thiệp mời của những vị thiên kim tiểu thư trong kinh thành, họ muốn mời Quận chúa Bình An đi ngắm hoa, dạo chơi ngoài thành và du hồ[1].

Du hồ.

Đường Hoan cười một cách không cảm xúc. Nguyên chủ đi du hồ bị người ta đẩy xuống nước, chìm nổi hồi lâu mới được Hiên Viên Vô cứu lên.

Kịch bản kiểu này, cô đã nhìn thấu từ lâu.

Vì thế, cô cự tuyệt toàn bộ!

Dù sao thì thanh danh của cô vốn đã xấu, lần trước còn gây ra chuyện đánh công tử phủ Quốc công, cô có kiêu ngạo cũng là lẽ đương nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng, Thái hậu triệu kiến thì cô không thể cự tuyệt.

[1] Du hồ: ngồi thuyền ngắm hồ.

Thái Hậu trông mong mòn mỏi cả nất, bà sớm muốn triệu kiến cô cháu gái mà mình đặt trên đầu quả tim này rồi, chỉ là sức khỏe của cô luôn không tốt, cho nên chờ cô tĩnh dưỡng một thời gian, bà mới triệu kiến cô.

“Quận chúa, Thái hậu nương nương cố ý dận lão nô tới đón ngài tới kiến giá[2].” - Thái giám bên người Thái hậu cười đầy nịnh nọt.

Đường Hoan tưởng kiến giá là vào thẳng trong cung nên sau khi lên xe, cô bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi. Chờ khi tỉnh dậy, cô mới phát hiện nơi dừng xe không phải cổng cung mà là bên hồ.

Nhìn thấy mặt nước lấp lánh, Đường Hoan đột nhiên trở nên hoảng hốt, hoảng hốt không rõ nguyên do.

“Sao thế Bình An? Tới phía nam vài năm mà lại trở nên sợ nước hả? Sắc mặt muội có vẻ không được tốt lắm đâu!” - Đầy đội kim tử quan, chàng trai trẻ tuổi cười túm tím bước xuống thuyền hoa[3], đi tới trước mặt Đường Hoan.

Đôi mắt đào hoa hẹp dài của gã rất dễ khiến người ta sinh ra cảm tình, nhưng, ý cười lại không tới đáy mắt[4].

Đường Hoan: Con mẹ nó, kỹ nữ tâm cơ, rõ ràng là cực kỳ muốn giết chết tôi!

Cô nhận ra chàng trai trẻ tuổi này chính là tân khí vận chi tử —— Cổ Vũ!

“Chẳng lẽ Thái tử ta ca không biết cơ thể ta vốn yếu ớt à?” - Đường Hoan nhún nhún đáp.

Cơ thể ốm yếu, sau đó té xỉu?

Advertisement / Quảng cáo

Đây cũng là một ý tưởng không tồi.

Đường Hoan biết nguyên chủ có “một kiếp” là đi du hồ bị té xuống nước, hiện tại nhìn thấy nước, cô không khỏi sinh lòng cảnh giác.

“Hoàng tổ nẫu chủ mời tĩnh dưỡng một thời gian mới triệu kiến muội. Nhận được ưu ái như vậy, kể cả Bình An có yếu ớt thì cũng phải xúc lại tinh thần, tới gặp Hoàng tổ mẫu mới đúng.” A, cơ thể yếu ớt mà còn tìm mọi cách để đạt được danh vị Trường công chúa. Hay cho một à đàn bà yếu ớt, xinh đẹp nhưng tâm tư lại ác độc.

Đường Hoan cười lạnh trong lòng, gã này đã bắt đầu muốn làm cô khó xử?

Nếu vậy thì đừng trách cô không khách khí!

“Thái tử ca ca đứng chắn trước mặt Bình An, còn nói nhiều như vậy, chỉ sợ ta tĩnh dưỡng được bao nhiêu thì cũng bị huynh làm hao hết. Ta tới yết kiến Thái hậu nương nương, không phải tới bàn việc nhà với Thái tử ca ca, thỉnh Thái tử ca ca nhường đường cho, đợi ta lên thuyền rồi ôn chuyện tiếp, được không?”

Đường Hoan rơi hất mặt lên đầy kiêu ngạo.

Ánh mắt Cố Thiên Vũ trầm xuống.

Cho người kiêu ngạo một thời gian, chờ xem sau này người sẽ chết thế nào.

[2]kiến giá: thường dùng để chỉ việc tới gặp Hoàng Đế.

[3]thuyền hoa: thuyền trang trí lộng lẫy để cho du khách du hồ.

[4]nụ cười không đạt tới đáy mắt: chỉ nụ cười giả tạo, không thật tâm. Nụ cười thật tâm được nhận ra bởi hai yếu tố: Cơ gò má và cơ vòng mắt. Nếu cố tình cười, nụ cười không thật tâm thì tác động vào cơ gò má, chỉ thật sự cười thì cơ vòng mắt mới cử động.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Đô đốc, biểu muội có độc (28)

Sau khi Đường Hoan lên thuyền, thuyền hoa bắt đầu chậm chậm di chuyển về phía giữa hồ.

Bên bờ, dưới hàng cây dương liễu, một người đàn ông cao lớn lạnh lùng nhìn về phía thuyền hoa,

Đó là Hiến Viên Vô.

Người trong cung triệu kiến Đường Hoan, đương nhiên là Hiến Viên Vô sẽ không được đi theo cô. Anh chỉ có thể chờ cô rời phủ Thụy Vương rồi yên lặng đi theo xe ngựa.

Không biết vì sao, anh cảm thấy cực kì kỳ quái.

Có một số việc không giống ký ức của anh.

Rốt cuộc thì sao lại vậy?

*

* *

Trong thuyền hoa.

Đương kim Thánh thượng và Thái hậu đều có mặt, hoàng tử công chúa được sủng ái cũng tới.

Xem ra là đang cải trang đi tuần tra.

Đường Hoan bắt an đi vào trong thuyền, không dám ngẩng đầu nhìn Hoàng đế và Thái hậu.

Advertisement / Quảng cáo

Đến tận khi Thái hậu vẫy vẫy tay với cô, nói với giọng dịu dàng đầy đau lòng: “Khi còn nhỏ thì nghịch như khi con, mới đi được một thời gian đã không thèm nhận Hoàng tổ mẫu nữa, đúng không?”

Lúc này, Đường Hoan mới rưng rưng nước mắt, nhào tới ôm đầu gối Thái hậu, dịu dàng mềm mỏng gọi một tiếng: “Tổ mẫu!” cứ như đã phải chịu oan ức vô cùng lớn.

“Tổ mẫu, Bình An rất nhớ ngài! Mấy năm nay ở phía nam, ngày nào Bình An cũng chép kinh cầu phúc cho tổ mẫu, chỉ mong sớm được trở lại kinh thành gặp ngài!”

Trong cung, kể cả là hoàng tử được sủng ái nhất, hay kẻ có địa vị cao như Thái tử, khi gặp Thái hậu cũng phải cung kính gọi một tiếng: Hoàng tổ mẫu, chỉ có mình Quận chúa Bình An mới có thể gọi Thái hậu là tổ mẫu như người trong một gia đình bình thường.

Dù dễ thấy, cô được sủng ái đến mức nào.

Hệ thống: [.....]

A, diễn tình! Cô có dám mang kinh thư mình sao chép ra không?

Sao nó có thể gặp phải ký chủ đối trá như vậy nhỉ?

Mặc một bộ trang phục màu đen bằng gấm có họa tiết tường vân[1] thêu chìm, người đàn ông trung niên nhìn thấy Đường Hoan làm nũng bên gối Thái hậu thì ho nhẹ một tiếng, giả vờ không vui, nói: “Xem ra Bình An chỉ nhớ tới Hoàng tổ mẫu, vất người bà phụ[2] là trăm lên chín tầng mây rồi!”

“Cháu nào dám quên Hoàng Thượng bá bá.” - Đường Hoan thu hồi nước mắt, nghiêm trang nói.

“Vậy thì sao cháu chỉ nhắc tới Hoàng tổ mẫu của cháu mà không nhắc tới bà phụ?”

“Mọi người đều nói thánh tâm dễ thay đổi, Hoàng thượng bá bá yêu quý cháu là chuyện của trước đây, chẳng may lần này hồi kinh, Hoàng thượng bá bá có người mới nên quên mất người xưa, cháu chạy tới bên cạnh ngài, chẳng phải sẽ khiến ngài phiền lòng.”

Advertisement / Quảng cáo

Thiếu nữ càng nói càng tủi thân, cuối cùng, hốc mắt cũng bắt đầu đỏ lên.

Đường Hoan cũng cực kỳ tuyệt vọng.

Trong Hoàng thất, nào có ai không phải người tình tường.

Cô phải nỗ lực diễn giống nguyên chủ, cố gắng không để người khác nghi ngờ. Quan trọng nhất là cô phải đối mặt với một khí vận chi tử trọng sinh, nếu không ôm đúi Hoàng đế và Thái hậu thì thật sự không thể thắng nổi.

“Có người mới nên quên mất người xưa…….” - Thấp giọng nhắc lại câu này, sau đó, Cố Sơn Vân vỗ tay cười to - “Đứa nhỏ này, tuy dung mạo có thay đổi một chút nhưng mồm miệng vẫn khéo léo như xưa!”

Thờ ơ chứng kiến tất cả, đáy mắt Cố Vũ càng thêm lạnh lùng.

Ngồi một bên, gãi chậm rãi vuốt ve nhẵn ban chỉ bằng phi thủy trên ngón cái, chọn thời cơ thích hợp, cắn vào một câu: “Một thời gian nữa là Bình An cập kê, có thể bán hôn sự được rồi. Muội muốn tuyển một lang quân như nào?”

“Thái tử ca ca muốn Bình An xuất giá sớm như vậy là vì chán ghét Bình An, chứong mắt Bình An sao?” - Đường Hoan hỏi lại.

Cô thầm cười, cô thích nhất là người khác chán ghét cô, nhìn cô ngứa mắt nhưng vẫn phải nói lời trái lương tâm.

Cố Vũ giật gật khóe miệng: “Sao có thể thế được.”

Rõ ràng là ta hận không thể giết chết người.

[1]tường vãn: đám mây cát tường, mang lại điềm lành.

[2]bá phụ: anh trai của bố.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 235: Đô đốc, biểu muội có độc (29)

“Bạn tốt của bốn cung, đích thứ tử[1] của đại tướng quân Uy Viễn, Tôn Ngụy từng vô tình gặp Bình An một lần, kính thiên vi nhân[2], muốn làm quen với muội. Tôn Ngụy là thư đồng[3] của bốn cung, hồi nhỏ, bốn cung và hắn ở chung với nhau, bản tính của hắn rất tốt……” - Thái tử bình thản nói.

Không đợi gã nói xong, Đường Hoan đã cau mày, hỏi lại: “Thái tử ca ca đang nói tới Tôn Ngụy, kẻ có vô số hồng nhan tri kỷ ở Tàn lâu Sở quán[4], thỉnh thoảng còn tranh Hoa khôi với người ta đến đâu rơi máu chảy ấy hà?”

Đương nhiên Hoàng Đế và Thái hậu không hề biết đến những “sự tích phong lưu” của một tên Tôn Ngụy nhỏ bé, còn vì sao Đường Hoan lại biết thì……

Đương Nhiên là bởi vì tên Tôn Ngụy này chính là kẻ đã hại nguyên chủ.

Nhìn bên ngoài, hắn ta chẳng khác nào một tên ăn chơi trác táng nhưng thật ra hắn ta là một trong những con át chủ bài của Thái tử.

Thái tử không ngờ Đường Hoan lại biết Tôn Ngụy, đã vậy, cô còn dìm Tôn Ngụy xuống dưới bùn lầy!

“Thái tử ca ca, loại người nhân phẩm có vấn đề như vậy, ngài đừng qua lại thường xuyên quá. Ngài là một trứ quân, nếu qua lại với hắn thì chẳng khác nào phụ lòng kỳ vọng của Hoàng thượng bá bá với ngài cả.” - Tô vệ đơn thuần, Đường Hoan nghiêm trang nói.

Thái tử: ……

Gã tức giận đến mức suýt nữa thì bóp nát chiếc nhẫn ban chỉ trên ngón cái.

Gã vốn định nhắc tới chuyện Tôn Ngụy nhất kiến chung tình[5] với Bình An, sau đó tìm cơ hội thích hợp thỉnh Hoàng thượng tứ hôn cho Tôn Ngụy và Bình An. Thứ nhất, Tôn Ngụy là người khôn khéo, giỏi nguy trang, hắn có thể giám sát Bình An và phủ Thụy Vương thay gã. Thứ hai, làm vậy cũng tránh để Hiến Viên Vô roi vào hồ lừa phủ Thụy Vương lần nữa, sau này chỉ cần tiếp xúc gần gũi hơn, chắc chắn anh sẽ là người của gã. Một công đôi việc.

Gã đầu gối, Đường Hoan nói hai ba câu đã đào tung gốc gác của Tôn Ngụy lên, cô còn dùng vẻ mặt vô tội trước mặt gã nữa chứ!

Thái tử hận không thể bóp chết cô!

Advertisement / Quảng cáo

Đã vậy, Hoàng Đế và Thái hậu còn cảm thấy cô nói có lý!

Lập tức, Cố Sơn Văn lạnh lùng hình Thái tử, sắc mặt tỏ rõ vẻ không vui. Thái tử biết, nếu không phải vì còn các hoàng tử khác ở đây, gã sẽ bị ăn một chầu răn dạy.

Vì một cô Quận chúa mà trách mắng Thái tử, việc này cũng chỉ có phụ hoàng của gã mới làm.

“Một tên ăn chơi trác táng như vậy mà cũng dám đòi nhúng chân Bình An, quá hoang đường!” - Cố Sơn Văn lạnh giọng, sau đó ôn tồn, dịu dàng nói với Đường Hoan - “Bình An sắp cập kê, đúng là tới năm phải chọn rể rồi. Nói cho bá phụ, cháu thích con cháu nhà nào, bá phụ tứ hôn cho.”

Người bị ép lấy chồng, Đường Hoan: ……

Cô thầm gửi một vạn câu chửi thề đến Thái tử - kẻ chuyên hớ người.

“Người gọi là lang quân như ý đương nhiên phải đáng ý Bình An. Thân thể của Bình An như vậy, không thể nổi giận, không thể chịu thiệt, cho nên cháu không cần người tốt nhất trên thế gian này, chỉ mong tìm được người đối xử tốt với cháu, nghèo cũng được, giàu cũng được, xấu hay đẹp cũng đều được.”

Nghe vậy, Cố Sơn Văn sờ sờ đỉnh đầu Đường Hoan, cảm khái: “Đứa nhỏ này, cháu thật giống mẫu phi của cháu, tính tình tùy tiện, tương ngang ngang nhưng lại vô cùng thông thấu.”

Thuyền hoa dần dần di chuyển từ trung tâm hồ về bờ, Đường Hoan thở phào nhẹ nhõm, hôm nay có lẽ sẽ không xảy ra chuyện xui gì. May mà cô tốt số, phản ứng lại nhanh nhạy, lần đầu đầu trực tiếp với khí vận chi tử mà không hề rơi xuống thế yếu.

Đường Hoan tự đánh cho mình một dãy 666.

Khi Đường Hoan nâng Thái hậu rời thuyền, theo sau là các hoàng tử, công chúa, thuyền hoa bỗng nhiên bị va vào thứ gì đó và chấn động.

Advertisement / Quảng cáo

Trong nháy mắt, mọi người ngã trái ngã phải, suýt nữa thì Thái hậu cũng ngã quỵ xuống mặt đất…

Đường Hoan nhanh tay lẹ mắt, vội vàng kéo Thái Hậu, nâng bà dậy.

Cô còn chưa kịp phản ứng thì bị ai đó xô mạnh, đẩy xuống lan can thuyền.

Đờ mờ?

Đường Hoan sửng sốt.

Cái đờ mờ!

Khi Đường Hoan phản ứng lại thì đã ngã vào nước rồi.

[1]đích thứ tử: con thứ do vợ cả sinh.

[2]kính thiên vi nhân(惊为天人): khi nhìn thấy thì rất kinh ngạc, cho rằng chỉ có thần tiên mới được như vậy (dung mạo; khả năng)

[3]thư đồng: người theo học cùng thái tử/hoàng tử/công chúa/…

[4]Tàn lâu Sở quán: lầu xanh, chốn ăn chơi

[5]nhất kiến chung tình: vừa gặp đã yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 236: Đô đốc, biểu muội có độc (30)

Chó má!

Mẹ nó!

Tiên sư cả nhà nó...

Tuy rằng Đường Hoan không sợ nước nhưng cơ thể cô quá ốm yếu!

Đột nhiên bị đẩy xuống hồ, cô sặc vài ngụm nước, sau đó bắt đầu choáng váng đầu óc, không ngừng chìm xuống.

“Bình An!”

Thánh thượng và Thái hậu vô cùng nôn nóng, đặc biệt là Hoàng đế, ông tức giận, mắng: “Còn đứng im đấy làm gì! Nhanh xuống cứu người!”

Đứng bên lan can, Thái tử đánh mắt ra hiệu cho một thái giám bên cạnh.

Gã vốn định giữ lại mạng sống cho Bình An, giám sát chặt chẽ phủ Thụy Vương, nhưng, nếu cô chẳng biết phân biệt tốt xấu, không chịu gả cho Tôn Ngụy, vậy thì chết đi!

Nhìn thấy có ai đó rơi xuống nước, hơn nữa còn mang thân phận cao quý, nhiều người bắt đầu vây xem quanh bờ hồ.

Hiển Viên Vô đứng sau đám người, nhìn thiếu nữ đang giãy giụa dưới nước. Động tác của cô càng ngày càng chậm, xem ra, cô sắp không còn sức để chống đỡ. Anh nắm chặt bàn tay rồi buông lỏng, sau đó lại một lần nữa nắm chặt tay lại.

Cuối cùng, anh thật sự không kiềm nén được nữa, nhanh chóng nhảy xuống hồ.

Advertisement / Quảng cáo

Thái giám vừa nẩy còi áo, toan nhảy vào trong nước, ai ngờ lại có người đến trước, thái giám trợn mắt, há hốc mồm, không biết nên phản ứng thế nào.

Thái tử cũng sững sốt trong giây phút, gã không nhìn rõ người nhảy xuống hồ là ai.

“Quận chúa.....”

Sau khi nhảy xuống nước, Hiển Viên Vô nhanh chóng bơi tới bên Đường Hoan, nâng cô lên, ôm vào ngực. Nhìn khuôn mặt cô trắng bệnh, hai mắt nhắm nghiền, ánh mắt anh trở nên phức tạp.

Làm cô chìm hẳn xuống?

Nhân cơ hội giết cô?

Nhưng, trong đầu anh đột nhiên hiện ra nụ cười yêu kiều của cô, cảnh cô muốn anh đọc sách cho cô nghe.

Cuối cùng, Hiển Viên Vô cắn chặt răng, ôm người bơi về phía thuyền hoa.

Trước mắt bàn dân thiên hạ, người đàn ông cao lớn mạnh mẽ, anh hùng cứu mỹ nhân từ trong hồ lên. Nhìn anh vô cùng uy mãnh, so với tướng quân giết địch trên chiến trường, anh còn oai phong hơn nhiều.

Vì thế, bắt đầu có người vỗ tay.

Được cứu, Đường Hoan tạm thời bình yên vô sự. Sau khi chẩn bệnh, Thái y can nhắc mở miệng: “Lần này rơi xuống nước, Quận chúa Bình An vừa bị kinh hách lại bị cảm lạnh, thân thể Quận chúa vốn đã yếu ớt nên cần phải nghỉ ngơi cẩn thận, nếu không, có lẽ sẽ để lại di chứng.”

Advertisement / Quảng cáo

Vừa nãy, thuyền hoa bị chấn động là vì có người lái dò chẳng may đụng vào đuôi thuyền.

Thái hậu vô cùng đau lòng: “Đứa nhỏ Bình An này thấy ai già sắp ngã nên đã cố gắng đỡ ai già lên, bản thân lại rơi xuống hồ. Thân thể vốn đã yếu yếu đuối đuối còn muốn bảo vệ ai già làm gì cơ chứ!”

Thái tử nhắm mắt, hít sâu một hơi.

Gã cực kỳ ảo não.

Khi nhìn thấy người cứu Đường Hoan là ai thì gã bắt đầu trở nên chán nản rồi.

Rõ ràng gã đã tính kế kỹ lưỡng, còn chuẩn bị hai phương án, một là để Đường Hoan gả cho Tôn Ngụy, hai là giết chết cô.

Ai ngờ, chuyện lại xảy ra y chang đời trước.

Cố Vũ tức đến mức muốn hộc máu!

...

Quý bên trong thuyền hoa, quần áo ướt đẫm, Hiển Viên Vô cúi đầu, không để ai thấy được sắc mặt của mình.

“Thứ tử nhà Trung Dũng Hầu?” - Cố Sơn Vân cau mày, chậm chậm lắc đầu.

Thái giám đứng phía sau ông sợ hãi nhưng lại không thể không nói: “Vâng, tên này còn bị sốt cao đến mức hồng đầu óc.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 237: Đô đốc, biểu muội có độc (31)

Sau khi biết rõ lai lịch của Hiển Viên Vô, sắc mặt Cố Sơn Vân trở nên vô cùng khó coi.

Ông cau mày, thờ dài một hơi.

Trước mắt bao người, cứu mạng Bình An, cũng hủy hoại danh dự của Bình An.

Nếu là công tử thế gia, ông từ hôn cũng được.

Nhưng, Hiền Viên Võ chỉ là thứ tử, hôn nữa, anh còn...

Cổ Sơn Vân nói thân phận của Hiền Viên Võ cho Thái Hậu, lập tức, trong mắt Thái hậu lóe lên một tia sát ý, vân đạm phong khinh[1], bà nói: “Chuyện này rất dễ giải quyết.”

“Ý mẫu hậu là...”

“Hắn ta hủy hoại danh dự của Bình An, dù thế nào thì Bình An cũng không thể gả cho một người như hắn, vậy thì, ban chết đi.”

Từ trước đến giờ, Hoàng thất khổng chế sinh mạng của người khác, họ đầu bận tâm đến tính mạng của một người bình thường.

Quỳ dưới sàn thuyền, Hiền Viên Võ rũ đầu. Anh sớm đã biết kết quả rồi.

Chuyện đời trước, anh nhớ vô cùng rõ ràng. Sau khi Cổ Nhục Hoan tỉnh dậy, biết danh dự của mình bị hủy thì đã chạy tới, rút trăm cái từ trên đầu xuống, đâm vào tay anh, kêu gào phải xử tử anh.

Là phụ thân anh, Trung Dũng Hầu cầu xin Thánh thượng và Thái hậu, đồng thời, ông cũng đập đầu trước cửa phủ Thụy Vương mới có thể giữ được tính mạng của anh. Không biết phụ nhân anh nói gì với Thụy Vương mà có thể khiến Cổ Nhục Hoan gả cho anh.

Advertisement / Quảng cáo

A, người trong Hoàng thất!

Khi có giá trị thì coi như trân bảo, không còn giá trị thì chẳng khác gì cỏ rác.

Cổ Sơn Vân tỏ vẻ tán đồng với Thái Hậu, ông cũng định làm thế.

Ban chết cho một thứ tử không được sủng ái của phủ Trung Dũng Hầu, sau đó lại ban ân, Trung Dũng Hầu cũng sẽ không dễ dàng oán trách gì ông.

“Dù sao cũng là ân nhân cứu mạng của Bình An, chờ Bình An tỉnh lại rồi hỏi ý kiến con bé.”

Lần này, hai bà câu đã quyết định sống chết của Hiền Viên Võ. Nếu Đường Hoan tỉnh dậy, muốn giết anh, chắc, không phải nghi ngờ, anh nhất định phải chết.

[1] vân đạm phong khinh: nhẹ như gió mây

Trong lúc Đường Hoan hôn mê, Thụy Vương và Thụy Vương phi đã biết con gái bảo bối của mình rơi xuống nước, hai người vội vàng đi tới thuyền hoa...

Trong lúc vợ chồng Thụy Vương lên đường, Đường Hoan chậm chậm tỉnh lại.

Cô vừa tỉnh, Thái hậu đã liền từ hỏi: “Bình An, cháu sao rồi?”

Đường Hoan lắc lắc đầu: “Tổ mẫu, cháu không sao ạ.”

“Đứa nhỏ này, thân thể đã yếu ớt còn che chở tổ mẫu!” - Mang theo vài phần oán tránh, Thái hậu nói.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan thầm nghĩ: Mẹ nó, nếu tôi không đỡ bà, hiện tại chắc bà đã hỏi tội tôi rồi.

Nhưng ngoài miệng, cô lại nói: “Thân thể của tổ mẫu vô cùng quý giá[2], đương nhiên Bình An phải bảo vệ tổ mẫu rồi!”

“Bình An, tuy người này cứu cháu nhưng cũng hủy hoại danh dự của cháu trước mắt bàn dân thiên hạ. Ý cháu thế nào, giết hay là...?” - Thái hậu chậm rãi hỏi.

Đường Hoan nhìn theo tầm mắt của bà, người cứu cô, trừ chàng ngốc to con Hiền Viên Võ thì còn có thể là ai?

Cái đầu!

Mẹ nó, vòng đi vòng lại, cô có cần thận cỡ nào cũng vẫn phải đi theo cốt truyện mà Thiên Đạo sắp xếp.

“Cháu yên tâm, chẳng qua chỉ là thứ tử của Trung Dũng Hầu mà thôi, nếu giết hắn thì sau này không phải lo nữa rồi.”

Thấy Đường Hoan sững sốt, Thái Hậu còn tưởng cô lo lắng, vì thế, bà đã mở miệng trấn an.”

Thật ra Đường Hoan đang thầm khóc.

Huhu, cô thà rằng bị chết đuối rồi đổi thế giới khác còn hơn, độ khó của thế giới này cao quá!

“Đương nhiên là phải giết hắn!”

Sải bước vào trong thuyền hoa, vô cùng tức giận, Thụy Vương nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 238: Đô đốc, biểu muội có độc (32)

Đường Hoan thầm rơi lệ.

Vì sao không để cô chết đuối?

“Hoàng huynh, thần đệ chỉ có một cô con gái, thần đệ coi con bé như châu như bảo! Không thể để con bé gả cho một kẻ...” - Nhìn chàng ngốc to con quỳ trên sàn thuyền, Thụy Vương không biết nên dùng từ gì để hình dung anh. Ông chỉ có thể vung ống tay áo - “Dù sao cũng không thể để Bình An gả cho một kẻ như vậy!”

Đường Hoan: “.....”

Người còn nhớ mình từng rất tán thưởng “kẻ như vậy” vì anh đã giúp con gái người chặn ong, chặn bướm không?

Trong mắt Hiền Viên Võ hiện lên sự trào phúng.

Quả nhiên, khi anh là một tên ngốc, tất cả mọi người đều coi anh thành bùn lầy dưới mặt đất.

Đời trước, anh biết tất cả mọi người đều coi thường mình nên đã không màng sống chết, chém giết trên chiến trường, ép mình phải học từng chữ, từng chữ một, chỉ vì muốn bọn họ có thể tươi cười.

Hiện tại nghĩ lại, thật là...

Buồn cười.

Kẻ nghiệt chính là kẻ nghiệt, mặc dù dùng mạng sống đổi lấy quân công cũng chẳng ai coi trọng.

Hiên Viên Vô ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen trong sạch nhìn thẳng vào Đường Hoan, ngơ ngác hỏi lên: “Quận chúa.”

Chàng nghiệt này cứ như không cảm nhận được sát ý của mọi người xung quanh, nhìn chăm chăm Đường Hoan, trông mắt chỉ có mỗi bóng hình cô.

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô thật sự muốn xem xem cô sẽ làm thế nào.

Mắt kiên nhẫn, Thụy Vương thúc giục: “Nhanh kéo hắn xuống, trực tiếp ban chết!”

Con gái của ông là thiếu nữ kiều quý nhất, tuyệt đối không thể để cô gả cho kẻ vô dụng này được!

Thái giám nhìn Hoàng Đế. Cố Sơn Vân hơi gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Thấy vậy, Đường Hoan gần như là lăn từ trên giường xuống.

“Không được, không được giết!” - Cô nói như chém đinh chặt sắt.

Thụy Vương phi vội vàng đỡ con gái bảo bối của mình nhưng cô lại giẫy dụa, tránh khỏi bà.

Đường Hoan chắn trước mặt Hiên Viên Vô, đẩy tay thái giám ra, không cho phép ai mang anh đi.

Nhìn thấy cảnh này, Thụy Vương há hốc miệng. Ông tưởng rằng con gái ruột của mình quá mềm lòng nên không nỡ giết anh.

Vì thế, ông tận tình khuyên bảo: “Bình An, con gái ngoan của ta, bây giờ không phải lúc có thể tùy hứng. Nếu không giết tên nghiệt này thì con phải gả cho hắn đấy! Gả cho một kẻ như vậy, con nguyện ý ư? Chắc chắn là con sẽ không muốn, đúng không? Cho nên, phải giết hắn!”

Sau khi giết, lấy cớ nói rằng anh chết bất đắc kỳ tử!

Như vậy, thanh danh của Bình An cũng coi như được bảo toàn.

Advertisement / Quảng cáo

“Con nguyện ý!”

Cái... cái gì?

Thụy Vương sững sờ.

“Con nguyện ý gả cho chàng ấy, mặc kệ chàng ấy là người thế nào.” - Đường Hoan mặc đồ mỏng manh, tóc vẫn còn ướt nên cơ thể cô hơi run run.

Hiên Viên Vô kinh ngạc, suýt nữa thì không khống chế được biểu cảm của mình.

Sao cô lại...

“Không được! Ta không đồng ý!”

Sau giây phút sững sờ, Thụy Vương gằn giọng quát lên, ông gần như là nổi trận lôi đình!

Con gái của ông vừa nói gì?

Ấy vậy mà cô đồng ý gả cho một kẻ...

Chúng kiến cô như vậy, Hoàng Đế và Thái Hậu cũng bất ngờ.

“Chàng ấy cứu con, con gả cho chàng ấy là việc đương nhiên!” - Thái độ của Đường Hoan cũng vô cùng cứng rắn, cô nắm chặt tay Hiên Viên Vô - “Phụ Vương, ngài không đồng ý cũng phải đồng ý!”

“Hoan Nhi, tuy rằng hắn ta cứu mạng con nhưng con cũng không thể lấy chuyện chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa như vậy được!” - Thụy Vương phi khuyên can - “Sao con có thể làm việc lỗ mãng như vậy! Con gả cho hắn ta thì sao có thể hạnh phúc!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 239: Đô đốc, biểu muội có độc (33)

“Con thích chàng ấy, vì sao gả cho chàng ấy lại không hạnh phúc cơ chứ? Khi còn ở bên ngoài, con và Hiên Viên Vô đã tự đính ước với nhau! Nếu mọi người khăng khăng muốn giết anh, hôm nay, con sẽ nhảy xuống hồ tự vẫn!” - Đường Hoan vô cùng quyết tuyệt.

Vốn bị hoảng sợ và cảm lạnh, lại quý quá lâu, còn kích động như vậy nên Đường Hoan suýt nữa thì không chống đỡ được, trực tiếp ngã vào lòng Hiên Viên Vô, vừa ho khan, vừa thở gấp.

Thụy Vương tức đến mức cả người run rẩy.

Hãy cho lão thất phu Trung Dũng Hầu, ta chỉ có một cô con gái yêu kiều, thế mà lão lại để mặc cho thằng con nghiệt nghiệt của mình tới hại đời con bé!

Hiên Viên Vô không ngờ cô lại mặc kệ thanh danh của mình, nói rằng đã tự đính ước với anh, càng không ngờ, cô lại hành động kiên quyết như thế.

Cô dựa vào lòng anh, ho khan không ngừng.

Anh chỉ có thể vụng về vỗ vỗ lưng cho cô, giúp cô thở dễ hơn. Trong lòng, anh không ngừng dao động. Cố Nhượng Hoan, Quận chúa Bình An, rốt cuộc thì cô muốn làm gì?

Cuối cùng, vợ chồng Thụy Vương đau lòng con gái, quyết định tạm thời không nói nhiều nữa, mang cô về nhà tĩnh dưỡng rồi tính sau.

Tự đính ước?

Thái tử nắm chặt nhẫn ban chỉ trên ngón cái, cau chặt mày.

Gã bắt đầu không nhìn rõ phương hướng.

Chuyện này không giống dự đoán của gã.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Sau khi trở về phủ Thụy Vương, Đường Hoan được đưa về sân viện của mình.

Lý thái y vội vàng tới bắt mạch, kê thuốc.

“Thân thể của Quận chúa vốn đã được tinh dưỡng khá tốt, nhưng lần này rơi xuống nước, bị hoảng sợ lại nhiễm lạnh, sợ là bao nhiêu công sức tinh dưỡng trong thời gian này đều thành công cốc, cần phải tinh dưỡng lại từ đầu.”

Trong mơ mơ màng màng, Đường Hoan nghe thấy Lý thái y nói chuyện với Thụy Vương phi.

“Mẫu phi, Hiến Viên Vô đâu rồi?” - Đường Hoan ho khan, hỏi.

“Hắn cứu con từ trong hồ lên, cả người ướt nhèm, đương nhiên phải đi thay quần áo.” - Thụy Vương dịu dàng nói.

Chỉ là, ánh mắt bà lại vô cùng âm trầm.

...

Hiến Viên Vô bước sau Thụy Vương.

“Người đi theo ta.” - Càng nhìn, Thụy Vương càng cảm thấy chương mắt tên ngọc to con này.

Đơn giản, ngộ nghệ lại dần dần, nào xứng với Bình an!

Advertisement / Quảng cáo

Hiến Viên Vô rũ mắt đi theo Thụy Vương, sau khi vào trong sân, Thụy Vương ra hiệu cho thị vệ xung quanh.”

Đột nhiên, cửa lớn bị đóng lại.

Sau khi cửa lớn son son đóng hoàn toàn, bầu không khí trong sân trở nên âm trầm.

Tới tờ mờ sáng ra ngoài sân, Thụy Vương ngồi lên, lạnh lùng nhìn chăm chăm Hiến Viên Vô, sau đó, ông phẩy phẩy ngón tay: “Đánh chết!”

Đỉnh ước với Bình An?

A, không biết tự lượng sức mình.

Vừa này Bình An khăng khăng che chở tên ngọc này, ông lo cho cơ thể ốm yếu của cô nên mới không đánh chết tên ngọc này trước mặt cô. Hiện tại không có Bình An, ông phải nhanh chóng giết chết anh, sau này, anh cũng không thể ‘gây họa’ Bình An nữa!

Lập tức, Hiến Viên Vô trở nên cảnh giác. Hiển nhiên, Thụy Vương chưa muốn buông tha anh!

Thụy Vương sử dụng ám vệ, trong Hoàng thất, họ là những thị vệ có võ công vô cùng cao cường! Hơn nữa, ông không chỉ sử dụng một, hai ám vệ mà là cả tiểu đội!

Hiến Viên Vô ngẩng ngẩng nhìn Thụy Vương, bướng bỉnh nói: “Ta muốn gặp Quận chúa, Quận chúa nói sẽ không để ta chết!”

Anh không lên tiếng còn đỡ, anh vừa nói xong lời này, Thụy Vương càng thêm tức giận hơn: “Còn đứng ngây ra đấy làm gì, động thủ cho ta!” - Phải nhanh chóng đánh chết tên ngọc gây tai họa này, chặt đứt suy nghĩ của Bình An!

Hai nắm đấm khó địch nổi bốn tay, Hiến Viên Vô đấu với những ám vệ được huấn luyện hàng năm từ trong máu tanh, đối phương dựa vào những chiêu thức khiến người khác khó lòng phòng bị, còn phối hợp với nhau cực cừ ăn ý...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 240: Đô đốc, biểu muội có độc (34)

[Nếu cô còn tiếp tục ngủ thì Hiến Viên Vô sẽ bị đánh chết.]

Khi Đường Hoan đang mê man nằm trên giường thì hệ thống rác rưởi đột ngột xống ra.

Không phải nó muốn giúp Đường Hoan, nó chỉ đau lòng boss phản diện mà thôi!

“Cái gì?”

Đường Hoan cảm thấy cả người đầy mồ hôi, đầu óc cũng nặng trĩch, không rõ ràng, có lẽ, di chứng bị rơi xuống nước bấy giờ mới phát tác.

[Còn không phải vì cô sao, hồng nhan họa thủy, bây giờ, từ Hoàng Đế đến Thái hậu, từ Thụy Vương tới Thụy Vương phi đều muốn giết chết Hiến Viên Vô, Thụy Vương đã nhanh chóng ra tay trước, nếu cô còn tiếp tục lè mè, Hiến Viên Vô sẽ chết!]

Cái đầu?

Cái đầu!

Đáng sợ vậy sao?

Đường Hoan nào còn tâm trí nằm nghỉ ngơi. Cô tùy tiện khoác thêm một bộ quần áo, nhảy xuống giường, chạy vọt ra ngoài. Thụy Vương phi giật mình kinh hãi, vội vàng ngăn cô lại.

“Hoan Nhi, con làm gì vậy?”

“Không phải con muốn làm gì, mà là mấy người muốn làm gì Hiến Viên Vô?”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cắn đầu lưỡi, đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn một chút. Sau đó, cô lạnh lùng gầm nhẹ, giống như một con mèo hoang đang nổi giận.

“Mấy người ghét bỏ chàng ấy nên hiện tại muốn giết chết chàng ấy đúng không?”

Mắt Thụy Vương phi hơi lóe lên: “Ngăn Quận chúa lại, đỡ con bé lên giường nghỉ ngơi!”

Bà cũng không muốn giết thứ tử của anh mình, nhưng, chuyện lần này liên quan đến chung thân đại sự của con gái, bà đánh phải độc ác!

“Ta xem hôm nay ai dám can ta!” - Đường Hoan rút trăm cái từ trên đầu xuống, đặt vào cổ, về mặt sắc bén.

Cô không ngờ mình có ngày mình phải trình diễn tiết mục máu chó này!

Hệ thống rác rưởi chuyên hỏ người, tiết tháo của cô cũng rơi hết rồi!

Cùng lúc đó.

Ám vệ được bồi dưỡng ti mi cho hậu duệ Hoàng tộc của Thụy Vương phối hợp chặt chẽ với nhau, tuy rằng Hiền Viên Vô dùng mãnh nhưng cũng khó đánh lại.

Cuối cùng, hai năm đêm khó địch nổi bốn tay, anh bị khống chế, ấn mạnh xuống đất. Ám vệ cũng không tốt hơn là bao, một đám người toàn thân bầm tím, bị thương không nhẹ.

Thụy Vương đã sớm không còn kiên nhẫn. Thấy hiền Viên Vô bị khống chế, ông lập tức ra lệnh: “Đánh chết mới thôi!”

Nhìn thấy tên ngọc này vô công cao cường, ông càng thêm tức hơn, tức đến mức dạ dày cũng đau.

Advertisement / Quảng cáo

Thụy Vương vốn có chút tán thương anh, nhưng, nhờ tới tên ngọc này biết vô là do Bình An mới người có danh tiếng tới đây, ông lại thấy ghen cả hòng.

Hiền Viên Vô cụp mắt, con người lớn lên sự hưng ác, nam hiểm. Nếu không phải bất đắc dĩ, anh cũng chẳng muốn bại lộ bản lĩnh thật của mình, biết ẩn giấu mới có thể chiếm được tiên cơ[1].

Nhưng, Thụy Vương khinh người thái quá rồi.

Nếu thật sự không được, anh sẽ giết chết những ám vệ này, chạy ra khỏi phủ Thụy Vương, ai làm gì được anh?

Nghĩ vậy, Hiền Viên Vô liếc nhìn đoàn đao giấu trong giày, tay hơi nắm lại.

Gậy gộc không ngừng rơi xuống cơ thể anh, kẻ cả người cứng rần, có ý chí kiên cường cũng đầu chống đỡ nổi, rất nhanh sau đó, khước mũi Hiền Viên Vô bắt đầu chảy ra một vệt máu tươi.

Anh không thể nhịn được nữa, toan rút đoàn đao trong giày ra thì bất chợt vang lên tiếng người đập cửa.

Thụy Vương ra hiệu cho tùy tùng ra mở cửa.

Mặc trung y[2] màu trắng, đầu tóc tán loạn, đi chân trần, Đường Hoan vọt vào bên trong.

Ầm thanh gậy gộc đánh vào cơ thể người nghe rất khó chịu, khiến người ta cũng phải cảm thấy đau đớn, run sợ theo.

[1]có được tiên cơ: ở thời điểm then chốt, có được thời cơ/cơ hội... quyết định tương lai.

[2]trung y: quần áo mặc bên trong, màu trắng, tương đương với quần áo lót của mình đây bây giờ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 241: Đô đốc, biểu muội có độc (35)

Theo bản năng, Đường Hoan nhào tới che cho Hiền Viên Vô.

Ám vệ đầu ngờ cô Quận chúa yếu ớt này lại chẳng nói chẳng rằng, bỏ nhào lên người Hiền Viên Vô cơ chứ! Trong lúc nhất thời, ám vệ không kịp thu tay, đánh thẳng xuống.

Đường Hoan:

Đau chết mất!

Đau đến nỗi tinh thần cũng phải phân liệt!

“Bình An!” - Thụy Vương nào nghĩ tới con gái mình sẽ ngộ thương.

Ông gần như là nhảy dựng lên, đầy hoảng hốt.

Khi Đường Hoan ngã xuống, Hiền Viên Vô nhanh chóng ôm chặt cô vào lòng.

“Quân chúa!”

Đường Hoan đau tới mức mặt mũi tái nhợt, toàn thân run rẩy. Khó khăn lắm, cô mới run run nói ra một câu: “Hiền Viên Vô... Đau quá!”

Hiền Viên Vô nào còn nghĩ được nhiều nữa, anh ôm cô lên, chạy về phía sân viện của cô.

Advertisement / Quảng cáo

Tay anh không ngừng run rẩy.

Anh nhớ tới mấy năm trước, khi tiểu Quận chúa mới tới Hiền Viên gia. Lúc đó, cô chẳng khác nào một con thú nhỏ mới sinh, gió thổi qua cũng có thể khiến cô lung lay, hết cảnh liêu trong gió, nhỏ bé, lại đáng thương. Mấy năm trôi qua, sức khỏe của cô đã được điều dưỡng tốt hơn một chút, nhưng, anh đầu ngờ, cô sẽ hứng trọn một đòn như thế. Hơn nữa, còn chịu đòn trong lúc đang bị bệnh!

Đám ám vệ đó đánh mạnh thế nào, anh là người rõ hơn ai hết.

Thụy Vương phi vội vàng chạy theo con gái mình, còn chưa đi vào bên trong đã thấy Hiền Viên Vô vọt ra như một con gió lốc, chạy về phía sân viện của bình An.

“Gọi thái y! Mau gọi thái y!”

Nha hoàn, bá vú còn chưa kịp phản ứng, Hiền Viên Vô đã quát lớn.

Anh đặt Đường Hoan lên giường, Đường Hoan đau đến mức thờ đốc.

Cô vừa lành trọn một gãy ngang lưng, giờ còn nằm xuống, đau chết mất!

“Đồ ngọc...” - Giọng khàn khàn, cô mắng một tiếng, mềm như bông, chẳng có chút ‘sát thương’ nào cả.

Hiền Viên Vô ngồi bên mép giường, đỡ cô vào lòng, cẩn thận không chạm vào nơi cô bị đánh trúng.

“Quận chúa, ngoan, không đau!”

Advertisement / Quảng cáo

Đường đường là một người đàn ông cao tám thước, nhưng, anh không biết phải che chở tiểu quận chúa yếu ớt trong lòng thế nào, chỉ có thể cứng ngắc, ôm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt ve đầu cô, như thể làm thế là có thể khiến cơn đau của cô dịu đi vậy.

Từ khi tình dậy sau cơn sốt cao, Hiên Viên Vô đã nghĩ ra vô số cách để đẩy phủ Thụy Vương vào chỗ chết, khiến kẻ dối trước mưu quyền oán hận, hại cha con anh thân bại danh liệt, phải trắng tay!

Anh toan tính, cũng chậm chậm thực hiện kế hoạch của mình. Thế nhưng, đối mặt với tình huống này, anh vẫn là một kẻ ngốc nghếch chỉ biết luống cuống tay chân, nóng ruột nóng gan, chẳng biết nên làm thế nào cho phải.

Anh trải qua vô số những màn giết chóc đầy máu tanh, cũng chứng kiến vô số những cánh tay đứt, chân đứt đoạn, nhưng, chỉ có tình cảnh hiện tại là khiến anh luống cuống.

“Ta cảm thấy mình không chống đỡ nổi nữa...” - Đường Hoan đau đến mức sắp ngất.

Hiên Viên Vô lại hiểu nhầm ý của cô, hoảng loạn lắc đầu: “Không, không,.....”

“Chàng nghe ta nói, hiện tại, ta nắm tay chàng, lát nữa nếu ta ngất xỉu, chàng phải nắm chặt tay ra, không cho người khác mang chàng đi, hiểu không?”

Cô ăn một gậy như vậy mà vẫn không thể giữ được tính mạng của chàng ngốc này thì chàng phải chịu thiệt lớn à?

Đường Hoan đau thể ngờ được, trở ngại lớn nhất trong thế giới này không phải khi vận chỉ từ trọng sinh mà là cha mẹ ruột của mình.

Tự nhiên Diệp mở nhỏ tới cánh Phó Liệt ôm Đường Hoan ở cuối thế giới thứ nhất, aizz...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Đô đốc, biểu muội có độc (36)

Biết thuộc hạ của Thụy Vương đánh Đường Hoan một gậy, suýt nữa thì Thụy Vương phi đã cào nát mặt Thụy Vương.

May mà đúng lúc đó, Trung Dũng Hầu biết được chuyện Quận chúa Bình An rơi xuống nước, thứ từ nhà mình làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhanh chóng hiểu được mấu chốt trong đó, ông ta vội vàng chạy tới phủ Thụy Vương.

Thụy Vương trầm mặt, sai tôi tớ ra đón Trung Dũng Hầu tới thư phòng của mình.

Trong thư phòng, đối mặt với người anh vợ này, Thụy Vương tức đến mức ném cả nghiên mực, lập tức bật chế độ mắng người: “Lão thất phu nhà ông, bốn vương đưa con gái về bên ngoại tình dưỡng, ông không nhìn xem đứa con này của ông là cái mặt hàng đưa vạ tào nết gì, ấy thế mà lại để nó quyền rũ Bình An của ta!”

Nghe vậy, Trung Dũng Hầu cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng ông ta cũng không tức giận, trái lại, còn khiêm tốn cúi đầu, cẩn thận khuyên bảo. Vì thế, hòa khí của Thụy Vương dần dần nhỏ đi, trong thư phòng cũng không phát ra những tiếng mắng và âm thanh lớn nữa.

Còn hai người đã nói gì trong thư phòng thì không ai hay biết.

Chi biết, sau khi Trung Dũng Hầu rời khỏi, Thụy Vương đã ngồi trong thư phòng cả một buổi chiều. Tôi tận chạng vạng, ông mới ra ngoài.

Lúc đó, sắc mặt của ông vô cùng khó coi.

...

Khi bắt mạch cho Đường Hoan, tâm trí Thái y gần như là sụp đổ.

Số cô quận chúa nhỏ này cũng thật nhiều chống gai. Cơ thể vốn đã yếu ớt còn liên tiếp gặp chuyện, hoặc là rơi xuống nước, không thì lại bị đánh. Nếu còn tiếp tục như vậy thì ngay cả Thái Thượng Lão Quân cũng không giữ được mạng sống cho cô!

Advertisement / Quảng cáo

“Người còn ở đây làm gì?”

Nhìn Thấy Hiên Viên Vô ôm con gái mình trong ngực, Thụy Vương phi tức đến mức run rẩy, hận không thể ném anh thẳng ra khỏi phủ.

Hiên Viên Vô cố chấp nói: “Lung Quận chúa bị thương, không thể nằm.”

“Vậy cũng không cần người ở lại nơi này!” - Thụy Vương phi giận giữ quát lớn.

“Con muốn chàng ấy ở đây thì chàng ấy phải ở lại đây, không được đi bất cứ đâu cả, con xem, ai còn dám động tới chàng ấy!”

Đường Hoan nắm chặt tay Hiên Viên Vô, nắm cô lộ rõ vẻ mệt mỏi, không có lấy một chút sức sống nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên quyết.

“Bắt đầu từ bây giờ, chàng ấy không được rời con nửa bước. Nếu chàng ấy xảy ra chuyện gì thì cũng đừng trách con làm ra việc bất thường!”

Thấy cô con gái mà mình yêu thương bị bệnh nhưng vẫn che chở tên ngốc này, Thụy Vương phi tức đến mức phát áo bô đi.

Thụy Vương phi rời đi, Đường Hoan cũng không chống đỡ nổi nữa, thều thào nói: “Ta ngủ một lát, nhớ kỹ những lời ta vừa nói với chàng.”

Hiên Viên Vô gật gật đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Chờ Đường Hoan hoàn toàn say giấc, Hiên Viên Vô lại nhìn cô chăm chăm, con người đen bóng trở nên sâu hun hút.

Vì sao cô lại che chở anh như vậy?

Vì sao cô lại nặc kệ lời nói của tất cả mọi người mà gả cho anh?

Hiên Viên Vô cau chặt mày.

Tất cả những việc xảy ra hôm nay hoàn toàn chẳng hề giống đời trước.

Nguyên nhân vì sao thì anh vẫn chưa đoán ra.

Ngón tay thoắt rap vuốt ve khuôn mặt Đường Hoan, ánh mắt anh trở nên u ám, bàn tay chậm chậm di chuyển về phía cổ cô nhưng cuối cùng, anh lại không làm gì.

Tạm thời quan sát đã, xem xem rốt cuộc thì cô muốn chơi thế nào.

Sống hai đời khiến người đàn ông vốn chân chất này trở nên đa nghi, cẩn thận hơn. Vì thế, rất nhiều chuyện đơn giản, anh lại không nhìn thấu, dễ bị lừa gạt.

Rất nhiều vấn đề không thể nghĩ quá nhiều, càng nghĩ sâu xa thì càng dễ dàng đi sai hướng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 243: Đô đốc, biểu muội có độc (37)

Từ sau khi Đường Hoan dùng tính mạng ép buộc, Thụy Vương và Thụy Vương phi cũng không dám làm gì Hiến Viên Vô nữa.

Ông bà sợ chẳng may làm quá càng sẽ hại luôn con gái bảo bối nhà mình, hai người không hề muốn chứng kiến cảnh đó chút nào. Hơn nữa, là người trong Hoàng thất thì không bao giờ thiếu âm mưu. Hiện tại Bình An đang bị ma xui quỷ khiến nên muốn diệt trừ Hiến Viên Vô thì phải từ từ, tính toán kỹ lưỡng, không thể nóng vội.

Nhưng, cứ bước vào trong sân viện của con gái là lại nhìn thấy tên ngốc to con kia, vợ chồng Thụy Vương cảm thấy vô cùng tức ngực, sau đó, hai người không tới viện của Đường Hoan nữa, chỉ hỏi tình hình của cô qua thái y.

Mấy năm nay ở phía nam, Đường Hoan đã tính toán trước, chăm sóc cơ thể cẩn thận, chứ nếu vẫn là cơ thể gầy yếu trước đây, sau khi bị hành như vậy thì chắc chắn đã hương tiêu ngọc vãn từ lâu rồi.

Mấy năm luyện Thái Cực quyền ở phía nam, cơ thể cô tốt hơn trước rất nhiều, cho nên sau hai lần gặp nạn này, cô cũng không hoàn toàn “sụp đổ”.

Hàng ngày, vào buổi trưa, Hiến Viên Vô đều mua một con vịt quay nhỏ ở Lục Cẩm Ký cho Đường Hoan. Đường Hoan là người rất dễ thỏa mãn, cô cảm thấy nếu ngày nào cũng có vịt quay để ăn thì cứ sống những ngày tháng ăn no chờ chết thế này cũng được.

Hôm nay, như bao ngày khác, Hiến Viên Vô ra khỏi phủ Thụy Vương, tới Lục Cẩm ký.

Vẫn luôn offline, hệ thống “xác chết vùng dậy”.

[Mary Sue, dạo này khỏe không?]

Vừa xuất hiện, hệ thống đã nói với giọng như muốn gây chuyện. Hiển nhiên, lần trước bị Đường Hoan mắng, nó vẫn luôn ghen trong lòng, không có chỗ phát ra.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan hừ lạnh đầy khinh miệt.

Một ký chủ rác rưởi, một hệ thống rác rưởi, hai người đều nhìn nhau bằng ánh mắt coi thường.

Thấy Đường Hoan không để ý tới mình, hệ thống bùng nổ.

Ghê gớm nhỉ, nó đã chủ động bắt chuyện rồi còn không thèm chú ý tới nó!

Ký chủ không thân thiện như vậy thì được cái tích sự gì!

[Ký chủ rác rưởi, cô có cảm thấy mình giống Vương Bảo Xuyên, chịu khổ mười tám năm không? Vì boss phản diện mà chống đối cha mẹ, mỹ nhân chán cho anh hùng khỏi gây gộc, cô cảm thấy quang hoàn Mary Sue bảy màu của mình sáng đến nỗi không thể áp được rồi, đúng không?]

Bị box, hệ thống bắt đầu dùng skill niệm pháp level max. Tới nha, cũng gây thương tổn cho nhau nha!

[Làm những việc của nữ chính thì cho rằng mình thật sự là Mary Sue, ta nói cho cô biết, không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có! Số cô chính là số bia đỡ đạn, không cần làm những chuyện vô nghĩa!]

Tới, làm đau nhau đi! Ai bảo cô không để ý đến ta!

Trong lòng hệ thống ngập tràn ánh sáng báo thù.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ có điều, giọng nói trẻ con của nó nghe chẳng khác nào một con gấu nhỏ muốn khiến người khác chú ý tới mình.

Lòng Đường Hoan không hề bị hệ thống lay động, thậm chí cô còn muốn cười. Rác rưởi, tôi không đáp lại cậu, cho cậu ghen chết đi.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, Đường Hoan đã tự và mặt...

[Cô không muốn nghe tin tức xấu, bốn thống càng muốn nói cho cô biết, đồ phụ nữ ngu xuẩn!]

Đường Hoan: “.....” Cô cứ cảm giác, cái hệ thống này càng lúc càng ngốc nghếch.

[Khí vận chi từ vừa gặp Hiến Viên Vô.] - Hệ thống rác rưởi bắt đầu trả thù.

Đường Hoan chửi thề một tiếng.

Chắc chắn Thái tử định nhân cơ hội mượn sức chàng ngốc Hiến Viên Vô kia rồi, không để ý một chút là bắt đầu cạy góc tường, gã kỹ nữ tâm cơ này thật bì ỏi.

Hệ thống rác rưởi cười chế giễu, mượn sức boss phản diện ư, ai hỏi ai còn chưa biết đâu!

Đang suy nghĩ xem nên chia rẽ khí vận chi từ và Hiến Viên Vô thế nào thì đột nhiên Đường Hoan cảm thấy hình như có chỗ nào đó không quá thích hợp.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 244: Đô đốc, biểu muội có độc (38)

Không đúng!

Không logic!

Nếu khí vận chi từ đổi thành Thái tử trọng sinh - Cổ Vũ, dựa theo kịch bản bình thường, gã sẽ hận phủ Thụy Vương thấu xương, sau đó mượn sức Hiến Viên Vô, biến anh thành thần tử đắc lực, cuối cùng đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng, nếu gã thật sự làm thế thì không phù hợp chút nào! Khí vận chi từ mượn sức boss phản diện, vậy vai phản diện nào còn là vai phản diện nữa?

Một người được gọi là vai phản diện bởi vì người đó luôn đối đầu với khí vận chi từ!

“Khí vận chi từ dời thành người khác thì boss phản diện cũng nên dời thành người khác chứ?” - Cuối cùng thì Đường Hoan cũng tìm ra điểm không logic.

Hệ thống lạnh lùng cười: [Vì sao cô không nói: “khí vận chi từ trọng sinh thì boss phản diện cũng phải trọng sinh” đi.]

Đường Hoan phát tay, tò vò chẳng thêm đề ý: “Làm gì có chuyện ấy! Một kẻ trọng sinh đã là ông trời thiên vị, lấy đâu ra hai kẻ trọng sinh, cậu cho rằng trọng sinh là mặt hàng bán si à?”

Lập tức, hệ thống trở nên nghiêm túc, nói: [Hiện Viên Vô trọng sinh.]

Nụ cười trên khuôn mặt Đường Hoan dần dần đọng lại: “Cậu nói thật?”

[Đây chính là tin tức xấu mà lần trước cô không muốn nghe đấy! Ngạc nhiên không, bất ngờ không, vui vẻ không?] - thấy Đường Hoan sững sờ, hệ thống bắt đầu phát ra những tiếng cười đầy đắc ý.

Đường Hoan: “.....”

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Lầu trên của quán rượu.

Ngồi bên cửa sổ, chàng trai trẻ đội kim tử quan nhìn thấy Hiện Viên Vô đi qua, gã ra hiệu với người hầu.

Người hầu hiểu ý, đẩy chậu hoa bên cửa sổ rơi thẳng xuống.

Cảm nhận được trên đầu có cái đồ rơi xuống, theo bản năng, Hiện Viên Vô định né, nhưng, không biết vì sao, anh chỉ nhú nhủ mày, không tránh nữa.

Quả nhiên, thứ đó chỉ rơi xuống trước mặt anh, bắn bùn đất lên người anh mà thôi.

“Vị công tử này, thật ngại quá, công tử nhà ta thường thức cảnh đường phố bên cửa sổ, chẳng may động vào chậu hoa, suýt nữa thì khiến ngài bị thương. Chao ôi, quần áo công tử bị dính bẩn rồi!”

Hiện Viên Vô cúi đầu nhìn lướt qua, sau đó làm bộ muốn đi tiếp.

Người hầu ngăn lại: “Công tử nói nhất định phải mời ngài lên trên, tự nhận lỗi với ngài, mời công tử lên lầu với ta!”

Lên lầu, thấy Thái tử Cổ Vũ, Hiện Viên Vô có hơi kinh ngạc, nhưng vẫn chưa biểu hiện ra ngoài. Tất cả mọi cảm xúc đều bị anh chôn vùi sâu trong mí mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Anh không cho rằng một kẻ ngốc như mình có thể lọt vào mắt vị Thái tử đời trước có ánh mắt rất cao, không chấp nhận được nửa hạt cát.

“Không ngờ hôm nay bỗng cung suýt nữa thì gây thương tích cho đường muội phụ[1] của mình.”

Vừa gặp mặt mà thái độ của Thái tử lại thân thiện ngoài dự đoán.

Nghón tay Hiện Viên Vô hơi động đậy. Nếu anh nhớ không nhầm thì đời trước đến tận khi trở thành đô đốc Cẩm Y Vệ, vị Thái tử diện hạ này mới hơi để mắt tới anh một chút, nhưng cũng không coi là thân mật.

Dù sao thì anh cũng chỉ là một kẻ thô kệch, giết chóc quá nhiều, Thái tử lại là trắng sáng trên trời quang, gã chứng mất anh là chuyện bình thường.

Có thể nói, Thái tử đã phí công khi gây chú ý với đô đốc Cẩm Y Vệ tương lai. Gã mời anh ngồi xuống, nói đông nói tây với anh rất nhiều, nhưng càng nói, Hiện Viên Vô lại càng sinh nghi.

Đến khi...

Thái tử nói bóng nói gió về chuyện tham gia quân đội, kiến công lập nghiệp[2], lòng Hiện Viên Vô xuất hiện một suy đoán to gan.

“Từ Hàm dừng mãinh vô địch, một người chống giữ cửa ải, muốn người không phá nổi, sao không tham gia vào quân đội, gây dựng lên sự nghiệp đỉnh thiên lập địa[3]?”

[1]đường muội phụ: em rể, chồng của em họ bên nội

[2]kiến công lập nghiệp: tạo dựng sự nghiệp

[3]đỉnh thiên lập địa: đội trời đạp đất

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 245: Đô đốc, biểu muội có độc (39)

“Bỗng cung thường nghe phụ hoàng cảm khái, trong triều, quan văn thì nhiều mà quan võ lại ít, có thể nói là đếm trên đầu ngón tay, trong Cẩm Y Vệ lại càng thiếu một võ tướng trung thành, tài năng. Nếu Từ Hàm có quân công, bỗng cung sẽ nói khéo trước mặt phụ hoàng, phong Từ Hàm làm đô đốc Cẩm Y Vệ!”

Đẩy mắt Hiện Viên Vô hiện lên một tia u ám.

Có tình tiếp cận, khuyên tòng quân, phong làm đô đốc Cẩm Y vệ, trùng hợp liên tiếp ba chuyện, thật sự khiến người ta phải nghĩ nhiều.

Hiện Viên Vô làm ra vẻ không phát hiện gì, nhìn Thái tử, mang theo vài phần mất mát, nói: “Nếu trở thành đô đốc Cẩm Y Vệ, Thụy Vương gia có gã Quận chúa cho ta không?”

Nhắc tới cô Quận chúa Bình An đây tại họa này, theo bản năng, trong mắt Thái tử xuất hiện sự oán giận và không vui. Sau đó, gã cười nhạt: “Đương Nhiên, nhưng nói thật, sau này chắc chắn Từ Hàm sẽ là người làm nên việc lớn, chỉ một cô Quận chúa Bình An nhỏ bé sao xứng với Từ Hàm được. Sau này, Từ Hàm sẽ gặp được người vợ tốt hơn.”

Bước từ trên quán rượu xuống, Hiện Viên Vô nhanh chóng đi tới Lục Cẩm Ký.

Thật ra lúc này, trong đầu anh trống rỗng, tâm trí hỗn loạn.

Có lẽ vì thấy anh ngốc nên Thái tử chẳng thêm che dấu tâm tư. Qua vài lần thử, anh có thể đưa ra kết luận:

Thái tử giống anh, cũng là người trọng sinh!

Nếu không, sao gã có thể đối xử tốt với một kẻ ngốc cơ chứ, cũng chẳng khuyên anh tòng quân, chẳng nhắc tới chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ, chẳng ...

Advertisement / Quảng cáo

Hận Quận chúa Bình An thấu xương như vậy!

Hiên Viên Vô trầm mặc mua vệt quay từ Lục Cẩm Ký về. Sau khi giao vệt cho tôi tớ, anh bắt đầu ngồi im trong sân, không nói lời nào.

Đường Hoan đứng ở cửa, nhìn Hiên Viên Vô ngồi dưới tàng cây, lòng bàn tay đỏ mớ hôi lạnh.

Người đàn ông này che giấu quá giỏi, đến cô cũng không phát hiện ra anh đã trọng sinh!

Theo lý mà nói, anh nên hận cô thấu xương, muốn giết chết cô mới đúng!

[Cô cũng hiểu đạo lý ghê ha! Anh ta vốn muốn bóp chết cô nhưng sau đó lại cảm thấy làm vậy quá lợi cho cô, cho nên mới không giết cô đấy!] - Hệ thống bí ối lên tiếng. - [Tiểu Hoan Hoan đáng yêu, cô tự cầu phúc cho mình rồi nghênh đón âm mưu của boss phản diện đi!]

Đường Hoan: đậu!

“Chàng ngồi đây làm gì thế?” - Xoa xoa lòng bàn tay đầy mồ hôi, Đường Hoan đi về phía Hiên Viên Vô, sau đó vuốt vuốt đầu anh.

Theo bản năng, Hiên Viên Vô nắm chặt tay lại.

Advertisement / Quảng cáo

“Quận chúa, vì sao tất cả mọi người đều không muốn nàng gả cho ta?” - Đôi mắt anh đen bóng, trông vô cùng đơn thuần.

Nếu chưa biết anh trọng sinh, chỉ sợ Đường Hoan cũng không phát hiện ra anh đã thay đổi một trái tim.

“Bởi vì bọn họ không hiểu chàng, không biết chàng tốt đến mức nào.”

Một tâm! Đường Hoan còn tưởng lần này gặp được một boss phản diện dễ chơi, ai ngờ số cô càng lúc càng tệ!

Gặp boss phản diện kiếp trước là kê thù, phải làm sao đây?

Đi một bước, tính một bước thôi, còn làm được gì khác nữa chứ!

Đường Hoan tự biết thân biết phận, cô chẳng có gì, thân thể trong thế giới nào cũng đau ốm bệnh tật, căn bản chẳng nhiều cơ hội để nắm bắt. Những kỹ năng cô học được chỉ là đánh đàn, đọc sách, luyện thư pháp, nếu không thì là mổ heo, đánh Thái Cực, kỹ năng thật sự có tác dụng thì gần như không có. Chẳng biết hệ thống rác rưởi này cố ý hay không nữa.

Tóm lại, cô chẳng có thứ gì, cô độc một mình, chỉ có trái tim chân thành mà thôi.

Thật tâm đối tốt với anh, giúp đỡ anh, nâng đỡ anh, nếu anh muốn trái tim ấy, thì cầm đi. Nếu không cần, cô cũng chỉ có thể mặc kệ số phận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Đô đốc, biểu muội có độc (40)

“Chàng phải tin tưởng chính mình, chàng là Hiên Viên Vô có một không hai trên thế giới này.”

Cho nên, anh cũng phải coi tôi là tiểu tiên nữ có một không hai đấy nhé. Chúng ta đều là người có một không hai nên đừng tổn thương nhau, tha cho mạng chó này của tôi đi!

Hiện tại, Đường Hoan chẳng nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn cả. Ở chung với Hiên Viên Vô, cô chỉ có thể tỏ ra mình chưa biết gì mà thôi.

Dù sao thì biết càng nhiều, chết càng sớm.

Hiên Viên Vô lại trầm nghĩ. Nếu anh nhớ không nhầm, kiếp này bắt đầu khác kiếp trước từ khi anh tới viện của Quận chúa Bình An trốn đồ ăn, khiến cô bệnh nặng.

Nếu anh có thể trọng sinh, Thái tử có thể trọng sinh, vậy, Quận chúa Bình An, Cố Nhược Hoan thì sao?

Có phải, cô cũng trọng sinh?

Hon nữa, so với Thái tử Cố Vũ, thái độ cô dành cho anh mới thật sự gọi là thay đổi rõ ràng.

Không thể không nói, tuy rằng Hiên Viên Vô bẩm sinh ngờ nghệch nhưng anh cực kỳ siêng năng học tập, chuyện gì cũng suy tính sâu xa, cho nên, anh có thể suy từ một ra ba.

Chi là, trong chuyện này, anh suy diễn như vậy đã vô tình chặn đứt đường sống của Đường Hoan.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

“Người cứu Bình An, Bình An lại không muốn giết ngươi, đồng nghĩa với việc danh dự của con bé bị hủy hoại, nếu không gả cho ngươi thì không còn lựa chọn nào khác.”

Thụy Vương gọi chàng ngốc to con vào thư phòng. Rõ ràng chính ông gọi anh tới nhưng khi nhìn thấy anh, ông lại cảm thấy tức cả ngực.

“Con gái của bốn vương không dễ cưới như vậy! Ngươi bẩm sinh ngu dốt, tốt số mới được Bình An để mắt. Nếu ngươi thật sự yêu thương con bé, muốn cưới con bé thì phải có sự nghiệp, công lao. Nếu không, kể cả bị Bình An cảm hận cả đời, bốn vương cũng phải diệt trừ ngươi cho sáng khoái!”

Đứng trong thư phòng, Hiên Viên Vô vẫn luôn cúi đầu trầm mặc. Mãi sau, anh mới chậm rãi mở miệng: “Vậy làm thế nào mới có được công lao, sự nghiệp?”

Nếu anh đoán không sai, Thụy Vương chắc chắn sẽ muốn mang anh tới chiến trường rèn luyện. Giống hệt đời trước, mượn cơ tới chiến trường rèn luyện để anh chết trên sa trường. Như vậy, Quận chúa Bình An sẽ không mang tiếng gả cho một tên vô dụng.

“Ồ biên cương, chiến sự đã nổ ra, ngươi theo ta tới chiến trường rèn luyện.”

Hiên Viên Vô trầm cười lạnh.

Quả nhiên.

“Sau khi trở về từ chiến trường, ta có thể cưới Quận chúa ư?” - Con ngươi đen bóng, Hiên Viên Vô ngẩng ngó nhìn Thụy Vương.

Advertisement / Quảng cáo

Thụy Vương cảm thấy tâm can tỷ vị thận của mình đều đang đau đớn.

Tên gốc này luôn miệng muốn cưới Bình An của ông, sao hán không dùng nước tiểu soi xem mình thế nào?

Nghĩ vậy nhưng Thụy Vương lại chẳng thể đưa ra đáp án phủ định, chỉ có thể nói qua loa một chữ “đúng”.

“Ta đồng ý.” - Hiến Viên Vô không nghĩ nhiều, nhanh chóng đồng ý.

Đời trước, trong quân đội, anh cứu từ nhất sinh nhưng đây cũng là bước đầu tiên để anh bày ra mũi nhọn của mình, nếu không tòng quân, chỉ sợ chẳng có ngày xuất đầu lộ diện.

Cổ Nhược Hoan có phải người trọng sinh hay không, anh đã nắm chắc tám phần.

Giống cô, Thái tử Cổ Vũ cũng là một kẻ khó lòng, muốn mượn sức anh.

Hai người đều tính lợi dụng anh để vinh danh đại bảo[1], nhưng, cả hai người họ đều ngờ, anh không hề dễ dàng lợi dụng như đời trước. Bị người khác nắm trong tay, không bằng tự mình tính toán từng bước, đánh cho bọn họ trở tay không kịp!

Muốn ngôi vị cứu ngũ?

Anh thật sự muốn xem xem, người cuối cùng có thể cười là ai

[1] vinh danh quang báo: (chỉ việc lên ngôi hoàng đế) vinh quang bước lên ngôi vị.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 247: Đô đốc, biểu muội có độc (41)

Đường Hoan là người cuối cùng biết Hiến Viên Vô muốn tới chiến trường. Khi cô biết, ngày đại quân xuất phát đã sắp tới.

Hiến Viên Vô ngồi dưới gốc đại thụ trong sân, từ sau khi trọng sinh, việc này đã thành thói quen của anh.

Biết chuyện Hiến Viên Vô sắp phái ra chiến trường từ miệng Thụy Vương, Đường Hoan tức giận đứng đứng, đi về phía anh, vỗ vào đầu anh một cái.

“Áy thế mà chàng lại muốn ra chiến trường, sao không nói trước cho ta biết?”

Tuy cô đã đoán được rằng sớm hay muộn, Hiến Viên Vô cũng sẽ đi lên con đường chinh chiến, nhưng, cô không ngờ ngày đó lại tới nhanh đến vậy.

Ngồi dưới đất, Hiến Viên Vô ịu xù, xoay người qua một bên, không thêm để ý tới Đường Hoan.

Hành động hờn dỗi này của anh chẳng khác nào một đứa nhỏ. Có lẽ, chính anh cũng không biết mình đang đóng kịch lừa Đường Hoan, hay là mặt nạ ngộ nghệ đã đeo quá lâu, không thể tháo ra được nữa.

“Nói đi! Ai cho phép chàng không báo trước một tiếng đã quyết định tới chiến trường?”

Ăn của cô nhiều cơm như vậy mà chẳng nói chẳng rằng đã chạy mất!

Hiến Viên Vô buồn bã nhìn cô, con ngươi đen bóng vẫn trong sạch như cũ: “Ta muốn ra chiến trường bởi vì nếu không đi thì không thể cưới nàng.”

Chính bản thân Hiến Viên Vô cũng không biết khi nói những lời này, anh chẳng hề mang theo toan tính, chỉ buột miệng thốt lên theo con tim mình mà thôi.

Đường Hoan nhất thời bị chặn họng.

Advertisement / Quảng cáo

Thậm chí, cô còn không thể phân biệt được lời của hệ thống rác rưởi là thật hay giả, Hiến Viên Vô thật sự trọng sinh ư?

“Vậy chàng cũng phải nói trước với ta một tiếng chứ!” - Theo bản năng, Đường Hoan hạ giọng.

Ngày tháng tiếp theo, Đường Hoan rất bận.

Chàng ngốc to con mà mình nuôi nhiều năm như vậy muốn ra chiến trường giết địch, cứ nghĩ tới cảnh tàn sát đầy máu tanh, cô lại bắt đầu khẩn trương.

Vì thế, cô sai người chuẩn bị đủ loại đồ vật, chế tạo một ít ám khí để Hiến Viên Vô phòng thân. Cô cũng không quên tới chùa Hộ Quốc gặp phương trượng trụ trì - đại sư Viên Tuệ tiếng tăm lừng lẫy, đã sống qua ba đời đế vương, đến nay vẫn chưa viên tịch.

Vương công, quý tộc bình thường không phải cứ muốn gặp đại sư Viên Tuệ là gặp được.

Đại sư Viên Tuệ mở cửa phòng thiền, chỉ cho một mình Đường Hoan tiến vào, để Hiến Viên Vô lại bên ngoài.

Trước khi cửa phòng đóng lại, ông còn cẩn thận đánh giá anh, cuối cùng, ông nhủ mảy nhưng không hề nói gì.

“Đại sư, hôm nay ta tới đây là vì hai chuyện.”

Khó có cơ hội nhìn thấy đại thần còn[1], à không, đại thần nhân, vì thế, Đường Hoan hưng phấn vào thẳng chủ đề chính.

Đại sư Viên Tuệ rũ mắt, bắt đầu chuyển động chuỗi tràng hạt: “So với trước đây, lòng dạ Quận chúa càng thêm rộng rãi.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan: Cô có cảm giác mình đã bị phát hiện chỉ là kẻ giả mạo. Vì thế, cô bắt đầu khẩn trương.

Đại sư Viên Tuệ nhàn nhạt mở miệng: “Lão nạp chỉ thuận miệng. Quận chúa đừng để trong lòng. Quận chúa vừa nói có hai mục đích, còn thỉnh nói thẳng.”

“Việc thứ nhất là ta muốn cầu hai lá bùa bình an, một lá cho phụ vương của ta, lá còn lại cho người ngoài cửa.”

Viên Tuệ đáp ứng.

“Thứ hai, ta muốn hỏi đại sư Viên Tuệ, nếu một người có số phận không tốt, mọi chuyện đều khó được như ý muốn thì nguyên nhân do đâu, có cách cải thiện không?”

“Người gặp phải tình huống như Quận chúa nói có lẽ là vì Thiên Đạo ngăn trở, chỉ có thể thuận theo tự nhiên. Thuận theo tự nhiên, tất sẽ hoàn thành đại đạo, đạt được vĩnh sinh[2].”

Đường Hoan:

Trong lòng có một vụn câu chữ thể, không biết có nên nói ra hay không.

Thuận theo tự nhiên, hoàn thành đại đạo, đạt được vĩnh sinh?

Có lần nào cô thuận theo tự nhiên mà không chết thảm không?

[1]thần côn: những kẻ chuyên giả thần giả quỷ, làm việc liên quan đến tâm linh, yêu ma, quỷ quái, lừa bịp người ta.

[2]Thứ cho Diệp mỗ, lý luận nhà Phật, Diệp mỗ không thể hiểu sau xa được, chỉ nôm na hiểu được ý câu trên là: làm người nên sống thuận theo tự nhiên, phải biết hài lòng với những thứ mình đang có, đừng ép buộc bất kể thứ gì, điều gì, nếu làm được thì sẽ hoàn thành “đại đạo”, được “sống” vĩnh hằng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Đô đốc, biểu muội có độc (42)

“Quận chúa, thứ cho lão nạp nói thẳng, mệnh của vị thí chủ ngoài cửa kia tương khắc với Quận chúa, trong hai người, chỉ có một người tồn tại.”

Sắc mặt Đường Hoan có chút mất tự nhiên.

Hai người, chỉ một người tồn tại, câu này quá dễ hiểu.

Lông Đường Hoan dâng lên một dự cảm xấu.

Đại sư Viên Tuệ vốn là người sống tách biệt với nhân gian, rất hiếm khi mở miệng nói về chuyện của người khác, vì thế, ông cũng không nhiều lời, chỉ chỉ điểm một câu: “Nếu Quận chúa còn ở chung với vị thí chủ ngoài cửa thì chẳng tới bảy năm, một trong hai sẽ không còn.”

“Nếu ta không tin số mệnh thì sao?”

Cô biết Hiên Viên Vô trọng sinh, cũng biết anh hận cô thấu xương, nhưng, chẳng phải nhà Phật cũng có câu: “không kẻ ác nào là không thể cảm hóa” đấy ư?

Đại sư Viên Tuệ nhìn Đường Hoan, đột nhiên cười lớn.

“Xem ra lão nạp thật sự rơi vào ma chướng[1],mới vừa nãy còn khuyên Quận chúa thuận theo tự nhiên xong. Quận chúa đừng để bụng lời của lão nạp, thuận theo tâm ý, thuận theo tự nhiên là được. Có lẽ ban đầu sẽ hơi khó khăn một chút nhưng cuối cùng chắc chắn sẽ đạt được kết quả như ý mà thôi.”

Nhận bùa bình an do chính tay đại sư Viên Tuệ làm, Đường Hoan đi ra khỏi phòng thiền. Tuy trong lòng hoảng loạn nhưng trên mặt cô lại không lộ ra bất cứ điều gì.

Hai người, chỉ một người tồn tại, hiện tại Hiên Viên Vô lại vô cùng oán hận cô... Nói cách khác, trong vòng bảy năm, sớm muộn gì cũng có ngày sự oán giận này bùng nổ, sau đó, cô sẽ mất mạng.

Advertisement / Quảng cáo

Bỗng nhiên Đường Hoan cảm thấy cổ mình lạnh lạnh.

Đường Hoan nghĩ mình nên cố gắng thêm một chút, không tin vào số phận, chỉ tin vào bản thân mình. Cô muốn xem xem, trong bảy năm nữa, có thể khiến một người muốn giết cô hồi tâm chuyển ý hay không.

Nếu không thể... vậy cũng chẳng sao, số cô vốn chẳng bao giờ được ai thiện vị, cô quen rồi.

[1]ma chướng: cách gọi của nhà Phật, chỉ những chướng ngại cản bản thân tu luyện như: tham lam, tự tiêu, ganh tỵ, ghét bỏ, sân hận, dục vọng, thèm khát, đố kỵ, đặt điều, hãm hại,...

Rất nhanh đã đến ngày Hiên Viên Vô phải ra chiến trường.

Đường Hoan chuẩn bị cho anh không ít hành lý.

Trước khi anh lên đường, cô lấy ra bùa bình an cầu từ đại sư Viên Tuệ nhét vào trong nội y của anh.

“Nhất định phải luôn mang theo bùa bình an, nhớ đấy!”

Ánh mắt Đường Hoan cực kỳ nghiêm túc, bên trong còn mang theo lo lắng.

Hiên Viên Vô xuất chinh, trong phủ Trung Dũng Hầu, một số người biết, một số người lại chẳng quan tâm.

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ, người duy nhất để ý cũng chỉ có Trung Dũng Hầu.

Nhưng, biết con mình sắp ra trận, ông ta cũng không thể hiện tình cảm cha con thắm thiết gì, chỉ nhàn nhạt dặn dò: “Chẳng sợ phải phơi thây trên sa trường cũng không được làm trận đào thoát. Kể cả không thể khiến phủ Trung Dũng Hầu rạng danh thì cũng không được bôi đen phủ Trung Dũng Hầu.”

“Không cần chàng lập công trên chiến trường, chỉ cần chàng còn sống trở về, nhớ chưa? Đi theo đội quân mà phát hiện binh lính có dấu hiệu tan vỡ thì phải lập tức chạy trốn, đừng ra vẻ sĩ diện như một kẻ thất phu.”

Lời dặn dò của Đường Hoan hoàn toàn trái ngược với Trung Dũng Hầu.

Hiên Viên Vô cúi đầu, cuối cùng, nhịn không được, anh hỏi với giọng khàn khàn: “Quận chúa, nàng mong ta sống sót trở về ư?”

Người đàn ông cao lớn ngồi xồm bên bàn trang điểm bằng gỗ, tựa một con cún cỡ lớn.

Đường Hoan vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu anh. Mang theo vài phần oán trách, cô nói: “Đương nhiên là ta hy vọng chàng sống sót trở về. Cho dù ra sao đi nữa thì điều quan trọng nhất vẫn là chàng còn sống.”

Tuy rằng Thiên Đạo không quan tâm một bùa đỡ đạn như cô nhưng vẫn rất thiên vị boss phản diện, tuy rằng biết rõ năng lực của boss phản diện và cốt truyện, bất kể quá trình có bao nhiêu gian khổ thì đến cuối cùng, Hiên Viên Vô vẫn trở về nguyên vẹn, chiến công hiển hách, nhưng Đường Hoan cũng vẫn lo lắng. Nền lo lắng bao nhiêu thì cô lo lắng bấy nhiêu, không thiếu chút nào.

Mọi người chỉ nhìn thấy cảnh anh bệ ghế, tòa sáng. Đường Hoan lại lo trước khi bước lên đỉnh cao, anh đã phải gầy gù lao lâu dưới vực thăm đen tối.

Cô là người luôn phải gầy gù dưới vực sâu, không nhìn thấy bất cứ hy vọng nào, cho nên, cô lo cho anh, đồng cảm với anh, cứ như chính mình cũng phải trải qua những khó khăn, đau khổ của anh vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 249: Đô đốc, biểu muội có độc (43)

Sau khi Hiên Viên Vô và Thụy Vương xuất phát tới biên cương, Đường Hoan bắt đầu nghỉ ngơi làm việc theo thời gian cố định, ngày ngày đánh Thái Cực ngoài hoa viên.

Cô không có bất cứ phản ứng gì bất thường, chỉ là, cô nghiêm túc hơn và cũng bỏ ra nhiều thời gian hơn khi đánh Thái Cực mà thôi.

Thụy Vương phi vốn tưởng rằng con gái mình còn trẻ tuổi, sẽ rơi vào thời kỳ đau buồn khi phải chia xa, đột nhiên rời Hiền Viên Võ, chắc chắn cô sẽ mất hồn mất vía, ăn ngủ không yên. Nhưng, khi nhìn thấy Đường Hoan vẫn vô cùng bình thường, bà lập tức yên lòng.

[Kỳ chủ rác rưởi, không biết vì sao, mỗi lần thấy cô yên tĩnh không gây chuyện, lòng ta lại sinh ra dự cảm chẳng lành. Ta cứ cảm thấy cô như vậy là vì đang chuẩn bị cho một lần “chơi lớn” ý.] - Hệ thống đột ngột lên tiếng.

Trông mắt Đường Tiểu Hoan đảo tròn.

Nếu hệ thống rác rưởi thông minh một chút, chắc chắn sẽ cảm nhận được ký chủ của mình đang có ý xấu.

Đáng tiếc, rác rưởi chính là rác rưởi, nó không hề phát hiện.

Đường Hoan im lặng ngồi xuống ghế đá, ấn đường hơi nhăn, nhìn qua, trông cô có vẻ lạnh nhạt, xa cách.

“Cậu cũng nghe thấy đại sư Viên Tuệ nói rồi đấy. Boss phản diện nhà cậu trọng sinh, có lẽ người mang mệnh bìa đỡ đạn như tôi không thể sống lâu được. Hiện tại tôi đang nghĩ, nếu có thể sống một ngày thì cứ sống thôi, dù sao số tôi cũng vậy rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

[.....]

Thấy ký chủ nhà mình đột nhiên trở nên ủy mị, hệ thống tạm thời không phản ứng kịp.

Bỗng, Đường Hoan ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, nhìn trời. Trầm mặc một lúc, cô chậm rãi mở miệng: “Hệ thống, những thế giới mà tôi đã đi qua đều là thế giới thực ư?”

[Đương nhiên, cũng giống như thế giới của cô vậy, đều thật sự tồn tại. Chẳng qua, các thế giới không liên kết với nhau, chỉ những người đặc biệt mới có thể tiến vào thông đạo của các thế giới mà thôi.]

“Người đặc biệt là người nào?” - Đường Hoan roi rừ mắt, ghi nhớ thật kỹ tin tức này. Vì tránh cho hệ thống nghi ngờ, cô còn bồi thêm một câu - “Những người có mệnh bìa đỡ đạn như tôi cũng coi là người đặc biệt ư?”

Cô nói với giọng điệu mang theo vài phần tự giễu.

Lập tức, hệ thống cảm thấy không đành lòng. Vừa nãy nó nghi ngờ Đường Hoan có âm mưu gì đó, nhưng bây giờ, tâm phòng bị của nó đã vơi đi một nửa.

[Người đặc biệt chính là người mang khi vận lớn, có thể mở ra thông đạo của các thế giới. Trong các thế giới tu tiên, rất nhiều Đại Năng có thể mọc cánh thành tiên, đi tới các thế giới khác nhau. Còn ở trong Thời Không Trường Hà cũng có một số người cực kỳ lợi hại, ví dụ như chủ...”

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống có một thói quen xấu, đó là khi không phòng bị, rất dễ dàng nhiều lời.

Suýt chút nữa thì nó lỡ miệng nói ra điều gì rồi, may mà nó phanh lại đúng lúc.

Sau khi nuốt hết những lời định nói vào bụng, hệ thống rác rưởi còn cẩn thận quan sát Đường Hoan, thấy cô chỉ nhìn về hư không, chẳng thêm để ý nó đang nói gì, nó mới yên lòng.

Trông thì có vẻ Đường Hoan không phát hiện.

Những ngón tay trái của cô khẽ đánh nhịp lên đùi.

Tất cả các thế giới đều là thế giới thực, đại năng ở thế giới tu tiên có thể di chuyển qua lại giữa các thế giới. Nói cách khác, nếu cô biết được thuật tu tiên thì có thể áp dụng nó ở các thế giới khác nhau. Chỉ cần cô có thể nhập môn, sau đó tu luyện chăm chỉ, chắc chắn có thể cải thiện số phận.

Nếu cô đoán không sai thì những thế giới tu tiên thuộc về Đại Thế giới, chứ không thì sao người tu chân có thể nắm giữ số phận, di chuyển giữa các Tiểu thế giới được.

Còn, một số người lợi hại trong Thời Không Trường Hà, ví dụ như...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 250: Đô đốc, biểu muội có độc (44)

Còn, một số người lợi hại trong Thời Không Trường Hà, ví dụ như ai?

Khóe môi Đường Hoan hơi nâng lên.

Cô là người không có bản lĩnh gì nhưng cực kỳ kiên nhẫn.

Chẳng có gì cả, chẳng biết gì cả, cũng không quan trọng, cô cực kỳ kiên nhẫn, dựa theo tình hình, chậm rãi đi từng bước là được.

Ví dụ như qua mấy thế giới, cô đã biết hệ thống rất dễ trúng kho nhục kẻ.

Ví dụ như hiện tại, cô biết người đứng sau hệ thống rác rưởi có liên quan đến Thời Không Trường Hà.

Tuy cô không không rõ Thời Không Trường Hà là thứ gì nhưng chẳng phải còn Phượng Hoàng sao?

Hiền Viên Võ ra chiến trường đã được một thời gian.

Ngày nào Đường Hoan cũng luyện Thái Cực quyền, luyện đến mức gió nổi nước lên[1], hệ thống không hề đoán được cô đang muốn làm gì.

Hệ thống rác rưởi vô cùng nóng ruột, chỉ có thể không ngừng lại nhai bên tai Đường Hoan, muốn gây sự chú ý với cô.

Advertisement / Quảng cáo

[Hiền Viên Võ bị phụ vương cô phái tới đội quân tiên phong. Đội quân tiên phong, hầu như đều phải chịu chết.]

[Cô không biết đâu, hôm nay, suýt nữa thì Hiền Viên Võ chết trên chiến trường. Có một mũi tên bay qua tai anh, nếu không tránh kịp, có khi đầu anh đã bị cắm thủng rồi!]

[Cô nói xem, phụ vương cô có tàn nhẫn không cơ chứ! Vì muốn tiêu diệt Hiền Viên Võ, lần nào cũng chọn tiêu đội của anh đi tiên phong. Trừ anh ra thì người trong đội anh hoặc là chết, hoặc trọng thương.]

Sau một thời gian nói về những việc Hiền Viên Võ trải qua trên chiến trường, mục tiêu chú ý của hệ thống bắt đầu chạy trệt.

[Ông trời ơi, ta phát hiện, chiến tranh thật khốc liệt! Đặc biệt là chiến tranh trong thời đại vũ khí lạnh này, không đao thi kiếm, đều dùng để chém người!]

[Hoan Hoan thân ái, cô có biết được sự khủng bố khi chọc một dao vào bụng rồi lòi ra cả ruột không?]

[Boss phản diện thật tàn nhẫn, mỗi lần ra tay đều cực kỳ tàn nhẫn, cần bán không để lại đường sống cho người ta!]

[Ta thật sự không hiểu, boss phản diện đã lập công như vậy rồi mà sao phụ vương của cô vẫn chán ghét anh nh?]

Mỗi lần, hệ thống toàn nói một mình, Đường Hoan vẫn luôn đắm chìm vào việc luyện Thái Cực quyền, không hề nói chuyện với nó.

Advertisement / Quảng cáo

“Hoan Nhi, lại đây, hôm nay mẹ hầm canh gà cho con này.” - Khi không có người ngoài, Thụy Vương phi thường gọi con gái bằng nữ danh.

Hai mẹ con ngồi cùng nhau, Thụy Vương phi lấy khăn lau mồ hôi cho Đường Hoan, lại cẩn thận lau lau thức ăn dính trên khóe miệng cô.

Khi nhìn con gái mình, trong mắt Thụy Vương phi tràn ngập yêu chiều.

Uống canh xong, Đường Hoan đứng dậy, ần ần vai cho Thụy Vương phi: “Mẹ, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời này.”

Thụy Vương phi khiển trách cô: “Nào có người khen mẹ mình như con, nếu bị truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ thành trò vui cho người ta.”

Thế nhưng, nụ cười trên khuôn mặt đã thể hiện rõ sự vui vẻ của bà.

Tuy rằng thế giới này vô cùng khổ nạn, trọng sinh cứ như mặt hàng được bán si nhưng Đường Hoan vẫn chưa hề có ý định bỏ gánh không làm, bởi vì cô tham luyến sự yêu chiều của Thụy Vương và Thụy Vương phi.

Có cha, có mẹ, mấy khi cô được kiêu căng.

“Mẹ, con muốn tới chùa Hộ Quốc ở một thời gian, bế quan cầu phúc cho phụ vương, cũng thuận tiện tĩnh dưỡng.”

Hương khói của chùa Hộ Quốc vẫn luôn hưng thịnh, tà âm không thể quấy phá, thân thể con gái lại quá yếu ớt, nghĩ vậy, Thụy Vương phi gật đầu đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 251: Đô đốc, biểu muội có độc (45)

Thụy Vương phi đầu ngờ cô con gái không có bất cứ biểu hiện bất thường nào trong khoảng thời gian này sau khi chạy tới chùa Hộ Quốc lại...

Nhờ đại sư Viên Tuệ che giấu, chạy thẳng tới biên cương.

Không thể để Thụy Vương chen ép Hiền Viên Vô như đời trước được. Dù sao thì anh cũng trọng sinh, nếu người cha trên danh nghĩa của cô tiếp tục gây thù với anh thì chẳng biết sau này ông sẽ chết thế nào nữa.

Đường Hoan tới biên cương nhưng cuối cùng vẫn muộn...

Trên chiến trường.

Cát vàng bay đầy trời, sương mù màu máu bao phủ xung quanh.

Đội tiên phong của Hiền Viên Vô chém giết đằng trước, liều chết xung phong đi đầu, người bên cạnh không ngừng ngã xuống, có kẻ địch, cũng có quân nhà.

Cánh chân đứt, tay cụt văng khắp nơi khiến người đàn ông luôn áp chế bán tính trước mặt Đường Hoan trở thành một kẻ giết người dỏ cá mắt. Dao trong tay anh đã sớm cong vẹo, nhưng anh vẫn dùng mảnh chém giết quân địch, tiến về phía trước.

Hiền Viên Vô hệt một sát thần đứng giữa vạn quân. Thụy Vương nhiu này nhìn anh. Tuy rằng ông đã ước định với lão thất phu Trung Dững Hầu là không cản trở hôn sự của đứa con gốc nhà lão và Bình An, nhưng, ông vẫn chẳng thể nuốt trôi việc này.

Trên sa trường, tên gốc kia cực kỳ liều mạng, mang theo hơi thở hung lệ, hiển nhiên, anh không phải thứ tốt đẹp gì. Nếu gã Bình An cho anh thì chắc chắn cô sẽ bị bắt nạt.

Advertisement / Quảng cáo

Suy nghĩ quấy phá tâm trí, ông nói với thân vệ: “Mang cung tên tới đây.”

Thụy Vương cầm cây cung nặng trĩu lên, kéo tên, không có lấy một chút do dự.

Mũi tên bay vọt về phía Hiền Viên Vô, người đang chém giết quân địch, toàn thân dính đầy máu tươi.

Mũi tên bay tới quá nhanh, khi Hiền Viên Vô phát hiện thì đã chẳng thể né kịp, anh chỉ có thể tránh đi chỗ hiểm.

Mũi tên cắm trúng lưng anh!

Máu tươi tuôn ra!

Hiền Viên Vô cắn răng, quay đầu liếc nhìn người ngồi trên lưng ngựa, cao cao tại thượng ở đằng xa, anh nắm chặt tay, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, chém giết kẻ địch. Có điều, anh dần dần thay đổi phương hướng, chỉ một lát đã thoát khỏi tầm mắt của Thụy Vương, không rõ sống chết.

Trong thiên binh vạn mã, người bị trúng một mũi tên xuyên lưng, có lẽ sẽ bị dẫm đạp đến chết.

Thụy Vương thoài mũi nhẹ nhàng ném cung cho thân vệ, xem ra, tâm tình của ông rất tốt.

Chỉ là, khi dọn dẹp chiến trường, thuộc hạ bẩm báo không thấy thi thể của Hiền Viên Vô, sắc mặt ông lập tức trầm xuống. Ông phải tâm phúc của mình đi điều tra, nếu gặp Hiền Viên Vô trọng thương thì lập tức giết chết anh, không được để anh sống sót.

Advertisement / Quảng cáo

Điều anh vào đội tiên phong, anh chiến đấu anh dũng, không chết, nhưng, kén bán anh một tên, chẳng lẽ anh vẫn còn sống?

Chiến công Hiền Viên Vô đạt được càng ngày càng nhiều, nếu không sớm ra tay, sau này anh leo lên cao, sẽ không còn cơ hội nữa!

Trăm cay ngàn đắng, cuối cùng Đường Hoan cũng tới Biên quan. Khi biết Hiền Viên Vô không rõ sống chết, cô vô cùng sốt ruột, chỉ chưa phun ra một ngụm máu mà thôi.

Với thân thể này, cô bôn ba ngàn dặm như vậy đã xem như là làm việc nguy hiểm tới tính mạng. Kết quả, cô vẫn đến chậm một bước, người cha trên danh nghĩa của cô đã hoàn thành toàn bộ quá trình “tìm đường chết” rồi còn đâu!

Thật sự là.....

“Phiù...”

Trong lòng nóng như lửa đốt, trước mặt Thụy Vương, Đường Hoan thật sự phun ra một ngụm máu tươi, sau đó, ngất xỉu tại chỗ.

Thương thay cho Thụy Vương, còn chưa kịp trách móc cô con gái của mình thì đã gặp phải cảnh này, ông sợ tới mức tim phọt lên cổ, vội vàng ông lấy cô, kêu gọi quân y tới,

Đường Hoan khổ không nói nên lời.

Số cô sao lại bị đát như vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Đô đốc, biểu muội có độc (46)

“Hoan Nhi, trên chiến trường, đao kiếm nào có mắt. Số Hiên Viên Võ không tốt, có khi hấn ta đã sớm bị giẫm thành thịt nát! Con đừng trách oan cho phụ vương mà!”

Khó khăn lắm mới chờ được Đường Hoan tỉnh lại, Thụy Vương ngồi bên mép giường, cố gắng dỗ dành cô.

Đường Hoan biết Hiên Viên Võ không hề dễ chết như vậy. Vì thế, cô mỉm cười, nhìn chăm chăm Thụy Vương, nhìn đến mức lông tơ của ông dựng đứng cả lên.

“Phụ vương, người mang Hiên Viên Võ xuất chinh với mục đích gì, đừng tưởng con không biết.”

Thụy Vương: “.....” Con gái quá thông minh, áp lực cũng càng nặng.

“Ngày nào chưa tìm được chàng ấy thì con sẽ tiếp tục ở lại biên cương thêm ngày đó. Một năm không tìm được chàng ấy, con sẽ ở biên cương một năm. Nếu cả đời không tìm được chàng ấy, con sẽ chết tại biên cương. Phụ vương,.....”

Đường Hoan chậm chậm nói, lời lẽ đầy ý tứ: “Người cảm thấy thân thể này của con có thể sống ở biên cương bao lâu?”

Nhìn thấy ánh mắt quyết tuyệt của con gái, Thụy Vương cảm thấy như có một ngụm máu nghẹn cứng trong lòng.

“Hoan Nhi, đừng xúc động, phụ vương sẽ tìm hấn về cho con! Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, tìm đến khi thấy hấn mới thôi!”

Advertisement / Quảng cáo

“Không không không, phụ vương, con chỉ muốn nhìn thấy người sống, nếu là một thi thể, vậy phụ vương cứ cầm theo linh cữu của con về kinh đô đi.”

Với một người thông minh như Thụy Vương, ông nói nửa câu cũng phải cảnh giác. Ông nói sống phải thấy người, chết phải thấy xác thì phân nửa là sẽ mang về một người chết.

Không chặt hết đường sống của ông, ông sẽ không biết cô quyết tâm đến nhường nào.

Tại biên cương mệnh mạng cát vàng, diện tích rộng lớn, muốn tìm một người là việc cực kỳ gian nan.

Huống chi, Thụy Vương cũng không dám chắc tên gốc Hiên Viên Võ kia còn sống hay không.

Thời gian từng ngày, từng ngày trôi đi, ở nơi khổ hần này, ông thấy sức khỏe con gái mình càng lúc càng xuống dốc, cơ thể càng lúc càng suy nhược. Ngày trước bắn anh một tên thì chỉ sáng khoáy nhất thời, bây giờ, ông hận không thể tự tát mình hai cái.

Tuy rằng Đường Hoan chỉ ở trong lầu trại nhưng biên độ nhiệt trong ngày tại biên cương quá lớn, một người như cô đâu thể chịu đựng được.

“Thống rác rưởi, nhiều ngày trời qua như vậy mà vẫn chưa tìm thấy tên gốc Hiên Viên Võ kia, cậu không thể cho tôi một vị trí cụ thể à?”

Nếu còn tiếp tục đợi như vậy thì có khi chưa thấy được Hiên Viên Võ, cô đã toi mạng tại chỗ rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống rác rưởi im lặng rồi lâu, cuối cùng cũng lí nhí lên tiếng: [Không phải ta không muốn giúp cô, chỉ là... ta cũng không phân biệt được đông tây nam bắc...]

Đường Hoan:

Má nó chứ!

Tôi X cả nhà cậu!

Việc khiến người ta tuyệt vọng nhất trên đời này chính là chờ đợi, đặc biệt là cô gái có thân thể yếu ớt như đường Hoan, từ khi tới biên cương, cô còn chưa bước ra khỏi lầu trại lần nào.

Tối đến, nhiệt độ giảm mạnh, cô chỉ có thể ôm chiếc chăn không có lấy một chút mềm mại, nằm trên giường và run lẩy bẩy.

Ở quân doanh nào sánh được với phủ Thụy Vương. Nơi này chẳng có gì cả, cô chỉ có thể chống đỡ bằng sức mạnh tinh thần. Khó trách Thụy Vương sẽ cảm thấy khó chịu, gian khổ này là do ông liều mạng bảo vệ biên cương mà cô, cuối cùng ngồi vị lại rơi xuống đầu người khác.

Buổi tối, nằm trong chăn, Đường Hoan mơ mơ màng màng nghĩ xem mình có thể sống ở thế giới này bao lâu. Lão hòa thượng nói, chưa tới bảy năm, cô và Hiên Viên Võ, một trong hai người sẽ phải chết nhưng cô cảm thấy chưa tới một tháng, cô sẽ toi mạng tại biên cương mất rồi.

Đường Hoan còn đang mơ màng nghĩ thì đột ngột có mộng bóng đen chui vào trong lầu trại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 253: Đô đốc, biểu muội có độc (47)

Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng thì đã bị che kín miệng.

Trong nháy mắt, Đường Hoan nghĩ tới rất nhiều trường hợp:

Chẳng lẽ trong quân đội có kẻ bất mãn với người cha trên danh nghĩa của cô? Cô đã ốm yếu như vậy còn muốn giết chết cô?

Hay là, vì ở trong quân đội ít thấy phụ nữ nên binh lính nhìn heo mẹ cũng thánh Điều Thủyên, không kìm nén được, muốn ép cô XXOO?

Không!!! Đường Hoan vô cùng hoảng loạn, cô bắt đầu giãy giụa kịch liệt.

Bóng đen ngồi bên mép giường ném thứ gì đó đang cầm trên tay xuống đất, sau đó giữ chặt ót Đường Hoan, đôi môi mang theo hơi thở nóng rực hôn xuống, động tác cực kỳ thô bạo, vội vã, tựa sài lang hồ báo vậy.

Đường Hoan bị dọa đến mức sững sờ, cô cắn mạnh vào môi đối phương, lập tức, cả hai người đều nếm được mùi vị của máu.

Người đàn ông ôm chặt cô vào ngực, một lúc lâu sau cũng không làm gì thêm nữa, Đường Hoan dần dần bình tĩnh lại.

Mùi hương quen thuộc này, cô gần như có thể đoán ra là ai rồi.....

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế, cô gọi nhỏ: “Hiên Viên Vô?”

Hiên Viên Vô xoay người, đề cô xuống giường. Thân thể cao lớn của người đàn ông khá nặng, hơi thở anh như mang theo lửa nóng.

Giọng khàn khàn, anh nói: “Quận chúa, ta trở về rồi.”

Anh nghe lên được binh lính nói có một cô Quận chúa nhỏ, xinh đẹp như hoa tiến vào quân doanh, hơn nữa, cô quận chúa đó còn là con gái của Thụy Vương, và lại, thân thể cô cực kỳ yếu ớt, chẳng rõ có thể sống ở biên cương bao lâu. Khi đó, anh biết, tiểu Quận chúa tới rồi.

Có đôi khi, Đường Hoan là một người cực kỳ nhạy cảm với hoàn cảnh xung quanh, cô lơ mơ cảm nhận được sự tuyệt vọng, phẫn nộ, và áp lực trên người Hiên Viên Vô, cứ như đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh khó có thể tiếp nhận, khiến anh có thể hắc hóa chỉ trong một giây.

“Đại ngốc tử?” - Đường Hoan định hỏi xem trong khoảng thời gian này, Hiên Viên Vô đã gặp phải chuyện gì.

Nhưng, cảm xúc của anh có vẻ không được bình thường. Anh áp cô xuống giường, khi cô vừa mở miệng thì lại lập kín môi cô lần nữa.

Bàn tay thô ráp gấp gấp cời đai lưng của cô ra, sau đó, anh chạm vào làn da trơn mịn của cô, nhìn mái tóc xõa tung của cô, nhìn ánh mắt cô dần trở nên mờ mông lung.

Hiên Viên Vô bắt đầu cời quần áo, sắp đến lúc loạn tính ý mê thì...

Advertisement / Quảng cáo

Hàng đêm, Thụy Vương đều tới xem con gái ông đã ngủ ngon giấc chưa. Ông nhẹ chân nhẹ tay vén màn lều trại lên thì thấy có một bóng đen đang đề trên người con gái mình, lập tức, ông quát lớn: “Là ai?”

Thụy Vương rút kiếm, vọt về phía giường.

Gan chó lớn thật, dám bắt nạt con gái ông.

Tiếng quát của Thụy Vương khiến binh lính gác đêm giật mình. Rất nhanh, các lều trại lập tức đốt đuốc sáng trưng, không ít người chạy về phía lều trại của Đường Hoan.

Đường Hoan: “.....” Cô thà chết quách đi cho rồi.

Khi lều trại được soi sáng, nhận ra người bên trong là ai, Thụy Vương tức đến mức xanh cả mặt.

Ông quát lớn với cấp dưới đang chạy tới: “Nhanh rút đi!”

Viên Viên Vô bọc kín Đường Hoan bằng chăn, không chút hoang mang, anh đứng dậy, buộc lại đai lưng bên hông.

Sau đó, anh nhặt lên bao bảo mình vừa ném xuống đất, đi tới trước mặt Thụy Vương: “Mặt tướng Hiên Viên Vô, một mình đánh lén doanh trại quân địch, đã thành công cắt đầu chủ soái bên địch.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 254: Đô đốc, biểu muội có độc (48)

Lão thất phu bắn lên anh một tên, anh biết, nếu mạng vết thương về doanh trại chắc chắn anh sẽ mất mạng. Vì thế, bí quá hóa liều, anh ý vào mình có ký ức về sơ đồ của doanh trại địch mà lặng lẽ xông vào lòng quân địch.

Một cục tức nghẹn ở cổ Thụy Vương, muốn nhổ ra không được, nuốt vào cũng không xong. Cuối cùng, ông chỉ có thể lấy cớ Hiên Viên Vô không nghe quân lệnh mà đánh anh năm mươi gậy.

“Thì ra vị tiểu Quận chúa kia vượt ngàn dặm xa xôi, từ kinh thành tới đây lại là vì hần!”

“Ta còn thắc mắc không biết vì sao rõ ràng nhìn là biết mệnh của tiểu Quận chúa không dài mà cô còn có chạy tới biên cương chịu khổ, thì ra là tới để cứu tình lang ca ca, khó trách.”

“Hiên Viên Vô đừng mạnh như vậy, vì sao chủ soái lại không thích anh con rể này nhỉ?”

“Các người thì biết cái quái gì. Trong kinh thành, Quận chúa Bình An là người được sủng ái vô cùng, ngay cả Thái tử còn không dám đối đầu với cô! Chỉ cần cô muốn gả cho bất cứ vương công quý tộc nào thì họ cũng sẽ cung cô lên thành bà nội! Cô gả cho một kẻ phải chạy tới quân đội để kiếm quân công chẳng phải sẽ làm giảm giá trị con người?”

“Hiên Viên Vô có tốt đến đâu thì thân phận của hần cũng không cao!”

“.....”

Một khi đàn ông trong quân đội bắt đầu “bà tám” thì cũng không phải bà tám bình thường.

Sau khi chịu năm mươi gậy, Hiên Viên Vô khắp người đi về phía lều trại của Đường Hoan. Trên đường đi, nghe được những lời này, anh chỉ rừ mắt.

Advertisement / Quảng cáo

Năm mươi gậy không phải con số nhỏ, sau khi chịu phạt xong, ngay cả là Hiên Viên Vô cũng đau đến mức phải cong người. Nhưng, trước khi bước vào lều trại của Đường Hoan, anh vẫn cố gắng đứng thẳng người lên, làm bộ như mình không sao.

“Tiểu Quận chúa.....”

Nhìn thấy Đường Hoan, Hiên Viên Vô chỉ cảm thấy miệng đắng lưỡi khô. Chuyện đêm qua nhất thời xúc động, chưa kịp làm xong, giờ phút này hiện lên rõ ràng trong đầu anh.

Ở quá lâu tại biên cương, gương mặt hồng nhuận của tiểu Quận chúa giờ trở nên tái nhợt, đôi môi khô nứt, không dấu nổi vẻ mệt mỏi.

“Nàng không nên tới nơi này.”- Hiên Viên Vô bọc chắn cho Đường Hoan rồi đỡ cô dậy, thấp giọng nói.

Cho dù là diễn trò cũng không nên diễn thật đến vậy.

“Nếu ta không tới, chẳng lẽ cứ thế để chàng gặp chuyện sao? Ta đã nói với chàng những gì? Ta nói chàng nhất định phải trở về, không quân công cũng không sao, chàng có để lời ta nói vào lòng không hả?”

Đường Hoan chọc ngón tay vào trán Hiên Viên Vô, lái nhái răn dạy anh.

Có vẻ cô thật sự tức giận, thật sự lo cho anh.

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô cúi đầu, ngậm lấy đôi môi mòng của cô. Đầu anh lúc này rất loạn, chính vì quá loạn nên anh không thể khống chế được bản thân, hành động theo trái tim.

Nụ hôn của anh như mưa rền gió dữ, cũng giống như con người anh, thô lỗ lại phóng túng.

Chờ khi anh hôn xong, Đường Hoan thở hỗn hển, cô cảm giác như mình sắp tắc thở đến nơi.

“Quận chúa, nếu ta không có quân công sẽ không được cưới nàng.” - Mùi vị của cô rất “ngon”, nếu tâm địa không độc ác thì càng tốt.

Đường Hoan lại chọc mạnh vào trán anh một cái: “Kể cả muốn cưới ta thì cũng phải sống để cưới ta chứ, chẳng lẽ chàng cho rằng chàng chết rồi, ta còn gả cho chàng làm quà phụ ư?”

“Lời ta nói, rốt cuộc chàng còn nhớ không?”

Hiên Viên Vô cúi đầu, thành thật gật gù: “Nhớ kỹ.”

“Quận chúa, nàng phải trở về kinh thành, Thụy Vương phi đã gửi thư dặn Thụy Vương phải người đưa nàng về kinh.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 255: Đô đốc, biểu muội có độc (49)

Sau khi phát hiện con gái mình không có ở chùa Hộ Quốc, suýt chút nữa thì Thụy Vương phi ngắt xù tại chỗ.

Sức khỏe Đường Hoan như vậy, đúng là không thể ở lại biên cương quá lâu, Thụy Vương nhanh chóng phái người đưa cô về kinh thành.

Nhìn vào đám người, Đường Hoan vẫy vẫy tay với Hiên Viên Vô, Hiên Viên Vô đi về phía cô.

“Hiên Viên Vô, chàng cúi xuống đi.”

Hiên Viên Vô làm theo.

“Ai da, thấp xuống chút nữa.”

Hiên Viên Vô chỉ có thể hạ thấp người xuống hơn nữa.

Ngay sau đó, trước mắt bao người, Đường Hoan không hề ngại ngần, hôn lên má anh một cái: “Đại ngốc, ta ở kinh thành chờ chàng về cưới ta, nghe rõ không?”

Hiên Viên Vô ngây ngổ sờ sờ mặt mình, một lúc lâu sau cũng không hồi phục tinh thần.

Khi Thụy Vương tức đến mức đậm chân thì ông nghe thấy cô con gái của mình nói nhỏ bên tai: “Phụ vương, hiện tại hơn phân nửa số người trong quân đội đều biết quan hệ của con và Hiên Viên Vô, thanh danh của con cũng coi như chẳng còn. Nếu sau khi con đi, chàng ấy gặp chuyện gì...”

Đường Hoan con chưa nói hết câu, Thụy Vương đã buông xuôi, phất phất tay: “Sẽ không có chuyện gì xảy ra với nó, như vậy được chưa?”

Advertisement / Quảng cáo

....

Đánh giấc trong thời cổ, nhanh thì một hai năm, chậm thì cũng phải tám năm, mười năm.

Sau khi trở về phủ Thụy Vương, Đường Hoan bị Thụy Vương phi trông coi rất kỹ. Bà thường xuyên dẫn cô tham gia đủ loại yến tiệc ngắm hoa, chỉ hy vọng cô có thể thay lòng đổi dạ.

Đường Hoan luyện Thái Cực quyền đã ba năm, cô bắt đầu nghĩ, có nên đổi phương thức rèn luyện nhợt nhèo này thành các bài nhảy ở quảng trường không.

Từ khi cập kê đến nay, cô đã mười tám tuổi, cũng coi như là gái ế. Ngày trước, ong bướm vây quanh cô rất nhiều, giờ giảm bớt không ít. Có điều, cô là người được sủng ái nhất trong hoàng thất, kể cả có hơi quá tuổi một chút cũng còn rất nhiều người muốn cưới cô.

Suốt ba năm, Đường Hoan không hề nhận được một phong thư nào của hiên Viên Vô, chỉ có thư Thụy Vương gửi về. Thịnh thái Thụy Vương sẽ nhắc tới anh, thậm chí, ông còn cảm khái tên ngốc này đúng là một người dũng mãnh, kiến công lập nghiệp vô cùng nhanh chóng, ông còn loáng thoáng nói ý rằng lúc trước mình đã nhìn nhầm người.

Trong lòng Đường Hoan luôn có linh cảm xấu. Ba năm không có lấy một phong thư, tâm của Hiên Viên Vô cứng hơn cô tưởng rất nhiều.

Thật ra, không phải Hiên Viên Vô không viết thư, chỉ là sau khi viết xong, anh sẽ cắt lá thư vào ngăn bàn, không cho người gửi về.

Quận chúa Bình An.

Cố Nhược Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Người khiến hiên Viên gia máu chảy thành sông, ba ngàn mạng người đều bị xử trảm.

Mỗi lần nhớ tới cô, trong đầu anh lại bất chợt xuất hiện chấp niệm này, cho nên, trong ngăn bàn đã chất đầy những phong thư nhưng anh chưa bao giờ gửi đi một phong nào.

Thời gian ba năm dần dần hình thành cho Đường Hoan một thói quen bất lương..

Cô thường xuyên nhảy nhót trước mặt khi vận chi tử, thường thức về mặt tức điên lên nhưng lại không thể làm gì của gã.

Bia đỡ đạn luôn là đá kê chân của khi vận chi tử, chỉ có khi vận chi tử chà đạp bia đỡ đạn chứ mấy khi bia đỡ đạn được xoay người. Cho nên, Đường Hoan cực kỳ hưởng thụ việc trêu đùa Thái tử, động một chút là lắc lư trước mặt gã.

Khó chịu khi nhìn thấy cô, muốn giết chết cô đúng không?

Chặc, sợ gã không dám động thủ mà thôi.

“Thái tử ca ca, nghe nói Thái tử phi tâu mới sinh cho ca ca cô con gái thứ tư, thật là đáng chúc mừng!”

Xin lỗi cả nhà, nay Diệp mỗ đáng hơi muộn. Aizz

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 256: Đô đốc, biểu muội có độc (50)

Nỗi đau lớn nhất của Thái tử là gì?

Còn gì đau hơn thân là một trư quân mà kiếp trước, đến chết cũng không được một đích từ cơ chứ!

Hiện tại, Thái tử phi đã sinh liên tiếp bốn cô con gái. Khi nghe được câu thật đáng chúc mừng này, Thái tử Cố Vũ suốt nửa thì phun ra một ngụm máu tươi.

Sau lưng, những hoàng tử khác như hồ rình mò, hơn nữa, hầu hết toàn bộ hoàng tử thành niên đều đã có đích từ, thân là Thái tử lại không có con trai trưởng, vị trí của Thái tử sẽ càng dễ lung lay hơn.

Khó chịu đi, ha ha ha ha!

Đường Hoan ngao kiêu xoay người, cô thích nhất là thấy người khác khó chịu khi gặp mình.

Hệ thống run bần bật.

[Ta cảm thấy, ta biết vì sao cô bẩm sinh đã mang mệnh làm bia đỡ đạn rồi.]

“Vì sao?”

[Cô xem đáng về ác độc của mình đi, nếu cô không phải bia đỡ đạn thì có khi trời cũng bị cô lật lên rồi.]

Hơn nữa, ký chủ rác rưởi còn là người co được dân được, biết nắm bắt tất cả cơ hội chỉ để sinh tồn!

Nếu ký chủ rác rưởi không phải bia đỡ đạn, có khi cô sẽ không ngừng gây chuyện, gây giũa sinh tồn trong kẻ hồ khi bị người ta bao vây diệt trừ, sau đó, lại tiếp tục gây chuyện, lặp đi lặp lại, vô cùng vô tận.

Đường Hoan: ...

Advertisement / Quảng cáo

Hơn ba năm dẫn dắt quân đội chinh chiến sa trường, cuối cùng, Thụy Vương cũng có thể đánh lui man tộc phương bắc, coi như là đại thắng trở về.

Ông lớn Thụy Vương ngồi trên lưng ngựa nghe thấy có người thì thầm, nhắc tới những hành vi ác liệt của con gái mình.

“Thụy Vương gia chinh chiến sa trường, quả là anh hùng của đất nước, nhưng sao lại sinh ra một cô con gái điều ngoa như vậy được nhỉ.”

“Đúng thế, nghe nói mấy ngày trước, cô lại sai người đánh công tử phủ Quốc công một trận.”

“.....”

Trong lòng Thụy Vương vô cùng vui mừng. Xem ra ba năm này, vợ ông và con gái ông không hề phải chịu bất cứ oan ức nào.

Đúng, ông không hề cảm thấy có vấn đề gì mà còn vô cùng vui vẻ!

Sau khi phục mệnh[1], trở về từ Hoàng cung, trên người còn mặc áo giáp, Thụy Vương đã nhanh chóng sai người đóng cổng phủ lại.

“Mấy ngày này đóng cửa, từ chối tiếp khách, bắt kẻ là ai cũng không cho vào phủ!”

Tuy rằng ba năm này, tên gốc to con Hiền Viên vô kia có được chiến công hiển hách, trên chiến trường còn được gọi là Diêm La Vương, nhưng cũng không có nghĩa ông sẽ nhìn anh bằng ánh mắt khác xưa!

Muốn tới phủ Thụy Vương gặp cục cưng Bình An của ông ư?

Ông đóng cổng phủ lại xem anh gặp cô kiểu gì!

Advertisement / Quảng cáo

Có thể nói, chiều này của Thụy Vương vừa ầu trĩ, vừa không có tác dụng.

Bởi vì cùng ngày hôm đó, đêm đến, khi Đường Hoan nửa tỉnh nửa mơ, có một bóng đen nhảy cửa sổ tiến vào phòng cô. Tất nhiên, người ấy chính là Hiền Viên Vô.

Người đàn ông cao lớn quen chân quen tay ôm cô từ trên giường lên, giữ chặt cô trong vòng tay mình, sau đó cúi đầu hôn cô.

Động tác của anh cực kỳ gấp gáp, cũng vô cùng thô lỗ, thật sự là một tên gốc không hiểu tình thú là gì.

“Tiểu Quận chúa, ta về rồi đây.”

Trong bóng đêm, con ngươi đen sáng của Hiền Viên Vô càng thêm trong sạch.

“Sao nửa đêm chẳng lại treo cửa sổ mà không đi cửa chính.” - Mơ mơ màng màng, giọng nói của Đường Hoan hơi khàn khàn.

“Thụy Vương gia đóng kín cổng phủ, không cho ta vào.” - Giọng điệu tủi thân, chẳng ngờ to con kẻ tội Thụy Vương.

Anh chẳng hề thay đổi, nói lời thẳng thắn, vui buồn đều lộ ra mặt, chỉ là hành vi nhiều thêm một chút bá đạo, cứ như anh chưa từng trọng sinh vậy.

“Lần này về kinh rồi thì ta sẽ không đi nữa. Thánh thượng nói sẽ phong ta làm đô đốc Cẩm Y Vệ.”

Hiền Viên Vô kể ra những việc đã mật đàm trong ngư thư phòng, cứ như anh là một người không có tâm cơ vậy.

[1] phục mệnh: báo cáo lại sau khi hoàn thành nhiệm vụ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull**.Net.

Chương 257: Đô đốc, biểu muội có độc (51)

Hiên Viên Vô kể ra những việc đã mặt đàm trong ngư thư phòng, cứ như anh là một người không có tâm cơ vậy.

Chỉ là, anh luôn nhìn chăm chăm Đường Hoan, không hề bỏ qua bất cứ biểu cảm nhỏ nào trên khuôn mặt cô.

Đường Hoan cực kỳ buồn ngủ, nhưng vẫn cố chống đỡ, nói: “Đô đốc Cẩm Y Vệ à, như vậy chúng tò Thánh thượng cực kỳ tin tưởng chàng, chàng phải nỗ lực, đừng phụ lòng Thánh thượng.”

Lòng Hiên Viên Vô từ từ trầm xuống.

Sau đó, anh đặt Đường Hoan xuống giường, để cô chậm rãi ngủ sâu rồi nhảy ra từ cửa sổ.

Vừa nãy, cô nói với giọng điệu thế nào?

Bình tĩnh thông dong, như chẳng có gì to tát!

Nhưng, phẩm là người sống trong kinh thành, cho dù là bá tánh bình dân, khi nghe tới chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ thì đều thay đổi sắc mặt. Cô là một Quận chúa, làm sao có thể không biết công việc của đô đốc Cẩm Y Vệ là gì.

Tại sao cô vẫn có thể bình tĩnh như vậy?

Trừ khi cô đã sớm biết lần này về kinh anh sẽ trở thành đô đốc Cẩm Y Vệ!

Advertisement / Quảng cáo

Cô đã biết từ trước!

...

Nhìn Hiên Viên Vô mặc đồng phục của Cẩm Y Vệ, Cổ Sơn Vân cảm thấy thoải mái hơn hẳn.

Bình An là một cô bé không hề bình thường, nếu năm đó chẳng xảy ra chuyện, ông đã sớm từ hôn cho cô với một người xuất sắc xuất thân từ nhà quý tộc nào đó rồi.

Nhưng hiện tại nhìn lại, tuy rằng Hiên Viên Vô có hơi ngỗ nghịch nhưng cũng may là anh chăm chỉ, chịu khó học tập, hơn nữa, quân công vô cùng chói lọi. Gã Bình An cho anh cũng không quá thiệt thòi, hơn nữa, Bình An và anh còn là thanh mai trúc mã, và lại, cô cũng thật sự thích anh.

“Bắt đầu từ hôm nay, khanh tiếp quản Cẩm Y Vệ. Từ đại thần nhất phẩm tới bá tánh bình dân, chỉ cần là người có lòng gây rối, khanh có thể tiền trạm hậu tẩu!”

Người dân ông thật thà cung kính quý dưới mặt đất, thần sắc cực kỳ chính trực, cương nghị: “Thần nguyện chỉ trung với Thánh thượng, cung cúc tận tụy, đến chết mới thôi!”

Đứng chỗ cao không tránh khỏi lạnh lẽo, là người có quyền lực lớn nhất dưới gầm trời này, Hoàng thượng thích nhất là nghe những lời gì? Đương nhiên là nghe thấy người khác thề chỉ trung thành với mình rồi!

Không phải trung thành với toàn bộ Hoàng thất, không phải trung thành với toàn bộ Hoàng gia, mà là trung thành với một mình ông!

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi Hiên Viên Vô tiếp nhận con dấu và công văn của đô đốc Cẩm Y Vệ, Thái tử “tình không cờ” gặp anh ở cửa cung.

Mặt không cảm xúc, Hiên Viên Vô nhìn Thái tử bằng đôi mắt đen bóng trong sạch, như thể anh đang nghiêm túc lắng nghe xem gã sẽ nói gì tiếp theo vậy.

Đổi diện với đôi mắt trong sạch đơn giản của anh, Thái tử có chút không biết nên mở miệng thế nào. Gã chỉ có thể hắng giọng, che đi sự xấu hổ kỳ quái trong lòng: “Mấy ngày trước bốn cung mới tiến cử đường muội phụ với phụ hoàng, không ngờ phụ hoàng lại nhanh chóng quyết định để đường muội phụ giữ chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ như vậy. Nể mặt bốn cung có công tiến cử, đường muội phụ có định mời bốn cung uống rượu không?”

Hiên Viên Vô thăm xì một tiếng.

Nói nhiều như vậy chẳng qua là muốn ngầm báo với anh người đã tiến cử anh làm đô đốc Cẩm Y Vệ là gã mà thôi.

“Thái tử diện hạ, ta không uống rượu, trong quân có quy định không được uống rượu, nếu vi phạm sẽ bị đánh trăm trượng.”

Nghe thấy lời nói ngay thẳng như vậy, lòng Thái tử ghen một đồng máu.

Có loại rượu nào mà bốn cung không có?

Người thật sự cho rằng bốn cung muốn người mời bốn cung uống rượu?

Quả nhiên là một tên gốc đầu óc ngờ nghệch, muốn mượn sức anh cũng thật khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 258: Đô đốc, biểu muội có độc (52)

Biết đầu óc Hiên Viên Vô không hề nghĩ được cong cong vẹo vẹo, Thái tử chẳng thêm so đo với anh, dù sao thì đạt được mục đích mới là điều quan trọng nhất.

Gã đợi nhiều năm như vậy, chịu đựng Cổ Nhục Hoan nhảy nhót trước mặt mình nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng chờ được Hiên Viên Vô lên làm đô đốc Cẩm Y Vệ.

Điều này đồng nghĩa với việc, kế hoạch báo thù của gã sắp bắt đầu được rồi.

Nhưng, giờ phút này, cả Hoàng Đế và Thái tử đều không biết, một người dù ngu trung đến đâu, khi bị kích thích quá mãnh liệt, sự trung thành của người đó cũng sẽ thay đổi.

Huống hồ đời trước, kẻ trư di cửu tộc, lấy đi ba ngàn mạng người của Hiên Viên gia không chỉ có phủ Thụy Vương...

Đương Kim Thiên Tử mới thật sự là người cầm đao.

Mặc bộ đồ có họa tiết cá chuồn thêu chìm, hồng đeo bảo kiếm sắc nhọn, sau khi ra khỏi cung, Hiên Viên Vô đi thẳng tới phủ Thụy Vương.

Tuy Thụy Vương vẫn luôn gọi Hiên Viên Vô là tên gốc nhưng trên thực tế, ông đã chấp nhận người con rể tương lai này rồi.

Đừng nói ông quá thực dụng, dù sao thì gã con gái cho một tên gốc, là ai cũng không thể chấp nhận được. Nay, tên gốc kia có thể lên làm đô đốc Cẩm Y Vệ, đương nhiên thái độ của ông sẽ thay đổi rồi.

Thế nhưng, thậm chấp nhận là một chuyện, ngoài miệng nói gì lại là chuyện khác.

“Khoác lên bộ đồ này trông cũng có vẻ giống người ra phết.”- Thụy Vương ngao kiêu mà bắt bẻ.

Advertisement / Quảng cáo

“Ta hỏi cậu, hiện tại cũng coi như là cậu đã công thành danh toại, cậu tính chuẩn bị sinh lễ thể nào để nghênh thú Bình An?”

Chi cần là kẻ ở gần trung tâm chính trị thì đều biết tiền đồ của người nắm chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ không hề có giới hạn. Tuy rằng gần vua như gần cọp nhưng có thể bầu bạn với vua đã là việc vô cùng vinh quang rồi.

“Tiểu Quận chúa muốn gì, con sẽ chuẩn bị cái đó.”

Thụy Vương: “.....”

Thụy Vương già vờ già vệt, cổ tình sẫm soi hồi lâu mới thả Hiên Viên Vô đi tìm Đường Hoan.

Nhìn bóng lưng vội vã của chàng ngốc to con kia, Thụy Vương lờn lự, biết ngay là nhà người tới tìm Bình An mà, sao ta có thể để nhà người thuận lợi được như ý muốn chứ.

Tên ngốc!

Coi như anh may mắn, cũng có chút bản lĩnh!

Nếu không, ông đã chẳng đồng ý gả con gái rượu của mình cho anh!

Thấy Hiên Viên Vô mặc đồ của đô đốc Cẩm Y Vệ, tâm tình Đường Hoan trở nên cực kỳ phức tạp.

Advertisement / Quảng cáo

Trước mặt cô, anh che giấu quá tốt, nếu không có hệ thống, chắc cô cũng chẳng hề biết anh đã trọng sinh, lại còn trọng sinh lâu như vậy.

Nếu ngay từ lúc mới trọng sinh, anh để lộ ra sự oán hận của mình, có khi Đường Hoan cũng không cảm thấy phức tạp như vậy.

Chỉ là, anh lại che giấu tất cả, không để bất cứ người nào biết, điều này đồng nghĩa với việc, chuyện tương lai phát triển thế nào, cô hoàn toàn không nắm bắt được.

Cô chẳng hề biết Hiên Viên Vô định làm gì, chỉ có thể bước một bước, quan sát một bước mà thôi.

Tiến về phía trước, thấy cổ áo Hiên Viên Vô không được phẳng phiu, Đường Hoan nói với anh: “Chàng cúi xuống một chút, ta sửa lại cổ áo cho chàng.”

Vượt phẳng cổ áo anh, cô nhìn thẳng vào mắt anh và nói: “Chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ này có quyền lực vô cùng lớn, hơn nữa còn phải làm rất nhiều việc máu tanh, chàng phải nhớ kỹ, trung quân quan trọng, nhưng cũng phải cố gắng biến việc lớn thành việc nhỏ, tránh cho bản thân tàn sát quá nhiều, hiểu không?”

Hiên Viên Vô gật gù đầu, cứ như thật sự khấp khểnh lời nói của cô vào lòng vậy.

Đường Hoan rất tinh phát hiện trên cổ Hiên Viên Vô có đeo một sợi dây tơ hồng, nhìn giống sợi dây dùng để treo lá bùa bình an mà cô đã cầu cho anh năm xưa.

Vì thế, cô bảo Hiên Viên Vô lấy ra, quả nhiên, là lá bùa mà cô đã cầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Đô đốc, biểu muội có độc (53)

“Chàng vẫn luôn mang theo lá bùa bình an này à?” - Đường Hoan hỏi.

Hiên Viên Vô gật đầu.

Thấy đã qua vài năm mà anh vẫn còn giữ bùa bình an cẩn thận như vậy, không hiểu vì sao, Đường Hoan cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Anh, chắc cũng có một chút tình cảm, ha?

“Vừa nãy Thụy Vương hỏi ta bao giờ thì cưới nàng về.” - Hai tay nữ xuồng bên người của Hiên Viên Vô bắt giắc nắm chặt lại - “Quận chúa, nàng còn muốn gả cho ta không?”

Hiên Viên Vô không biết mục đích ban đầu của mình khi hỏi ra vấn đề này là gì. Thần kinh của anh lúc nào cũng căng thẳng. Rõ ràng anh đã quyết tâm đi theo con đường của đời trước, sau đó sẽ khiến Thụy Vương và người ngồi trên ngôi vị Cửu Ngũ Chỉ Tôn rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Chỉ là, khi hỏi ra vấn đề này, anh vẫn khản trương đến nỗi tay đổ mồ hôi, tựa như đang sợ cô sẽ từ chối mình vậy.

“Sao, chàng khiến ta chờ thành gái lơ đãng, giờ lại không muốn cưới ta nữa?” - Đường Hoan liếc xéo anh, mang theo kiểu ngạo, như thể nếu anh dám nói không cưới, cô sẽ lập tức trở mặt vậy.

Chàng ngốc bị dọa, vội vàng lắc đầu: “Không có, không có, ta chỉ sợ nàng không muốn gả cho ta thôi.”

Đường Hoan cười: “Xem chàng kia, ngốc.”

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn má núm đồng tiền tươi như hoa của cô, con người đen trầm của Hiên Viên Vô như có ánh sáng lưu chuyển.

Anh thật sự không hiểu được rốt cuộc thì mình muốn nghe thấy đáp án gì. Khi hỏi ra câu kia, anh lo cô sẽ không đồng ý, nhưng, sau khi cô đồng ý, anh lại càng cảm thấy bức bối hơn, giống như ai đó đang bóp chặt mạch máu của anh, khiến anh đứng ngồi không yên vậy.

“Vậy hiện tại... ta sẽ chuẩn bị để thành thân.....”

Lúng túng mãi mới nói hết câu, cuối cùng, trên mặt anh nổi lên một vệt đỏ sẫm, anh quay đầu chạy mất.

Từ sau khi Đường Hoan đồng ý thành thân, chàng ngốc to con hiên Viên Vô bắt đầu sống những ngày tháng chuẩn bị cho hôn sự.

Chỉ là, ngay cả người bình thường thành thân còn phải chọn ngày giờ cẩn thận, sau đó chuẩn bị tam mối lục sát[1], cực kỳ rườm rà chứ nói gì tới hôn lễ của Quận chúa Bình An, người được yêu thương nhất trong Hoàng thất. Có thể nói, quá trình cô thành hôn vô cùng phức tạp, muốn chờ đến lúc chính thức bái đường thì ít nhất cũng phải một năm.

...

Thời gian thấm thoát trôi đi đã hơn một năm, nói dài cũng không dài, báo ngắn cũng chẳng ngắn.

Ít nhất, thời gian này đủ để Hiên Viên Vô - người tiếp nhận chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ trấn áp những tên cấp dưới không phục mình, sau đó, dùng thủ đoạn sắt đá, máu tanh để đào tạo ra vô số tử sĩ đáng gờm.

Advertisement / Quảng cáo

Đa số người của Cẩm Y Vệ đều là những kẻ kiên cường, không cha không mẹ, trèo lên từ tầng thấp nhất, vì muốn leo lên cao mà chẳng từ thủ đoạn nào. Cho nên, khi tự nhiên xuất hiện một kẻ “ngoại lai” tới làm đô đốc, đương

nhiên sẽ có vô số người không phục. Nhưng, rất nhanh sau đó, họ phát hiện, thứ tử của Trung Dũng Hầu - người được đồn đãi là chân chất này không hề dễ bắt nạt!

Nhìn bề ngoài thì có vẻ đơn giản, nhưng, anh là người đã từng ra chiến trường, tay dính đầy máu địch, cho nên so với bọn họ, anh càng không coi mạng người ra gì.

Nói một không hai, bảo giết là giết, không hề lại dủ chi là một con đường sống.

Anh tuyệt đối không phải kẻ tốt đẹp gì.

Tất cả đều là người thông minh, còn ai dám coi thường thứ tử của phủ Trung Dũng Hầu nữa, chỉ có thể cung cung kính kính gọi anh một tiếng đồ đốc mà thôi.

“Mang tiểu công tử phủ Hứa Quốc công ra thăm vấn.”

Hiên Viên Vô ngắm nhìn hoa văn trên túi thom đeo bên hông, nhàn nhạt sai bảo.

Đứng bên cạnh, phó đồ đốc nhìn thấy họa tiết thêu trên túi thom... có vẻ... khá là độc đáo, vì thế lên tiếng: “Đồ đốc, chẳng lẽ túi thom trên bên hông ngài là chính tay Quận chúa Bình An thêu?”

[1]Tam môi lục súc hay còn gọi là tam thư lục lễ. Đây là nét độc đáo trong phong tục cưới hỏi của người Trung Quốc. Tam thư bao gồm sinh thư(dùng khi đính hôn, nhà trai trao cho nhà gái), lễ thư(nhà gái liệt kê số lượng lễ vật dùng để cưới hỏi khi hai bên gia đình đồng ý cuộc hôn nhân này), nghênh thân thư(là thư dùng để nghênh thủ tân nương, sử dụng trong bước thứ sáu của lục lễ - nghênh thân); Lục lễ gồm nạp thái (gia đình nhà trai nhờ bà mai tới dạm hỏi nhà gái), vấn danh(là nhà trai nhờ bà mối hỏi tên tuổi, ngày sinh của cô gái, sau đó đến tông miếu bói toán cát hung, kết quả là “cát” thì mới tiến hành bước tiếp theo, “hung” thì dừng), nạp cát (sau khi bói toán được đến điểm lành thì định ra hôn ước.), nạp chính (nhà trai phái người đưa sinh lễ đến nhà gái, nhà gái nhận sinh lễ, xưng là “hứa anh”), thỉnh kỳ (chọn ngày, tức thỉnh nhà gái xác định ngày kết hôn.), thân nghênh (ngày hôn lễ, nhà trai cần thiết tự mình đi nhà gái nghênh đón, sau đó nhà trai về trước, ở ngoài cửa chờ đón. Nếu chưa thân nghênh mà người trai chết, cô gái có thể lấy người khác. Nhưng nếu lỡ thân nghênh rồi mà người trai mới chết, dù chưa bái đường, theo quy định của tục lệ, cô dâu chỉ có thể nhận mệnh ở góa suốt đời.)

Ban đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Đồ đốc, biểu muội có độc (54)

Giờ đồ đốc cũng đã gần ba mươi lại chẳng hề có lấy một cơ thiệp thất, thông phòng nào, chờ cưới Quận chúa Bình An về nhà mới được khai trai, cũng thật uất ức.

Có điều, ai bảo Quận chúa Bình An có thân phận cao quý cơ chứ!

Nếu quận chúa coi trọng y, đừng nói là “ngheñ” gần ba mươi năm, kể cả hết đời không được “đụng vào”, y cũng cam tâm tình nguyện. Cưới được Quận chúa Bình An, một bước lên mây nào còn là chuyện khó khăn nữa.

Hiên Viên Vô ở một tiếng, tỏ vẻ túi thom này đúng là do Đường Hoan thêu.

Phó đồ đốc nhanh chóng nịnh nọt: “Quận chúa quả là một người huệ chất lan tâm[1], khuê tử nhà bình thường chỉ biết thêu uyên ương, mẫu đơn, đồ quận chúa thêu chẳng hề tầm thường giống bọn họ chút nào, thật sự khiến người ta phải cảm thấy kinh diễm”

Hiên Viên Vô nhớ lại cảnh tượng Đường Hoan đưa túi thom ra trước mặt anh, mười ngón tay đều bọc vải trắng. Cô nói mình đang học thêu thùa, muốn thêu một bộ chân nhưng vì năng khiếu không cao nên đành từ bỏ, chỉ có thể cố thêu ra một chiếc túi thom cho anh.

—— “Đây là hình gì?”

—— “Uyên Ương đó! Chẳng không nhìn ra à? Ta thêu sống động như thật mà chàng lại không nhận ra?”

Hiên Viên Vô lạnh lùng nhìn phó đồ đốc. Tên mất mủ, ngay cả uyên ương cũng không nhìn ra mà còn dám nói đồ cô thêu khác với mọi người.

Phó đồ đốc lập tức im bặt. Không biết mình đã nói sai điều gì nên y chỉ có thể cẩn thận làm việc, không dám nhiều lời nữa.

Tiểu công tử phủ Hứa Quốc công đúng là tên năm xưa đã xông vào hoa viên, đánh Hiên Viên Vô một trận, khiến anh trọng sinh.

Đời trước, Hứa Quốc công là “cánh tay” đầu tiên của phủ Thụy Vương.

Advertisement / Quảng cáo

Đời này, không để Hứa Quốc công leo lên thuyền của Thụy Vương, Hiên Viên Vô đã tìm lý do bắt Hứa Quốc công vào ngục.

Tiểu công tử phủ Hứa Quốc công bị lời ra từ trong lao, trời vào cột và bị đánh đến mức gào khóc, Hiên Viên Vô lại ngồi thả hồn trên chiếc ghế khắc hoa.

Phủ Thành Viễn Bá.

Phủ Tây Bắc Đại tướng quân.

Phủ Hứa Quốc công.

Thượng thư Hộ Bộ.

Những kẻ có thể tiêu diệt, anh đều đã từng bước tiêu diệt, một số kẻ không bị xét nhà diệt tộc thì cũng bị mình thăng ám biếm[2]. Nhờ đi những “cánh chim” này, kẻ tiếp theo anh động thủ chính là...

Đầu sỏ - phủ Thụy Vương.

[1]huệ chất lan tâm: mang khí chất của hoa huệ, tâm của hoa lam→ cao nhã thanh khiết

[2]minh thăng ám biếm: nhìn thì có vẻ như thăng chức nhưng thực tế lại là bị hạ quyền lực xuống.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

Phủ Hứa Quốc công rơi vào kết cục cả nhà bị trảm, Hiên Viên Vô đích thân giám sát quá trình tiến hành hành phạt.

Phủ Quốc công có rất nhiều người, sau khi trảm xong, máu tươi gần như là phủ kín toàn bộ ngõ môn.

Trước giờ, dân chúng rất thích xem náo nhiệt nhưng năm nay, người chết ở ngõ môn lần sau lại nhiều hơn lần trước, máu tươi càng lúc càng nhuộm đỏ, dần dần, chẳng còn ai dám tới xem náo nhiệt nữa.

Sau khi hành hình, Hiên Viên Vô đập đôi giày denim thêu mây đi qua máu tươi, vạt áo cả chuẩn anh mặc thấm đẫm chất lỏng màu đỏ, tanh nồng, trông càng thêm sạm màu hơn.

Hiên Viên Vô tiến thẳng tới phủ Thụy Vương.

Bước vào trong phủ, anh đi tới đầu thì vạt áo sẽ vẽ ra những vết máu đỏ tươi đến đó. Người đàn ông vốn đã cao lớn uy mãnh, nay lại càng giống một vị Sát Thần.

Dựa theo thường lệ, Hiên Viên Vô tới thư phòng bái kiến Thụy Vương.

Kết quả, anh vừa vào thư phòng, Thụy Vương đã ném nghiền mực, nện thẳng vào ngực anh, nước mực nhanh chóng loan ra quan phục.

“Cậu lên làm đô đốc Cẩm Y Vệ chỉ để hãm hại trung lương như vậy hả?” - Thụy Vương quát lớn, ông gần như là rít gào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 261: Đô đốc, biểu muội có độc (55)

“Vô không hãm hại trung lương, mọi việc đều có chứng cứ rõ ràng, đều là thánh thượng quyết định.” - Hiến Viên Vô đứng mực nói.

Thụy Vương tức đến mức thờ đốc: “Quý tộc vương công, thế gia đại tộc, nào có ai không làm chút việc xấu! Một số việc có thể nhắm mắt bỏ qua thì bỏ qua, vì sao cậu cứ nắm mãi không buông, phải làm lớn chuyện đến mức xét nhà diệt tộc?”

“Không phải Vô nắm mãi không buông, Vô trung thành với Thánh thượng, Thánh thượng hạ chỉ xét nhà diệt tộc đều có đạo lý của thánh thượng.”

Hiên Viên Vô luôn đặt mệnh lệnh của Thánh thượng lên đầu làm Thụy Vương không biết nên nói gì cho phải.

Mắng anh là kẻ ngốc, nhưng, sau một khoảng thời gian ngắn kể từ khi kẻ ngốc này lên làm đô đốc Cẩm Y vệ thì toàn bộ quý tộc đều phải run sợ khi nhắc tới anh, sợ một ngày nào đó sẽ rơi vào tay anh. Chỉ là, nếu nói anh không phải kẻ ngốc thì lại thấy anh ngu si vô cùng, Hoàng Đế nói cái gì, anh tin cái đó, chưa từng nhắm mắt cho qua.

“Cậu có biết lưng cậu đeo bao nhiêu nợ máu, gánh bao nhiêu nghiệp chướng không, chẳng lẽ cậu không sợ Hoan Nhi sẽ phải chịu báo ứng thay cậu?”

Đây mới là điều khiến Thụy Vương tức giận nhất.

Ông tin vào vận mệnh, cũng tin nhân quả.

Thậm chí ông còn nghĩ con gái mình ốm yếu bệnh tật như vậy có khả năng là vì ông ra trận giết địch, nợ máu quá nhiều!

Mà nay, tên Hiến Viên Vô này đeo trên lưng quá nhiều mạng người, nếu báo ứng rơi xuống đầu Hoan Nhi thì sao?

Hiên Viên Vô bắt đầu trầm mặc, hai tay rũ bên người nắm chặt thành quyền.

Advertisement / Quảng cáo

Thấy anh như vậy, Thụy Vương càng thêm tức giận: “Cút cút cút! Cút nhanh đi!”

Sau khi bị Thụy Vương trách mắng trong thư phòng, Hiến Viên Vô đi tìm Đường Hoan.

Anh lặng lẽ nhìn người con gái đang quơ chân múa tay ở trong hoa viên. Sức khỏe của cô tốt hơn hẳn so với đời trước, có lẽ vì cô vẫn luôn rèn luyện thân thể.

Thấy Hiến Viên Vô tới, Đường Hoan thu tay, nhanh chóng chạy về phía anh.

Vừa tới gần, cô đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc, suýt nữa thì cô bị hun đến mức ngã xiu.

Có lẽ, anh lại giết người.

Aizz, tâm tình Đường Hoan vô cùng phức tạp.

Cô luôn có cảm giác, vong hồn tiếp theo chết dưới lưỡi đao sẽ là mình.

Mặc dù sợ hãi nhưng cô chỉ có thể giấu tất cả vào lòng, nào dám biểu hiện ra ngoài, nếu không, có khi cô sẽ chết nhanh hơn.

“Hiên Viên Vô, từ hôm thêu tuyên ương ta thêu cho chàng đâu?” - Thấy vật áo nhỏ máu xuống nền cỏ, Đường Hoan ép mình nhìn ra chỗ khác, làm ra vẻ như không có gì - “Có phải chàng chê xấu nên ném mất rồi không?”

Advertisement / Quảng cáo

Lấy túi thơm từ trong ngực ra, Hiến Viên Vô nói: “Không phải. Bởi vì hôm nay có buổi hành hình, ta sợ nó dính bẩn nên mới cất đi.”

Đường Hoan vui vẻ cảm khái: “Nhìn kỹ thì thứ đầu tiên ta thêu cũng khá được ấy chứ, đâu đến nỗi xấu lắm đâu.”

Hiên Viên Vô: “.....”

Niềm tin của nàng dành cho đồ mình thêu thật sự không có giới hạn.

.....

Đồng cung

Thái tử điện hạ vô cùng vui vẻ.

Những thế gia đại tộc bị diệt trừ, nhìn bên ngoài thì có vẻ là Cẩm Y Vệ nắm được sai lầm của họ, vì thế gia tộc bọn họ biến thành con đề ngân dậm có tổ kiến, nhanh chóng bị phá tan.

Nhưng, trên thực tế, Cẩm Y Vệ có thể tìm được tội của họ là vì gã ngăm để lộ ra cho Hiến Viên Vô thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 262: Đô đốc, biểu muội có độc (56)

Đám người kia đều là một lũ loạn thần tặc tử, đời trước đi theo Thụy Vương!

Tất cả đều đáng chết!

Chỉ là, trong tối ngoài sáng, Thái tử đều không thể mượn sức tên đầu gối Hiến Viên Vô được, xem ra anh chỉ trung thành với phụ hoàng. Không còn cách nào khác, gã đành phải phí công phí sức, để lộ tin tức cho Cẩm Y Vệ.

Quá trình cong vẹo, khó khăn thế nào thì khỏi phải nói cũng đoán được. Nhưng, chẳng sao cả, chỉ cần đạt được mục đích cuối cùng là tốt rồi!

Thái tử cho rằng mình nắm tất cả trong tay, nhưng gã đầu gối “bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ninh sau”, là gã lợi dụng người khác hay người khác lợi dụng gã thì chưa biết được.

Phụ tá đắc của Thụy Vương trong đời trước gần như đều bị tiêu diệt, kế tiếp, sẽ đến lượt phủ Thụy Vương!

Mắt Thái tử hiện lên vẻ điên cuồng cổ chấp, nhìn càng thêm hung ác, nham hiểm.

....

Tạm thời không nói đến những con sóng ngầm đằng sau.

Đường Hoan cảm thấy mỗi bước đi của mình đều vô cùng nguy hiểm, gian nan. Gã Thái tử biến thái luôn nhắm nhe muốn giết chết cô, nhưng, ngoại trừ lần đầu tiên khi vừa về kinh thành bị gã hại thì gã chưa từng động đến cô thêm lần nào nữa. Chẳng ngờ to con lòng dạ khó lường Hiến Viên Vô cũng không còn cảm hận đến mức muốn giết cô...

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ là, tình hình hiện tại rất giống trường hợp ếch xanh nấu trong nước ấm. Nhìn thì có vẻ phủ Thụy Vương không gặp vấn đề gì nhưng thật ra sau một đám bị xét nhà diệt tộc, phủ Thụy Vương càng lúc càng nguy hiểm hơn.

Ồm đui khi vẫn chi từ?

Sẽ bị đá văng ra ngay.

Khuyên Hiến Viên Vô hồi tâm chuyển ý?

Chỉ sợ sẽ bị diệt khẩu vì biết anh trọng sinh.

Nom nóp lo sợ, Đường hoan đánh phải nói bóng nói gió, khuyên bảo người cha trên danh nghĩa của mình...

Thụy Vương thật sự yêu thương con gái. Thấy ngày hôn lễ càng lúc càng gần, đêm đến, hai vợ chồng Thụy Vương thường xuyên chạy tới phòng Đường Hoan, vừa nhìn cô, vừa xúc động gạt nước mắt.

Khi chuẩn bị của hồi môn cho cô, hai người đều hận không thể dọn cả phủ Thụy Vương đưa tới phủ đồ đốc Cẩm Y Vệ.

“Hoan Nhi, con xem còn muốn thêm thứ gì không, phụ vương phải người đi tìm cho con.”

Advertisement / Quảng cáo

“Phụ vương.....”

Đường Hoan còn chưa kịp nói gì, Thụy Vương đã nghiêng rặng nghiêng lợi: “Thằng nhãi già đầu họ Hiến Viên kia thật đáng giận, gần ba mươi rồi còn tới gây hại cho con gái rượu của ta!”

“Phụ vương.....” - Đường Hoan lại mở miệng.

Thụy Vương lại tiếp tục phần nộ: “Không gà, không gà. Ta phải đi hỏi tên nhãi Hiến Viên kia xem nếu nó thật sự yêu Hoan Nhi của ta thì vì sao không thể tới phủ Thụy Vương ở rể.”

“Phụ Vương - Thấy Thụy Vương càng lúc càng đi quá, Đường Hoan chỉ có thể nói lớn tiếng hơn, khiến ông bình tĩnh lại.

“Phụ vương, con không muốn thêm gì cả.” - Không biết vì sao bỗng nhiên Đường Hoan lại muốn khóc.

Từ nhỏ đến lớn, bất kể là thứ gì, cô đều phải chịu khổ chịu sở, tự mình tranh giành. Khi cô còn nhỏ, dù là bữa cơm hàng ngày, cô cũng phải chọn lúc không có viện trưởng, trốn vào góc hẻo lánh để ăn, chỉ sợ không để ý sẽ bị lão háo sắc, bì ổi, ghê tởm đó sàm sỡ.

Có mấy ai hiểu nỗi khổ của những người không được ông trời chiếu cố. Với họ, một việc đơn giản nhất cũng phải tốn rất nhiều công sức mới có thể hoàn thành.

Trước nay chưa từng có người lo lắng chỉ vì không thể đem tất cả những thứ tốt nhất đến cho cô, chưa từng có người hỏi cô muốn gì hay không.

“Con chỉ mong người sớm ngày rời khỏi vị trí võ tướng, không phải ra chiến trường nữa, mong người sống an nhàn, vượt qua tuổi già với mẫu phi.” - Đường Hoan nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Thụy Vương, nói lời đầy ẩn ý - “Phụ vương, ngoài những việc đó ra, con không muốn gì cả. Cho nên, bất kể là làm việc gì, mong ngài nhớ còn có con và mẫu phi, đừng mạo hiểm.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Đồ đốc, biểu muội có độc (57)

Thái độ của Đường Hoan cực kỳ nghiêm túc, Thụy Vương nhìn cô một lúc khá lâu. Sau đó, ông rời mắt đi theo bản năng rồi cười một tiếng: “Đứa nhỏ này, sao phụ vương có thể làm việc gì nguy hiểm cơ chứ.”

Hốc mắt Đường Hoan đỏ lên, trông cô hết một cô gái nhỏ đang làm nũng, nhào vào lòng Thụy Vương: “Phụ vương phải nhớ kỹ những lời hôm nay nói đấy. Bất kể làm gì, người cũng phải suy nghĩ thật kỹ trước khi làm, đừng để con lo lắng.”

Thụy Vương vươn bàn tay to lớn nhẹ nhàng vỗ về đỉnh đầu con gái mình.

Ông không hề cho cô một câu trả lời chắc chắn, bởi vì ông không làm được. Có một số việc cũng giống như bản cung, khi tên đã bay ra thì chẳng thể quay đầu, ông chỉ có thể cẩn thận từng bước, không để mình rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục mà thôi.

Bởi vì, ông còn có vợ, có con.

Nếu dựa theo quỹ đạo của đời trước, kế hoạch mưu quyền soạn vị của Thụy Vương vô vùng chặt chẽ, không hề có bất cứ vấn đề gì.

Chỉ là kiếp này cô Thái tử Cổ Vũ và đồ đốc Cẩm Y Vệ, cả hai biết rất rõ hướng đi của ông, đồng nghĩa với việc, tất cả các tính toán của ông đều thành công cốc. Khi ông cảm thấy mọi chuyện đã sẵn sàng, chỉ thiếu một lý do để “phát cờ khởi nghĩa”, ông bắt đầu hành động, nhưng, ông đầu gối Thái tử đã nắm được hướng đi của mình.

Trong phủ Thái tử.

Nhìn mặt báo tâm phúc trình lên, Cổ Vũ cười đầy kinh ngạc. Cuối cùng thì lão già Thụy Vương kia cũng có chút động tĩnh rồi.

“Để lộ ra chút tin tức về việc Thụy Vương mưu phản cho bên Cẩm Y Vệ.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe vậy, tâm phúc lo lắng nói: “Điện hạ, tình cảm của Viên Viên Vô và Quận chúa Bình An có vẻ rất tốt, nếu hần ta dè việc này xuống thì phải làm thế nào ạ?”

Đây cũng là vấn đề khiến Thái tử bực bội.

Tất cả mọi việc đều giống hệt kiếp trước, điểm sai lệch duy nhất chính là Bình An cực kỳ tốt với Hiên Viên Vô, rõ ràng kiếp trước cô vô cùng chán ghét anh.

Vì vậy, muốn ly gián tình cảm của hai người cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Vừa hay.” - Thái tử suy tư, nói.

Gã sẽ trình chứng cứ Thụy Vương tạo phản lên cho phụ hoàng, sau đó khuyến phụ hoàng dùng cơ hội này để thử độ trung thành của Hiên Viên Vô. Nếu Hiên Viên Vô bảm bảo việc Thụy Vương tạo phản thì xem như anh là người công tự phản nình. Nhưng, nếu anh giấu giếm thì chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ sẽ cho người khác làm là được!

Dù sao những kẻ cần diệt trừ, gã đã mượn tay tên ngốc này để diệt trừ hết rồi.

“Điện hạ anh minh thần võ!” - Tâm phúc cung kính tung hô.

Mất Thái tử lúc lên sự nham hiểm, biểu cảm lạnh nhạt.

Advertisement / Quảng cáo

Phàm là người làm việc lớn thì chắc chắn có thể nhìn những điều mà người thường không thể nhìn, vào vai một người thợ săn kiên nhẫn, chờ khi còn mồi không phòng bị, nhất kích tất sát[1]!

Gã là một người thợ săn, gã muốn bảo vệ ngân đấm núi sông thuộc về gã trong tương lai!

[1]Nhất kích tất sát: vừa ra đòn đã khiến đối phương chết chỉ trong một chiêu đầu tiên, tương đương với câu “một đòn ăn ngay” của mình

...

Rất nhanh sau đó, dấu vết chứng minh phủ Thụy Vương tạo phản được đưa tới bàn của Hiên Viên Vô. Anh vuốt tay xoa xoa ân đường.

“Đồ đốc, việc này có cần...”

Cấp dưới làm động tác hạ tay xuống, ý bảo đề việc này xuống.

Hiên Viên Vô hơi rủ mắt, đôi con ngươi sâu thăm thẳm: “Không cần. Ta sẽ tự điều tra việc này.

Tuy rằng trong Cẩm Y Vệ có không ít người của anh nhưng cũng chẳng thiếu nội gián của người khác.

Trên đời nào có bức tường không lọt gió. Chuyện này không thể tùy tiện đề xuống, nếu không, anh cũng sẽ bị cắn ngược.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 264: Đồ đốc, biểu muội có độc (58)

Hiên Viên Vô hơi nhu mày, ngón tay chậm chậm đánh nhịp xuống bàn.

Anh đang suy tính lợi, hại bên trong. Chuyện liên quan tới phủ Thụy Vương, nếu anh điều tra, việc này tất sẽ từ lớn hóa nhỏ. Chịu tội nặng hay nhẹ là do anh quyết định.

Không thể gạt chuyện này sang một bên, dù sao thì tin tức cũng là do Thái tử thả ra, nếu không tra, có khả năng, Thái tử sẽ cắn ngược anh một cái.

Nghĩ vậy, Hiên viên Vô bắt đầu tự tay điều tra những việc liên quan tới phủ Thụy Vương.

Thật ra, cũng chẳng có gì cần điều tra, Thụy Vương muốn mưu phản là sự thật, anh tự điều tra cũng chỉ là để nắm thêm nhiều chứng cứ chứng thực điều này mà thôi. Đến lúc đó, trình lên bao nhiêu chứng cứ thì phải xem tâm trạng của anh.

Tuy mọi chuyện phát triển theo ý mình nhưng không biết vì sao Hiên Viên Vô lại càng cảm thấy bốn chوں không yên.

Trong lòng anh xuất hiện hai giọng nói khác nhau.

Một giọng tựa ác ma: vì sao không để phủ Thụy Vương chịu cảnh vạn kiếp bất phục, lưng đeo tiếng xấu giống Hiên Viên gia trong đời trước? Đó không phải kết quả mà ngươi muốn sao?

Một giọng lại do do dự dự: không thể xúc động cũng không được làm việc thiếu suy nghĩ, chuyện gì cũng có thể xoay chuyển, ngươi cũng đâu nhất thiết phải báo thù, đúng không?

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô cảm thấy lòng mình vô cùng rối loạn, khi thì tàn nhẫn, khi lại chẳng đành lòng.

Nhưng, mặc dù vậy, anh vẫn không ngừng điều tra phủ Thụy Vương. Càng điều tra, anh càng biết nhiều, đến tận khi....

Phát hiện những chuyện mà kiếp trước mình không biết.

...

“Phủ Thụy Vương muốn mưu phản, con không ngờ phụ thân cũng cảm một tay vào đó.”

Hiên Viên Vô lạnh lùng ném những chứng cứ bí mật mà tâm phúc của mình tìm được lên bàn Trung Dũng Hầu, ánh mắt của anh thật khiến người ta phải sợ hãi.

Trung Dũng Hầu nhàn nhạt lật nhìn xấp thư từ trên bàn, sau đó chậm rãi dựa vào ghế: “Ta vốn muốn nghĩ xem phải dùng cách nào để con biết được chuyện này, không ngờ, thủ đoạn của con còn hơn mức ta tưởng.” - Ông ta không hề chột dạ, nói chuyện nhẹ nhàng cứ như đang bàn việc nhà vậy.

“Phụ thân bắt đầu có tâm mưu phản từ bao giờ?”

Trung Dũng Hầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết của thứ tử.

Advertisement / Quảng cáo

Ông ta có rất nhiều con cái, đa số con của thiếp thất, ông ta đều để chúng tự sinh tự diệt, ông ta chỉ dốc lòng dạy dỗ con vợ cả. Dù sao thì thứ tử cũng chỉ là những “đồ vật” không lên nổi mặt bàn[1], đích từ mới có thể làm rạng rỡ tổ tông. Chỉ là, ông ta không ngờ, trong đồng đảng con cái của mình, đứa con trai do thiếp thất sinh ra này lại là người có tiền đồ nhất.

Trung Dũng Hầu không khỏi cảm khái.

“Thế gia đại tộc, nếu muốn đứng vững vững trăm năm thì cách duy nhất là để đương triều thiên tử chảy dòng máu của Hiên Viên gia. Tâm mưu phản? Hiên Viên gia không phải Hoàng thất, muốn xưng đế, đăng cơ cũng không danh chính ngôn thuận, vì phụ chưa từng muốn soán vị.”

Ông ta chưa từng muốn cướp ngôi, ông ta chỉ muốn Hiên Viên gia có thể trở thành đại quyền thần[2] mà thôi!

“Năm đó, khi thánh thượng chưa đăng cơ đã ái mộ tiểu cô của con, cũng chính là Thụy Vương phi bấy giờ. Ta còn tưởng rằng sau khi ông ta đăng cơ, cô cô con sẽ trở thành Hoàng hậu, Hiền Viên gia có thể hồ mư gọi gió trên triều đình. Ai ngờ, tuy ông ta yêu cô cô con sâu đậm nhưng vẫn chọn người khác làm Thái tử phi, đổi lấy sự duy trì lớn hơn so với sự duy trì của Hiền Viên gia.”

Không có gì bất ngờ, sau này, đích tử của Đồng Cung sẽ được lập làm Thái tử, cũng chẳng liên quan gì tới Hiền Viên gia, hơn nữa, nếu đích tử lên ngôi, Hiền Viên gia sẽ gặp tai họa ngập đầu.

[1] lên không nổi mặt bàn: ý nói những người/những thứ thấp kém, không có giá trị tùy góc nhìn của một cá nhân hay tập thể nào đó; ví dụ một người tự ti, không làm được gì thì cũng có thể gọi là người không lên nổi mặt bàn,....

[2]quyền thần: quan lại nắm quyền lớn, thậm chí là lấn quyền nhà vua.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Đô đốc, biểu muội có độc (59)

“Cho nên, ông bám víu Thụy Vương?”

Không hiểu vì sao, Hiền Viên Vô cảm thấy vô cùng phẫn nộ.

“Không phải ta bám víu Thụy Vương, là ta chọn Thụy Vương!” - Khi nói những lời này, vẻ mặt của Trung Dững Hầu thoáng xuất hiện nét dương dương tự đắc, cứ như muốn khoe mình là kẻ biết nhìn người.

“Tuy rằng tên thô kệch ấy làm việc gì cũng dễ xúc động, hơn nữa còn không có dã tâm, rõ ràng thiên hạ vững chắc là do mình chinh chiến trên lưng ngựa lại không biết tranh thủ. Nhưng may là ông ta thâm tình với cô cô con, tình cảm của ông ta dành cho cô cô con còn sâu nặng hơn thánh thượng gấp nhiều lần!”

“Vô lý, xưa nay Thụy Vương yêu vợ yêu con, sẽ không tùy tiện oán vị, một khi bị phát hiện, phủ Thụy Vương, bao gồm cả Thụy Vương phi và Bình An đều không tránh khỏi tai ương.”

Thì ra từ khi bắt đầu, mục đích của phụ thân anh đã không đơn giản.

Khó trách ông ta dạy anh tiếp cận Bình An, khó trách ông lại tới tận cửa đề cầu Thụy Vương khi anh bị Thụy Vương đòi đánh, đòi giết, mặc dù trước giờ ông ta luôn là kẻ mặc kệ sống chết của thứ tử.

Nói cách khác, rất có khả năng kiếp trước Hiền Viên gia bị tru di là do hai nhà có dã tâm nảy sinh nội chiến, vì thế, một nhà thành kẻ chết thay.

Hiền Viên gia chính là nhà chết thay!

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu lý do là bảo vệ tiểu cô cô của con thì sao?” - Trung Dững Hầu cười đầy mưu mô.

“Nếu Bình An không phải con gái ruột của Thụy Vương mà là con của đương kim thánh thượng thì sao, hửm?”

Người đời đều cho rằng đương kim Thánh Thượng và Thái hậu cùng chiều Quận chúa Bình An là do khi Thái hậu bị bệnh nặng, Thụy Vương phi đã luôn ở bên chăm sóc bà không màng ngày đêm, không được ngủ một giấc an lành mà bị sinh non. Nhưng, kẻ bạc tình nhất trên đời này chính là kẻ ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn. Kể cả Thụy Vương có ân với Thái hậu nhưng Bình An kiêu căng như vậy, chút ân tình cũ cũng đã sớm bị cô mài sạch. Cô vẫn luôn được cưng chiều, được Thánh thượng quan tâm hơn tất cả các vị Hoàng tử, Công chúa chẳng qua là vì cô là con Thánh thượng, đứa con được sinh ra bởi người Thánh thượng cầu mà không được.

Hiền Viên vô nhú mày, đôi mắt đầy hung ác: “Thụy Vương biết thân phận của Bình An không?”

Trung Dững Hầu cười nhạo: “Nếu không biết thì sao có thể nói Thụy Vương si tình chứ!” - Đương nhiên, trong mắt người ngoài, sự si tình của Thụy Vương thật nực cười.

“Trước khi thành thân, tiểu cô cô của con đã nói cho ông ta mình mang lục giáp phụ bất tử[1], nhưng ông ta vẫn không màng, cưới cô cô con về nhà. Cặp sủng này là ông ta cam tâm tình nguyện tự cắm vào đầu mình. Chẳng qua lúc trước ông ta không biết Bình An là con ai mà thôi. Giờ thì biết rồi,”

Có điều “sự thật” mà Thụy Vương biết hơi khác với chân tướng một chút.

“Nếu một người đàn ông biết cô gái mình yêu nhất bị kẻ khác cưỡng bức, có thai, thì bất kể người đàn ông đó hành động thế nào cũng chẳng có gì lạ, đúng không?”

Advertisement / Quảng cáo

Đến tận lúc này, Trung Dững Hầu vẫn khoan khoái, hồ hững lại trấn định,

Từ đời trước, phủ Trung Dững hầu đã bắt đầu xuống dốc, tuy rằng tình hình hiện tại có tốt hơn một chút nhưng vẫn là một gia tộc cách trung tâm quyền lực khá xa. Muốn làm rạng danh nhà cửa, sử dụng chút thủ đoạn cũng đâu phải chuyện đáng trách.

Hiền Viên Vô cực kỳ tức giận. Anh vỗ mạnh lên án thư[2] trước mặt Trung Dững Hầu, lập tức, mặt bàn đang nguyên vẹn lại xuất hiện những vết nứt, khiến người ta không khỏi sợ hãi.

“Ông quả hồ đồ!” - Hiền Viên Vô quát lớn.

“Vị phụ làm việc lớn, không cầu nệ tiểu tiết!” - Trung Dững Hầu nhàn nhạt mở miệng - “Con là đô đốc Cẩm Y Vệ, chỉ cần con đề những tin tức liên quan tới mưu phản xuống thì ai biết được chứ?”

[1]lục giáp phụ bất tử: người phụ nữ chữa hoạn, mang thai đứa con không rõ nguồn gốc.

[2]án thư: bản đọc sách.

Ai để ý cách Hiền Viên Vô gọi Trung Dững Hầu đã thay đổi không? Vì hình tượng Trung Dững Hầu trong lòng anh đã sụp đổ, thái độ anh dành cho ông ta cũng thay đổi nên Diệp mỗ đổi cách xưng hô luôn cho hợp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Đô đốc, biểu muội có độc (60)

“Nếu con vẫn muốn lập công với Hoàng Đế cũng không sao, ba ngàn tộc nhân của Hiền Viên gia ta thà chết oanh oanh liệt liệt cũng không muốn sống uất ức, hèn nhát!”

Hiển nhiên Trung Dững hầu đang lấy Hiền Viên gia để đánh cược, cược Hiền Viên Vô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao thì anh cũng có vài phần tình cảm với bình An, có lẽ sẽ không tố giác.

Chỉ là, Trung Dững Hầu đã tính sót.

“Ông có biết tin tức phủ Thụy Vương mưu phản là ai thả ra cho ta biết không? Là Thái tử!” - Hiền Viên Vô gầm lên - “Các người cho rằng mình làm kín đáo, không để lại dấu vết nhưng thật ra đã sớm có chim sẻ núp sau nhĩng bọ ngựa bắt ve! Quá ngu xuẩn!”

Lúc này, mặt Trung Dũng Hầu mới biến sắc.

“Ông nên cảm thấy may mắn vì Thái tử không biết ông cũng nhúng tay vào việc này, nếu không, toàn bộ Hiền Viên gia đều bị ông hại chết!”

Thái tử cũng giống anh, chỉ biết được bề nổi của việc mưu phản, vì vậy, gã cũng không đào sâu vào việc này.

Hiền Viên Vô chẳng ngờ chuyện kiếp trước lại có nhiều ẩn tình đến thế. Anh cho rằng mình nắm được tiên cơ, nhưng, một số chuyện cứ như rắn đi qua cò, kéo sợi chỉ qua tro[1], nếu không trùng hợp gặp cơ hội, vĩnh viễn sẽ không biết được.

[1]Thảo xà hôi tuyến(草蛇灰线): thảo xà: rắn đi qua cò không để lại dấu vết, hoặc dấu vết đó không quá nổi bật. hôi tuyến: dùng một sợi chỉ may quần áo kéo qua tro bếp, bởi vì sợi chỉ quá nhẹ, móng nên dấu vết để lại cũng mờ nhạt.

Thái tử bầm bảo tất cả những âm mưu của Thụy Vương cho Cố Sơn Vân, lại còn nói cực kỳ khéo léo.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhi thần biết phụ hoàng và Thụy Vương thù tặc tình thâm[2], tùy tiện yết kiến, bầm bảo chuyện này sẽ làm hỏng tình cảm của phụ hoàng và Thụy Vương, nhưng, từ sau khi biết chuyện, nhi thần vẫn luôn lo lắng ngày đêm, sợ phụ hoàng bị kẻ gian qua mặt. Nhi thần vốn nghĩ, việc nhi thần cảm nhận được thì chắc chắn Cẩm Y Vệ cũng biết, nhi thần không cần nhiều lời. Chỉ là, nghĩ tới quan hệ của đô đốc Cẩm Y Vệ với phủ Thụy Vương, nhi thần không kiềm chế được mà nghĩ nhiều. Sau khi cân nhắc, nhi thần mới...”

Người thông minh khi nói chuyện thường không nói hết câu. Chỉ cần chạm đúng chỗ là kẻ khác sẽ tự hiểu được.

Quả nhiên, ánh mắt Hoàng Đế lập tức tối sầm xuống.

Hiền Viên Vô là một thanh đao mà ông ta coi trọng, nhưng nếu thanh đao đó bắt đầu vì tình riêng, làm trái luật thì đành phải đổi một thanh đao khác.

Đáng tiếc!

...

“Đồ độc.....”

“Đồ độc?”

Phó đô đốc cẩn thận gọi

Không biết đồ độc bị sao nữa, bình thường vô cùng bình tĩnh, ấy vậy mà mấy ngày nay tâm trí cứ đề đầu đầu, như có tâm sự vậy.

Khi đang trầm nghĩ thì phó đốc bị nhìn bởi ánh mắt lạnh buốt.

Advertisement / Quảng cáo

Hiền Viên Vô chậm rãi đánh nhịp ngón tay xuống bàn.

Hiện tại, anh đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Anh vốn tưởng rằng mình tự điều tra thì có thể không chế tất cả trong tay, đầu gối phủ Trung Dũng Hầu cũng liên quan tới việc này, nếu anh giấu giếm, cả hai nhà đều sẽ bị tai ương.

Nếu bầm bảo, phủ Trung Dũng hầu có thể ích kỷ, tránh được một kiếp, còn phủ Thụy Vương...

Chẳng lẽ đây là nhân quả tuần hoàn?

Ngay cả trời cao cũng không cho anh cơ hội do dự.

Người đàn ông cao lớn đứng dậy, áo khoác bằng gấm đen của Cẩm Y Vệ vẽ ra một đường cong, anh nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt người khác.

“Đồ độc...” - Phó đô đốc dần mặt, thậm chí y còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bước ra khỏi nha môn của Cẩm Y Vệ, Hiền Viên Vô cười ngửa tới thẳng Hoàng cung. Trên đường anh đi, bất kể là bá tánh bình dân hay quý nhân quan lại đều tránh né anh theo bản năng.

Người trong Cẩm Y Vệ chẳng khác nào ác quỷ.

Gặp họ, cho dù là vương công quý tộc cũng phải đi đường vòng, chẳng may không cẩn thận lại bị bắt vào ngục ấy chứ!

[1]thủ túc tình thâm: tình cảm anh em như thể chân tay. Vì đây là lời thoại của một nhân vật cổ đại nên Diệp mỗ quyết định để nguyên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 267: Đồ độc, biểu muội có độc (61)

Được Hoàng Đế triệu kiến, Hiền Viên Vô lập tức quý xuống thỉnh tội.

Khi đã mất tiền cơ thì việc gì cũng chẳng thể che giấu nữa, nếu không sẽ biến thành một tên hề nháy nhót, bị người chê cười.

“Ồ, khanh nói xem, mình có tội gì?”

Hoàng Đế không nhanh không chậm lên tiếng, cứ như ông ta chưa từng biết bất cứ tin tức gì từ Thái tử.

“Thần có tội, sau khi biết được một chuyện không lập tức bầm báo, ngược lại còn do dự, tới tận bây giờ mới tới bẩm tấu.”

Từ khi Hiền Viên Vô bước vào, Hoàng Đế vẫn luôn nhàu mày, ánh mắt mang theo sát khí nhân nhặt, đến tận khi anh nói vậy, ắn dường ông ta mới giãn ra.

Việc Thụy Vương mưu phản, Hoàng Đế đã được Thái tử bầm báo từ trước, nhưng, nghe việc này từ miệng thần tử mà mình coi trọng lại là chuyện khác.

“Sau khi biết việc này, thần có lòng riêng mà do dự, đây là bất trung với bệ hạ! Vì thần vô cùng hổ thẹn, khẩn cầu bệ hạ cách chức đô đốc Cẩm Y Vệ của vi thần.”

Thần tử trẻ tuổi thể hiện sự trung thành, tận tâm, giọng nói hùng hồn, tuy rằng Hoàng Đế không để lộ bất cứ điều gì ra mặt nhưng trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Advertisement / Quảng cáo

Có do dự mới là một người có máu thịt. Sau khi do dự vẫn kiên định làm người trung quân ái quốc mới là một vị trung thần.

“Sinh vật” mang tên Đế Vương vẫn luôn mầu thuẫn như vậy. Vừa muốn thần tử trở thành thanh đao sắc bén trong tay mình, lại lo lắng nếu thần tử không từ thủ đoạn để tranh công, sớm muộn cũng sẽ cần ngược lại mình.

Cổ Sơn Văn cực kỳ vừa lòng với Hiên Viên Vô. Nhưng, ông ta không muốn thể hiện việc này quá mức rõ ràng. Vì vậy, sau một lúc trầm ngâm, ông ta mới nhàn nhạt lên tiếng: “Ái khanh đứng lên đi.”

Hiên viên Vô vẫn quý trên mặt đất không nhúc nhích, sau đó, anh đập mạnh đầu vài cái: “Vi thần không dám đứng lên, vi thần muốn cầu xin một chuyện!”

Khá hứng thú, Cổ Sơn Văn nhướng mày: “Ồ, khanh muốn xin chuyện gì?”

“Muru phản là việc Thụy Vương làm một mình, Quận chúa Bình An không biết gì hết, chuyện cá nhân không dính líu tới người nhà, khẩn cầu bệ hạ tha cho Quận chúa!”

“Vô nguyên ý từ bỏ chức vị đô đốc Cẩm Y Vệ, mang Quận chúa lui về ở ẩn nơi núi rừng! Bệ hạ cũng biết, từ trước đến nay, Quận chúa là một người yếu ớt, mảnh mai, sẽ không gây ra nổi sóng gió gì! Thỉnh bệ hạ khai ân!”

Hiên Viên Vô đang đánh cuộc.

Nếu Quận chúa Bình an thật sự là con gái ruột của đương kim Thánh Thượng, lại được ông ta yêu chiều thì việc Thụy Vương làm, có lẽ sẽ không ảnh hưởng tới cô.

Advertisement / Quảng cáo

Hiên Viên Vô đã thầm quyết định, mặc kệ cô có phải người trọng sinh hay không, mặc kệ cô có mục đích gì, chỉ cần Hiên Viên gia có thể tránh khỏi kiếp này, Thụy Vương bị hạ bệ thì tất cả ân oán năm xưa đều được xóa bỏ!

Anh sẽ tính tất cả lên đầu Thụy Vương, không truy cứu bất cứ chuyện gì liên quan tới cô nữa.

Đây là quyết định của anh sau bao ngày đắn đo.

“Từ trước đến giờ, Bình An là người đơn thuần, tất nhiên việc này không liên quan đến con bé. Trăm coi con bé như con gái ruột, sao có thể để con bé bị tai bay vạ gió.”

Không biết vì sao, Hiên Viên Vô thật sự rất muốn cười.

Có lẽ, anh muốn cười sự dối trá của mình, cũng có thể anh muốn cười sự dối trá của Hoàng Đế.

Cái gì mà coi con bé như con gái ruột, chẳng qua, cô thật sự mang thiên kim chi khu[1] mà thôi. Nếu là nhà khác định muru phản, từ trên xuống dưới, nào có người thoát khỏi tai ương cơ chứ.

[1]thiên kim chi khu: có thân thể đáng giá vạn kim → ý chỉ người có thân phận cao quý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268: Đô đốc, biểu muội có độc (62)

“Trẫm giao cho khanh toàn quyền xử lý việc này. Thụy Vương có chiến công rực rỡ, cần phải nắm được nhiều chứng cứ mới có thể lấp miệng thiên hạ.”

“Vi thần lĩnh chỉ.”

Hiên Viên Vô sai bước, đi ra khỏi Hoàng cung, tâm tình Hoàng Đế rất tốt, mây mù nấy ngày nay đều được quét sạch. Cây đao trong tay càng ngày càng sắc bén, sao ông ta có thể không vui cơ chứ.

Từ khi bước ra khỏi Hoàng cung, Hiên Viên Vô vẫn luôn lạnh nhạt. Vì toàn bộ Hiên Viên gia, Thụy Vương không thể sống, nếu để Thái tử phái người điều tra việc này thì sẽ liên lụy rất rộng.

Anh không ngừng thuyết phục chính mình, dù sao thì kiếp trước, Thụy Vương cũng vì muốn giữ phủ Thụy Vương mà đẩy Hiên Viên gia ra chịu chết. Thắng làm vua, thua làm giặc, đây là quy tắc chung!

Nhưng, cho dù là vậy, tâm trí anh cũng không yên ổn.

Hiên Viên Vô cười tự giễu, chẳng qua chỉ là diệt trừ một Thụy vương nhỏ bé mà thôi, có cái gì phải đắn đo chứ, anh và ông ta vốn có đã thù từ đời trước!

Chi là Bình An...

Advertisement / Quảng cáo

Mấy năm nay chung sống gần nhau, chẳng sợ cô có âm mưu gì đó, anh vẫn không kiềm chế nổi trái tim mình. Tuy kiếp trước cô là một người phụ nữ ác độc như rắn rết, anh vẫn chẳng thể dừng được mà lao đầu vào.

Thụy Vương có thể bị xét nhà diệt tộc nhưng cô phải sống an toàn.

Hiên Viên Vô cảm thấy bản thân mình thật nực cười. Rõ ràng khi vừa trọng sinh, anh đã hạ quyết tâm phải trở thành một người có ý chí sắt đá, tuyệt đối không được dắm vào vết xe đổ của kiếp trước. Thế mà anh vẫn không thể thoát khỏi Cổ Nhục Hoan, cứ cứ như ma chù vậy.

.....

Ngày thành thân càng lúc càng gần, trực giác nhạy bén của Đường Hoan khiến cô cực kỳ hoảng loạn.

“Hệ thống đáng yêu, cậu có thể đề lộ hành động gần đây của Hiên Viên Vô cho tôi được không?”

Vì từ nhỏ luôn gặp xui xẻo nên mỗi khi rơi vào hoàn cảnh góc ằm sóng lừng, cô cứ có cảm giác đây chỉ là sự yên bình trước khi giông bão ập đến. Cô luôn cho rằng, bình yên không giữ được bao lâu, bão tố điên cuồng sẽ tới nhanh thôi.

[Bồn thống đã thể phải đề kỷ chủ cùng ‘trưởng thành’ với hệ thống. Bồn thống có trách nhiệm thúc ký chủ tự khai phát khả năng tiềm tàng của chính mình, nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ, không được có thói quen ham ăn biếng làm, chơi bời lêu lổng, ý vào người khác!]

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống rác rưởi nghiêm túc nói bừa.

Nó nói rất ra hình, ra dạng, nếu Đường Hoan không biết quá rõ bản chất của nó, có khi cô đã tin sái cổ rồi. Thậm chí không cần nghe nó thao thao bất tuyệt xong, cô đã biết nó đang diễn, vì thế, cô mắt kiên nhẫn, chém đinh chặt sắt: “Cút! Rác rưởi!”

Với âm thanh trẻ nhỏ, hệ thống hừ lạnh một tiếng, sau đó, cực kỳ ngạo kiều mà offline.

Không phải nó không chịu hỗ trợ, chẳng qua là nó sợ sau khi biết hướng đi của boss trong những ngày gần đây, ký chủ rác rưởi sẽ làm ra những hành động không thể đoán trước mà thôi.

Rất có khả năng cô sẽ vi phạm Thụy Vương mà không diễn theo kịch bản, đi chệch khỏi quỹ đạo nhiệm vụ. Nó còn nghi nếu biết boss phản diện muốn lật đổ Thụy Vương, ký chủ rác rưởi sẽ trở nên tàn nhẫn, thẳng tay giết chết boss!

Tuy rằng bất ký chủ rác rưởi giết gà, cô cũng sẽ kêu la hồi lâu, nhưng nó không thể quên được khi ký chủ tàn nhẫn lên, tính mạng của mình cô cũng có thể lấy ra để chơi người.

Hệ thống không hỗ trợ, Đường Hoan cũng chẳng thể biết được bất cứ điều gì qua Hiền Viên Võ, vì vậy, cô chỉ có thể thấp thòm chờ đợi.

Nếu anh cam tâm tình nguyện cưới cô, không gây ra bất cứ chuyện gì thì tạm thời an toàn... ha?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 269: Đô đốc, biểu muội có độc (63)

Trần Bảo Các.

Đứng trong sương phòng, nghe vài vị thiên kim tiểu thư ba hoa khoe sắc, Đường Hoan bắt gặp nhũn nhủn.

Ngay sau đó, cô đẩy cửa, bước ra ngoài.

“Người vừa nói gì? Nói lại lần nữa!”

Đường Hoan dựa vào cửa, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt cứ như không để ý nhưng lại khiến người ta sinh ra chút áp lực.

Gần đây, vì tình thần bất ổn nên tính tình Đường Hoan trở nên nóng nảy hơn bình thường. Hôm nay, cô ra ngoài giải sầu, thuận tiện tới Trần Bảo Các xem có loại trang sức nào vừa mắt thì mua về dùng làm của hồi môn, không ngờ, trang sức hợp ý thì chưa thấy mà đã ăn đầy một bụng tức vì nghe được người ta đàm luận vớ vẩn.

“Ta vừa nói gì có liên quan tới người không? Sao, đẩy cửa bước ra bệnh viện kẻ yếu ư?”

Vị thiên kim tiểu thư này không phải khuê các nhà hào môn nên cũng chưa từng gặp quận chúa Bình An nổi tiếng gần xa.

“Chẳng qua ta chỉ thuận miệng nói tên đô đốc Cẩm Y Vệ kia hãm hại trung lương, giết người không gớm tay, chẳng khác nào Diêm Vương thôi, chẳng lẽ ta nói sai à? Người kích động như vậy làm gì, chẳng lẽ có ý tứ với tên đô đốc mặt lạnh kia? Đáng tiếc, người ta đã có vị hôn thê rồi. Một tên đao phủ giết người không gớm tay, một cô Quận chúa kiêu căng hống hách, quả là trời sinh một cặp!”

Advertisement / Quảng cáo

Vừa chạy vội tới, suýt nữa thì churong quẫy ngất xỉu tại chỗ.

Ông đang định bước lên khuyên bảo vị tiểu thư kia thì đã nghe thấy Đường Hoan lạnh lùng sai bảo tồi tệ: “Và miệng.”

Đối phương còn chưa kịp phản ứng, hạ nhân phủ Thụy Vương đã tát mạnh lên mặt cô ta một cái, sau đó lui về.

Cô tiểu thư kia sững sờ, sau đó, hốc mắt đỏ lên: “Dựa vào cái gì mà người dám đánh ta?”

Churong quẫy mang ghé dựa tới, Đường Hoan ung dung, thong thả ngồi xuống.

“Dựa vào ta chính là cô Quận Chúa Bình An kiêu căng hống hách.”

Người vào tiệm xem nào nhiệt càng lúc càng nhiều. Bình thường, xảy ra những chuyện thế này, nếu chỉ có một hai người muốn xem trò thì có lẽ họ sẽ kiêng dè, không dám tiến vào, nhưng, biết sao được, người thích hóng trò hay quá nhiều, pháp không trách chúng[1], nhiều người tới xem như vậy, chẳng lẽ một cô Quận chúa Bình An có thể giết chết tất cả ư?

“Người chưa từng kết giao với ta đã nói ta kiêu căng, hống hách. Nếu ta không làm việc hống hách thật thì chẳng khác nào khiến người mang danh bôi nhọ người khác, đúng không?”

Hệ thống: [.....] Quả nhiên nó không nhìn lầm, chỉ cần tâm tình không tốt, sức chiến đấu của ký chủ rác rưởi sẽ lập tức tăng cao.

Advertisement / Quảng cáo

Cho nên, nó quyết định co đầu rụt cổ xem cô diễn, tránh cho không cần thận bị “lừa” bèn vào người.

[1] pháp không trách chúng(法不责众): pháp luật không thể được thực thi khi tất cả mọi người cùng phạm một tội. Cụ thể hơn, khi một quần thể cùng làm một việc gì đó, cho dù hành động ấy có chứa yếu tố vi phạm pháp luật, thì nhà nước cũng sẽ khó dùng pháp luật trừng trị.

“Giết người không gớm tay, đao phủ, hãm hại trung lương?”

Trước mặt mọi người, Đường Hoan không nhanh không chậm nhắc lại những từ này. Đây là những từ mấu chốt vừa được vị tiểu thư kia cao giọng phun ra.

“Xuất thân là thứ tử, vốn là ‘cái thứ’ không lên nổi mặt bàn, một khi có quyền thế tất sẽ hành động thất thường.”

“Cái loại thô kệch hãm hại trung lương, sớm muộn gì cũng bị trời phạt. Thiên Đạo tuần hoàn, anh ta hại nhiều người rơi vào cảnh nhà nát cửa tan như vậy thì chắc chắn sẽ gặp báo ứng.”

“...”

Vừa rồi còn vài vị thiên kim khác cũng chọn trang sức cùng vị tiểu thư kia.

Vì thể hiện mình can đảm, không giống người nên một số kẻ cứ thích bàn luận vài câu về chuyện triều chính trước mặt những người phụ nữ trong nội viện, người không bị triều đình chú ý.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 270: Đô đốc, biểu muội có độc (64)

Có một chân lý được lưu truyền từ đời xưa đến nay: chỉ số thông minh quá thấp thì đừng bàn luận về chính sự.

Nếu không, trong nháy mắt, sẽ bị lừa bèn vào người.

“Giết người không gớm tay, đao phủ, hãm hại trung lương?” - Cứ như nghe được điều gì đó quá mức nhục cười, Đường Hoan hỏi - “Chư vị có mặt ở đây đều nghĩ vậy?”

Mọi người im thin thít, không gian lặng ngắt như tờ.

Tuy rằng rất nhiều người tới xem trò hay nhưng khi bị hỏi như vậy, nào có ai dám đứng ra làm chìm đầu đàn, chẳng may bị Diêm Vương của Cẩm Y Vệ phát hiện, có khi còn không biết mình chết thế nào.

“Cho nên tất cả mọi người đều dùng cái danh đao phủ để gọi một người ra chiến trường giết địch, nhiều lần rơi vào nguy hiểm chỉ để bảo vệ dân chúng, đất nước?” - Đường Hoan nói cực kỳ châm chọc.

“Các người hàng đêm săn ca[1] ở kinh thành có từng nghĩ tới đương nhiệm đô đốc Cẩm Y Vệ đã phải chịu khổ ngoài biên cương, lấy máu thịt chém giết man tộc, vượt qua núi xác biển máu mới có thể đánh lui man tộc không?”

“Các người sống trong nhung lụa, chẳng ấy, người đang làm đồ đồ Cẩm Y Vệ đã phải trải qua vô số nguy hiểm, đồ đồ lực chém giết tham quan ô lại chỉ để cho các người một bầu trời yên bình thịnh thế.”

“Kết quả, trong mắt các người, tất cả những việc chẳng ấy làm lại thành đao phủ, lại thành lạm sát kẻ vô tội?”

“Xin hỏi, có lần nào Hiến Viên Võ lạm sát kẻ vô tội không? Những kẻ bị xét nhà diệt tộc, có ai oan uổng? Chẳng ấy đã từng hãm hại trung lương chưa?”

Thần sắc lạnh lùng, giọng nói hùng hồn, từng câu từng chữ Đường Hoan chấn vấn gần như đã bức tất cả dân chúng có mặt ở đây vào ngõ cụt.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan là kẻ bênh vực người nhà, từ trước đến nay, cô cực kỳ thiên vị người của cô.

Không gian lặng ngắt, Đường Hoan chậm chậm đi ra khỏi Trần Bảo Các trước mắt bao người.

Tuy rằng cô không nhìn thấu tâm tư của chàng ngốc to con Hiến Viên Võ, cũng không biết anh muốn làm gì, nhưng cô không thể để người khác tùy tiện hất nước bẩn lên người anh được.

Khi Đường Hoan vừa ra khỏi Trần Bảo Các, quân gia phủ Thụy Vương đã vội vàng chạy tới, nhìn đáng vẻ cứ như đang lẫn trốn ai đó vậy.

Đến trước mặt cô, quân gia thấp giọng nói: “Quận chúa, Vương phủ xảy ra chuyện rồi, Vương gia dặn lão nô mang quận chúa nhanh chóng rời khỏi kinh thành.”

Lòng Đường Hoan lập tức đẩy lên dự cảm xấu.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Lão nô không biết, có Cẩm Y Vệ mang binh lính tiến vào Vương phủ. Vương gia phát hiện, phải lão nô đi tìm Quận chúa.”

Đường Hoan cảm thấy mặt mình như bị người ta tát mạnh một cái, cô vừa nói những kẻ bị xét nhà diệt tộc là những kẻ gieo gió gặt bão, Hiến Viên Võ không bao giờ hãm hại trung lương. Hiện tại, chẳng lẽ Vương phủ cũng...

“Quận chúa, mau đi với lão nô!” - Quân gia thấp giọng thúc giục.

Advertisement / Quảng cáo

“Không! Ta phải trở về!”

Quân gia còn chưa phản ứng, Đường Hoan đã nhanh chóng bước về phía phủ Thụy Vương.

Quân gia nồn nóng đến mức dậm chân.

....

Trong thư phòng phủ Thụy Vương.

Thụy Vương ngồi bên án thư, bình thần nhìn thẳng vào Hiến Viên Võ.

“Quả nhiên, lần này thật sự tới lượt bốn vương” - Giọng nói của ông mang theo vài phần cảm khái - “Không ngờ, bốn vương tung hoành sa trường cả đời mà lại thua trên tay tiểu bối là cậu. Lúc trước bốn vương nhìn cậu không vừa mắt, xem ra, mắt bốn vương không tinh rồi.”

“Can đảm, Dũng mãnh không sợ chết, cũng... cực kỳ ngoan độc. Tương lai của cậu rất sáng lạn, đồ đồ Cẩm Y Vệ!”

Thụy Vương khích lệ Hiến Viên Võ, chỉ là, cách ông khích lệ nghe thật châm chọc.

[1]hàng đêm sênh ca: hàng đêm ca hát ăn chơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 271: Đồ đồ, biểu muội có độc (65)

“Công chính nghiêm minh như vậy, cậu có biết phụ thân cậu, Trung Dũng Hầu cũng tham gia vào việc này không?”

Thấy Hiến Viên Võ vẫn bình tĩnh, đứng bất động, không hề kinh ngạc, Thụy Vương lập tức đoán được anh đã biết tất cả. Ông vỗ tay cười lớn.

“Quả nhiên, quả nhiên là người làm việc quyết đoán tàn nhẫn! Lầy phủ Thụy Vương của ta làm đá kê chân, khiến Đế Vương càng thêm tin nhiệm...”

Giọng cười của Thụy Vương dần dần thấp xuống: “Có đã tâm như vậy, lại có thể nhẫn nhịn khi bị ta chèn ép, xem ra chức vị đồ đồ Cẩm Y Vệ cũng chẳng thể khiến cậu thỏa mãn, đúng không?”

Cô được dân được, có thể chinh chiến, người như vậy sẽ không hy sinh bản thân chỉ vì muốn làm tốt một con chó săn đồ đồ Cẩm Y Vệ.

Hiến Viên Võ vẫn luôn im lặng, đối với bại tướng dưới tay mình, anh chẳng muốn nhiều lời.

Anh định làm gì, anh không có ý định nói cho Thụy Vương.

Chỉ là, khi Thụy Vương nhắc tới Đường Hoan, biểu cảm trên mặt anh lại thoáng thay đổi.

“Hiến Viên Võ, bại trong tay cậu, bốn vương không còn lời nào để nói, thắng làm vua, thua làm giặc. Nhưng, Hoan Nhi vô tội, con bé không hề liên quan đến việc này! Nể tình con bé thật lòng say đắm cậu, cậu tha cho con bé, được chứ?”

Mặc dù không phải con gái ruột của ông nhưng ông chưa bao giờ để ý việc này. Kể cả trong người cô có chảy dòng máu của Cố Sơn Vân, ông cũng không để ý! Tình cảm cha con nhiều năm như vậy, huyết thống sao có thể ngăn cách được.

Advertisement / Quảng cáo

“Bốn vương biết chắc chắn cậu không muốn làm kẻ dưới. Tư bình của bốn vương, tin vật điều động cấp dưới ở biên cảnh, bốn vương giao cho cậu hết, chỉ cần cậu tha cho Bình An!”

Cuối cùng thì ông cũng không được nhìn thấy cảnh cô con gái mà ông yêu thương nhất xuất giá, không bảo vệ được cô khi cô thành thân, sinh con. Hiện tại, chuyện duy nhất mà ông có thể làm chính là được ăn cà, ngả về không, giao ra toàn bộ những thứ mình có, không làm một con thú cưng đường bắt chấp tất cả mà phản kháng, cố gắng hết sức để bảo vệ cô!

“Ông không cần nói, thánh thượng... ắt sẽ không để người vô tội chịu vạ lây.”

Anh cũng sẽ bảo vệ cô thật cẩn thận.

“Ta không nói giúp con bé thoát khỏi việc này, ta muốn cậu bảo vệ con bé cả đời bình an! Ta đưa tin vật giao cho cậu, chỉ cần cậu hộ tống con bé tới biên cảnh là được. Lúc đó, tự khắc sẽ có tâm phúc của ta chăm sóc con bé. Đời này kiếp này, cậu đừng quấy rầy con bé nữa!”

Hiên Viên Vô trăm mặt không nói gì.

Thụy Vương cười lạnh: “Cậu muốn giang sơn, còn muốn cả Hoan Nhi của ta? Trên đời này nào có chuyện cả cá và chân gấu đều chiếm được!”

Thái dương Hiên Viên Vô nổi lên gân xanh. Gần như là nghiền răng nghiền lợi, anh nói: “Hiện giờ, Thụy Vương còn không thể tự bảo vệ mình, nên, đừng lo nhiều chuyện quá!”

“Hiên Viên Vô!” - Thụy Vương nâng cao giọng - “Cậu hại phủ Thụy Vương của ta sụp đổ, chẳng lẽ cậu cho rằng cậu và Hoan Nhi còn có hội ư? Vì sao cậu không thể buông tha con bé?”

Advertisement / Quảng cáo

Ảnh mất Hiên Viên Vô càng thêm âm trầm, tàn nhẫn.

“Mang Thụy vương vào thiên lao, phải người bắt tất cả những kẻ có liên quan tới phủ Thụy Vương vào ngục! Nếu gặp quận chúa Bình An thì mang tới...”

Hai chữ “gấp ta” ngập ngừng bên môi, cuối cùng, Hiên Viên Vô vẫn nuốt lại vào bụng: “Mang nàng ấy tới biệt viện của ta, sắp xếp cho nàng ấy cẩn thận.”

“Đồ đốn.....” - Cẩm Y Vệ chịu trách nhiệm khám nhà vội vàng đẩy cửa đi vào, ngập ngừng: “Quận chúa Bình An đang ở trước cổng vương phủ.”

Ngón tay Hiên Viên khẽ run lên.

...

“Phủ Thụy Vương là nhà của ta, ta đường đường là đích nữ của phủ Thụy Vương, vì có gì ta không thể vào nhà của mình?”

Đường Hoan đi thẳng về phía cổng phủ Thụy Vương, cô xem ai dám làm cản.

Tuy rằng từ trước tới nay, người của Cẩm Y Vệ luôn thích điều vô dương oai nhưng ai cũng biết quan hệ giữa đồ đốn và vị Quận chúa Bình An này, cho nên, chẳng người nào dám làm việc thiếu suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 272: Đồ đốn, biểu muội có độc (66)

“Nếu là khám nhà diệt tộc, chẳng lẽ ta, Quận chúa Bình An lại không bị bắt?”

Đường Hoan đứng trước cổng vương phủ, hùng hổ nói.

Không lâu sau, Cẩm Y Vệ bắt đầu áp giải hạ nhân của phủ Thụy Vương ra ngoài.

Ảnh mất Đường Hoan hơi lóe lên, nhìn thẳng vào bên trong, chờ Hiên Viên Vô xuất hiện.

Có đôi khi lòng người thật kỳ quái, kể cả có móc tim móc gan ra cũng chẳng thể làm ấm lòng người khác được.

Khi Hiên Viên Vô xuất hiện trong tầm mắt, Thụy Vương bị anh áp giải, Đường Hoan không nhận được, cô thật sự muốn cười.

Chân tay đeo xiềng xích, trước mặt con gái, Thụy Vương chẳng khác nào một tên hề mang theo gông cùm nặng nề. Trông ông già đi rất nhiều.

Ông vội vàng bước qua ngưỡng cửa, đi tới trước mặt Đường Hoan, nói với giọng mang theo chút trách móc: “Sao con lại quay về đây? Chẳng phải phụ vương đã dặn quân gia mang con đi rồi sao?”

“Phụ vương, con không đi đâu hết! Con muốn ở bên phụ vương và mẫu phi!”

“Phụ vương phạm tội lớn, sẽ bị bắt vào thiên lao, một cô gái yếu ớt như con sao có thể bước vào nơi ấy được!”

Advertisement / Quảng cáo

Lúc này nói chuyện với Hiên Viên Vô thì bình tĩnh như chẳng có việc gì, bây giờ nhìn thấy con gái mình, Thụy Vương lại không nhận được xúc động.

“Đều tại phụ vương không tốt, không thể làm việc cẩn thận hơn, con đã sắp thành thân, cuối cùng lại bị phụ vương liên lụy.”

Đến tận bây giờ, Thụy Vương vẫn còn lo cho hôn sự của con gái.

“Hoan Nhi, còn đừng sợ, chắc chắn phụ vương sẽ không để con phải chịu khổ.” - Thụy Vương nói thầm bên tai Đường Hoan - “Có lẽ Hiên Viên Vô sẽ không để con phải vào ngục, con ngoan ngoãn đi theo cậu ta, đừng làm gì tùy hứng.”

Mặc dù ông hận tên lông lang dạ sói này thấu xương, nhưng, chỉ cần anh có thể giúp con gái ông không phải chịu khổ thì ông sẽ không tính toán bất cứ ân oán gì nữa.

“Phụ vương.....” - Hốc mắt Đường Hoan đỏ lên, giọng nói nghẹn ngào - “Con không đi với anh ta, con chỉ cần phụ vương có thể bình an.”

Hiên Viên Vô chậm rãi vuốt nhẹ chuôi dao của Cẩm Y Vệ, Không biết vì sao, lòng bàn tay anh lại đỏ mớ hôi.

“Đồ đốn Hiên Viên.” - Đường Hoan xoay đầu, cười nhạt, mang theo vài phần châm chọc.

Hiên Viên Vô chưa từng nghe được cách xưng hô xa lạ như vậy từ cô, anh nắm chặt chuôi dao, có chút khản trương: “Tiểu Quận chúa.....”

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu trên thánh chi đã nói rõ muốn bắt phủ Thụy Vương, nhốt tất cả hạ nhân vào ngục, vậy thì đương nhiên ta cũng không thể trở thành ngoại lệ, làm phiền đồ đốn hiên Viên đeo xiềng xích và gông cùm cho ta.”

“Thân thể của nàng quá yếu ớt...” - Nhìn thấy hốc mắt đỏ ửng của cô, Hiên Viên Vô cảm thấy vô cùng hoảng loạn.

Đường Hoan không cho anh cơ hội nói hết câu, cô nâng giọng, lạnh lùng lên tiếng: “Sao, đồ đốn Hiên Viên định vì việc riêng mà làm trái pháp luật ư?”

Cô quá quật cường, Hiên Viên Vô không dám cứng đối cứng với cô nên chỉ có thể nhượng bộ: “Nàng chỉ là một giới nữ lưu[1] yếu ớt, không cần phải đeo xiềng xích, trực tiếp mang đi là được.”

Hiện tại cô còn đang tức giận, chờ cô nguôi giận, anh sẽ mang cô ra khỏi ngục.

Đường Hoan cười đầy châm chọc, cũng chẳng nói cảm tạ với hiên Viên Vô.

Cô duỗi tay nâng Thụy Vương, cha con hai người đi theo Cẩm Y Vệ, cùng nhau bước vào thiên lao.

Thụy Vương muốn trách cô quá tùy hứng nhưng lại không nổi, ông chỉ có thể vừa đưa tay lau nước mắt, vừa nói: “Đứa nhỏ này, từ trước đến nay, con chưa từng nghe lời.”

[1] giới nữ lưu: phụ nữ, đàn bà, con gái, phải nữ,....

Chương 273: Đô đốc, biểu muội có độc (67)

“Rõ ràng con có cơ hội rời khỏi thành với quân gia mà cứ thích chạy về. Giờ thì hay rồi, hai cha con ta đều bị bắt vào đại lao, ăn cơm ngục. Đến lúc đó con đừng khóc nhè vì chịu khổ đấy nhé.”

Thụy Vương biết, mưu phản là tội lớn, ông sẽ không có cơ hội sống sót, nhưng ông vẫn cứ nói chuyện với giọng điệu nhẹ nhàng, ông không muốn làm Đường Hoan phải sợ hãi.

Sau khi vào ngục, cha con hai người bị nhốt vào hai phòng giam cạnh nhau.

Có chút đau lòng nhưng hệ thống vẫn đảm chọc: [Cô có nhớ mình mang mệnh bìa đỡ đạn không, thân thể cô như vậy mà cứ muốn ngồi tù.]

May mà nó thông minh, lúc đầu đã già chết, không cung cấp thông tin cho Đường Hoan.

Nếu từ đầu, ký chủ đã biết boss phản diện định lấy mạng Thụy Vương, có khi cô sẽ phản chiến với boss rồi.

Đường Hoan cực kỳ lạnh nhạt, giọng hệ thống dần dần nhỏ đi, cuối cùng, nó ngậm miệng lại luôn.

Qua vài thế giới, nó cũng hiểu đôi chút về Đường Hoan, Có đôi khi cô cực kỳ hèn nhát, chỉ số thông minh thường xuyên đi chuyển lên xuống trên trục hoành, nhưng, tuyệt đối không thể chọc cô tức giận. Một khi cô bắt đầu trở nên lạnh nhạt thì năng lực quan sát và chỉ số thông minh của cô sẽ lập tức tăng cao, hết một con thỏ bị ép đến đường cùng, đột ngột hắc hóa.

Hiên Viên Vô vào đại lao thăm Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

Khi bắt đầu nhìn thấy cô từ xa, Hiên Viên Vô đã cảm thấy miệng lưỡi mình khô khốc, anh cực kỳ thấp thòm, bất an.

Khi anh bước vào phòng giam, Đường Hoan đã không còn khóc lóc, cũng chẳng chửi bới gì cả.

Cô cực kỳ trấn định. Nhưng, trong hoàn cảnh này mà cô lại trấn định như vậy khiến Hiên Viên Vô không biết nên làm thế nào.

“Tiểu Quận chúa, thiên lao không phải nơi nàng có thể ở lâu. Ta đã cầu thánh thượng, việc này không liên lụy tới nàng, nàng theo ta đi đi.”

Khuôn mặt không chút cảm xúc, Đường Hoan ngoắc ngoắc tay với Hiên Viên Vô: “Hiên Viên Vô, chẳng cúi thấp xuống một chút.” - Hết ngày xưa, lúc cô vượt ngàn dặm xa xôi tới biên cương cứu anh, khi phải trở về kinh thành, cô đã bảo anh cúi thấp xuống như vậy và hôn má anh trước mặt bao người.

Hiên Viên Vô chậm rãi ngồi xổm xuống, lúc này, thân cao của anh đã ngang bằng với cô.

Từ khi anh nắm quyền trong tay, không ai có thể khiến anh cam tâm nhẫn nhượng như vậy, ngoại trừ cô.

Đường Hoan đột ngột tát mạnh lên mặt Hiên Viên Vô.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra Hiên Viên Vô có thể né nhưng anh lại chọn không tránh cái tát của cô. Anh biết bây giờ cô đang tức giận.

“Đánh ta một cái tát, sau đó lại cho ta một quả táo ngọt, giúp ta cầu Hoàng thượng, chẳng cho rằng ta sẽ cảm tạ ân đức của chàng ư?”

Khi nghe được âm thanh vang dội của cái tát kia, hệ thống không tự chủ được mà rung mình.

Tồn thọ rồi!

Từ trước tới nay, nó chưa từng nghĩ ký chủ lại ngập tràn hơi thở nữ vương như vậy!

“Đô đốc Hiên Viên, cách thu mua lòng người như vậy quá tầm thường, ta không chấp nhận.”

Trên má in vết bàn tay của cô, lại nghe thấy cô luôn miệng gọi đô đốc Hiên Viên, lửa giận của Hiên Viên Vô lập tức bốc lên. Anh không nói một lời, túm lấy cổ tay Đường Hoan, kéo cô vào lòng và ôm chặt.

“Ta làm vậy là vì có nỗi khổ riêng! Mưu phản, Thụy Vương chắc chắn sẽ bị chém, nhưng từ đầu tới cuối, ta không hề muốn nàng chịu tổn thương, không muốn nàng bị cuốn vào chuyện này!”

Kể cả cô được ký ức đời trước, kể cả biết mình đã từng bị người con gái này hại thảm thiết, anh vẫn cam tâm tình nguyện thua trên tay cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 274: Đô đốc, biểu muội có độc (68)

Nếu Thái tử không chen chân vào, chắc chắn anh có thể khiến chuyện này trở thành chuyện nhỏ, anh chỉ muốn nắm nhược điểm của Thụy Vương trong tay mà thôi.

Nhưng, sau khi Thái tử chen ngang, anh đành phải hành động theo tính toán của mình khi vừa trọng sinh, xuống tay với Thụy Vương.

Đàn ông báo thù nhau thì chỉ có thắng làm vua, thua làm kẻ. Nhưng, cho dù thế nào, chắc chắn anh cũng sẽ không để cô phải chịu thương tổn.

“Hoan Nhi.”

Đấy là lần đầu tiên Hiên Viên Vô không gọi cô là tiểu Quận chúa, mà thuận theo lòng mình, nói ra cái tên anh đã muốn gọi từ lâu.

“Nàng yên tâm, mọi chuyện rồi sẽ trôi qua. Ta sẽ khẩn cầu thánh thượng từ hôn, nàng sẽ là thê tử duy nhất của Hiên Viên Vô ta. Ta vĩnh viễn sẽ không thay lòng đổi dạ, đối xử với nàng như xưa.”

“Vậy chàng có dám đảm bảo phụ vương và mẫu phi của ta được an toàn không?” - Đường Hoan cười lạnh, hỏi ngược lại.

Hiên Viên Vô trầm mặc.

Từ hôm đó trở đi, ngày nào anh cũng tới thăm Đường Hoan đúng giờ.

Phòng giam của cô bố trí chẳng khác nào khuê phòng.

Advertisement / Quảng cáo

Mỗi lần tới gặp cô, anh đều phải ra về với tâm trạng chẳng mấy vui vẻ. Nói đúng hơn thì Đường Hoan cảm thấy khó chịu nên không muốn anh thoải mái.

Từ trước đến nay, gặp bất cứ loại người nào thì cô cũng biết phải nói những câu gì khiến loại người đó tổn thương nhất. Chẳng qua cô luôn nghĩ cuộc sống của mình không dễ dàng nên chẳng muốn người khác phải khó xử, bản thân cũng vì thế mà không vui, cho nên, cô luôn cố gắng không nói những lời khó nghe.

Nhưng, hiện tại...

Hệ thống cũng phải cảm thấy đau lòng thay Hiên Viên Vô, rõ ràng lúc này, sức chiến đấu của ký chủ rác rưởi đã đạt level max. Hiên Viên Vô không muốn nghe cái gì thì cô sẽ nói cái đó.

Hon nữa, bằng mắt thường cũng có thể thấy được sức khỏe của Đường Hoan đang xuống dốc cực nhanh. Tuy rằng trong thiên lao, phòng giam của cô cái gì cũng có, chỉ là, đôi khi con người ta sụp đổ cũng không phải do yếu tố bên ngoài gây nên mà phần lớn là vì tâm bệnh.

Vài ngày sau, cuối cùng thì đương kim Thánh Thượng cũng bắt đầu hành động, phái người tuyên Thụy Vương tới yết kiến.

Có lẽ chứng cứ đã được thu thập đầy đủ nên bắt đầu “tiết mục” tính sổ.

Thụy Vương có dự cảm ngày hôm nay bước ra khỏi ngục giam thì sẽ không còn cơ hội quay lại nữa.

“Hoan Nhi, từ giờ con phải biết tự chăm sóc lấy mình, hiểu không?”

Advertisement / Quảng cáo

Cách hàng nào gõ, Thụy Vương giành giật từng giấy để cầm tay Đường Hoan,

“Phụ vương.....” - Vừa mở miệng, Đường Hoan đã bắt đầu nghẹn ngào. Thụy Vương như vậy khiến cô vô cùng khủng hoảng, cảm giác như sắp sinh lý tử biệt vậy.

“Con rời khỏi nhà lao với Hiên Viên Vô đi, sau đó, tìm một chỗ, sinh sống thật tốt. Phụ Vương sẽ luôn dõi theo con, sẽ dốc toàn bộ sức lực để che chở con!”

Trước khi bị mang đi, Thụy Vương còn cười trấn an Đường Hoan.

Con gái ông, cô con gái mà ông yêu thương nhất.

Nếu Cổ Sơn Vân có thể đổi xử từ với con vì con là con ruột của ông ta, vậy thì con đối một người phụ thân mới cũng không sao. Vì phụ chi có một nguyện vọng, đó là con có thể vui vẻ.

“Phụ vương!”

Đường Hoan biết rõ mình không nên kích động, dù sao thì đây cũng chỉ là một thế giới nhiệm vụ mà thôi, nhưng, khi nhìn Thụy Vương bị mang đi như vậy, cô vẫn không nhịn được, hết lần này đến lần khác dùng cơ thể tông vào hàng rào gỗ.

Giọng cô thể khờng như đồ quyền khóc than[1]: “Phụ vương! Trả phụ vương lại cho ta!”

[1]tiếng than của đồ quyền(杜鹃啼血: đồ quyền dề huyết): mùa xuân, chim đồ quyền thường hót trắng ngày trắng đêm, tiếng hót lạnh lạnh mà ngán ngùi, gọi lên nhiều cảm xúc của con người. Nếu để ý kỹ sẽ thấy phần phía trên miệng và lưỡi của chim đồ quyền có màu đỏ, cổ nhân thường nhầm tưởng miệng nó chảy máu. Khi chim quyền hót cũng là dịp hoa đồ quyền nở rộ, hoa đồ quyền có màu đỏ nên người ta thường nói là “đồ quyền dề huyết.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 275: Đô đốc, biểu muội có độc (69)

Hiên Viên Vô đứng canh ngoài cửa cung điện, trong lòng vô cùng bất an.

Hoàng Đế phái người đưa Thụy Vương tới thăm vấn, làm đô đốc Cẩm Y Vệ, anh phải ở bên bảo vệ Đế Vương, không thể tự đi áp giải Thụy Vương.

Không phải anh mà là một người khác mang Thụy Vương đi, cô sẽ kích động đến mức nào? Liệu cô có vì thế mà sụp đổ không, có làm ra việc gì gây tổn thương cho chính mình không?

Khi Thụy Vương đi qua Hiên Viên Vô để bước vào cung điện, anh lơ mơ nhận ra, Thụy Vương đã thấp giọng nói với anh một câu: “Chăm sóc Hoan Nhi của ta cẩn thận!”

Ngay sau đó, cửa cung điện âm ỉm đóng lại.

“Lục đệ, nhiều năm qua, trăm tự thấy mình chưa từng bạc đãi đệ, vì sao đệ lại muốn tạo phản?”

Cổ Sơn Vân uy nghiêm, cao cao tại thượng ngồi bên trên.

Nếu không phải vì muốn thêm một người che chở Hoan Nhi, Thụy Vương sẽ không để Trung Dũng Hầu ung dung, chỉ lo cho mình như vậy. Kể cả phủ Thụy Vương bị trảm toàn bộ, ông cũng có thể khiến Hoàng Đế nghi kỵ phủ Trung Dũng Hầu.

Chỉ là, Thụy Vương không làm vậy, ông cười lạnh, nói: “Thiên hạ này là do ta dùng tính mạng chinh chiến trên lưng ngựa cả đời mới có, ngươi có thể làm Hoàng Đế thì sao ta không thể?”

Advertisement / Quảng cáo

Khi nói ra lời này, ông đã quyết định ôm tất cả tội lỗi vào người mình.

“Vì ngươi, ta chinh chiến ngoài biên cương! Vì ngươi, ta ra trận giết địch, giúp ngươi bước lên ngôi vị hoàng đế! Nhưng kết quả thế nào? Ngồi vị ngươi lấy, nữ nhân ta yêu nhất cũng bị ngươi làm bẩn, con gái cũng là con ruột của ngươi!”

“Ngươi biết ta ái mộ Nhà Nhi từ nhỏ, ấy vậy mà ngươi lại nhân lúc ta ra trận giết địch, vì lòng tham của bản thân mà cưỡng bức nàng ấy! Chẳng lẽ ta không nên mưu phản ư?”

Trung Dũng Hầu đã kể mọi chuyện cho Thụy Vương nghe. Năm đó, để có được sự ủng hộ của cả phủ Phiêu Kỵ đại tướng quân và phủ Trung Dũng Hầu, sau khi cưới cháu gái của Phiêu Kỵ đại tướng quân làm chính phi, Cổ Sơn Vân đã cưỡng bách Nhà Nhi. Ông ta cho rằng mình lấy đi sự trong sạch của Nhà Nhi là có thể khiến nàng ấy cam tâm tình nguyện gả thấp, làm tần phi của mình.

Thụy Vương cảm thấy tim mình đau như cắt.

“Ta đã sớm nói cho ngươi, vừa gặp Hiên Viên Nhà, ta đã yêu nàng ấy, chờ ngày ta trở về từ chiến trường sẽ lập tức tới Hiên Viên gia để cầu hôn! Nhưng, ngươi đã làm cái gì? Vì giúp ngươi ngồi lên ngôi vị Hoàng Đế, ta ra chiến trường liều mạng kiếm quân công, ngươi lại làm bẩn người ta yêu nhất!”

Thụy Vương tiến về phía trước, gần lên đến mức khàn cả giọng.

Giờ phút này, ông không phải nghịch thần tộc tự muốn mưu phản mà chỉ là một người đàn ông bình thường thương tâm, phần nộ đến tột cùng mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Ngồi trên long ý, Cổ Sơn Vân phản ứng cứ như nghe được cái gì nực cười: “Ngươi nói ta cưỡng bức Nhà Nhi, làm bẩn nàng ấy?”

“Ta nói cho ngươi, ta với nàng ấy mới thật sự là lưỡng tình tương duyệt! Lúc đó, ta cưới chính phi, bây giờ là Hoàng hậu cũng là bất đắc dĩ. Ta không ngờ Nhã Nhi lại cương liệt như vậy, cho dù mang thai đứa con của ta cũng không muốn cũi mình làm trắc phi!”

Từ trên long ý, Cổ Sơn Vân chậm chậm đi xuống, khí thế hùng hổ.

“Ngươi luôn miệng nói mình ái mộ nàng ấy, nhưng, từ trước đến nay, nàng ấy không hề biết có một người ái mộ mình là ngươi! Khi ta quen biết nàng ấy, thậm chí nàng ấy còn không nhớ ngươi là ai!”

“Khi ta và nàng ấy trước hoa dưới trăng[1], ngươi chưa từng gây ra một gợn sóng nào trong lòng nàng ấy. Ngươi nói ta làm cưỡng bức, làm bản Nhã Nhi, ta và nàng ấy lưỡng tình tương duyệt, lấy đầu ra làm bản?”

[1] trước hoa dưới trăng (花前月下): chỉ những nơi nam nữ từ tình, nói chuyện tình yêu. Xuất xứ từ thơ của Bạch cư Dị hân hỏi: Tận thích sanh ca dạ túy miên, Nhược phi nguyệt hạ tức hoa tiền; nhớ trong truyện ngôn tình viết thể này: cũng muốn cùng chàng hoa tiền nguyệt hạ một phen

- - - - -

Vi chương này, Hoàng Đế và Thụy Vương nhắc tới Thụy Vương phi thời trẻ, và bà ấy cũng cùng một thế hệ với hai người họ nên Diệp mỗ quyết định dùng “nàng”. Hai người hồi tưởng về quá khứ, nhớ tới “Nhã Nhi” hồi trẻ nên dùng từ “nàng” hợp hơn “bà”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Đô đốc, biểu muội có độc (70)

Gân xanh trên trán Thụy Vương nổi lên thành từng đường rõ rệt. Ông tức giận gầm lên như dã thú: “Ngươi nói vậy!”

“Ngươi biết vì sao tháng nào Nhã Nhi cũng tới chùa Hộ Quốc dâng hương không? Bởi vì đó là nơi đầu tiên chúng ta gặp nhau!”

“Năm đó, việc duy nhất trầm sai chính là quá tự tin vào chính mình nên mới làm Nhã Nhi tổn thương, cuối cùng, ngươi lại thành kẻ được lợi!”

“Là con gái ruột của trầm mà Bình An lại phải gọi ngươi là cha nhiều năm như vậy, nếu không phải ngươi đối xử tốt với con bé, trầm đã sớm băm vằm thầy ngươi rồi!”

Càng nói, Cổ Sơn Vân càng hùng hổ.

Thụy Vương hoang mang, lắc đầu: “Không thể nào, không thể như vậy được...”

Một người yêu cực kỳ sâu đậm, khi biết trong tim có gái mình yêu luôn có bóng hình kẻ khác, thế giới, tín ngưỡng của họ sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Khi cưới Nhã Nhi, Thụy Vương biết nàng đang có thai.

Nàng lạnh nhạt như thể mất đi toàn bộ niềm tin. Khi Thụy Vương cầu hôn, nàng chỉ nhàn nhạt nói: “Trong bụng ta đã có một đứa nhỏ không rõ cha là ai, ta không xứng với lục diện hạ, kính xin diện hạ trở về cho.”

Advertisement / Quảng cáo

Thụy Vương quý ở công Hiến Viên gia suốt ba ngày ba đêm, bày tỏ tấm lòng của mình. Ông biết mình là kẻ lỗ mãng, trừ ra trận giết địch thì không hề biết một chút thi từ ca phú nào. Cho nên, ông chỉ có thể dùng cách này để thể hiện tình cảm của mình, khiến nàng động lòng.

Khi nàng đáp ứng gã cha ông, khi nàng đội mũ phượng, trùm khăn đỏ, ngồi trên giường chờ ông tới vén khăn voan, khi nàng khóc lóc trong phòng sinh, sinh đứa con không chảy dòng máu của ông, ông đều cảm thấy vô cùng cao hứng.

Từ trước tới nay ông luôn cảm thấy, có thể cưới được nàng đã là phúc đức tu được từ kiếp trước. Chỉ cần ông nỗ lực, chắc chắn có thể bù lại những khuyết điểm của mình, nhất định có thể làm Nhã Nhi thích ông.

“Ngươi nghĩ vì sao mẫu hậu bị bệnh nặng, Nhã Nhi sẽ chịu khổ ngày đêm, không được nghỉ ngơi từ để chăm sóc mẫu hậu?”

“Vì sao Bình An lại thân cận với trầm và mẫu hậu như vậy?”

“Bởi vì chúng ta mới thật sự là người một nhà!”

Bốn chữ “lưỡng tình tương duyệt” không ngừng quay cuồng trong đầu Thụy Vương. Ông cảm thấy mình thật nực cười.

Thì ra nàng ấy tự nguyện, ông cho rằng mình mưu phản là có thể bảo vệ thế tử, nhưng...

Advertisement / Quảng cáo

Nhã Nhi với Cổ Sơn Vân mới thật sự là lưỡng tình tương duyệt, cân bằng, nàng ấy không cần ông bảo vệ!

Tâm trí Thụy Vương gần như là sụp đổ, đầu óc trống rỗng.

Cổ Sơn Vân cực kỳ thích nhìn thấy cảnh người khác gồng mình chống đỡ như vậy nên tiếp tục nói: “Lục đệ, đệ có thể yên tâm, chuyện đệ mưu phản sẽ không lên lụy tới Bình An và Nhã Nhi.”

“Chờ sau khi đệ bị xét xử, trầm sẽ cho Nhã Nhi một thân phận mới và đón nàng ấy vào cung. Trầm cũng sẽ không bạc đãi Bình An. Không có đệ, mẹ con nàng ấy sẽ sống càng sung sướng hơn.”

“Dù rồi, ngươi không cần nói thêm gì nữa!” - Thụy Vương phi đi ra từ trong thiên điện.

Trước khi Vương phi bị khám xét, Hiến Viên Nhã đã được Thái hậu triệu vào cung với lý do nói chuyện về cuộc sống thường ngày. Đây cũng chính là lý do vì sao Thụy Vương không hề phản kháng mà lập tức chịu trôi.

Thụy Vương phi là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, thanh cao và có chút lạnh nhạt.

Bà rất khác với những người phụ nữ bình thường, bà luôn có những ý tưởng kinh hãi thế tục, học nữa, bà chưa từng để ý ánh mắt người khác, sống vô cùng tiêu sái, coi mở.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp thanh lịch của thế tử mình, nét mặt Thụy Vương mang theo sự đau khổ và vài phần tự giận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 277: Đô đốc, biểu muội có độc (71)

Thụy Vương nghĩ, đáng lẽ ông phải tự hiểu lấy bản thân mình sớm hơn, vì sao lại cho rằng chỉ cần cố gắng là có thể khiến thế tử động tâm cơ chứ!

Dưới ánh mắt chăm chú của Hoàng Đế, Thụy Vương phi chậm rãi đi về phía Thụy Vương.

Cổ Sơn Vân vốn không định cho Thụy Vương phi gặp mặt Thụy Vương, nhưng Nhã Nhi nói nể tình Thụy Vương đã nuôi dạy con gái trưởng thành nên muốn tới gặp Thụy Vương lần cuối.

Tới trước mặt Thụy Vương, Thụy Vương phi bắt đầu nói: “Sao lại ngốc nghếch như vậy?”

Xưa nay, trước mặt thê tử, Thụy Vương không hề có quyền lên tiếng. Tới lúc này, ông vẫn chẳng đành lòng trách móc bà, chỉ yên lặng cúi đầu, không nhìn bà mà thôi.

“Cổ Sơn Nhạc, nếu có kiếp sau, chẳng vẫn còn yêu một người phụ nữ như ta, nhớ phải nói thích ta sớm hơn đây!”

Thụy Vương phi có khuôn mặt trong trẻo, lạnh lùng nhưng đôi mắt bà lại là một đôi mắt đào hoa đầy yêu dã. Bà cứ nhìn chăm chăm Thụy vương, một lúc sau, bà cười đầy yêu chiều: “Hắn ta nói gì chàng cũng tin hả, chàng là kẻ ngốc à?”

Thụy Vương phi vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Thụy Vương, đôi mắt mang theo vài phần quyến luyến.

Sau đó, bà khẽ nhủ thầm, khóe môi chảy xuống một vệt máu.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhã Nhi……” - Thụy Vương run rẩy lên tiếng.

Thụy Vương phi tiếp tục nói chuyện với ông, cứ như bán thân chẳng hề có vấn đề gì: “Hoan Nhi đúng là con của ta và hắn, đúng là ta đã từng lưỡng tình tương duyệt với hắn. Nhưng, mỗi tháng ta tới chùa Hộ Quốc thắp hương bái Phật không phải vì đó là nơi đầu tiên ta gặp hắn mà là tới cầu phúc cho chàng. Ban đầu gã cho chàng vì muốn giữ lại đứa bé trong bụng, bởi vì dù sao thì đứa nhỏ cũng vô tội, ta không muốn đứa nhỏ tổn thương vì sự bạc tình của Cổ Sơn Vân.”

Thụy Vương phi là người có vẻ ngoài dịu dàng, nhưng thật ra bà cực kỳ cứng rắn, mạnh mẽ. Bà chọc chọc ngón tay vào ngực Thụy Vương: “Chàng không thông minh, cũng không khéo đưa đẩy, chẳng hiểu gì về thơ từ thi phú, ta luôn cho rằng mình hơn người, theo lý mà nói, sao có thể thích chàng được.”

Thụy Vương cúi đầu, lúng túng nói: “Ta biết …” Biết rằng không thích ta.

“Nhưng, mặc dù chàng vừa ngốc vừa cứng đầu, lại vẫn cứ cố gắng để chiếm một vị trí trong lòng ta! Ta còn có thể làm gì? Chỉ có thể theo ý chàng thôi!”

Nếu một ai đó toàn tâm tâm ý, cố gắng đợi một người thì sao có thể không rung động cơ chứ.

Ngày trước, bà cho rằng đời này mình sẽ không động tâm nữa, nhưng, đối mặt với Cổ Sơn Nhạc, bà không kim lòng được. Bởi vì, người đàn ông này ngốc nghếch đến mức khiến người ta đau lòng.

Máu chảy ra từ khóe môi bà càng lúc càng nhiều, máu rơi xuống, nhuộm đỏ vạt áo.

Advertisement / Quảng cáo

Thụy Vương phi kiểm chân, hôn lên má Thụy Vương một cái. Sau đó, bà ngã thẳng vào lòng ông, máu tươi tuôn ra ào ạt.

Thụy Vương đứng hình vài giây, sau đó, ông gào lên, tê tâm liệt phế: “Nhã Nhi!”

Hoàng Đế cũng vô cùng bất ngờ, nhanh chóng đi xuống, bước chân rối loạn.

“Cổ Sơn Nhạc, việc khiến ta tức nổi nhất trong đời này là không được gặp chàng sớm hơn, cho nên hai ta thiếu chút nữa thì bỏ qua nhau.”

Bà không phải người ý chí sắt đá, nhiều năm như vậy, sao có thể không rung động.

Thế gian này quá hà khắc với phụ nữ, cơ hội yêu sai người cũng không cho, cứ như yêu sai người rồi thì chỉ có thể chịu trôi chạt trên “chiếc thuyền” đó, tự sinh tự diệt.

Nhưng, bà, Hiên Viên Nhã không chịu thua số mệnh, ai nói mất đi trong sạch là chỉ có thể thỏa hiệp hết lần này đến lần khác?

May mà bà may mắn, gặp được Cổ Sơn Nhạc…

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 278: Đô đốc, biểu muội có độc (72)

“Ta biết lần này chàng chẳng thể sống sót. Ta không cầu có thể sinh cùng ngày với chàng, chỉ mong có thể chết cùng ngày với chàng. Ta đi trước một bước, Sơn Nhạc… đường tới Hoàng Tuyền, ta sẽ không để chàng phải đi một mình……”

Ôm Thụy Vương phi, người đang nằm dưới đất, hơi thở thoi thóp, mắt Thụy Vương trở nên đỏ ngầu, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt.

“Nhã Nhi……” - Người đàn ông cao lớn gào khóc, bi ai đến mức gân xanh trên Thái Dương nổi lên từng đường.

Ông biết thê tử mình luôn kiên cường, bướng bỉnh nhưng ông chưa từng nghĩ bà lại chẳng để lại cho mình một đường lui như vậy.

Bà biết ông lãnh ít dư thừa nên đã uống thuốc độc trước khi gặp ông.

Ông muốn thiên hạ này là vì mẹ con bà, vì bảo vệ người phụ nữ của mình! Nếu bà đã chết, ông còn sống làm gì?

Khuôn mặt Cổ Sơn Vân tái nhợt, ông ta không tin vào mắt mình, muốn cướp người từ trong tay Thụy Vương nhưng lại bị dọa lui vì Thụy Vương gào lên.

Thụy Vương cứ như đã quyết ý muốn đồng quy vu tận cùng Cổ Sơn Vân, ông gào lên từng tiếng trầm thấp tựa dã thú, nhào tới Cổ Sơn Vân.

Cổ Sơn Vân sợ tới mức tay chân luống cuống, vội vàng lùi về phía sau, rồi lấy bội kiếm từ trên bàn xuống.

Bội kiếm được rút ra khỏi vỏ, lóe lên ánh sáng lạnh lùng sắc bén.

Thụy Vương như chưa phát hiện gì, xông thẳng vào mũi kiếm.

Advertisement / Quảng cáo

Tiếng Vũ khí đâm xuyên máu thịt vang lên, Thụy Vương cắn răng bẻ gãy lưỡi kiếm, máu mủ xoay sang chỗ khác một cách chết lặng.

Ông đi từng bước, từng bước tới cạnh thê tử đang nằm im trên mặt đất. Cuối cùng, ông ngã quỵ bên cạnh Thụy Vương phi. Máu tươi chảy ra ồ ạt từ bụng ông, nhuộm đỏ nền gạch lạnh lẽo của cung điện. Ông vươn tay ôm thê tử vào lòng, sau đó lẳng lặng nhắm mắt lại.

Ngó thê, kiếp này, ta không hối hận!

Nếu có kiếp sau, nhất định ta sẽ tỏ lộ lòng mình cho nàng biết trước khi ra chiến trường giết địch!

Bên trong thiên lao.

Đột nhiên, Đường Hoan cảm thấy trái tim mình đau nhói, sau đó, cảm giác trống trải vô cùng vô tận ập đến.

Lòng cô đẩy lên dự cảm xấu!

Cô muốn ra khỏi nơi này!

Vì thế, Đường Hoan đục vào cửa ngục giam càng lúc càng mạnh thêm, cô muốn dùng thân thể máu thịt để phá gãy cây cột rắn chắc, thò rập này.

Cô không ngừng tông vào cửa ngục, dù đầu chảy máu, cô cũng cắn răng chịu đựng.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống run rẩy, tự ôm chặt lấy mình.

Hình như ký chủ của nó điên rồi. Rõ ràng cô rất sợ đau, thế mà lại liều mạng tông cửa, cứ như không muốn sống nữa vậy.

Đây chỉ là một thế giới nhiệm vụ mà thôi, cần phải liều mạng như vậy ư?

Nếu có liều mạng vì boss phản diện, nó còn hiểu được, dù sao thì cô cũng phải làm nhiệm vụ. Nhưng hiện tại, ký chủ rác rưởi không liều mạng vì boss!

Hệ thống trầm tư, tò vò mình không thể hiểu nổi.

Rất nhanh, việc Đường Hoan điên cuồng tông cửa đã khiến cai ngục chú ý. Vì thân phận của quận chúa Bình An rất đặc thù, cai ngục không dám đánh một trận cánh cáo như những phạm nhân khác, nhưng, hắn cũng không dám giả vờ như chẳng có chuyện gì, đánh phải phải một tên ngục tốt chạy đi thông báo cho Hiến Viên Võ.

“Đồ đốc Hiến Viên, Quận chúa Bình An... vẫn luôn dùng thân thể tông cửa, thỉnh đồ đốc nhanh tới xem!”

Hiên Viên Võ nào còn nghĩ được gì nhiều, anh chạy thật nhanh tới thiên lao.

Chờ anh tới, chỉ thấy một bóng hình mảnh mai ngã trượt xuống bên cửa ngục, hơi thở mong manh, cổ vẫn cổ đập tay vào hàng rào gỗ, trên trán chảy đầy máu tươi, thật sự khiến người khác phải sợ hãi.

“Hoan Nhi!” - Tìm Hiến Viên Võ như bị đao cứa. Anh thấp giọng quát - “Còn đứng đấy làm gì, nhanh mở cửa cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 279: Đồ đốc, biểu muội có độc (73)

“Hiên Viên Võ...”

Trước mắt mờ hồ không rõ, Đường Hoan loáng thoáng nhận ra người đang ôm mình, chạy như bay chính là Hiến Viên Võ.

“Ta muốn gặp phụ vương, mẫu phi của ta.”

Đường Hoan túm chặt vật áo của Hiến Viên Võ, tựa như đó là cây rom cứu mạng cuối cùng của mình vậy. Cô không ngừng lặp lại một cách suy yếu: “Ta muốn gặp phụ vương, mẫu phi.”

“Được, ta đưa nàng tới chỗ thái y, chờ sau khi nàng khỏe lại, ta dắt nàng tới gặp Thụy Vương và Thụy Vương phi.”

Hiên Viên Võ không ngờ khi nhìn thấy cô suy yếu đến mức này, anh lại đau lòng tới vậy.

Vừa nãy, anh chỉ canh giữ bên ngoài cung điện nên không biết những chuyện xảy ra, chờ khi anh biết Thụy Vương và Thụy Vương phi đã cùng nhau tuần tỉnh thì mọi thứ đều đã quá muộn.

Rời khỏi nhà lao không lâu, Đường Hoan bắt đầu sốt cao, thái y cũng không biết phải làm thế nào nên đành mời lão thái y tới, lúc ấy mới có thể tìm ra cách hạ sốt, kê đơn thuốc cho cô.

Trong lúc hôn mê, Đường Hoan không hề yên ổn. Cô vẫn luôn nhỏ giọng ní non, thỉnh thoảng còn giật mình vươn tay lên không trung như thể muốn túm lấy thứ gì đó...

“Phụ vương!”

Giọng nói của cô tựa một con mèo nhỏ bị đánh ngã dưới đất, mong manh lại thể lương vô cùng.

Hiên Viên Võ chỉ có thể ôm chặt cô vào lòng, sau đó nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, cho cô cảm thấy an toàn hơn.

Advertisement / Quảng cáo

Cổ Sơn Vân ngồi thần thờ trong cung điện nhìn thì thể hai người đang nằm bên cạnh nhau.

Ông ta không nghĩ mọi chuyện lại thành ra thế này.

Vốn tưởng rằng cuối cùng cũng được như ý, được ở bên người mình yêu, nhưng, ông ta đâu ngờ kết cục lại thảm thiết đến vậy.

Thật ra, khi biết Thụy Vương định mưu phản, ông ta còn thầm vui trong lòng.

Từ khi là một thiếu niên, ông ta yêu Hiến Viên Nhã. Chỉ là lúc đó thế cục trong triều đình có biến chuyển lớn, quá trình tranh giành ngôi vị quá kịch liệt, nếu không có một thế lực mạnh mẽ chống đỡ, khả năng cao sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Vì vậy, ông ta mới chọn cưới người khác.

Sau đó, khi ông ta được đăng cơ như mong muốn, Hiến Viên Nhã cũng đã gả cho Thụy Vương.

Thụy Vương trấn thủ biên quan, trong quân đội, uy danh của ông vô cùng hiển hách. Cho nên, mặc dù thích Hiến Viên Nhã, ông ta cũng không thể hành động thiếu suy nghĩ, xuống tay với Thụy Vương, đoạt thế tử của thần tử.

Dù sao thì Thụy Vương chưa từng làm sai, ông ta không có lý do để xuống tay với Thụy Vương.

Chính vì vậy, khi biết Thụy Vương định mưu phản, lòng ông ta mới sinh ra cảm giác vui sướng khi sắp được như mong muốn.

Một lúc lâu sau, Cổ Sơn Vân lão đảo đứng dậy, mở cửa cung điện ra, hỏi: “Hiên Viên Võ đâu?”

Biết Hiến Viên Võ vội vàng rời đi là vì có chuyện xảy ra với Bình An, Cổ Sơn Vân không hề truy cứu trách nhiệm của anh.

Advertisement / Quảng cáo

Đứng rồi, Nhã Nhi đã chết, mối liên hệ duy nhất giữa bà và ông ta chỉ còn lại Bình An, đứa con thuộc về hai người.

Không có gì quan trọng hơn an nguy của Bình An!

Sau việc xảy ra ngày hôm nay, Cổ Sơn Vân trở nên già hơn rất nhiều. Ông ta gọi thái giám thiếp thân tới, sau đó nén đau thương mà sai bảo: “Bí mật đưa Thụy Vương phi vào Hoàng lăng, chờ trăm sau trăm tuổi thì hợp táng với

trăm.”

Nếu sinh không thể cùng khâm thì nhất định chết phải cùng huyết! [1]

“Còn Thụy Vương, đem xác Thụy Vương cho chó ăn!”

Khi nói câu này, Cổ Sơn Vân gần như là nghiêng rầm nghiêng lỵ.

[1] Đây là một câu thơ trong thư tình xuất phát từ tác phẩm tuổi trẻ của Bao Thanh Thiên:

Nước trên uyên ương, mây trong phi thủy. → đồng ý làm uyên ương và phi thủy.

Vui buồn cùng nhau, gió mưa không hỏi. → Nguyên ý ở bên nhau, không hỏi hận, từ đó, khơi gợi ra sự lo lắng về núi sông đất nước.

Sống thì cùng khâm, chết thì cùng huyết. → cho dù lo lắng cho non sông vẫn nguyện ý sống chết có nhau. Khâm ở đây là vật áo/ tà áo, một hình ảnh Hoán dụ.

Diệp mỗ tài mọn, không biết dịch thơ cho hay, chỉ có thể dịch như vậy, mong mọi người thông cảm

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 280: Đô đốc, biểu muội có độc (74)

“Còn Thụy Vương, đem xác Thụy Vương cho chó ăn!”

Khi nói câu này, Cổ Sơn Vân gần như là nghiêng rầm nghiêng lỵ.

Từ trước tới nay, ông ta chưa từng đặt người em trai không hiểu biết gì về văn thơ này vào mắt, nhưng kết quả, vừa quay đầu, người phụ nữ ông ta yêu nhất lại yêu người em trai thô kệch của mình!

Thân là thiên tử, Cổ Sơn Vân đâu thể nuốt trời tức này.

“Tuyên bố với người ngoài rằng khi trăm và Thụy Vương đang bàn chuyện quốc gia đại sự thì có thích khách đột nhập vào cấm cung.”

Thái giám tiếp thân thăm đoán, vậy có nghĩa là Thánh Thượng không định để mọi người biết Thụy Vương mưu phản.

“Vi bảo vệ trăm, Thụy Vương lấy thân che chắn và bị thích khách giết chết! Thụy Vương phi quá đau khổ, mắc bệnh qua đời!”

“Hiện tại, phong con gái duy nhất của Thụy Vương, Quận chúa Bình An làm trưởng công chúa.”

Thái giám thăm kinh ngạc, phong hào trưởng công chúa không phải cứ muốn là được, nó chính là địa vị được người người tôn sùng trong cung đình, chỉ đứng sau Thánh Thượng và Thái hậu, thậm chí còn cao hơn Thái tử.

Rất nhanh, thánh chỉ được đưa ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Thái tử còn tưởng Thụy Vương bị hạ bệ, tiện nhân Bình An sẽ không còn cơ hội xoay người, nhưng ai ngờ cô lại trở thành Trưởng Công chúa!

Khi biết được tin này, Thái tử Cổ Vũ sững sờ.

Sau khi phản ứng lại, gã gạt phăng giấy, bút và mực trên bàn xuống.

Phụ hoàng già rồi nên hồ đồ ư?

Tội mưu phản lớn như vậy lại giấu kín?

Đã thế còn sắc phong Bình An làm Trưởng Công chúa?

Mẹ nó, rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra?

Gã mới là con trai ruột của ông ta! Vì có gì địa vị của Bình An còn cao hơn cả gã?

.....

Thánh chỉ sắc phong Trưởng Công chúa được ban ra đã năm ngày. Sau lần bị Cẩm Y Vệ bí mật khám xét, phú Thụy Vương nhanh chóng khôi phục bình thường.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày đó, Cẩm Y Vệ áp giải Thụy Vương đi vô cùng nhanh chóng, rất ít người nhìn thấy nên hầu hết toàn bộ người trong kinh thành đều không biết chuyện gì đã xảy ra, có một số người đứng trên đỉnh quyền lực mới mơ hồ đoán được chân tướng sự việc. Nhưng, sau khi chứng kiến những chuyện diễn ra sau đó, bọn họ lại nghĩ chân tướng mà mình đoán cũng chẳng phải sự thật, vì nếu Thụy Vương mưu phản thì sao Thánh Thượng có thể để ông chết với một thanh danh tốt đẹp như vậy, đã thế còn sắc phong con gái duy nhất của ông nữa chứ!

Tất cả mọi người đều chẳng thể hiểu nổi hành động của Hoàng Đế.

Người ngoài đều đang cảm khái Quận chúa Bình An thật tốt số. Vốn chỉ là con gái của một vị Vương gia, vì được Thánh Thượng và Thái hậu yêu mến mà trở thành Trưởng Công chúa. Chuyện này thật sự là một chuyện vô cùng vinh quang!

Từ xưa đến nay, hình như còn chưa có một cô Trưởng Công chúa nào không phải con của Thánh Thượng.

Mà lúc này, Trưởng Công chúa Đường Hoan không hề có bất cứ phản ứng gì với bên ngoài, bệnh tình của cô vẫn kéo dài, lập đi lập lại, khi thì sốt cao, lúc thì khá hơn một chút, nhưng, từ đầu đến cuối, cô chưa từng tỉnh táo.

Hiền Viên Vô nhấp một ngụm thuốc, sau đó dùng miệng mớm thuốc cho cô. Sau khi giúp cô uống thuốc xong, anh ôm cô vào lòng, con ngươi đen nhánh hiện lên vẻ hung ác, nham hiểm.

Anh không ngờ Thụy Vương và Thụy Vương phi lại ra đi nhanh như vậy.

Thậm chí anh còn chuẩn bị một thứ sẵn sàng, chờ tội danh của Thụy Vương chính thức được thành lập và bị mang ra chém đầu trước mắt dân chúng, anh sẽ phái người đổi Thụy Vương thành kẻ khác.

Nhưng nào ngờ, mọi chuyện không hề phát triển theo những gì anh mưu tính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 281: Đồ đốc, biểu muội có độc (75)

Đường Hoan tỉnh lại trong vòng tay của Hiến Viên Vô. Câu đầu tiên cô nói sau khi tỉnh táo chính là: “Phụ vương và mẫu phi của ta đâu?”

Bỗng nhiên, Hiến Viên Vô cảm thấy chân tay trở nên lạnh lẽo.

Cô hòng anh khó khốc, một lúc lâu sau mới lấy lại được tiếng nói của mình: “Thụy Vương và Thụy Vương phi qua đời rồi.”

Hiến Viên Vô đã chuẩn bị để nghênh đón bão tố từ cô, anh vốn tưởng cô sẽ đau thương đến tột cùng và cực kỳ kích động, nhưng, cô chỉ dờ người một lúc, sau đó cụp mắt, không nhúc nhích.

“Hoan Nhi, từ nay về sau, ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt……” - Cô hòng đáng chết, Hiến Viên Vô muốn nói rất nhiều nhưng cuối cùng lại chẳng thể thốt lên lời.

Đáp lại anh chỉ là sự im lặng của Đường Hoan.

“Ta sẽ cưới nàng, sẽ đối xử thật tốt với nàng, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu.”

Hiến Viên Vô chưa từng cảm thấy sợ hãi như bây giờ, anh sợ Đường Hoan chất vấn, khốc lột, nhưng anh càng sợ sự trầm lặng của cô hơn.

Cô im lặng như vậy chẳng khác nào đang tuyên án anh khiến anh cực kỳ khủng hoảng.

“Hiến Viên Vô, chẳng ra ngoài trước đi.” - Sau một lúc im lặng, cuối cùng thì Đường Hoan cũng bình tĩnh lên tiếng.

“Ta……”

“Ta nói chẳng đi ra ngoài đi!” - Khi anh đang định nói thêm gì đó, Đường Hoan đột nhiên nâng cao giọng, lạnh lùng quát.

Advertisement / Quảng cáo

Sợ cô kích động, lừa gạt công tâm[1], Hiến Viên Vô chỉ có thể rời khỏi phòng.

“Tôi phải biết những chuyện xảy ra khi tôi hôn mê, cả cảnh Thụy Vương và Thụy Vương phi chết.”

Sau khi Hiến Viên Vô ra ngoài, Đường Hoan nhàn nhạt nói với hệ thống.

[Hoan Hoan thân ái, ta cảm thấy cô đừng xem thì hơn.] - Hệ thống run lấy bầy.

Ký chủ rác rưởi của nó thật đáng sợ!

“Tôi cảm thấy cậu đừng nói ra những lời thừa thãi thì hơn, hệ thống.” - Đường Hoan lạnh lùng đáp, không thể nghe ra được bất cứ cảm xúc nào từ giọng điệu của cô, hệ thống cảm thấy ớn sau đó là sự ục hiếp lớn vô cùng vô tận.

Hic, đã nói phải cùng nhau làm thiên sứ, kết quả, cô lại vì nọc trong thế giới nhiệm vụ mà đối xử với ta như vậy.

Bé cưng hệ thống cảm thấy vô cùng tủi thân.

Nó khóc rầm rức và cho Đường Hoan thấy những chuyện xảy ra trước cái chết của Thụy Vương và Thụy Vương phi cũng như tất cả những chuyện khi cô hôn mê.

Sau khi xem xong, chắc chắn tinh thần của ký chủ rác rưởi sẽ sụp đổ mất.

Hệ thống trầm nghĩ.

Advertisement / Quảng cáo

Bốn thống lo lắng cho cô nên mới không muốn cô xem, chớ cần Lã Động Tân, không biết tấm lòng của người tốt.

Sau khi Đường Hoan xem xong mọi chuyện…

Hà?

Cảm giác của hệ thống rác rưởi lúc này chẳng khác nào cảm giác khi gặp quỷ, ầy thế mà Đường Hoan không sụp đổ? Cô ngồi ôm gối trên giường, ánh mắt nhìn vào không trung, chẳng biết là đang nghĩ gì.

[Hoan Hoan thân ái?] - Hệ thống thăm dò - [Cô không sao chứ?]

Đường Hoan cụp mắt, cọ xát ngón trỏ của hai bàn tay vào nhau, cô cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó bất chợt nói: “Tôi thì sao được chứ, chẳng qua chỉ là một thế giới nhiệm vụ mà thôi, không phải sao?”

Hệ thống cười cười, muốn làm dịu bầu không khí ngưng đọng: [Đừng Vậy, ha ha ha, chỉ là thế giới nhiệm vụ mà thôi, đâu cần bận tâm! Ta nói cho cô nghe, sau này chúng ta sẽ phải trải qua vô số thế giới nhiệm vụ khác nữa. Mục tiêu của chúng ta là sao trời biển khơi, Thời Không Trường Hà!]

Thật ra hệ thống rác rưởi cảm thấy cực kỳ sợ hãi.

Tuy rằng nó có thể đọc suy nghĩ hiện tại của Đường Hoan nhưng nó sợ chết, không muốn tìm đường chết.

Trước đây không tìm đường chết thì hiện tại càng không thể tìm đường chết. Bởi vì nó có linh cảm rằng một khi ký chủ biết nó đọc suy nghĩ của cô, nó sẽ chết cực kỳ thảm.

[1]lừa gạt công tâm tức gạt đến tột cùng (lừa gạt bóc lột đến tận xương tủy) gây ảnh hưởng đến tinh thần và sức khỏe.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 282: Đồ đốc, biểu muội có độc (76)

“Đồ đốc, vì sao ngài không vào trong?”

Đứng ở cổng hoa viên, Hiến Viên Vô lặng lẽ nhìn Đường Hoan luyện Thái Cực quyền.

Tâm phúc trong Cẩm Y Vệ đi theo anh lên tiếng hỏi.

Mấy ngày qua, chứng kiến đồ đốc đứng ngoài hoa viên nhìn Trường Công chúa khoa chân múa tay, hẳn nhận ra đồ đốc cực kỳ muốn vào nói chuyện với Trường Công chúa.

Hiến Viên Vô chỉ lắc đầu,

Từ sau khi tỉnh lại, trông thì có vẻ Đường Hoan đã không còn đau thương vì cái chết của cha mẹ mình, hàng ngày, nên ăn gì thì cô ăn đó, khi cần luyện võ thì cô cũng sẽ luyện võ, nhưng anh biết, cô vẫn chưa thể buông xuống tất cả.

Nếu không, cô đã chẳng gầy yếu đi từng ngày như vậy.

Đứng ngắm Đường Hoan hồi lâu, khi Hiến Viên Võ xoay người, toan rời khỏi thì nghe thấy tiếng cô gọi mình: “Đồ đốc Hiến Viên mới đến đây à, sao không tới đây ngồi một lát?”

Cách xưng hô đồ đốc Hiến Viên này thật chói tai. Nhưng, Hiến Viên Võ vẫn không kìm nén được nỗi lòng của mình, xoay người bước vào trong hoa viên.

Khi đối diện Hiến Viên Võ, Đường Hoan không châm chọc mỉa mai, cũng chẳng tỏ thái độ gì. Cô chỉ cười nhàn nhạt, sai nha hoàn rót trà một cách cực kỳ khách sáo.

“Ta muốn tới chùa Hộ Quốc bể quan cầu phúc mười ngày.” - Không muốn nhiều lời với Hiến Viên Võ, Đường Hoan vào thẳng vấn đề.

Advertisement / Quảng cáo

“Sức khỏe của nàng.....” - Nhìn khuôn mặt chẳng chút sắc màu của cô, Hiến Viên Võ không đành lòng, lên tiếng.

“Đồ đốc Hiến Viên, là Trưởng Công chúa, bổn cung muốn ra ngoài còn đến lượt chàng từ chối? Bổn cung nói cho chàng chuyện này chẳng qua là muốn chàng đưa toàn bộ người của mình ra khỏi sân viện của bổn cung! Bổn cung không phải phạm nhân của Cẩm Y Vệ, không đến lượt các người trông giữ.”

Lòng Hiến Viên Võ cứ như bị kim đâm, nhưng, anh chỉ có thể đáp: “Được, ta sẽ hộ tống nàng đi.”

Trên đường tới chùa Hộ Quốc, cưỡi một con ngựa cao lớn[1], canh giữ bên cạnh kiệu của Đường Hoan, Hiến Viên Võ bắt gặp mắt tập trung.

Cảnh tượng này có chút giống....

Đón đầu?

Cao đầu đại mã, phượng quan hà bệ[2].

Cuối cùng, anh tự tay nâng người từ trong kiệu ra ngoài.

[1]cao đầu đại mã: hình ảnh con ngựa cao lớn, cũng là hình ảnh chỉ một người có thân hình cao lớn

[2]phượng quan hà bệ mũ phượng có rèm che bằng ngọc trai, cô dâu thời cổ thường đội trong ngày thành thân.

[Đường Hoan, ta cảm thấy cô không thể tra tấn boss phản diện như vậy được!] - Hệ thống xõng ra, cố gắng để lời nói của mình trở nên đúng tình hợp lý, tuy rằng tâm lý nó bây giờ cực kỳ yếu ớt.

Advertisement / Quảng cáo

[Cô quên nhiệm vụ của chúng ta rồi ư? Boss phản diện mới mà ba ba kim chủ của chúng ta. Chẳng phải chúng ta nên chờ anh ấy, yêu quý anh ấy, nâng niu anh ấy, trợ giúp anh ấy ư?]

Boss phản diện mới là ba ba của ta!

Cầu cô đừng hành hạ anh ấy nữa, bổn thống không chỉ đau lòng vì anh ấy, còn lo lắng cho cả cô! Chẳng may để chủ nhân biết cô hành hạ boss như vậy, có khi sẽ giết chết cô ấy chứ!

Hệ thống thăm gào lên trong lòng.

“Ta không che chở anh ta, không yêu quý anh ta, không nâng đỡ anh ta, không trợ giúp anh ta?” - Đường Hoan liên tục đặt ra các câu hỏi, sau đó còn bỏ thêm một từ ở cuối câu nói - “Hừm?”

Hệ thống nghe thấy mùi nguy hiểm từ giọng điệu của cô, trực giác báo cho nó biết lúc này không nên phản bác ký chủ, nếu không cô sẽ nổ mìn tại chỗ.

Vì thế, hệ thống tự ôm chặt lấy mình, nói như chém đinh chặt sắt: [Có! Đường nhiên là có!]

Sau đó, nó lại nhỏ giọng nói khéo: [Chẳng qua ta cảm thấy cô còn có thể tốt với anh ấy thêm chút nữa.]

Mất kiên nhẫn, Đường Hoan đánh gãy lời nó: “Tôi hoàn thành nhiệm vụ, đưa anh ta đi lên đỉnh cao nhân sinh là được, cậu quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì? Cậu giỏi thì cậu lên đi!”

Hệ thống: [.....] Tức đến mức không muốn nói chuyện.

Nó không làm được, nó lên không nổi!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Đồ đốc, biểu muội có độc (77)

“Cậu yên tâm, tôi không có ý định giết chết boss phản diện của cậu. Tôi biết, trước khi tôi kịp giết anh ta, cậu đã giết tôi rồi.”

Khuôn mặt Đường Hoan không chút cảm xúc, giọng điệu cũng rất lạnh nhạt.

Hệ thống có chút không vui. Xem ra ký chủ của nó đã thật sự hắc hóa rồi. Cô phân chia giới hạn với nó quá rõ ràng, cứ như cô và nó chỉ tồn tại mối quan hệ lợi dụng vậy.

Hệ thống cảm thấy cực kỳ tủi thân, cũng rất muốn khóc. Kéo quần lên thì không chịu nhận mặt nhau nữa, ký chủ rác rưởi!

[Vậy cô muốn làm gì?] - Cô mau bật mí cho bổn thống biết đi, hiện tại bổn thống cực kỳ lo sợ đó!

Đường Hoan bắt đầu trở nên trầm mặc, hai ngón trỏ cọ xát vào nhau, có cú đầu, tự “giải sầu” một mình.

Khi thấy Đường Hoan, trụ trì chùa Hộ Quốc, đại sư Viên Tuệ lắc đầu đầy bất đắc dĩ.

Quả nhiên, quả nhiên....

Ở chùa Hộ Quốc vài ngày, Đường Hoan không hề cầu phúc như cô đã nói mà vẫn luôn chơi cờ với đại sư Viên Tuệ.

“Lão nạp không ngờ tuổi trưởng Công chúa còn nhỏ mà cờ nghệ lại cao như vậy.” - Xong một ván cờ, đại sư Viên Tuệ cảm khái từ tận đáy lòng.

Advertisement / Quảng cáo

“Thứ khác không có, cũng chỉ có cờ nghệ là mang ra dùng được.”

Thân thể này của cô không thể luyện võ, chỉ có thể nghiên cứu những thứ không có tác dụng như cầm, kỳ, thi, họa.

“Trưởng công chúa thật khiêm tốn.”

Khi thu lại từng quân cờ, đại sư Viên Tuệ đột ngột hỏi: “Trưởng công chúa có hối hận không?”

Đường Hoan biết đại sư Viên Tuệ đang nói về chuyện gì, cô thậm chí còn không thèm nâng mí mắt, đáp: “Không hề. Tuy mọi chuyện có nhân rồi mới có quả nhưng nếu không đi theo con đường ấy thì sao biết kết quả có thể thay đổi hay không.” - Chỉ là đến cuối cùng cô vẫn không thể thay đổi được Hiến Viên Vô.

“Đại sư Viên Tuệ, lần này ta đến đây là vì có chuyện muốn thỉnh ngài hỗ trợ.”

“Trưởng công chúa, là chuyện gì?”

“Lão quân gia của phủ Thụy Vương nhà ta đang ở chùa Hộ Quốc đúng không?”

....

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi trở về từ chùa Hộ Quốc, khí sắc của Đường Hoan trở nên tốt hơn một chút.

Không ngừng có người báo cáo tình huống của Đường Hoan cho Hiến Viên Vô nên mặc dù không ở cạnh cô, anh vẫn biết cô đang làm những gì.

“Trưởng Công chúa, nàng... thỉnh danh gia chế tạo một thanh chủy thủ chém sắt như chém bùn.” - Tâm phúc hơi do dự khi bẩm báo chuyện này. Dù sao thì việc chế tạo chủy thủ cũng khiến người ta liên tưởng tới những chuyện không mấy tốt đẹp.

Nghe vậy, Hiến Viên Vô chỉ phát tay, ý bảo tâm phúc lui ra.

Nếu cô dùng thanh chủy thủ đó để lấy tính mạng anh thì anh cũng nhận.

Từ sau khi Thụy Vương phi chết, sức khỏe của Hoàng Đế cũng dần dần xuống dốc, ông ta vẫn luôn đau ốm và nằm liệt trên giường, Thái tử cũng bắt đầu nhúng tay vào chuyện triều chính.

Có điều, dù phải chịu bệnh tật và nằm trên giường, Hoàng Đế cũng vẫn thường xuyên triệu kiến Hiến Viên Vô để anh hội báo lại tình huống của Đường Hoan cho mình. Biết cô càng lúc càng gầy yếu, ông ta cảm thấy vô cùng đau lòng, không ngừng ban thưởng cho cô khiến đồ được đưa vào phủ Trưởng Công chúa cứ ào ào như nước chảy vậy. Ông ta dặn dò Hiến Viên Vô phải chăm sóc cô cẩn thận.

Hiên Viên Vô biết Đường Hoan không muốn nhìn thấy anh. Vì thế, anh không hề xuất hiện trước mặt cô vào ban ngày, đến đêm, anh mới dám len lút lên vào phòng cô.

Gần đây, anh không thể ngủ ngon giấc, chỉ có đêm đến len vào phòng cô như một kẻ trộm và ôm cô ngủ, anh mới có thể an ổn hơn một chút.

Đêm nay, khi vừa ôm Đường Hoan và đi vào giấc ngủ, đang mơ mơ màng màng thì Hiến Viên Vô cảm nhận được một cảm giác lạnh đến thấu xương.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Đô đốc, biểu muội có độc (78)

Hiên Viên Vô đột ngột mở mắt, một thanh chủy thủ đặt trên cổ anh.

Đường Hoan lạnh nhạt nhìn anh như thể cô chẳng thèm quan tâm xem thanh chủy thủ đó có gây thương tích cho anh hay không.

Hiên Viên Vô bình tĩnh, khuôn mặt chẳng hề xuất hiện một chút ngạc nhiên nào: “Hoan Nhi, nếu nàng muốn giết ta thì hiện tại giết ta đi, ta sẽ không oán hận nàng.”

Chẳng thêm để ý, Đường Hoan đưa chủy thủ về phía trước một chút.

Ừ, quả nhiên là tác phẩm của một danh gia, sắc thật! Chỉ nhích chủy thủ thêm xiu thôi mà cổ Hiến Viên Vô đã xuất hiện một đường máu rồi.

Hệ thống kêu gào âm lên: [A a a, cô dám xuống tay với ba ba kim chủ của chúng ta!]

Nhưng, lúc này nó chẳng thể làm gì Đường Hoan vì nó không hề cảm nhận được Đường Hoan muốn giết Hiên Viên Vô, chỉ khi nào kiểm tra đo lường thấy cô có ác ý, muốn hại boss phản diện, nó mới có thể kích hoạt trừng phạt.

Nói cách khác, Đường Hoan dùng chủy thủ gây thương tích cho Hiên Viên Vô nhưng lại không hề muốn hại anh!

Hệ thống rơi vào trạng thái tự suy nghĩ, sao có thể như vậy được nhỉ?

Đường Hoan cười khẽ một tiếng, quay đầu đi.

Advertisement / Quảng cáo

Nụ cười của cô mang theo ba phần quyến rũ, ba phần lạnh nhạt, ba phần cao ngạo và một phần...

Vô tình.

Cô chậm chậm cất chủy thủ đi, đặt xuống dưới gối: “Ta giết chàng làm gì, chẳng qua ta muốn thử xem chủy thủ có sắc hay không thôi.”

Hiên Viên Vô cảm thấy mình như kẻ bị bệnh. Không hiểu vì sao thấy tiểu Quận chúa nhàn nhạt cất chủy thủ đi, lòng anh lại dâng lên cảm giác trống trải. Anh nguyên để cô đâm anh một dao, như vậy, oán hận của cô mới có thể giảm bớt một chút, anh cũng đoán được lòng cô đang nghĩ gì.

Cứ thế, hai người đồng sàng nhưng dị mộng[1], thậm chí cô còn chẳng thèm phản ứng khi thấy anh nửa đêm bò lên giường mình.

[1]Đồng sàng dị mộng: (Nghĩa đen) Cùng nằm một giường mà không cùng mộng. (Nghĩa bóng) Sống gần nhau, nhưng không cùng một chí hướng.

Hiên Viên Vô cho rằng cô muốn dùng chủy thủ để giết anh nhưng mãi mà cô vẫn chưa ra tay, cho đến tận khi.....

Hoàng Đế đau ốm liệt giường, bệnh tình chuyển biến xấu, triệu Trưởng Công chúa vào cung yết kiến.

Đường Hoan ngồi xe ngựa, Hiên Viên Vô biết cô bị say xe, vì thế, anh đã ngồi bên trong cùng cô.

Trên đường vào cung, xe ngựa vấp phải đá nên xóc nảy, Đường Hoan theo quán tính ngã người về phía trước, Hiên Viên Vô vội vàng ôm cô vào ngực và vô tình chạm phải một thứ gì đó cực kỳ cứng rắn. Dựa vào sự quen thuộc đối với các loại binh khí, chỉ cần vừa đụng tới là Hiên Viên Vô có thể cảm nhận được trong ngực Đường Hoan giấu binh khí!

Advertisement / Quảng cáo

Anh vươn tay, lấy ra từ ngực cô một thanh chủy thủ, đúng là thanh chủy thủ đã khiến cổ anh bị thương vào đêm đó!

“Nàng dám mang chủy thủ vào cung!” - Hiên Viên Vô tức giận.

Trái ngược với anh, Đường Hoan cực kỳ bình tĩnh: “Vậy thì sao?”

“Nàng có biết nếu bị phát hiện mang binh khí vào cung sẽ phải chịu tội gì không?” - Hiên Viên Vô càng thêm tức giận.

Anh càng nghĩ, càng cảm thấy sợ hãi.

Nếu, nếu vừa nãy anh không phát hiện thì cô định làm gì?

“Muru phản mà thôi.” - Đường Hoan cười nhạo.

Hiên Viên Vô phản ứng lại, anh coi như đã biết cô mang thanh chủy thủ này vào cung để giết ai rồi.

“Người đầu, bệnh của Trường Công chứa đột ngột tái phát, hồi phủ, nhanh lên!”

Sau khi về phủ, anh tức giận gầm nhẹ với Đường Hoan: “Nếu hôm nay ta không phát hiện, có phải nàng sẽ ám sát Hoàng Đế không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 285: Đô đốc, biểu muội có độc (79)

“Nếu hôm nay ta không phát hiện, có phải nàng sẽ ám sát Hoàng Đế không?”

Khuôn mặt không hề biến sắc, Đường Hoan đáp: “Nếu phải thì sao?”

“Nàng có biết làm vậy sẽ phải chết không? Nàng không giết nổi ông ta, chỉ cần nàng vừa lấy vũ khí ra, thái giám, ám vệ bên cạnh ông ta sẽ lập tức giết chết nàng!”

Nghe tới đây, Hiên Viên Vô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Chết thì đã sao, chẳng cảm thấy ta để tâm chuyện này ư?” - Đường Hoan vẫn giữ vẻ mặt nhàn nhạt - “Dù sao thì bây giờ ta cũng chẳng còn mong gì cả, chỉ muốn kéo kẻ thù giết cha từ trên ngai vàng xuống mà thôi.”

Không biết vì sao trái tim của Hiên Viên Vô bỗng nhiên run rẩy, anh chậm chậm hỏi với giọng khàn khàn: “Có phải nàng, ... cũng hận ta?”

Không trả lời, Đường Hoan chỉ lẳng lặng nhìn anh, sau đó, cô quay đầu đi.

Hận ư?

Thật ra cô không hề hận Hiên Viên Vô.

Một người có được ký ức đời trước, nhớ rõ cảnh ba ngàn tộc nhân của mình bị diệt, lưng còn đeo danh loạn thần tặc từ đã là chuyện cực kỳ thống khổ. Sau khi mất đi Thụy Vương và Thụy Vương phi, cô vẫn luôn tự nhủ rằng đây chỉ là một thế giới nhiệm vụ, cô gắng dần xuống ý định muốn hủy diệt thế giới này, nhưng, cô vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, nói gì đến một người phải tro mắt nhìn toàn bộ gia tộc bị giết.

Advertisement / Quảng cáo

Thật ra hận một người là việc cực kỳ quá sức, Đường Hoan không có thói quen oán hận người khác.

Trong mắt Hiên Viên Vô, Đường Hoan im lặng như vậy là cam chịu. Quả nhiên, cô hận anh. Mà anh cũng không biết nên giải thích những rối rắm trong lòng mình với cô thế nào.

Anh giống một kẻ bị bệnh nguy kịch. Rõ ràng muốn làm một người bình thường nhưng ký ức đời trước cứ quanh quẩn trong đầu anh, dai dẳng, không chịu tan biến.

Anh rất muốn quên tất cả!

Chỉ là mỗi lần anh định quên thì đều sẽ phát hiện vô số manh mối, cứ như muốn nhắc nhở anh đừng đắm vào vết xe đổ của đời trước vậy.

Sau khi hiểu nhầm ý Đường Hoan, Hiên Viên Vô gần như là chạy trời chết.

[Ký chủ rác rưởi, cô thật sự định ám sát Hoàng Đế à?]

Trong không gian, hệ thống yên lặng ôm dưa hấu và gặm. Nó vốn là một hệ thống cực kỳ chuyên nghiệp và vô tình, nhưng, ký chủ nhà nó quá khủng bố, vì cô làm nó sợ hãi nên nó cần ăn miếng dưa để bình tĩnh lại.

Đường Hoan nhún vai: “Không nha!”

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống tưởng rằng cô sẽ đưa ra đáp án khẳng định, ai ngờ câu trả lời của cô lại là phủ định, nó lập tức dần mặt.

[Vậy tại sao cô làm thế?] - Hệ thống rác rưởi tỏ vẻ mình không hiểu.

Đường Hoan nở một nụ cười đầy hàm ý, sau đó, cô hơi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Bình già, quý đạo già, vờ như muốn làm nhưng lại không thật sự muốn làm ...”

Đường Hoan đã từng nói cô biết mình không phải người tốt số cho nên nếu có thể học một vài thứ, cô sẽ lẳng lặng học.

Đa phần là không dùng đến nhưng thỉnh thoảng cũng có thứ có thể mang ra dùng.

Hệ thống: [.....]

Nó không hiểu.

Thao tác làm màu này, nó cho max điểm.

Tuy rằng nó không hiểu nhưng trực giác nói cho nó biết chắc chắn ký chủ đang yên lặng để chuẩn bị chơi lớn, đây là trực giác của bản thân nó.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 286: Đô đốc, biểu muội có độc (80)

Thời gian gần đây, Đường Hoan không luyện Thái Cực quyền nữa mà đổi sang gõ mõ.

Người thành tâm lễ Phật khi gõ mõ đều quý gối trên đệm cỏ, đốt hương, nhắm mắt lại và chậm chậm gõ mõ để tĩnh tâm, còn Đường Hoan thì... tư thế gõ mõ của cô chẳng khác nào một cô nàng yêu điểm đề tiện[1].

Không, hệ thống cảm thấy, nói chính xác hơn thì tư thế gõ mõ của cô nàng yêu điểm đề tiện Đường Hoan này hoàn toàn không giống một người bình thường.

Cô tùy tiện cầm theo một bộ mõ, khi nào muốn gõ, cô sẽ lôi mõ ra, sau đó gõ có nhịp có điệu.

Hệ thống sòn cả tóc gãy.

Lẽ nào ký chủ rác rưởi của nó bị đã kích quá mức nên định xuất giá?

[Hoan Hoan thân ái, yêu ta này, đừng đi!]

Trong cảm nhận của Đường Hoan, hệ thống chẳng khác nào một đứa thiếu năng trí tuệ: “Lần trước tới chùa Hộ Quốc, đại sư Viên Tuệ nói tôi là người cực kỳ thông tuệ, rất có linh căn. Tôi đang thử gõ xem sau này có thể đạt được cấp bậc thần còn như ông ấy hay không.”

Hệ thống: [.....]

Xin chào ký chủ rác rưởi, tạm biệt ký chủ rác rưởi!

Advertisement / Quảng cáo

Hon nửa tháng gõ mõ, Đường Hoan tính toán thời gian, nếu không ngoài dự đoán của cô thì Hiền Viên Võ sắp phải xuất chinh rồi.

Quả nhiên, sau khi hạ triều, Hiền Viên Võ đột ngột đi tới viện của Đường Hoan. Anh chưa nói lời nào đã ôm cô vào lòng, sau đó lên tiếng, mang theo vài phần quyến luyến: “Tiểu Quận chúa, ta sắp phải ra trận giết địch rồi.”

Đường Hoan bình tĩnh đáp: “Thuận buồm xuôi gió.”

“Năm đó, lần đầu tiên ta xuất chinh, nằng đã cầu bùa bình an cho ta, nằng còn nhớ không?”

Hiền Viên Võ lấy ra từ trên cổ một lá bùa màu vàng được treo bằng dây đỏ đã hơi phai màu, có thể thấy nhiều năm qua đi như vậy, anh vẫn luôn mang nó bên người.

“Không nhớ. Muốn rồi, ta muốn ngủ.”

Đường Hoan mỉm cười, đôi mắt trong trẻo vẫn luôn nhìn thẳng vào Hiền Viên Võ.

Trong đôi mắt ấy, anh không thấy sự oán hận cũng như bất cứ cảm xúc nào cả, bọn họ giống như những người xa lạ đầy quen thuộc vậy.

Nét mặt Hiền Viên Võ dần âm trầm, anh rời khỏi phòng Đường Hoan.

Khi anh vừa bước tới cửa phòng cô, bên trong bắt đầu vang lên âm thanh gõ mõ cực kỳ nhẹ nhàng.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống: [.....]

Ký chủ rác rưởi thật ghê gớm, tiếng mõ của cô đã trở thành một loại hình âm nhạc luôn rồi.

Đằng ấy có thể tưởng tượng ra tiếng mõ khi được gõ theo tiết tấu của nhạc khiêu vũ ngoài quảng trường không?

Nó cảm thấy ký của rác rưởi của nó đã dần dần nguôi ngoai sau cái chết của Thụy Vương và Thụy Vương phi, cô không còn đắm chìm trong bi thương nữa mà bắt đầu khôi phục lại đáng về... Đầu óc bay bổng không giống người bình thường.

Sau khi gõ mõ theo tiết tấu nhạc khiêu vũ ngoài quảng trường, Đường Hoan nằm xuống giường, cuộn người lại tựa một con tôm, lẳng lặng nhìn vô định.

Sau đó, cô nhỏ giọng lầm bầm: “Quả nhiên, chiến sự lại bùng nổ rồi.”

Tin tức Thụy Vương chết đã bị phong tỏa tại kinh thành. Ông trấn thủ biên quan nhiều năm như vậy nên cũng đã trở thành sự uy hiếp đối với địch quốc, nếu để địch quốc biết ông đã chết, thế cuộc chắc chắn sẽ trở nên nao động.

Chính vì thế, Hoàng Đế đã cho phong tỏa tin tức về cái chết của Thụy Vương, sau đó, ông ta bắt đầu cân nhắc phái tướng lĩnh khác tiếp nhận biên quan. Chỉ là chuyện này quá quan trọng nên trong một khoảng thời gian ngắn, ông ta còn chưa suy xét xong.

Đứng ra thì tin tức Thụy Vương chết không thể truyền tới biên quan nhanh như vậy được.

Đường Hoan cũng đâu có làm gì, cô chỉ gấp quần gia nhà mình một lần mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 287: Đô đốc, biểu muội có độc (81)

Trước khi đi ra khỏi nhà lao, Thụy Vương biết mình lãnh ít dư nhiều nên đã giao tín vật điều động tâm phúc ngoài biên quan cho Đường Hoan.

Không sai, chỉ số thông minh của Đường Hoan luôn đi động lên xuống trên trục hoành. Điều đáng mừng duy nhất chính là khi Hiền Viên Võ chưa trọng sinh, vẫn còn là một tên ngốc, vì muốn dạy anh mà cô đã cần rắng đọc hết tất cả những quyển binh thư tối nghĩa, khó hiểu đó một lần.

Quả nhiên, cô giống hệt chàng ngốc kia, chẳng hiểu gì cả, chỉ đọc được binh pháp tôn tử.

Có điều, như vậy cũng đủ dùng rồi.

Với dung lượng não của mình, cô đã nghĩ ra một kế hoạch khá hữu dụng. Cô tới chùa Hộ Quốc nhờ đại sư tìm lão quân gia của phủ Thụy Vương tới và giao tín vật cho quân gia, để ông ấy đến biên cương truyền lời.

Việc cô có thể tự làm không nhiều, nhưng ai nói cô phải tự làm hết tất cả mọi việc đâu.

Có một số thời điểm, động não là được.

Thụy Vương đưa cho cô tín vật điều động cấp dưới ngoài biên cương là vì muốn con gái mình có thể tự bảo vệ bản thân.

Nhưng Đường Hoan lại nghĩ cô có thể dùng nó để “chơi” một vụ.

[Vì sao ta lại cảm thấy cô đã đoán trước được Hiền Viên Võ phải ra chiến trường nhỉ?]

Hệ thống bắt giác run lấy bầy.

Advertisement / Quảng cáo

Tôn thọ, chỉ số thông minh của ký chủ lúc này hình như bắt đầu tăng cao rồi!

“Biết xem bói, có được không?”

“Cậu cho rằng tôi gõ mõ nhiều ngày như vậy là gõ cho có à?”

“Người có tuệ căn như tôi, nhìn trộm thiên cơ là chuyện quá đơn giản.”

Đường Hoan hùng hồn đáp trả, giọng điệu mang theo sự tự tin một cách u mê.

[.....]

Không thể trêu chọc nổi, không thể trêu chọc nổi, chạy thôi, chạy thôi!

Đầu chi chi số thông minh tăng lên, skill miệng pháo của ký chủ rác rưởi nhà nó cũng tăng cao rồi!

....

Chiến sự ở biên cương nổ ra quá bất ngờ và căng thẳng

Hiên Viên Võ còn chưa kịp chuẩn bị quá nhiều đã phải mang quân xuất phát.

Advertisement / Quảng cáo

Ngày xuất chinh, Hiên Viên Võ vẫn luôn nhìn chăm chăm trên thành, đến tận khi cưỡi ngựa lớn đi xa, anh vẫn còn quay đầu lại.

Anh sợ sẽ bỏ lỡ bóng hình mà mình luôn mong ngóng.

Đáng tiếc, anh vẫn phải thất vọng vì từ đầu đến cuối, Đường Hoan chẳng hề xuất hiện.

Không biết vì sao lần này xuất chinh, Hiên Viên Võ cứ cảm thấy bất an trong lòng, giống như có chuyện lớn sắp xảy ra vậy.

Đây là một loại trực giác khó diễn tả thành lời.

Sau khi vượt ngàn dặm xa xôi và tới biên cương, anh nhanh chóng cảm nhận được bầu không khí trong quân có gì đó không đúng.

Lẽ ra tin Thục Vương chết không thể truyền tới biên cương nhanh như vậy nhưng cố tình trong một khoảng thời gian ngắn nhất, tất cả mọi người ở biên cương đều biết chuyện này, địch quốc còn tấn công bất ngờ.

Tuy Thục Vương không còn nhưng cấp dưới của ông cũng đầu phải những người ăn chay, sau ba bốn năm giằng co, địch quốc đã sớm kiệt sức, chẳng có lý nào tình hình cường tráng được ông huấn luyện lại không đánh bại được một đám già yếu bệnh tật, ấy thế mà họ lại liên tiếp bại trận khi hai quân giao chiến!

Quả là một việc hết sức kỳ quặc.

Hơn nữa, anh có thể cảm nhận được sự oán hận từ các tướng lĩnh cấp cao trong quân, tuy rằng họ đã cố gắng ghìm chặt nó xuống nhưng lại không khó để phát hiện.

Tất cả khiến hiên Viên Võ lơ mơ đoán được nguyên nhân là gì...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 288: Đô đốc, biểu muội có độc (82)

Việc khiến nhiều tướng lĩnh cấp cao trong quân oán hận như vậy thì nguyên nhân chỉ có thể là vì Thục Vương.

Anh đã từng ở trong quân nhiều năm nên đương nhiên biết những tướng lĩnh cấp cao đó đều là tâm phúc của Thục Vương. Bọn họ sinh ra trong hoàn cảnh bản hàn, là Thục Vương từng bước nâng họ lên, coi như con ruột, dạy dỗ cách hành quân đánh giặc.

Nếu nói bọn họ đều là con nuôi của Thục Vương thì cũng không quá.

Sau khi cảm nhận được sự bất thường, Hiên Viên Võ vẫn luôn cảnh giác.

Quả nhiên, đến đêm...

Tướng lĩnh cấp cao trong quân không hẹn mà cùng bí mật đi vào lều trại của anh. Khuôn mặt họ cực kỳ nghiêm túc, mang theo vài phần sắc bén.

Hiên Viên Võ chăm chăm rời giường, sau đó lạnh giọng hỏi: “Không biết các vị tới lều trại của ta vào giờ này là vì chuyện gì?”

Chẳng lẽ họ đã biết sự thật ẩn sau cái chết của Thục Vương nên tìm anh báo thù?

Hiên Viên Võ vừa nghĩ vậy, tất cả các tướng lĩnh cấp cao đều đã đồng loạt quỳ xuống, ngay ngắn và chỉnh tề, có thể thấy họ đã được huấn luyện rất cẩn thận.

Advertisement / Quảng cáo

“Tướng quân, từ giờ chúng ta sẽ nghe theo lệnh ngài, thỉnh tướng quân báo thù rửa hận cho Thục Vương!”

Những người ở đây đều biết mối quan hệ giữa Hiên Viên Võ và Quận chúa Bình An, giờ là trưởng công chúa.

Ngày trước, vì muốn cứu Hiên Viên Võ từ tay phụ thân mình, cô Quận Chúa yếu ớt ấy đã bất chấp安危 của chính bản thân, tất cả bọn họ đều biết rất rõ ràng.

Trong mắt họ, Hiên Viên Võ chính là con rể của Thục Vương, là “ván đã đóng thành thuyền”.

Hơn nữa, Quận chúa còn phải lao quân gia của phủ Thục Vương từ ngàn dặm xa xôi tới để đưa tín vật và chuyển lời nhắn, nói Thục Vương bị Hoàng Đế nghi ngờ có lòng mưu phản nên bỏ mạng, cô muốn bọn họ nhanh chóng loan tin Thục Vương đã mất khắp biên cương, đợi sau khi Hiên Viên Võ tới thì...

Tôn anh làm chủ, nghe anh điều khiển, buộc anh phải sửa lại án oan cho Thục vương!

Tiểu Quận chúa đã đảm bảo, họ cũng không nghi ngờ quá nhiều.

“Ai cho các người làm vậy?” - Hiên Viên Võ nhủ thầm.

Advertisement / Quảng cáo

Một người trong số đó đáp: “Tiểu Quận chúa phải lao quân gia phủ Thục Vương mang tín vật tới truyền lời nhắn rằng ngài chính là người đại diện cho phủ Thục Vương, năng ấy muốn chúng ta nghe theo lời ngài, lựa chọn thời cơ thích hợp công phá kinh thành, báo thù cho Thục Vương diện hạ!”

Hiên Viên Võ: “.....”

Có thể nói, cách làm của Đường Hoan quá đơn giản mà cũng cực thô bạo.

Với sự cẩn thận sau khi trọng sinh, muốn mưu phản, không chế triều đình thì chắc chắn Hiên Viên Vô phải tự đi cả một đoạn đường dài dòng. Đường Hoan làm vậy chẳng khác này tạo điều kiện cho anh nhanh chóng mưu phản, rút thời gian lại một cách ngắn nhất. Cô đặt anh trên lò nung, dùng binh quyền to lớn để ép anh. Đối với người không cam lòng làm một đồ đốc Cẩm Y Vệ nhỏ nhoi thì binh quyền chính là thứ khó kháng cự nhất.

Tất cả những việc cô mưu tính đã chặt đứt đường lui của anh. Cô ý vào việc anh yêu cô, biết anh sẽ không “chọc thủng” việc này. Với cô, nếu anh không đồng ý cũng chẳng sao, cùng lắm thì chết mà thôi, nhưng, anh nào nỡ để cô chết!

Cô thật sự đã đưa cho anh một đề toán khó!

Hiên Viên Vô tưởng rằng mình có thể nhanh chóng giải quyết mọi việc rồi hồi kinh, bầu bạn bên cạnh Đường Hoan. Chỉ là cô ra chiêu bắt ngờ như vậy, sao anh có thể trở về kinh thành sớm được nữa. Anh nhớ tới chuyện cô cho người chế tạo chùy thủ, không màng tất cả mà mang nó vào cung ám sát Hoàng Đế... chỉ sợ báo thù đã thành chấp niệm của cô.

Nếu đây là chuyện cô muốn làm, anh giúp cô hoàn thành là được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 289: Đồ đốc, biểu muội có độc (83)

Sau khi thân thể hoàn toàn xuống dốc, cả ngày nằm trên giường bệnh, Hoàng Đế nắm lấy tay Đường Hoan, tỏ vẻ lưu luyến không muốn rời.

Nếu chưa biết mình là con ruột của ông ta, có khi Đường Hoan đã tưởng cô chẳng may “trều chọc” phải một lão Hoàng thượng bá đạo rồi.

Mỗi lần tới thăm, Thái tử Cố Vũ đều hận không thể chọc thủng vai lỗ trên người Đường Hoan, xem ra gã đã oán cô đến tận xương tủy.

Thái tử hoài nghi nhân sinh:

Vì có gì?

Vì có gì mà Thụy Vương mưu phản, Quận chúa Bình An lại được tấn chức thành Trưởng Công chúa, cao hơn gã cả một cái đầu?

Vì có gì mà Hoàng Đế bệnh nặng, tận hiếu bên cạnh ông ta vẫn là Cố Nhượng Hoan, cô lại dè dặt gã lần nữa?

Quyền thế là thứ có thể ăn mòn lòng người. Ban đầu, Thái tử cho rằng sức khỏe của Hoàng Đế có thể khá lên, vì thế gã vẫn luôn cung kính, tỏ vẻ đáng thương. Nhưng, sau khi phát hiện bệnh tình của Hoàng Đế không hề chuyển biến tốt, gã bắt đầu lơ là, có lẽ gã cảm thấy chờ gã đăng cơ, giết Đường Hoan là việc quá đơn giản,

Đường Hoan sai người bày một Phật đường nhỏ tại Thiên điện của Hoàng Đế. Không có việc gì làm là cô lại chui vào đó gõ mõ, mong Phật phù hộ...

Phù hộ Cố Sơn Vân có thể chịu đựng lâu hơn chút nữa, đừng “roi dây xích” khi thời khắc mấu chốt còn chưa tới!

Nếu không thì chơi chẳng vui tạo nào!

Advertisement / Quảng cáo

Có lẽ vì Đường Hoan gõ mõ đã khiến trời xanh phải cảm động, Cố Sơn Vân vẫn luôn ở trong tình trạng muốn chết lại không thể chết được. Khi ông ta còn chưa buông bỏ nhân gian, về với ông bà tổ tiên thì...

Hiên Viên Vô khởi binh.

Khí Thái tử Cố Vũ cực kỳ tự tin, cảm thấy mình sắp thu gọn quyền lực vào trong túi thì có người chạy tới báo với gã rằng đồ đốc Cẩm Y Vệ Hiên Viên Vô...

Khởi binh tạo phản?!

Thái tử sững sờ!

Mẹ nó, rốt cuộc thì chuyện gì đã xảy ra?

Gã là kẻ trọng sinh, mang khí vận lớn, nếu không, gã đã chẳng được trời xanh thiên vị, cho cơ hội hoàn thành những việc đời trước chưa làm được. Nhưng, vì có gì mà một người trọng sinh như gã lại gặp nhiều sóng gió như vậy?

Đầu tiên là Cố Nhượng Hoan, bây giờ lại tới Hiên Viên Vô khởi binh tạo phản!

Mẹ nó, chẳng phải đời trước anh là người cực kỳ trung thành, tận tâm, kẻ cả có bị hãm hại, vu oan cũng một lòng hướng về triều đại cũ, không chịu khuất phục, làm vậy cùng kẻ mưu phản sao?

Thái tử điện hạ gần như là cắn gãy răng, suy đi tính lại cũng không nghĩ ra nguyên nhân là gì.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan vừa gõ mõ vừa cười trên nỗi đau của người khác,

Cái chết năm đó của Thụy Vương, Thái tử không tránh khỏi liên quan. cô đã nói từ trước rồi, cô thích nhất là nhìn thấy đáng kẻ khác khó chịu với cô nhưng lại không làm gì được cô.

Khí vận chi tử đúng không?

Những người nhỏ bé mang mệnh bia đờ đạn như cô thích nhất là ngắm khí vận chi tử gặp xui xẻo.

...

Dù cho Thái tử có phần uất thế nào thì mấy chục vạn đại quân ở biên cương cũng chẳng chờ mà tiến thẳng tới kinh thành.

Vó ngựa vung lên, cát bụi đầy trời.

Phản quân mà còn có lý do cực kỳ ngay thẳng: Thụy Vương chết oan, một vị danh tướng trung thành lại chịu oan mà chết, Thái tử không đủ hiền đức, hãm hại trung lương! Vì quốc gia, bắt đắc dĩ phải dẫn binh vào kinh, khẩn cầu Hoàng thượng suy xét lại việc lập Thái tử.

Thái tử: “.....”

Lý do này, gã không phục!

Hiện tại gã còn chưa hoàn toàn nắm quyền trong tay lại bị úp thẳng một cái nồi lên người như vậy, gã cảm thấy mình chẳng khác nào một con rùa đen bị người ta bỏ vào nồi nấu lên cá.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 290: Đô đốc, biểu muội có độc (84)

Khởi binh mưu phản không phải chuyện danh chính ngôn thuận nên đương nhiên phải mưu tính cẩn thận, nếu không sẽ thất bại thảm hại.

Hiên Viên Vô đã sớm dọn dẹp sạch sẽ địch quốc quá nhiều biến cường nhưng anh không hề báo cáo lên trên mà bắt đầu cầm rẽ tại biên cương.

Vừa làm là kéo dài tận ba năm.

Anh biết tiểu Quận chúa không muốn anh về, cô không thích nhìn thấy anh. Cô muốn báo thù, muốn xóa sổ giang sơn của Cố gia, vậy anh sẽ thay cô hoàn thành điều đó!

Nếu thay cô thực hiện ước nguyện có thể làm đổ mối quan hệ của hai người, anh đeo trên lưng danh loạn thần tặc tử thì đã sao?

...

Bốn năm trước, Đường Hoan luyện Thái Cực quyền.

Ba năm này, cô lại tập gỗ mỡ.

Ngày trước đánh Thái Cực quyền đến trình độ hô mưa gọi gió, bảy giờ mỡ cũng được cô gõ theo nhiều kiểu cực kỳ đa dạng.

Hệ thống đã hoàn toàn mất hy vọng với ký chủ rác rưởi của mình. Tuổi thọ của cô vốn đã ngắn, không có nhiều thời gian ở chung với boss phản diện, vậy mà cô còn làm gì đó khiến boss phản diện phải tới biên quan những ba bốn năm, quả thật quá tốn thọ!

[Cô còn nhớ nhiệm vụ của mình là gì không?] - Lòng dớn đau, biết vậy lúc trước nó nên lập trình quy tắc thành: không hoàn thành nhiệm vụ sẽ bị mạt sát.

“Nhớ rõ nha.” - Đường hoan vui vẻ thả mỡ xuống, bắt đầu thêu túi thơm.

Advertisement / Quảng cáo

Qua nhiều năm rèn luyện, kỹ thuật thêu thùa của Đường Hoan đã tiến bộ vượt bậc, trước kia cô thêu uyên ương thậm chí còn không giống vịt, ít ra thì bây giờ còn na ná vịt một chút.

[Cô thì nhớ cái quái gì, cô nghĩ lại xem đã bao lâu rồi cô không gặp Hiên Viên Vô?] - Lòng dớn đau, vì sao ngày trước nó lại trối định với con người rác rưởi này chứ!

“Nếu tình cảm đã bền lâu thì cần gì phải thấy nhau sớm chiều.” - Đường Hoan nghiêm túc nói vớ nói vẩn một cách hùng hồn.

[Ta cầu xin cô đấy, cô đừng gây chuyện nữa! Nhiệm vụ chi nhánh còn chưa được kích phát kia kia!]

Hệ thống rác rưởi suy sụp mất, ở vị diện này, sau khi vợ chồng Thụy Vương qua đời, ký chủ của nó cũng “băng”[1] một cách triệt để luôn. Nếu còn tiếp tục như vậy thì có khi nó sẽ bị suy nhược thần kinh mất!

Đường Hoan nghiêm túc sửa lời hệ thống: “Cậu đừng nói lung tung. Tôi là ai chứ? Tôi là một người vô cùng đứng đắn đấy!”

[.....]

Mọi nó, ký chủ kiểu này, nó không đỡ nổi!

Tức đến mức rớt mạng ròi!!!!!!

Sau khi Thống Rác Rưởi đã hoàn toàn ngậm miệng, Đường Hoan cúi đầu, chăm chăm xe chỉ luôn kim.

Ánh sáng trong mắt cô chợt lóe rồi chợt tắt.

Thật ra, cô là người cực kỳ hẹp hòi.

Advertisement / Quảng cáo

Mắng cô, đánh cô cũng chẳng sao, nhưng, không thể chỉ vì cô dễ bắt nạt mà dồn cô đến đường cùng!

Cô không so đo là vì cô lười phải so đo, dù sao thì cuộc sống đã đủ gian nan rồi, sao còn phải lãng phí thời gian để tính toán chi li từng chút một cơ chứ.

Chi là, vẫn có người có tình, à không, có “thông” có tình... thấy cô không thèm chấp thì tùy ý làm bậy.

...

Hiên Viên Vô đang chờ thời cơ nên mới ở mãi tại biên cương như vậy.

Đường Hoan lờ mờ đoán được anh đang chờ đương kim đệ hạ hoàn toàn suy sụp, bệnh tình nguy kịch, bởi nếu muốn “gây chuyện”, người ta thường sẽ chọn lúc triều đại thay đổi, khi đó tình hình vô cùng bất ổn, thích hợp để “gây chuyện” nhất.

Năm đó, sau khi Thụy Vương và Thụy Vương phi tuần tỉnh, nguyên khí[2] của Cố Sơn Vân bị tổn thương một cách nặng nề.

Đường Hoan không hiểu, rõ ràng ông ta chỉ là một kẻ cận kề vậy mà còn có thể đau đớn vì tình, than ngày, than đêm, gây thương tổn cho chính mình như vậy.

Nói ngắn gọn thì long thể của ông ta bị tổn thương một cách nặng nề.

Đường Hoan vẫn luôn chờ ông ta hoàn toàn suy sụp nhưng ông ta lại có thể chống đỡ tận ba năm mới ngã hẳn, có thể nói, ông ta đã rất kiên cường.

[1]băng: tan vỡ, sụp đổ, đổ nát,....

[2]Nguyên khí: hay sinh khí nằm ở hạ tiêu, giữa hai quả thận, rất quan trọng hay còn được gọi là gốc cơ bản của các loại khí khác. Nguyên khí đi đến cơ quan nào trong cơ thể thì lập tức hình thành khí của cơ quan đó để thúc đẩy quá trình khí hóa của từng bộ phận góp phần vào quá trình khí hóa khắp toàn thân. Vì vậy Nguyên khí còn gọi là sự sống, là gốc rễ của con người

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 291: Đô đốc, biểu muội có độc (85)

Dẫn theo đại quân biên cương, trên đường đi, Hiên Viên Vô thành công chiếm đoạt các thành trì, nháy mắt đã tới kinh thành.

Bình đến dưới thành.

Mặc dù đã có chút kinh nghiệm trong chính sự nhưng Thái tử nào từng thật sự gặp cảnh giết chóc máu me đầy nguy cấp thế này.

Quan thù thành tới báo tin, Thái tử vội vã chạy lên thành lầu, vừa nhìn đã thấy.....

Một người đàn ông cao lớn mặc áo giáp bạc cưỡi ngựa bồm đò, tay cầm trường đao, trên trường đao còn dính vết máu đã khô.

Mấy chục vạn đại quân chính tề dàn đều, nhìn qua thậm chí còn không thấy kết thúc. Hơn nữa, trên người binh lính trong quân còn ngập tràn hơi thở tanh máu, đó là khi thể được tạo ra qua nhiều lần giết chóc, khác hẳn với thư sinh văn nhã trong kinh thành.

Lập tức, chân Thái tử điện hạ mềm xuống một chút.

Nếu không phải vì lòng ý, chi sợ gã đã sớm chạy trốn sau khi nhìn thấy tình hình dưới thành rồi.

Nghĩ kỹ lại thì bên dưới chỉ toàn loạn thần tặc tử mà thôi, gã đường đường là trứ quân, chẳng lẽ còn phải sợ bọn họ?

Trong lòng nóng như lửa đốt, Thái tử suy tính cách giải quyết.

Nhưng cho dù có nghĩ thế nào, gã cũng không nghĩ ra vì sao kiếp trước Hiên Viên Vô là một trung thần lương tướng mà bây giờ lại lấy lý do sửa lại án sai cho Thụy Vương để tiến quân đánh kinh thành.

Advertisement / Quảng cáo

Con người càng nôn nóng thì càng dễ dàng sử dụng kế bần.

Thái tử đã phái sứ giả đi đàm phán với Hiên Viên Vô, muốn anh rút quân, chờ sau khi gã đăng cơ, gã có thể phong anh làm Nhiếp Chính Vương, nhưng, sứ giả một đi không trở về. Hai quân giao chiến không giết sứ giả, anh chém cả sứ giả thì chứng tỏ đã không còn cơ hội để hòa đàm nữa rồi.

Rốt cuộc thì sao lại vậy?

Nghĩ rồi lại nghĩ, trong đầu Thái tử đột nhiên lóe lên ánh sáng...

So với đời trước, thay đổi lớn nhất của Hiên Viên Vô là gì?

Là tình cảm của anh dành cho Quận chúa Bình An - Cố Nhượng Hoan!

Kiếp trước anh chỉ là một con chó bên cạnh Cố Nhượng Hoan nhưng kiếp này Cố Nhượng Hoan lại đối xử tốt với anh như vậy, còn anh thì có vẻ cũng “có tình” với cô.

Cho nên, đây chính là biến số lớn nhất.

Nếu anh có tình cảm với cố Nhượng Hoan, chẳng phải mọi chuyện đều sẽ...

Trở nên dễ dàng giải quyết?

Advertisement / Quảng cáo

Tròng mắt Thái tử lóe lên sự quý quyết, gã tự cho là mình đã túm được mạch máu của Hiên Viên Vô. Nhưng, gã đâu biết, Đường Hoan đã đào hố chờ gã nhảy xuống từ lâu rồi.

Có thể nói, từ trước đến nay, đây chính là việc “chán sống” nhất mà Thái tử từng làm.

...

“Trưởng công chúa điện hạ, tướng quân phái chúng ta tới đưa ngài ra khỏi kinh thành!”

Vài người đàn ông ăn mặc mộc mạc xuất hiện trong phủ Trưởng Công chúa. Tuy rằng khuôn mặt bình thường nhưng trên cơ thể lại toát ra khí thế anh hùng của một quân nhân.

Lúc này, Đường Hoan đang ngồi thêu túi thơm, cô không hề bất ngờ với sự xuất hiện của họ.

Cô không nhanh không chậm nâng túi thơm lên, quơ quơ trước mặt họ: “Các người cảm thấy túi thêu thùa của ta thế nào?”

Từ trước đến nay, Hiên Viên Vô là người làm việc cẩn thận, trong thời khắc hai quân tranh máu chót, chắc chắn anh sẽ phái người mang cô rời khỏi kinh thành.

Đàn ông trong quân đều là những người thẳng thắn, cương nghị, đối diện với Trưởng Công chúa tôn quý, họ nào dám ngẩng đầu lên xem.

Mạch não của Trưởng Công chúa có phải không quá bình thường?

Lúc nào rồi mà còn hỏi bọn họ về túi thêu thùa của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 292: Đô đốc, biểu muội có độc (86)

“Ta ấy mà, nếu người khác không khen ta, tâm tình của ta sẽ không thoải mái. Nếu tâm tình không thoải mái, việc gì ta cũng không muốn làm.”

Ngụ ý của Đường Hoan chính là: nếu các người không nhìn tác phẩm của ta, không khen ta thì đừng hòng dẫn ta đi.

Những người đàn ông đến từ quân đội đó còn biết làm thế nào, đương nhiên là chỉ có thể đánh bạo nằng nết, nhìn túi thơm đang đựng đưa theo tay Đường Hoan mà thôi.

Không xem còn đỡ, xem rồi thì bọn họ đều không nhận được mà giật giật khoe miệng.

Tuy rằng đám đàn ông bọn họ không biết thêu thùa nhưng quần áo trong quân đều là các đại cô nương, tiểu tức phụ tự tay may. So với cái túi thơm này, trình độ thêu thùa của những người phụ nữ ấy còn cao hơn rất nhiều.

“Trưởng Công chúa thêu đẹp, rất đẹp.”

Người dẫn đầu im lặng một lát, sau đó căng da đầu nói.

Đường Hoan cười đầy hàm ý với họ rồi giơ một ngón tay...

Hai ngón tay.

Ba ngón tay.

Khi những người đàn ông đó ngã xiu xuống đất, cô ngoắc ngoắc ám vệ đứng canh tại góc tối.

Advertisement / Quảng cáo

“Ném bọn họ tới phòng chứa củi, trông giữ cẩn thận.”

Bột thuốc của Lý thái y tốt thật, quả không hổ danh ngự y cung đình.

Nếu không phải thế giới này đã tiêu hao quá nhiều tinh lực của Đường Hoan khiến cả thể xác và tinh thần cô đều mệt mỏi, không còn sức đi học những thứ khác thì có khi cô đã theo Lý thái y rồi học chế thuốc rồi.

Nhốt người vào phòng chứa củi không lâu thì Thái tử Cố Vũ cũng khí thế dẫn theo kẻ dưới đi tới.

“Thái tử ca ca đại giá quang lâm, không thể tiếp đón từ xa.”

Đường hoan vô cùng bình tĩnh, nói một cách không vắn về thì thái độ của cô chẳng khác nào lộn chết không sợ nước sôi.

Vừa thấy Đường Hoan, Thái tử bắt đầu không tự chủ được mà trở nên bực bội.

“Hiên Viên Vô mưu phản, người biết không?” - Nhớ tới lý do của anh là Thái tử không hiền đức, hãm hại trung lương, gã lại cảm thấy như có một ngụm máu nghẹn ứ nơi cổ họng.

“Thái tử ca ca cảm thấy tài thiếu thừa của ta thế nào?”

Hệ thống: [.....] Công lực tìm đường chết của ký chủ rác rưởi càng ngày càng cao.

Advertisement / Quảng cáo

“Đang nói đến chuyện Quốc gia đại sự, người đừng nhắc tới những thứ chẳng liên quan như thế!”

Đường Hoan lập tức quẳng túi thơm lên bàn, sau đó, cô cười như có như không: “Thái tử, người không thích nghe những chuyện chẳng đáng tới nhau, vậy thì sao còn hỏi ta những chuyện không đáng tới ta?”

Thái tử: “.....”

“Hiên Viên Vô mưu phản thì liên quan gì tới ta. Nghe nói, vì Thái tử không hiền đức nên chẳng ấy mới khởi binh tạo phản chứ có phải vì Trường Công chúa không đủ thực đức đâu.”

Thái tử tức đến mức cả người run rẩy: “.....”

“Thái tử, nếu xảy ra bất cứ việc gì thì phải học cách tìm nguyên nhân trên chính bản thân mình! Người nhìn người xem, xảy ra chuyện là nóng lòng muốn tìm người khác gánh tội thay, chẳng có tí phong phạm nào của một minh quân cả.”

Đường Hoan nói những lời đầy thâm thúy, dạy dỗ Thái tử.

Thái tử vốn định lên tiếng ngay biện đề hành vi đề tiện của mình bới bị ỏi hơn nhưng Đường Hoan lại có thể dễ dàng chọc giận gã, gã chẳng muốn dậm nhặc nữa mà trực tiếp gằn giọng quát lên: “Mang ả đi cho ta!”

Lại một lần nữa, hệ thống run bắn bật, tự ôm chặt lấy mình.

Nó chưa từng gặp một ký chủ nào chán sống như vậy, rõ ràng cô biết rõ số mình là số bia đỡ đạn mà còn dám khiêu khích người khác!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 293: Đô đốc, biểu muội có độc (87)

“Bình An, người nói xem, nếu ta treo người lên trên thành lâu, Hiên Viên Vô có lui binh không, hừm?”

Thái tử nói với biểu cảm âm độc.

Đường Hoan cực kỳ bình tĩnh, lại một lần nữa bật chế độ dạy dỗ: “Thái tử ca ca, vấn đề này, ta buộc phải nói cho người hiểu rồi, Hiên Viên Vô lui binh hay không, người hỏi chẳng ấy mới biết đáp án chứ hỏi ta thì có tác dụng gì, ta cũng giống người, vô tri, biết gì đâu.”

Thái tử: “.....”

Mẹ nó, người nói ai vô tri?

“Về sau, những vấn đề kiểu này thì đừng hỏi ra miệng, không chỉ dễ lộ bản thân người chưa đủ thông minh mà còn khiến người ta phát hiện cách tư duy của người cũng có vấn đề. Lúc ấy, người sáng suốt đều biết người không thích hợp làm trư quân.”

Khi miệng lưỡi Đường Hoan trở nên sắc bén thì cô có thể nói trắng thành đen, thậm chí còn khiến người nghe cảm lời cô vô cùng hợp lý, không thể phản bác nổi.

Hệ thống vô cùng sốt ruột.

Tiểu yêu tinh giòi dầy vô người khác[1], cô đang chơi với lửa đấy...

Phi phi[2], ký chủ rác rưởi, cô đang tìm đường chết đấy!

Thái tử ghim con giận xuống. Tuy rằng cực kỳ bực tức nhưng gã chỉ hừ lạnh một tiếng: “Quả là không biết sống chết!”

[1]磨人的小妖精 (tạm dịch: tiểu yêu tinh thích dầy vô người khác): theo baiou baike, từ này có thể hiểu theo hai nghĩa [1] một cô gái rất có sức hút, quyến rũ, giòi "dầy vô" người khác, trường hợp này thường xuất hiện trong tổng tài văn, chắc mọi người cũng hiểu ==)) [2] "tiểu yêu tinh" thích khiêu khích người khác.

Advertisement / Quảng cáo

[2]啊呸:(a phi): âm thanh phát ra khi nhổ nước bọt, thể hiện sự khinh bỉ, trách móc,...

....

Đứng trong thiên binh vạn mã, đột nhiên Hiên Viên Vô cảm thấy thấp thòm bất an.

Vì sao người anh phải đi đón cô còn chưa thấy có tin tức gì?

Theo lý thì bây giờ cô phải ra khỏi thành một cách thuận lợi và đứng bên cạnh anh rồi mới đứng.

Chẳng lẽ trong quá trình di chuyển đã bị phát hiện?

Càng lúc càng cảm thấy hoảng loạn, Hiên Viên Vô chỉ có thể phái hết tốp người này đến tốp người khác lên vào kinh thành tìm hiểu tình hình của Đường Hoan. Nhưng, hai quân đang giao chiến, kinh thành được canh giữ vô cùng nghiêm ngặt, sao có thể dễ dàng lên vào được. Vào thời khắc này, nếu đột nhập thành công, sau đó trong ngoài phối hợp, chẳng phải mọi chuyện sẽ trở nên quá dễ dàng?

Lúc trước, khi canh phòng còn chưa quá nghiêm ngặt, người của Hiên Viên Vô còn có thể lên vào, bây giờ kinh thành đã trở nên kín bưng không một kẻ hở, ngay cả ruồi bọ cũng chẳng thể bay qua.

Thái tử vốn không dám chắc về địa vị của Đường Hoan trong lòng Hiên Viên Vô cho nên chỉ có thể hành động như đi câu cá, tạm thời bắt giam Đường Hoan, chờ đến thời khắc cuối cùng, không thể chống đỡ nổi nữa sẽ đẩy cô ra,

coi ngựa chết thành ngựa sống. Nhưng, Hiền viên Võ không ngừng phái người lên vào kinh thành đã xác thực suy nghĩ của gã.

Tên đồ đốc Cẩm Y Vệ này thật sự quan tâm Bình An!

Đột nhiên, Thái tử cảm thấy chân không còn mềm, thờ cũng không gấp gấp nữa. Trong tay gã nắm mạch máu có thể uy hiếp Hiền Viên Võ, gã còn sợ cái quái gì chứ!

Advertisement / Quảng cáo

....

Hiền Viên Võ ngày nào cũng công thành. Mặc dù phòng thủ kiên cố nhưng kinh thành đầu thế chịu được sự tiến công không màng ngày đêm của mấy chục vạn đại quân.

Khi kinh thành rơi vào tình trạng nguy cấp, Thái tử điều võ dương oai mang theo Đường Hoan lên trên thành lâu.

Mưa tên bay qua sát mặt Đường Hoan, vẽ ra một đường máu trên má cô.

Đường Hoan lạnh nhạt, ngao nghể đứng đó.

Hệ thống kinh ngạc: [Cô không đau à?] - Ký chủ nhà ta lợi hại ghê nha, Kim Chung Tráo hay Thiết Bổ Sam[3]?

“Hỏi nhầm, sao lại không đau cơ chứ!” - Đường Hoan đau đến mức thâm đậm chân trong lòng - “Nhưng tại thời khắc cần nghiêm túc làm màu này, che mặt kêu đau sẽ phá hỏng không khí mất!”

Nếu muốn làm màu thì phải kiên cường, cần răng chịu đựng.

[.....]

Nó có thể nói cái gì, cô là một bia đỡ đạn mà thôi, sao lại diễn nhiều, thích làm màu thế chứ!

[3]Kim Trung Tráo: một trong tứ đại thần công do Đạt Ma sáng tạo ra, loại võ công này tập trung phòng thủ; Thiết Bổ Sam: tuyệt học của Thiếu Lâm, chia làm hai tầng, hạ tầng là “Minh Đổng Da Sát”, thượng tầng là “Thiết Giáp Chiến Khải”.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294: Đồ đốc, biểu muội có độc (88)

“Dừng!”

Nhìn thấy người mà mình đặt trong lòng, luôn tâm tâm niệm niệm xuất hiện trên thành lâu, Hiền Viên Võ chỉ cảm thấy tim mình run rẩy.

Mất tỉnh, phát hiện mũi tên bay qua đã để lại một đường máu trên má Đường Hoan, anh đau lòng tột cùng.

Ba năm ly biệt gần như đã tra tấn anh đến mức toàn thân đều là thương tích. Trái tim anh tựa như bị vô số chuột bọ, côn trùng, rắn rết gặm nhấm vậy. Mỗi ngày trôi qua, anh đều sống trong nhung nhớ.

Thời gian không phải liều thuốc giúp người ta quên đi tất cả mà chỉ khiến nỗi quyến luyến nồng đậm càng lúc càng lên men, làm lòng người càng ngày càng đau đớn, thống khổ.

“Hiền Viên Võ, nếu không nhầm thì Trường Công chúa chính là vị thế tử chưa cưới vào nhà của ngươi, hiện tại á đang ở chỗ này, chẳng lẽ ngươi đã quên tình cảm năm xưa, vẫn khăng khăng làm theo ý mình?”

Thái tử không kìm được lên cổ Đường Hoan, dù gì thì gã cũng là trư quân, cần mặt mũi. Nếu gã thật sự đặt dao lên cổ Trường Công chúa để ép nghịch thần đầu hàng, chắc chắn sẽ bị chết đuối trong nước miếng của thiên hạ, người đời chỉ quan tâm đến việc Thái tử không có bản lĩnh, cần lợi dụng nữ nhân để đẩy lui quân địch mà thôi.

Đứng bên cạnh thành lâu, Đường Hoan lẳng lặng nhìn Hiền Viên Võ.

Gió lớn thổi bung văng tóc mai đen nhánh của cô, vừa tùy ý lại có chút ngao nghể, tựa như cô sắp bay đi theo cơn gió vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Hai lòng bàn tay của hiền Viên Võ đỏ đầy mồ hôi.

Bình An vừa xuất hiện, Hiền Viên Võ đã ngừng tấn công. Thái tử nở một nụ cười vô cùng đắc ý.

Quả nhiên là mạch máu của Hiền Viên Võ!

Gã càng thêm dương dương tự đắc: “Hiền Viên Võ, mau báo người của ngươi buông binh khí xuống, vào thành đầu hàng, bốn cung có thể bỏ qua mọi chuyện, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì!”

“Dừng nói dối, đến lúc chàng ấy buông vũ khí, vào thành đầu hàng, ngươi lại không tha cho chàng ấy thì có khác nào tự vả mặt mình đâu.” - Đường Hoan tận dụng mọi thời cơ để hoàn thành sự nghiệp tìm đường chết của mình, cô còn nói với vẻ mặt vô cùng chân thành, lời lẽ thâm thúy.

“Ngươi cầm miệng đi!” - Thái tử thật sự muốn bóp chết cô nàng thích làm nhảm này.

“Ồ, chẳng lẽ ngươi không muốn ta giúp ngươi khuyên Hiền Viên Võ à? Ngươi khuyên chàng ấy có hiệu quả mấy đâu, đánh rắn phải đánh giáp đầu, nếu để ta lên tiếng, có khi chàng ấy sẽ lập tức đầu hàng ấy chứ!”

Vừa nói, Đường Hoan vừa lấy ra từ trong tay áo một cái loa tự chế đơn giản.

“Hiền Viên Võ.”

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan hô lên với người dưới thành.

Thái tử không ngăn cản, có lẽ gã cảm thấy lời cô khá hợp tình hợp lý. Gã cũng chẳng hề lo cô sẽ nói lung tung, dù sao thì hiện tại gã đang nắm cổ trong lòng bàn tay, nếu cô dám làm loạn thì đừng trách gã trở mặt vô tình.

Hiền Viên Võ đã chẳng thể nhớ nổi bao lâu rồi mình chưa được nghe thấy giọng của cô. Anh thường xuyên gặp cô trong những giấc mộng. Khi vừa trọng sinh, ngày nào anh cũng mơ thấy cảnh Hiền Viên gia bị diệt môn, máu chảy thành sông. Nhưng, đến bây giờ, những cảnh liên quan đến Hiền Viên gia càng lúc càng ít xuất hiện trong giấc mộng của anh, ngược lại, anh thường hay mơ tới ngày tháng khi chưa trọng sinh, được nói cười bên cạnh tiểu Quận chúa hơn.

Con người thật kỳ quái, khi có chấp niệm thì luôn cảm thấy chỉ cần hoàn thành chấp niệm là cuộc đời sẽ chẳng còn cầu gì nữa. Chỉ là, khi chấp niệm ấy thật sự được hoàn thành, trong lòng lại trở nên trống vắng, cứ như mất đi một thứ vô cùng quan trọng, sau đó, những chấp niệm khác lại nối tiếp nhau xuất hiện, tựa lạc vào một vòng tròn luân quần vậy.

Đường Hoan hít sâu thở dài vài hơi, dần khi dần dần, cô phát phát tay với Thái tử, ý bảo gã tránh xa mình ra, đừng làm vướng chân vướng tay.

“Hiền Viên Võ, chàng không phải đàn ông!”

Đường Hoan quát lớn.

Không tự chủ được, khoe miệng Thái tử giật giật. Quá thô tục!

Đường Hoan vừa hô, vừa bò lên tường thành. Cơ thể cô vô cùng gầy yếu, cứ như chỉ cần một cơn gió cũng có thể thổi cô rơi xuống dưới vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 295: Đô đốc, biểu muội có độc (89)

“Chàng tạo phản mà còn đông dài đàn bà như vậy không sợ mấy chục vạn tướng sĩ sau lưng thất vọng ư?”

Đường Hoan chuyển đề tài, giọng cô vang vọng trên không trung, nơi hai quân đang giao chiến.

Thương thay cho Thái tử, biến cố xảy ra quá đột ngột, một lúc lâu sau, gã cũng chưa phản ứng kịp.

Đường Hoan gần như dùng toàn bộ sức lực của mình để giao thét với người dưới thành, từng câu từng chữ vô cùng mạnh mẽ, rõ ràng.

“Nếu chỉ vì chàng lưỡng lự như đàn bà mà thất bại trong gang tấc, không thể rửa sạch oan khuất cho Thụy Vương, chàng không sợ ông ấy trên trời có linh thiêng sẽ thất vọng ư?”

“Mau kéo à xuống cho ta!”

Sau khi phản ứng lại, Thái tử lạnh giọng quát lớn.

Tiền nhân Bình An này bị gã nắm trong tay mà còn dám nói những lời như thế!

Gã nào ngờ được trong lúc cấp bách này, cô lại chiếu tướng[1] gã cơ chứ!

Trên tường thành chật hẹp, Đường Hoan tránh né một cách khó khăn, chỉ cần bất cẩn một chút thôi là cô sẽ rơi xuống ngay. Tướng sĩ giữ thành cũng không dám làm quá, sợ chẳng may xảy ra chuyện gì thì sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục!

“Đương kim thánh thượng mơ ước thế tử của Thụy vương, cường đoạt không thành nên đã lạnh lùng ra tay giết hại Thụy Vương!”

Advertisement / Quảng cáo

Vừa tránh né, Đường Hoan vừa đồng dạng nói lớn: “Kể cả có phong ta làm Trưởng Công chúa thì đã sao?”

“Cho rằng chỉ một phong hào Trưởng Công chúa nhỏ nhoi là có thể che giấu được hành động hãm hại trung lương của cha con hai người?”

“Thiên hạ này là thiên hạ của dân chúng! Ai đã vì dân chúng chinh chiến ngoài biên cương thì người đó mới thật sự đáng để tôn trọng!”

“Các người già yếu, gian dối đến tột cùng! Thiên tử như vậy, Thái tử như vậy thì có ích gì với người trong thiên hạ?”

Ngày này, tất cả mọi người đều nhìn thấy bóng hình của một cô gái đi trên “vách núi cheo leo”, cô nhỏ bé, yếu đuối nhưng vẫn quật cường, kiên trì thảo phạt[2] quân vương bất nhân.

Những tướng sĩ bên dưới đều coi Thụy Vương là quân hồn của quân đội, khi nghe được những lời này, ngọn lửa căm phẫn trong lòng họ càng lúc càng cháy lớn, nhiệt huyết sôi trào, hận không thể lập tức chạy vào thành giải oan cho Thụy Vương.

Hiên Viên Vô lại trái ngược hoàn toàn với họ.

Anh chỉ cảm thấy máu chảy trong cơ thể trở nên lạnh lẽo.

Anh giương cung bắn tên, mặc dù hoảng loạn nhưng lại không bắn lệch một mũi tên nào. Chỉ cần nhìn thấy có người tới gần Đường Hoan, định kéo cô xuống là anh lập tức bắn tên.

Anh cực kỳ sợ hãi!

Advertisement / Quảng cáo

Mất hồ trủng lớn, không dám chớp lấy một cái, anh nhìn chăm chăm chân Đường Hoan, chỉ lo cô không cẩn thận sẽ rơi xuống tường thành.

“Đội bắn cung, bảo vệ Trưởng Công chúa!”

“Người đâu, bắc thang, công thành!”

Hiên Viên Vô cảm thấy mình không thể chờ thêm bất cứ một giây nào nữa. Khi binh tướng tiên phong đặt thang lên tường thành, anh nhảy xuống lưng ngựa, dùng tốc độ nhanh như một cơn gió lốc để leo lên thang.

Vô rượu lớn nặng nề rơi xuống, sau đó, cô sỏ cây đuốc, tảng đá và côn mộc[3] dùng để thủ thành cũng được ném xuống.

Hiên Viên Vô võ công cao cường, tốc độ cũng nhanh hơn người thường nên nháy mắt, anh đã leo tới tường thành.

Đá nện xuống mũi giáp trên đầu anh khiến nó bị lõm hẳn vào, máu cũng theo đó chảy xuống, nhưng anh vẫn chẳng thèm chớp mắt lấy một cái.

Lúc này, Thái tử nào còn tâm trạng quan tâm đến Đường Hoan.

[1]Chiếu tướng (将军) là một thuật ngữ trong cờ tướng, khi hai bên chơi cờ, muốn hạ đối phương thì phải ăn được con tướng của đối phương, gọi là chiếu tướng. Sau này, người ta còn thường dùng "chiếu tướng" trong câu: "Cho cậu một quân(cờ) - 将你一军", câu này có nghĩa là lợi dụng thứ mà người khác kiêng kỵ, chờ đúng thời cơ thì mang ra gây khó dễ, cản trở, khiến người đó rơi vào cảnh bị động, khó giải quyết.

[2]thảo phạt: lên án, vạch tội.

[3]côn mộc: hình ảnh dưới bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull**.Net.

Chương 296: Đô đốc, biểu muội có độc (90)

“Nhanh! Nhanh ném hấn ngã xuống cho ta!”

Tâm trí của Thái tử gần như là sụp đổ đến nơi. Nếu biết Đường Hoan đứng trên tường thanh hồ vài câu sẽ gây ảnh hưởng lớn tới Hiên Viên Vô, khiến anh trở nên dũng mãnh, không sợ chết mà xông lên cứu cô như vậy thì gã đã chẳng mất cảnh giác rồi.

Biết trước đã chẳng làm!

Thái tử có hoảng loạn đến đâu thì mọi việc cũng đã muộn.

Hiên Viên Vô leo lên tường thành với tốc độ vô cùng nhanh, cung thủ bên dưới bảo vệ anh đến mức gần như là kín bưng không một lỗ hổng.

Với năng lực của bản thân, Hiên Viên Vô đã bức Thái tử và binh lính thủ thành lui về phía sau từng bước.

Nhân cơ hội này, mấy chục vạn đại quân bên dưới hùng lực khí thế[1] công thành.

Hành quân đánh trận vốn là vậy, địch mạnh thì ta yếu, địch yếu thì ta mạnh. Kinh thành rơi vào tình trạng vô cùng nguy cấp, hoàn toàn không thể giữ vững được nữa!

Trong màn mưa tên lóc lên những ánh sáng kim loại, Đường Hoan lui về phía rìa tường thành gần nhất.

Bởi vì chắc chắn bản thân được cung tiễn yểm hộ nên Hiên Viên Vô mặc kệ tất cả, từng bước, từng bước đi về phía cô.

Trong lòng dâng lên một nỗi sợ mơ hồ, anh lại chẳng dám đào sâu suy nghĩ.

Advertisement / Quảng cáo

“Hoan Nhi, lại đây, nắm lấy tay ta.” - Hiên Viên Vô đưa tay về phía Đường Hoan.

Đúng lúc này, hệ thống rác rưởi vang lên một tiếng báo mình đã online.

[Tinh —— tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh: làm thế nào để quên.]

[Con người đều có tâm ma, tâm ma sinh ra từ chấp niệm. Khi một người có chấp niệm quá sâu, tâm ma chắc chắn sẽ xuất hiện, người đó cũng sẽ rơi vào tình cảnh đau khổ, muốn mà chẳng được. Chỉ khi quên đi chấp niệm, gạt bỏ thù hận mới thật sự thoát khỏi bóng tối, sống một cuộc đời mới.]

Hửm?

Đường Hoan nhủ vậy, tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh vào lúc này?

Tìm gan hệ thống run lên, nó ép mình phải bình tĩnh để làm thuyết khách: [Hoan Hoan thân ái, ta nói cho cô nghe, nhiệm vụ này cực kỳ dễ hoàn thành. Cô chỉ cần ở bên cạnh anh ấy một thời gian, chỉ một thời gian là được. Chờ anh ấy quên gần hết mọi chuyện kiếp trước, chấp nhận được sự thật là với sức khỏe như vậy, cô không thể sống lâu thì cô hoàn toàn có thể yên tâm nhắm mắt xuôi tay rồi.]

[Ta nói cho cô biết, nhiệm vụ chi nhánh này được 10 điểm công đức đấy.]

Hệ thống cực kỳ đau lòng, nó có linh cảm vô cùng xấu, chắc chắn ký chủ rác rưởi nhà nó đang chuẩn bị làm gì đó trất tâm người khác. Vì ngần cô gây chuyện, nó chỉ có thể bất chấp tất cả mà mê hoặc cô thôi.

Lúc này, Đường Hoan đang thầm ghi nhớ mọi việc, 10 điểm công đức……. Nhiệm vụ trước chỉ đáng 2 điểm công đức, điểm công đức của nhiệm vụ này lại cao như vậy, rõ ràng là có vấn đề. Điều này đồng nghĩa với việc hệ thống hoàn toàn không chế cái gọi là điểm công đức.

Advertisement / Quảng cáo

“Hoan Nhi……” - Hiên Viên Vô lại lên tiếng.

Đường Hoan hồi phục tinh thần. Cô ngồi trên tường thành, nói với Hiên Viên Vô: “Đồ độc Hiên Viên, chàng đứng ở đó là được, đừng đi về phía này.”

Hiên Viên Vô vừa mới bước được nửa bước đã nghe thấy Đường Hoan nói tiếp: “Nếu chàng lại đi, có lẽ sẽ xảy ra chuyện gì đó cũng nên.”

Hiên Viên Vô chỉ có thể ngoan ngoãn đứng tại chỗ.

Bó tay bó chân, anh hết một đũa nhỏ mắc sai lầm, cực kỳ sợ hãi nhưng lại không dám làm bất cứ việc gì.

“Quận chúa…” - Giọng anh khàn khàn, tựa như anh vẫn còn là chàng ngốc trong sân viện phía nam năm đó vậy.

“Hiên Viên Vô, hai ta cứ vậy nói tạm biệt với nhau, được chứ?” - Đường Hoan cười dịu dàng nhưng đôi mắt lại ngẩn lẹ.

Cô vốn cho rằng thế giới này là thế giới có thể hoàn thành mọi thứ dễ dàng nhất, lại đâu ngờ, đây chính là thế giới khiến cô tổn thương nhất.

Rõ ràng chỉ là một thế giới nhiệm vụ mà thôi, rõ ràng vợ chồng Thụy vương cũng không phải cha mẹ của người mang mệnh bia đỡ đạn như cô, nhưng, cô vẫn không khống chế được tình cảm của mình.

Cô đã quá tự phụ rồi.

[1] ở đây, tác giả dùng 一鼓作气(nhất cổ tác khí: một tiếng trống làm tinh thần hăng hái)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 297: Đồ độc, biểu muội có độc (91)

“Hiên Viên Vô, hai ta cứ vậy nói tạm biệt với nhau được chứ?” - Đường Hoan bình tĩnh lên tiếng.

Hiên Viên Vô càng thêm hoảng sợ, anh lắc đầu: “Không.”

“Chỉ chớp mắt mà chúng ta đã quen nhau gần mười hai năm rồi. Nhìn chàng từ một tên ngốc lên vào sân viện của ta trộm đồ biến thành đại tướng quân khiến người người kính sợ, ta thật sự vui mừng.” - Mặc kệ tất cả, Đường Hoan nói tiếp.

“Chàng công thành danh toại, cuộc sống sau này sẽ càng tốt thêm, nhưng ta, hiện tại, ta đã chẳng còn gì, không có phụ vương, không có mẫu phi, cũng chẳng có gì khiến ta lưu luyến. Ta cảm thấy, đã đến lúc ta phải đi.”

Cô cực kỳ bình thản, bình thản đến mức mang theo nét tang thương khó diễn tả thành lời.

Lúc trước, rõ ràng cô là nàng Quận chúa vô cùng kiêu ngạo, chẳng biết từ bao giờ lại biến thành người vô dục, vô cầu như vậy nữa.

“Quận chúa, nàng còn có ta mà!”

Không còn gì khiến cô lưu luyến… Hiên Viên Vô cảm thấy trái tim mình như bị kim đâm vậy.

Còn anh thì sao?

Trong lòng cô, anh không có một vị trí nào ư?

Đường Hoan cúi đầu cười đầy bất đắc dĩ và tự giễu: “Ta vốn tưởng rằng chúng ta có thể cùng nhau đi đến cuối đời, ta có thể đội mũ phượng, trùm khăn đỏ, về về vang vang gả cho chàng, chẳng sợ người đời đều chê cười ta vì ta gả

cho một kẻ ngốc. Nhưng bây giờ...”

Advertisement / Quảng cáo

Bây giờ?

Trái tim Hiên Viên Vô như bị treo lên.

“Bây giờ ta chỉ cảm thấy nếu lúc trước không gặp chàng thì tốt biết bao.”

Đường Hoan nhìn xuống dưới thành, tường thành rất cao, cao đến mức nếu ngã xuống, chắc chắn lực phù ngũ tạng đều sẽ vỡ nát.

Hiên Viên Vô cảm thấy lòng mình đau như cắt.

Anh rút ra đoản đao luôn mang theo bên người, tinh thần gần như là suy sụp: “Quận chúa, nếu nàng hận ta thì dùng thanh đao này giết ta được không? Nàng đừng tự làm tổn thương mình!”

Đường Hoan lắc đầu.

“Hiện tại ta đã chẳng còn hận chàng nên cũng không cần giết chàng. Mỗi người mỗi vận mệnh, chẳng qua là lập trường khác nhau mà thôi, Hiên Viên Vô, ta không trách chàng.”

Nếu cô là Hiên Viên Vô, cô cũng đâu thể làm tốt hơn anh.

“Không, chắc chắn là nàng hận ta, nàng nói dối! Nàng không muốn ra tay, ta tự ra tay được không? Cầu xin nàng, đừng làm gì ngốc nghếch!”

Hiên Viên Vô bắt đầu nói năng lộn xộn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh tự cầm thanh đao sắc nhọn vào ngực mình, nháy mắt, máu tươi ồ ạt chảy ra.

Mất Đường Hoan hơi rung động, sau đó, cô hô lên một tiếng dừng tay.

Cô thở dài: “Hiên Viên Vô, không thể tham lam, cái gì cũng muốn nắm trong tay được, rất nhiều chuyện cần bàn chẳng còn cơ hội cứu vãn.”

“Kể cả chàng tự gây thương tổn cho chính mình cũng đâu có tác dụng gì. Đời này, duyên nợ của chúng ta chấm dứt từ đây. Chỉ mong kiếp sau đừng gặp lại nhau nữa.”

Dứt lời, Đường Hoan thả mình xuống dưới thành, chẳng để Hiên Viên Vô kịp phản ứng.

Thời khắc cô rơi xuống, gió lớn không ngừng thổi qua mặt cô.

Đường Hoan cảm thấy mình được giải thoát rồi.

Vợ chồng Thụy Vương qua đời tựa như một thanh đao ghim chặt vào ngực cô khiến đáy lòng cô biến thành một dòng sông máu chẳng thể chữa lành.

Chính vì vậy, mặc dù biết Hiên Viên Vô là đối tượng mình cần nâng đỡ nhưng cô vẫn thuận tay đâm anh một đao khi hoàn thành nhiệm vụ.

Đường Hoan có một thói xấu, nếu cô không sốt tốt thì cũng chẳng muốn để người khác vui vẻ.

Đâu có lý do gì mà cô không được phản kháng khi phải chịu thương tích đầy mình cơ chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 298: Đô đốc, biểu muội có độc (92)

“Hoan Nhi!”

Khóe mắt Hiên Viên Vô cứ như sắp rách ra đến nơi, anh loạng choạng chạy vọt về phía tường thành, sau đó tro mắt nhìn bóng hình cô tựa bướm bướm bị bẻ gãy cánh, rơi thẳng xuống đất.

Tiếng gọi của anh vô cùng thê lương, tê tâm liệt phế.

Giây phút chạm đất, Đường Hoan cảm thấy xương cốt trên cơ thể đều đã vỡ vụn, đau đớn từ tim lan ra toàn thân.

Cô run rẩy, sau đó không ngừng có máu tươi chảy ra từ miệng cô, chỉ chớp lát đã nhuộm đỏ một khoảng đất.

Từ khi Đường Hoan nhảy xuống, hệ thống đã bắt đầu rơi vào trạng thái khiếp sợ.

Nếu có thể đề lộ cảm xúc, thì chắc về mặt của hệ thống sẽ là thế này: Σ(°△°|||)Ψ

Thật ra nó đã lỡ mở cảm nhận được rằng nhìn qua thi kỷ chủ rác rưởi nhà nó cực dễ bắt nạt, thế nhưng đôi khi “sức chiến đấu” của cô lại vô cùng mạnh mẽ. Nó từng trầm nghĩ kỷ chủ rác rưởi nhà nó có một thuộc tính ẩn nào đó không muốn người khác biết, nhưng, nó đâu ngờ được thuộc tính ẩn của cô lại là “bệnh thần kinh”!

Tường thành thì rõ cao, từ trước đến nay, cô vẫn luôn là một người sợ chết, ấy thế mà lần này cô lại không nói không rằng, nhảy thẳng xuống dưới!

Nhìn máu tươi ồ ạt trào ra từ miệng cô là nó biết khi cơ thể máu thịt nện mạnh xuống đất đau đớn thế nào rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Vì muốn để Hiên Viên Vô bắt lặc nhìn mình chết mà cô cam tâm tình nguyện chịu đau đớn, hệ thống sợ tới mức run bần bật, tự ôm chặt lấy bản thân.

Không dây vào được! Không dây vào được!!

Như một kẻ điên, Hiên Viên Vô lao nhanh xuống dưới thành, chạy vọt về phía Đường Hoan.

Hai mắt đỏ ngầu, anh hệt một con dã thú bị kích thích.

“Vi sao? Vi sao không chịu tha thứ cho ta? Rõ ràng ta đã biết mình sai rồi, vì sao còn muốn rời bỏ ta?”

Hiên Viên Vô ôm Đường Hoan vào trong ngực, luống cuống lau đi vết máu trên khóe miệng cô.

Thời khắc này, đôi tay giết địch của chàng tướng quân chinh chiến nơi biên cương không ngừng run rẩy, run đến mức gần như không ôm nổi người trong lòng được nữa.

“Ta biết lỗi rồi, ta biết mình sai rồi...”

Một câu rồi lại một câu, Hiên Viên Vô nói năng lộn xộn.

Người đàn ông có thân hình cao lớn bất giác rơi lệ, cẩn thận lau đi vết máu nơi khóe miệng Đường Hoan, chỉ là, anh vừa lau xong, máu tươi đã lập tức chảy ra tiếp, anh có lau thế nào cũng chẳng thể lau sạch máu cho cô.

Advertisement / Quảng cáo

Giọng anh vẫn không ngừng run rẩy, thật khiến người ta phải đau lòng.

Anh biết mình sai rồi, anh không nên được thứ này còn đòi thứ kia, không nên tham lam muốn có cả chân gấu và cá. Anh không nên trông chờ vào may mắn, không nên thần nhiên cho rằng sau khi gây thương tổn cho Quận chúa còn có thể xin cô tha thứ!

“Hoan Nhi, ta mang nặng đi gặp Thái y! Nàng sẽ không sao cả, chắc chắn ta sẽ không để nàng xảy ra chuyện gì!”

Kinh thành bị phá, mấy chục vạn đại quân ập vào trong thành.

Hiên Viên Vô đầu còn tâm trí chúc mừng cùng các tướng sĩ. Hai chân anh mềm nhũn, ôm cô vào lòng, chạy thẳng về phía hoàng cung.

Đường Hoan chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Hiên Viên Vô, xương cốt vỡ nát đã sớm khiến cô đau đến chết lặng.

Sau khi chạy vào Hoàng cung, Hiên Viên Vô lập tức gọi hết tất cả Thái y tới.

Lão Thái y quả là cao tay, Đường Hoan cảm thấy mình không có nổi nữa thể mà lão thái y còn có thể kéo dài hơi tàn cho cô bằng thuốc quý.

Đương nhiên, cũng là là một hơi tàn mà thôi.

Hiên Vô Vô như nắm được cộng rom cứu mạng: “Cứu nàng ấy! Nếu không thể cứu sống nàng ấy, tất cả các người đều phải chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 299: Đô đốc, biểu muội có độc (93)

Nhảy xuống từ trên tường thành cao như vậy, gần như xương cốt và kinh mạch toàn thân đều đứt lìa, để giữ được một hơi cho Đường Hoan, Thái y đã phải cố gắng bằng toàn bộ khả năng của mình rồi.

Muốn cứu sống cô là việc không thể xảy ra!

Đường Hoan cảm thấy hô hấp thôi cũng khó khăn, mỗi lần hít thở đều khiến toàn thân đau đớn.

“Hiên Viên Vô, chẳng đừng gây khó dễ cho thái y... Bọn họ không cứu được ta, ta biết ai có thể cứu được ta...”

“À?” - Ngồi phủ phục bên mệp giường, Hiên Viên Vô đưa đầu mình sát về phía môi Đường Hoan mới có thể lờ mờ nghe thấy cô nói gì.

“Chàng để tất cả Thái y rời đi đi... đừng làm họ khó xử, sau đó, chẳng tới chùa Hộ Quốc... Tìm đại sư Viên Tuệ.....”

“Đại sư Viên Tuệ đã từng tính ra ta có tử kiếp... ông ấy có thể hóa giải.....”

Hiên Viên Vô vô cùng luống cuống, hoảng loạn, anh như người chết đuối nhìn thấy ánh nắng lúc rạng đông: “Ta lập tức phái người đi mời đại sư Viên Tuệ!”

“Chàng phải tự đi... Đại sư Viên Tuệ là trụ trì của chùa Hộ Quốc... lòng dạ rộng lớn... Nếu chàng không tự đi tìm ông ấy thì sao ông ấy có thể ra tay cứu ta.....”

Hiên Viên Vô liều mạng gật đầu: “Được, ta đi ngay bây giờ đây! Hoan Nhi, nàng chờ ta quay lại, nhất định phải chờ ta quay lại!”

Đầu óc Hiên Viên Vô trống rỗng, đã không còn khả năng suy nghĩ bất cứ điều gì, anh chỉ biết nghe theo lời Đường Hoan, cô nói gì thì làm đó, chỉ cần có người cứu được cô, bất kể là trả giá gì, anh cũng cam tâm!

Hiên Viên Vô cười liệt mã[1], không ngừng vung roi, thúc ngựa chạy thẳng về phía chùa Hộ Quốc,

Liệt mã phi nhanh như một cơn lốc xoáy, người đàn ông ngồi trên lưng ngựa liều mạng quát roi, chỉ hận không thể đi nhanh hơn chút nữa.

Đại sư Viên Tuệ!

Advertisement / Quảng cáo

Đại sư Viên Tuệ có thể cứu cô!

Hiên Viên Vô không dám nghĩ nhiều, cũng không dám phân tích quá sâu, anh tự lừa bản thân, điên cuồng cười ngựa tới chùa Hộ Quốc.

Đến nơi, đại sư Viên Tuệ thấy anh, sau đó ông ấy rũ mắt suy tư điều gì đó.

“Thí chủ Hiên Viên, xem ra thí chủ đã được như mong muốn.”

Từ khi[2] vòn quanh cơ thể, đây là dấu hiệu cho thấy một người sắp quân lâm thiên hạ[3].

[2]từ khi khí màu tím

“Đại sư Viên Tuệ, cầu ngài cứu Quận chúa!”

Vừa xuống ngựa, Hiên Viên Vô đã muốn kéo đại sư rời khỏi chùa Hộ Quốc để đi cứu Đường Hoan,

Như đã đoán trước được mọi việc, đại sư Viên Tuệ xua tay về phía Hiên Viên Vô: “Thí chủ Hiên Viên, nếu là cứu Quận chúa Bình Anh thì lão nạp bất lực.”

“Ngài nói dối! Nàng ấy đã nói ngài từng đoán được nàng ấy có tử kiếp! Ngài có thể cứu được nàng ấy!” - Hiên Viên Vô giận giữ quát lớn.

Đại sư Viên Tuệ thong dong điềm tĩnh nói: “Đúng là lão nạp đã từng đoán được Quận chúa Bình An có tử kiếp, từ bảy năm trước, lão nạp đã đoán được thí chủ chính là tử kiếp của Quận chúa, nếu Quận chúa muốn yên bình vượt qua tử kiếp này thì phải tính toán, chuẩn bị từ sớm!”

“Từ bảy năm trước Quận chúa đã biết kết cục giữa mình và thí chủ là chỉ một người có thể sống tiếp. Thí chủ Hiên Viên một bước lên mây, xem ra quận chúa không hề nghe lời khuyên của lão nạp, chưa từng chuẩn bị bất cứ điều gì. Lúc này, tất cả đều đã muộn.”

“Ngài... ngài nói gì?”

Advertisement / Quảng cáo

Quá đổi kinh ngạc, Hiên Viên Vô mở to hai mắt. Anh thờ dòn dập, cả người run rẩy.

Cô đã sớm biết anh sẽ hại cô?

Nhưng vì sao từ đầu đến cuối, cô chưa từng nói tới?

Vì có gì cô biết rõ anh sẽ mang tai họa đến cho mình nhưng vẫn bất chấp tất cả mà đối tốt với anh như vậy?

Hiên Viên Vô dờ dẩn leo lên ngựa, sau đó lại liều mạng vung roi quay lại...

——“Bởi vì chàng là Hiên Viên Vô có một không hai trên đời này!”

——“Con và chàng ấy đã tự đính ước từ trước, nếu các người muốn giết chết chàng ấy thì giết con trước đi!”

——“Phụ vương! Con thích Hiên Viên Vô nên con sẽ gả cho chàng ấy, mặc kệ chàng ấy có phải tên gốc hay không!”

——“Hiên Viên Vô, ta ở kinh thành đợi chàng về cưới ta!”

Dáng vẻ cười nói của cô không ngừng hiện lên trong đầu Hiên Viên Vô. Anh như con thú bị mắc kẹt, cuồng cuồng, nóng nảy muốn trở về bên cô.

Đại sư Viên Tuệ không thể cứu được cô, là cô cố ý muốn anh rời đi!

Sau khi trở về từ chùa Hộ Quốc, Hiên Viên Vô gần như là ngã xuống từ trên lưng ngựa.

[1]liệt mã: con ngựa khỏe mạnh, hung dữ, khó thuần hóa.

[3]Quần lâm thiên hạ: một cách dễ hiểu nhất thì từ này có nghĩa là (ai đó) sắp lên làm Hoàng Đế.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Đô đốc, biểu muội có độc (94)

Khoảnh khắc nhìn thấy Hiên Viên Vô, thuộc hạ tâm phúc của anh - những người đang canh giữ ngoài cửa cung điện đồng loạt im thin thít.

Thật ra Hiên Viên Vô đã lờ mờ đoán được nguyên nhân cô lừa anh rồi đi.

Thất tha thất thủ bước vào bên trong, anh nhìn thấy cô an ổn tĩnh, nằm im trên giường.

Đôi mắt cô nhắm chặt, tay rũ xuống hai bên, không có lấy một tiếng động nào phát ra từ cô.

Quả nhiên là cô hận anh, anh biết mà.

Nếu không, tại giây phút cuối đời, cô đã chẳng lừa anh, đâm thêm cho anh một đao.

Cô muốn anh tới tìm đại sư Viên Tuệ chẳng qua chỉ để anh phát hiện cô đã sớm biết anh là kẻ lòng muông dạ thú, sớm biết kết cục cả hai người mà thôi.

Chỉ là, cô vẫn như một con thiêu thân lao vào lửa, luôn đồng hành cùng anh!

Hiên Viên Vô, rốt cuộc thì mày đã làm gì?

Không chút chút do dự, mày phụ lòng nặng, làm nặng tổn thương, khiến nàng chẳng còn chốn nương tựa, cũng chẳng còn gì lưu luyến với cuộc đời này nữa!

Cho nên, trước khi chết, thậm chí nàng còn chẳng muốn mày ở bên cạnh nàng.

Advertisement / Quảng cáo

Tàn nhẫn biết bao!

Hiên Viên Vô máy móc, dờ người leo lên giường, sau đó ôm cô vào lòng, hai người cứ vậy, nằm yên tĩnh bên nhau.

Tâm phúc canh giữ bên ngoài lẳng lặng đóng cửa lại, không ai dám quấy rầy.

Màn đêm dần buông xuống, không gian tĩnh lặng, Hiên Viên Vô quyền luyến nhìn người đang nằm im bên cạnh mình.

Anh chậm rãi dùng ngón tay vuốt ve má cô, cuối cùng, anh vẫn không kim được mà thấp giọng khóc thút thít.

.....

Có lẽ năm nay chính là năm kinh thành rung chuyển nhất.

Hoàng Đế...

Không, phải nói là Hoàng Đế và Thái tử tiền triều. Trong năm nay, vì đồ đốc Cẩm Y Vệ khởi binh, hai người họ đã chết thảm dưới lưỡi đao.

Ban đầu, Hiên Viên Vô khởi binh vốn được coi là có danh nghĩa chính đáng, dù sao anh cũng bắt binh, giết dữ vì Thụy Vương điện hạ nên mới xuất binh, Thụy Vương lại là anh hùng trong lòng dân chúng, sửa lại án sai cho ông chính là mục đích chung của mọi người. Chỉ cần anh kiên nhẫn hơn, nâng đỡ một con rối lên làm Hoàng Đế, sau đó chờ vài năm, bắt con rối nhường ngôi cho mình là đã coi như danh chính ngôn thuận, còn được lòng dân chúng rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Chỉ là, từ khoảnh khắc Trương Công chúa nhảy xuống tường thành, vị đô đốc Cẩm Y Vệ, nay đã là Đế Vương này hình như chẳng còn quan tâm đến thanh danh của mình nữa.

Anh thì thiên[1], đồ sát Đồng cung, máu chảy thành sông.

Nhưng, dù thủ đoạn của anh có tàn bạo thế nào đi nữa thì tất cả các đại thần trong triều đều im lặng như ve sầu vào đồng, đâu ai dám nhiều lời, ngay cả những ngư sử luôn hà khắc cũng chẳng dám nói gì.

Quan viên đã vững ngót trong kinh thành, ai chẳng có những “bí mật” không thể để lộ, cho dù những người có vẻ ngoài chính trực như ngư sử thì cũng chẳng thiếu những việc muốn che giấu.

Đối với bọn họ, Hiên Viên Vô, người quản lý Cẩm Y Vệ, chẳng khác gì Diêm Vương sống.

Người nào người nấy đều muốn bảo vệ chính mình, đâu có ai dám buộc tội anh không trung quân.

Kinh thành rung chuyển cũng chỉ trong một năm mà thôi. Tuy rằng thủ đoạn thô bạo, tàn khốc, nhưng Hiên Viên Vô lại trợ cấp dân chúng khá nhiều. Chính vì vậy, toàn bộ kinh thành cũng chỉ có các quan viên cảm thấy bất an, còn dân chúng lại không có cảm giác gì quá lớn.

Sau một thời gian trị quốc, Hiên Viên Vô đã khiến rất nhiều đại thần cam lòng phục tùng.

Chỉ ba bốn năm ngắn ngủi, gần như mọi người đã quên mất Đế Vương và Thái tử tiền triều, tựa hồ tiền triều chưa từng tồn tại, thiên hạ này vốn là của Hiến Viên gia vậy.

Sống yên bình lâu rồi nên các đại thần cũng quên mất ngày trước mình đã từng khủng hoảng giống chó nhà có tang đến mức nào, có kẻ bắt đầu xen vào chuyện của người khác, duỗi tay về phía hậu cung...

[1]thì thên: kẻ giết giết hại bề trên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 301: Đô đốc, biểu muội có độc (95)

Đầu tiên, các quan viên đáng tấu nói rằng bệ hạ đã đăng cơ nhiều năm nhưng hậu cung lại không có bóng người, việc này không hề hợp lễ pháp[1] của tổ tông. Sau đó, người đã từng là Trung Dững Hầu, nay là Thái Thượng Hoàng đích thân ra tay.

Dù sao thì hoàng triều có hưng thịnh hay không, nhìn vào con nối dõi là biết. Đế Vương không có con nối dõi sẽ làm quần thần bất an, cũng sẽ bị bá tánh lên án, lòng người không yên.

Chắc vì được hưởng hào quang của Thái Thượng Hoàng, sống những tháng ngày bình yên quá lâu nên Trung Dững Hầu cảm thấy mình thật sự là chủ nhân của vương triều này.

“Vô nhì, Quận Chúa Bình An đã mất từ lâu, con suốt ngày ngồi cạnh bái vị của con bé trong hậu cung thì còn ra thể thống gì.”

Hiên Viên Vô im lặng, không nói chuyện.

Thấy anh không đáp lại, Trung Dững Hầu tưởng rằng con trai của ông ta đã thật sự bị ông ta thuyết phục. Nói cho cùng thì đều là đàn ông, nào có ai yêu sâu đậm vậy chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Kể cả thật sự yêu một người đi nữa thì vẫn sẽ có lúc không nhận được “cô đơn”, con trai ngốc của ông ta cũng đã hơn ba mươi, đây lại là thời kỳ Long Tinh Hồ Mã[2], chờ sau khi chấp nhận những người phụ nữ khác, tự khắc gạt tình cảm sang một bên thôi.

“Là Đế Vương, theo lý phải có tam cung, lục viện, bảy mươi hai phi tần, khai chi tán diệp cho Hiến Viên gia chính là chuyện con cần phải làm.”

Sau khi “người cha” Trung Dững Hầu nói khó cả miệng, Hiên Viên Vô vẫn chẳng thêm lên tiếng, chỉ cúi đầu, chậm chậm lật sổ sách.

Không gian yên tĩnh đến mức khiến người ta sợ hãi, dần dần Trùng Dung Hầu bắt đầu cảm thấy thấp thòm, bất an.

Lúc này, Hiên Viên Vô mới chậm rãi mở miệng: “Vừa nãy phụ thân cũng nói trẫm là Đế Vương. Trẫm là chủ nhân của thiên hạ này, không có việc gì mà trẫm bắt buộc phải làm.” - Giọng anh trầm thấp, mang theo uy nghiêm của một người quân lâm thiên hạ.

“Phụ thân, đời này, chuyện khiến ta hối hận nhất chính là năm đó đã chọn bảo vệ phủ Trung Dững Hầu mà từ bỏ phủ Thụy Vương.”

Chỉ vài năm ngắn ngủi mà Hiên Viên Vô đã chẳng thể giấu nổi nét tang thương trong giọng nói.

“Đối với ta bây giờ phủ Trung Dững Hầu đã chẳng còn quan trọng, giữ nó lại cũng vì mọi người có chung một họ Hiên Viên mà thôi. Là Thái Thượng Hoàng, phụ thân nên an dưỡng tuổi già, đừng can thiệp vào những chuyện không nên động tới.”

Mặt Trung Dững Hầu hết trắng rồi lại chuyển qua xanh.

Khi ông ta định nói thêm gì đó thì lại bị ánh mắt chứa đầy sát ý của con trai mình dọa sợ,

“Còn nữa, cho dù nàng ấy có ở đây hay không thì hậu cung cũng là địa bàn của nàng ấy. Từ trước đến nay, nàng ấy vẫn luôn là người kiều ngoạ từ tận xương tủy, tam cung lục viện, bảy mươi hai phi tần, những lời phụ thân vừa nói, chắc chắn nàng ấy không thích nghe. Ta không mong sau này còn có người nói ra những điều nàng ấy không thích.”

Trung Dững Hầu nghe ra được sự uy hiếp từ trong lời nói của con trai mình. Quả nhiên rằng có vậy ngược, động vào chắc chắn phải chết!

Ông ta định bày ra sự uy phong của Thái Thượng Hoàng nhưng hiển nhiên Hiên Viên Vô không còn là đứa con trai ngốc, dễ “dạy bảo” như trước đây nữa.

Tuy rằng không cam lòng nhưng Trung Dững Hầu cũng chỉ có thể từ bỏ.

Còn những tên quan viên khác, giết vài kẻ, cách chức vài kẻ là tự khắc bọn họ sẽ biết cái gì có thể can thiệp, cái gì không thể động tới.

Advertisement / Quảng cáo

Thời gian Hiên Viên Vô ngồi trên ngôi vị cửu ngũ chí tôn cũng không quá dài, chỉ vèn vẹn khoảng mười năm.

Tất cả mọi người đều cho rằng vị Đế Vương có thân hình mảnh mẽ này sẽ sống rất thọ, nhưng, chỉ thái ý của riêng anh mới biết: Đương kim Thiên tử đã sớm cấp hòa công tám[4], vì vậy “gốc rễ” mới bị thương tổn.

Năm này qua năm khác, nhớ nhung thành tâm bệnh khiến lòng anh sinh ra chấp niệm không thể loại bỏ.

Nỗi tương tư từ tận xương tủy tự khắc sẽ lan tràn như cỏ dại.

Anh để kẻ bán thân chìm vào trong chấp niệm đó, khiến những vấn đề nhỏ của thân thể càng ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Hiên Viên Vô đã lập di chiếu từ trước, Đế Vương tiếp theo sẽ là người có năng lực được chọn từ con nối dõi của Hiên Viên gia.

Khi người đàn ông mới chỉ hơn bốn mươi, anh đã nằm hấp hối trên giường, một giọt lệ đã rơi ra từ khóe mắt anh, lăn dài trên khuôn mặt tái nhợt.

Trong mơ màng, anh như thấy được hình ảnh Quận chúa mặc váy áo màu hồng đứng dưới đại thụ, cười đầy hồn hởi với anh.

“Hiên Viên Vô, chàng là tên ngốc.”

Đứng vậy!

Anh cười đầy chua xót.

Nếu anh không ngốc thì sao lại có thể bước sai hết bước này đến bước khác cơ chứ....

[1]lễ pháp: 礼: lễ nghi + 法: phép tắc

[2]Long Tinh Hồ Mã: nói một cách dễ hiểu thì cụm từ này có nghĩa là “sung sức”

[3] khai chi tán diệp: chi việc “tạo ra ‘nhiều’ đời sau”, khiến gia đình con đàn cháu đông.

Advertisement / Quảng cáo

[4]cấp hỏa công tâm(急火攻心): chỉ việc một người gặp phải những chuyện không hay liên quan đến tình cảm dẫn đến tình thần bị dồn nén, lâu ngày hình thành tâm bệnh, tinh thần không thoải mái chắc chắn sức khỏe sẽ xuống dốc, cơ thể cũng sẽ trở nên ốm yếu bệnh tật, lúc nào cũng hậm hực trong lòng.

Thế giới này kết thúc rồi, ngược nam chính như nhiều bạn mong muốn. Haha.

Nhiều lúc ngồi tranh thủ đọc comic của mọi người, chỉ biết bản tìm chữ không biết rep thế nào, độc giả của truyện, của nhà Diệp mỗ thật sự đáng yêu, Diệp mỗ không biết nên rep thế nào để không phá mất sự đáng yêu đó, hahaa.

Cảm ơn cả nhà đã đồng hành với Diệp mỗ đến bây giờ. Bản tìm bản tìm

ヾ(*´▽`*)≡

Ps: Đạo này Diệp mỗ bận tới mệt, không chuẩn bị nhiều chương để bạo như những thế giới trước được, aizz. (*´—

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 302: Sông Thời Không (1)

[Hiên Viên Vô đã sống cả đời với chấp niệm, cô vừa lòng chưa?]

Ký chủ rác rưởi!

Tinh Thần hệ thống gần như là sụp đổ toàn bộ.

Khó khăn lắm Boss phản diện mới có chút sức sống, vậy mà cuối cùng tất cả đều bị phá hủy vì Đường Hoan nhảy lầu, khỏi cần nói cũng biết nó tức ngực đến mức nào.

Lúc này nó cảm thấy chỉ số thông minh của ký chủ rác rưởi luôn đi động lên xuống như vậy thật sự chẳng phải chuyện hay ho.

Tốt nhất là cô cứ ngốc mãi đi, nếu không, ai biết khi nào cô sẽ lại gây chuyện chứ.

Đường Hoan: “.....”

[Sao cô cứ khiến người khác phải lo lắng như vậy? Hoàn thành nhiệm vụ một cách tử tế không được à?]

Hệ thống tức giận đến mức nói nhanh như gió lốc.

[10 điểm công đức đấy! Cô cứ thế vứt bỏ! Cô sợ sống lâu quá hả?]

Đường Hoan: “.....”

Hệ thống ì ỉ ề ề ồ, oán giận một thời một hội mới phát hiện ký chủ rác rưởi thích nói mớ lúc này không hề phân bác lấy một từ.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng lẽ cô biết cô sai rồi?

Hệ thống khề khằng nhìn qua thì thấy Đường Hoan lê loi ở đó, đôi mắt vô hồn, không hề có lấy một chút gọn sóng nào trên khuôn mặt, cơ thể cô phát ra sự cô quạnh từ tận xương tủy.

Không hiểu vì sao đột nhiên hệ thống rác rưởi lại chẳng thể nói lên lời.

Đường Hoan trầm mặc hồi lâu, sau đó chậm chậm nói với hệ thống: “Rác rưởi, cậu có biết cách nào khiến ký ức dần phai nhạt không?”

Hệ thống ngập ngừng: [Có... Chẳng phải cô đã nói không muốn mất đi bất kỳ ký ức nào mà mình đã trải qua sao?]

“Nhưng tôi mệt rồi.”

[.....] - Ký chủ rác rưởi nhà nó lần nào cũng thích chơi lớn, đây là lần đầu tiên nó nghe thấy cô kêu mệt.

Thật ra nó đã lên lút xóa ký ức của cô, chẳng qua nó không dám hành động quá lộ liễu mà thôi, đương nhiên, việc này không thể để ký chủ rác rưởi biết, nếu biết, cô sẽ “bùng cháy” mất!

[Có là có... Chẳng qua không phải quên đi hoàn toàn mà là dùng thời gian dài vô tận để làm mờ ký ức thôi.] - Hệ thống chẳng hề nghi ngờ Đường Hoan, do dự nói.

Tính cách của ký chủ, nó cũng coi như là hiểu biết một chút.

Cô muốn quên đi là một chuyện, bị nó cưỡng chế xóa ký ức lại là chuyện khác.

Advertisement / Quảng cáo

Nếu để cô biết nó vẫn lên lút xóa ký ức của cô đi, chắc chắn nó sẽ bị tiêu diệt!

Nhưng từ nay về sau, nó làm theo yêu cầu của cô, ký ức của cô chậm chậm mờ dần cũng chẳng liên quan đến nó, đúng không?

Hệ thống cảm thấy mình quả thật là một thiên tài!

Sau khi nghĩ thông suốt, hệ thống không ngừng đẩy mạnh hàng hóa: [Ở Thời Không Trường Hà có sông Thời Không, đây chính là nơi có thể làm mờ tất cả! Có thể nằm bên trong sông Thời Không hàng ngàn, hàng vạn năm, chờ ký ức dần dần mờ đi.]

[Hơ n nữa, tốc độ thời gian trôi bên ngoài gần như là bất động so với thời gian bên trong sông Thời Không. Có khi bên ngoài chỉ chớp mắt một cái, người nằm trong sông Thời Không đã trải qua cả vạn năm ấy chứ!]

Sông Thời Không chính là nơi thần kỳ nhất, cũng là nơi hoang vu nhất tại Thời Không Trường Hà. Chẳng có người nào muốn tiến vào sông Thời Không để vượt qua nhiều năm cô độc.

Chuyện không vui, chuyện thương tâm, chỉ thời gian mới có thể chậm chậm mài mòn tất cả.

Nếu ai đó bước vào bên trong sông Thời Không thì người ấy thật sự phải trải qua nhiều năm cô độc, không có bất kỳ lỗi tất nào khác.

Hệ thống rác rưởi cảm thấy nó và Đường Hoan đã có tình chiến hữu cách mạng, nó không muốn lừa gạt cô nữa nên ra sức quảng cáo tác dụng trị liệu của sông Thời Không... à không, phải là tác dụng làm nhạt nỗi đau mới đúng.

“Sau này, khi kết thúc mỗi thế giới, cậu đưa tôi đến đó nằm đi.” - Đường Hoan nói.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 303: Sông Thời Không (2)

Ký chủ rác rưởi chủ động yêu cầu làm mờ ký ức, hệ thống cực kỳ vui vẻ, vui đến mức muốn bay lên.

Dù sao thì nó vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Đường Hoan khi chủ nhân bắt nó xóa ký ức của cô. Nhưng bây giờ, cô chủ động yêu cầu được đưa vào sông Thời Không sau mỗi thế giới, điều này đồng nghĩa với việc nó vừa có thể chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, lại chẳng cần phải cảm thấy áp lực khi lừa gạt cô.

Khi hệ thống còn đang hân hoan, Đường Hoan lại sụp mắt, khoe môi cong lên một cách khó phát hiện. Nghĩ tới việc mình gặp được một cái hệ thống rác rưởi ngu ngốc, cô lại cảm thấy cực kỳ vui vẻ.

Từ khi bước vào thế giới này, Đường Hoan đã cảm thấy có gì đó không thích hợp. Tuy rằng chỉ số thông minh của cô chẳng cao gì, trí nhớ cũng kém, nhưng tuyệt đối không kém đến nỗi dễ dàng quên những chuyện xảy ra ở thế giới trước.

Bị hệ thống xóa ký ức, chắc chắn đời này kiếp này, cô sẽ chẳng thể nhớ lại những ký ức đó.

Nhưng nếu nhờ vào sông Thời Không, dùng thời gian pha loãng, làm nhạt ký ức thì ít nhất những ký ức ấy chỉ bị phủ bụi dưới đáy lòng mà thôi, chung quy sẽ có một ngày gặp phải kích thích lớn, sau đó nhớ lại.

Đường Hoan là người cực kỳ quật cường.

Đồ của cô, mặc dù cô giữ lại cũng không có tác dụng gì nhưng cô tuyệt đối không cho người khác vô cớ cướp đi!

Cô không có năng lực? Không sao! Cô có thể dùng chiến thuật vu hời.

Ai bảo hệ thống rác rưởi lại ngu ngốc như vậy làm gì, đã thế nó còn dễ dàng trúng khổ nhục kế nữa chứ!

Một người, một hệ thống đều có mục đích riêng và cảm thấy vui vẻ.

Advertisement / Quảng cáo

Thương thay cho hệ thống rác rưởi, nó không hề phát hiện, cứ thế bị ký chủ nguốc nghếch giăng lưới bẫy.

*
* *

Sông Thời Không là một dòng sông màu lam nhạt, sóng nước lấp lánh mang theo sắc lam tuyệt đẹp. Dòng sông bao la, dài không rõ giới hạn, khiến người ta muốn tránh thật xa trong vô thức.

Nơi này thật sự vô cùng hoang vu.

Đường Hoan nằm xuống, không biết đã qua bao lâu.

Lúc đầu, cô liều mạng nhớ kỹ những chuyện đã xảy ra, nhưng, theo dòng thời gian trôi đi, mọi thứ dần trở nên mờ hồ.

Sau khi cô bước ra từ sông Thời Không, hệ thống rác rưởi khê kháng thẩm dò ký ức của cô.....

Có vẻ như cô đã quên gần hết, chắc sẽ không xuất hiện sai lầm nào nữa đâu.

Nếu thật là vậy thì nó yên tâm rồi.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng, hệ thống rác rưởi đâu ngờ người là loại động vật rất biết cách tự dối gạt bản thân, nhìn thì có vẻ đã quên sạch mọi thứ nhưng trên thực tế, chỉ cần có cơ hội là “mọi thứ” hoàn toàn có thể bị kích phát.

*
* *

Lại một lần nữa A Phiêu Đường Hoan xuất hiện trước mặt tiểu công chúa Phượng Hoàng là khi công chúa đang nghịch máy tính, không, nói chính xác hơn phải là cô nàng đang dùng máy tính để “gây chuyện”.

Ngón tay của cô nàng chuyển động cực kỳ nhanh, các câu lệnh không ngừng hiển thị trên màn hình máy tính. Lai lịch của hệ thống thu thập năng lượng chính trực đã trôi định với cô nàng cực kỳ thần bí, mặc dù cô nàng đã giải mã được một đoạn mã nguồn ngắn nhưng vẫn chưa thể phá giải toàn bộ. Tuy nhiên, điều đó không đồng nghĩa với việc công chúa sẽ ngồi im chờ chết.

Phượng hoàng rất ít khi gặp phải những chuyện có tính khiêu chiến như vậy cho nên cô nàng không ngừng dặt mồi dấm thểu năng trí tuệ trên trường, đồng thời cũng chẳng quên nghiên cứu cái hệ thống rác rưởi này.

“Lần này cô trở về, tại sao ta lại cảm thấy cô có chút khác biệt nhỉ?”

Hai lần trước tâm tính của Đường Hoan cực kỳ bất ổn, nhưng lúc này, trạng thái của cô hoàn toàn bình thường, chắc chắn là có vấn đề.

Đường Hoan buột miệng nói ra: “Bởi vì tôi đã nằm trong sông Thời Không một thời gian khá dài.”

Phượng Hoán nháu mày: “Sông Thời Không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**.Net.

Chương 304: Sông Thời Không (3)

Đường Hoan tiếp tục trả lời một cách vô tư: “Đúng vậy, sông Thời Không! Chủ nhân của hệ thống rác rưởi là người của Thời Không Trường Hà cho nên nó mang tôi đến sông Thời Không.”

Đường Hoan nói ra những lời này một cách cực kỳ tự nhiên, cứ như cô chỉ thuận miệng thôi vậy. Cô đang thể hiện một cách sinh động cái gì gọi là “thiên nhiên hắc”[1]. Hệ thống còn chưa kịp ngăn cản, chưa kịp dùng biện pháp cường chế, cô đã phun sạch sành sanh ra rồi.

[1]thiên nhiên hắc: phúc hắc (bụng dạ đen tối, khó lường) + thiên nhiên (được cư dân mạng dùng với nghĩa: ngây thơ, hồn nhiên, tư tưởng đơn giản)

[.....]

Mẹ nó!

Đáng lẽ nó phải tạo một cái cấm chế cho Đường Hoan để cô không thể nói nhiều với Phượng Hoàng mới đúng! Dù sao thì con gái Phượng gia hoàn toàn khác với ký chủ rác rưởi nhà nó. Sự thông minh của con gái Phượng gia là trời phú, ngay cả chủ nhân của nó cũng phải khen gọi. Để cô nàng biết chúng nó có liên quan tới Thời Không Trường Hà thì chắc chắn cô nàng sẽ lần theo dây leo để tìm quả dưa[2], chẳng bao lâu là tra ra được manh mối, Phượng

Hoàn chưa sờ tới đầu vết là vì cô nàng không rõ lai lịch của chúng nó mà thôi!

[2]顺藤摸瓜 (thuận đằng mạc qua: lần theo dây leo để tìm quả dưa): lần theo dấu vết để tìm hiểu sự tình.

Hệ thống không hề để ý sau khi Đường Hoan nói xong, cô cup mắt xuống theo bản năng, sau đó liếm liếm môi mình.

ùm. ...

Advertisement / Quảng cáo

Không sai, cô cố ý nói thế đấy!

Hệ thống thu thập năng lượng chính trực trời định với Phượng Hoàng chính là một cái hệ thống trí tuệ nhân tạo, căn bản không thể moi được bất cứ tin tức hữu dụng nào từ nó. Nhưng, hệ thống rác rưởi trời định với cô lại khác, nó rất có tính người, cũng có tình cảm. Điều này đồng nghĩa với việc có thể lấy tin tức từ nó.

Đường Hoan dụ được hệ thống, nghe được tin tức từ nó cũng chẳng có nhiều tác dụng, nhưng, nếu cô nói lại tất cả cho Phượng Hoàng thì mọi chuyện lại khác.

Cô và Phượng Hoàng sống chung với nhau lâu như vậy rồi nên hai người đã sớm ngấm hiểu đối phương. Đây là sự ăn ý hình thành trong suốt quãng thời gian hai người bên nhau.

Tiểu công chúa Phượng Hoàng thích xé X nhú nhú mây tó về không tin: “Sao bên trong Thời Không Trường Hà lại xuất hiện thứ ngu xuẩn như vậy được!”

Hệ thống rác rưởi lập tức dậm chân: “Dựa vào đâu mà cô nói ta ngu xuẩn? Ta ngu xuẩn? Sao cô biết ta ngu xuẩn cơ chứ?”

Phượng Hoàn hừ lạnh: “Quả nhiên là cái thứ thiếu năng trí tuệ.”

Hệ thống tức giận đến mức suýt nữa thì rớt mạng.

Advertisement / Quảng cáo

Đây là con gái Phượng gia lương thiện, hào phóng, cao quý, ưu nhã trong miệng chủ nhân?

Rõ ràng là không hề ăn nhập chút nào!

May mà lúc trước nó trời định sai người chứ nếu không nó đã gặp phải một ký chủ càng thêm rác rưởi rồi.

Sau khi bị công chúa xé X thắng tay đâm vào tim, sự chú ý của hệ thống lập tức chạy trật, nào còn nhớ tới chuyện vừa rồi nữa chứ.

Cùng lúc đó, trong biệt thự, ngồi bên bàn đọc sách, người đàn ông mặc áo ngủ tơ lụa màu xanh tím than nhú chặt mày. Tuy rằng có khuôn mặt điển trai nhưng người đàn ông này lại mang theo sự lạnh lùng lắng đọng theo năm tháng. Vừa nhìn qua, người ta sẽ lập tức cảm thấy y cực kỳ nghiêm khắc.

Áo ngủ được cài cúc cao đến tận cổ, uy nghiêm lại mang theo nét cấm dục, mặc dù có lẽ chính Tà Ngự Sâm cũng không biết nhưng thông qua trang phục của y là có thể nhìn ra y không phải người cầu thả.

Tà Ngự Sâm nhú mày.

Những thế giới bên trong thời không đều có quy luật phát triển tự nhiên nhưng cũng không thiếu các thế giới xuất hiện lỗi, công việc của y là xóa bỏ sai lầm ở các thế giới đó, khiến chúng vận hành theo đúng quỹ đạo.

Cùng một thế giới mà xuất hiện hai người trọng sinh, một trong hai còn trở thành tân khí vận chi tử, kết quả, kẻ đó lại vô vớ “ngã xuống, việc này xem như là lỗi sai cực kỳ nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 305: Người chấp pháp của Thời Không (1)

Thần là người chấp pháp[1] của Thời Không, việc Tà Ngự Sâm cần làm là dẹp bỏ mọi yếu tố rối loạn, khôi phục trật tự bình thường.

Trước khi y cảm nhận được thì thế giới xuất hiện sai lầm nghiêm trọng kia đã lạc hạ trần ai[2], không thể thay đổi, Tà Ngự Sâm cũng bó tay, chỉ âm thầm ghi nhớ sự tình của thế giới đó mà thôi.

[1] chấp pháp: chịu trách nhiệm thi hành pháp luật.

[2]落下尘埃(bùi trần rơi xuống): ý nói mọi thứ đã đến hồi kết, không thể thay đổi.

Xử lý xong công việc, đột nhiên Tà Ngự Sâm nhớ tới trong thế giới này cũng có một lỗi X liên quan đến Tô Hàng.

Cô nàng cứu Tô Hàng - người đáng lẽ phải chết.

Hiện giờ, cô nàng đã chuyển ngành, thành bạn học cùng lớp với Tô Hàng.

Cũng đã đến lúc y phải đi gặp “cái lỗi” bỗng nhiên xuất hiện này rồi. ...

Tiểu công chúa Phượng Hoàng thích xé X không hề hay biết mình bị người khác nhớ thương, cô nàng đang cực kỳ tập trung, toàn tâm toàn ý gây chuyện.

Sau khi chuyển khoa, cô nàng có thể cảm nhận rõ ràng được là những vị thiếu gia, thiên kim con nhà giàu đó nhìn cô nàng với ánh mắt khinh thường khó diễn tả, nhưng, vấn đề là không có lấy một kẻ thiếu năng nào chạy đến trước mặt cô nàng để kiếm chuyện cả. Việc này khiến công chúa xé X cực kỳ ưu thương.

Advertisement / Quảng cáo

Tô Hàng lại càng thêm ưu thương. Cậu đã rơi trạng thái đau xót của tình yêu, hoàn toàn không thể kiểm chế được bản thân mình nữa, thế nhưng, cô gái cậu thích lại chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái.

Tô Hàng vô cùng thống khổ. Cậu chỉ muốn làm một việc đơn giản là thích một người mà thôi, vì có gì mà cô gái cậu thích lại từng là một sinh viên ngành y đầy buơ hân cơ chứ?

Cậu sợ nhất là bác sĩ!

Cậu từng ra vào bệnh viện vô số lần, từng ở trong phòng ICU làm cấp cứu vô số lần nên đối với bất kỳ chuyện gì liên quan tới bác sĩ, cậu đều có bóng ma tâm lý.

Khi Tô Hàng còn đang mất hồn mất vía thì chẳng may va phải người khác.

Quan hệ giữa Tô Hàng và bạn bè là mối quan hệ cực kỳ cô lẻ. Người bình thường không dám trêu chọc Tô Hàng vì Tô gia và Tà đều là những dòng họ có địa vị, có tài sản. Hơn nữa, Tô Hàng còn là một con ma ốm, chẳng may kết bạn với cậu, cậu lại xảy ra chuyện gì thì ai gánh nổi.

Gia tộc của người mà Tô Hàng vừa va phải là một gia tộc luôn đối đầu với Tô gia. So với Tô gia thì gia tộc đó miễn cưỡng coi là ngang hàng, cho nên tên bị va vào cực kỳ khinh thường con ma ốm - Tô Hàng: “Tô thiếu gia đi đứng kiểu gì thế, không có mắt à? Yêu gì thì đừng chạy lung tung, chẳng may xảy ra chuyện gì thì lại ăn vạ người khác.”

“Tôi xin lỗi rồi, sao cậu còn nói khó nghe thế?”

Nghe vậy, đối phương vươn tay đẩy mạnh Tô Hàng khiến cậu lao đảo: “Tôi nói khó nghe thì đã sao, có bản lĩnh thì cậu đánh thắng tôi đi.”

Advertisement / Quảng cáo

Lẽ ra Tô Hàng phải bị đẩy ngã xuống đất nhưng đúng lúc này Phụng Hoàng lại đi ngang qua, đường quá hẹp, cô nàng không kịp né, Tô Hàng bị đẩy thẳng vào lòng cô nàng.

Phụng Hoàng: “.....”

Tô Hàng: “.....”

Ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt của Phụng Hoàng, lập tức, mắt Tô Hàng sáng bừng lên, nhưng ngay sau đó, ánh mắt của cậu lại dần trở nên âm trầm.

Hai người thật có duyên, cô nàng lại lần nữa làm anh hùng cứu mỹ nhân!

Nhưng, y thuật của cô nàng cũng cực kỳ cao siêu!

Công chúa xé X vẫn đứng bất động, chỉ là, sắc mặt cô nàng lại vô cùng âm u, lạnh lẽo.

Đi theo bên cạnh, A Phiêu Đường Hoan vừa nhìn đã biết Phụng Hoàng đang chờ người ta xin lỗi mình, nếu không xin lỗi, chắc chắn cô nàng sẽ bắt đầu gây chuyện.

Chỉ là, nếu muốn người ta xin lỗi thì phải nói rõ ra chứ, cô nàng đứng im không nhúc nhích như vậy, nào có ai hiểu được!

Chẳng hạn như lúc này, đối phương vốn đã không coi ai ra gì nên có định mở miệng xin lỗi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 306: Người chấp pháp của Thời Không (2)

Tiểu công chúa thích xé X là người cực kỳ thô bạo, đơn giản.

Nếu đối phương không định xin lỗi, cô nàng sẽ đánh cho tới khi đối phương xin lỗi mới thôi.

Cho nên, cô nàng đẩy Tô Hàng ra khỏi lòng mình, không nói hai lời mà lập tức đánh cho đám thiếu năng trí tuệ chưa kịp phản ứng kia một trận tơi bời.

Tốc độ của cô nàng vô cùng nhanh, xuống tay lại mạnh, rõ ràng là một cô gái có thân hình mảnh mai nhưng khi đánh người lại chẳng khác gì dã thú, đám nam sinh đối diện không hề có cơ hội phản kháng.

Tô Hàng cảm thấy “hạt giống mùa xuân” trong cậu lại bắt đầu nảy mầm.

“Nữ hiệp, bạn lại cứu tôi một lần nữa, bạn muốn tôi báo đáp bạn thế nào?”

Lấy thân báo đáp ư?

Nếu muốn giải quyết bóng ma tâm lý thì không phải không thể, chẳng qua cần thời gian mà thôi. Nhưng vì Phụng Hoàng, cậu tình nguyện bỏ thời gian ra để chinh phục bóng ma tâm lý của mình.

Dù sao thì đây cũng là duyên phận trời định trong số mệnh của cậu! Nếu không phải vậy thì sao cô nàng có thể xuất hiện hết lần này đến lần khác khi cậu gặp nguy hiểm cơ chứ!

Ngón cái chậm chậm co xát vào ngón giữa hai lần, cô vẽ như Phụng Hoàng đang tự hỏi vấn đề gì đó thì phải. Một lúc sau, cô nàng lên tiếng: “Cậu muốn báo đáp ta?”

Advertisement / Quảng cáo

Tên thiếu năng trí tuệ này khá thú vị, vừa này, lúc cô nàng cứu cậu, hệ thống thu thập năng lượng chính trực đã thông báo điểm nhân phẩm của cô nàng được cộng thêm một điểm, biến thành -8.

Tô Hàng gật đầu đầy mong chờ.

Chẳng lẽ Vệ Nữ trong lòng cậu thật sự muốn cậu lấy thân báo đáp?

“À, vậy cậu cho ta tiền là được, hai trăm nghìn mua hai cái mạng của cậu, không vấn đề chứ?”

Tô Hàng: “.....” Cảm giác như có một chậu nước đá đổ thẳng xuống đầu, lạnh thấu tim. Tuy rằng cực kỳ tồi tệ, nụ cười trên mặt cũng trở nên cứng đờ nhưng cậu vẫn miễn cưỡng tỏ ra vui vẻ.

“Chỉ cần hai trăm nghìn thôi sao? Bạn đưa số tài khoản ngân hàng cho tôi, tôi chuyển cho bạn.”

Phụng Hoàng lấy giấy bút ra, xoẹt xoẹt vài nhát, viết số tài khoản rồi ném cho Tô Hàng.

Công chúa xé X hoàn toàn không thèm để ý chuyện này nhưng nếu có kẻ thiếu năng trí tuệ muốn cho cô nàng tiền thì cô nàng cũng không ngượng tay, dù sao thì bây giờ cô nàng cũng chẳng có tiền.

Sau khi đánh nẩy tên cùng lớp một trận tơi bời, đột nhiên Phụng Hoàng cảm thấy nhóm người được gọi là con nhà giàu quá yếu.

Muốn gây chuyện mà chẳng thấy một chút cảm giác kích thích gì. Mấy tên con trai lần đầu lại không có nổi một tên đánh lại cô nàng. Hơn nữa, động tay động chân còn là thủ đoạn gây chuyện cơ bản nhất nữa chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng thú vị tẹo nào! Đáng lẽ phải có một khoảng không gian rộng lớn hơn để cô nàng thỏa sức gây chuyện mới đúng! Ví dụ như cả nước, cả thế giới, hay toàn bộ thời không ấy!

Tô thiếu gia cảm thấy tim mình đang ri máu. Cậu cho rằng mình lập tức được lấy thân báo đáp, ai ngờ lại phải chịu nỗi khổ vì bị cự tuyệt.

Đón đầu thay!

*

* *

Tà Ngự Sâm còn chưa kịp đến gặp lỗi X bị ẩn kia thì vận mệnh của Tô Hàng đã lại xuất hiện sai lầm lần nữa.

Y day day ẩn đường. Dựa theo đúng quỹ đạo của vận mệnh thì Tô Hàng phải chết vì bệnh tim tái phát trên đường tới lớp học từ lần trước, nhưng, do một lỗi không rõ nào đó mà cậu được cứu.

Sau khi y điều chỉnh lại thì lẽ ra là lúc này Tô Hàng bị bạn học đẩy ngã ra đất, sau đó bệnh tim tái phát, không kịp cấp cứu rồi “thăng” mới đúng.

Mỗi người đều có thời gian sinh lão bệnh tử riêng. Kể cả may mắn thoát chết một lần thì sau đó cũng sẽ bị điều chỉnh lại bởi nếu thời gian sinh lão bệnh tử của một người thay đổi, hiệu ứng cánh bướm sẽ xuất hiện, ảnh hưởng đến vận mệnh của những người xung quanh.

Lần này, Tô Hàng lại được cứu!

Chương 307: Người chấp pháp của Thời Không (3)

Bạn học Đường, hành vi đánh bạn cùng lớp của em quả thực là hành vi tàn ác!”

Giáo vụ không ngừng răn dạy.

Công chúa xé X cúi đầu nhìn tay mình, sau đó, cô nàng mất kiên nhẫn vận vận cổ tay.

Không biết đánh giáo viên sẽ ra sao nhỉ.

“Giáo vụ, bạn ấy vì bảo vệ em nên mới xích mích với người khác, em sẽ chịu trách nhiệm toàn bộ sự việc, chuyện này không liên quan đến bạn ấy.”

Sau khi chạy tới, câu đầu tiên Tô Hằng nói chính là câu đó.

“Em đã gọi điện cho anh họ của em rồi, anh ấy đang trên đường đến đây, nếu các bạn ấy muốn một câu trả lời hợp lý thì chờ anh họ của em tới nói chuyện!”

Khi nhắc đến anh họ mình, Tô Hằng ngừng cao đầu, cực kỳ kiêu ngạo.

Để xem đám người kia có can đảm nói chuyện với anh họ không!

Gọi cha mẹ mấy tên đó tới nói chuyện với anh ấy thì còn tạm chấp nhận được!

Nhìn đáng vẻ “có anh họ trong tay, ta có thiên hạ”[1], giáo vụ cạn lời.

Advertisement / Quảng cáo

[1] xuất phát từ câu thoại của nhân vật Đông Phương Bất Bại: “Có Quý Hoa bảo điển trong tay, ta có cả thiên hạ.”

Thấy việc đã không còn liên quan đến mình, Phụng Hoàng trực tiếp bước ra khỏi văn phòng.

Tô Hằng muốn giữ cô lại để anh họ được gặp đối tượng mà cậu thầm mến, nhưng, cô nàng cứ thế đi mất.

“Ta thấy đi học là một việc vô dụng” - Phụng Hoàng nói với Đường Hoan.

Lập tức, Đường Hoan dựng tóc gáy. Nếu cô nhớ không nhầm thì khi Phụng Hoàng muốn chuyển khoa, cô nàng đã nghỉ học y là việc vô dụng.

“Người trong trường này đều quá yếu, ta chẳng có chút cảm giác sôi trào gì cả.”

A phiếu Đường Hoan: “.....” Nói tới nói lui còn không phải tại cô luôn muốn gây chuyện? Chẳng nghĩ lại xem có ai chịu được phong ba bão táp xảy đến mỗi khi cô gây chuyện không?

“Gây chuyện thì được, nhưng nếu cô dám thôi học, tôi sẽ.....”

Đường Hoan nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp, nhưng, nói được một nửa thì cô ngưng ngừng nhận ra trong tay mình chẳng hề có chút lợi thế nào cả.

“Cô sẽ làm gì? Thiếu năng trí tuệ!” Công chúa xé X khinh bỉ.

Advertisement / Quảng cáo

Mất A phiếu Đường Hoan lập tức đỏ lên, cô mím mím môi, tò vò tui thân, nói: “Tôi sẽ không bao giờ để ý tới cô nữa! Cô nghĩ mà xem, chỉ số thông minh của tôi như vậy, thi đỗ đại học để làm gì? Nếu cô chỉ vì muốn gây chuyện mà nghỉ học, sau này cô chơi chán rồi mặc kệ tất cả, không có trí thông minh, cũng không có bằng cấp, tôi phải sống kiểu gì?”

Phụng Hoàng thấy đáng về tui thân của cô gái thiếu năng trí tuệ này thì lập tức mất kiên nhẫn: “Yên tâm, không bỏ học, ta chỉ muốn mở rộng không gian gây chuyện mà thôi.”

Khi Phụng Hoàng và Đường Hoan đang nói chuyện với nhau thì một người đàn ông cao lớn đi tới. Khí tràng mạnh mẽ, đầy nguy hiểm, lại mang theo nét cấm dục, người đàn ông đó rất điển trai, khiến ai gặp cũng bất giác muốn nhìn nhiều thêm một lát.

Phụng Hoàng túm lấy a phiếu Đường Hoan, miệng lẩm nhẩm chú ngữ. Lập tức, a phiếu Đường Hoan biến mất trong không khí, chờ khi phản ứng lại, Đường Hoan đã thấy mình đang ở nhà rồi.

Đường Hoan:

Vừa xảy ra chuyện gì thế?

Phụng Hoàng tiếp tục bước chậm chậm về phía trước, cứ như chẳng có việc gì xảy ra vậy.

Tà Ngự Sâm đi tới rồi lướt qua cô nàng. Sau đó, y đột nhiên ngừng bước, quay đầu lại..

Không hiểu vì sao y cứ cảm thấy khí tràng mạnh mẽ, kiêu ngạo của cô gái này không quá phù hợp với khuôn mặt mà y vừa nhìn thoáng qua. Người chấp pháp của thời không đã gặp vô người, có khi y chỉ theo bản năng đưa ra phán đoán mà thôi.

Tà Ngự Sâm cảm thấy kỳ quái một cách khó diễn tả, có điều, vì vội tới tìm Tô Hằng và cả lỗi X bí ẩn kia nên y cũng không quá để ý nhiều tới những chuyện khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 308: Xác sống có độc (1)

“Sao đột nhiên tôi lại về tới phòng vậy?” - Đường Hoan cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

Phụng Hoàng xem tin nhắn trên điện thoại, ấy vậy mà thật sự gửi cho cô nàng hai trăm nghìn?

Phản ứng đầu tiên của Phụng Hoàng chính là mua một bộ máy tính đời cao mới.

Cô nàng vừa bận rộn với nghiệp lớn - gây chuyện, vừa rút thời gian ra để giải đáp nghi vấn của Đường Hoan: “Người đàn ông vừa nãy là người chấp pháp của thời không.”

“Người chấp pháp của thời không, là thứ gì thế?”

Không ngừng đầu, Phụng Hoàng trả lời: “Không phải đồ vật.”

Đường Hoan: “.....” Chẳng biết vì sao cô lại cảm thấy đoạn đối thoại này cứ quái quái, tựa như cô vừa vô tình mắng người vậy.

Khi nhìn thấy Tô Hằng, Tà Ngự Sâm mới biết lỗi X bí ẩn kia đã rời đi trước rồi.

Vì thế y nhủ nhủ mày, có vẻ không vui.

*

**

Sau khi chịu tổn thương vì Đường Hoan, hệ thống rất ít khi xuất hiện.

Nó cảm thấy vô cùng đau đớn, cảm thấy lòng nó bị tổn thương một cách sâu sắc, cho nên, nó cần thời gian để chữa lành vết thương.

Chỉ khi nó lại một lần nữa xuất hiện cũng chính là lúc mở ra nhiệm vụ tiếp theo.

[Ký chủ: Đường Hoan

Advertisement / Quảng cáo

Tuổi thọ đạt được: 4 tháng

Điểm công đức: 5/100]

Hệ thống rác rưởi nghiêm túc lên tiếng, vờ như mình là một hệ thống trí tuệ nhân tạo không có cảm xúc.

[Xét thấy thể giới trước, ký chủ không hoàn thành nhiệm vụ chỉ nhánh nên phải chịu khiển trách của bản thống.]

Đường Hoan:

Mẹ nó, rác rưởi. Cho rằng tôi không biết cái gọi là quy tắc của thể giới nhiệm vụ toàn do cậu đặt ra à?

“Cậu định khiển trách tôi thế nào?” - Đường Hoan hỏi.

Hệ thống rác rưởi hừ lạnh một tiếng đầy cao ngạo, không thèm phản ứng Đường Hoan. Xem ra, nó đã bị chọc tức đến mức sắp bùng cháy rồi.

[Sau đây là hai loại hình nhiệm vụ, thỉnh ký chủ tự lựa chọn, sau khi chọn, không thể thay đổi, mọi hậu quả phải tự gánh vác.]

Vì giúp ký chủ rác rưởi giải thích với chủ nhân về những chuyện xảy ra trong thể giới nhiệm vụ, suýt nữa thì nó bị một chết! Không hổ ký chủ rác rưởi một phen thì quá có lỗi với bản thân rồi!

[Loại hình 1: Đơn giản

Loại hình 2: Tìm đường sống trong địa ngục.

Thỉnh ký chủ nhanh chóng đưa ra quyết định, nếu không, hệ thống sẽ cưỡng chế chọn lựa thay cô.]

Đường Hoan:

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó, đây là cái kiểu chọn lựa quái quỷ gì thế!

Người thường chắc chắn sẽ chọn loại hình đơn giản, ai đâu óc không bình thường mà đi chọn loại hình tìm đường sống trong địa ngục cơ chứ, sợ sống lâu quá à?

Đường Hoan trầm rít gào, sau đó quyết đoán chọn:

Loại hình tìm đường sống trong địa ngục.

Dù sao thì cô cũng là người có đầu óc không bình thường, chủ yếu là nhìn kiểu gì cũng thấy cái thứ hệ thống rác rưởi kia không giống một hệ thống bình thường.

Đường Hoan nghĩ nếu chọn loại hình đơn giản thì chắc chắn sẽ dính bẫy!

Hệ thống cười hai tiếng đầy thâm trầm

Đường Hoan lập tức sồn tóc gáy: “Chờ đã... từ từ.... Tôi nghĩ lại rồi!”

Nếu chọn loại hình đơn giản, cô sẽ cảm thấy có âm mưu bên trong, nhưng nếu là loại hình tìm đường sống trong địa ngục thì vừa nghe tên đã thấy chẳng lành.

Hệ thống hoàn toàn không cho Đường Hoan cơ hội chọn lại, nó vô tình, vô si, vô cơ gây sự, nghiêm trang nói: [Thật xin lỗi, cô đã đưa ra lựa chọn, không thể thay đổi!]

Ông nội cậu!

Em trai của ông nội cậu!

[Lập tức đưa cô tới thể giới nhiệm vụ. Thuận buồm xuôi gió!]

Đường Hoan còn chưa kịp xé bức với hệ thống rác rưởi thì đã bị đá thẳng vào thể giới nhiệm vụ...

Cô cảm thấy toàn thân đau đớn như bị xé rách vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 309: Xác sống có độc (2)

Đau!

Cả cơ thể đều đau, cứ như sắp nổ tung vậy, Đường Hoan cảm thấy mình ban xác đến nơi rồi! Vì thế, cô lăn qua lộn lại trên mặt đất. Cô đau đến mức đầu óc trống rỗng, không kịp nghĩ xem mình đang rơi vào tình trạng, tình huống nào.

Sau khi phải chịu nỗi đau thấu xương, Đường Hoan được như ý muốn, hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại...

Lọt vào mắt cô là một khoảng không xám xịt, tựa như không thể nhìn thấy bất cứ hy vọng nào vậy, áp lực đến mức khiến người ta chẳng thở nổi.

Cô đại?

Hay vẫn ở hiện đại?

Chẳng lẽ cô vừa dính phải một vụ tai nạn xe cộ cực kỳ bi thảm?

Theo bản năng, Đường Hoan bò dậy, kết quả, cô vừa xoay đầu đã nhìn thấy một cảnh tượng đồ nát, hoang vu. Bốn phía đều là các kiến trúc ngập tràn vết máu, không khí toàn mùi khói đạn.

Tĩnh mạch!

Yên ắng hết thành phố chết, cứ như nơi này vừa trải qua một cuộc tàn sát, không còn lấy một người sống sót vậy.

Đúng lúc này, từ xa, có bóng người chạy tới.

Nằm trên mặt đất, Đường Hoan quơ quơ tay, định dùng hành động truyền đạt ý nghĩ tới người nọ...

Advertisement / Quảng cáo

Anh trai gì ơi, nhanh tới cứu người này!

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Nhưng, ngay sau đó, Đường Hoan nhìn thấy cảnh tượng khiến cả đời này, cô cũng không thể quên được!

Đuổi theo đằng sau người đang vội vã chạy trốn kia là một làn sóng lớn, không sai, là một “LÀN SÓNG LỚN”!

Quần áo rách tung toé, toàn thân đều là máu thịt thối rữa, kẻ thiếu tay, kẻ cụt chân nhưng vẫn cứ mồm cười theo...

Xác sống!

Mặc dù cách xa nhưng Đường Hoan vẫn gửi được mùi tanh hôi phát ra từ xác sống.

Trong làn sóng xác sống đó có một cái xác sống cực kỳ gây chú ý. Tròng mắt của nó bị thối rữa nên rơi ra khỏi hốc mắt, nhưng, vì có dây thần kinh kéo lại nên cứ lúc la lúc lắc, không hoàn toàn rơi xuống. Móng tay của nó rất dài, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể chọc chết người ta vậy. Thịt trên cánh tay nó bị cắn nát bét, loáng thoáng nhìn thấy xương trắng dính máu bên trong.

Dường như vận mệnh đã sắp đặt trước, Đường Hoan liếc một cái là thấy xác sống kia, còn nhìn rõ đáng về khuôn bố của nó nữa chứ.

Đường Hoan muốn ọe.

Cô biết tình trạng của thế giới nhiệm vụ này rồi.

Đúng vậy, mặt thể!

Mặt thể đó ó ó ó ó!

Advertisement / Quảng cáo

Đội mẹ nó chứ!

Đừng nói với cô rằng boss phản diện - người cô cần cứu vớt chính là cái xác sống xấu thậm tệ mà vận mệnh sắp đặt cô nhìn thấy trong ánh mắt đầu tiên kia nhé!

Nếu đúng vậy thì cô thà chết còn hơn!

[Không phải, sao boss phản diện có thể xấu như thế được! Mắt cô có vấn đề thì cũng đừng khiến boss phản diện chịu liên lụy chứ!]

Trước đó, hệ thống rác rưởi không hề xuất hiện, đến tận khi Đường Hoan nghĩ xấu về boss phản diện, nó mới đột ngột nhảy ra.

Làn sóng xác sống kia càng lúc càng tới gần, tìm Đường Hoan gần như là hồng đến nơi. Cô nhìn thấy người vừa nãy còn vội vàng chạy trốn giờ đã bị kéo vào trong đàn xác sống. Nháy mắt, người đó bị phanh thây, không còn lại một tí tẹo gì.

Cô càng muốn ọe hơn, đồng thời cũng cực kỳ muốn khóc!

Cô lặng im thả cánh tay đang quơ quơ xuống, nằm thẳng trên mặt đất, vờ như mình là một thi thể.

Không thấy tới, không ai nhìn thấy tới. Đường Hoan không ngừng mặc niệm[1].

Chẳng rõ cô phải vì lời cầu nguyện của cô có tác dụng hay không mà làn sóng xác sống mạnh mẽ kia cứ thế đi qua cô.

Sau khi những cái xác sống đó chạy xa, xung quanh lại khôi phục về tĩnh lặng vốn có.

Đường Hoan: “... Lúc này.....” - Cô không quá tin vào những gì vừa xảy ra - “Vận may của tôi bùng nổ rồi ư?”

[1]Mặc niệm: nghiêm trang, nghiêm túc cầu nguyện hoặc tưởng nhớ (người đã mất)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 310: Xác sống có độc (3)

Đường Hoan: “... Lúc này.....” - Cô không quá tin vào những gì vừa xảy ra - “Vận may của tôi bùng nổ rồi ư?”

Đàn xác sống kia cứ thế ngó lơ cô? Dựa theo vận mệnh pháo hôi thì lẽ ra cô phải bị cắn chết chứ!

Sau giây phút trầm mặc, hệ thống lên tiếng: [..... Cô đừng mơ tưởng hảo huyền quá nhiều.]

“Vậy thì tại sao lại thế?” - Không cam lòng, Đường Hoan tiếp tục truy hỏi.

[Chẳng phải tiếp nhận cốt truyện xong là cô sẽ rõ à?] - Hệ thống vội vàng đưa cốt truyện cho Đường Hoan, sau đó khề khàng offline. Nó biết, tiếp nhận cốt truyện xong, chắc chắn ký chủ sẽ kêu la ầm lên.

Hệ thống đoán không hề sai.

Xem cốt truyện xong, Đường Hoan hô to liên tiếp ba tiếng “đậu mị”, ba tiếng “mẹ nó”. Một lúc lâu sau, cô vẫn chưa thôi kích động. Mớ trùng trùng đôi mắt cá chết trắng đã nhìn lên không trung xám xịt, cô không hề nhúc nhích, tiếp tục đặt mình vào vai người chết.

Vì sao vừa tới thế giới này, cô đã phải chịu đau như sắp bị nổ tung?

Vì sao vừa nãy làn sóng xác sống kia cứ thế gào thét, lướt qua cô, không thêm để ý tới cô?

Bởi vì bây giờ cô chính là một cái xác sống đạt chuẩn! Mẹ nó chứ! Thế giới này quá thật khiến người ta nhức trứng!

Đường Hoan yên lặng giờ cánh tay lên trước mặt. Trên cánh tay, máu thịt trộn lẫn vào nhau, nhìn thôi cũng biết cánh tay thành ra như vậy là vì bị cắn.

Bao sao vận mệnh lại sắp đặt cho cô vừa liếc mắt đã thấy rõ cái xác sống xấu vô cùng vô tận kia. Bởi vì thông qua nó, cô có thể nhìn ra tương lai của chính mình.

Advertisement / Quảng cáo

beep beep beep[1] cái loại hình tìm đường sống trong địa ngục.

[1] Đường Hoan chứai thế, Diệp nỗ lờitìm từ chứi thế tương đương trong tiếng Việt nên để vậy, mọi người cũng hiểu mà, đúng không?

Nguyên chủ là Lăng Thần Hoan.

Trước khi mất thế tới, cô là thiên kim có tiếng tăm lẫy lừng của Lăng gia ở thủ đô.

Tại thủ đô, Lăng gia là một danh môn vọng tộc[2], Lăng Thần Hoan đã lớn lên trong sự nâng niu, cưng chiều. Tuy cô còn một người anh trai là Lăng Trầm nhưng Lăng Trầm lại không phải con ruột, cho nên có thể nói toàn bộ Lăng gia chỉ có một cô công chúa là Lăng Thần Hoan.

Đáng tiếc, trời có mưa gió khó đoán[3], khi Lăng Thần Hoan và bạn học đến du lịch ở thành phố nơi anh trai cô sinh sống thì mất thế đột nhiên tới, không hề cho người ta thời gian phòng bị, cũng chẳng rõ nó bùng nổ từ đâu.

Trong nháy mắt, con người cứ thế biến thành xác sống và bắt đầu cắn xé nhau.

Đối mặt với cảnh tượng máu me tàn bạo, một đám thiên kim tiểu thư, thiếu gia chân yếu tay mềm, trời gào không chặt căn bản chẳng có năng lực tự bảo vệ mình

A, cô em Lăng Thần Hoan này thật là gan dạ!

Khí chạy trốn với bạn học, mỗi lần gặp nguy hiểm, Lăng Thần Hoan đều đẩy bạn mình ra chết thay, không chút do dự. Những người đó đều bị cô dùng để tranh thủ thời gian chạy trốn. Đáng tiếc, cuối cùng, vì không đủ thế lực nên tất cả đều bị xác sống cắn, bao gồm cả Lăng Thần Hoan.

Cứ thế, cô kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của bia đỡ đạn, trở thành một thành viên trong đội quân tang thi khổng lồ.

Advertisement / Quảng cáo

[2]danh môn vọng tộc: gia đình, dòng tộc có danh tiếng, được trọng vọng

[3]cả câu là “天有不測风云，人有旦夕祸福”: Trời có mưa gió khó đoán, người có họa phúc sớm chiều.

Trong thế giới này, người may mắn nhất không phải là khí vận chi tử mà là khí vận chi nữ - Hoắc Thủy. Sinh ra trong một ra đình nghèo khó nhưng cô ta lại có cái tên không quá an nhàn, vận mệnh chủ định cô ta không phải một người tầm thường!

Thân là khí vận chi nữ, không trải qua những sự việc đặc biệt thì sao gọi là khí vận chi nữ được!

Vì vậy, khi mất thế tới, số mệnh sắp đặt một bước ngoặt quan trọng cho khí vận chi nữ - người đã phải chịu đủ mọi nỗi khổ vì cuộc sống bản cùng.

Khí vận chi nữ sở hữu miếng ngọc là vật dẫn của một không gian, đã vậy còn may mắn thức tỉnh dị năng hệ chữa trị.

Vừa có dị năng hệ chữa trị lại vừa có không gian, khí vận chi nữ thật trâu bò!

Dọc đường đi.....

Hà?

Trong nháy mắt, Đường Hoan dần mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 311: Xác sống có độc (4)

Úm.....

Dọc đường đi, cô ta ngủ phục[1] thanh mai trúc mã của mình, ngủ phục bạn học - kẻ ăn chơi trác táng đã từng bắt nạt mình, ngủ phục gã dẫn đầu nhóm mình, ngủ phục tên thủ lĩnh trẻ tuổi của một căn cứ, còn ngủ phục... Vua xác sống?!

Quả thực là hình tượng tiêu biểu cho cái gọi là họa thủy[2]!

Đáng nói hơn cả, sau khi gãy giữa, đầu tranh tư tưởng, đám đàn ông đó đều phát hiện mình không thể bỏ mặc khí vận chi nữ nên quyết định cùng nhau “có được” cô ta.

[1]ngủ phục: dùng cách “Ngủ” để chinh phục.

[2]họa thủy: người gây ra tai họa

Đường Hoan rất phần nộ!

Dựa vào đâu mà khí vận chi nữ có thể ngủ phục nhiều người như vậy?

Một câu thôi, hệ thống rác rưởi, sao cậu không công khai quá trình ngủ phục?

Cậu hồ ông đẩy thành ra như vậy mà không cho chút phúc lợi nào ư?

Cậu không có lương tâm à?

Nữ chính thiện lương, lòng dạ rộng lớn...

Phì, sai rồi!

Advertisement / Quảng cáo

Phải là nữ chính “sống tốt”[3] mới đúng!

Tình tình dịu dàng, có dị năng hệ chữa trị và không gian chứa Linh Tuyền[4], lại thêm vài tên đàn ông khăng khăng một mực đi theo, còn cả vua xác sống ở bên “hộ giá”, đến cuối cùng, nữ chính có được loại thuốc biến xác sống trở về thành con người và cứu vớt toàn nhân loại!

Là cô ta! Là cô ta! Chính là cô ta!

Cô ta được toàn nhân loại gọi là: Đại địa chi mẫu!!

[3]theo nguồn tin (không quá) đáng tin cậy thì từ này không chỉ mang nghĩa “sống tốt” mà còn có nghĩa là cuộc sống được thoả mãn nhu cầu về mặt tình dục

[4]泉(tuyền): suối

Nội tâm của Đường Hoan chẳng hề gọn sóng, thậm chí cô còn muốn cười, danh xưng này thật sự khiến cô cảm thấy khó tả.

Khí vận chi nữ không hề có một chút khuyết điểm nào, cô ta chỉ là một nhan cầu và cực kỳ thiếu quyết đoán, hay do dự mà thôi!

Nói đến boss phản diện thì...

Nghiep quật rồi!

Boss phản diện chính là người anh luôn bị xa lánh của Lăng Thần Hoan - Lăng Trầm!

Lăng Trầm, người cũng như tên, anh trầm tĩnh tựa nước, nhìn bề ngoài thì có vẻ nho nhã, ôn hòa nhưng thật ra anh là người sâu không lường được.

Advertisement / Quảng cáo

Lăng Trầm là thiên tài trong giới y học, cũng là tám vương bài Lăng gia nắm trong tay.

Loại thuốc chữa khỏi cho tang thi mà nữ chính có được chính là do anh nghiên cứu ra.

Nói cách khác, boss phản diện và khí vận chi nữ không phải không liên quan gì tới nhau, ngược lại, hai người còn có quan hệ khá sâu sắc.

Khí vận chi nữ là nhan cầu

Boss phản diện tuy là người điên cuồng, say mê nghiên cứu khoa học nhưng lại mang “dạng chó hình người”, phì phì, phải là mạng vè ngoài của một quân tử ôn hòa, dịu dàng nhưng đầu óc ngập tràn ý tưởng điên rồ mới đúng.

Với dung mạo như vậy, cho dù đi đến đâu, Lăng Trầm cũng sẽ trở thành ngôi sao sáng nhất, có thể khiến vô số người bình luận quý liêm.

Thế nên, khi anh vừa xuất hiện, Hoắc Thủy lập tức bị anh thu hút. Thậm chí, lòng cô ta còn sinh ra cảm giác xấu hổ, tự thấy bản thân không xứng với người đàn ông sáng như trăng trong mây, trắng tựa tuyết trên núi này.

Trên thực tế, Lăng Trầm rất hứng thú với người nắm trong tay không gian chứa Linh Tuyền - khí vận chi nữ.

Vì thế, hai người đều có mục đích riêng, càng ngày càng “gắn gũi” với nhau hơn. Thậm chí, Lăng Trầm còn lợi dụng Linh Tuyền trong không gian của Hoắc Thủy để chế tạo ra thuốc chữa khỏi cho xác sống.

Nhưng Lăng Trầm lại không quá giống những nam chính khác, anh là người cực kỳ cao ngạo, không coi ai ra gì, không chấp nhận được nửa hạt cát trong mắt và có dục vọng chiếm hữu cực kỳ mạnh. Hơn nữa, anh còn mắc bệnh sạch sẽ nên chẳng thể chấp nhận nổi chuyện nhiều tên đàn ông cùng dùng chung một người phụ nữ.

Đường Hoan cảm thấy nói trắng ra thì có lẽ boss phản diện nghĩ thế này: Muốn tôi cùng sở hữu một thứ với đám phế vật? Không bao giờ có chuyện ấy xảy ra, hạ thấp thân phận!

Và lại, hình như Lăng Trầm cũng không thật sự có tình cảm với Hoắc Thủy, anh coi trọng Linh Tuyền trong tay cô ta thì đúng hơn.

Hoắc Thủy cảm thấy vô cùng đau lòng, cô ta trao đi tất cả, thế nhưng người cô ta yêu lại không yêu cô ta!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 312: Xác sống có độc (5)

Đối với khí vận chi nữ, nếu ai đó không tiếp nhận được chuyện cô ta có nhiều người đàn ông thì chứng tỏ người đó không yêu cô ta! Không yêu cô ta, cô ta sẽ không trách nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy đau lòng, cảm thấy mình bị lừa gạt tình cảm.

Bởi vì Lăng Trầm mãi vẫn chẳng chịu “tiếp nhận” Hoắc Thủy một cách “chân chính” nên cô ta vô cùng thương tâm.

Còn những tên nam chính khác phản ứng thế nào?

Máy là cái thứ gì mà dám khiến nữ thần trong lòng bọn tao thương tâm?

Những kẻ đó thậm chí tính toán, chỉ bằng nhân cơ hội diệt trừ tên tinh địch này, như vậy sẽ ít đi một người tranh giành phụ nữ với mình, mỗi tháng cũng “được” nhiều hơn vài ngày.

Vì vậy, boss phản diện, người không thức thời, lập tức bị tập thể tấn công, bị một người phụ nữ và đám đàn ông của cô ta biến thành đá kê chân.

Đường Hoan chậm chậm lật người, nằm úp sấp trên nền đất.

“Tôi muốn chuyển sang loại hình đơn giản, nếu không, tôi không làm nữa.”

Thân là một cái xác sống xấu xí tầm thường, cô tới gần boss phản diện kiểu gì? Chỉ sợ chưa kịp đến gần anh đã bị bắn nát sọ ấy chứ!

Biết vậy thì cô đã không nhìn nhận sự việc theo hướng ngược lại rồi. Cứ tưởng loại hình đơn giản của hệ thống rác rưởi có vấn đề nên cô mới chọn loại hình tìm đường sống trong địa ngục. Ngăn lần vạn lần cũng chẳng ngờ cô lại bất cẩn rơi vào một cái hố lớn!

Advertisement / Quảng cáo

Tồn thọ thật!

Hệ thống rác rưởi cười theo kiểu của phường lưu manh trộm cướp: [A ha ha ha, cô muốn chuyển sang loại hình đơn giản ư?]

Đường Hoan nhay bèn cảm nhận được điều gì đó bất thường ở đây. Trực giác nói cho cô biết, chắc chắn có vấn đề, vì thế, cô mở miệng thăm dò: “Cậu phải nói cho tôi loại hình đơn giản là loại hình như thế nào trước đã, nếu không, ông đây bài công!”

Hệ thống đề tiện lên tiếng: [Chắc, lá gan của cô nhỏ thật ấy! Loại hình đơn giản, nghĩa trên mặt chữ, là loại hình cực kỳ đơn giản!]

“Nếu tôi chọn loại hình đơn giản thì vẫn sẽ ở trong tình trạng là một xác sống à?” - Mắt Đường Hoan sáng rực lên, bản tính trong đầu cô nhanh chóng chuyển động.

[Đường nhiên là không rồi! Chọn loại hình đơn giản thì cô sẽ trở thành người ai gặp cũng thích - gái ngành, chỉ cần ngủ với một trăm, không, khoảng hai trăm, ba trăm tên đàn ông mà thôi.]

Hệ thống rác rưởi cứ như đang đếm đếm ngón tay vậy, một lúc sau mới đưa ra con số chính xác.

Cạnh một tiếng, bản tính trong đầu Đường Hoan hy sinh, cô thật sự muốn phun ra vô số câu chữ thề.

“Mẹ nó, đây là loại hình đơn giản của cậu đấy à?” - May thay lúc trước cô không chọn, biết ngay là có một cái hồ chờ cô phía sau loại hình đơn giản mà! Chỉ là, cô không ngờ, cái hồ này “sảng khoái” đến vậy!

Advertisement / Quảng cáo

[Thế còn chưa đủ đơn giản à? Chỉ cần dạng chân ra là có thể đi lên đỉnh cao nhân sinh rồi, đây chính là đãi ngộ dành riêng cho nữ chính đấy!]

Hệ thống rác rưởi chep chep miệng, cứ như chưa hết thòm thèm [Chỉ có điều đàn ông của khí vận chỉ nữ đều là hàng chất lượng rất cao, còn với bìa đỡ dạn như cô thì thường gặp phải những kẻ thiếu tay, mất chân, hoặc là hói đầu, bụng phệ ở độ tuổi trung niên hơn.]

Đường Hoan:

Ông nội cậu!

Anh trai của ông nội cậu!

Chó má!

Vẫn nên yên yên ổn ổn làm một cái xác sống thì hơn, đổi sang loại hình khác, cô không thừa nhận nổi.

[Hoan Hoan thân ái, cô còn muốn đổi nữa không?] - Hệ thống hỏi.

“Cút!”

Đường Hoan vô cùng tuyệt vọng. Cho dù làm một người không dị năng, thậm chí mất tay, cụt chân đi nữa thì ít ra còn là nhân loại chứ giờ cô biến thành cái xác sống có chút hư thối, nhìn đâu cũng thấy đồng loại, cô thật sự không biết nên đi về hướng nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 313: Xác sống có độc (6)

Đường Hoan cảm thấy vô cùng ưu thương. Mạt thế tới, nơi nào cũng là xác sống, nhìn thấy người bình thường còn khó chứ biết đi đâu tìm boss phản diện bây giờ?

Đường Hoan lật đật bỏ dậy, sau đó lao đảo, lắc lư đi tới góc tường của một tòa cao ốc rồi ngồi xuống.

Hệ thống rác rưởi đột ngột xồng ra: [À đúng rồi, ta còn một tin tốt, này quên nói cho cô.]

Đường Hoan:

Con mẹ nó!

Tin tức từ miệng cậu có bao giờ là tin tốt không?

[Làm một xác sống, ý thức và chỉ số thông minh của cô sẽ theo đó mà thay đổi, dần dần giảm xuống.]

[Nể tình chúng ta đã quen biết một thời gian dài, lại còn là bạn tốt của nhau, ta đảm bảo sẽ giữ lại phần ý thức cơ bản cho cô, sẽ không để cô ăn thịt người, uống máu tươi. Nhưng, về vấn đề chỉ số thông minh thì ta cũng không biết làm cách nào để giúp cô cả.]

Đường Hoan thề chửi thề, đập mịa cậu chứ bạn tốt cái gì!

[Cho nên, Hoan Hoan thân ái, cô phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ nha, nếu không, cô sẽ càng ngày càng trở nên ngu ngốc, chẳng may bị đồng hóa thành xác sống thì càng khó hoàn thành nhiệm vụ hơn đó!] - Hệ thống rác rưởi đưa ra lời khuyên đầy thâm thúy.

Đường Hoan:

Advertisement / Quảng cáo

*

**

Đường Hoan ngồi lặng lặng ở góc tường, nhìn hết đoàn quân xác sống này đến đoàn quân xác sống khác lung lay trên đường phố, chắc bọn chúng đang đi kiếm ăn. Chỉ có mình cô là một cái xác sống ngồi im tại chỗ, trông có vẻ không được bình thường cho lắm.

Nghĩ lại thì biến thành một cái xác sống cũng chẳng đến nỗi phải quá sốt ruột, đúng không?

Dù sao thì một cô gái yếu gà như Đường Hoan, nếu làm người bình thường, chắc chắn lúc nào cũng lo sợ mình bị xác sống phanh thây. Nhưng, với tình trạng hiện tại, Đường Hoan mới là vị vua khiến người ta phải né xa ba thước!

Ừ, chỉ cần cô tránh xa con người, chắc có lẽ sẽ không gặp phải chuyện gì quá nguy hiểm.

Đường Hoan ngồi trong góc tường tự an ủi chính mình.

Sau khi xây dựng tâm lý vững vàng hơn, Đường Hoan mới đứng dậy. Cô quyết định đi dạo vài vòng xung quanh, sau đó vào cửa hàng quần áo trộm vài món đồ rồi tới siêu thị lấy thêm mấy gói mì ăn liền...

Cái gì? Đẳng ấy nói làm một xác sống thì không cần quan tâm đến trang phục, cũng chẳng cần ăn uống á? Chẳng lẽ Đường Hoan không thể làm một cái xác sống biết hưởng thụ, không giống với những cái xác sống khác à?

Trên đường phố tĩnh lặng, Đường Hoan đi tới đi lui. Sau khi dạo qua vài cửa hàng quần áo, cuối cùng thì cô cũng tìm được cho mình một chiếc váy liền, dài tay, màu hồng phấn, có thể che đậy cánh tay hư thối của cô.

Đường Hoan cực kỳ vui vẻ, xoay xoay vài vòng trước gương. Chờ khi thấy rõ khuôn mặt phản chiếu trong gương.....

Advertisement / Quảng cáo

Cô vọt ra ngoài cửa hàng, nồn oẹ.

Mẹ nó, xấu khủng khiếp!

Hệ thống: [.....]

Là một ký chủ, không nghĩ xem nên hoàn thành nhiệm vụ thế nào mà chỉ lo chọn quần áo rồi soi gương... sao nó lại gặp phải cái thứ rác rưởi như vậy cơ chứ?

Khi Đường Hoan còn đang chống cửa, nôn khan thì dường như cách đó không xa, có một người đang chạy về phía cô.

Nhớ tới việc hiện tại mình là một xác sống, Đường Hoan không khỏi sợ hãi. Cô có nên chạy trốn không nhỉ? Nếu chẳng may bị người ta bắn nát sọ thì cô chết quá oan uổng rồi!

[Mẹ nó, cô thì có cái quái gì mà phải sợ? Cô có nhớ bây giờ mình đang là xác sống không hả? Chỉ có người khác phải chạy trốn khi thấy cô thôi chứ cô gặp nhân loại thì sợ cái quần gì?] - Bị sự ngu ngốc của Đường Hoan đánh bại, không nhận được nữa, hệ thống nhảy ra phi nhỏ cô.

“Cũng đúng! Vậy cậu nói xem tôi có nên chạy ra dọa kẻ đó một chút không?”

[.....]

Mẹ nó, cô ở yên lặng một chỗ, không gây chuyện thì sẽ chết à?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Xác sống có độc (7)

Người nọ vừa chạy, vừa thờ dốc, theo sau là một làn sóng xác sống.

Sau khi mặt thế tới, người ta đã quá quen thuộc với những cảnh tượng tương tự.

Người nọ càng chạy, càng đến gần Đường Hoan, hơi thở cũng càng lúc càng nặng nề. Xem ra chàng trai này đã lâm vào tình trạng nò mạnh hết đà, e là sẽ sớm rơi vào miệng xác sống và bị chúng cắn xé nhanh thôi.

Mặc váy màu hồng phấn, Đường Hoan cắn chặt răng, xông thẳng ra ngoài. Chưa kịp thấy rõ diện mạo của chàng trai kia, cô đã nâng cậu lên vai, chạy bán sống bán chết.

Đường Hoan cứ như là cười lên hồng trần[1] vậy. Những cái xác sống đằng sau hoàn toàn không đuổi kịp cô. Trong nháy mắt, con mồi của bọn chúng cứ thế biến mất.

Ồi vật vãi!

Đến chính Đường Hoan cũng phải sợ ngây người vì tốc độ của mình!

Vừa rồi, Đường Hoan lao ra là vì cô còn ý thức của một con người. Trơ mắt nhìn người khác sống sờ sờ bị phanh thây trước mặt mình, thấy chết không cứu, cô hơi hơi không đành lòng... Được rồi, cô thừa nhận, nguyên nhân chủ yếu là vì cô cậy mình là xác sống, không thể lại chết trong miệng xác sống lần nữa nên mới làm vậy. Nếu còn là nhân loại, cô nào có dũng khí quên mình vì người khác cơ chứ!

Chỉ là, Đường Hoan không ngờ, tốc độ của cô lại nhanh đến thế!

[Xác sống cấp hai, hệ tốc độ.] - Hệ thống đặc ý xông ra khoe công.

Nhìn xem, khi những cái xác sống khác vẫn còn là những cái xác sống cấp một, bốn thống đã giúp cô tiến hoá lên cấp hai rồi đấy!

Nhanh nói lời cảm tạ với bốn thống đi!

“Ồi đầu! Nếu tôi không ngừng thăng cấp thì có phải tôi sẽ bay được luôn không?”

Hệ thống: [..... Không bay được.] Má nó, mạch não của cô là cái kiểu mạch não quái quỷ gì thế? Sao cô có thể nghĩ ra câu hỏi ấy được nhỉ? Đầu óc cô có bình thường không vậy?

Advertisement / Quảng cáo

“Chỉ không phải chỉ cần tốc độ đủ nhanh thì kể cả cá là con heo, khi đứng ở đầu gió cũng có thể bay lên được à?”

Hệ thống gần như là nghiền răng nghiền lỵ: [..... Cô là heo?] Đang yên đang lành lấy mình ra so sánh với heo là sao?

Lần đầu tiên Đường Hoan biết mình có thể chạy nhanh đến thế, hơn nữa tốc độ của cô còn đạt tới mức vừa thở một cái đã chạy xa cả mười ki-lô-mét... Vậy nên, cô lập tức chạy vòng vòng trong sự vui sướng.

Thương thay cho chàng trai cô vác trên vai, cậu bị xóc nảy đến mức suýt nữa thì “nhỏ” sạch.

Một lúc sau, Đường Hoan mới “cố gắng” dừng lại. Người người, cảm thấy xung quanh không có đồng loại, cô thả người xuống.

Chàng trai được cứu tuổi chừng mười tám, mười chín, sắc mặt tái nhợt, cậu vừa định cảm ơn thì nhìn thấy khuôn mặt xấu một cách dữ tợn của Đường Hoan...

Đường Hoan biết, nhìn mặt cô ở khoảng cách gần như vậy thì chắc chắn sẽ bị chấn động. Vì thế, cô quơ quơ tay trước mặt đối phương, cố hòng phát ra những tiếng “khò khè”.

“Khè khè... sì i i...” - Tuy rằng tôi xấu nhưng dù gì thì cậu cũng nên phản ứng lại một chút đi chứ, cậu cứ run run rẩy rẩy, không nói gì như thế mãi là sao?

Lòng tự trọng bị tổn thương!

Tuy rằng cô biết mình xấu nhưng thấy người khác phản ứng như vậy, lòng tự trọng của cô vẫn bị tổn thương!

Đường Hoan quay đầu, rồi đi.

Thiếu niên đằng sau ngập ngừng nháp môi, nhỏ giọng lên tiếng: “Cảm ơn.”

Có thể nói ra lời cảm ơn với xác sống thì chắc cậu đã lấy đủ dũng khí rồi.

Đường Hoan lập tức quay lại, vươn móng tay dài chỉ vào cái váy mà mình đang mặc, sau đó xoay vài vòng tại chỗ.

Advertisement / Quảng cáo

Tâm lý của chàng trai gần như là hông đến nơi. Rõ ràng nữ xác sống này đã định rồi đi rồi, vì sao bỗng nhiên lại quay về? Đã vậy, cô còn mặc một bộ váy hồng kỳ quái, hoàn toàn không hề ăn nhập với khuôn mặt xấu xí của cô nữa chứ!

Đối diện với đôi mắt xám trắng của Đường Hoan, thiếu niên thấp thòm, bất an. Trong đầu cậu bỗng nhiên lóe lên ý nghĩ...

Chẳng lẽ, cô đang chờ cậu khen cô?

[1]—騎紅塵(nhất kỵ hồng trần) đây là câu thơ trong bài thơ “Đi ngang qua cung Hoa Thanh” - Đỗ Mục.

Nguyên văn:

長安回望繡成堆，
山頂千門次第開。
一騎紅塵妃子笑，
無人知是荔枝來。

Dịch nghĩa:

Quay lại trông Trường An như gò thêu gấm,
Trên đỉnh núi, nghìn cửa lần lượt mở ra.
Một người cười ngửa tung bụi hồng. Quý Phi mỉm cười,
Không ai biết rằng ấy là quả vải đã về đến cung.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 315: Xác sống có độc (8)

“Váy... váy của chị rất đẹp.”

Thiếu niên chưa nếm trải mùi dối, tuy ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi nhưng lại cũng cực kỳ trong sáng.

Cậu bất chấp tất cả, khích lệ một câu.

Lập tức, với khuôn mặt đừ tợn, Đường Hoan nhoen miệng, cười cực kỳ vui vẻ.

[Cô đừng cười, cười lên trông càng xấu hơn.] - Hệ thống nhắc nhở, đừng dọa ma đứa nhỏ nhà người ta chứ.

“Cút!”

Sau khi tiện tay cứu người, Đường Hoan cảm nhận một cách sâu sắc rằng: là một xác sống nhưng cô vẫn có giá trị, theo đó, tự tin của cô cũng bùng nổ, tuy rằng cuộc sống này vô cùng gian khó nhưng cô sẽ không từ bỏ việc chữa bệnh!

Cô muốn đi tìm boss phản diện, sau đó bảo vệ anh. Nếu đụng phải khí vận chi nữ thì cô sẽ khiêng anh lên, bỏ chạy, không để anh có bất cứ dây dưa nào với cô ta. Cô sẽ đợi đến khi anh nghiên cứu ra thuốc chữa bệnh cho xác sống, trở thành.....

“Đại địa chi phụ!” lấp lánh ánh sáng của một vị thánh!

Tuy cô xấu nhưng cô có sức mạnh, boss phản diện là thiên tài y học nhưng anh lại không thể đánh nhau nha!

Đường Hoan nhanh chóng xác định vị trí của bản thân, sau đó, từ trong tuyệt vọng u ám, cô tìm được thứ phù hợp với mình.

Nghĩ vậy, Đường Hoan quyết định tới trường đại học tìm Lăng Trầm.

Advertisement / Quảng cáo

Cô hưng phấn đi vài bước, chàng trai được cô cứu vừa hoảng sợ, vừa nhắm mắt theo đuôi cô.

Đường Hoan quay lại: “Khò khè...” Biết đường tới trường đại học C không?

Thương thay cho chàng trai, cậu hoàn toàn không hiểu cô muốn nói gì và càng cảm thấy sợ hãi hơn.

Da đầu căng chặt, cậu nhắc lại lời khen vừa nãy: “Váy của chị... rất đẹp.”

Đường Hoan: “.....”

Chàng trai vừa bàng hoàng, vừa hoang mang. Mặt thể đột nhiên buông xuống, cậu cũng không biết mình nên đi đâu, về đâu.

Khi thủy triều xác sống tới, cha mẹ cậu cứ thế mạng ai người đẩy chạy, để lại cậu bơ vơ, lẻ loi một mình.

Vừa nãy, khi cậu cho rằng mình sẽ thành thức ăn trong miệng xác sống thì lại được một nữ xác sống kỳ quái, mặc váy màu hồng phấn cứu.

Hiện tại, nơi nào cũng là địa ngục, ở bên nữ xác sống này có vẻ còn an toàn hơn một chút.

Một người, một xác sống, căn bản không thể dùng tiếng nói để giao tiếp với nhau.

Đường Hoan lại xoay người, tiếp tục bước về phía trước. Đi được một lát, cô phát hiện, chàng trai mà mình vừa cứu vẫn theo sau lưng cô.

Advertisement / Quảng cáo

Thật phiền. Suy nghĩ một lúc, Đường Hoan hùng hổ đi về phía thiếu niên kia, khom người, khiêng cậu lên vai rồi chạy đi tìm một cửa hàng văn phòng phẩm.

Đường Hoan lấy ra giấy bút từ trong cửa hàng văn phòng phẩm, sau đó viết những nét chữ chẳng khác nào gà bới xuống giấy.

“Đại học C ở đâu?”

Bởi vì cơ thể đã bị biến dị nên chi mỗi việc cầm bút thôi, Đường Hoan cũng cảm thấy cực kỳ khó khăn, nhưng, dù sao cũng tốt hơn là khô khè cả ngày mà chẳng nói thành lời.

Chàng trai vờ lên giấy một bức bản đồ đơn giản, sau đó sợ sệt hỏi: “Tôi có thể đi theo chị rồi cùng nhau tới thủ đô được không?”

Đường Hoan dứt khoát lắc đầu.

Cô là người có nguyên tắc, cô đến để giới này chi vì boss phản diện, tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào việc của người khác!

Hơn nữa, boss còn đang ở thành phố này, cô về thủ đô làm gì?

Chàng trai cúi đầu, trầm mặc.

Cậu lơ mơ đoán được kết cục của mình rồi. Sau khi rời khỏi nữ xác sống này, rất có khả năng cậu sẽ gặp phải đàn xác sống khác, sau đó bị chúng phanh thây.

Nhưng, có lẽ đây chính là vận mệnh của cậu.

Đường Hoan “có nguyên tắc”, dứt khoát rời đi, nhưng cuối cùng cô vẫn quay lại, không người lên vai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316: Xác sống có độc (9)

Dù sao thì người này cũng là do Đường Hoan tự tay cứu, nếu cô vừa đi, cậu lại rơi vào đần xác sống khác thì quả là có chút đáng tiếc.

Có câu “làm việc tốt thì làm đến cùng, tiền Phật thì tiền đến tận Tây Thiên”... Đường Hoan quyết định không theo chàng trai, rồi tuy tiện tìm một nhóm người nào đó may mắn sống sót trong thành phố, ném cậu vào là được, làm vậy cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi.

Chàng trai ngượng chín mặt. Nói gì thì nói, giới tính của xác sống này cũng là nữ! Cậu vẫn còn lại chút quan niệm về giới tính, được một người phụ nữ khiêng trên vai, cậu cứ cảm thấy quái quái thế nào ấy.

Đường Hoan đầu nghĩ nhiều như vậy. Cô cực kỳ thích cảm giác chạy ngược gió này!

Theo hướng dẫn của chàng trai, Đường Hoan chạy qua vài con phố, cuối cùng cũng tới đại học C.

Xung quanh đại học là nơi đông dân cư nhất, mặt thể buồng xuống, nơi này cũng trở thành nơi có nhiều xác sống nhất!

Khiêng một người trên vai, Đường Hoan tìm tới tìm lui trong đại học C cũng không nhìn thấy bóng dáng Lăng Trầm

Từ khu dạy học đến ký túc xá rồi tới tòa nhà thí nghiệm, cô đều kiên trì tìm. Kết quả, sau mỗi lần thở bạo đã tung cửa, hầu như lần nào cũng có một đội quân tang thi bên trong. Người thấy mùi người sống trên vai cô, chúng nó bắt chấp tất cả, bỏ nhà về phía cô.

Đường Hoan sợ tới mức không người chạy xung quanh sân trường. Cuối cùng, cô chỉ có thể bất lực quay về.

Cảm xúc của Đường Hoan không được tốt cho lắm, cô không tìm thấy boss phản diện!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan thở thiếu niên xuống, cậu chống tường, bắt đầu nôn ọe, một lúc lâu sau mới đỡ hơn một chút.

Thật ra, cậu rất đói bụng. Nhưng, cậu không dám nói. Cậu sợ mình kêu đói, nữ xác sống này cũng sẽ cảm thấy đói, sau đó... thuận miệng nhai luôn cả cậu.

Chỉ là, đúng lúc này, một tiếng sùng sục vang lên từ bụng chàng trai khiến cậu lập tức đỏ mặt, cũng rất sợ hãi.

Đường Hoan vươn lưỡi, liếm liếm khoe môi. Từ khi trở thành xác sống, tuy thể lực của cô tiêu hao vô cùng nhanh nhưng cô lại không thấy đói, chỉ có cảm giác thèm ăn cái gì đó mà thôi.

Vì thế, Đường Hoan thành thạo không thiếu niên lên vai, tìm một siêu thị rồi đi vào, thuận tay cuỗm luôn cái ba lô vô cùng to, sau đó không ngừng nhét những thứ cần dùng vào trong cái ba lô ấy.

Khi ba lô đầy ư, Đường Hoan mới không nỡ lên vai.

Thiếu niên trợn to mắt, há hốc miệng. Những cái xác sống mà cậu nhìn thấy đều là những cái xác sống đã hoàn toàn đánh mất ý chí, chỉ biết thất tha thất thiếu, lang thang không mục đích.

Nhưng nữ xác sống mặc váy màu hồng phấn này thì...

Cô thật sự không phải người thường hóa trang thành xác sống đấy chứ?

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan là một người có khả năng thích ứng với hoàn cảnh cực kỳ nhanh chóng. Ý vào việc mình là xác sống, cô nghiêng ngang tiến vào siêu thị rồi lấy ra một cái nôi và một cái bếp từ. Sau đó, cô mang theo đàn em mà mình mới thu nhận đi vào một căn hộ chưa cất điện.

Đề Đường Hoan tự nấu đồ ăn cho mình là việc không có khả năng hoàn thành bởi vì lúc này, tay cô đã cứng đờ rồi.

Chàng trai cẩn thận nấu hai hộp mì ăn liền rồi đặt một hộp trước mặt Đường Hoan.

Bóng tối dần buông, phía dưới căn hộ không ngừng vang lên tiếng xác sống tru tréo và cả tiếng kêu tê tâm liệt phế của nhân loại khi đứng bên bờ vực cái chết.

Đường Hoan nắm chặt bàn tay, bên trong còn nhét hai chiếc đĩa, cô không ngừng đảo qua đảo lại mì trong hộp.

Mẹ nó, một sợi cũng không gấp nổi!

Thấy cô căng lúc căng tảo bạo, thiếu niên chỉ có thể dứt mì cho cô.

Sau khi ăn xong, Đường Hoan cảm thấy mệt mỏi. Cô nằm xuống sofa, ngủ.

Tuy rằng xác sống không cần ngủ nhưng cô lại là một nữ xác sống biết hướng thụ... cho nên, cô nhắm mắt lại, giả vờ là mình đang ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 317: Xác sống có độc (10)

Vài ngày trôi qua, chàng trai cũng dần yên tâm hơn, an ổn theo Đường Hoan, có vẻ như cậu cũng quên luôn việc mình muốn tới thủ đô rồi thì phải. Ở bên Đường Hoan, cậu cảm giác như mặt thể chưa từng buông xuống, tuy cô là xác sống nhưng chẳng khác gì một người bình thường.

Đường Hoan lại khác, cô nghĩ mình phải nhanh chóng ném văng “đứa con chồng trước”[1] này đi.

Sống trong hoàn cảnh an nhàn, người ta sẽ dễ dàng trở nên ịch, Đường Hoan chú định là phải đi tìm boss phản diện, đầu thể che chở thiếu niên này cả đời được. Ở mặt thể khốc liệt, nếu con người vẫn luôn trốn tránh, không nỗ lực thích ứng với hoàn cảnh thì chắc chắn sẽ nhanh chóng bị đào thải. Bấy giờ cô càng che chở cậu thì sau khi cô rời đi, cậu sẽ chết càng thảm hơn.

Chính vì vậy, Đường Hoan vẫn luôn dành thời gian ra để tìm một nhóm người sống sót đang muốn rời khỏi hoặc đi ngang qua thành phố này.

Cùng lúc cô khiêng cậu thiếu niên trên vai...

Trên mái nhà, một người đàn ông cực kỳ ngạc nhiên, nói với người đàn ông có vẻ mặt bình tĩnh, phong dung bên cạnh: “Cậu nhìn xem, đằng kia có phải có một cô gái mặc váy hồng phấn đang... không người không? Gan lớn thật,

dám nghênh ngang đi lại ngoài đường như vậy, không sợ bị xác sống cắn chết à?”

Mặc một bộ đồ màu xanh tím than theo phong cách thời Đường, người đàn ông trầm ổn bên cạnh trông càng thêm bình tĩnh, lạnh nhạt hơn.

Nhìn theo hướng tay bạn mình, anh nhàn nhạt trả lời: “Không phải “cô gái”, là một xác sống không một con người.”

“Cái đầu!” - Người bạn kinh ngạc - “Nhưng kia rõ ràng là người sống mà, xem kia, nữ xác sống đó thả người từ trên vai xuống rồi.”

Advertisement / Quảng cáo

Bên dưới

Đường Hoan sờ soạn trong ba lô một lúc mới lấy ra được cái kẹo mút, đưa cho chàng trai.

Chàng trai quen đường quen nẻo bóc vỏ ra, sau đó đút vào miệng Đường Hoan. Việc này cũng khá kỳ quái, rõ ràng cô không thể nếm được bất cứ hương vị gì nhưng vẫn luôn ăn liên tục, còn thích vào cửa hàng quần áo vô vét váy mới nữa chứ. Gần như ngày nào cô cũng phải thay váy khác, thay ra xong lại để cậu giặt.

“Ôi vật vãi! Diễn phim thần tượng à?”

Suýt nữa thì trông mắt của người đứng trên mái nhà rơi thẳng ra ngoài, việc này quả thật làm điên đảo thường thức của y.

Nữ xác sống mặc váy hồng phấn kia vừa mới... ăn kẹo đúng không?

Người đàn ông bên cạnh vẫn luôn bình tĩnh chứng kiến tất cả, nhưng, đáy mắt anh lại hiện lên nét hứng thú.

Khá thú vị! Không ngờ còn có xác sống chưa đánh mất ý thức, vì thế chất đặc biệt hay vì lý do nào khác?

Là một người trầm mê nghiên cứu y học, nữ xác sống không bình thường phía dưới thật sự khiến anh phải chú ý.

Advertisement / Quảng cáo

Một đêm nữa lại tới.

Chàng trai đặt hộp mì đã chín xuống trước mặt Đường Hoan, sau đó nói: “Tôi biết chị định đưa tôi rời khỏi nhưng tôi thật sự không muốn đi, tôi sẽ luôn giúp chị nấu mì.”

Lúc này, Đường Hoan thật sự “có nguyên tắc” mà cự tuyệt.

Cô viết vào giấy từng nét bút như gà bới: “Tôi cần bảo vệ một người quan trọng hơn. Cậu, cơ hội tới, rời đi.”

Những lời này của cô thật tàn nhẫn.

Tôi cần bảo vệ một người quan trọng hơn nên không thể luôn che chở cậu.

Trong lòng mỗi người đều có một ai đó quan trọng hơn hết thảy, vì người ấy, vứt bỏ những người khác cũng được.

Bị vứt bỏ, chẳng có nguyên nhân gì đặc biệt cả, vì chưa đủ quan trọng mà thôi.

[1] con chồng trước: đã chủ thích ở những thế giới trước

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 318: Xác sống có độc (11)

Rất nhanh sau đó, Đường Hoan đã chờ được một nhóm người sống đi ngang qua thành phố này. Cô khiêng thiếu niên lên vai, nhân lúc thành viên của nhóm người kia đi vơ vét siêu thị thì “nhét” thiếu niên vào.

“Đừng dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào.”

“Đừng để lộ toàn bộ những gì mình có cho bất cứ ai”

“Cố gắng sống thật tốt.”

Đường Hoan nhanh chóng viết xuống giấy những dòng dặn dò cuối cùng này. Sau đó, cô trốn sang một bên, yên lặng chờ nhóm người kia mang chàng trai đi cùng.

Đường Hoan biết thật ra cậu thiếu niên này có dị năng, chẳng qua mấy ngày sống chung, cậu không hề lộ ra cho cô thấy mà thôi.

Mong rằng thiếu niên vẫn luôn làm được việc này.

Đường Hoan không hề biết toàn bộ hành động của mình đều đã lọt vào mắt người đứng trên cao.

“Càng ngày tôi càng thấy hứng thú đối với nữ xác sống này! Không ngờ cô còn cứu người! Chờ bắt được, chắc chắn tôi sẽ mang đi giải phẫu.”

Advertisement / Quảng cáo

Người đàn ông trẻ tuổi ấy chẳng khác nào một cái máy phát, y cứ luôn miệng nói mãi không ngừng. Y nhìn chăm chăm Đường Hoan như thể cô là một món bảo bối khó lường mà y phát hiện ra vậy.

Người đàn ông mặc trang phục màu xanh tím than theo phong cách thời Đường bên cạnh y vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng. Bờ môi mỏng khiến anh trông có vẻ bạc tình. Đôi mắt đen tuyền sâu thẳm, rất khó để nhìn ra anh đang nghĩ gì.

Nhưng, Thẩm Lương Chi biết, Lăng Trầm giống y, cực kỳ có hứng thú đối với nữ xác sống kia!

Hai người họ ở chung phòng ký túc xá, học chung một chuyên ngành.

Tục ngữ có câu: “Cặp đôi cơ hữu[1], một đời một kiếp cùng tiến bước”, về Lăng Trầm, y vẫn hiểu đôi chút, nếu không có hứng thú với nữ xác sống phía dưới thì anh đã sớm kêu mọi người xuất phát, đi thẳng về thủ đô rồi.

Mặt thế tới quá đột ngột, bọn họ “bị đánh” không kịp trở tay. Vốn đang nằm ngủ yên ổn trong ký túc xá, kết quả vừa tỉnh dậy, thế giới đã hoàn toàn thay đổi.

May mà có Lăng Trầm nên tình hình cũng không quá hỗn loạn, mọi chuyện đầu ra đây, họ nhanh chóng tới tòa nhà thí nghiệm, sau đó mở ra phòng thí nghiệm khẩn cấp rồi khóa cửa lại.

Chẳng biết làm thế nào mà chỉ dựa vào một cái xác sống bọn họ bắt được, Lăng Trầm đã nhanh chóng nghiên cứu ra nước thuốc có thể che giấu hoàn toàn mùi của người sử dụng trong một khoảng thời gian nhất định, xác sống cũng sẽ không công kích người đó.

Advertisement / Quảng cáo

Nhưng, vì thời gian nghiên cứu hữu hạn nên loại nước thuốc ấy chỉ có tác dụng trong thời gian ngắn ngủi, không thể kéo dài.

Lăng Trầm là một người cuồng nghiên cứu y học. Thế giới thành ra như vậy, anh không hề hoảng loạn, ngược lại, còn có thể lờ mờ cảm nhận được sự hưng phấn mà anh đang che giấu.

Thật ra, chỉ cần là người nghiên cứu y học thì đều sẽ cảm thấy hưng phấn giống anh, dù sao thì xác sống cũng là thứ cực kỳ thần bí.

Rốt cuộc vì sao lại sinh ra biến dị?

Việc này có sức hút trí mạng đối với người làm nghiên cứu y học, khiến họ vội vã muốn được nghiên cứu xem lý do tại sao.

Nhưng hiện tại, thành phố này đã hoàn toàn trở thành một thành phố của xác sống, không quá an toàn, hơn nữa, dụng cụ dùng để thí nghiệm cũng không đủ, vì vậy, họ cần nhanh chóng rời khỏi.

Lăng Trầm phân tích, mặc dù thủ đô cũng có xác sống nhưng thủ đô lại là trọng địa quân sự, hơn nữa, rất nhiều người có địa vị cũng ở đó, chắc chắn thủ đô sẽ nhanh chóng thành lập căn cứ phòng ngự. Cho nên, nhóm bọn họ quyết định đi tới thủ đô.

[1]Cơ hửu bạn gay (đã giải thích rõ ở thể giới đầu)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phân Điện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 319: Xác sống có độc (12)

“Này Lăng Trầm, tôi nhớ không nhầm thì cô em gái kia cậu tới thành phố này và chưa trở về thủ đô đúng không? Cậu không định đi tìm à?” - Thẩm Lương Chi đột nhiên lên tiếng - “Nếu cậu bình an tới kinh đô nhưng em gái cậu lại không rõ tung tích, người Lăng gia... có trách móc cậu không?”

Lăng Trầm hơi mỉm môi, đôi môi mỏng biến thành một đường thẳng tắp. Một lúc lâu sau, anh mới chậm rãi đáp: “Tại thời điểm binh hoang mà loạn này, ai nắm trong tay kỹ thuật quan trọng thì người đó có quyền lên tiếng.”

Lăng gia là một trong những thế gia của thủ đô, kể cả họ có chỉ trích anh, anh cũng không cần lo lắng. Dù sao thì anh và Lăng Thần Hoan cũng không thân thiết.

Thẩm Lương Chi “.....”

Quả nhiên là người có tài.

IQ trong tay, không gì phải sợ.

.....

Đường Hoan trốn một góc. Thiếu niên cuộn mình trong siêu thị. Nhóm người sống không ngừng kiểm vật tư.

Chẳng biết vì lý do gì, cậu thiếu niên không hề muốn nhóm người đó tìm thấy mình, nhưng cuối cùng, họ vẫn phát hiện ra cậu đang cuộn tròn trong góc.

Đường Hoan lập tức thờ phào nhẹ nhõm, sau đó xoay người rời đi. Nếu cô thật sự sinh sống ở thế giới này, không cần phải làm bất cứ nhiệm vụ gì thì mang theo “một đứa con chồng trước”, sống nương tựa vào nhau cũng được. Chỉ là lúc này, cô còn phải đi tìm một người quan trọng hơn.

Có lẽ vì mặt thế buông xuống chưa lâu nên mặt hung ác của nhóm người sống kia chưa bị kích phát. Nhóm người đó khá tử tế, sau khi phát hiện ra cậu thiếu niên trong siêu thị thì cũng mang theo cậu cùng nhau lên đường.

Chờ tới khi nhóm người kia đi xa, hệ thống rác rưởi mới xồng ra: [Trong nhóm người kia có khí vận chi nữ.]

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan: 凸(´0`)凸

Đờ mờ.

Mẹ nó chứ, sao cậu không nói sớm?

[Hơn nữa, chàng trai mà vừa nãy cô tự tay thả đi chính là vua xác sống trong tương lai.]

Đường Hoan: 凸(´0`)凸

Đờ mờ.

Mẹ nhà cậu, cậu vừa chết à? Sao không nói cho tôi biết sớm hơn?

Bây giờ cô đuổi theo xe liệu còn kịp không?

Vua xác sống đó!

Sống chung với người ta vui vẻ như vậy mà cô lại không hỏi xem tên người ta là gì!

Nếu sớm biết cậu sẽ trở thành vua xác sống, cô đã kiêngh cậu chạy ngược hướng với nữ chính rồi, sau này cậu cũng sẽ không biến thành kẻ địch khó nhân của cô.

Advertisement / Quảng cáo

[Hoan à, nếu ta nói cho cô biết trước thì cuộc sống còn gì thú vị nữa.]

Ký chủ rác rưởi, ta thích nhất là hồ cô nhưng cô lại không thể làm gì được ta.

Đường Hoan đau lòng, đau đến mức không muốn nói chuyện.

Cô uể oải, cô ỉu xiu, cô muốn trở về phòng nghỉ ngơi, nấu một gói mì, ăn xong rồi đi thẳng tới thủ đô. Cô không định lang thang tìm boss phản diện mà chẳng có mục tiêu cụ thể nữa, khí vận chi nữ ở đâu thì có lẽ boss phản diện cũng ở đó.

Khi Đường Hoan còn đang héo héo thì xuất hiện một người chạy về phía cô, không nhanh không chậm, phía sau hình như còn có hai, ba cái xác sống đuổi theo.

Người đó càng lúc càng tới gần, là một người đàn ông trẻ tuổi. Sau khi thấy Đường Hoan, y túm chặt lấy tay cô, trốn ra phía sau cô. Đứng, với chiều cao gần một mét tám, y trốn sau cô - người có cơ thể yếu kiêu, chỉ cao một mét sáu!

“Cứu tôi với, cứu tôi với, tôi sợ lắm!” - người đàn ông trẻ tuổi tò về là mình cực kỳ khản trương, y năn nỉ.

Đường Hoan: “.....”

Mẹ nhà anh!

Rõ ràng anh vừa thấy rõ khuôn mặt xác sống của ông đây mà còn làm ông đây cứu anh?

Đường Hoan cảm thấy mình gặp phải dân ăn vạ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 320: Xác sống có độc (13)

Người đàn ông trẻ tuổi vừa đột ngột xuất hiện này thật kỳ quặc. Hành vi quái đản, tinh thần không bình thường, nhìn thôi đã biết không phải mặt hàng tốt đẹp gì rồi.

Trong thời kỳ binh loạn mã loạn, ấy vậy mà lại ăn vạ cả một cái xác sống là cô!

Đường Hoan không biết mục đích của đối phương là gì, cô thuận tay khiêng y lên vai, sau đó chạy vèo vào vài vòng phố.

Tốc độ của Đường Hoan nhanh đến mức cứ như sắp tung cánh bay đến nơi. Lòng Thẩm Lương Chi chỉ trực chờ sự sụp, một lời không hợp là cô cứ thể khiêng người đàn ông cao to như y lên, tốc độ của cô khiến y chỉ muốn “phun” ngay lập tức!

Sau khi khiêng người chạy như bay vài vòng, Đường Hoan quay về chỗ cũ, ném người xuống trước mặt vài cái xác sống!

Mẹ sự khi.

Này thì giả thần giả quỷ, mang theo mục đích, xuất hiện trước mặt ông đây trong lúc ông đây không thoải mái!

Thẩm Lương Chi đầu thế ngờ được nữ xác sống mặc váy hồng phẫn này lại làm vậy. Rõ ràng trước mặt thiếu niên kia, cô cực kỳ đáng yêu, ấy vậy mà tới lượt y, cô lại ném thẳng y về phía xác sống!!!

Thẩm Lương Chi nhanh chóng móc nước thuốc từ trong túi ra rồi vội vàng đỡ lên người mình.

Đều do cái thứ tai họa - Lăng Trầm kia. Gì mà nữ xác sống này vẫn còn tỉnh người, nếu cô bảo vệ thiếu niên kia thì chắc chắn cũng sẽ bảo vệ người tới cầu cứu chứ. Để y ra mặt quyền rũ nữ xác sống này, nhưng kết quả thì sao?

Mẹ nó, nữ xác sống này thành tỉnh rồi đúng không?

Advertisement / Quảng cáo

Tâm trí của Thẩm Lương Chi đang đứng trên bờ vực sụp đổ, y cuống cuống súc nước thuốc vào người, sau đó mới thở phào một hơi.

Đường Hoan tỏ vẻ: cô cực kỳ khoan khoái.

Ban đầu, lần sóng xác sống vô cùng hung mãnh nhưng sau khi Thẩm Lương Chi súc nước thuốc vào người thì chúng lại làm lơ y, trực tiếp rời đi.

Đường Hoan nghiêng nghiêng đầu, còn có skill này ư?

Khi Đường Hoan còn chưa kịp phản ứng thì Thẩm Lương Chi đã móc ra một chiếc còng tay, khóa tay cô lại, còng tay còn nối một sợi xích sắt dài. Y hưng phấn quay về phía sau, hô: “Lăng Trầm, nhanh lên, tôi bắt được nữ xác sống rồi!”

Nghe được cái tên “Lăng Trầm”, Đường Hoan dần mất một lúc.

Thẩm Lương Chi cảm thấy mình bị ảo giác, không biết vì sao mà y lại nhìn ra được ánh sáng từ đôi mắt xám trắng của nữ xác sống kia!

Dần dần xuất hiện trước mặt Đường Hoan là một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ đồ xanh tím than theo phong cách thời Đường. Anh có làn da trắng như bạch ngọc vì hàng năm không tiếp xúc quá nhiều với ánh nắng mặt trời. Bộ đồ phong cách thời Đường càng làm tăng thêm vài phần cổ điển cho anh. Khuôn mặt anh ôn hoà nhưng lại mang theo sự lạnh nhạt, xa cách. Dáng vẻ này không hề “yêu nghiệt”, sẽ không khiến lòng người kinh diễm, nhưng người ta lại chẳng thể xem nhẹ khí chất như từng trúc tuý bách[1] của anh được.

Boss phản diện - Lăng Trầm.

Đột nhiên Đường Hoan cảm thấy, một người như anh không chấp nhận được việc cùng nhiều tên đàn ông khác “bạch bạch bạch” khí vận chi nữ là điều vô cùng bình thường.

Đằng ấy có bao giờ nhìn thấy một cây tùng xanh hay một cây bách biếc[1] trên đỉnh núi đứng chung với một cái cây đại nào đó không?

Advertisement / Quảng cáo

Anh nên và phải được độc hường[3] những thứ tốt nhất trên cõi đời này.

Đường Hoan xúc động, không ngờ số bia đỡ đạn như cô đi mòn để gây sát cũng không tìm được boss phản diện, ấy vậy mà cuối cùng lại dễ dàng gặp được boss như vậy.

Đường Hoan cực kỳ muốn nhào về phía boss, sau đó ôm đúi, gọi ba ba!

Nữ xác sống bạo lực bé gầy còng tay, hơn nữa, cô bé chiếc còng đó cực kỳ dễ dàng.

Mặt mũi Thẩm Lương Chi trắng bệnh, y sợ tới nỗi trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Đậu mẹ, y còn tưởng rằng mình dễ dàng bắt được nữ xác sống này chứ!

Những gì xảy ra tiếp theo thật sự vô cùng kỳ ảo!

Thẩm Lương Chi đau lòng, chăm ba nén hương cho người anh em của mình.....

[1]Đã giải thích ở thể giới đầu tiên.

[2]thanh tùng thụy bách: tùng xanh bách biếc (đã giải thích kỹ trong thể giới đầu tiên)

[3]độc hường: một mình hưởng thụ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 321: Xác sống có độc (14)

Những gì xảy ra tiếp theo thật sự vô cùng diệu kỳ!

Thẩm Lương Chỉ đau lòng, chầm ba nén hương cho người anh em của mình.....

Y cứ vậy trờ mắt nhìn nữ xác sống mặc váy hồng phá vỡ công tay rồi nháy nháy, nhào về phía Lăng Trầm.

Sau đó, cô dùng một tay khiêng Lăng Trầm lên, vừa kêu ngao ngao, vừa xoay vòng vòng.

Thẩm Lương Chỉ tưởng nữ xác sống này định ăn thịt người, ai ngờ cô lại... muốn sám sỡ!?

Đường Hoan cực kỳ kích động, kích động đến mức cứ thế nhảy nhót.

Sau khi thả Lăng Trầm xuống, cô hoàn toàn bỏ qua khuôn mặt với thái độ không mấy dễ chịu của anh mà vươn ngón tay ra, chỉ chỉ vào chính mình, lên tiếng muốn nói gì đó nhưng lại không thành lời.

“Khò khè, khò khè khè khè khò...”

Tôi là em gái của anh đó!

“Khò khè, khò khè, khè khè...”

Đại ca, nhìn tôi đi! Nhìn tôi đi! Nhìn tôi này!

“Gián nan” chứng kiến tất cả, nhìn nữ xác sống xấu xí không ngừng gây chú ý với Lăng Trầm, Thẩm Lương Chỉ không tự chủ được mà thẳm chầm ba nén hương cho Lăng Trầm. Y ở xa như vậy còn cảm thấy... xấu đến mức khó mà diễn tả thành lời... Thương thay cho người anh em tốt của y khi phải quan sát “về đẹp” đánh sâu vào thị giác như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cuồng quyết, mẹ nó, người anh em, tôi là em gái của anh đó!

Anh nhanh nhận ra tôi đi!

Lăng Trầm chau mày. Từ trước tới nay, anh vẫn luôn thành thực, lão luyện, trong bất cứ hoàn cảnh nào, anh cũng không hề để lộ cảm xúc của mình, nhưng lần này, sau một lát suy đoán, anh vẫn không nhận được, quay đầu sang một bên.

Quả thật là xấu đến mức khó chấp nhận nói.

Đường Hoan khò khè mãi nhưng đối phương vẫn chẳng thèm phản ứng lại cô, đã vậy còn tỏ ra ghét bỏ.

Boss phản diện kiểu quái gì vậy, rõ ràng boss phản diện bình thường đều cực kỳ thông minh, nhanh trí, chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra nữ chính trong đám đông cơ mà.

[Cô tưởng mình là nữ chính à, bìa đỡ đạn Hoan?]

Mỗi lần Đường Hoan thẳm “phun” boss phản diện, hệ thống đều không nhận nổi, nhảy ra phản biện lại cô.

Đường Hoan bực bội lôi giấy bút ra, sau đó viết những chữ cái siêu siêu vẹo vẹo: Em, Lăng Thần Hoan.

.....

Thẩm Lương Chỉ ngồi trên sô pha mà cứ như đang ngồi trên đồng than, toạ trên đồng lửa.

Advertisement / Quảng cáo

Y đứng lên, đi vài vòng quanh Đường Hoan. Đến tận bây giờ, y vẫn chưa thể tin được.

“Cô là em gái của Lăng Trầm?”

Thẩm Lương Chỉ đã từng gặp Lăng Thần Hoan ở Lăng gia vài lần. Thật lòng thì sau khi biến thành xác sống, tuy rằng xấu thậm tệ nhưng cô em này còn đáng yêu hơn trước đây nhiều lần. Nói vậy cũng đủ để biết ngày trước Lăng Thần Hoan xấu tính đến mức nào rồi.

Đường Hoan “bơ toàn tập” kể làm nhảm - Thẩm Lương Chỉ nên y chỉ nhìn thấy cảnh nữ xác sống mặc váy hồng ngồi trên sô pha, nhích từng chút, từng chút một về phía người anh em của mình, sau đó vươn móng vuốt...

“Khò khè...” - âm thanh phát ra từ cổ họng cô.

Thẩm Lương Chỉ cảm thấy bản thân thật kỳ quái, ấy vậy mà y lại lờ mờ đoán được rằng Đường Hoan đang muốn gần gũi hơn với Lăng Trầm.

“Khò khè.....”

Đường Hoan cẩn thận dùng móng vuốt túm lấy rồi kéo kéo góc áo của Lăng Trầm.

Lăng Trầm: “.....” Nói thật, anh cứ đinh ninh rằng Lăng Thần Hoan đã táng thân trong miệng xác sống, được rồi, thực tế đúng là vậy, có điều, anh chẳng thể ngờ được cô lại không hoàn toàn biến thành xác sống.

Tuy cô chưa chết nhưng cũng đã bị cảm nhiễm virus.

Tâm tình của Lăng Trầm lúc này cực kỳ phức tạp.

Thấy anh không quá bài xích, Đường Hoan cẩn thận vươn nốt móng vuốt còn lại, dùng móng tay dài nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 322: Xác sống có độc (15)

Thấy anh không quá bài xích, Đường Hoan cẩn thận vươn nốt móng vuốt còn lại, dùng móng tay dài nhẹ nhàng chọc chọc vào cánh tay anh.

Từ kéo gấu áo đến chọc cánh tay, đây chính là hành ảnh tiêu biểu cho cái gọi là: được đằng chân, lân đằng đầu!

Boss phản diện, nhìn tôi đi!

Tuy rằng tôi là xác sống nhưng chúng ta là anh em thất lạc nhiều năm... không, là anh em nuôi lạc nhau lâu ngày đó!

Sau khi trở thành xác sống, Đường Hoan có thể cảm nhận được cơ năng của bộ não cô vẫn luôn giảm dần xuống, hệ thống nói không sai. Cô không thể nghĩ ra được cách nào hay để gây chú ý nên chỉ có thể làm thân với Lăng Trầm bằng phương pháp vụng về nhất.

Hẳn nhiên, tuy có hứng thú với xác sống Đường Hoan nhưng Lăng Trầm cũng không quá thích tiếp xúc thân mật với cô. Từ trước đến nay, anh vẫn luôn là người lạnh nhạt, đối mặt với một nữ xác sống muốn làm thân với mình, anh cũng chẳng thể nhiệt tình nổi.

Chọc Lăng Thần, thấy anh không phản ứng, Đường Hoan liền ôm lấy cánh tay của anh, cọ cọ cái đầu xấu thậm tệ của mình vào tay anh, tựa như đang làm nũng vậy.

Cổ họng cô phát ra những tiếng khô khè, Thẩm Lương Chi cảm thấy không nỡ nhìn thẳng.

Bằng một cách thần kỳ nào đó mà y còn hiểu được là Đường Hoan “khò khè” cái gì. Nếu y đoán không sai, cô đang... gọi ca ca?!

Cuối cùng, Lăng Trầm nhện không nổi, xoay đầu sang một bên, không nhìn Đường Hoan nữa. Sau đó, anh đẩy ra móng vuốt và cái đầu của cô khỏi tay mình.

Advertisement / Quảng cáo

Anh có hơi mất kiểm chế mà ghét bỏ cô.

.....

“Cô ấy... Bây giờ cậu tính thế nào?” - Thẩm Lương Chi hỏi.

Đội ngũ của bọn họ được tạo nên bởi vài người bạn cùng lớp tại đại học C. Bọn họ vốn định đi thẳng tới thủ đô, nhưng bây giờ đột nhiên nhiều thêm một nữ xác sống...

Lúc này, khi mang Đường Hoan về, y lơ mơ phát hiện sự sợ hãi trong ánh mắt của không ít người.

Lăng Trầm day day ấn đường. Nếu Lăng Thần Hoan chết triệt để, anh cũng không phải đau đầu thế này, đến khi Lăng gia hỏi tội, anh cũng có thể trả lời trực tiếp là tình hình lúc đó rối ren, không thể chăm sóc cho cô được, nhưng với tình cảnh hiện tại thì mọi thứ lại trở nên khó giải quyết. Dĩ nhiên cùng với một cái xác sống... chẳng biết trên đường đi sẽ gặp phải bao nhiêu phiền toái vớ vẩn nữa.

“Tạm thời mang theo con bé, đi một bước, tính một bước.” - Lăng Trần nhàn nhạt trả lời.

Nếu ngày sau cô hoàn toàn mất đi ý thức thì cho cô một viên đạn là được! Nhưng, khi cô vẫn còn ý thức, anh sẽ không giết cô, dù sao thì cô cũng là người của Lăng gia.

“Nhưng chưa chắc những người khác sẽ chấp nhận được việc này!” - Thẩm Lương Chi nhắc nhở.

Advertisement / Quảng cáo

“Đưa con bé theo là vì thí nghiệm, không chấp nhận được thì có thể rời khỏi đội ngũ.” - Lăng Trầm vô cùng lạnh nhạt.

Thực tế diễn ra đúng như những gì Thẩm Lương Chi suy đoán, có người gây chuyện, không muốn chấp nhận Đường Hoan nhưng sau khi Lăng Trầm lên tiếng, tỏ thái độ kiên quyết thì lại không ai dám tùy tiện bỏ đi. Bọn họ dựa vào nước thuốc của Lăng Trầm để được an toàn, điều này đồng nghĩa với việc Lăng Trầm không có bọn họ cũng chẳng sao, nhưng bọn họ không có Lăng Trầm thì lập tức sẽ chết trong miệng xác sống.

Vì thế, Đường Hoan thuận lợi “đánh nốt” vào đội ngũ khoảng tám, chín người của Lăng Trầm, theo chân họ lên đường, đi tới thủ đô.

Tất cả thành viên của đội ngũ đều là sinh viên của trường đại học C.

Đừng hỏi đội ngũ có nữ sinh hay không.

Không có!

Đây cũng chính là điều khiến Thẩm Lương Chi muốn đâm ngực, dậm chân.

Cô lẽ trái tim của Lăng Trầm làm bằng thép nên anh không hề chấp nhận cho nữ sinh gia nhập đội ngũ. Lý do: vướng chân, vướng tay!

Anh cứu những người trong đội cũng vì bình thường bọn họ thường xuyên hợp tác với nhau trong phòng thí nghiệm, nếu không vì vậy, Thẩm Lương Chi đoán, chắc anh cũng chẳng thèm cứu ai đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Có Cô Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 323: Xác sống có độc (16)

Ban đầu, những người khác cực kỳ đề phòng Đường Hoan nhưng dần dần, tất cả đều thả lỏng cảnh giác, còn cảm thấy...

Hình thức chung sống của thiên tài y học Lăng Trầm và nữ xác sống xấu xí...

Việc nữ xác sống thích nhất: quần lấy Lăng Trầnx gồm các bước: túm góc áo, chọc cánh tay, ôm cánh tay. Lăng Trầm không thích để lộ cảm xúc thật của bản thân nên rất khó thấy cảnh anh thể hiện yêu ghét ra mặt, chính vì vậy, nữ xác sống vẫn luôn kiên trì, không ngừng bám lấy anh.

Niềm yêu thích thứ hai của nữ xác sống: ăn.

Đây cũng chính là điểm khiến người khác cảm thấy thật thần kỳ. Cô không ăn thịt mà lại thích ăn đồ ăn vặt, cô khoái nhất là hai món: kẹo mút và mì ăn liền.

Sở thích thứ ba của nữ xác sống: mặc váy. Cô luôn đeo bên người một chiếc ba lô lớn, bên trong có khoảng mười mấy cái váy màu sắc sặc sỡ, xét trên phương diện thẩm mỹ thì... hoàn toàn không thể khen nổi. Thế nhưng, “người ta” còn cực kỳ thích sạch sẽ, ngày nào cũng phải thay, ngày nào cũng phải giặt. Sau khi mặc vào váy vớ, cô sẽ nhảy tới trước mặt Lăng Trầm, sau đó tự chỉ tay vào người mình rồi xoay vài vòng tại chỗ.

Có khi, có lẽ, chắc là cô đang chờ Lăng Trầm khen cô.

Chỉ có điều, Lăng Trầm chưa từng mở miệng khen cô lấy một lần.

À, người giặt váy cho cô đã được đổi thành Thẩm Lương Chi, ai bảo y xui xẻo, có dị năng hệ thủy cơ chứ.

Tám, chín người lên đường bằng một chiếc xe dã ngoại cỡ lớn[1], khi đi qua thành thị hoặc trạm xăng dầu thì xuống xe bỏ sung vật tư. Có điều, mỗi lần bỏ sung vật tư, Đường Hoan đều không được phép theo xuống. Chẳng may gặp phải nhóm người khác, thấy bên đội bọn họ có một nữ xác sống, chắc chắn sẽ nảy sinh nghi ngờ.

Advertisement / Quảng cáo

Trong thời buổi mạt thế này, chẳng biết sẽ phát sinh chuyện gì.

[1] xe dã ngoại 房车 (RV: recreational vehicle) là một chiếc xe cơ giới hoặc xe kéo bao gồm các khu nhà ở được thiết kế để ở.

Ban đầu, hành trình của đội họ cực kỳ suôn sẻ, nhưng càng ngày, mọi thứ càng trở nên khó khăn bởi vì thời gian trôi đi càng nhiều thì số lượng xác sống cũng càng lúc càng tăng. Hơn nữa, xác sống cũng đã bắt đầu thăng cấp, tốc độ nhanh hơn, sức mạnh lớn hơn và đường như, chúng còn trở nên thông minh hơn.

Quan trọng nhất là nước thuốc phòng xác sống Lăng Trầm chế tạo không đủ dùng.

Lúc này, Đường Hoan bị bắt ở lại trên xe để trông xe.

[Haizz, tám nam một nữ, đúng là đủ cả chạy lẫn mần kết hợp với nhau.] - Hệ thống rác rưởi xõng ra buồn chuyện với Đường Hoan, nó cảm khái không thôi. - [Chẳng bù cho cái số bia đỡ đạn của cô, một người cũng không câu nổi, nếu là khi vận chỉ nữ thì chắc chắn đã sớm “phạch phạch phạch” rồi. Ở với cô lâu như vậy mà vẫn chưa có nổi một tí tạo “phúc lợi” nào.]

Đường Hoan còn chẳng thèm để ý xem hệ thống rác rưởi đang nói gì, có vẻ như cô đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

Một lúc lâu sau, cô mới vỗ đùi, oán giận: “Tôi cảm thấy EQ của boss phản diện lần này quá thấp! Hon nữa, thâm nỷ của anh ta cũng có vấn đề!”

“Mỗi khi thay váy mới, tôi đều đi qua đi lại trước mặt anh ta nhưng anh ta chưa hề khen tôi lấy một lần!”

Advertisement / Quảng cáo

Càng nghĩ càng bức bối! Tên nhóc kia thật tốt, mỗi lần không hiểu cô muốn nói gì thì đều mở miệng khen váy của cô đẹp!

Hệ thống:【……】

Má nó chứ, cô xấu như thế nào, chẳng lẽ cô không rõ?

Chẳng biết vì sao lần này nhóm người Lăng Trầm đi thu thập vật tư lại có vẻ lâu hơn bình thường.

Đường Hoan nhủ máy, cảm thấy có gì đó kỳ quái.

……

Trong siêu thị.

Đội của Lăng Trầm gặp phải một nhóm người khác. Ai nấy trong đám người đó đều cao lớn vạm vỡ, toà ra hơi thờ hung ác, hiển nhiên, đối phương khác xa những sinh viên cả năm đều ở trong phòng thí nghiệm.

Theo lý mà nói, siêu thị lớn như vậy, đâu phải một đội người là có thể dọn sạch vật tư bên trong. Nhưng, mặt thể tôi đã kích phát sự tàn ác ẩn giấu từ trong xương cốt con người. .

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 324: Xác sống có độc (17)

Đội đối phương rõ ràng không có ý tốt.

Thẩm Lương Chi nói với bọn họ: “Các người lấy trước, còn thừa lại thì chúng tôi lấy.”

Thái độ của y đã coi như là cực kỳ nhượng bộ nhưng mấy tên cầm đầu của đối phương vẫn liếc nhau với ánh mắt lóc lên sự “dâm dục” rồi cười đầy ẩn ý.

Trước đây, những tên này chính là một đám lưu manh đầu đường sỏ chợ, sau khi mặt thể tới, ngược lại, bọn chúng lại có cơ hội thể hiện nắm đấm của mình. Trên đường đi, không thiếu phụ nữ vì cùng đường mà nhào vào lòng bọn chúng, nhưng, những người phụ nữ ấy đều yếu ớt, bị nhiều tên như vậy thay phiên “làm”, qua một vòng là cơ bản đều “hồng” hết.

Sau khi trở thành “đồ hồng”, họ bị bọn chúng tùy tiện ném xuống xe.

“Ấn” không ít phụ nữ nhưng lại chưa “nếm” thử đàn ông, chính vì thế, ác ma trong lòng bọn chúng lại bắt đầu nhảy lên, Lăng Trầm có tướng mạo tình tẻ, quả thật là “vị mồi” khiến bọn chúng cảm thấy hứng thú.

Thu thập vật tư xong, đám người kia liếc Lăng Trầm đầy thâm ý, sau đó rời khỏi siêu thị.

“Lát nữa tên tiểu bạch kiểm[1] kia đi ra thì vài anh em lập tức bắt hấn mang lên xe, hiểu không?”

[1]tiểu bạch kiểm để chỉ những chàng trai trắng trẻo, thanh tú, với ý châm chọc, mỉa mai.

“Nếu chẳng may bọn họ cùng phản kháng thì sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Tên cầm đầu lập tức nổi cáu, vỗ mạnh một cái vào đầu tên ngu ngốc vừa mở miệng hỏi: “Trừ tên tiểu bạch kiểm kia với tên tiểu bạch kiểm trông tạm được bên cạnh hẳn ra thì bắn chết hết là xong chứ sao nữa?”

Trong siêu thị.

Lăng Trần nhủ mày, nói với thành viên của đội: “Lát ra ngoài phải nâng cao cảnh giác, đề phòng nhóm người vừa rồi.”

Ánh mắt của bọn chúng khiến anh cảm thấy cực kỳ kinh tởm, nếu không phải hoàn cảnh lúc này không phù hợp, anh đã sớm đào mắt những kẻ đó ra, ngâm vào formalin rồi.

Chẳng ngoài dự đoán, khi vừa ra khỏi siêu thị, đội của Lăng Trầm lập tức bị tập kích. Mục tiêu của đối phương cực kỳ rõ ràng, bọn chúng xông thẳng về phía Lăng Trầm.

Một tên gầy còm hết con khi cò tốc độ cực kỳ nhanh, gã chạy vọt tới cạnh Lăng Trầm. Lăng Trầm chích thuốc mê vào cổ gã, gã lập tức ngã xuống.

Có điều, đối phương quá đông nên tâm người đội Lăng Trầm cũng không chống cự được bao lâu. Lúc này, ánh mắt đối phương đã lộ ra sự hung ác, bọn chúng bắt đầu rút súng.

Sau khi dùng thuốc mê đánh ngã thêm một tên nữa, Lăng Trần thuận tay cướp luôn súng của đối phương rồi bắn lên trời.

Không thể bắn thẳng vào đám hung thần ác sát này được, nếu bắn trúng người bọn chúng, máu tươi chảy ra sẽ kích thích bọn chúng, khiến cảm xúc của bọn chúng càng thêm hỗn loạn, dẫn tới một màn đấu súng tanh máu.

Advertisement / Quảng cáo

“Dừng tay, nếu không, tao sẽ nổ súng.” - Lăng Trầm cầm súng, nói.

Đối phương lập tức trở nên vui vẻ.

Khi nắm ống tiêm trong tay, tên tiểu bạch kiểm này còn có chút nguy hiểm, nhưng khi đổi sang cầm súng thì lại không dám bắn, vậy thì sao phải dè chừng cơ chứ.

Thật ra Lăng Trần chỉ đang kéo dài thời gian.

Tiếng súng sẽ đưa đám xác sống tới, đội họ còn một chút nước thuốc tránh xác sống, cùng lắm thì dùng nốt số nước thuốc này thôi, nhưng, đối phương chưa chắc đã thoát được.

Trong tình huống này, có thể nhanh chóng đưa ra quyết định, không chút do dự chọn giết người để bảo vệ mình, quả nhiên Lăng Trầm có đủ tàn nhẫn.

Ngồi chờ trong xe, sau khi nghe được tiếng súng, Đường Hoan lập tức cảm thấy sự việc không đơn giản. Cô kêu gầm gừ vài tiếng rồi nhảy thẳng ra ngoài.

Tốc độ của xác sống bình thường sao có thể so được với Đường Hoan!

Tuy biết Lăng Trầm nổ súng để dụ xác sống tới nhưng lòng Thẩm Lương Chi vẫn có chút thấp thòm bất an, dù sao thì đối phương ra tay vừa mạnh vừa nhanh, người của đội y bị đánh khá nặng, y đang lo không chống cự được đến lúc xác sống tới.

Nhưng, sự thật chứng minh, sự lo lắng của Thẩm Lương Chi là thừa thãi.

Chương 325: Xác sống có độc (18)

Thẩm Lương Chi đang lo không chống cự được đến lúc xác sống tới.

Nhưng, sự thật chứng minh, sự lo lắng của y là thừa thãi.

Bởi vì khi Thẩm Lương Chi còn đang thấp thòm thì một nữ xác sống mặc váy hoa văn da báo ngang trời xuất thế[1]!

Đúng vậy, hôm nay Đường Hoan đã thay một chiếc váy mới có hoa văn da báo.

[1]ngang trời xuất thế (横空出世): dùng để diễn tả một người hoặc một sự việc nào đó đột ngột xuất hiện(được sinh ra) với tư thế “cao lớn”, nổi bật.

Xông tới như một con lốc xoáy, Đường Hoan khiêng Lăng Trầm - người bị bao vây lên vai, lắc mình một cái, nhảy ra khỏi đám người.

Cô đặt Lăng Trầm xuống cửa siêu thị, rồi xa nguy hiểm. Sau đó, cô bắt đầu phát ra những tiếng khò khè khò khè.....

Nghe thấy âm thanh ấy, Thẩm Lương Chi biết, nữ “yêu quái” này nổi giận rồi.

Mỗi khi bức tức, cô sẽ phát ra những tiếng gầm gừ như đã thú.

Dùng tốc độ “sét đánh không kịp bịt tai”, Đường Hoan nâng một kẻ lên, sau đó túm lấy chân gã rồi quăng mạnh xuống đất cho hả giận. Sức mạnh của cô hoàn toàn là sức mạnh của xác sống, cô ném một tên đàn ông mà cứ như ném bao cát, không hề tổn chút mồ hôi nào[2].

Khi tên kia đã bị quăng quật đến mức thoi thóp, Đường Hoan ném gã ra xa như ném một bao cát, sau đó, cô lại đối một người khác.

Thẩm Lương Chi chui thè vài tiếng liên tiếp mà vẫn không thể bày tỏ đầy đủ nỗi khiếp sợ trong lòng mình.

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó, đây đâu phải xác sống, rõ ràng là vũ khí di động hình người!

Có cô bên cạnh, quả thật còn hơn mạng theo mười vệ sĩ!

Chi là, trước khi mặt thế tới, quan hệ giữa Lăng Thần Hoan và Lăng Trầm cũng không tính là tốt, vì sao sau khi biến thành xác sống, cô lại bảo vệ Lăng Trầm như vậy?

Đường Hoan cực kỳ tức giận.

Khi vận chỉ nữ tranh boss phản diện với ông đây đã đành, một đám bia đỡ đạn mà cũng dám chạy tới tranh ư? Tức điên lên mất!

Chính vì vậy, Đường Hoan xuống tay không hề kiềm chế, mặc kệ sống chết.

Nhưng sau đó, Đường Hoan ra tay không phải vì để hả giận nữa mà là vì chơi vui!

Khiêng người lên vai, sau đó ném mạnh xuống đất, Đường Hoan cảm giác như mình đã tìm được thứ để chơi vậy.

Bạo lực, máu tanh, ăn thịt, đều là bản tính của xác sống.

Thẩm Lương Chi và những thành viên khác của đội đều không tự chủ được mà nuốt nước miếng. Thật hung tàn!

“Lăng Trầm, hay là... cậu lên can lại đi!” - Thẩm Lương Chi ngập ngừng lên tiếng. Bọn họ cực kỳ lo lắng, rõ ràng nữ xác sống xấu xí này đã hóa thân thành nữ xác sống bạo lực, chẳng may cô điên lên, đập cả người phe mình thì sao giờ?

Advertisement / Quảng cáo

Lăng Trầm nhìn Đường Hoan, cười nhẹ: “Ngăn gì, cứ để con bé chơi.”

Xem ra nuôi một cái xác sống như vậy cũng khá thú vị.

Rất nhanh sau đó, một đàn xác sống chạy tới. Hiển nhiên, so với những cái xác sống mịm mờ khác, xác sống dẫn đầu thông minh hơn một cấp, nhìn qua, nó mạnh hơn, cũng nhanh nhẹn hơn nhiều.

“Xác sống cấp hai.” - Lăng Trầm bình tĩnh lên tiếng.

Thẩm Lương Chi rợn người: “Cái đầu, không ngờ lúc trước cậu đoán xác sống sẽ không ngừng thăng cấp lại là thật. Giờ sao, còn không chạy nhanh đi!”

Tuy rằng còn chút nước thuốc bảo mệnh nhưng cũng đâu thể dùng hết trong một lần cơ chứ!

“Chạy cái gì?” - Lăng Trầm vẫn chẳng chút hoang mang. Anh vẫy vẫy Đường Hoan: “Hoan Hoan, tới đây...”

Anh gọi tôi có việc gì à?

Đường Hoan nhảy bổ về phía Lăng Trầm, sau đó ôm lấy cánh tay anh, cố gắng mở to đôi mắt cá chết màu xám trắng, không hề có lấy một chút lấp lánh nào để nhìn anh.

Trong trường hợp này, nếu Đường Hoan là một cô gái bình thường, nhỏ nhắn xinh xắn, chạy tới ôm cánh tay Lăng Trầm, dùng đôi mắt to long lanh ánh nước nhìn anh thì cũng có thể coi là một cảnh lãng mạn....

[2] chỗ này ý nói Đường Hoan có sức mạnh của xác sống nên cô ném người một cách cực kỳ dễ dàng, không tốn công tốn sức; khi làm một việc gì đó quá dễ dàng thì người ta thường nói là không tốn hơi/ không tốn một giọt mồ hôi... Diệp mỗ thêm chủ thích ở đây vì sợ độc giả hiểu nhầm ý của tác giả, nghĩ là xác sống chạy mồ hôi thôi. Haha.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Xác sống có độc (19)

Hành động hiện tại của Đường Hoan.....

ùm...

Chim lón núp vào người chàng?[1]

Xác sống tựa vào người chàng?[2]

Không dễ gì mà đánh giá được.

[1]Có một câu thành ngữ là “小鸟依人” (tiểu điều y nhân), thường dùng để chỉ những cô gái nhỏ bé nũng nịu nép vào, dựa dẫm vào người khác, ở đây, tác giả dùng “大鸟依人”(đại điều y nhân), vắng, không phải “chú chim nhỏ bé” nữa mà chuyển qua “chim lớn” luôn :))

[2]tác giả dùng “丧尸依人” có cấu trúc tương tự bên trên, chỉ thay “chim lớn” thành “xác sống” thôi.

Đường Hoan vui vẻ nhìn Lăng Trầm. Ấy vậy mà boss phản diện lại chủ động gọi tên cô, chuyện này quả thực là một cột mốc lịch sử đánh dấu bước tiến lớn!

Lăng Trầm vươn tay sờ sờ đầu Đường Hoan, động tác của anh hệt như đang sờ đầu thú cưng vậy.

“Hoan Hoan, lên đánh nó đi.”

Là một xác sống, Đường Hoan hoàn toàn không thể đỡ nổi sát thương mạnh mẽ đến từ sự dụ dỗ của boss phản diện.

Cô gầm gừ vài tiếng, sau đó chạy về phía đàn xác sống, nhào thẳng tới cái xác sống cấp cao nhất.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Lương Chi trở mắt nhìn nữ xác sống bạo lực đơn phương đánh đập cái xác sống cấp hai.

Hiện nhiên lúc đầu xác sống cấp hai chưa kịp phản ứng lại, nó đâu ngờ sẽ bị đồng loại tập kích cơ chứ. Chờ khi định hình xong, nó lập tức đánh trả Đường Hoan.

“Này Lăng Trầm, mẹ nó chứ, sau khi biến thành xác sống, Lăng Thần Hoan nghe lời thật ấy! Chẳng lẽ đây là sức mạnh của virus xác sống?” - Trợn mắt, há miệng, Thẩm Lương Chi hỏi.

Lăng Trầm nhún nhát đầu: “Không biết.”

Có điều, so với trước kia, cô em gái này của anh đúng là đáng yêu hơn rất nhiều. Nuôi một cái xác sống như vậy, ít nhất thì trên đường đi sẽ không cảm thấy quá nhàm chán.

Xác sống cấp hai cắn vào vai Đường Hoan, khiến chiếc váy da báo của cô bị xé rách một mảng lớn, váy tay lửng lập tức biến thành váy hở vai.

Đường Hoan vốn định gào lên một tiếng rồi nhảy ra xa vì cô nghĩ rằng mình sẽ thấy đau, nhưng, sau khi phát hiện bà vai be bét máu không hề truyền tới cảm giác gì, cô lập tức chẳng dè chừng nữa.

Đúng lúc này, phát hiện váy của mình đã rách tung toé, Đường Hoan lập tức bật chế độ bạo tẩu[3], chỉ trong một lát gầm gừ, cô đã đánh nát sọ xác sống cấp hai, xác sống cấp hai cứ thế chết thẳng cẳng.

[3]bạo tẩu: nổi khùng, nổi điên, hành động bất chấp tất cả, không còn lý trí.

Nhìn thấy vết thương trên vai Đường Hoan, hàm răng của Thẩm Lương Chi bắt giác run lên... y cảm giác như vết thương ấy đang ở trên người y vậy.

Sau khi xác sống cấp hai đi đời, Đường Hoan gào lên một tiếng với đám xác sống còn lại, lập tức, đàn xác sống lùi đi như thủy triều xuống.

Advertisement / Quảng cáo

Kể tiếp, mọi người trở mắt nhìn nữ xác sống vừa mới ở trong trạng thái bạo tẩu tung tăng chạy đến trước mặt Lăng Trầm như một con thú cưng. Lại một lần nữa, cô dùng đôi mắt cá chết xám trắng nhìn chăm chăm anh, nếu cô mà có cái đuôi thì chắc bây giờ cái đuôi đó đang không ngừng vung vẩy sau lưng cô rồi.

Lăng Trầm nhìn Đường Hoan, một lúc sau, anh nâng tay vỗ vỗ đầu cô.

“Làm tốt lắm, cho em ăn kẹo.” - Nói rồi, anh lấy ra một gói kẹo mút lớn từ trong ba lô đưa cho Đường Hoan.

Thẩm Lương Chi trợn tròn mắt, há hốc miệng. Y vẫn luôn đi cạnh Lăng Trầm, sao y lại không phát hiện ra anh nhét vào ba lô một gói kẹo lớn như vậy nhỉ?

Đường Hoan vui sướng ôm gói kẹo. Tay áo bị xác sống cấp hai xé rách cứ lung lay khiến cô phát bực, thế là cô xé hẳn tay áo xuống, “giúp” chiếc váy vốn đã rách tung toé rách càng to thêm.

Thẩm Lương Chi “.....”

Hay lắm, rất xác sống!

Tuy rằng con gái cưng của Lăng gia đã biến thành xác sống nhưng dù sao thì cô vẫn chưa hoàn toàn đánh mất ý thức, vẫn là một cô gái, tình trạng hiện tại... có vẻ không hợp lẽ cho lắm.

Vì thế, Thẩm Lương Chi nhỏ giọng nhắc nhở Lăng Trầm “Hay là... để cô ấy thay đồ trước đã?”

Gân xanh trên thái dương Lăng Trầm giật giật, anh lạnh lùng nhìn Thẩm Lương Chi.

Thẩm Lương Chi lờ mờ cảm nhận được rằng Lăng Trầm nhìn y như nhìn một tên cầm thú, dường như anh muốn nói đến xác sống mà bụng cậu cũng có thể nổi lên tâm tư xấu xa?

Thẩm Lương Chi “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: Xác sống có độc (20)

“Hoan Hoan, lại đây.” - Có vẻ như Lăng Trầm rất thích cảm giác khi mình vẫy tay, Đường Hoan vui vẻ chạy tới.

“Em về xe thay váy trước đi, váy này xấu.”

Thẩm Lương Chi y biết ngay mà, đến Lăng Trầm cũng không nhịn nổi thẩm mỹ của nữ xác sống bạo lực này.

Đường Hoan ôm gói kẹo, khò khè rời đi trước.

.....

Đêm khuya.

Vài chiếc xe tải lớn dừng trên một mảnh đất trống, thiếu niên Mộ Bạch đang gác đêm.

Không sai, Mộ Bạch chính là chàng trai được Đường Hoan cứu nhưng đến tận khi tách ra cô cũng chưa hỏi tên người ta.

Advertisement / Quảng cáo

Từ khi bị Đường Hoan “nhét” vào một nhóm người sống, cậu vẫn luôn đi cùng với nhóm người này.

Mộ Bạch lấy ra từ trong ngực một mảnh giấy nhún nhúm, bên trên là những nét chữ nguệch ngoạc, trông cực kỳ xấu. Đây chính là mảnh giấy lúc trước Đường Hoan viết cho cậu. Cô dặn cậu đừng để tin bất cứ ai, không nên để lộ toàn bộ lợi thế của mình. Cậu cũng không biết vì sao cô là một xác sống nhưng lại dặn dò cậu những điều kỳ quái như vậy. Có điều, cậu quả thật chịu sự ảnh hưởng của cô, cậu cẩn thận che giấu đi năng của mình, bởi vì đây là lợi thế cuối cùng của cậu. Chắc vì sau khi mất thể tối, Đường Hoan là người duy nhất đối tốt với cậu nên cậu mới nghe theo một nữ xác sống như vậy.

Ban đầu, nhóm người này cũng coi như là hiền lành. Nhưng, càng về sau, đường đi càng thêm nguy hiểm, khó khăn, xác sống cũng càng lúc càng mạnh, cậu lại là người nhỏ tuổi nhất trong nhóm, hơn nữa, cậu còn “không có dị năng”, cho nên sự “hiền lành” của nhóm người này dần dần biến mất.

Tuy rằng Mộ Bạch không để lộ ra mình có dị năng nhưng khi chém giết xác sống, cậu cũng cực kỳ liều mạng, không hề ăn com mềm[1] của ai. Chỉ là dị năng giả[2] trong nhóm lại luôn tỏ ra rằng mình hơn hẳn người thường.

Ngày nào Mộ Bạch cũng phải gác đêm. Ban đầu, nhóm người này còn thay phiên nhau gác đêm, nhưng bây giờ, việc gác đêm đã hoàn toàn “trôi” xuống đầu cậu.

Âm thanh nam nữ chòch chéo lên nhau truyền ra từ một chiếc xe tải. Giọng nữ thì thì nhỏ nhẹ, lúc lại cao vút, giọng nam cũng cực kỳ hỗn loạn, thỉnh thoảng còn xuất hiện vài câu thô tục. Hai loại âm thanh này trộn lẫn vào nhau. Ban đầu, cậu không biết nó là gì, nhưng sau khi ở chung với nhóm người này một thời gian thì cậu dần dần hiểu ra.

Cậu biết trong chiếc xe kia có một á đàn bà nhưng hầu như chẳng xuống xe bao giờ bởi vì á được đảm đàn ông trong chiếc xe đó bảo hộ cực kỳ chặt chẽ, dù gì thì cả đội trưởng và đội phó của nhóm người này cũng đều ở bên trong chiếc xe đó hết. Cậu đã từng đếm sơ qua, trên chiếc xe đó có ít nhất năm gã đàn ông.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng hiểu vì sao, sau khi hiểu được ý nghĩ của âm thanh mềm dẻo phát ra hàng đêm là gì, Mộ Bạch vẫn luôn cảm thấy cực kỳ ghê tởm.

—— Tôi không thể mang theo cậu bởi vì tôi cần bảo vệ một người quan trọng hơn.

Mộ Bạch không chú ý tới âm thanh truyền ra từ xe tải nữa mà nghĩ lại những ngày ở chung với nữ xác sống.

Cậu cũng không rõ vì sao mỗi lần nhớ tới những lời này của cô, cậu lại cảm thấy cực kỳ mất mát. Cô cần bảo vệ một người quan trọng hơn, rồi cuộc thì người quan trọng đó là ai?

Cô bảo vệ người mà cô nghĩ là quan trọng, cậu yên lặng đi theo cô, rõ ràng hai việc hoàn toàn không có gì xung đột!

[1] ăn com mềm sống dựa dẫm vào người khác, được người đó bao nuôi

[2] dị năng giả: người có dị năng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 328: Xác sống có độc (21)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Rõ ràng hai việc hoàn toàn không có gì xung đột, nhưng, có cứ thể dựa cậu vào một nhóm người sống, không hề có lấy chút lưu luyến nào, như thể bọn họ chưa từng ở bên nhau vậy.

Hôm sau, khi trời vừa hừng sáng.

Mộ Bạch cảm thấy đôi mắt buồn ngủ của mình sắp mở không nổi nữa rồi.

Đúng lúc này, một á đàn bà bước xuống từ chiếc xe tải đêm qua. Á ta mặc một chiếc váy màu trắng, mái tóc đen bóng tựa rong biển xoải dài sau lưng. Xuất hiện đúng vào sáng sớm, á cứ như tiên nữ vậy. <☺=))))))>

Á ngáp một cái, vươn vai duỗi eo, trông vừa nhàn nhã lại tự tại. Nhìn qua, á cứ như hoàn toàn không hề chịu sự ảnh hưởng của mặt thể.

Hoắc Thuý xuống xe hít thở không khí. Những gã đàn ông của á đều có dự vọng chiếm hữu cực kỳ cao, biết điểm hấp dẫn trí mạng của á là gì, cho nên, gần như ngày nào cũng không cho phép á xuống xe, sợ á lại bị người nào đó để ý. Nhưng, cứ bắt á ở trong xe mãi, á thật sự quá nhàm chán. Chính vì vậy, thừa dịp những gã đàn ông của mình còn đang ngủ, á xuống xe đối gió, hít thở chút không khí mới mẻ.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn thoáng qua, Mộ Bạch nhanh chóng chuyển tầm mắt.

Lúc vừa tề mắt về phía chiếc xe tải, quả thật tim cậu đập cực kỳ nhanh, nhưng sau khi vô ý nhìn thấy những gã đàn ông nằm ngang dọc bên trong xe, còn tỉnh mắt thấy cả... những vật dơ bẩn, Mộ Bạch lập tức cảm thấy buồn nôn. Có lẽ vì tuổi còn nhỏ, đột nhiên gặp phải chuyện phá hủy tam quan nên cậu không tiếp thu nổi.

Nhìn thấy Mộ Bạch với sắc mặt tiêu tụy, Hoắc Thuý lập tức đi về phía cậu, mở miệng hỏi: “Cậu canh giữ ở đây cả đêm à.” - giọng của á cực kỳ êm tai, cứ như tiếng suối róc rách vậy.

Mộ Bạch gật gật đầu, không trả lời.

“Vậy cậu nhanh đi nghỉ ngơi đi, gác cả đêm, chắc là mệt lắm.”

Ngồi dưới đất, Mộ Bạch dùng cành cây chọc chọc đồng lửa chưa tắt hẳn, hoàn toàn không hề mở miệng nói chuyện.

Tuy rằng những lời quan tâm từ miệng á có vẻ cực kỳ chân thành nhưng cứ nghĩ tới âm thanh hàng đêm của á, Mộ Bạch lại cảm thấy không được tự nhiên.

Advertisement / Quảng cáo

Hoắc Thuý cho rằng cậu là người hướng nội nên mãi mới không đáp lại lời á, vì thế, á khuyên như: “Cậu điển trai như vậy, hướng nội làm gì. Cười nhiều hơn, nói nhiều hơn sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.”

Đúng lúc này, một gã đàn ông bước xuống từ xe tải.

Nghe được lời Hoắc Thuý nói, ánh mắt Lâm Minh chột tót lại. Sau đó, vờ như không có chuyện gì, gã bước tới cạnh Hoắc Thuý, ôm eo á từ phía sau: “Thuý, sao lại xuống xe rồi? Em vừa nói gì với cậu ta?”

Hoắc Thuý cực kỳ xinh đẹp, hơn nữa thể chất của á rất đặc thù, người nào gặp á chắc chắn sẽ bị á hấp dẫn.

Vài tên đàn ông bọn gã cùng có được Thuý là đủ, bọn gã không muốn xuất hiện thêm ai khác nữa.

“Mình ca ca, anh không cảm thấy cậu ấy cực kỳ điển trai à?” - Hoắc Thuý xoay đầu nói với Lâm Minh - “Chỉ là một cậu bé điển trai như vậy lại không thích nói chuyện. Ngày thường, các anh cũng nên chăm sóc người ta chút, đừng để một cậu bé đang tuổi trưởng thành phải gác cả đêm như vậy.”

Lâm Minh gật đầu mỉm cười, ánh mắt tràn đầy sự cưng chiều. Sau đó, gã bế Hoắc Thuý lên xe, có vẻ, gã không hề thích á ta xuống xe chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329: Xác sống có độc (22)

Trong khoảnh khắc sau khi Lâm Minh đóng cửa xe lại, Mộ Bạch thấy ánh mắt gã nhìn cậu. . . cực kỳ âm u, cực kỳ nguy hiểm! Trực giác nói cho cậu biết, ánh mắt của đối phương không hề mang theo ý tốt!

Mộ Bạch trầm lưu tâm.

*
* *

Đường Hoan cực kỳ vui sướng, vui đến mức muốn bùng lụa. Cô cảm thấy quan hệ giữa mình và boss đã có một bước nhảy vọt!

Đêm đến, Đường Hoan nằm trên sô pha, nhắm mắt lại, tiếp tục vờ như mình là một xác sống có thể ngủ.

Đúng lúc này, hệ thống rác rưởi đột ngột xôn ra, nói với giọng thương cảm, lẫn thêm chút cảm khải: [Haiz. . . Ta cảm thấy cô đúng là một ngôi sao chói!]

Con mơc nó, đêm rồi còn đột ngột xuất hiện, sau đó mắng tôi?

Suýt chút nữa thì Đường Hoan nổ mạnh tại chỗ.

[Vua xác sống người ta rõ ràng một trong những nam chính, chỉ vì gặp cô, dính líu một chút với cô mà tí nữa thì bị cô hại chết.]

Vua xác sống?

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra thiếu niên mà mình đã từng cứu.

“Mẹ nó, liên quan gì tới tôi?”

[Thiếu hiểu biết, đã từng nghe tới hiệu ứng cánh bướm chưa?] - Hệ thống rác rưởi bắt đầu khoe chữ.

Đương nhiên là Đường Hoan đã từng nghe tới. Con bướm vỗ cánh, gây ra phản ứng dây chuyền, dẫn tới hậu quả lớn, không phải à?

[Bởi vì người ta gặp cô, vì cô dạn dỏ người ta không thể tùy tiện phô bày lợi thế của mình, kết quả là người ta còn chưa kịp có hảo cảm với khí vận chi nữ thì đã bị đám đàn ông của à hại rồi.]

Đúng ra thì Mộ Bạch sẽ phô bày đi năng hệ lòi và dị năng hệ mợc của mình, sau đó phát triển quan hệ mờ ám với khí vận chi nữ. Tuy rằng đám đàn ông của à chương mất cậu nhưng sẽ không dám tùy tiện xuống tay với cậu. Đến tận khi gặp gỡ một đàn xác sống, Mộ Bạch liều mạng, bắt chấp tất cả để bảo vệ Hoắc Thuý, lúc đó cậu mới rơi vào đàn xác sống và phải chịu đau đớn cùng cực trong quá trình biến thành vua xác sống. Nói cách khác, nếu mọi chuyện phát triển bình thường thì Mộ Bạch và những tên đàn ông khác của khí vận chi nữ sẽ chương mất nhau nhưng không đến nỗi muốn lấy mạng nhau.

Chỉ là, sau khi bị cây gậy chọc cứt - Đường Hoan quấy rối. . .

Mọi chuyện hoàn toàn lệch khỏi quỹ đạo.

“Dù sao thì cậu ta cũng sẽ trở thành vua xác sống, tìm đường sống từ trong cõi chết, cậu chưa nghe bao giờ à?”

[Nhưng ít nhất thì cậu ta có thể chết muộn hơn một chút nha!]

Advertisement / Quảng cáo

Chao ôi, Mộ Bạch bị Lâm Minh tra tấn, nó là hệ thống mà còn cảm thấy không nhìn nổi.

“Chết muộn hay chết sớm thì cũng đều là chết, không phải sao?” - Xác sống Hoan ngây thơ vô tội hỏi ngược lại.

Hệ thống rác rưởi: [.....]

Mẹ sư khi!

Ấy vậy mà nó hoàn toàn không thể lập tức tìm được từ gì để phản bác lại cô! Chẳng phải chỉ số thống minh của ký chủ rác rưởi đã giảm xuống rồi ư? Vì sao kỹ năng miệng pháo của cô vẫn còn mạnh đến thế?

“Không đúng, chẳng phải cậu chỉ quan tâm đến những chuyện liên quan tới boss phản diện thôi sao, vì có gì tự nhiên để ý tới vua xác sống Mộ Bạch như vậy? Đã thế, những chuyện xảy ra với cậu ta, cậu còn nắm rõ như lòng bàn tay nữa chứ?”

Đường Hoan nhủ nhủ mày, cảm thấy chuyện không đơn giản.

Sau đó, cô dùng bộ não trí tuệ suy nghĩ, cuối cùng, đưa ra một cái kết luận khiến người ta sôi máu.

“Nếu cậu dám nói với tôi là nhằm boss phản diện rồi thì tôi sẽ lập tức cắn chết cậu, biến cậu thành hệ thống xác sống.”

Hệ thống rác rưởi cảm thấy như vừa nghe được chuyện gì đó cực kỳ nực cười, nó phản bác: [Sao ta có thể nhận nhằm boss phản diện chứ, cô cho rằng ta ngu như cô à?]

Bạn đang đọc truyện Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 330: Xác sống có độc (23)

[Bỏn thống có rất nhiều tính năng, để ý tới khí vận chi nữ, tự dành phúc lợi cho mình, xem chút cảnh nóng thì đã sao?] - Hệ thống rác rưởi nói với giọng đúng tình hợp lý.

Đường Hoan: “.....” lập tức bùng nổ!

“Mẹ nó, cậu xem phim heo mà không cho tôi xem cùng?”

[Cô không biết đâu, vóc dáng của khí vận chi nữ cực kỳ đẹp, cực kỳ cân xứng, da trắng như tuyết, chỗ cần lòi thì có thịt, chỗ cần nhỏ thì cực kỳ thon thả.]

[Hơn nữa, ấy ấy vô cùng kích liệt, cực kỳ kích thích, chắc chắn, mùi thịt toả ra bốn phía. . .] - Hệ thống rác rưởi cảm thấy “thương vị” đọng lại thật sự khiến người ta lưu luyến.

Đường Hoan càng thêm tức giận, tranh luận hồi lâu với hệ thống rác rưởi về việc có nên cùng hưởng “phúc lợi” hay không. Một lúc sau, cô mới nhớ ra, hỏi: “Chàng trai được tôi cứu thế nào rồi? Không bị đánh chết chứ?”

[Chưa chết nhưng cũng không khác là bao. Lâm Minh muốn giết cậu ta, cậu ta dùng dị năng hệ lòi và dị năng hệ mợc để chạy trốn, nhưng, tình hình của cậu ta cũng coi như là mất đi một nửa cái mạng.]

Trong mặt thể, người bị trọng thương. . . Sẽ dẫn tới cả đồng xác sống bởi mùi máu tươi, cũng sẽ nhanh chóng bị xác sống cắn chết.

“Cậu ta gia nhập nhóm người đó lâu như vậy rồi mà sao vẫn chưa phát triển mối quan hệ ‘xấu hổ then thừng’ với khí vận chi nữ thế?” - Đường Hoan thắc mắc.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng phải khí vận chi nữ sở hữu ngũ lục đặc thù có thể khiến người ta vừa gặp đã yêu sao?

[Nói thế nào nhỉ, bởi vì cậu ta che giấu việc mình có dị năng cho nên cũng không tỏa sáng trong đội người đó, không thay thế Lâm Minh, trở thành phó đội trưởng, cũng không tiếp xúc trực tiếp với khí vận chi nữ.]

Ngay cả tiếp xúc trực tiếp cũng không nhiều sao có thể sinh ra cảm tình.

[Nếu tiếp xúc với khí vận chi nữ, cậu ta sẽ cảm nhận được trái tim thiện lương, tốt đẹp của ả, sau đó thuận theo lý thuyết yêu ả, rồi nội tâm cậu ta sẽ bắt đầu rối rắm...]

A, người tôi yêu cùng lúc có được vài tên đàn ông! Tôi có nên gia nhập hay không? Tôi có nên chấp nhận hay không?

Cuối cùng, sau một khoảng thời gian rối rắm, bởi vì quá yêu khí vận chi nữ nên chọn nhượng bộ.

Nhưng thực tế là Mộ Mạch còn không có cơ hội tiếp xúc với khí vận chi nữ ấy chứ.

[Hàng đêm, cậu ta chỉ được phép canh giữ bên ngoài xe, nghe tiếng khí vận chi nữ “bạch bạch bạch” với những tên đàn ông của ả. Nếu cậu ta mà yêu Hoắc Thủy, cậu ta sẽ chấp nhận việc này, nhưng khi chưa yêu, cậu ta sẽ chỉ cảm thấy buồn nôn mà thôi.]

Advertisement / Quảng cáo

Nói tóm lại thì đây là vấn đề “trước” và “sau” khi yêu.

Cuối cùng, hệ thống rác rưởi phun ra một câu cực kỳ triết lý: [Cho nên, thời cơ là thứ rất quan trọng trong cuộc đời mỗi người. Không phải người ta không thể chấp nhận, chẳng qua là không đúng lúc nên không thể thỏa hiệp mà thôi.]

“Thống tử, cậu bắt đầu trở nên văn chương hơn, triết lý hơn rồi.” - Đường Hoan nghiêm túc nói.

[Thật không?] - Không ngờ nó lại có thể nghe được lời hay về nó từ miệng ký chủ rác rưởi.

“Đương nhiên là thật, chẳng lẽ tôi lại lừa cậu?” - Đường Hoan càng thêm nghiêm túc - “Hay là vì cậu đã quan sát toàn bộ quá trình khí vận chi nữ ấy nên linh hồn cậu đã thăng hoa? Cậu xem, chúng ta thần thiết như vậy, chẳng lẽ cậu không định giúp linh hồn tôi cũng thăng hoa một chút ư?”

[.....]

Nó biết ngay mà, mỗi lần ký nữ tâm cơ - ký chủ rác rưởi nói lời hay thì chắc chắn là vì cô có mục đích!

Chuyện về Mộ Bạch cũng không để lại dấu ấn gì nhiều trong lòng Đường Hoan, dù sao thì vận mệnh chủ định cậu phải trở thành vua xác sống, đây là con đường mà cậu ta buộc phải bước qua trong đời mình, không ai có thể can thiệp. May ra thì có khí vận chi nữ thay đổi được việc này chứ loại bìa đỡ đạn như cô, mơ mộng hão huyền làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 331: Xác sống có độc (24)

Từ sau lần gặp phải nhóm người sống kia, Đường Hoan trở thành linh vật đáng yêu của đội Lăng Trầm. Tuy rằng cô xấu vô cùng vô tận, nhưng, người anh em ả, cậu đã nghe tới “tương phản mãnh[1]” bao giờ chưa?

[1] tương phản mãnh(反差萌): ngôn ngữ mạng Trung Quốc, dùng để chỉ một người/vật/một cái gì đó có “thuộc tính/tính chất” trái ngược hoàn toàn với vẻ ngoài, hoặc chỉ một người/vật/cái gì đó có hàng loạt các tính chất trái ngược nhau, tạo nên sự đáng yêu.

Nữ xác sống vừa xấu vừa bạo lực này mỗi lần nghe thấy Lăng Trầm gọi “Hoan Hoan” là sẽ lập tức phe phẩy cái đuôi vô hình, chạy về phía Lăng Trầm.

Rõ ràng là một xác sống nhưng cô diệt xác sống còn “hiền” hơn so với bất cứ ai.

Như vậy, chẳng cần nói cũng biết đội bọn họ thoải mái đến nhường nào rồi.

Chi là, một đám đàn ông được một người phụ nữ... emm... một nữ xác sống bảo vệ, họ vẫn cảm thấy hơi xấu hổ. Vậy nên, mỗi lần thu thập vật tư, bọn họ đều sẽ vào siêu thị tìm kẹo mút, sau đó tới cửa hàng quần áo kiểm váy hoa cho cô.

Gu thẩm mỹ của thẳng nam, có đôi khi khá là... nhưng không sao, đối với nữ xác sống đã hoàn toàn đánh mất thẩm mỹ thì chi cần là váy, cô đều cảm thấy đẹp.

Cứ thế, tám người đàn ông và một nữ xác sống bắt đầu sống những ngày tháng giết xác sống vui vẻ, nói đúng hơn là Đường Hoan đơn phương đánh toi bởi những xác sống khác.

Trước nay, hệ thống rác rưởi chưa từng làm việc gì tốt, nhưng lần này, chẳng rõ vì sao mà nó lại thường xuyên thăng cấp cho cô. Hiện tại, so với hầu hết xác sống, Đường Hoan cao hơn hai cấp, nghiền áp toàn bộ bọn chúng, bọn chúng hoàn toàn không thể khiến cô sinh ra một chút áp lực nào.

[Hoan Hoan thân ái, có một bí mật, cô muốn biết không?] - Hệ thống đột ngột xuất hiện, nói với vẻ đầy giáo hoạt[2].

Đường Hoan: “Không muốn biết nha.”

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống vốn đã chuẩn bị sẵn sàng để nói rồi, ai ngờ cô lại đáp một câu như vậy, lập tức, những gì nó định nói đều nghẹn thành cục trong họng.

Không được, nó phải cừ báo, ký chủ rác rưởi không thêm đi theo kịch bản!

[2]賊心兮(tặc hễ hễ): ngôn ngữ mạng, chi thái độ gian xảo, gian trá, trí trá, giáo hoạt,... có cảm giác rất “đầu trộm đuôi cướp”, “phùng lừa bịp”....

[Nếu cô không biết việc này thì chắc chắn cô sẽ hối hận đó.] - Có chút bực bội nhưng hệ thống vẫn dụ dỗ.

Cô không muốn biết, tôi càng muốn cho cô biết. Cô mà muốn biết thì tôi sẽ không thêm hé miệng. Đại khái, tư duy của hệ thống rác rưởi là vậy.

“Được rồi, vậy cậu nói đi.” - Miệng nhai răng rắc kẹo mút, Đường Hoan tùy tiện thay đổi ý định.

[Trong óc xác sống đã bắt đầu xuất hiện tình hạch. Từ giờ trở đi, mỗi khi giết xác sống, cô đừng quên đào tình hạch trong não bọn chúng ra. Xác sống cấp càng cao thì tình hạch càng có ích.]

[Ta khuyên cô, tốt hơn hết là cô nên ăn luôn tình hạch ấy đi.]

Đường Hoan hỏi lại: “Tại sao?”

[.....]

Hỏi thừa, tất nhiên là vì hấp thu năng lượng từ tinh hạch của xác sống khác có thể giúp cô thăng cấp rồi!

[Bởi vì tinh hạch ngon hơn kẹo mút nha! Đã vậy, ăn xong còn có thể thăng cấp, có thể trở nên “trâu bò” hơn nữa chứ!]

Hệ thống rác rưởi quyết định đưa lý do ăn ngon lên trước là vì...

Quả nhiên, cấp mất cả chết của Đường Hoan lập tức trở nên sáng láng, hoàn toàn khác với bình thường.

“Không đúng, cậu có lòng tốt như vậy từ bao giờ?” - Nhân này, Đường Hoan cảm thấy sự việc không đơn giản.

Hệ thống rác rưởi cũng chẳng phải một hàng tốt đẹp gì, vì sao đột nhiên lại trở nên tốt bụng?

[Hỏi thừa, đương nhiên là vì ta mong cô càng ngày càng “trâu bò” để bảo vệ boss phản diện nha, mạnh hơn thì cô cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ một cách thuận lợi hơn nha!]

[Chúng ta quen biết lâu như vậy rồi mà trong lòng cô, ta lại là một hệ thống xấu xa ư? Đau lòng thay, đau đớn thay, ta hoàn toàn bị tổn thương rồi.] - Hệ thống rác rưởi bắt đầu “bị” diễn tình[2] nhập, nó nói với giọng điệu cực kỳ bi thương.

Đường Hoan hoàn toàn không hề dao động. Hệ thống tức đến mức rớt mạng.

[1]diễn tình (戏精): 1 - dùng để chỉ những người có khả năng diễn xuất, có tài diễn xuất; 2 - chỉ những người thích diễn, giả tạo,....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 332: Xác sống có độc (25)

Đội của Lăng Trầm lên đường tới thủ đô đã được nhiều ngày. Trước mặt thể, kể cả có tự lái xe tới thủ đô thì cũng lắm mất hai ngày là tới nơi, nhưng, sau khi mặt thể buông xuống, tốc độ di chuyển chỉ có thể sánh với tốc độ rùa bò. Dù sao thì mỗi khi tới một thành thị nào đó, đội đều phải xuống thủ thập vật tư và xăng xe, lại còn phải căng chặt thân kinh, chọn lựa thời cơ để tránh xung đột chính diện với xác sống nữa.

Mặc dù có nữ xác sống bạo lực - Đường Hoan nhưng cũng không thể vì không sợ hãi mà nhàn nhã, bình thản được, nói cho cùng thì người Đường Hoan bảo vệ cũng chỉ có Lăng Trầm, chưa chắc cô đã có thể kịp lúc để ý tới những người còn lại.

Hơn nữa, càng đi thì nguy hiểm càng nhiều, biến cố cũng theo đó mà tăng lên. Nói ngắn gọn thì mọi việc càng ngày càng trở nên gian nan,

Sau một thời gian di chuyển, cuối cùng thì bọn họ cũng sắp tới thủ đô. Trước khi tới thủ đô còn phải đi qua một căn cứ nhỏ. Muốn mượn đường của căn cứ này để tới thủ đô, thân phận của Đường Hoan... là một vấn đề khá phiền toái.

Mỗi căn cứ đều bố trí trạm kiểm soát để kiểm tra xem có người nhiễm virus xác sống trà trộn vào hay không. Đừng nói đến chuyện Đường Hoan không nhiễm virus, cô hoàn toàn là một xác sống!

Việc này thật khiến người ta phải đau đầu.

Chính vì vậy, trước khi tiến vào căn cứ nhỏ kia, đội bọn họ chỉ có thể tạm nghỉ tại một thôn xóm nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi biết trong nào xác sống có tinh hạch, Đường Hoan vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn kiểm chứng. Nhưng, liên tiếp ba ngày dừng chân ở xóm nhỏ, tạm thời không bị xác sống quấy rầy cho nên cô cũng chưa thể kiểm chứng được.

Chính vì vậy, Thẩm Lương Chi phát hiện...

Vài ngày qua, nữ xác sống xấu xí thoát nhìn có vẻ uể oải, ỉu xiu, cứ như đang tự hỏi vấn đề gì đó, cô thường vờn tay sờ sờ đầu, thỉnh thoảng có dùng “móng vuốt” gõ gõ đầu mình. Chẳng lẽ, tính bạo lực đã ăn sâu vào máu nữ xác sống này rồi, mà vài ngày nay không hề có xác sống cho cô đánh đập nên cô định tự gõ gõ đầu mình?

Nghĩ vậy, Thẩm Lương Chi không khỏi rung mình.

Sự thật thì tên đầu bị Thẩm Lương Chi này nghĩ thế cũng không sai.

Đường Hoan đúng là đã định làm vậy. Dù sao thì cô cũng là xác sống, có lẽ đã sớm chết, nếu cô tự đập thủng một lỗ trên đầu mình để nhìn xem có tinh hạch hay không... Chắc là, cũng không có vấn đề gì to tát đâu ha?

[.....]

Advertisement / Quảng cáo

Quả nhiên không người bình thường nào có thể hiểu nổi mạch não của ký chủ rác rưởi.

Ba ngày dừng chân ở nơi này, Lăng Trầm vẫn luôn nhốt mình trong phòng để làm thí nghiệm. Điều kiện hiện tại cực kỳ hạn chế, thiếu thốn thiết bị và được phẩm nên chẳng ai biết anh đang làm gì.

Nhưng không sao, xác sống Hoan tin rằng: sau khi Lăng Trầm ra khỏi phòng, tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải quyết một cách dễ dàng!

Lăng Trầm ở lý trong phòng không ra, Đường Hoan cũng không thể tìm anh kiểm điểm tồn tại[1], mà lúc này, lòng hiếu kỳ của cô vẫn luôn ngo ngoe, rục rịch, cho nên, cuối cùng thì cô vẫn không nhịn được, trộm trốn ra ngoài...

Cô muốn đập thủng đầu xác sống để nhìn xem bên trong có tinh hạch hay không, nếu có thì tinh hạch nằm ở đâu, sao lại mọc ra được.

Cực khổ giật rời phoi vảy hoa cho Đường Hoan xong xuôi, Thẩm Lương Chi phát hiện, không thấy nữ xác sống xấu xí kia đâu...

[1]xoát(剝): ngôn ngữ mạng Trung Quốc. Ở tùy trường hợp mà từ này có thể dịch nghĩa khác nhau. Trong game, “xoát phó bản” có thể hiểu là “chạy phó bản”, “xoát kinh nghiệm” có thể hiểu là “kiếm exp”,..... tương tự, ở đây, tác giả dùng “xoát tồn tại”, có thể hiểu là “kiểm điểm tồn tại”, Đường Hoam muốn “ôm đù” boss phản diện nên cô thường bám lấy bos để “xoát tồn tại”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 333: Xác sống có độc (26)

Lại một lần nữa, Đường Hoan cảm thấy cực kỳ hưng phấn, hưng phấn đến mức muốn tung bay.

Gặp hai cái xác sống đi lang thang, cô vui vui về đập thủng đầu “người ta”, trong não một cái xác sống thật sự có tinh hạch! Chỉ là, viên tinh hạch này cũng không đẹp, nó màu xám xịt, vừa nhìn đã biết là đầy tạp chất, chắc vì cấp bậc của cái xác sống không cao.

Đường Hoan thử bỏ tinh hạch vào miệng, sau đó nhai răng rắc.

Ừ, ăn ngon!

Vì thế, cô quyết định đi xa hơn một chút để tìm xem còn xác sống hay không, dù sao thì viên tinh hạch duy nhất cũng đã bị cô ăn, cô muốn tìm vài cái xác sống khác rồi mang tinh hạch về cho Lăng Trầm.

Cùng lúc đó.

Một vị khách không mời chạy đến nơi đội Lăng Trầm dừng chân...

Là phụ nữ, hơn nữa, còn là một người phụ nữ cực kỳ yếu đuối, xinh đẹp.

À mặc váy trắng, lúc này, chiếc váy của á đã trở nên dơ dáy, bẩn thỉu, loang lổ vết máu và bùn.

Advertisement / Quảng cáo

Thoạt nhìn, trông á có vẻ cực kỳ đau khổ, vẻ ngoài mỏng manh lộ ra sự quật cường, khiến người ta bất giác cảm thấy á là một người phụ nữ đã trải qua những chuyện bi thương nhưng vẫn giữ được lòng kiên cường.

Khi vừa tới, á vẫn luôn run rẩy. Thẩm Lương Chi lấy cho á một cốc nước ấm. Nắm cốc nước, cảm nhận được sự ấm áp, sắc mặt của á mới bớt khó coi hơn.

Người phụ nữ này đúng là số khổ... á và bạn trai bị đàn xác sống tấn công, cuối cùng, bạn trai á và đội của á chọn đồng quy vu tận với xác sống để á toàn thân rút lui. Trong mặt thế, sự tàn bạo của con người bị kích phát đến mức cao nhất, vậy mà người phụ nữ nhu nhược này lại có thể khiến đội của á hy sinh vì á... Xem ra cả á và đội của á đều là những người cực kỳ thiện lương.

Thẩm Lương Chi thăm cảm khái.

Sau khi nhốt mình suốt ba ngày, cuối cùng thì Lăng Trầm cũng ra khỏi phòng.

Mở cửa phòng, phát hiện phòng khách thừa ra một á đàn bà mà Đường Hoan lại không thấy đâu, Lăng Trầm hỏi Thẩm Lương Chi “Lăng Thần Hoan đâu?”

Lúc này, Thẩm Lương Chi đang cẩn thận từng câu từng chữ, nói chuyện với á đàn bà, giọng điệu của y vô thức mang theo theo sự che chở. Nghe thấy Lăng Trầm hỏi, y vỗ mạnh xuống đùi: “Tôi cũng không biết. Mấy ngày nay cậu vẫn luôn ở trong phòng, không để ý tới cô ấy, trông cô ấy có vẻ cực kỳ nhảm chán, chắc là hôm nay ra ngoài chơi rồi.”

Lăng Trầm nhàu mày, không nói gì, nhưng hiển nhiên là anh có chút không vui, thời buổi này, xác sống hoành hành khắp nơi mà còn dám ra ngoài chơi?

Advertisement / Quảng cáo

“Cô ta là ai?” - Lăng Trầm chỉ vào á đàn bà “thừa ra” trong phòng khách.

Xem ra á ta có một chút thuộc tính của một nhan cầu. Khi Lăng Trầm - người có khuôn mặt trắng nõn như ngọc xuất hiện, ánh mắt á không tự chủ được mà dừng lại trên người anh, ngay cả sự bi thương trên người á cũng “chẳng may” tạm dừng trong giây lát.

Dáng vẻ như từng bách, khí chất tựa lan.

Khí chất của anh, khí tràng của anh khiến á bất giác bị thu hút.

Thế nhưng, rất nhanh sau đó, á nhớ tới những gã đàn ông cầm chân xác sống vì tranh thủ thời gian cho á rồi đi...

À xấu hổ, cúi đầu.

Bọn họ hy sinh bản thân vì á, đặc biệt là Lâm Minh, sao á có thể nhìn ngắm người đàn ông khác vào lúc này được!

“Là thành viên của một nhóm người khác. Đội của cô ấy bị xác sống tấn công, chỉ còn mình cô ấy là sống sót, chạy tới nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 334: Xác sống có độc (27)

Số Đường Hoan không tồi, vui vui về về cầm một túi tinh hạch, cô cảm thấy vận may của mình bùng nổ rồi!

Cô gặp phải một làn sóng xác sống, tất cả bọn chúng đều bị cô gỡ vỡ sọ. Kết quả, trong não đại đa số xác sống đều có tinh hạch, đúng là vớ được mùa.

Sau khi gom được một túi tinh hạch, Đường Hoan trở về. Cô vừa bước qua cánh cửa, hệ thống rác rưởi “tinh tinh” thông báo online.

[Chúc mừng cô thành công gặp mặt khí vận chi nữ!]

Đường Hoan không chút phòng bị, vấp chân vào thềm cửa, ngã rầm xuống đất, cái mũi cũng lệch ra đến nơi, may mà cô không cảm nhận được sự đau đớn nữa.

“Gi?” - Đường Hoan dằn mặt.

[Khí vận chi nữ nha!]

[Hiện tại cô ta đang ở trong phòng á!]

Advertisement / Quảng cáo

[Thế nào? Vui về không? Bất ngờ không? Ngạc nhiên không? Tuyệt vọng không?]

Hệ thống rác rưởi tung lên một lúc bốn phát bạo kích về phía Đường Hoan.

Đường Hoan: tức đến mức gần như là bùng nổ, tức đến mức biến hình, tức đến mức muốn bùng cháy!

“Không phải nữ chính đang ở cùng đám đàn ông của cô ta, vận động đưa đẩy á? Vì sao cô ta lại đột ngột xuất hiện ở đây?” - tự nhiên Đường Hoan muốn nằm ngay đơ trên nền đất, không động đậy nữa luôn.

[Đây là số trời đã định nha! Nếu khí vận chi nữ ngày nào cũng chỉ cùng một đám đàn ông abcdxyz thì sao cô ta có thể gặp gỡ các nam chính khác, mở rộng hậu cung được.] - Hệ thống rác rưởi nói với giọng điệu “đây là chuyện đương nhiên”.

Có lý, Đường Hoan hoàn toàn không thể phản bác.

[Vấn đề này thuộc phạm trù số mệnh, quang hoàn của khí vận chi nữ, cô ao ước không nói.]

Advertisement / Quảng cáo

Kỷ chủ rác rưởi của ta, mặc dù đau lòng vì cô nhưng ta vẫn không thể nhìn được mà cười trên nỗi đau của cô, ha ha ha ha ha,

Sự việc là như thế này: Sau khi Lâm Minh xuống tay tàn nhẫn với Mộ Bạch, không biết là do quả báo tới hay sao mà nhóm người bọn họ cũng phải chiến một trận lớn với xác sống. Tuy rằng nhóm người bọn họ cũng có dị năng giả nhưng tốc độ thăng cấp của dị năng giả kém xa tốc độ thăng cấp của xác sống. Đối mặt với xác sống cấp bốn cực kỳ hiểm thấy, vài gã dị năng giả gần như là không có năng lực đánh trả cho nên mọi chuyện xảy ra tiếp theo cực kỳ trôi chảy, Lâm Minh chết trong tay xác sống, những gã đàn ông còn lại vẫn liều mạng bảo vệ Hoắc Thủy nhưng vì xác sống quá mạnh cho nên hết người này đến người khác thay nhau xung phong đi kéo chân xác sống để tranh thủ thời gian cho những người còn lại.

Hành động này chẳng khác nào châu chấu đá xe, tự đi vào đường chết!

Mọi chuyện thành ra như vậy, Đường Hoan cũng không tránh khỏi trách nhiệm.

Nhóm của khí vận chỉ nữ phải chiến một trận lớn với xác sống cấp bốn là việc đã được định sẵn. Vốn dĩ phải là Mộ Bạch dùng dị năng hệ Lôi và dị năng hệ mộc, một mình ngăn cản xác sống cấp bốn thay Hoắc Thủy cùng đám đàn ông của à, và cũng vì chuyện này, Mộ Bạch bị tách khỏi Hoắc Thủy một thời gian. Chờ lần thứ hai xuất hiện, cậu sẽ biến thành vua xác sống danh tiếng hiển hách.

Kết quả vì Đường Hoan “vỗ cánh bướm” mà tất cả mọi chuyện đều thay đổi.

Thanh mai trúc mã của Hoắc Thủy, đối tượng, đội phó nhóm của à, tất cả đều chết sạch.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 335: Xác sống có độc (28)

Nói cách khác, vì Đường Hoan, toàn bộ thành viên trong hậu cung của Hoắc Thủy đều ngầm sạch.

Biết được tin này, Đường Hoan cực kỳ “thất đức” mà cười trên nỗi đau của người khác, sau đó vui vẻ bỏ chạy.

Cầm cốc nước trong tay, Hoắc Thủy cúi đầu nhìn một ngụm nhỏ, chờ khi ngừng đầu... à thét lên một tiếng “A ——” đầy kinh hãi. Nhìn đáng vẻ thì xem ra à cực kỳ hoảng sợ, dù sao thì à cũng vừa bị xác sống dọa mất mặt, giờ ngừng đầu lại thấy một nữ xác sống bước vào, đã vậy, Đường Hoan còn cực kỳ xấu tính, thấy à kêu la sợ sệt, cô cố ý bồi thêm một cái mặt quỷ.

Mặt mũi xác sống vốn đã khủng bố, Đường Hoan còn bày ra biểu cảm vận vẹo như vậy, gần như là trong nháy mắt, phòng tuyến tâm lý của Hoắc Thủy bị sụp đổ.

“A, xác sống! Có xác sống!” - Hoắc Thủy sợ tới mức run bần bật, kêu la ầm lên.

Đường Hoan cực kỳ vui vẻ, cô hòng phát ra những tiếng khô khè. Không có lấy một chút băn khoăn nào, cô tiếp tục dọa người.

Thẩm Lương Chi cảm thấy thật bất đắc dĩ. Cuối cùng thì y cũng hiểu vì sao Lăng Trầm không thích mang phụ nữ đi cùng rồi, bởi vì họ thật sự có chút ồm ồm.

Phụ nữ xinh đẹp nhu nhược thật đấy, nhưng nếu họ không ngừng làm ồn bên tai đằng ấy thì đằng ấy cũng sẽ bắt giặc sinh ra ý nghĩ muốn tránh xa mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Cuối cùng, vì quá kinh hãi, Hoắc Thủy té xỉu tại chỗ.

Thẩm Lương Chi “.....”

Đường Hoan lập tức cười toét miệng trên nỗi khổ của người khác, khuôn mặt xấu xí trông cực kỳ đắc ý.

“Cô còn cười nữa à!” - Thẩm Lương Chi xù lông nói.

Kết quả, nữ xác sống xấu xí liếc xéo y một cái, sau đó nhảy chân sáo đi tìm Lăng Trầm.

Cửa phòng Lăng Trầm được mở ra, điều này đồng nghĩa với việc anh đã nghiên cứu xong, Đường Hoan cực kỳ cao hứng. Vì thế, cô xách túi, nhảy tới trước mặt Lăng Trầm, sau đó mở túi ra, khoe đồng tính hạch bên trong. Lúc này, cô chẳng khác nào một con thú cưng nhỏ đang muốn được khen ngợi.

Trước mặt Lăng Trầm, Đường Hoan lấy một viên tinh hạch bỏ vào miệng nhai, sau đó, cô lại lấy ra một viên khác và đặt vào tay Lăng Trầm.

Advertisement / Quảng cáo

Lăng Trầm nhanh chóng cảm nhận được bên trong viên tinh thể có vẻ ngoài tầm thường này ẩn chứa năng lượng, hơn nữa, nguồn năng lượng ấy còn dung hợp với dị năng của anh. Nếu như anh đoán không sai thì hấp thu năng lượng từ viên tinh thể này có thể tăng cường dị năng.

“Thứ này từ đâu ra?” - Lăng Trầm hỏi.

Đường Hoan chỉ chỉ rồi chọc chọc đầu mình, sau đó, cô diễn lại hành động đập nát sọ.

Đối mặt với ngôn ngữ của người cầm đũa theo kiểu thô bạo, gần xanh trên trán Lăng Trầm giật giật. Nếu anh đoán không sai, ý của Đường Hoan là cô đã gõ vỡ đầu xác sống, sau đó lấy ra những viên tinh thể này.

Ánh mắt Lăng Trầm nhìn Đường Hoan trở nên phức tạp trong một tích tắc.

Trước mặt thế, hai người cũng không coi là thân thiết, nói đúng hơn thì mối quan hệ giữa hai người cực kỳ tệ hại. Là một vị tiểu thư kiểu quý, cô luôn cảm thấy mình ưu việt hơn người, cho rằng bản thân là trung tâm của thế giới, không để những người có địa vị thấp hơn mình vào mắt. Còn anh, tuy trên danh nghĩa là anh trai cô nhưng cũng chỉ là con nuôi của Lăng gia, với cô, anh chỉ là một người hạ đẳng dựa vào Lăng gia để kiếm cơm mà thôi.

Đối với sự chế nhạo của Lăng Thần Hoan, anh không hề quan tâm, cũng chẳng thèm so đo. Trên đời này có nhiều thứ đáng để anh chú tâm vào hơn. Anh cuồng nhiệt với y học, cũng chỉ y học mới đáng để anh dành thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 336: Xác sống có độc (29)

Lăng Trầm cuồng nhiệt với y học, cũng chỉ có y học mới đáng để anh dành thời gian, còn những người khác đều không xứng để anh bỏ ra bất cứ một phút giây nào.

Cho nên, không phải anh không để ý, chẳng qua là vì anh không coi ai ra gì, khinh thường việc chấp nhặt mà thôi.

Anh vốn cho rằng đời này, quan hệ giữa anh và Lăng Thần Hoan vẫn sẽ luôn như vậy mãi, ai ngờ, mặt thế lại tới!

Anh biết, cô vẫn luôn lấy lòng anh từng giây từng phút.

Hon nữa, cô lấy lòng anh mà không hề mang theo bất cứ mục đích nào, tựa như một con thú cưng nhỏ không hiểu sự đời, rung đầu, vẫy đuôi, muốn được chủ nhân chú ý tới vậy.

Mỗi lần đánh xác sống, cô đều cực kỳ cố gắng. Mỗi khi phát hiện ra điều gì, cô đều chạy tới trước mặt anh đầu tiên, muốn được anh khen ngợi. Chỉ cần đút kẹo cho cô hoặc nhẹ nhàng xoa đầu cô là cũng đủ để cô hưng phấn, xoay vòng vòng hồi lâu rồi.

Cảm giác này thật mới mẻ.

Lúc này, Đường Hoan vẫn luôn mở tròn mắt nhìn anh, chờ anh khen ngợi.

Lăng Trầm chỉ có thể quen đường quen nẻo đưa tay lên vỗ vỗ đầu cô: “Làm tốt lắm, Hoan Hoan thật thông minh!”

Advertisement / Quảng cáo

Lập tức, Đường Hoan nhào qua ôm lấy cánh tay anh.

...

Tất cả mọi người đều phát hiện, từ sau khi Hoắc Thủy tới, ngoài theo đuổi Lăng Trầm, ăn kẹo mút và mặc váy, xác sống xấu xí - Đường Hoan có thêm một sở thích mới: Hù dọa Hoắc Thủy.

Hon nữa, Đường Hoan không thêm che giấu, quang minh chính mà đại hù dọa Hoắc Thủy.

Hoắc Thủy cực kỳ nhất gan, mòng manh, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt khủng bố của Đường Hoan thì đều sẽ co rúm lại theo bản năng. Sau đó, Đường Hoan sẽ quay về phía â, làm mặt quỷ với â.

Ngồi quan vận vẹo, nhìn Đường Hoan càng thêm dữ tợn. Cô sẽ dọa cho đến khi Hoắc Thủy run bắn bật, kêu lên đầy sợ hãi mới chịu thôi.

“Tôi phát hiện, Lăng Thần Hoan không hề thay đổi chút nào! Chẳng qua, những hành vi ác liệt của cô ấy dành cho cậu lúc trước đều đã được chuyển sang người khác mà thôi.” - Thẩm Lương Chi cảm khái.

Ban đầu, Thẩm Lương Chi còn cảm thấy người phụ nữ đột ngột xuất hiện này thật mòng manh, đáng thương, khiến lòng y bất giác sinh ra ý nghĩ muốn được che chở â, nhưng, mỗi lần Đường Hoan dọa â, â đều sẽ sợ hãi thét lên, thật sự quá ồn ào!

Có thể trở thành “bạn gay tốt” của Lăng Trầm thì chắc chắn cũng sẽ có vài phần tương tự anh. Nhìn về ngoài, Thẩm Lương Chi là một tên đầu bù, nhưng, khi đối mặt với những cô gái động một tí là khóc lóc, thật sự y không thể sinh ra lấy một chút cảm giác thương hoa tiếc ngọc nào, bởi vì y rất lười, lười dỏ dành người khác.

Advertisement / Quảng cáo

- Bàn luận luận về cách luyện thành một con cầu độc thân vạn năm -

Bảo Thẩm Lương Chi đi dỗ dành những cô gái khóc lóc ý ôi đó, y thà ngồi ngắm khuôn mặt xác sống xấu thậm tệ của Lăng Thần Hoan còn hơn.

“Haiz, Lăng Thần Hoan cũng thật đáng thương. Trước kia là một cô gái yêu cái đẹp như vậy, giờ lại bị biến thành đáng và này, khó trách cô ấy sẽ ghen ghét với Hoắc Thủy, lúc nào cũng phải dọa người ta. Có thể hiểu được, có thể hiểu được...” - Thẩm Lương Chi lại nhai một mình.

Không hề phòng bị, y còn chưa kịp nói hết câu thì đã bị Đường Hoan xách cổ áo, ném sang một bên.

Một tên đàn ông to xác mà cả ngày cứ thích đứng cạnh Lăng Trầm là sao? Định đoạt boss phản diện với cô ư? Không nhìn lại xem giới tính của mình là gì!

Xác sống Hoan quen đường quen nẻo ôm lấy tay Lăng Trầm, cô còn cọ cọ tay anh, như thể làm nũng vậy.

Chắc chắn. Thẩm Lương không nỡ nhìn thẳng, quay đầu sang phía khác.

Quả là hiện trường của một vụ tai nạn xe cộ kinh dị!

Đường Hoan cảm thấy thật kỳ quái. Không phải quanh boss phản diện và khí vận chi nữ có từ trường đặc biệt khiến hai người bị thu hút bởi đối phương ư? Vì sao tới giờ vẫn chưa thấy Lăng Trầm chú ý gì đến Hoắc Thủy?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 337: Xác sống có độc (30)

Lăng Trầm hoàn toàn coi Hoắc Thủy thành người vô hình, hai người gần như là không hề có gì dính dáng tới nhau. Hon nữa, ngay từ đầu, Lăng Trầm còn tuyên bố: Chờ sau khi tiến vào căn cứ, Hoắc Thủy sẽ ở lại trong căn cứ, nếu â còn muốn tới nơi nào thì tự tìm một nhóm người khác mà lên đường cùng nhau. Đội bọn họ sẽ không chịu trách nhiệm về hành trình tiếp theo của â.

Sau khi nghe anh nói vậy, Hoắc Thủy còn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, không hiểu lý do là gì.

Lăng Trầm chỉ nhàn nhạt đáp: “Đội bọn tôi không cần những người phụ nữ vướng tay vướng chân.”

Lý do này thật mạnh mẽ, khiến người ta chẳng thể phản bác nổi.

Hoắc Thủy chỉ vào Đường Hoan, đôi mắt tựa hoa lê dính mưa[1], yếu đuối hỏi: “Vậy cô ấy thì sao?”

Lăng Trầm bình tĩnh trả lời: “Thứ nhất, con bé không thể coi là phụ nữ. Thứ hai, con bé cũng không hề gây cản trở.”

Đối với lời nhận xét của Lăng Trầm, Đường Hoan vô cùng rối rắm, đầu dính nhão thành một đồng hồ dán. Cô thật sự không phân biệt được lời đánh giá này của anh là khen hay mắng cô nữa.

[1]梨花带雨 (hoa lê đái vũ): cụm từ này ban đầu dùng để miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi, sau này được dùng để chỉ dáng vẻ xinh đẹp, mềm yếu, kiều diễm của người phụ nữ.

Lăng Trầm không có bất kỳ tâm tư gì với khi vận chi nữ, Đường Hoan cảm thấy lòng mình được an ủi nhưng cô cũng không hề buông lỏng cảnh giác, cô rất rõ vận khí của mình chưa bao giờ “ra gi” cả.

Ai biết về sau có gặp được chuyện gì máu chó hơn không cơ chứ.

Advertisement / Quảng cáo

Sau vài ngày ở lại xóm nhỏ, đội Lăng Trầm quyết định sẽ tiến vào căn cứ.

“Nếu lúc vào bị hỏi thì cũng không được thể hiện ra bất cứ hành động gì khác thường, phải giả vờ mình là một xác sống, hiểu không?” - Còng tay Đường Hoan lại, Lăng Trầm dặn dò.

Thẩm Lương Chi không nhịn được, giật giật khóe miệng, chứng cường chế của y tái phát: “Cô ấy không cần giả vờ mình là xác sống, vốn dĩ cô ấy đã là xác sống.”

“Nói đúng hơn phải là: giả vờ mình là một xác sống không có ý thức.”

Nhìn Thẩm Lương Chi đầy đe dọa, Đường Hoan vươn móng tay đã được cắt gọt về phía y.

Đồ làm nhảm, xàm[1] nhiều như vậy làm gì?

[1]瞎 bb: ngôn ngữ mạng Trung Quốc, có nghĩa là nói nhiều, nói nhảm, nói linh tinh,... tương đương với từ “xàm” bên mình.

“Còn nữa, đến lúc ấy, bất kể là xảy ra chuyện gì cũng tuyệt đối không được động thủ, hiểu chưa?”

Cái hiểu cái không, Đường Hoan gật gù đầu.

Advertisement / Quảng cáo

Ngay sau đó, Lăng Trầm quay sang nói với Hoắc Thủy: “Tiểu thư Hoắc, tôi không hy vọng cô nói ra tình trạng thật của em gái tôi, nếu cô tiết lộ điều gì thì tự gánh lấy hậu quả.”

Hoắc Thủy gạt mình vì đôi mắt lạnh lùng của Lăng Trầm. Ặ vẫn luôn cho rằng người đàn ông này là một người ôn hòa, ưu nhã, có chút xa cách, lạnh nhạt, ả đầu ngờ anh cũng sẽ để lộ ra ánh mặt lạnh lẽo đến tận xương như vậy.

Sau khi phản ứng lại, Hoắc Thủy vội vàng gật gù đầu: “Yên tâm, tôi đảm bảo sẽ không nói gì.”

Tuyệt kỹ của nữ chính ôn nhu: cho dù người khác đối xử tệ với à thế nào thì à cũng có thể dùng sự dịu dàng xóa đi không khí gượng gạo.

.....

Khi tới căn cứ, không ngoài dự đoán, đội của Lăng Trầm cũng phải tiến hành kiểm tra và trả lời những nghi vấn.

Đương nhiên Lăng Trầm sẽ không để người khác kiểm tra, nếu bị đám người tăng chốt của căn cứ kiểm tra thì chắc chắn sẽ chẳng có cơ hội tiến vào căn cứ.

Thẩm Lương Chi nhảy xuống xe, nói với người làm công tác kiểm tra: “Đội chúng tôi có tám dị năng giả, mời người đứng đầu của các người tới đây đàm luận, chúng tôi có chuyện muốn thương lượng.”

Trong mặt thể, dị năng giả chẳng khác nào chúa cứu thế. Mỗi một căn cứ đều cần dị năng giả bảo đảm an toàn và vật tư. Căn cứ nào có nhiều dị năng giả thì sau này sẽ càng dễ phát triển. Đội người này có những tám dị năng giả, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người, nếu toàn bộ bọn họ đều phục vụ căn cứ thì quả là một chuyện lớn!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 338: Xác sống có độc (31)

Vì thế, sau khi được báo cáo, người đứng đầu căn cứ vội vàng ra tiếp. Dù sao thì nơi này cũng chỉ là một căn cứ nhỏ mà thôi, nếu có được tám dị năng giả thì chẳng khác nào bánh từ trên trời rơi xuống!

Người đứng đầu căn cứ tên là Ưông Dương. Ban đầu, hắn cũng chỉ là một đội trưởng của một đội người sống sót. Sau khi đi qua thành phố này, phát hiện bên trong thành phố có rất nhiều vật tư, hơn nữa, người sống cũng rất nhiều, hắn mới quả quyết dừng trại đóng quân tại đây, thành lập một căn cứ nhỏ.

Ưông Dương cũng có thể coi là trai dõ. Nhìn thấy Thẩm Lương Chi, hắn lập tức thăm đánh giá người trẻ tuổi trước mắt.

Nhìn da thịt mịn màng, hắn là trước nay chưa từng ăn khổ. Từ trên xuống dưới sạch sẽ, nhẹ nhàng, khoan khoái, cho nên mặc dù là trong mặt thể, cuộc sống của y cũng khá ổn. Nếu không có chút bản lĩnh thì chẳng có chuyện mặt thể tồn tại lâu như vậy rồi mà vẫn gọn gàng ngăn nắp.

“Lên xe nói chuyện.” - Lời ít ý nhiều, Thẩm Lương Chi nói.

Sau khi lên xe, Ưông Dương mới phát hiện trên xe có một người đàn ông trẻ tuổi còn nhỏ hơn so với thẩm Lương Chi, thông dong trắn định, biểu cảm nhân nhậ, ngồi bên cạnh là...

Người?

Advertisement / Quảng cáo

Không đúng, là xác sống!

Ưông Dương lập tức biến sắc.

Trong một tích tắc, thậm chí hắn còn cho rằng đối phương mơ tưởng căn cứ nên mới dụ hắn lên xe để giết người diệt khẩu, nhưng, rất nhanh sau đó, hắn tự đánh nát ý nghĩ nực cười này, bởi vì người đàn ông trẻ tuổi trên xe thật sự quá bình tĩnh, nếu muốn ra tay với hắn thì sẽ chẳng thể hiện ra sự ưu nhã, nang theo chút lười biếng như vậy. Hơn nữa, với khi trăng này, đối phương tuyệt không phải người tầm thường, chắc chắn sẽ chẳng để mất một cái căn cứ như căn cứ của hắn.

Cạnh anh là một nữ xác sống bị còng tay, đôi mắt lơ đã, không chút ánh sáng. Cô cực kỳ yên tĩnh, cứ như một con thú cưng nhỏ được nuôi dưỡng vậy.

“Thủ lĩnh Ưông, mời anh ra đây là vì đội chúng tôi ngoài dị năng giả thì còn cần phải mang vào căn cứ một xác sống.”

Không chút do dự, Ưông Dương lắc đầu.

“Không được, không thể mang xác sống vào căn cứ! Chẳng may xác sống cắn người, toàn bộ căn cứ sẽ thành địa ngục.”

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu tôi có thể khiến nữ xác sống này không cắn người thì sao?”

“Làm gì có chuyện xác sống không cắn người cơ chứ?” - Ưông Dương cương quyết phản bác.

“Thủ lĩnh Ưông nói quả dứt khoát rồi, chẳng lẽ anh cho rằng mặt thể vẫn cứ kéo dài như vậy mãi ư?” - Lăng Trầm nhân nhậ nói - “Tôi đem nữ xác sống này theo bởi vì đây là thứ để tôi làm thí nghiệm, tôi là học sinh của giáo sư Mạc. Lúc này, giáo sư Mạc đang ở thủ đô nghiên cứu xác sống, tôi cũng đang nghiên cứu, hiện tại đã nghiên cứu ra được phần nào, tôi chỉ mượn đường tới thủ đô mà thôi.”

Giáo sư Mạc!

Thời đại hiện nay, y học cực kỳ phát triển. Có thể nói giáo sư Mạc là người đi đầu trong giới y học. Cả nước không ai không biết giáo sư Mạc bởi vì nhiều năm qua, ông là người duy nhất trong nước đạt được giải thưởng lớn về y học quốc tế! Hơn nữa, ở nước ngoài, trình độ y học của giáo sư Mạc cũng được người ta tôn sùng.

Từ khi mặt thể bùng nổ, gần như toàn bộ các căn cứ lớn đều kiêng chân chờ mong giáo sư Mạc sớm nghiên cứu ra thuốc khắc chế virus xác

Người trẻ tuổi trước mắt tự xưng là học trò của giáo sư mạc, Ưông Dương có hơi nghi ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 339: Xác sống có độc (32)

Người trẻ tuổi trước mắt tự xưng là học trò của giáo sư mặc, Uông Dương có hơi nghi ngờ...

Không chút lưỡng cố, Lăng Trầm hỏi ngược lại: “Nếu tôi chưa nghiên cứu ra được gì thì anh cho rằng vì sao nữ xác sống này lại ngoan ngoãn như vậy?”

Vì anh là boss phản diện!

Giả vờ mình là một xác sống không có ý thức, Đường Hoan thầm phản bác.

Kết quả, đội của Lăng Trầm cực kỳ thuận lợi tiến vào căn cứ, hơn nữa, Uông Dương còn đặc biệt phân cho đội một tòa biệt thự tách biệt với đám đông để đội tạm thời nghỉ chân.

Hắn khoan đài như vậy thật ra cũng vì có chút tư tâm.

“Nếu thật sự nghiên cứu ra thuốc khắc chế virus xác sống, mong rằng đến lúc nghiên cứu ra, căn cứ của chúng tôi cũng được chia cho một chút thuốc.”

“Nếu nghiên cứu thành công, thuốc sẽ là hy vọng của toàn nhân loại, chắc chắn được đưa ra toàn thế giới, không có chuyện bị độc chiếm, độc hưởng, thủ lĩnh Uông có thể yên tâm.”

Nghe được lời này, Uông Dương lập tức yên lòng.

Quả nhiên là danh sư xuất cao đồ[1], y giả nhân tâm[2].

[1]名师出高徒 (danh sư xuất cao đồ): có thầy giỏi thì có trò giỏi/

[2]医者仁心 (y giả nhân tâm): người thầy thuốc/bác sĩ... có tinh thần trách nhiệm cao, nhân từ,...

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

“Chúng tôi sẽ ở trong căn cứ này vài ngày, sau đó theo di năng giả của căn cứ ra ngoài thu thập chút vật tư rồi rời khỏi. Đến lúc ấy, cô tiếp tục ở lại trong biệt thự, nếu cô muốn đi đâu thì nói với thủ lĩnh Uông, chắc anh ta sẽ sắp xếp một đội người cùng đường với cô đưa cô theo thôi.”

Thẩm Lương Chi phân cho Hoắc Thủy một căn phòng cách xa phòng của Lăng Trầm nhất. Y cũng đâu còn cách nào, ai bảo nữ xác sống bạo lực kia cứ nhìn y chăm chăm như hổ nhìn mèo chứ. Y cảm thấy mình càng ngày càng giống bà vú, chuyện nhỏ nhặt gì cũng tới tay!

“Cố điều, tôi cảm thấy tốt nhất là cô nên ở lại căn cứ này, đừng đi đâu nữa. Đây là một trong số những căn cứ hiếm hoi chịu thu nhận người bình thường. Nếu không cần tụ họp với người thân thì đừng tới căn cứ khác.”

Nhìn thấy dáng vẻ rưng rưng muốn khóc nhưng lại cố kiềm chế của nữ nữ, Thẩm Lương Chi cảm giác mình đứng là một tên cặn bã không nhân tính, ả đã như vậy rồi mà y lại chẳng có lấy một chút thương hoa tiếc ngọc nào, thật sự là quá đáng mà!

Thẩm Lương Chi thầm khinh bỉ chính mình, cuối cùng y cũng tìm ra được lý do vì sao mình vẫn còn độc thân.

Hoắc Thủy cực kỳ thất vọng nhưng cũng không nói nhiều thêm gì, ả ra khỏi biệt thự, đi dạo một mình.

À có lý do gì để oán trách người ta đây? Trong mặt thế này, người nào người nấy đều cảm thấy bất an, vốn dĩ chẳng ai có nghĩa vụ phải trợ giúp ả, cho nên, ả không trách bất cứ người nào, chẳng qua là ả cảm thấy hơi nhớ những gã người yêu của ả mà thôi! Vì ả, bọn họ từ bỏ nguyên tắc của mình, thậm chí là hy sinh cả tính mạng của mình, trên đời này sẽ chẳng còn ai đối tốt với ả như họ nữa.

Càng lúc, Hoắc Thủy càng cảm thấy nhớ nhung. ả không nhận được, ngồi xôm ở ven đường, thấp giọng khóc nức nở.

*

Advertisement / Quảng cáo

* *

[Ký chủ rác rưởi]

Vì khí vận chi nữ sắp tách ra khỏi bọn họ nên xác sống Hoan cảm thấy cực kỳ vui sướng, vui đến mức muốn bùng nổ, đúng lúc này, hệ thống rác rưởi đột ngột xuất hiện, chẳng hiểu vì cớ gì mà lại mắng cô một câu.

Đường Hoan:

???

Tự nhiên mắng cô là sao?

[Nhìn khí vận chi nữ nhà người ta kia, chỉ tùy tiện ra ngoài một vòng mà đã có thể thu được một kẻ theo đuổi rồi, còn cô, cô chỉ là cặn bã mà thôi!] - Hệ thống rác rưởi cực kỳ kích động, giọng điệu của nó còn mang theo ý hận sát không thành thép.

Quan sát khí vận chi nữ rồi lại nhìn ký chủ rác rưởi của mình, cùng là người với nhau mà sao chênh lệch nhiều đến thế? Hệ thống không nhận được, mắng ký chủ rác rưởi nhà nó một câu!

Đường Hoan:

???

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 340: Xác sống có độc (33)

Gi cơ?

Đường Hoan đàn mặt.

Chẳng phải một đồng đàn ông của khí vận chi nữ mới chết cách đây không lâu sao, ả đã thoát khỏi bóng ma tâm lý để ôm ấp ‘cuộc sống mới’ rồi á?

Quả nhiên là khí vận chi nữ, tổ chất tâm lý[1] mạnh thật.

[1] tổ chất tâm lý: bao gồm năng lực thích ứng, tình cảm, sự tự tin, ý chí,...

[.....]

Đó là điểm cần cô chú ý ấy hả? Chứ không phải trọng tâm của vấn đề, thứ cô cần để ý là tại sao người ta lại có mị lực như vậy ư?

Không biết tự nhìn lại bản thân mình để tìm thứ cần thay đổi, chẳng trách đến giờ vẫn cứ rác rưởi mãi!

“Cô ta lại leo lên người ai thế?” - Đường Hoan có chút tò mò. Chỉ cần không phải boss phản diện thì đâu là người nào, cô cũng có thể yên tĩnh làm nhân vật quần chúng ăn dưa.

[Thủ lĩnh cân cứ, Ưông Dương]

“Chẳng phải gã đó sắp bốn mươi rồi ư? Chất lượng đàn ông của khí vận chi nữ chỉ thế thôi sao?”

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng trông Ưông Dương còn khá khỏe mạnh nhưng hấn ta vẫn có nét tang thương!

[Mới chỉ ba mươi tám, cảm ơn!]

[Tại kẻ đầu sỏ gây tội là cô hết ấy, lo nga lo ngơ hại chết một đám chuẩn nam chính của khí vận chi nữ! Giờ không đủ nhân số nên chi có thể dùng lớp dự phòng!]

Trông cốt truyện, vì tuổi tác và năng lực nên Ưông Dương tự biết xấu hổ, âm thầm làm lớp xe dự phòng, yên lặng, thương tâm nhìn khí vận chi nữ tương thân tương ái với đám nam chính chất lượng cao của ả.

“Cô ta quyền rũ Ưông Dương kiểu gì thế? Cậu nói đi, để lần sau tôi thực hành thử xem” - Không biết tự lượng sức mình, xác sống Hoan nói

[Ngồi im bên đường, khóc thút thít, dùng khí chất nhu nhược, đau khổ hấp dẫn người khác.]

“Nếu tôi ngồi xuống ven đường, ôm gối, khóc thút thít thì sẽ ra sao nhỉ?”

[Sẽ bị bắn vỡ đầu.] - Không chút nề nang, hệ thống rác rưởi đã kích Đường Hoan.

“Cút!”

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

Trong căn cứ nhỏ này, cách một khoảng thời gian sẽ có dị năng giả chủ động ra ngoài thu thập vật tư.

Đội Lăng Trầm ở lại trong căn cứ, ba ngày sau cùng dị năng giả của căn cứ đến thành phố lân cận, thu thập chút nhu yếu phẩm. Tất nhiên sau khi thu thập xong, họ sẽ khởi hành tới thủ đô.

Thẩm Lương Chi cảm thấy, sau khi mặt thể buông xuống, y đã từ một thiếu gia nhà giàu biến thành nhân tài toàn năng. Không chỉ giặt váy cho nữ xác sống xấu xí, y còn có thể tự tay may may, vá vá, biến một mảnh vải thành một bộ đồ cho cô.

Y làm cho Đường Hoan một cái áo choàng lớn màu đen, có thể che kín mít toàn bộ cơ thể xác sống xấu xí của cô, chỉ loáng thoáng lộ ra đôi mắt.

“Lăng Thần Hoan, cô giải thích cho tôi xem, Lăng Trầm là anh trai cô, tôi lại không là gì của cô, vì sao tôi phải giặt quần áo, nấu cơm, làm nhiều thứ linh tinh cho cô như vậy?” - Thẩm Lương Chi vừa mặc áo choàng cho Đường Hoan, vừa lải nhải.

“Tất nhiên anh trai không cần làm những việc ấy rồi! Còn cậu, cậu là vị hôn phu của người ta nha, sao so sánh được chứ! Nói nhiều vậy làm gì, muốn làm hay không thì cũng đều phải cam tâm tình nguyện làm hết!” - Người trong đội trừ chạc.

Sắc mặt Thẩm Lương Chi lập tức biến thành màu gan heo, y tức đến mức cả khuôn mặt đều đỏ lên: “Các cậu bớt nói hươu nói vượn đi!”

“Sao lại là nói hươu nói vượn chứ, chuyện này không phải chính miệng cậu nói cho bọn tôi ă?”

“Đừng thế! Lúc trước, sau khi mẹ cậu nói cho cậu biết hai người訂 hôn từ trong bụng, cậu đã cầu thần bái phật, mong Lăng gia quên tiết chuyện này đi còn gì!

“Miệng nói không thích người ta nhưng cơ thể lại rất thành thật nha! Bạn học Lương Chi!”

Thành viên của đội, người này nói một câu, người kia tiếp một câu, bắt đầu trở nên ồn ào.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 341: Xác sống có độc (34)

“Miệng nói không thích người ta nhưng cơ thể lại rất thành thật nha! Bạn học Lương Chi!”

Thẩm Lương Chi cảm thấy mình có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, cuối cùng, y dứt khoát buông xuôi.

Được rồi, các cậu thích nói gì thì nói, tôi không nói nữa!

Một đám cảm thù không biết đồng cảm!

Lúc ấy, y cũng chỉ muốn kêu ca một chút nên mới nói chuyện này cho họ, cuối cùng, bọn họ lại rai muối lên miệng vết thương của y!

Đường Hoan hơi ngơ ngác.

Ấy thế mà tôi với anh lại có mối liên hệ sâu xa như vậy cơ à?

Quả thật quá khó tin!

Khuôn mặt xác sống xấu xí của Đường Hoan thể hiện một cách chói lọi những điều trên.

Thẩm Lương Chi đột nhiên cảm thấy cực kỳ hoảng: “.....”

Cô đừng có mơ tưởng, tôi sẽ không đồng ý loại chuyện ép duyên bí thảm này đâu.

Thẩm Lương Chi còn chưa kịp nói ra miệng thì đã thấy nữ xác sống xấu xí cực kỳ có “tình người”, lắc lắc đầu, trông có vẻ vô cùng tiếc hận.

Như thể cô đang thương tiếc: “Ấy vậy mà một người đàn ông tốt như anh lại bị tôi đập hư!”

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Lương Chi nghẹn cứng họng: “.....”

Y có thể nói gì?

Y còn có thể nói gì?

Áo choàng đen quá rộng so với người Đường Hoan, cô mặc nó vào mà cứ như bị chùng một cái bao tải kín từ đầu đến chân vậy.

“Cô đừng nhúc nhích, để tôi khâu thêm vài mũi nữa.”

Cầm kim chỉ trong tay, Thẩm Lương Chi khâu áo choàng trên người Đường Hoan. Nhìn qua, hình ảnh của hai người cũng khá hài hòa.

Nữ xác sống xấu xí và tên ngao kiêu[1] hay làm nhảm

Thành viên của đội cảm khái, nếu Đường Hoan không phải xác sống thì cô và Thẩm Lương Chi cũng rất xứng đôi.

[1]Ngao kiêu: từ này bắt nguồn từ từ "tsundere" của A/M Nhật Bản, Tsundere chỉ những người có hành động, vẻ ngoài ương ngạnh, kiêu ngạo, mạnh mẽ, mưa nắng thất thương nhưng nội tâm lại giàu tình cảm, có chút yếu đuối, thậm chí họ còn dùng những lời nói mang chút cay nghiệt để thể hiện sự quan tâm,... Hôm trước có người hỏi Diệp nỗ nghĩa từ này nên Diệp nỗ quyết định chú thích lại. ^^

Ra khỏi phòng, nhìn thấy hình ảnh của Thẩm Lương Chi và Đường Hoan, Lăng Trầm không hề lên tiếng, chỉ là, chờ đến khi Thẩm Lương Chi khâu xong mũi kim cuối cùng, anh vẫy vẫy tay với Đường Hoan: “Hoan Hoan, lại đây.”

Đường Hoan lập tức kêu khò khè, nhào về phía anh.

“Nếu tất cả chuẩn bị xong hết rồi thì xuất phát, đi thu thập vật tư thôi.” - Lăng Trầm nhìn mọi người một lượt, sau khi nhận được đáp án khẳng định của thành viên trong đội, anh dẫn đầu, bước ra ngoài.

Advertisement / Quảng cáo

Mặc áo choàng đen, Đường Hoan tung tăng nhảy nhót theo sau.

Đội của Lăng Trầm và đội dị năng giả của căn cứ vẫn luôn duy trì một khoảng cách nhất định, hai đội không định kiểm vật tư ở cùng một chỗ, dù sao thì thân phận của Đường Hoan cũng đặc thù, không nên để quá nhiều người biết.

Địa điểm thu thập vật tư là ở một thành phố khác. Khi xe tiến vào thành phố đó, không biết vì sao, Đường Hoan lại cảm thấy ngột ngạt một cách khó diễn tả.

Thành phố yên tĩnh đến đáng sợ, khiến người ta cảm thấy như bên trong đang ẩn chứa thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm.

Càng đi gần trung tâm, Đường Hoan càng bất an. Cô không ngừng di chuyển trên xe như thể người bị tăng động.

“Sao thế?” - Lăng Trầm hỏi

Đường Hoan táo bạo hất bàn tay đang đặt trên đầu mình xuống, sự nóng nảy của cô rất bất thường.

Lăng Trầm và Thẩm Lương Chi liếc nhìn nhau,

Không đúng!

Hành động của cô thật sự không bình thường!

Thường ngày, dù tâm tình không tốt thì nữ xác sống bạo lực này cũng không phát giận với Lăng Trầm. Nhưng hiện tại, cô vẻ như cô không khống chế được bản thân mình.

[Lát nữa gặp vài thứ, cô không đánh lại đâu nên đừng cố đối đầu. Tìm cơ hội, mang boss phân diện chạy trốn, hiểu không?]- Hệ thống rác rưởi đột ngột xuất hiện, dẫn dò Đường Hoan.

Trước giờ, hệ thống rác rưởi luôn là một cái hệ thống không mở cửa sau, nhưng chuyện này liên quan tới an nguy của boss phân diện nên nó vẫn báo trước một lúc cho ký chủ rác rưởi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phân Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 342: Xác sống có độc (35)

“Khò khè... khò khè khò khè...”

Chúng ta quay lại đi!

Đường Hoan táo bạo đập xe, ồn ào muốn quay đầu.

Lăng Trầm lơ mơ cảm thấy nếu tiếp tục đi về phía trước, có khả năng sẽ gặp nguy hiểm, vì thế anh chỉ huy thành viên quay lại.

Trong tích tắc khi xe vừa quay đầu...

Một tiếng va chạm cực lớn vang lên, dường như phát ra từ một trong số những chiếc xe trong đội dị năng giả của căn cứ. Thò đầu ra nhìn thì thấy chiếc xe đã bị hất tung lên và rơi xuống đất rồi!

Xe bị ném, nhưng bị ném thế nào, ai là người ra tay thì chẳng có người nhìn thấy!

“Nhanh lên! Lái xe quay về căn cứ!”

Lăng Trầm thoáng nhìn thấy một vật chẳng biết xông ra từ chỗ nào, cả người nó máu thịt bẹ bét, không có da, cái lưỡi dài chừng hai, ba mét.

Nó dùng cái lưỡi dài của mình cuốn lấy một người trong chiếc xe bị hất tung trên mặt đất, lôi người đó ra ngoài.

Chỉ bị nó liếm một cái mà da mặt người đó đã lập tức bị ăn mòn.

Advertisement / Quảng cáo

“Đậu mó! Thứ kia là cái mẹ gì thế?” - Khi nhìn thấy cảnh ấy, suýt nữa thì Thẩm Lương Chi nòn ọc tại chỗ.

Y tưởng rằng xác sống là thứ kinh khủng nhất trên đời, ai ngờ còn quái vật không da kia còn khủng bố hơn,

Quan trọng nhất là hình như không chỉ có một con!

Ba chiếc xe của dị năng giả trong căn cứ, trừ cái đầu tiên thì hai chiếc còn lại cũng nối tiếp nhau bị hất tung lên, chỉ còn đúng chiếc xe của đội Lăng Trầm kịp thời quay đầu nên may mắn thoát nạn,

Thế nhưng, tình hình vẫn không mấy lạc quan. Một con trong đám quái vật phát hiện xe bọn họ bỏ trốn nên đã nhanh chóng đuổi theo.

Từ chỉ mạnh mẽ thoăn thoắt chạy theo sau, mỗi lần móng vuốt của nó chạm xuống đất thì đều sẽ có dịch dính xuống, khiến mặt đất bị ăn mòn.

Nhìn thấy tốc độ của thứ này, sau một thoáng đánh giá, ẩn đường Lăng Trầm càng nhấn chặt.

“Tốc độ của nó quá nhanh, chẳng bao lâu nữa, nó sẽ đuổi kịp chúng ta!”

Đường Hoan nóng lòng muốn thử. Con quái vật này mang đến cảm giác áp lực cho cô khiến cô vô cùng bức bối, vì thế nên cô cực kỳ muốn đánh một trận với nó!

[Cô đứng tự dâm đầu vào chỗ chết! Nó là Licker[1] đấy. Nó chỉ cần liếm một cái cũng có thể liếm rụng cánh tay cô. Cô không đánh lại nó đâu!”

[1]Licker: là một con quái vật có ngoại hình giống với loài bò sát và có một cái lưỡi dài, nó là người đột biến. Licker xuất hiện trong các game Resident Evil 1, Apocalypse và Retribution và phim cùng tên

Advertisement / Quảng cáo

“Ý cậu là tôi cùng chết với Lăng Trầm thì nhiệm vụ cũng hoàn thành?” - Đường Hoan tò mò hỏi.

Hiển nhiên hiện tại, bọn họ không thể chạy thoát khỏi con Licker này được.

[Phì! Cô đứng tưởng bờ nữa!]

Sao boss phản diện đại nhân có thể chết được!

[Cô bị ngốc hả? Cô là xác sống hệ tốc độ đó, có mau khiêng Lăng Trầm lên, chạy trốn đi! So với tốc độ của xe thì tốc độ của cô nhanh hơn nhiều.]

Hệ thống rác rưởi tưởng rằng ít ra thì Đường Hoan sẽ chần chừ một lát, rồi giả vờ giả vờ nói “không được, không thể bỏ lại đồng đội, chạy trốn một mình được”, nó cũng đã nghĩ sẵn các câu thoại để tận tình khuyên bảo cô rồi, nhưng, ai ngờ, Đường Hoan lại dứt khoát đáp một câu: “Được! Lỡ cậu nói rất có đạo lý!”

[.....]

Mẹ nó!

Cô không hề có chút tình cảm chiến hữu cách mạng nào với những người khác hả?

Khi Đường Hoan định khiêng Lăng Trầm lên vai thì chiếc xe bị một vật nặng đụng mạnh, lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, lốp xe ma sát với mặt đất, tạo ra âm thanh chói tai.

Licker dùng móng vuốt chọc vào nóc xe, nóc xe rần chắc lập tức xuất hiện năm lỗ hổng....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 343: Xác sống có độc (36)

Khi Đường Hoan định khiêng Lăng Trầm lên vai thì chiếc xe bị một vật nặng đụng mạnh, lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, lốp xe ma sát với mặt đất, tạo ra âm thanh chói tai.

Licker dùng móng vuốt chọc vào nóc xe, nóc xe rần chắc lập tức xuất hiện năm lỗ hổng.

Ngay sau đó, cửa xe bị Licker dùng cái lưỡi dài gạt phăng đi. Rầm một tiếng, xe bị hất tung, người trong xe ngã văng ra ngoài.

Bị ném ra xa nhất chính là Thẩm Lương Chi. Lăng Trầm còn tạm ổn, dù sao thì anh cũng có Đường Hoan - mẫu xác sống lý tưởng[1]. Cô che chở anh, trong nháy mắt khi xe bị hất lên, cô ôm anh vào lòng, nhảy ra ngoài.

[Còn chờ gì nữa, mau lên, khiêng boss nhà chạy đi!]

Hệ thống rác rưởi cực kỳ sốt ruột.

Thẩm Lương Chi lăn hai vòng trên mặt đất, đầu óc quay cuồng. Y vừa định bò dậy thì phát hiện đầu lưỡi máu me của con quái vật kia đuổi thẳng về phía mình.

Đường Hoan dứt khoát khiêng Lăng Trầm lên vai, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy vọt về phía Thẩm Lương Chi như một con gió lốc. Trong nháy mắt, khi đầu lưỡi của con Licker sắp chạm tới Thẩm Lương Chi, Đường Hoan đã kịp đoạt thức ăn từ miệng hổ[2], cô túm y lên, cấp tốc chạy thoát.

Thế nhưng, tốc độ của cô vẫn chưa đủ nhanh, lưng cô bị Licker liếm trúng.

Gần như là trong nháy mắt, áo choàng đen và váy đều bị ăn mòn thành một lỗ lớn, cả lớp da trên lưng cô cũng bị ăn mòn, máu thịt lẫn vào nhau, nhìn cực kỳ kinh người.

[2]虎口夺食(hổ khẩu đoạt thực): đoạt thức ăn từ miệng hổ.

[.....]

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống dần mặt.

Mẹ nó!

Lúc này cô lại thể hiện tinh nghĩa đồng chí cách mạng? Vì sao cô không chạy trốn?

Tức rồi nhá!

Bị cướp mất thức ăn, Licker tập lúc biến Đường Hoan thành mục tiêu, tóa định cô.

Lưng cực kỳ đau đớn, Đường Hoan thuận tay ném Lăng Trầm và Thẩm Lương Chi ra ngoài, sau đó chạy vòng vòng với Licker.

Đau đau đau!

Rõ ràng cô đã là xác sống rồi, tại sao còn cảm thấy đau như vậy?

Lực sát thương từ nước dãi của Licker không hề tầm thường, sau khi biến thành xác sống, Đường Hoan chưa từng cảm nhận được sự đau đớn, nhưng lúc này, cô đau đến mức ba hồn gần như là lìa khỏi xác. Xem ra khả năng của nó tương khác với cô.

[Báo cô chạy, cô không chạy nên giờ dính quả báo đấy.]

Thấy tư thế quái dị và tốc độ đường như là đang chậm dần đi của Đường Hoan, ánh mắt Lăng Trầm trở nên âm u.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Lương Chi hoảng hốt nhìn bờ lưng bị ăn mòn của Đường Hoan. Y không ngờ sát thương của con quái vật kia lại mạnh đến vậy. Nếu lúc này không có cô phần đầu quên mình, xông lên xách y theo thì chắc hiện tại xác y đã lạnh rồi.

Đường Hoan né đòn cực kỳ khó khăn. Lúc trước tự soi gương, cô cho rằng mình đã đủ xấu rồi, ai ngờ có ngày, cô lại bị đuổi giết bởi một thứ còn xấu hơn cả cô.

Không!

Nếu chết trong tay cái thứ xấu xí này, cô không cam tâm!

Lăng Trầm cau chặt mày, nhìn thấy Đường Hoan càng lúc càng đuối sức, ánh mắt anh loé lên sự hung tàn khó có thể miêu tả thành lời.

“Hoan Hoan, lại đây.” Lăng Trầm vẫy tay với Đường Hoan.

Đường Hoan còn đang bận đuổi bắt với Licker, căn bản không thể để ý tới anh. May mà đầu óc con quái vật này không được thông minh cho lắm, sau khi toà định người nào thì chết cũng không từ bỏ người đó.

Tuy rằng Đường Hoan không có liên si nhưng cũng chẳng định “hoạ thủy đồng dân”, đi gây tai hoạ cho người khác.

Cô cố chấp, tiếp tục gắng gượng, không nhìn Lăng Trầm lấy một cái.

Mối mòng của Lăng Trầm mím lại thành một đường thẳng, anh có chút không vui.

Khi sắp bị Licker đuổi kịp thì đột nhiên Đường Hoan cảm thấy đầu đau đốn vô cùng, giống như bị cái gì đó công kích vậy.

[1] 丧尸 max (xác sống lực max): có lẽ từ này được tác giả ‘biến thể’ từ “男友力 max” (bạn trai lực max), “男友力”(bạn trai lực) - dùng cho những người (không kể trai gái) có hành động của một người bạn trai lý tưởng (quan tâm, chăm sóc, ga lăng, mạnh mẽ,...) → “男友力 max” có thể hiểu là một người có những hành động của “bạn trai lý tưởng” đạt mức max. Đây là ngôn ngữ của giới trẻ Trung Quốc. Một người bạn Trung của Diệp mở nói, nếu gặp những từ có cấu trúc “xx lực max” thì có nghĩa là “xx đạt cấp max”, tùy từ, tùy ngữ cảnh, thì dịch sao cho phù hợp, gần nghĩa nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 344: Xác sống có độc (37)

Khi sắp bị Licker đuổi kịp thì đột nhiên Đường Hoan cảm thấy đầu đau vô cùng, giống như bị cái gì đó công kích vậy.

Ui đầu mói!

Lần này thì toi thật rồi!

Đường Hoan bắt giác nghĩ vậy.

Chẳng ngờ, cô nhức đầu, ngã lộn trên mặt đất nhưng dường như con Licker kia cũng bị thứ gì đó khống chế, đứng tại chỗ, đầu đốn quay cuồng.

Thẩm Lương Chính nhanh chóng xách một thùng xăng đổ lên người con Licker, sau đó bật lửa, ném vào cơ thể nó rồi lập tức bỏ Đường Hoan, chạy đi.

Khi con Licker gần như bị đốt rụi, đầu Đường Hoan mới dần dần hết đau nhức.

Chi là, tuy không còn đau nữa nhưng Đường Hoan vẫn ở trong trạng thái héo hóc, uest oái. Cô nằm im trong xe, không nhúc nhích lấy một chút, như thể đã “thăng” rồi vậy.

Nhớ tới phần lưng be bét máu thịt của Đường Hoan, Thẩm Lương Chi cẩn thận mở miệng hỏi: “Vết thương trên lưng cô có đau không?”

“.....” - Anh thử để nó liếm một cái xem!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan yếu đến mức không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

“Nếu không thì... tôi bôi thuốc cho cô nhé?” - Thẩm Lương Chi không biết nên làm gì, một lúc sau, y mới mở miệng hỏi.

“.....” - Đồ thiếu năng trí tuệ! Sao anh có thể ngốc đến mức ấy hả?

Thuốc của con người có hiệu quả với xác sống ư?

Sợ bị lây ‘bệnh’ ngốc, Đường Hoan không muốn giao tiếp với cái tên có chỉ số thông minh thấp tẻ này nữa, cô yên lặng xoay đầu sang chỗ khác.

Lăng Trầm tựa vào xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa này, Đường Hoan cảm thấy đầu đau nhói là vì cô bị ảnh hưởng bởi dị năng hệ tinh thần, con quái Licker đột nhiên dừng lại cũng là vì bị dị năng hệ tinh thần khống chế.

Trước giờ, Lăng Trầm chưa từng thể hiện dị năng của mình, những người khác chỉ lơ mơ cảm nhận được anh có dị năng nhưng lại không biết dị năng của anh hệ gì. Dù sao thì mật thể tôi, dựa vào kiến thức y học của mình, Lăng Trầm gần như là không tổn quá nhiều sức khi đánh giết xác sống, căn bản anh chẳng có cơ hội dùng tới dị năng. Vừa này là lần đầu tiên anh dùng dị năng, hiệu quả cũng không tồi.

Có điều, dị năng hệ tinh thần gây tổn thương khá lớn với người sử dụng, sau khi dùng xong, cả cơ thể của người sử dụng sẽ ở trong tình trạng như bị đảo không.

Cảm nhận được Đường Hoan nhìn mình, Lăng Trầm mở mắt ra, vươn tay xoa xoa đầu cô.

Advertisement / Quảng cáo

“Hoan Hoan, có đau không?”

Đường Hoan cảm động đến mức suýt rơi nước mắt. Ấy vậy mà boss phản diện lại quan tâm cô!

Xác sống Hoan lập tức dấy dựa vào đây, nhích lại gần Lăng Trầm, sau khi được ôm lấy cánh tay anh như mong muốn, cô mới tiếp tục nằm xuống.

Thẩm Lương Chi: “.....” Y cảm nhận được ác ý một cách sâu sắc! Rõ ràng là cùng một vấn đề, vì sao khi y hỏi, xác sống xấu xí lại tỏ ra ghét bỏ chứ?

Lăng Trầm bóc vỏ kẹo mút, đưa vào miệng Đường Hoan. Sóng nước trong đôi mắt màu hổ phách thoáng dịch chuyển, dường như anh đang suy nghĩ điều gì đó.

Trước tới nay, anh luôn là một người sống rất lạnh nhạt, đậm bạc, cũng chưa từng nuôi thú cưng, nhưng, trong khoảng thời gian này, anh lại cảm thấy nuôi một cái xác sống cũng không đến nỗi nào.

Khi Lăng Thần Hoan là em gái anh, lòng anh chẳng hề có lấy một chút dao động, nhưng khi cô biến thành xác sống, anh lại cảm thấy cô là một con “thú cưng” không tồi.

Cô toàn tâm toàn ý lấy lòng anh, lúc nào cũng chỉ ý lại vào anh. Cảm giác cô mang tới cho anh quả thật khá tốt.

Là người tâm tư thâm trầm, lại có độc một khoảng thời gian dài, thật ra, anh cũng muốn có một con thú cưng luôn ngoan ngoãn ở bên mình. Khi anh cần, cô sẽ khiến bầu không khí trở nên náo động hơn, khi anh không cần, cô sẽ yên tĩnh ở bên cạnh anh.

Chưa biết mình đã trở thành thú cưng của người nào đó, xác sống Hoan:

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 345: Xác sống có độc (38)

Cuối cùng, đội dị năng giả của căn cứ đi ra ngoài thu thập vật tư chỉ còn hai người có thể trở về, trong đó, một người trọng thương do bị Licker liếm phải, phần lớn da trên cơ thể đều bị ăn mòn.

Lăng Trầm được Ưông Dương mời đi trần thuật lại toàn bộ sự việc và bàn bạc đối sách. Hiện tại, căn cứ đã chịu tổn thất nặng nề, tương lai sẽ phát triển theo hướng nào vẫn còn là một vấn đề chưa ai biết được.

“Hiện tại, dị năng giả vẫn luôn thăng cấp, xác sống cũng không ngừng biến dị. Năng lực sinh tồn của virus cực kỳ mạnh, tốc độ biến dị cũng cực kỳ nhanh, có lẽ thứ chúng tôi gặp phải chính là loại xác sống biến dị có năng lực mạnh nhất.”

Lăng Trầm đã sớm dự kiến được rằng xác sống sẽ không ngừng biến dị, điều duy nhất xảy ra ngoài dự đoán của anh chính là tốc độ thăng cấp của chúng quá nhanh.

“Vậy bây giờ nên làm gì?”

“Không có biện pháp nào khác, chỉ có thể chờ đến khi thuốc được nghiên cứu ra.” - Lăng Trầm nhàn nhạt đáp.

Lăng Trầm không quá xem trọng mạng sống của những người cầu sinh trong mặt thể như Ưông Dương. Anh nghiên cứu thuốc chữa bệnh cũng là vì sự cuồng nhiệt đến mức cực đoan của bản thân đối với y học, chẳng hề liên quan gì tới nhân loại. Anh sẽ không vì sự sinh tồn của nhân loại mà dấy nhanh tốc độ nghiên cứu, cũng sẽ không chủ động gánh vác thứ gọi là hạnh phúc của toàn nhân loại. Thật ra, từ tận trong xương tủy, anh cực kỳ lạnh nhạt, chỉ là, người khác thường hay bị vẻ ngoài của anh che mắt mà thôi.

“Vậy người anh em bị quái vật tập kích, có phải... chỉ có thể...” - Ưông Dương đau lòng nói.

“Chỉ có thể ‘tiền đi trước’. Con quái vật kia là xác sống biến dị thành, bản chất của nó không hề khác xác sống, đều có tính lây nhiễm.”

Advertisement / Quảng cáo

Nghe Lăng Trầm nói vậy, hốc mắt Ưông Dương lập tức đỏ lên. Là một người đàn ông cứng rắn, mạnh mẽ, hẳn đã sớm quen với sinh ly tử biệt trong mặt thể, nhưng, trước sự sống còn của người anh em đã cùng kẻ vai sát cánh chiến đấu với mình, sao hẳn có thể không cảm thấy bị thương được chứ.

Đứng bên cạnh, nhìn dáng vẻ đau khổ, cổ kim nén bi thương của Ưông Dương, Hoắc Thùy bắt đầu do dự.

Thủ Lĩnh Ưông là người tốt, hẳn đã thu nhận, giúp đỡ à. Rõ ràng hai người chỉ là bè nước gặp nhau nhưng hẳn lại hứa hẹn sẽ bảo vệ, chăm sóc cho à trong căn cứ này.

“Thủ lĩnh Ưông...” - Hoắc Thùy do dự, ngập ngừng lên tiếng.

Sau vài lần đấu tranh tư tưởng, cuối cùng, à hạ quyết tâm, nói: “Thật ra, không phải người anh em kia của anh đã vô phương cứu chữa. Tôi nghĩ... có lẽ tôi có thể giúp được anh.”

...

[Ta thấy góc tường của cô lung lay, sắp đổ rồi.]

Khi Đường Hoan đang gặm tinh hạch giết thời gian thì hệ thống rác rưởi xuất hiện, nó không nhìn được, thờ dài.

Linh tuyến trong không gian của Hoắc Thùy có năng lực chữa khỏi cực kỳ thần kỳ. Chỉ cần kiên trì, không ngừng cho người chưa hoàn toàn biến thành xác sống uống nước linh tuyến thì virus sẽ dần dần bị ngăn chặn.

Advertisement / Quảng cáo

Đối với một người cuồng y học như Lăng Trầm, điều này có lực hấp dẫn vô cùng mạnh.

Nhai tinh hạch rôm rốp, đầu óc Đường Hoan vẫn chưa hoạt động bình thường.

Góc tường?

Cô đâu phải bức tường, lấy đâu ra góc tường?

Đến tận khi hệ thống hận sắt không thành thép, gầm lên: [Boss phản diện sắp bị người ta cạy đi rồi.], Đường Hoan mới nhảy dựng, tức sùi bọt mép.

Má nó! Kẻ nào dám cạy góc tường nhà ông?

[Ngoài khí vận chi nữ ra thì còn ai được nữa! Nhờ vào nước linh tuyến, cô ta đã thành công lấy được sự chú ý của Lăng Trầm.]

[Có lẽ, chẳng bao lâu nữa, hai người sẽ trở nên gần gũi với nhau hơn rồi bắt đầu vật động đưa đẩy ấy chứ!]

Đường Hoan: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 346: Xác sống có độc (39)

Đối với Lăng Trầm, nước linh tuyến của Hoắc Thùy quả thật có sức hấp dẫn trí mạng.

Sau khi à đứng ra, kiên quyết tỏ vẻ nước linh tuyến của mình có thể chữa khỏi cho người nhiễm virus xác sống, con người của Lăng Trầm càng trở nên tĩnh lặng, thâm thúy hơn. Thế nhưng, anh không hề hành động thiếu suy nghĩ, cũng chẳng hề hiện ra rằng mình có hứng thú, anh chỉ yên lặng quan sát tình trạng của dị năng giả sau khi sử dụng nước linh tuyến.

Bởi vì người đó bị thương quá nặng nên nếu chỉ dùng nước linh tuyến một lần thì chưa thể khôi phục ngay, phải trị liệu thêm nhiều lần nữa mới có thể hồi phục hoàn toàn. Nhưng, đúng là nước linh tuyến có chút hiệu quả thật, dị năng giả bị trọng thương bởi Licker không còn đau đớn như trước nữa, xem ra vết thương đã được xoa dịu phần nào.

Trên đời này thật sự tồn tại thứ có hiệu quả chữa khỏi thần kỳ như vậy ư?

Đến tận khi lên đường về biệt thự, Lăng Trầm vẫn còn trầm tư.

Nếu nước linh tuyến có thể chữa khỏi virus xác sống thì chắc chắn bên trong chứa một loại vật chất nào đó chống lại virus. Lý do hiệu quả chữa trị của nước linh tuyến không cao có thể là vì vật chất bên trong chưa đủ tinh khiết. Nếu tách loại vật chất ấy ra, sau đó tăng mật độ lên mức cao nhất thì liệu có thể nghiên cứu ra vắc-xin phòng bệnh không?

Trên đường trở về, Lăng Trầm suy nghĩ rất nhiều.

Lúc này chưa phải lúc có thể kết luận điều gì, phải chờ cho tới khi dị năng giả làm thí nghiệm kia khỏi hẳn mới có thể kiểm chứng phỏng đoán của anh.

Quả là có chút thú vị.

Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn ngủi từ khi mặt thể buông xuống tới giờ lại xuất hiện nhiều thứ khó tưởng như vậy.

Advertisement / Quảng cáo

Ví dụ như có người có được không gian tùy thân.

Hay như người biến thành xác sống nhưng vẫn còn ý thức.

Quả thật thời buổi mặt thể bình hoang mã loạn này thú vị hơn thể giới nhàm chán trước kia rất nhiều.

*

* *

“Cô có đi đi lại lại như vậy thì Lăng Trầm cũng không thể lập tức xuất hiện trước mặt cô được đâu!”

“Thả rằng cô xem chiếc váy tôi mới tìm về cô còn hơn, nó đẹp hơn so với những chiếc váy trước kia nhiều.”

“Cô xem xem có thích không, nếu thích thì... lần sau tôi tìm thêm cho cô.”

Đường Hoan nóng nảy đi qua đi lại trong phòng khách. Ở bên cạnh, Thẩm Lương Chi không ngừng lái nhái, khuyên bảo cô.

Advertisement / Quảng cáo

Chẳng biết vì sao mà tự nhiên nữ xác sống xấu xí này lại trở nên kích động như vậy, nói gì cũng muốn đi tìm Lăng Trầm, không tự nhìn lại đáng về khung bố của mình cũng như suy xét xem vừa xảy ra chuyện gì.

Là một xác sống, cô cứ thế lao ra chẳng phải sẽ gây khủng hoảng cho căn cứ, rồi sau đó bị người ta bắn nát sọ?

Thẩm Lương Chi thật sự không thể nhìn nổi đáng về như kiến bò trên chảo nóng, đi qua đi lại của cô nữa, y bước thẳng về phía cô, túm lấy tay cô, sau đó ấn cô ngồi xuống sô-pha.

“Lại đây, ăn tạm vài cây kẹo mút trước đi.” - Vừa nói, y vừa bóc vỏ kẹo mút, nhét vào miệng Đường Hoan.

Lăng Trầm bước vào, đúng lúc nhìn thấy cảnh Thẩm Lương Chi ấn bà vai Đường Hoan, không khí giữa hai người tàn ra sự thân mật và hài hòa.

Nếu y và cô là hai người bình thường thì cảnh này đúng là có chút duy mỹ[1].

Đáng tiếc, sau khi ngậm kẹo mút, nữ xác sống bạo lực lập tức vật ngã Thẩm Lương Chi. Kẹo, đúng là muốn ăn nhưng hành vi ép buộc này của y vẫn cần phải đánh.

Thẩm Lương Chi: “.....”

Lăng Trầm đứng im ở cửa, chờ Đường Hoan đánh Thẩm Lương Chi một trận toi bời xong mới vẫy vẫy tay với cô.

[1] duy mỹ: về đẹp có tính nghệ thuật, tách biệt khỏi đạo đức, xã hội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Xác sống có độc (40)

“Hoan Hoan, lại đây.”

Thẩm lương Chi cảm thấy đau lòng đến mức muốn tự ôm chặt lấy mình. Vì sao cứ phải đợi cho tới khi y bị đánh xong mới “hốt” nữ xác sống này đi?

Y cảm nhận được ác ý đầu đây.

Đường Hoan đã chờ Lăng Trầm được một lúc rồi, nghe thấy giọng nói quen thuộc của anh, cô lập tức chạy tới như một con cún cỡ lớn.

Thẩm Lương Chi cảm giác như mình nhìn thấy cái đuôi sau lưng nữ xác sống xấu xí.

Lần này, Đường Hoan không ôm cánh tay Lăng Trầm nữa mà trực tiếp chuyển qua ôm eo anh luôn, ôm đầy côi lỏng.

Đại ca, mở to mắt ra nhìn một cái đi!

Đừng để khí vận chỉ nữ làm mờ mắt!

Với cái thói sạch sẽ chó má của anh, nếu ở bên khí vận chỉ nữ, anh sẽ không có được hạnh phúc đâu!

Quan trọng nhất là sớm muộn gì thì đám người trong hậu cung của ả cũng sẽ hại chết anh đó!

Nhìn tôi đi, nhìn tôi đi, nhìn tôi đi! Tôi mới là người thật sự giúp ích cho anh!

Lăng Trầm nhủ nhủ này.

Advertisement / Quảng cáo

Đột nhiên bị người khác ôm khiến anh cảm thấy không thoải mái, có chút bái xích. Vì thế, anh trầm giọng quát: “Hoan Hoan, buông ra!”

Cô ngoan ngoãn, nghe lời nên anh mới coi cô thành thú cưng của mình, nhưng, kể cả là thú cưng của anh thì cô cũng không có quyền được voi đòi tiên, chẳng chút chừng mực như vậy.

Bất kỳ một người hướng nội, cô độc nào cũng đều không thích người khác đột ngột tới gần mình. Lăng trầm lại càng bái xích việc này!

Nhưng, vấn đề ở đây là, người bình thường khi bị quát chặc chắn sẽ cảm thấy ngượng, còn nữ xác sống xấu xí lại không.

Chẳng những không buông eo Lăng Trầm ra, Đường Hoan còn khiêng luôn anh lên vai rồi đi vào phòng anh như khiêng áp trại phu nhân.

Thẩm Lương Chi cực kỳ vui sướng, muốn cười âm lên trên đầu của người khác. Khi Lăng Trầm “được” Đường Hoan khiêng lên vai, y nhìn thấy khuôn mặt anh biến thành màu gan heo, chẳng biết là do bị chọc tức hay thiếu oxy nữa.

Chắc, thật cận lời khi có một cô em gái như vậy!

Sau khi khiêng Lăng Trầm vào phòng, đặt anh xuống giường, Đường Hoan cẩn thận đắp chăn cho anh. Sau đó, cô vỗ vỗ vào chần, ý bảo anh phải nghỉ ngơi từ từ

Ông anh, không có việc gì thì đừng chạy lung tung, nghỉ ngơi nhiều một chút, đỡ phải đựng mặt khí vận chi nữ. Kiến thức y học không quá quan trọng, giữ được cái mạng mới là việc quan trọng nhất!

Lăng Trầm buồn cười, trước kia chưa từng thấy cô tiểu thư điều ngoa ương ngạnh này biết quan tâm người khác, bây giờ thấy anh vất vả nên ép anh đi ngủ?

Không biết vì sao Lăng Trầm lại muốn cười, khuôn mặt trước giờ vẫn luôn lạnh nhạt của anh hiện nên nét vui vẻ.

Đường Hoan ngồi trông bên mép giường anh.

Advertisement / Quảng cáo

Một lát sau, con buồn ngủ búa vậy lấy Lăng Trầm, vì vậy, anh nhắm mắt lại, ổn định, bình thân đi vào giấc ngủ.

*

* *

Ngày hôm sau.

Đường Hoan cảm thấy vô cùng phiền muộn, bởi vì cho dù cô có ngăn cản thế nào, Lăng Trầm cũng vẫn muốn đi ra ngoài. Hơn nữa, lúc đầu cô vốn cực kỳ cứng rắn khi ngăn cản anh nhưng chỉ cần anh cau mày, tỏ ra mất kiên nhẫn thì cô lại bắt đầu trở nên nhút nhát.

Lăng Trầm phải đi ra ngoài là chuyện đương nhiên. Dù sao thì anh cũng cần quan sát tình trạng sau khi dùng nước linh tuyến của dị năng giả bị trọng thương bởi Licker.

Không gì có thể thu hút anh bằng y học, cho nên, đối với anh, hành động ngăn cản của Đường Hoan quả thật có chút không biết chừng mực.

Thứ anh cần chính là một con thú cưng ngoan ngoãn, nghe lời chứ không phải một người phụ nữ phiền toái, được chiều sinh hư.

Cô đứng ở cửa, vô cơ gãy rồi, không cho anh ra ngoài, với anh, đây chính là điều tối kỵ.

“Hoan Hoan, ngoan nào.”

Khi nói lời này, giọng điệu của Lăng Trầm đã bắt đầu trầm xuống.

Đường Hoan chỉ có thể nhanh chóng trốn sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 348: Xác sống có độc (41)

Sau khi Lăng Trầm đi khỏi, xác sống Hoan cực kỳ rầu rĩ. Cô ngồi xuống bậc thang ngoài cửa, tiện tay túm lấy một nhánh cỏ, buồn bực chọc chọc mặt đất, nhìn qua cứ như mắt hồn mất vía vậy.

Mẹ nó chứ!

Mất hứng, không vui!

Không ngờ mị lực của khí vận chi nữ lại lớn đến vậy, đã chán rồi mà vẫn chẳng chán nổi!

Cô hoàn toàn không nghĩ ra được cách nào ngăn cản boss phản diện và Hoắc Thụy phát triển gian tình.

Có thể cản chết Lăng Trầm, để anh cũng biến thành xác sống không? Đường Hoan trầm nghĩ.

Hệ thống rác rưởi lập tức nhảy ra khi ý tưởng này vừa xuất hiện trong đầu cô.

[Nếu cô gây bất lợi cho boss phản diện thì sẽ phải chịu trừng phạt linh hồn.]

Đường Hoan: “.....”

Cút!

Lần này Lăng Trầm đi đến tận khuỷa.

Đường Hoan ngồi ở cửa, chờ anh tới nửa đêm. Càng chờ, cô càng cảm thấy không yên tâm.

Thẩm Lương Chi cũng ngồi xuống cạnh cô.

Advertisement / Quảng cáo

“Cả ngày nay cô không ăn kẹo rồi. Lăng Trầm chỉ đi ra ngoài làm việc mà thôi, cô đâu cần phải chờ cậu ấy như vậy mãi chứ!”

Cổ họng Đường Hoan phát ra những tiếng khô khè khè khè, sau đó, cô ưỡ ỏi cụp đuôi.

Cô cũng biết mình không cần chờ ở cửa như vậy, đây là cách làm ngu xuẩn nhất, nhưng, trừ việc ấy ra, cô còn có thể làm gì?

Thấy nữ xác sống xấu xí ủ rũ cúi đầu, lập tức, Thẩm Lương Chi trách Lăng Trầm.

Từ sau khi biến thành xác sống, người thân ở bên cạnh Lăng Thần Hoan cũng chỉ có mỗi Lăng Trầm, còn những người của Lăng gia thì đều ở thủ đô hết nên chắc chắn cô sẽ không cảm thấy an toàn. Ấy vậy mà người làm anh như anh lại chẳng biết quan tâm em gái mình. Muộn như vậy rồi vẫn chưa thêm trở về.

“Tôi ngồi đây với cô, biểu diễn ma thuật cho cô xem!” - Thẩm Lương Chi vươn tay vỗ vỗ đầu Đường Hoan.

Chẳng trách thẳng nhái Lăng Trầm lại thích xoa đầu cô như vậy, tóc cô vô cùng mềm mại, sờ nhẹ một cái thôi cũng đã cảm thấy cực kỳ thoải mái rồi.

Dị năng của Thẩm Lương Chi là dị năng hệ thủy, nghe thì có vẻ yếu ớt nhưng trên thực tế, nếu được phát huy một cách thích hợp thì dị năng hệ thủy có thể bộc phát sức mạnh vô cùng lớn.

Đầu ngón tay Thẩm Lương Chi xuất hiện một cột nước, ngay sau đó, cột nước biến thành cột băng.

Đối với khả năng biến nước thành băng trong nháy mắt của y, Đường Hoan cảm thấy có chút hứng thú, vì thế, cô mò to đôi mắt cá chết, cẩn thận nhìn chăm chăm.

Thẩm Lương Chi cực kỳ đắc ý, y lại biến cột băng thành cột nước trong tích tắc, sau đó, cột nước hóa thành vô số giọt nước. Khi rơi xuống mặt đất, những giọt nước này lập tức đông lại thành những hạt băng, tựa như mưa đá vậy.

Y có thể “chơi” dị năng hệ thủy như thế, đúng là rất thú vị.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan nhìn không chớp mắt. Sau khi Thẩm Lương Chi dừng lại, cô chuyển mục tiêu sang nhìn chăm chăm vào y.

Tiếp tục đi!

Xác sống xấu xí cảm thấy cực kỳ hứng thú. Mắt sáng quắc, cô nhìn Thẩm Lương Chi.

Chẳng biết vì sao mặt Thẩm Lương Chi lại nóng lên.

“Lăng Thần Hoan, cô có tin Lăng Trầm sẽ nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống không?” - Đột nhiên, Thẩm Lương Chi hỏi.

Đường Hoan dần mặt, sau đó gật gật đầu theo bản năng.

Đương nhiên là Lăng Trầm có thể nghiên cứu ra rồi!

Trên đời này, còn chuyện gì mà boss phản diện không làm được ư?

“Vây, nếu cô được chữa khỏi thì liệu tính cách của cô còn như bây giờ không?” - Thẩm Lương Chi ngập ngừng hỏi.

Đường Hoan tiếp tục dần mặt.

Đây là cái vấn đề quái quỷ gì thế?

Hỏi vợ va vợ vẫn, có nghĩa lý gì sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 349: Xác sống có độc (42)

Sau khi bật ra miệng câu hỏi ấy, Thẩm Lương Chi cũng tự cảm thấy có chút nực cười.

Y đúng là bị điên rồi nên mới vô duyên vô cớ hỏi vậy.

Hiện tại, virus xác sống “hoàn hảo” cực kỳ ngang ngược. Tuy Lăng Trầm là thiên tài y học nhưng đề nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống cũng không phải chuyện dễ dàng.

Hơn nữa, sau khi Lăng Thần Hoan khôi phục diện mạo trước kia thì làm gì có chuyện tính cách của cô vẫn như bây giờ?

Rốt cuộc là y muốn gì cơ chứ?

Thẩm Lương Chi bực bội do cáo tức, sau đó tự vỗ hai nhát vào đầu mình. Kết quả, y thoáng liếc thấy Lăng Trầm đứng cách đó không xa, dùng đôi mắt âm trầm nhìn y.

Thẩm Lương Chi: “.....”

Y cũng chẳng biết vì sao đột nhiên lại thấy có tật gật mình[1].

Phi phi, y giống phường trộm cắp ở điểm nào cơ chứ?

[1]做贼心虚 (tố tặc tâm hư: làm tặc thì lòng tâm khó chịu, lòng lo lắng...): câu thành ngữ dùng để chỉ những kẻ gian manh/có ý xấu/phương trộm cắp/... thường cảm thấy không thoải mái khi bị nhìn, bị chú ý. Tương đương với câu “có tật gật mình” của VN mình. Diệp mỗ chủ thích là vì sợ mọi người cảm thấy hai câu trên không tương ứng với nhau.

Bị Lăng Trầm nhìn chăm chăm, Thẩm Lương Chi cảm thấy cực kỳ áp lực.

Tôi cũng chỉ tranh thủ lúc cậu không ở nhà, nói thêm vài câu với nữ xác sống xấu xí nhà cậu mà thôi, có vấn đề gì không? Chẳng lẽ cậu tưởng tôi sẽ lừa bán nữ xác sống xấu xí nhà cậu ỉ ư? Còn nữa, dù gì thì tôi với cô ấy cũng có đính ước từ trong bụng mẹ đấy nhé! Nói vài câu cũng không phạm pháp!

Advertisement / Quảng cáo

Tuy rằng bạn học Thẩm Lương Chi cảm thấy mình không sai nhưng vẫn nhanh chóng tìm lý do để lần đi.

“Hoan Hoan, sau này phải tránh xa kẻ ngốc ra, hiểu không?” - Có vẻ như hôm nay Lăng Trầm cực kỳ mệt mỏi, nằm xuống giường, anh nhanh chóng thả lỏng cơ thể, nhưng, khi sắp chìm vào giấc ngủ, anh vẫn không quên dặn dò Đường Hoan.

Đường Hoan dần mặt nhìn anh?

Vì sao?

“Bơi vì ngốc là bệnh truyền nhiễm, quá gần gũi với kẻ ngốc thì chỉ số thông minh của em sẽ càng ngày càng giảm.”

Đường Hoan: “.....”

Mẹ nó, bắt nạt cô, tưởng cô là xác sống không biết gì đấy hả?

“Chẳng lẽ em không phát hiện mình càng lúc càng ngốc à?”

Nhìn Đường Hoan dần mặt, Lăng Trầm không kiềm chế được, vươn tay xoa xoa đầu cô. So với đáng vẽ chanh chua trước kia, thì vẻ ngây ngô, ngốc nghếch bây giờ đáng yêu hơn nhiều. Trong lòng, cô luôn khiến anh cảm thấy vui vẻ.

Đường Hoan: “.....”

Cô ghét nhất là người khác nói cô ngốc!

Advertisement / Quảng cáo

“Tránh xa Thẩm Lương Chi một chút, đừng để bị lây bệnh ngốc. Tôi không thích em quá ngốc. Hiểu không?” - Chẳng biết Lăng Trầm lấy từ đâu ra một que kẹo, sau khi bóc vỏ, anh đưa nó vào miệng Đường Hoan, ôn hoà nói.

Anh và Thẩm Lương Chi vô cùng hiểu nhau. Thẩm Lương Chi trở nên khác thường, đương nhiên anh có thể cảm nhận được.

Chẳng qua, anh là người có dự vọng chiếm hữu cực kỳ mạnh. Thứ gì thuộc về anh thì dù là huynh đệ thân thiết với anh, anh cũng không chia sẻ.

Nhai kẹo răng rắc, Đường Hoan vui vẻ nheo mắt lại. Cô không hề để lời của Lăng Trầm vào lòng.

Quả nhiên, ngốc là bệnh lây truyền!

Lăng Trầm càng ngày càng ngốc!

Ấy vậy mà lại dùng lý do vụng về như thế để lừa cô!

Đầu óc cô chỉ chậm đi thôi chứ có phải cô biến thành thiếu năng trí tuệ đâu, sao có thể tin vào lời nói dối mà ngay cả trẻ con cũng không tin nổi chứ.

Lúc này, Lăng Trầm cho rằng thú cưng mình nuôi cực kỳ ngoan ngoãn, nhưng, rất nhanh thôi, anh sẽ biết nữ xác sống bạo lực Đường Hoan cũng sẽ cấu kinh. Hơn nữa, cô mà đã giận dỗi thì không hề dễ dỗ chút nào.

Cô không phải thú cưng ngoan ngoãn, cô cũng sẽ tức giận, chỉ là, cho tới giờ, chưa ai có thể khiến cô phát cáu mà thôi.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Trầm còn chưa thức giấc, biệt thự đã nghênh đón một vị khách quen thuộc, không mời mà tới...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 350: Xác sống có độc (43)

Thủ lĩnh Ưông dắt theo Hoắc Thủy tới biệt thự.

Tướng mạo không tuân thủ bằng những thanh niên trẻ tuổi, người đàn ông này thật lòng che chở Hoắc Thủy, từ khóe mắt tới đuôi lông mày đều lộ ra tình yêu.

Khí vận chi nữ xuất hiện trước mặt mình, Đường Hoan lập tức đề cao cảnh giác, cổ họng phát ra những âm thanh trầm thấp, hỗn loạn, tỏ rõ địch ý.

Thấy vậy, Ưông Dương cũng bắt đầu đề phòng. Tuy Lăng Trầm là học sinh của giáo sư Mạc, kiến thức y học của anh cực kỳ đáng để người ta tin tưởng, nhưng, nữ xác sống này có thật sự được thuần hóa hay không, nhìn tình hình hiện tại thì có lẽ chưa thể khẳng định được!

Thẩm Lương Chi nhanh chóng cầm kéo tới cho Đường Hoan ăn. Mặt không đổi sắc, y đứng che kín cho cô.

Chẳng biết bà cô này làm sao nữa, đối mặt với những người khác, cô cực kỳ hiền lành nhưng lại luôn thể hiện địch ý với Hoắc Thủy.

Chẳng lẽ thật sự là do cùng “tính” đẩy nhau?

Hoắc Thủy và Ưông Dương tới là vì đêm qua đã diễn ra một chuyện cực kỳ đáng vui, dĩ năng giả bị trọng thương bởi Licker đã hoàn toàn khỏi hẳn!

Điều này đồng nghĩa với việc nước linh tuyến của Hoắc Thủy thật sự chứa hợp chất có hiệu quả chữa lành vô cùng mạnh.

Advertisement / Quảng cáo

...

“Lăng đại ca, em chứng minh được rồi, nước linh tuyến trong không gian của em thật sự có thể chữa khỏi cho người mắc virus xác sống. Nếu anh muốn chữa cho em gái anh, em có thể cung cấp nước linh tuyến cho anh.” - Hoắc Thủy nhìn Đường Hoan, sau đó nói với Lăng Trầm.

Đường Hoan cực kỳ tức giận. Vì sao tôi đã đối xử với cô chẳng ra gì rồi mà cô còn tỏ vẻ “công tư phân minh” như vậy?

Cô định dùng nước linh tuyến chữa khỏi cho tôi rồi thuận đà chơi gay với tôi hay gì?

Lăng Trầm nhàn nhạt lắc đầu: “Nước linh tuyến của cô có thể chữa virus xác sống nhưng hợp chất chữa khỏi bên trong cực kỳ nhỏ, chỉ có tác dụng với người chưa hoàn toàn biến thành xác sống.”

Muốn biến xác sống trở về thành người, chỉ dựa vào nước linh tuyến thì không đủ. Cần phải tiến hành nghiên cứu sâu hơn, kết hợp nó với thuốc mới có thể phát huy tác dụng một cách cao nhất.

Nhìn cô vợ bé nhỏ của mình, Ưông Dương cảm thấy lại yêu à thêm một chút.

À vẫn luôn lương thiện như vậy. Rõ ràng à cực kỳ yếu ớt nhưng lại có một nguồn năng lượng vô cùng lớn, đi sưởi ấm người xung quanh.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan sẽ không ăn thua, cho rằng khí vận chi nữ muốn sưởi ấm cô. Dù sao thì Hoắc Thủy đi cùng bọn họ lâu như vậy nhưng lại chưa từng thể hiện ra rằng mình có linh tuyến, đến tận khi gặp Ưông Dương, muốn cứu người vì Ưông Dương, à mới để lộ ra linh tuyến mà mình sở hữu.

Thủ lĩnh Ưông, người à muốn sưởi ấm là anh đấy, tình táo chút đi!

“Vậy thì chẳng phải là em vẫn không giúp gì được anh à?” - Hoắc Thủy lập tức thể hiện ra rằng mình cực kỳ mất mát.

Lòng Đường Hoan gần hóng đến nơi.

Cầu xin cô đấy, không ai cần cô giúp đâu, cô nhanh đi đi!

“Cũng không hẳn. Để nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống, nếu có nước linh tuyến của cô, chắc chắn tốc độ nghiên cứu sẽ nhanh hơn.” - Lăng Trầm lạnh nhạt đáp.

Anh kín đáo nhìn Ưông Dương, thầm đánh giá hắn. Nếu anh nhớ không nhầm thì lần đầu tiên gặp hắn, dĩ năng của hắn mới chỉ đạt cấp ba. Hơn nữa, với tố chất cơ thể và tuổi tác như vậy thì dĩ năng cấp ba đã là bình cảnh của hắn, nếu không gặp kích thích cực kỳ lớn thì dĩ năng của hắn sẽ vĩnh viễn dừng lại ở cấp ba, không thể đột phá. Ấy vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, dĩ năng của Ưông Dương đã đột phá cấp bốn, hơn nữa, thăng thẳng lên cấp năm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 351: Xác sống có độc (44)

Thú vị, thú vị!

Nhiều thêm một à Hoắc Thủy, dĩ năng của Ưông Dương thành công thăng liền hai cấp, hơn nữa, hắn còn thăng cấp chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi!

Ngoại trừ nước linh tuyến ra thì có lẽ thể dịch của Hoắc Thủy cũng chính là thứ giúp Ưông Dương thăng cấp dĩ năng, bởi vì cơ thể Ưông Dương tán ra mùi thể dịch của à!

Vì sao một hiện tượng bất thường lại xảy ra trên cơ thể của một người bình thường?

Nóng lòng muốn thử, theo bản năng, Lăng Trầm xoa xoa ngón tay vào nhau, anh cực kỳ muốn mang đối phương đi giải phẫu.

Giải phẫu à ta, giải phẫu những thứ liên quan tới bí mật của à ta!

.....

Lăng Trầm, đồ sói mất trắng cho ăn cũng không thân nổi!

Y học có sức hấp dẫn đến vậy cơ à?

Advertisement / Quảng cáo

Thế mà lại gần gũi với khí vận chi nữ chứ!

Đường Hoan tức tới mức tới đến, Thẩm Lương Chi nẫu mì, cô không thèm ăn lấy một miếng. Lăng Trầm mang cô về phòng nghỉ ngơi, cô cũng chẳng thèm ngồi bên mép giường anh như mọi khi nữa mà nằm thờ phì phì trên ghế sofa, rồi ngủ.

Cô là một nữ xác sống có nguyên tắc, nói tức giận thì thật sự tức giận!

Lăng Trầm khẽ nhủ mây, cảm thấy cô chút buồn bực,

Dường như cô lại biến trở về con người của trước đây, vô cơ gây sự.

Lăng Trầm vốn định vỗ như mình hoàn toàn không để ý nhưng chẳng hiểu sao, cảm giác khó chịu cứ bủa vây lấy lòng anh.

Vì thí nghiệm nên vài ngày gần đây, ngày nào Hoắc Thủy cũng tới biệt thự. Tình tình vốn đã táo bạo, nay lại bị kích thích, Đường Hoan càng trở nên nôn nóng hơn. Thẩm Lương Chi chỉ có thể theo sát cô, canh giữ bên cạnh cô.

Mẹ nó chứ! Tình tình của nữ xác sống Lăng Thần Hoan này thật khiến người ta phải sợ hãi, cứ như thể chỉ cần chạm vào một cái là cô sẽ lập tức nổ mạnh tại chỗ vậy.

Lần này Hoắc Thủy vào phòng thí nghiệm với Lăng Trầm được hai, ba tiếng rồi mà vẫn chưa thấy ra, sự nôn nóng của Đường Hoan hoàn toàn bộc phát.

Advertisement / Quảng cáo

“Bà cô của tôi ơi, cô bình tĩnh chút đi.” - Vì muốn trấn an nữ xác sống xấu xí Đường Hoan, Thẩm Lương Chi hết đứt kẹo, lại chuyển qua rửa trái cây cho cô ăn, thậm chí y còn nẫu cả mì nữa.

“Tôi biết cô không thích Hoắc Thủy nhưng bây giờ, Lăng Trầm đang làm thí nghiệm bên trong. Tôi nói cho cô hay, mỗi khi cậu ấy làm thí nghiệm thì lực thần, cậu ấy cũng không nhận, nếu người nào quấy rối cậu ấy, chắc chắn cậu ấy sẽ trở mặt với người đó ngay!”

Có thể nói, tình tình của Lăng Trầm, Thẩm Lương Chi đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Ngày thường, Lăng Trầm lạnh nhạt, xa cách, nhưng sẽ không tỏ thái độ với bất kỳ ai. Có điều, chỉ cần động đến những chuyện liên quan tới y học thì anh sẽ lập tức trở nên điên cuồng, khí chất lạnh lùng, ánh mắt âm u, hoàn toàn biến thành người khác. Bị anh nhìn một lát thôi là máu toàn thân đông cứng lại rồi!

Đường Hoan đã không thể nhịn nổi nữa. Thật ra, cô là người cực kỳ nóng tính, hơn nữa, cô không hề thích những chuyện lệch ra khỏi tầm kiểm soát của mình, nếu thật sự có thứ gì thoát khỏi sự khống chế của cô, cô sẽ trở nên cực kỳ táo bạo.

Thẩm Lương Chi cố gắng trấn an cô nhưng cuối cùng vẫn không thể lời được cô lại.

Đường Hoan vọt tới cửa phòng thí nghiệm lâm thời, dùng chính cơ thể mình, không ngừng tông cửa một cách thô bạo. Cánh cửa bị va đập phát ra những tiếng cọt cã cọt kẹt.

Đường Hoan bắt đầu kêu khò khè, có thể thấy lúc này cô đã hoàn toàn bùng nổ.

Cửa gỗ tuy dày và nặng nhưng cũng đâu chịu nổi sự “tấn công” của nữ xác sống bạo lực. Vì thế, cửa gỗ lung lay hai lần rồi hoàn toàn bị cô đá văng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 352: Xác sống có độc (45)

Đường Hoan vọt tới cửa phòng thí nghiệm lâm thời, dùng chính cơ thể mình, không ngừng tông cửa một cách thô bạo. Cánh cửa bị va đập phát ra những tiếng cọt cã cọt kẹt.

Đường Hoan bắt đầu kêu khò khè, có thể thấy lúc này cô đã hoàn toàn bùng nổ.

Cửa gỗ tuy dày và nặng nhưng cũng đâu chịu nổi sự “tấn công” của nữ xác sống bạo lực. Vì thế, cửa gỗ lung lay hai lần rồi hoàn toàn bị cô đá văng.

m thanh chấn động, vang vọng toàn bộ biệt thự.

Thẩm Lương Chi sợ tới mức không tự chủ được, bắt giác nuốt khan.

Mẹ nó, quá thô bạo!

Hoắc Thủy nằm hôn mê trên giường thí nghiệm, xem ra không có gì bất thường.

Lăng Trầm đứng cạnh một đồng dụng cụ thí nghiệm, anh cầm một ống nghiệm đựng dung dịch, khẽ lắc lắc.

Khi cửa bị đá văng ra, anh dùng đôi mắt âm u, lạnh lẽo nhìn về phía cửa, ánh mắt còn lơ mơ mang theo sát ý. Mặc dù thấy người tiến vào là Đường Hoan, ánh mắt ấy cũng không thay đổi chút nào.

“Cút ra ngoài.” - Giọng Lăng Trầm lạnh tới mức như thể sắp kết băng đến nơi.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan cực kỳ không thích việc phải chịu tù thân. Cô rất ghét người khác quát mình. Ai cũng là một cô công chúa nhỏ, không phải sao?

Đường Hoan không ngừng thờ dốt. Đứng bên cạnh, Thẩm Lương Chi cảm nhận một cách rõ ràng những âm thanh phát ra từ cổ họng cô chẳng khác nào tiếng thờ gấp của đã thủ khi bị chọc giận.

Hông rồi! Hông rồi!

Thực giác nói cho y biết, mọi thứ chắc chắn sẽ trở nên bùng nổ.

Trước nay, khi Lăng Trầm làm thí nghiệm, bất kể là ai cũng không được quấy rầy anh. Nếu bị làm phiền, anh thật sự sẽ biến thành kẻ lực thần không nhận!

Nữ xác sống bạo lực dẫm mạnh lên pano cửa[1], pano cửa rần rần cứ thế bị dẫm thành hai nửa. Hiển nhiên, cô đang khiêu khích Lăng Trầm!

Sau khi khiêu khích xong, Đường Hoan xoay người, cứ thế rời đi.

“Lăng Thần Hoan!” - Thẩm Lương Chi hô lên, vươn tay, toan tóm lấy góc áo Đường Hoan, nhưng, tốc độ của cô quá nhanh, y còn chưa sờ tới góc áo cô thì đã chẳng thấy cô đâu rồi.

Đờ mờ nó chứ!

Nhiệm vụ cái gì, ông đây không làm nữa!

Advertisement / Quảng cáo

Là boss phân diện thì ghê gớm lắm à? Là boss phân diện thì có thể tùy ý đuổi người khác cút đi à?

Ông đây tốt với anh như vậy, kết quả, khí vận chi nữ vừa xuất hiện, tâm tư, suy nghĩ của anh đều dành cho à hết!

Đường Hoan cảm thấy khó chịu. Vì có gì mà số cô lại kém đến thế? Vì có gì mà việc cô làm, cho dù là phải đánh cược tính mạng, ở trong mắt người khác cũng biến thành chuyện tầm thường, không so được với khí vận chi nữ?

Cô cảm thấy cực kỳ tủi thân.

Tuy rằng diện mạo thật của cô không mấy xinh đẹp nhưng cũng chẳng xấu xí, ấy vậy mà khi làm nhiệm vụ, cô lại biến thành một nữ xác sống xấu thậm, xấu tệ, đã vậy còn bản thủ thủ nữa chứ. Vận khí của cô kém đến mức đấy rồi nhưng cô vẫn phải bảo vệ Lăng Trầm, không để anh bị hủ, cô có dễ dàng gì đâu!

[Hoan Hoan thân ái, kích động là ma quỷ, bắt kẻ là rơi vào trường hợp nào, chúng ta cũng phải bình tĩnh nha!]

Ký chủ rác rưởi lại bắt đầu động kinh ngắt quãng, làm sao bây giờ? Online chờ! Gấp lắm!

[Cô nghĩ mà xem, chúng ta đã đi đến mức này rồi, chẳng lẽ có thật sự muốn bỏ dờ giữa chừng ư? Bỏ dờ giữa chừng không phải là một thói quen tốt đâu!] - Hệ thống rác rưởi cuộc toàn bộ tính mạng để bán mạnh. Vì giúp ký chủ rác rưởi có thể tiếp tục kiên trì, nó cảm thấy mình cũng chẳng dễ dàng gì.

“Ai nói với cậu là tôi muốn bỏ dờ giữa chừng?”

Xác sống Hoan chạy nhanh ra khỏi căn cứ, sau đó giảm dần tốc độ. Cô bắt đầu chậm rãi nhìn xung quanh, tìm đồng loại của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 353: Xác sống có độc (46)

“Chờ ông đây trở thành kẻ đứng trên đỉnh sức mạnh, sau đó đập chết vận chi nữ thì chẳng phải là ông đây hoàn thành nhiệm vụ rồi ư?” - Đường Hoan cười đầy thâm trầm.

Hiện tại, tốc độ của cô cực kỳ nhanh, sức lực lại lớn, nhân lúc khí vận chi nữ không đề phòng, trực tiếp giết chết à là được, dờ phải lo này lo kia, kết quả còn không giữ nổi con sói mặt trắng Lăng Trầm!

[.....] - Ký chủ rác rưởi lại bắt đầu nghĩ theo hướng kỳ quái rồi.

Cô cũng không tự nhìn lại cái số bia đỡ đạn của mình xem, muốn ám sát khí vận chi nữ ư, quả thật là nực cười!

Bia đỡ đạn, nói cho cô hiểu thêm về quang hoàn mà Thiên Đạo ban tặng cho khí vận chi nữ nhé!

Nếu số hữu thứ gọi là quang hoàn này thì nhảy vực không chết, nhảy sông không vong, đi tới đâu cũng có bàn tay vàng, bắt kẻ là nghèo hèn đến mức nào cũng sẽ có người nhìn ra nội tâm đẹp để ăn sau về ngoài túng quần, cho dù rơi vào hoàn cảnh nào cũng sẽ gặp quý nhân và được người ta giúp đỡ, vĩnh viễn không bao giờ cùng đường.

Đường Hoan chẳng thèm tin những điều quý quái trên! Cô bị tủi thân, cô cảm thấy không thể nhịn nổi! Dù sao thì hiện tại, cô không muốn ở bên cạnh tên sói mặt trắng kia nữa!

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế, sau khi rời khỏi căn cứ, Đường Hoan đi khắp nơi tìm người, hoặc động vật đã biến thành xác sống, chỉ cần gặp xác sống là cô lập tức bật chế độ đánh giết, gõ vỡ đầu bọn chúng rồi đảo tình hạch ra.

Vĩnh viễn đừng bao giờ để bản thân phải chứng kiến cảnh phụ nữ nỗi giận, bộc phát sức mạnh! Nếu lúc này có ai ở cạnh Đường Hoan thì người đó sẽ được nhìn thấy cảnh tượng vô cùng “thần kỳ”: Với tốc độ nhanh như báo đốm, nữ xác sống mặc váy hoa nhảy thoăn thoát từ cây này sang cây khác, cẩn thận quan sát xem bên dưới có con mồi hay không. Chỉ cần phát hiện sinh vật đã biến thành xác sống, cô sẽ lập tức lao từ trên cây xuống, dùng kỹ thuật vừa đơn giản, vừa thô bạo là cầm một cục đá, “bộp” một tiếng, gõ vỡ đầu xác sống, hơn nữa, còn là gõ nát bét! Ngay sau đó, quen đường quen nẻo, cô đảo tình hạch ra, lau vào váy. Đến khi tình hạch được lau sạch rồi thì cô sẽ cắt nó vào túi.

Một loạt các động tác liên tiếp nhau của cô quả thật là đỉnh của đỉnh!

Sau khi “bùng nổ”, có thể nói, xác sống Hoan càng trở nên điên cuồng hơn trước. Những chỗ cô đi qua, “thi thể” xác sống rơi rớt tan tác, trải dài khắp con đường.

*

* *

Trong biệt thự.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Lương Chi nhìn Lăng Trầm. Tuy rằng y đã biết người anh em tốt này của mình si mê y học đến mức nào rồi, nhưng, cứ nhớ tới thái độ vừa nãy của anh, y lại cảm thấy tức giận thay Đường Hoan.

“Lăng Trầm, chẳng lẽ cậu không cảm thấy vừa nãy cậu...?”. Thẩm Lương Chi hít một hơi thật sâu, sau đó nói tiếp - “Có chút quá đáng à?”

Lăng Trầm đặt ống nghiệm xuống. Anh vừa nghiên cứu thất bại, thuốc thử bên trong ống nghiệm này đều thành đồ bỏ.

“Tôi biết cậu coi trọng kết quả thí nghiệm, nhưng thời gian gần đây, Lăng Thần Hoan cực kỳ ý lại vào cậu, cậu có biết lúc này, ánh mắt của cậu đáng sợ đến mức nào không? Cậu nhìn có ấy mà chẳng khác nào nhìn kẻ thù.”

Lăng Trầm hơi nhàu mày. Anh không hề cảm nhận được ánh mắt của mình khủng bố thế nào. Anh chỉ theo bản năng coi người xông vào phòng thí nghiệm là “kẻ xâm phạm” mà thôi. Bình thường, anh không hề có sở thích gì, thứ duy nhất khiến anh say mê chính là y học, nếu có người quấy rầy anh thì người đó chính là kẻ không biết sống chết.

“Lăng Trầm, tập trung vào công việc không hề sai, nhưng, tôi cảm thấy ít nhất thì cậu nên đáp lại tình cảm của người khác dành cho mình, nếu không đáp lại lấy một chút thì có khác gì cảm thù đâu?”

Một kẻ không có lương tâm, sớm muộn gì cũng sẽ mất đi tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 354: Xác sống có độc (47)

“Hiện tại, ở bên cạnh cô ấy cũng chỉ có mình cậu là người thân. Sau khi biến thành xác sống, cô ấy không hề có cảm giác an toàn. Cậu gần như chẳng cần bỏ thời gian cho cô ấy nhưng cô ấy lại dành toàn bộ thời gian của mình cho cậu. Lãng Trầm, làm người tử tế thì không nên quá quắt như vậy.”

Lãng Trầm im lặng, không đáp lời.

Sau khi Thẩm Lương Chi rời đi, sóng mắt Lãng Trầm bắt đầu trở nên quý dị.

Từ trước tới giờ, anh vốn không hề dành thời gian cho người thân, cũng chẳng có người thân nào bỏ thời gian cho anh.

Chẳng phải giữa người với người chỉ cần yên yên tĩnh tĩnh, lúc nào rảnh mới giao tiếp thôi sao?

Thì ra, cô cũng sẽ giận đối với anh.

Có vẻ như cô nóng nảy, bất an là vì Hoắc Thuý.

Ánh mắt Lãng Trầm càng trở nên u ám, thâm thúy hơn, xem ra, anh vừa nghĩ tới điều gì đó.

Cô đúng là một con thú cưng có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt!

Advertisement / Quảng cáo

Tìm được điểm chung giữa mình và Đường Hoan, khoe miệng Lãng Trầm cong lên. Nụ cười của anh đẹp đến mức khiến người ta phải kinh ngạc[1].

Anh thích thú cưng cũng có dục vọng chiếm hữu mãnh liệt giống mình, bởi vì như vậy sẽ không phải lo xuất hiện kẻ thứ ba chen vào mối quan hệ của hai người.

Nếu cô không thích Hoắc Thuý, vậy thì nề tính cô là thú cưng duy nhất mà anh nuôi, anh sẽ giải phẫu Hoắc Thuý, sau đó lưu trữ tế bào của ả, rồi ngâm ả trong formalin, như vậy cũng sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ thí nghiệm của anh.

[1] ở đây tác giả dùng từ “kinh điển” để miêu tả nụ cười của Lãng Trầm. Từ này có nghĩa là “về đẹp khiến người ta kinh ngạc/ngạc nhiên/bất ngờ”, trong từ điển của mình không có từ này nên Diệp mỗ dịch như trên. Thật ra trước đó Diệp mỗ cũng đã bê nguyên từ này vào đoạn văn và chủ thích bên dưới rồi, nhưng chắc ở đoạn đó nếu diễn giải ra thì câu cú không mượt mà nên Diệp mỗ đã để nguyên, Diệp mỗ không nhớ là dùng từ này ở chương bao nhiêu nữa =...=, Diệp mỗ sẽ soát lại sau, aiz.

Lãng Trầm tưởng rằng chờ Đường Hoan phát tiết xong, cô sẽ nhanh chóng trở về, nhưng đáng tiếc, anh đợi đến tận tối muộn cũng vẫn chưa thấy bóng dáng cô đâu.

Ngồi trong phòng khách biệt thự, sắc mặt Lãng Trầm càng lúc càng trở nên thâm trầm

Anh chờ suốt cả một đêm, vốn chỉ nghĩ là chỉ cần cô trở về, anh sẽ biết ngay lập tức, nhưng đâu ngờ, anh chờ đến tận sáng hôm sau cũng không thấy cô đâu.

“Tôi nghĩ lần này cậu chọc cô ấy giận thật rồi.” - Giọng Lãng Trầm, Thẩm Lương Chi lo lắng, sốt ruột.

Advertisement / Quảng cáo

Y vẫn nhớ như in hơi thở ẩm trầm, hung dữ của Đường Hoan khi cô bùng nổ, chạy vọt ra ngoài.

“Tuy rằng bây giờ cô ấy là xác sống nhưng cô ấy vẫn còn ý thức, sao có thể không biết bực tức cơ chứ.”

Thẩm Lương Chi cảm thấy nếu Lãng Thần Hoan là người, có lẽ khi tức giận, cô sẽ trốn ở một chỗ nào đó trong căn cứ, nhưng vấn đề rắc rối ở đây là cô lại là xác sống... chỉ cần cô ra khỏi căn cứ thì có khác gì chim tung cánh bay lên trời cao, cả tùy ý bơi nhảy trong biển rộng[1] đâu, chỗ nào chẳng có đồng loại của cô. Với cô, căn cứ mới là nơi không an toàn, cho nên, cô sẽ không ở lại trong căn cứ.

Thẩm Lương Chi lại nhai không ngừng.

Lãng Trầm ngồi im lặng trên sofa.

Thấy vậy, Thẩm Lương Chi thả chậm lời nói, giọng cũng nhỏ dần xuống. Dựa theo sự hiểu biết của y về Lãng Trầm thì hiện tại, Lãng Trầm đang ở trong trạng thái bực bội đến tận độ, cho nên anh mới im lặng như vậy.

Lại chờ từ sáng sớm cho đến tận đêm khuya, cũng vẫn không thấy bóng dáng Đường Hoan, Lãng Trầm thông thả đứng lên, sau đó bước về phía cửa, mở cửa đi ra ngoài.

[1]高任鸟飞、海阔凭鱼(trời cao mặc cho chim bay, biển rộng mặc cho cá nhảy): bầu trời bao la, chim có thể tùy ý bay lượn; biển rộng, cá có thể tùy ý bơi nhảy → thể giới bao la rộng lớn, con người có thể tùy ý, tự do thể hiện tài năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 355: Xác sống có độc (48)

Đường Hoan phát hiện, trong mặt thể, làm một xác sống cũng chẳng có gì là không tốt, hơn nữa, nếu được làm một xác sống có dị năng thì lại càng thoải mái hơn nhiều. Muốn chơi thể nào thì chơi thể ấy!

Sau khi rời khỏi Lãng Trầm, cô quả thật đã tìm được một khoảng trời rộng lớn hơn.

Khi bực bội, cô có thể đánh những cái xác sống khác. Lúc cao hứng, cô sẽ giả vờ làm một cái xác sống bình thường, trà trộn vào đàn xác sống, du dương theo chúng nó.

Điều duy nhất khiến cô không vui chính là khi rời đi, cô đã quá vội vã nên quên mang theo ba lọ, giờ không có kẹo mứt để ăn, cũng chẳng có váy hoa để thay đổi. Việc này thật sự khiến một nữ xác sống có tiêu chuẩn sinh hoạt cao phải phát điên.

Từ trước đến nay, hệ thống rác rưởi chưa từng làm việc gì tốt, nhưng, trong thế giới này, nó lại làm được một việc tử tế đó là mở bàn tay vàng cho Đường Hoan, thăng cấp cho cô, so với những cái xác sống khác, tốc độ lên cấp của cô nhanh hơn nhiều.

Chính vì vậy, Đường Hoan trở thành đại ca trong đàn xác sống gần căn cứ.

Đúng thế, Đường Hoan không hề đi quá xa căn cứ. Tuy rằng lúc vừa nổi điên, cô luôn miệng nói không làm nhiệm vụ nữa nhưng thật ra trong đầu cô vẫn còn sót lại một tia lý trí, cô không thật sự hành động quá mức quyết liệt. Dù sao thì cô tới thế giới này cũng là vì làm nhiệm vụ.

Rời xa căn cứ chẳng thà nhờ ai đó bắn một phát nát đầu còn hơn, chết sớm, siêu sinh sớm luôn cho rồi.

Đường Hoan cũng thật ác. Vì cô là xác sống cấp cao nhất trong đàn xác sống nên mặc dù chẳng có việc gì, cô cũng triệu tập tất cả xác sống lại rồi đi một vòng qua những nơi không xa căn cứ, vừa đủ để cảnh vệ của căn cứ nhìn thấy, khiến họ tới mức kinh hồn bạt vía.

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng, cô không hề cho đám xác sống tấn công. Cô chỉ muốn đi dạo mà thôi.

Đúng, cô là một nữ xác sống tâm lý không bình thường.

*

* *

Sáng ngủ dậy, Thẩm Lương Chi phát hiện Lăng Trầm không còn ngồi ở ghế sofa nữa. Y tưởng rằng anh không chịu nổi nên về phòng ngủ, nhưng đợi đến trưa cũng chẳng thấy anh xuống ăn cơm, lúc này y mới cảm thấy không thích hợp, vì thế, y mở cửa phòng anh ra...

O, đậu mốc!

Người đâu?

Chẳng biết Lăng Trầm đã đi đâu từ bao giờ.

Advertisement / Quảng cáo

Thẩm Lương Chi cảm thấy khả năng Lăng Trầm đi tìm Lăng Thần Hoan là rất cao.

Bạn học Thẩm Lương Chi đoán quả không sai.

Mang theo thuốc, Lăng Trầm trực tiếp ra khỏi căn cứ. Anh mặc một bộ đồ theo phong cách thời Đường, thong thả bước đi cứ như đang tản bộ trên sân vắng vậy.

Đi được một đoạn, anh sẽ dừng lại một lát, có vẻ như anh đang phân biệt mùi của Đường Hoan. Người có mùi hương của người, xác sống có mùi của xác sống.

Lăng Trầm đã sử dụng thuốc truy tung lên người Đường Hoan từ sớm. Anh là người có tâm tư cẩn thận, kín đáo, những thứ gì thuộc về anh, anh sẽ đánh dấu ngay từ đầu.

Ban đầu, việc phân biệt phương hướng cực kỳ thuận lợi, nhưng càng về sau càng khó tìm ra hướng đi chính xác của cô bởi vì cô đã ở bên cạnh xác sống nhiều ngày.

Lăng Trầm đi vào rừng, bước thấp bước cao, giày anh dính đầy bùn đất. Từ khi mặt trời buông xuống tới giờ, anh chưa từng rơi vào trường hợp chật vật như vậy.

Trong tình cảm, Lăng Trầm là người cực kỳ lương bạc, cũng cực kỳ tri trọng. Ưu điểm duy nhất của anh chính là một khi đã chấp nhận việc gì thì tuyệt đối không buông tay một cách dễ dàng, chẳng sợ thứ anh chấp nhận là một con thú cưng thì anh cũng sẽ không tùy tiện đổi con khác.

Có lẽ những người có EQ thấp thường dùng những phương pháp cổ chấp, bướng bỉnh để bảo vệ thứ thuộc về mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 356: Xác sống có độc (49)

“Cậu nhỏ xem, tôi có nên triệu tập xác sống tới cắn chết anh ta luôn bây giờ không?” - Ngồi xổm trên cây, nhìn Lăng Trầm đang nhui mồm, phân biệt phương hướng bên dưới, Đường Hoan trầm tư đối với hệ thống.

[Cô bảo ta có nên gọi ra một tràng sét, trực tiếp đánh chết cô không?] - Hệ thống rác rưởi nói với giọng thâm trầm.

Đầu óc ký chủ lúc này rối rắm đến mức anh ta không thể nghĩ tới những việc phi thực tế. Cô định giết khí vận chủ nữ đã đánh, đảng này còn muốn giết luôn cả boss phản diện nữa chứ!

Cô càng ngày càng “bay bổng” ha?

[Chắc chắn là Lăng Trầm đang đi tìm cô, đừng gây chuyện nữa, nhanh cùng anh ấy về nhà đi!] - Chẳng khác nào một bà má già, hệ thống tận tình an ủi.

“Dựa vào cái gì mà tôi phải làm vậy?” - Xác sống Hoan cực kỳ ngạo kiều.

Tuy bây giờ ông đây vô cùng xấu xí nhưng cũng vẫn là một cô tiểu công chúa đấy nhé! Không có chuyện dễ dàng tha thứ như vậy được.

[Cô cứ gắng sức gây chuyện tiếp đi!] - Hệ thống tức đến mức rớt mạng.

Chỉ là một cái bìa đỡ đạn, boss đã vất vả tìm tới tận cửa rồi mà còn sơ diện.

Đường Hoan hừ lạnh một tiếng, cô chẳng muốn phí lời với cái thứ rác rưởi kia nữa. Để xem Lăng Trầm có thể kiên trì tìm cô đến bao giờ!

Advertisement / Quảng cáo

Cô quyết định yên lặng đi theo Lăng trầm, quan sát đáng vẻ như ruồi nhặng không đầu, cố chấp tìm cô của anh.

Kết quả, khi Đường Hoan vừa đưa ra quyết định thì Lăng Trầm lại đột ngột ngừng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt cá chết đang tập trung, toàn tâm toàn ý trông xuống của Đường Hoan.

Đôi mắt trong trẻo đối diện với đôi mắt xám trắng vô thần.

Một người, một xác sống, kẻ trên cây, kẻ đứng dưới cứ vậy nhìn nhau chăm chăm. Không khí bỗng chốc trở nên cực kỳ khó xử.

Đường Hoan: “.....”

Mẹ kiếp!

Anh nhàn quá không có việc gì làm hay sao mà đột nhiên nhòm lên cây thế?

Đường Hoan tức đến mức suýt nữa thì rơi thẳng xuống dưới.

Lăng Trầm lại khẽ mỉm cười, như thể mọi chuyện đều ở trong tầm kiểm soát của anh, như thể anh đã sớm biết cô đang ở trên cây vậy.

“Hoan Hoan, xuống đây, đến bên ca ca nào!” - Vẫy vẫy tay với Đường Hoan, Lăng Trầm nói với giọng vô cùng dịu dàng.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan vô như không nhìn thấy anh, cô ngồi trên cành cây, chậm rãi đứng đưa hai chân.

“Hoan Hoan, lộ nội y rồi!” - Không nhanh không chậm, Lăng Trầm lên tiếng. Anh bình thản như thể đang nói thời tiết hôm nay đẹp thật vậy. Giọng điệu của anh vô cùng tự nhiên.

Mặc dù là một nữ xác sống xấu xí nhưng Đường Hoan cũng có mặt mũi, động tác đứng đưa chân của cơ lập tức cứng đờ, cả “xác sống” rơi vào trạng thái sững sờ.

Má nó chứ! Không ngờ anh lại là một Lăng Trầm như vậy!

Đường Hoan tức đến mức bê mặt cành cây, ném thẳng về phía Lăng Trầm.

“Hoan Hoan, xuống đây, ca ca mang em về nhà, váy em mặc bẩn hết rồi, cũng đã đến lúc phải thay váy khác.”

Lăng Trầm quả nhiên là thiên tài. Anh chỉ thuận miệng nói một câu nhưng cũng đã đâm trúng điểm yếu của người khác, Đường Hoan thích chứng diện, cô cực kỳ yêu những bộ váy công chúa.

Chỉ là, lần này, Lăng Trầm đã coi nhẹ quyết tâm của Đường Hoan. Cô nói tức giận là thật sự tức giận, chẳng sợ người khác thuyết phục rách trời, cô cũng vẫn sẽ ngồi trên cây, không xuống.

Lăng Trầm chỉ có thể thờ dài một hơi, tiếp tục dỗ dành: “Chuyện hôm trước là ca ca sai, ca ca không nên câu gắt với em, cũng không nên nhìn em bằng ánh mắt như vậy, sau này ca ca sẽ không như thế nữa, chúng ta về nhà được không?”

Có lẽ Thẩm Lương Chi nói cũng đúng. Tuy cô là thú cưng của anh nhưng cô cũng là một cô gái, nên được dỗ dành, không thể làm gì quá đáng với cô. Đến con thỏ bị chọc tức còn cắn người nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 357: Xác sống có độc (50)

Đứng dưới gốc cây, Lăng Trầm gần như là mang hết toàn bộ những lời dễ nghe ra để nói, nhưng, đáng vẻ khi nói những lời đó của anh lại không hề giống người bình thường. Nói cách khác, nếu Thẩm Lương Chi nhìn nọt một ai thì chắc chắn người đấy sẽ cảm thấy y đang lấy lòng mình, còn Lăng Trầm lại hoàn toàn bất động. Đường như từ khi sinh ra anh đã mang theo hơi thở của một thượng vị giả[1]. Mặc dù là dỗ dành người ta, tư thái của anh cũng vẫn là tư thái của một thượng vị giả, từng lời anh nói đều mang theo vẻ cứng chiều, không hề hạ thấp chính mình.

Đối với kiểu làm màu cao cấp của anh, Đường Hoan tỏ vẻ cô vớ cùng hăm mộ, cũng cực kỳ ghen tị.

[1]thượng vị giả: người đứng ở những vị trí đầu trong tháp giải cấp xã hội, có địa vị, có quyền lực. Ví dụ như thời phong kiến thì vua chúa, quan lại, quý tộc là “thượng vị giả”.

“Hoan Hoan, em nói thẳng cho ca ca biết, ca ca phải làm gì thì em mới bằng lòng treo xuống, trở về với ca ca.”

Lăng Trầm cảm thấy hình thức chung sống cần dỗ dành này có vẻ cũng không phiền toái cho lắm, thậm chí, anh còn thấy nó khá mới mẻ.

Trước giờ, anh chưa từng dùng nhiều thời gian để làm một việc vô nghĩa như dỗ dành người khác, nhưng hôm nay, anh lại không hề bài xích khi làm loại chuyện không có ý nghĩa này.

Đường Hoan bẻ một nhánh cây, ném xuống gốc. Sau đó, cô chỉ chỉ Lăng Trầm, rồi dang hai tay ra, như thể đang ôm thứ gì, ý là: Muốn tôi tha thứ cho anh thì bây giờ tôi nhảy xuống, anh phải đỡ tôi.

Lăng Trầm: “.....”

Khuôn mặt anh lập tức cứng đờ.

Việc này thật sự khiến người khác khó xử.

Advertisement / Quảng cáo

Dù sao thì cây cũng cao như vậy, lực tác động chắc hẳn sẽ rất lớn, hơn nữa, Đường Hoan không hề có khái niệm về cường độ lực khi xuống tay....

Mặc kệ Lăng Trầm có gắt đầu hay không, Đường Hoan trực tiếp nhảy xuống, nhào thẳng về phía anh.

Hệ thống rác rưởi sợ ngấy người với hành động đột ngột của cô. Toi rồi rồi rồi, động tác của cô nhanh đến mức nó còn chưa kịp phản ứng!

A a a a! Ký chủ rác rưởi, ta muốn giết chết cô! Cô có biết cô cứ thế rơi xuống có thể đụng chết boss phản diện không hả?

Hậu quả chắc chắn sẽ vô cùng thảm..

Từ xưa đến nay, Lăng Trầm chưa từng chột vật như vậy. Thậm chí anh còn nghe thấy xương hông mình vang lên tiếng “răng rắc”.

Đường Hoan trực tiếp nhào vào người anh, anh bị va chạm đến mức khẽ rên một tiếng, phải cắn chặt răng mới không gào lên.

“Hoan Hoan, em nhanh đứng dậy đi...”

Lăng Trầm đau đến mức thái dương đỏ mớ hôi hột.

Advertisement / Quảng cáo

Là một người quanh năm suốt tháng làm thí nghiệm trong phòng nghiên cứu, Lăng Trầm không hề cường tráng, bị va chạm như vậy, tình trạng của anh quả thực chẳng mấy tốt đẹp.

Đường Hoan cực kỳ vui vẻ khi được bắt nạt boss phản diện. Cô hài lòng, nhanh chóng bỏ khỏi người Lăng Trầm, sau đó cả cơ thể đều tỏa ra sự sung sướng.

Không sai, cô dễ thỏa mãn như vậy đấy!

Lăng Trầm gắng gượng đứng dậy, bộ đồ sạch sẽ theo phong cách thời Đường giờ đã lấm lem bùn đất, quan trọng nhất là... Anh bị sút lưm!

Trong một tích tắc, Lăng Trầm đã hoài nghi ý nghĩa của việc nuôi một con thú cưng như vậy. Anh vốn muốn có người làm bạn bên mình, nhưng bây giờ anh lại cảm thấy hơi lo lắng.

Nhìn đáng vẻ hài lòng của Đường Hoan, Lăng Trầm đập vào eo mình. Anh chỉ có thể nói: “Hoan Hoan, giờ vui chưa?”

Đường Hoan sung sướng nheo mắt lại, nhảy chân sáo tới trước mặt Lăng Trầm, đặt vào tay anh một viên tinh hạch, coi như là để đền bù cho anh.

Lăng Trầm cúi đầu nhìn thoáng qua viên tinh hạch cực kỳ phù hợp với dị năng hệ tinh thần của mình, sự nghi ngờ về việc nuôi thú cưng lập tức tiêu tan.

Xem ra cô còn chút lương tâm, ít nhất cũng biết bù cho anh sau khi xà giận với anh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 358: Xác sống có độc (51)

“Hoan Hoan, lại đây.” - Lăng Trầm vẫy tay, Đường Hoan nhanh chóng chạy về phía anh.

Cô vừa tới cạnh anh thì đã được anh đút cho một cây kẹo.

Ỗ vào việc mình cao hơn cô, anh xoa xoa đầu cô, sau đó nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Sau này có tức giận cũng không được đi xa như vậy nữa, nghe rõ chưa?”

Đường Hoan vui vẻ ăn kẹo, vờ như mình không nghe thấy gì.

“Tôi biết em không thích Hoắc Thủy, yên tâm, ở trong lòng ca ca, em độc nhất vô nhị.” Là thú cưng duy nhất, không ai thay thế được.

Thiên tài thường có những đặc trưng khác người, điểm lập dị của Lăng Trầm đó là: bất kể là gì cũng chỉ cần một thứ duy nhất. Y học, anh tự dựng lên một ngọn cờ độc đáo riêng[1]. Bạn bè, anh chỉ cần một người. Thú cưng, anh cũng chỉ nuôi một con...

“Sau này ca ca sẽ không để em cảm thấy thiếu an toàn, em cũng không được nổi nóng vô cớ như vậy nữa, hiểu không?”

Đường Hoan hơi lưỡng lự.

Cô cảm thấy, Lăng Trầm có chút quý súc! Bình thường lạnh nhạt, xa cách nhưng khi làm thí nghiệm lại trở nên lạnh lùng, tàn nhẫn, cảm xúc anh dành cho cô là cảm xúc của hai cá thể sống nương tựa vào nhau, mang theo sự chiếm hữu và không chừa.

“Rác rưởi, có phải tâm lý của boss phản diện nhà cậu có chút bất thường không?”

Advertisement / Quảng cáo

[Phi phi, cô mới là người không bình thường ấy! Không chỉ tâm lý không bình thường, chỉ số thông minh của cô cũng không bình thường luôn!]

[Boss phản diện nhà ta sinh ra đã là thiên chi kiêu tử, xưa giờ chưa từng gặp tiếp xúc với với những kẻ thiếu năng trí tuệ, chẳng biết vì sao tự nhiên lại ở chung với cô được nữa!]

Boss phản diện nhà mình bị mắng, hệ thống rác rưởi lập tức nhảy dựng lên. Nó còn không ý thức được rằng trong lúc vô ý, nó có để lộ ra tin tức gì hay không.

Đường Hoan: “.....”

Hmm, dường như người cái thứ rác rưởi này nói đến không phải Lăng Trầm, mà là...

Một ai đó?

Sau khi “được” sự lắng, việc bước đi trở nên không mấy dễ dàng với Lăng Trầm. Không hề nhiều lời, Đường Hoan trực tiếp bế anh theo kiểu công chúa, đi thẳng về biệt thự. Một người đàn ông cao lớn mà lại bị ôm như vậy, Lăng Trầm cảm thấy có chút thẹn thùng.

Trước đây, là người luôn đứng trên đỉnh cao, anh chưa từng có những cảm xúc như vậy, anh chỉ cảm nhận được sự vui sướng và tự tin mà y học mang tới thôi.

...

Xác sống ôm bông hoa lạnh lùng, tổ hợp này quả thật lóa mắt người khác.

Advertisement / Quảng cáo

Khi thấy Đường Hoan bế Lăng Trầm, Thẩm Lương Chi lão đạo, suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Lăng Trầm giãy dụa để Đường Hoan buông anh xuống, sau đó, khuôn mặt anh lơ mơ hiện lên vết đỏ.

“Lung cậu bị sao thế?” - Thấy tư thế quái dị của Lăng Trầm, Thẩm Lương Chi cực kỳ tò mò, hỏi.

Lăng Trầm đích thân ra ngoài tìm Đường Hoan, y không hề lo lắng vì y chắc chắn rằng Lăng Trầm có thể tự bảo vệ mình, tuyệt đối không có khả năng bị thương. Y không hề nghĩ tới Lăng Trầm lại gặp chuyện, hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì xem ra bị không nhẹ.

Ánh mắt Lăng Trầm hơi tránh né, nhưng rất nhanh, anh khôi phục vẻ trấn định thường ngày, bình tĩnh trả lời: “Không sao, trên đường gặp phải xác sống, va chạm chút thôi.”

Lời này của anh... cũng không tính là nói dối.

Anh thật sự đã bị xác sống “tổng” trúng.

Ít ra nói vậy còn hơn là để người khác biết chuyện anh đỡ Đường Hoan, bị Đường Hoan đè xuống mặt đất nên mới sút lưng.

“Áy thế mà vẫn còn xác sống có thể đến gần cậu, đã vậy còn va trúng cậu, khiến cậu bị thương nghiêm trọng tới mức này á? Ghê ghớm thật!” - Thẩm Lương Chi không hề cảm thấy câu trả lời của Lăng Trầm có vấn đề gì, y hóm hờ nói.

[1]独树一帜: có thể hiểu là tự dựng lên một trường phái, phong cách riêng: một mình đi theo một hướng riêng.....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 359: Xác sống có độc (52)

Lăng Trầm muốn giải phẫu Hoắc Thuý.

Khi Đường Hoan biết việc này, cả người... không, là cả “xác sống” lập tức hóa đá tại chỗ.

Sao bảo Lăng Trầm bị khi vận chỉ nữ hấp dẫn, hai người dần dần nảy sinh tình cảm, khi sắp “vận động đưa đẩy” thì bệnh sạch sẽ của boss phản diện “tái phát” nên mới rơi vào kết cục đường ai nấy đi mà? Mẹ nó, rõ ràng là một cốt truyện tương ái tương sát, cuối cùng lại biến thành Lăng Trầm muốn giải phẫu Hoắc Thuý?

Xác sống Hoan bắt giác rừng mình.

Có điều, Ông Dương coi cô vợ mới này như bảo bối, không rời lấy nửa bước, cho nên Lăng Trầm vẫn chưa tìm được cơ hội giải phẫu Hoắc Thuý.

Đường Hoan biết ngay, sao ý tưởng biến thái của Lăng Trầm có thể dễ dàng thực hiện thế được. Hoắc Thuý là khi vận chỉ nữ, Thiên Đạo bảo vệ à, mở bàn tay vàng cho à, làm gì có chuyện à tùy tiện bị người khác giải phẫu chứ.

.....

Từ đầu, Lăng Trầm đã không định định cư tại căn cứ này, mục tiêu của đội họ là thủ đô.

Mãi vẫn chẳng tìm được cơ hội giải phẫu con mồi mà mình nhìn trúng, Lăng Trầm có hơi tức giận nhưng cũng không quá chấp nhất. Vì thế, sau một thời gian sinh hoạt tại căn cứ, anh quyết định tiếp tục lên đường tới thủ đô.

Đường Hoan thờ phào một hơi, cuối cùng cũng có thể tránh xa ôn thần. Đối với cô, Hoắc Thuý chính là một ôn thần. Dù sao thì bất cứ ai mang mệnh bia đỡ đạn, nếu bị quang hoàn của nữ chính chiếu rọi, chắc chắn sẽ chết cực kỳ thảm, tro cốt cũng chẳng sót lại.

Advertisement / Quảng cáo

Đoàn người Đường Hoan không hề biết bọn họ rời căn cứ chưa đến mười ngày, toàn bộ căn cứ đã phải chịu họa lớn!

Linh tuyền của Hoắc Thuý có thể chữa khỏi virus xác sống, nhưng, xác sống lại có khứu giác cực kỳ nhạy bén, đối với chúng, nước linh tuyền còn hấp dẫn hơn cả hương vị của thịt tươi.

Hoắc Thuý dùng nước linh tuyền cứu người, nếu cứu một hai người thì cũng chẳng sao vì lúc đó mùi hương chưa đủ rõ ràng, nhưng một khi bắt đầu lạm dụng, cứu thêm nhiều người thì chắc chắn xác sống sẽ lần theo mùi mà tới.

Người được mùi nước linh thiêng, hết đợt xác sống này đến đợt xác sống khác đến tấn công căn cứ, trong đó còn có cả Licker.

Căn cứ của Uông Dương căn bản chẳng thể chịu nổi sự tấn công của những đợt sóng xác sống lớn như vậy, chỉ trong một thời gian, toàn bộ căn cứ đều bị xác sống san bằng.

Uông Dương vốn muốn cùng sống chết với căn cứ, nhưng, hẳn lại nghĩ, nếu hẳn không còn nữa, Hoắc Thủy biết sống thế nào bây giờ? À nhu nhược, không nói nương tựa, nếu sau này chẳng còn ai bảo vệ, chắc chắn sẽ bị người ta bắt nạt.

Vì thế, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, day dứt giằng giũa, Uông Dương dứt khoát quyết định vứt bỏ căn cứ, mang theo Hoắc Thủy tới thủ đô.

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường tới thủ đô, ngồi trên xe, Thẩm Lương Chi không ngừng liếc mắt nhìn Đường Hoan và Lăng Trầm.

Nữ xác sống cầu xí càng ngày càng bạo gan, cũng càng lúc càng làm cản!

Ấy thế mà cô lại có thói quen gối đầu lên đùi Lăng Trầm, sau đó vui vẻ thoải mái nằm nghiêng người.

Làm ơn đi!

Lăng Trầm có bệnh sạch sẽ đấy!

Còn nữa, Lăng Trầm, bệnh sạch sẽ của cậu đi đâu mất rồi?!

Thẩm Lương Chi tỏ vẻ y không phục!

Sự thật thì Lăng Trầm cực kỳ thích Đường Hoan gối lên đùi mình, cảm giác như có một con cún nhỏ đang nằm cuộn tròn trên đùi vậy.

“Ề hèm ... Lăng Trầm, sau khi về thủ đô, cậu định làm gì?” - Do dự hồi lâu, cuối cùng Thẩm Lương Chi cũng mở miệng hỏi.

“Giáo sư đang làm thí nghi ở thủ đô, sau khi về thủ đô, tất nhiên là tôi sẽ gia nhập phòng thí nghiệm của giáo sư, nghiên cứu virus xác sống.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 360: Xác sống có độc (53)

Thẩm Lương Chi nhìn nhìn Đường Hoan: “Lăng Trầm, tôi không hỏi vấn đề này. Ý tôi là, sau khi về thủ đô, cậu định sắp xếp cho cô ấy thế nào?” Ý tin Lăng Trầm có cách mạng nữ xác sống xấu xí vào căn cứ mà không để ai biết[1].

Chi có điều bây giờ cô đã biến thành xác sống, không còn là con gái cưng của Lăng gia nữa.

Cho dù Lăng Trầm về Lăng gia hay đi làm thí nghiệm với giáo sư Mạc thì cũng không thể để lộ chuyện bên cạnh anh có một cái xác sống được. Vậy nên, anh định sắp xếp cho cô thế nào?

[1]神不知鬼不觉(thần bất tri quỷ bất giác): thần không biết, quỷ không hay.

“Cậu sẽ nói chuyện Lăng Thần Hoan biến thành xác sống cho bác trai, bác gái à?” - Sau khi “trái chân” được một nửa, mặc dù đã rất nóng ruột nhưng Thẩm Lương Chi vẫn không nói ra việc mình thật sự muốn.

Nếu cậu không tiện chăm sóc cô ấy thì tôi có thể giúp cậu, lo cho cô ấy một thời gian! Dù sao thì cha mẹ tôi cũng chẳng quản lý tôi, tôi toàn ở riêng thôi.

Thẩm Lương Chi muốn nói ra những lời này nhưng lại không muốn mình trở thành một kẻ quá nóng vội hay một kẻ lòng mang ý xấu.

“Chuyện này không hợp nói với người ngoài.”

Thẩm Lương Chi: ... What? (*)

Người ngoài?

Đó là cha mẹ ruột của người ta đấy, còn người anh như cậu mới là con nuôi kia!

“Tất nhiên là tôi sẽ chăm sóc Hoan Hoan thật tốt.”

Advertisement / Quảng cáo

Cô là của anh, sau khi anh coi trọng cô thì cô không còn thuộc về bất cứ một người nào khác nữa.

Thẩm Lương Chi cảm thấy có gì đó quái quái, thái độ của Lăng Trầm khiến y thấy khá kỳ quặc!

Lăng Trầm xoa xoa ngón tay, sau đó lên tiếng: “Sau khi về thủ đô, cậu hủy hôn với Hoan Hoan đi.”

Thẩm Lương Chi: ... What?

Não y tạm thời chết máy.

Vì sao?

“Tình hình của hoan Hoan bây giờ, cậu thấy rồi đấy. Tôi cũng không biết khả năng cô ấy có thể khôi phục là bao nhiêu phần trăm”

Mặc dù khôi phục, hôn ước cũng không được thực hiện!

“Hôn nữa, hôn ước giữa cậu và cô ấy cũng chỉ là hôn ước bằng miệng, từ trong bụng mẹ, để hạnh phúc cả đời của cậu không bị chậm trễ, hủy hôn là việc tất yếu.”

Thủ đoạn và dục vọng chiếm hữu của Lăng Trầm đã thâm sâu đến một mức độ nhất định, Thẩm Lương Chi còn chưa kịp phản ứng đã bị anh chặn hết toàn bộ đường ra.

“Tại sao... lại là việc tất yếu”

Thương thay cho bạn học Thẩm Lương Chi, tuy rằng cảm thấy lời Lăng Trầm nói có gì đó khá kỳ quặc nhưng lại không biết phản bác thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

“Chẳng lẽ cậu cho rằng bác trai bác gái sẽ đồng ý để cậu cưới xác sống làm vợ?”

“Hay là cậu cho rằng dù tôi biết cha mẹ cậu sẽ không chấp nhận Hoan Hoan nhưng tôi vẫn đưa Hoan Hoan tới cửa nhà cậu, để con bé bị bắt nạt? Tôi sẽ tự chăm sóc con bé, đến khi nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống thì thôi, nhưng, cậu không chờ được đến lúc ấy.”

Thẩm Lương Chi tiếp tục dẫn mặt: “... Vì sao tôi không chờ được đến lúc ấy?”

Thái độ của Lăng Trầm hôm nay có chút hùng hổ!

Không phải trước giờ cậu vẫn luôn thuộc Phật hệ[2] à?

Nay ăn thuốc súng sao? Khiến người ta chẳng chống đỡ nổi!

[2]phật hệ: Sống không tranh cướp, không để tâm, không ganh đua với bên ngoài, chỉ cần làm được việc của bản thân là được, bằng lòng với cuộc sống đang có..... đây là ngôn ngữ mạng Trung Quốc. Bạn Diệp nỗ nói: nói chung, những người thuộc Phật hệ là những người rất có “phật tính”, sống theo kiểu “vô dục vô cầu”. Phật tính đề trong ngoặc kép nha ^^

(*) Tác giả “chơi” tiếng Anh.

“Thời buổi mặt thế hỗn loạn, xác sống hoành hành, ở thủ đô tất xuất hiện những thế lực rắc rối phức tạp. Để không bị cắn nuốt, các gia tộc lớn sẽ nghĩ ra đủ mọi cách nắm giữ nhiều quyền lực hơn.”

“.....” Thẩm Lương Chi tò vè y không hiểu gì hết.

“Chẳng lẽ cậu tưởng chuyện hôn nhân của cậu còn do cậu hay cha mẹ cậu làm chủ à? Chờ về thủ đô, chuyện hôn nhân của cậu sẽ bị Thẩm gia biến thành công cụ mượn sức.” - Cục kỳ bình tĩnh, Lăng Trầm thần thuật lại sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 361: Xác sống có độc (54)

“Không thể nào!” - Thẩm Lương Chi không tin. Từ xưa tới nay, Thẩm gia luôn thực hiện chính sách nuôi thả, cha mẹ y chưa từng can thiệp vào việc của y, sao có thể biến hôn nhân của y thành công cụ mượn sức chứ!

Xem ra, Thẩm công tử vẫn còn ngây thơ lắm, y chưa từng nghĩ tới chuyện lòng người trong mặt thế đã “biến dạng” đến mức nào. Đội họ có Lăng Trầm và Đường Hoan nên cực kỳ thoải mái, trên đường đi vẫn luôn trêu chọc nhau ầm ĩ, không gặp phải chuyện gì quá mức điên cuồng, không thấy được tình hình của những nhóm người khác.... Vì chút vật tư, thẳng tay đẩy đồng đội yếu hơn hoặc đồng đội có cấp độ năng thấp hơn vào dân xác sống!

“Cậu cứ chờ rồi xem, tới thủ đô, tự nhiên cậu sẽ biết tình hình hiện giờ thế nào.” - Giữ nguyên giọng điệu không nhanh không chậm, Lăng Trầm lên tiếng, như thể anh đã biết trước mọi chuyện vậy.

“Còn cậu thì sao? Chẳng lẽ hôn nhân của cậu sẽ không bị mang ra làm công cụ?” - Thẩm Lương Chi vẫn cố giãy giụa, liều mạng nói với bản thân rằng tất cả chỉ là suy đoán của Lăng Trầm.

“Một mình giáo sư Mạc không thể nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống, lợi thế lớn nhất của tôi chính là đầu óc, không ai dám ép tôi làm bất cứ điều gì.” - Lăng Trầm cực kỳ lạnh nhạt, nhưng, ẩn trong sự lạnh nhạt đó lại là sự ngạo nghễ, tự tin do anh có khả năng y học trời phú.

Thẩm Lương Chi

Tức giận!

Advertisement / Quảng cáo

Chi số thông minh bị nghiền áp quá thật khiến người ta phải bất lực.

.....

Sau khi rời khỏi căn cứ nhỏ kia, bọn họ đi một mạch tới thủ đô, hạn chế dừng lại nên chẳng mấy chốc đã tới cửa căn cứ thủ đô.

Lăng Trầm giấu Đường Hoan ở một ngọn núi gần đó, anh không định mang cô vào căn cứ luôn lần này. Cảnh vệ ở thủ đô cực kỳ nghiêm khắc với người từ ngoài tới cho nên chẳng có cách gian lận, dẫn Đường Hoan qua cửa ngay trong lần đầu tiên vào căn cứ.

Khi cảnh vệ căn cứ thủ đô biết đội Lăng Trầm là học sinh của giáo sư Mạc thì tỏ ra cực kỳ tôn sùng, bởi vì bọn họ - toàn bộ thành viên của căn cứ thủ đô đều biết giáo sư Mạc là người duy nhất có khả năng nghiên cứu ra thuốc chữa virus xác sống, ông tồn tại cứ như là chúa cứu thế vậy!

Đội Lăng Trầm thuận lợi tiến vào căn cứ thủ đô, nghỉ ngơi vài ngày thì đội họ lấy lý do tìm thuốc đề ra khỏi căn cứ.

Chi mấy ngày không gặp mà bạn học Thẩm Lương Chi tiêu tụy đi rất nhiều. Hai mắt thâm quầng, y thấy Lăng Trầm mà cứ như thấy chúa cứu thế: “Lăng đại ca, cứu mạng!”

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường ra khỏi căn cứ, mặt Thẩm Lương Chi như đưa đám, y khóc lóc, kể lể với Lăng Trầm về việc mấy ngày nay mình bị bức hôn khổ sở đến mức nào.

“Kết đồng minh với nhau bằng việc liên hôn đầu khác nào hoà thân ở cổ đại, cần bản chẳng có cái gì bảo đảm cả! Khi cần phản bội thì vẫn sẽ phản bội thôi, không phải à?”

Thẩm Lương Chi lôi kéo Lăng Trầm, luôn miệng lải nhải. Chính vì vậy, hai người không hề chú ý tới một đôi nam nữ đang trả lời các câu hỏi ở cửa căn cứ thủ đô. Người đàn ông tuổi chừng hơn ba mươi, trông cực kỳ tang thương, à đàn bà lại là một mỹ nữ vô cùng nhu nhược, đáng thương, khoé mắt đỏ hồng giống một con thỏ nhỏ, khiến người ta cảm thấy cực kỳ dễ mến.

Là Uống Dương và Hoắc Thuý!

...

Lăng Trầm dẫn người tới nơi giấu Đường Hoan.

Đường đến chỗ chõ chất đầy “thị thể” của xác sống hình người và xác sống động vật....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 362: Xác sống có độc (55)

Lăng Trầm dẫn người tới nơi giấu Đường Hoan.

Đường đến chỗ chõ chất đầy “thị thể” của xác sống hình người và xác sống động vật, cái nào cái nấy đều bị gỡ nát đầu.

Thấy cảnh tượng này, Thẩm Lương Chi không kiềm chế được mà lắc đầu, cảm khái: “Này Lăng Trầm, Hoan Hoan đúng là càng ngày càng tàn bạo.”

Đường Hoan vô cùng rảnh rỗi, rảnh đến nỗi lại ngồi trên cây đu đưa chân. Thấy Lăng Trầm xuất hiện, cô cực kỳ vui vẻ, dang hai tay ra, cứ như sắp nhảy xuống đến nơi vậy.

Luôn là người không dễ lộ cảm xúc ra mặt, nhưng lần này, khuôn mặt Lăng Trầm lại trở nên cứng nhắc một cách rất rõ ràng. Thất lúng anh lơ mờ truyền tới những cơn đau.

“Hoan Hoan, trèo xuống từ từ, đừng nhảy!”

Lần trước Đường Hoan bỏ nhào vào người anh khiến anh bị sút lưng tận hai tuần, trong hai tuần đó, anh chỉ có thể bò dậy lúc nửa đêm, lén lút bôi thuốc.

Đúng, Đường Hoan biết việc này, dù sao thì cô cũng chỉ giả vờ mình là một cái xác sống biết ngủ mà thôi. Mỗi đêm, cô đều khẽ khàng mở mắt nhìn Lăng Trầm bôi thuốc và cảm thấy cực kỳ vui vẻ!

Đường Hoan mau chóng tụt xuống, động tác của cô cực kỳ nhanh nhẹn, không quá giống xác sống mà giống khi hon.

Toàn bộ hành động của Đường Hoan, Thẩm Lương Chi đều nhìn chăm chăm, lòng y cực kỳ phức tạp.

Hoan Hoan, sao em lại là xác sống? Nếu em không phải xác sống...

Nếu cô không phải xác sống thì với tính tình kiêu ngạo, ương bướng trước kia thì cũng chẳng ai chịu nổi cô.

Advertisement / Quảng cáo

Haiz, con người thật mâu thuẫn, luôn muốn chiếm cả chân gấu và cá, nhưng, đôi người nào có chuyện đẹp cả đôi đường như vậy!

*

* *

Được Lăng Trầm che giấu, Đường Hoan trốn trong xe, sau đó thuận lợi tiến vào căn cứ thủ đồ.

Cảnh vệ sao có thể tưởng tượng được sẽ có người mang xác sống vào trong căn cứ, hơn nữa, người đó còn là học trò đắc ý nhất của giáo sư Mạc cơ chứ.

Đưa Đường Hoan vào căn cứ, Lăng Trầm sắp xếp cho cô ở trong căn hộ chung cư của anh.

Từ trung học, anh đã không thường sinh hoạt lại Lăng gia nữa mà mua một căn hộ chung cư nhỏ, chuyển ra ngoài sống, cuối tuần mới về Lăng gia.

Cảm thấy mới mẻ, Đường Hoan đi tới đi lui. Sau khi vào phòng Lăng Trầm chuẩn bị cho mình, cô bắt đầu dùng móng vuốt “sờ soạng” khắp nơi. Nhìn thấy tủ quần áo chất đầy váy hoa, cô vui đến mức muốn bùng lụa.

“Thích không?” - Lăng Trầm đột ngột xuất hiện sau lưng cô, dịu dàng hỏi.

Thích chứ!

Sao lại không thích cho được!

Tuy rằng xác sống Hoan cực kỳ xấu nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng tới việc cô thích chung diện!

Advertisement / Quảng cáo

“Từ giờ về sau, em ở lại đây với ca ca, không được tùy tiện ra ngoài, hiểu không?”

Đường Hoan gật gù.

Đương nhiên cô không thể tùy tiện ra ngoài rồi, chẳng may bị người ta bắn thùng dầu thì sao?

“Trừ ca ca ra thì ai cũng không được tin, hiểu chưa?”

Đôi người còn dãi, Lăng Trầm cực kỳ có kiên nhẫn, đã quyết định nuôi thú cưng thì cho dù dùng nhiều thời gian đến đâu, anh cũng phải biến cô thành thứ chỉ thuộc về một mình mình.

Là của anh thì nhất định phải là của mình anh! Người khác “động nhẹ” vào cũng không được!

Đường Hoan tiếp tục gật đầu!

Đương nhiên, lòng người khó dò, tùy tiện tin người sẽ phải chịu thiệt!

Đường Hoan không hề cảm nhận được, trong vô thức, tâm cơ boy - Lăng Trầm đã bắt đầu chậm chậm tẩy não cô.

“Mỗi ngày, ca ca đều phải ra ngoài làm việc, em ngoan ngoãn ở nhà, hiểu không?”

Xác sống Hoan tò vò không hiểu, nhanh chóng móc giấy bút ra, viết xuống những nét chữ như vẽ bùa: “Thẩm Lương Chi, chơi.”

Ở một mình trong chung cư sao có thể thoải mái được, nhàn chết!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 363: Xác sống có độc (56)

Thấy ba chữ “Thẩm Lương Chi”, biểu cảm của Lăng Trầm không hề thay đổi, chỉ là, đôi mắt trầm lặng càng trở nên thâm thúy, âm u hơn. Anh xoa xoa ngón tay vào nhau, sau đó mở miệng: “Không được.”

Đường Hoan chọc chọc bút vào người anh, hơi nghiếng đầu, ý hỏi: tại sao?

“Em quên trước đó tôi đã nói với em những gì rồi à?”- Mối mòng mím lại thành một đường thẳng, có vẻ Lăng Trầm không vui cho lắm - “Thẩm Lương Chi bị ngốc, nên không được.”

Đường Hoan: “.....”

Mẹ nó chứ!

Kỹ nữ tâm cơ!

“Hơn nữa, Thẩm Lương Chi còn phải ở bên vị hôn thê, không rảnh chơi với em.” - Lăng Trầm bổ sung.

Người khác đều phải tốn thời gian vào rất nhiều chuyện, chỉ mỗi ca ca là bất đồng. Trừ làm thí nghiệm, toàn bộ thời gian của ca ca đều sẽ dành để ở bên con thú cưng nhỏ là em, thế nên, toàn bộ thời gian của em cũng chỉ được dành cho mình ca ca!

Đường Hoan lập tức dãn mặt.

Gì cơ? Thẩm Lương Chi sắp kết hôn á? Ngốc như y mà cũng có người “hót”?

Thấy cô phản ứng như vậy, Lăng Trầm cực kỳ vừa lòng. Anh rời khỏi chung cư, chuẩn bị tới gặp ân sư[1] của mình.

Advertisement / Quảng cáo

[1]ân sư: cách học trò kính xưng với thầy của mình. Trong trường hợp này, Diệp nỗ cảm thấy tác giả dùng từ “ân sư” với dụng ý có chút gì đó châm chọc, vì sao thì mọi người đọc tiếp sẽ hiểu, haha.

Sau khi Lăng Trầm rời khỏi nhà, Đường Hoan bắt đầu tán phét với hệ thống rác rưởi.

“Không hiểu vì sao tôi cứ cảm thấy Lăng Trầm trông thì có vẻ bình thường nhưng thật ra anh lại là một tên quý súc.” - Tuy rằng xác sống Hoan ngốc nghếch nhưng giác quan thứ sáu của cô vẫn rất nhạy.

Lăng Trầm luôn khiến cô cảm thấy quái quái.

A!

Nghe Đường Hoan nói vậy, hệ thống không nhẫn nhịn nổi, bắt đầu xoáy lại cô: [Ta lại cảm thấy cô ấy, trông thì có vẻ ngốc nghếch, nhưng thật ra lại là người đầu óc có hỏ, ngu ngốc hơn, rác rưởi hơn vẻ ngoài nhiều!]

“Cậu mới là cái thứ rác rưởi ấy!”

[Cô mới rác rưởi ấy!]

“.....”

[.....]

....

Advertisement / Quảng cáo

Trong phòng thí nghiệm của căn cứ thủ đô.

Giáo sư Mạc và nhân viên nghiên cứu đã trông ngóng Lăng Trầm nhiều ngày. Thấy anh xuất hiện, giáo sư Mạc lập tức bước lên tiếp đón.

Một vị giáo sư công thành danh toại, được xem là hy vọng của toàn nhân loại, ấy thế mà lại coi trọng sinh viên của mình như vậy, có thấy khả năng trời phú của Lăng Trầm trong lĩnh vực y học thật sự khiến người ta phải thán phục.

“Giáo sư.” - Lăng Trầm chào hỏi.

Ngay sau đó, hai người đi vào một phòng thí nghiệm kín để nói chuyện.

“Lăng Trầm, trò sẽ không trách tôi chứ?” - Khi đã bước vào không gian đủ kín đáo, giáo sư Mạc lên tiếng trước.

“Mỗi một quyết định của thầy đều có đạo lý, sao Lăng Trầm có thể trách thầy được.” - Tùy tiện cảm lên một ống nghiệm trên bàn, Lăng Trầm lắc lắc nhẹ, không nhanh không chậm, anh đáp.

Nghe vậy, giáo sư Mạc thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, lão ta mới toàn toàn thả lỏng, ngồi xuống ghế, thở dài, nói: “Tôi cũng không ngờ loại virus chúng ta nghiên cứu lại có khả năng lây truyền mạnh đến vậy. Ban đầu, chỉ có một nhân viên nghiên cứu bị cảm nhiễm, tôi đã nhanh chóng đưa hẳn ra ngoài thủ đô để xử lý. Vốn tưởng rằng xử lý sạch sẽ sẽ không phát sinh vấn đề gì, ai ngờ chẳng bao lâu sau, virus xác sống bắt đầu bùng nổ trên diện rộng.”

Đến tận lúc này, giáo sư Mạc vẫn còn cảm thấy hãi hùng. May mà lúc đó lão phái người mang thi thể ra ngoài thủ đô xử lý chứ nếu không thì thủ đô đã là nơi đầu tiên chịu tai ương rồi!

Sắc mặt Lăng Trầm vẫn không hề thay đổi: “Tôi đã nói với thầy từ sớm là khả năng lây truyền của loại virus kiểu mới này mạnh hơn toàn bộ những loại virus từ trước tới giờ, hơn nữa, năng lực sinh tồn của loại virus này cũng rất hiếm gặp, khi chưa nghiên cứu ra chất kháng sinh, chưa ngăn chặn được nó thì không được phép tùy tiện di chuyển.”

Giáo sư Mạc bắt đầu đi đáp: “Ngày trước nghiên cứu loại virus có năng lực sinh tồn mạnh mẽ này là vì ‘nhân vật lớn’ trong thủ đô cần đến nó, đối phương yêu cầu chuyển địa điểm nghiên cứu tới thủ đô, thầy cũng đâu thể làm khác.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 364: Xác sống có độc (57)

Giáo sư Mạc bắt đầu đi đáp: “Ngày trước nghiên cứu loại virus có năng lực sinh tồn mạnh mẽ này là vì ‘nhân vật lớn’ trong thủ đô cần đến nó, đối phương yêu cầu chuyển địa điểm nghiên cứu tới thủ đô, thầy cũng đâu thể làm khác.”

Càng là người có địa vị cao thì càng tham sống sợ chết. Họ không buông bỏ được quyền lực và vinh hoa phú quý nên cực kỳ khát cầu trường sinh bất lão.

Vì muốn trường sinh, kẻ nắm quyền ở cổ đại chọn tìm người luyện đan, còn ở hiện đại, kẻ nắm quyền lại ký thác toàn bộ hy vọng vào y học.

Y học bình thường không thể khiến con người sống quá lâu, cho nên, họ chỉ có thể đi đường ngang ngổ tât[1], gửi gắm hy vọng vào lĩnh vực mà nhân loại chưa từng khai thác tới.

Ban đầu, bọn họ quyết định nghiên cứu chế tạo virus xác sống là vì virus kiểu mới này có năng lực sinh tồn cực mạnh.

Con người chết đi là do qua nhiều năm, khả năng hoạt động của các tế bào bắt đầu giảm xuống, cuối cùng, tốc độ tế bào “lão hóa” nhanh hơn tốc độ “phục hồi”, dần dần dẫn đến tử vong. Nếu có thể thay thế toàn bộ tế bào trong cơ thể thành loại virus kiểu mới này thì thân xác sẽ bất tử, đồng nghĩa với việc linh hồn sẽ bất diệt.

Phòng thí nghiệm của bọn họ nghiên cứu cải tạo virus xác sống, tăng khả năng sinh tồn cho nó, biến nó thành loại virus có tính “xâm lược” cao, “giúp” nó nhanh chóng cắn nuốt tế bào lão hóa hơn. Nhưng, chẳng ai ngờ, bọn họ còn chưa lường chế được nó đã bị nó cắn ngược!

“Giờ có nói gì thì cũng muộn rồi!”

Advertisement / Quảng cáo

Đối với việc virus bị phát tán, Lăng Trầm không hề ân hận, đấm ngực dậm chân như giáo sư Mạc đã tưởng. Ngay từ khi bắt đầu nghiên cứu loại virus có nguy cơ cao này, anh đã chuẩn bị tốt tâm lý cho mọi chuyện rồi. Nếu việc thật sự bị lộ thì cũng chẳng sao, đương nhiên, chỉ “không sao” với anh mà thôi, việc này thậm chí còn giúp anh có được một con thú cưng tính cách hoàn toàn khác với trước đây - Lăng Thần Hoan cơ mà.

“Có điều, dường như thầy không chỉ để virus xác sống rò rỉ ra ngoài mà ngay cả virus bán thành phẩm có khả năng chống lại virus xác sống tôi nghiên cứu cũng bị khuếch tán.”

Nghe anh nói vậy, khuôn mặt giáo sư Mạc lập tức hiện lên vẻ lúng túng.

Vạn vật trên đời này đều tuân theo nguyên tắc tương sinh, tương khắc, ngay cả virus xác sống cũng có khắc tính.

Virus bán thành phẩm của Lăng Trầm chính là loại virus có tính chất mãnh liệt, chống lại virus xác sống, được anh nghiên cứu ngay sau khi chế tạo ra virus xác sống.

Không chỉ là thiên tài y học, Lăng Trầm còn là một kẻ điên trong lĩnh vực này!

Anh tuân theo nguyên tắc lấy độc trị độc, vì vậy, anh muốn dùng một loại virus ác liệt hơn để chống lại virus xác sống. Có điều, anh chưa kịp hoàn thiện loại virus ác liệt đó, nó chỉ là bán thành phẩm mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

“Lúc ấy, virus xác sống lây lan quá nhanh, tình thế cấp bách nên thầy mới dùng virus bán thành phẩm để ngăn chặn tốc độ lây truyền của virus xác sống, không ngờ...”

Giáo sư Mạc càng không biết nên giấu mặt vào đâu, lão chẳng ngờ bản thân chỉ sai một li mà mọi chuyện lại đi một dặm[2] như vậy. Lão muốn bù đắp sai lầm, kết quả, sai lầm càng lúc càng lớn, mọi thứ đã phát triển tới mức chẳng còn đường cứu chữa!

Trong khoảng thời gian này, lão vẫn luôn đợi Lăng Trầm, mong anh nhanh chóng tới thủ đô, anh tới thủ đô thì đồng hồ vận động này mới có hy vọng được thu dọn!

Tất cả mọi người đều đặt niềm tin vào giáo sư Mạc, nhưng trên thực tế, lão cũng đang rơi vào tình cảnh nước sôi lửa bỏng, nào khác à!

[1]剑走偏锋 (Kiếm Tẩu Thiên Phong): ý nói không làm theo, tuân theo quy tắc bình thường.

[1]一步错步步错 (đi sai một bước thì các bước tiếp theo cũng đều sai): Nếu ngay từ đầu đã đưa ra quyết định sai lầm thì những quyết định sau đó cũng sẽ sai lầm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 365: Xác sống có độc (58)

“Lúc đó, virus xác sống lây lan quá nhanh, tình thế cấp bách nên thầy mới dùng virus bán thành phẩm để ngăn chặn tốc độ lây truyền của virus xác sống, không ngờ...” - Giáo sư Mạc nói.

“Không ngờ kẻ bị nhiễm virus bán thành phẩm sẽ biến thành một loại sinh vật càng thêm khủng bố?” - Lăng Trầm bỏ sung hoàn chỉnh câu nói đang dở của giáo sư Mạc.

“Trò... sao trò biết?” - Giáo sư Mạc hoảng sợ.

“Bối vì tôi gặp bọn chúng rồi.”

Nếu anh đoán không sai thì sau khi bị cảm nhiễm virus bán thành phẩm, người ta sẽ biến thành con quái vật cơ thể máu me be bét mà bọn đã đụng phải - Licker!

Lần trước gặp, Lăng Trầm chỉ suy đoán, còn lúc này, suy đoán của anh đã được chứng thực.

Xác sống không có cảm giác đau, nhưng khi ấy, Hoan Hoan lại cực kỳ đau đớn, lý do là vì trong cơ thể Licker có chứa virus liệt tính, tương khác với virus xác sống.

Virus liệt tính[1] chữa trị, virus xác sống phá hủy.

Hai loại virus đối đầu với nhau tất sẽ gây ra cảm giác cực kỳ đau đớn.

Advertisement / Quảng cáo

[1]烈性(liệt tính): có tính chất ác liệt/mãnh liệt → liệt tính virus(烈性病毒): virus có tính chất ác liệt, cách tác giả gọi loại virus bán thành phẩm của Lăng Trầm.

“Lăng Trầm, trò xem... giờ phải làm gì?” - Giáo sư Mạc hoàn toàn dựa dẫm vào người học sinh thiên tài này của mình.

Đôi mắt trầm lặng nhìn lướt qua giáo sư Mạc, thấy lão không dám nhìn thẳng vào mình, Lăng Trầm mở miệng: “Nói hết toàn bộ sự việc cho tôi, bao gồm cả mệnh lệnh của vị ‘nhân vật lớn’ kia, đừng giấu diếm, nếu không, tự chịu trách nhiệm.”

Giáo sư Mạc không được vui vẻ cho lắm nhưng vì còn phải dựa vào Lăng Trầm nên lão chỉ có thể nén giận. Nếu không cần dựa vào anh, làm gì có chuyện lão để anh tỏ vẻ cao cao tại thượng trước mặt lão như vậy.

“Vị kia lệnh cho chúng ta tiếp tục tiến hành nghiên cứu.”

“Tiếp tục nghiên cứu?” - Lăng Trầm nhũn mày, anh chưa kịp phản ứng lại ý tứ trong câu nói của giáo sư Mạc.

“Vị kia cảm thấy xác sống không chết chứng tỏ ý tưởng ban đầu của chúng ta đã đúng, chỉ cần nghiên cứu sâu hơn, tìm ra phương pháp giúp linh hồn vẫn giữ được lý trí khi đã hóa thành xác sống, sau đó, tiến hoá dần lên, chắc chắn sẽ tạo ra thân xác bất tử. Hơn nữa, xác sống không ngừng tiến hóa, chỉ số thông minh càng ngày càng tăng, việc này cũng là một bằng chứng chứng minh luận điểm ban đầu của chúng ta. Cho nên, vị kia muốn chúng ta tiếp tục nghiên cứu, đồng thời đề ý xem bên trong dân xác sống có xác sống cấp cao nào còn giữ được ý thức không.”

Lăng Trầm cười khẩy: “Vị ‘nhân vật lớn’ kia đúng là không sợ chết.” Tình hình đã thành ra nông nổi này rồi mà vẫn muốn trường sinh bất tử.

Advertisement / Quảng cáo

“À, vị kia còn yêu cầu chúng ta nghiên cứu cả thuốc chữa virus xác sống.” - Giáo sư Mạc vội vàng bổ sung. Dù sao thì nếu toàn thể giới chỉ có xác sống cấp thấp, trường sinh bất lão cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, lúc đó, vị kia lấy ai nghe lệnh mình chứ.

Lăng Trầm lạnh nhạt gật đầu.

Muốn quá nhiều thứ, lòng tham không đáy.

Anh không có hứng thú với việc giúp bất cứ kẻ nào trường sinh bất lão, thứ duy nhất khiến anh để ý là được viện trợ đầy đủ khi làm thí nghiệm mà thôi. Sống chết của người khác, chẳng liên quan gì tới anh. Là xác sống hay là nhân loại cũng chẳng liên quan gì tới anh.

*

* *

Khi Lăng Trầm về tới chung cư, xác sống Hoan đã “get” được “skill” mới.

Chê gôm thật! Chẳng biết cô lấy đâu ra hạt dưa ngũ vị, ngồi cắn vô cùng nghiêm túc, vô hạt dưa đã chất đầy thành đống.

Cô cực kỳ kiên trì. Tuy rằng rất khó để tay hoạt động theo ý muốn, công việc tinh tế như cắn hạt dưa cũng chẳng dễ làm, nhưng cô vẫn quyết tâm ngồi cắn hạt dưa...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 366: Xác sống có độc (59)

Khi Lăng Trầm về tới chung cư, xác sống Hoan đã “get” được “skill” mới

Ghê ghê thật! Chẳng biết lấy đâu ra hạt dưa ngũ vị, cô nghiêm túc ngồi cắn, vỏ hạt dưa đã chất đầy thành đống.

Cô cực kỳ kiên trì. Tuy rằng rất khó để tay hoạt động theo ý muốn, công việc tinh tế như cắn hạt dưa cũng chẳng dễ làm, nhưng cô vẫn quyết tâm ngồi cắn hạt dưa.

Đường Hoan nắm một đống hạt dưa, bỏ vào miệng, sau đó, cô gian nan phun vỏ ra ngoài.

Phong cách cắn hạt dưa thật xác sống!

Nhìn thấy một đống vỏ hạt dưa, không biết vì sao, Lăng Trầm lại có cảm giác cực kỳ quen thuộc, như thể anh đã nhìn thấy cô cắn hạt dưa rất nhiều lần rồi, không còn ngạc nhiên nữa.

“Hạt dưa ở đâu ra thế?” - Lăng Trầm treo áo khoác lên móc áo ở lối vào, trông anh có vẻ cực kỳ mệt mỏi.

Không hề chột dạ, Đường Hoan chỉ chỉ phía dưới sô pha.

Lối ra từ dưới sô pha, sao thế?

“Lời” nói dối vụng về của cô nhanh chóng bị Lăng Trầm đâm thủng.

“Trước khi em vào ở, chung cư của tôi không hề có đồ ăn vặt.”

Đường Hoan dần mặt:

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó chứ, đồ ăn vặt mà cũng không ăn, cuộc sống của anh chẳng có ý nghĩa gì hết!

“Có phải Thẩm Lương Chi mang đến không?”

Giọng ông lớn[1] Lăng Trầm cực kỳ trầm thấp, dường như anh lại bắt đầu quý súc rồi.

Đường Hoan bỏ hạt dưa xuống, sau đó xoa xoa góc váy, hành động của cô “đậm chất” có tật giật mình.

“Hoan Hoan, nói cho ca ca biết, là Thẩm Lương Chi mở cửa hay là em mở cửa?” - Lăng Trầm mệt mỏi đi tới cạnh Đường Hoan, ngồi xuống, chăm chăm tựa lưng vào ghế sô pha.

Anh ôm vai Đường Hoan, để cô dựa vào ngực mình, cuối cùng thì anh cũng có thời gian thả lỏng.

Cực kỳ dứt khoát, Đường Hoan bán đứng Thẩm Lương Chi.

Tối đến, Lăng Trầm đổi khóa. Thương thay cho Thẩm Lương Chi, y cảm thấy cửa ổ khóa trước, sống chết gì cũng không mở nổi cửa nhà Lăng Trầm.

[1]大佬(đại lão): từ này hay được dùng ở Quảng Đông, Giang Tô, Triết Giang. Ban đầu, từ này dùng để chỉ anh cả/anh trưởng/đại ca/..., sau này, từ này còn được dùng để chỉ người có quyền, có bối phận, có tiếng nói...

...

Trước khi ra ngoài, Lăng Trầm dặn Đường Hoan: “Hoan Hoan, cho dù là ai gõ cửa cũng không được mở, rõ chưa? ”

Đường Hoan: “.....”

Advertisement / Quảng cáo

“Đặc biệt là Thẩm Lương Chi.”

Đường Hoan nghiêng đầu sang một bên, tỏ vẻ mình không hiểu.

“Cắn hạt dưa nhiều không tốt cho răng, em sẽ bị Thẩm Lương Chi chiều hư.” - Chẳng hề chớp mắt lấy một cái, Lăng Trầm bời den Thẩm Lương Chi.

Xem ra thiên tài y học trong miệng người đời cũng không quá biết cách xử sự, đặc biệt là với thú cưng của mình.

Những năm tháng trước đó, nhờ vào khả năng trời phú, Lăng Trầm nói một là không có hai, kể cả ‘ân sư’ của anh - giáo sư Mạc cũng chưa từng nghi ngờ những gì anh nói. Chi là, Đường Hoan lại hoàn toàn khác, cô luôn thích thách thức, cho dù là giáo sư Mạc thì cũng chỉ có thể đứng cạnh anh, làm trợ thủ cho anh.

Lăng Trầm càng ngày càng ngốc, Đường Hoan thầm cảm khái.

Khoảng thời gian tiếp theo, hầu như hôm nào, Lăng Trầm cũng đi sớm về trễ, anh chẳng hề có ngày nghỉ. Việc nghiên cứu của anh cũng không mấy thuận lợi, mỗi lần trở về, trông anh đều cực kỳ mệt mỏi và tiêu tụy.

Một mình nghiên cứu, Lăng Trầm rất mệt, nhưng, biết sao được, thiên tài luôn đi trước người khác, sở hữu khả năng trời phú đồng nghĩa với việc không ai có thể đứng cạnh họ, cùng tiến bước với họ. Vì vậy, khi Lăng Trầm làm thí nghiệm, cho dù là giáo sư Mạc thì cũng chỉ có thể đứng cạnh anh, làm trợ thủ cho anh.

Tuy nhiên, anh lại là người cực kỳ cố chấp, cho dù khi trở về có mệt đến mức nào, anh cũng vẫn kiên trì làm bữa tối cho Đường Hoan, sau đó chơi với cô một lát.

Chăm sóc thú cưng như vậy, có thể nói anh đã làm tròn bổn phận.

Khi thí nghiệm của Lăng Trầm rơi vào bình cảnh, ngọn núi gần kinh đô đột ngột xuất hiện một lượng lớn xác sống...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 367: Xác sống có độc (60)

Thiếu niên đứng trên đỉnh núi, đôi mắt có đồng tử đỏ như máu nhìn chăm chăm về phía thủ đô, ánh mắt không buồn, không vui, cũng chẳng mang theo chút tình cảm nào.

Đôi đồng tử màu máu đó ấy được khảm trên khuôn mặt non nớt, trông cậu càng thêm yêu dị hơn.

Nếu Đường Hoan ở đây, chắc chắn cô sẽ nhận ra thiếu niên này chính là chàng trai náu mì cực ngon ngày trước.

Mộ Bạch đứng trên đỉnh núi. Lúc này, những cái xác sống vốn nên gào rú ầm ỹ lại yên tĩnh đứng sau lưng cậu, trông chúng chẳng khác nào những tên nô bộc bị cậu huấn phục.

Chi là, cậu không hề có cảm giác đạt được thành tựu, trái lại, cậu còn cảm thấy cực kỳ chán ghét, vì hiện tại, cậu cũng là một trong số đám “đồ vật” khiến người ta ghê tởm này! Nếu cậu không may mắn, không có năng lực, cuối

cùng bị biến thành xác sống, oán niệm của cậu đã chẳng lớn đến thế, cậu biến thành xác sống không phải vì cậu đen đủi mà là vì lòng người khó lường!

Ả đàn bà kia chỉ thuận miệng khen cậu một câu nhưng lại mang đến tai ương cho cậu, nghĩ nát sọ, Mộ Bạch cũng chẳng thể hiểu!

Không ai biết, vì một câu “khích lệ”, Mộ Bạch đã bị tra tấn đến mức nào.

Đầu tiên, cậu bị Lâm Minh đánh mà chẳng hề có lý do, sau đó, cậu bị xác sống đuổi giết, cuối cùng, cậu bị bọn chúng cắn. Cậu tưởng rằng sinh mệnh của cậu sẽ kết thúc tại thời điểm bị cắn, nhưng ngờ đâu, cậu còn phải chịu những tra tấn kinh khủng hơn.

Khi cậu thoi thóp, cậu đã gặp phải một con quái vật không da, máu me bết bết. Nó có cái lưỡi dài, miệng không ngừng tràn ra nước miếng, tí tách rơi xuống.

Rồi, đến với cậu là sự đau đớn tới cùng. Cậu đau đến mức cảm thấy linh hồn không còn thuộc về mình nữa, đau đến mức chỉ muốn chết ngay lập tức, nhưng, cậu lại chẳng thể thoát khỏi tình cảnh ấy.

Chờ khi hoàn toàn tỉnh táo, cậu đã biến thành thứ quái vật không phải người, cũng chẳng phải xác sống.

Advertisement / Quảng cáo

Ả đàn bà kia và đám đàn ông của ả muốn tới thủ đô đúng không?

Mộ Bạch cười khẩy, cho rằng tới thủ đô là sẽ an toàn ư?

Trên đời này nào có chuyện làm ác mà không phải trả giá chứ!

Lúc này, Mộ Bạch chưa biết, sau khi hồ cậu xong, đám đàn ông của khí vận chi nữ đã bị xác sống gặm mất xác rồi.

....

“Chắc chắc! Em gái xinh đẹp sao lại thất tha thất thiêu đi trên đường thế này?”

“Đúng vậy! Chắc chắn là đang cần người tới an ủi rồi!”

“Em gái à, hay là để mấy anh trai đây an ủi cưng nhé!”

Mặt thế buông xuống, những cô gái trẻ đẹp trở thành “sinh vật” yếu nhất trong số những người còn sống. Thời thế hỗn loạn, “ác quỷ” ẩn trong xương cốt của đám đàn ông đã hoàn toàn bị kéo ra ngoài. Trước khi mặt thế tới, bọn họ còn ngại pháp luật, đạo đức, nhưng sau khi mặt thế tới, lại có được dị năng, những gã đàn ông này càng có cơ làm loạn. Đã vậy, Hoắc Thủy còn mang khí chất nhu nhược, yếu ớt[2], việc này càng khiến kẻ khác muốn kéo ả vào rừng, tàn nhẫn “bắt nạt” ả hơn.

Hoắc Thủy hoảng loạn, không biết nên làm gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Điện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 368: Xác sống có độc (61)

Uông Dương cực kỳ tồi với Hoắc Thủy, dị năng của ả rất dễ khiến người khác chú ý nên hẳn đã để ả dùng thân phận của một người bình thường gia nhập căn cứ.

Căn cứ thủ đô chỉ thu nhận dị năng giả, nếu người nhà của dị năng giả muốn gia nhập thì dị năng giả đó phải kiểm vật tư gấp đôi. Chính vì vậy, thời gian này, Uông Dương bận đến mức chân không chạm đất, ngày nào cũng đi sớm về trễ.

Hôm nay, Hoắc Thủy thật sự quá nhớ những gã đàn ông đã mất của ả. Nếu bọn họ còn sống thì thật tốt, Uông Dương cũng không cần vất vả như vậy. Ôm đầy bụng áy náy và hổ thẹn, Hoắc Thủy càng cảm thấy nặng lòng hơn, chính vì thế ả mới ra ngoài đi dạo....

Ai ngờ ả lại gặp phải một đám xấu xa!

Khi Hoắc Thủy còn đang lưỡng lự, không biết phải làm gì thì...

.....

[Haiz...] - Hệ thống rác rưởi đột ngột xuất hiện, thờ dài một hồi, nghe nẫu cả ruột[1].

Xác sống Hoan chẳng hề bị ảnh hưởng, cô cực kỳ tập trung, run run cảm lọ thuốc nước màu lam không rõ tên, tự son móng tay cho mình.

Lăng Trầm không có thời gian chơi với cô, Thẩm Lương Chi lại sắp kết hôn, cũng chẳng rảnh tới chơi nên Đường Hoan nghĩ, cô phải tự tìm niềm vui cho chính mình. Vì vậy, cô lục phòng thí nghiệm của Lăng Trầm, khi tìm được một lọ thuốc có thể nhuộm màu, cô quyết định tự son móng tay cho mình.

Cho dù có là xác sống thì cô cũng phải xinh xinh đẹp đẹp!

[Kỳ chủ rác rưởi, ta cảm thấy, cô sắp chết đến nơi rồi!]

Đường Hoan bực bội: “Cậu mới chết ấy! Rồi làm sao nữa?”

[Khí vận chi nữ lại ôm được cái đùi vàng[2] mới.]

Đường Hoan..... tay cô run lên, nước thuốc rơi vãi đầy đất.

Advertisement / Quảng cáo

Má nó chứ!

Giờ đùi vàng đã rề rề tới mức xuất hiện đầy đường rồi ư?

Tại sao cô không có nỗi lầy một cái để ôm nhĩ?

Gì cơ, Hoắc Thủy đã tới thủ đô rồi ả?

Gì cơ, đùi vàng ả mới ôm chính là người cha ruột thất lạc nhiều năm của ả?

What? Cha ruột của ả lại là ân sư của Lăng Trầm, giáo sư Mạc?

Bị hết chậu máu chó này đến chậu máu chó khác đổ xuống đầu, Đường Hoan hoàn toàn hoá đá. Chờ khi phản ứng lại, lòng cô đã chứa đầy một đồng ký tự hỗn loạn do cô phi nhỏ mà ra.

Mẹ cậu! Sao cậu không nói cho tôi biết cái lão giáo sư Mạc gì gì kia là cha đẻ của khí vận chi nữ sớm hơn hử? Cậu mà nói sớm, tôi đã tìm cơ hội cắn chết lão rồi!

Hệ thống rác rưởi không hề cảm thấy hổ thẹn, đáp: [Đây là cốt truyện bị che giấu. Lúc đầu, ta cũng có biết gì đâu!]

Đường Hoan: “.....”

Khí vận chi nữ và bia đỡ đạn không thể cùng tồn tại, bởi vì, chi cần có khí vận chi nữ thì bia đỡ đạn sẽ chẳng còn đường sống nào hết.

Đường Hoan có thể làm gì, cô cũng rất tuyệt vọng!

“Tôi nghĩ khí vận chi nữ và tôi mới thật sự là một đôi trời định, nếu không, tại sao tôi đi đến chỗ nào thì ả cũng đi tới chỗ đó chứ, cứ như âm hồn ấy!” - Đường Hoan uể oải phi nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống lập tức đá đều cô: [Đẹp đi, bia đỡ đạn như cô cần bán chẳng lọt vào mắt khí vận chi nữ đâu.]

Đường Hoan: “.....”

Cút!

*

* *

Hoắc Thuý thật sự là con ruột của giáo sư Mạc.

Những gì xảy ra chẳng khác nào cốt truyện máu chó nói về người phụ nữ vấp phải gã đàn ông cận bã. Năm xưa, giáo sư Mạc chỉ là một gã xuất thân nghèo hèn, vừa tình chàng ý thiếp, thế non hẹn biển với thanh mai ngây thơ, lương thiện, vừa lường lự, nghĩ xem có nên chấp nhận con gái của thầy dạy mình hay không.

Giữa sự nghiệp và tình yêu, gã cận bã nào rồi cũng sẽ chọn sự nghiệp, sau đó đổ mọi tội lỗi, trách nhiệm lên đầu cô vợ mà mình không yêu, như thế trước đó, người ta đã quý lạy, khóc lóc, gảy sự, cầu xin được gã cho gã vậy.

Giáo sư Mạc cười người khác, thanh mai trúc mã của lão lại mang thai trong hoảng sợ, bất an.

Sinh con xong... một người phụ nữ xuất thân từ vùng núi rừng hẻo lánh xa xôi nào chịu nổi áp lực lớn, vì thế mẹ Hoắc Thuý chỉ có thể bất đắc dĩ đưa con mình tới nơi khác.

Khi đã công thành danh toại, quay về tìm “chân ái”, giáo sư Mạc mới biết mình có một đứa con gái, đứa con đó vừa sinh ra đã bị đưa vào viện phúc lợi[3].

[1]荡气回肠 (dàng khí hồi tràng): 1 - một thứ gì đó khiến lòng người rung động, chìm đắm; 2 - cực kỳ xúc động, cảm động.... → Vì trong truyện, hệ thống “diễn” rất nhiều, nên Diệp mỗ quyết định dịch như trên, vừa mang chút gì đó “đá đều” hệ thống diễn, vừa không khiến nghĩa của cụm từ “đi quá xa” so với bản Trung. ~v

[2]Đùi vàng: ôm đùi chỉ việc đi theo/ dựa hơi/ dựa vào/ bám vào một ai đó tài giỏi, có quyền lực, “đùi vàng” chỉ những người có quyền, có tiếng nói,...

[3]Viện phúc lợi (福利院): là cơ sở do nhà nước, cơ sở,... tạo ra để giúp đỡ, thu lưu những người khó khăn, bệnh tật, mồ côi,...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 369: Xác sống có độc (62)

Đường Hoan cực kỳ buồn đau. Cô cứ tưởng sau khi tách ra, ít nhất cũng có một khoảng thời gian kha khá không cần đụng mặt khí vận chi nữ, ai ngờ, cô còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý thì đã phải gặp lại ả ta.

Con mẹ nó, quả nhiên là trái đất hình tròn[1]!

Đường Hoan thật sự không đoán được những chuyện xảy ra tiếp theo, hai mắt cô chẳng khác nào bị bịt kín! Có điều, Đường Hoan cực kỳ vững tin vào việc khí vận chi nữ chính là một ôn thần, từng giây từng phút đều phải đề cao cảnh giác, nếu không sẽ bị hồ chết mà chẳng hay biết.

Được hưởng vài ngày thoải mái, vì việc này, Đường Hoan lại bắt đầu rơi vào trạng thái héo hon, uể oải.

Thời gian cứ thế trôi đi, nháy mắt đã qua một tháng.

Đường Hoan thấp thòm, bất an suốt một tháng nhưng lại chẳng có chuyện gì xảy ra. Hoắc Thuý cứ như bốc hơi rồi vậy, ả ta không hề có bất cứ động tĩnh nào, nếu không phải cái thứ hệ thống rác rưởi kia đột ngột vùng dậy, nói Hoắc Thuý đang ở thủ đô thì cô khi cô cũng chẳng biết ả đã tới đây rồi.

*

* *

Trong phòng thí nghiệm thủ đô.

Advertisement / Quảng cáo

Nhìn từng hàng ống nghiệm đựng dung dịch, Lăng Trầm mất kiên nhẫn, nhú mày. Anh day day ấn đường, có vẻ như anh đang khá bức bối.

Việc nghiên cứu virus xác sống và virus liệt tính bán thành phẩm đã rơi vào giai đoạn trì trệ, suốt một tháng, không hề tiến triển.

Những thành viên khác của phòng thí nghiệm đều cho rằng Lăng Trầm có lòng bác ái nên mới mất ăn mất ngủ để nghiên cứu như vậy, nhưng, giáo sư Mạc biết, người học trò này của mình chỉ quan tâm tới ý học mà thôi. Hai người họ đều là những kẻ điên cuồng, ích kỷ cho nên mới có thể hợp tác ăn nháp như vậy trên một số phương diện.

“Lăng Trầm, nếu một thí nghi ngơi một thời gian đi, nghiên cứu virus có phải một ngày, hai ngày là tìm ra hướng đột phá ngay đâu.” - Giáo sư Mạc vỗ vỗ vai học trò của mình, câu nói của lão chứa đầy ẩn ý.

Đúng lúc này, chuông điện thoại vang lên, giáo sư Mạc nghe máy, gần như là trong nháy mắt, khuôn mặt lão lộ ra vẻ mừng rỡ.

Giáo sư Mạc khẩn trương nhìn bốn phía, sau đó nói nhỏ với Lăng Trầm: “Dị năng giả của căn cứ phát hiện một việc lớn!” - Mặc dù đã hạ giọng nhưng giáo sư Mạc vẫn chẳng thể giấu được sự vui vẻ trong lời nói - “Dị năng giả tình cờ phát hiện bên ngoài thủ đô xuất hiện một nhóm xác sống có tính tổ chức, hơn nữa, dường như có một thiếu niên đang khống chế đám xác sống này.”

Nghe nói, thiếu niên kia không hề có biểu hiện của việc biến thành xác sống, cũng chẳng có đáng về hung tợn, khủng bố của xác sống bình thường.

Nếu dị năng giả của căn cứ không nhìn nhầm thì điều này đồng nghĩa với việc đã xuất hiện vị vua xác sống còn giữ được ý thức của một con người và có được thân xác bất tử.

Advertisement / Quảng cáo

Nghĩ vậy, giáo sư Mạc cực kỳ hưng phấn.

“Lăng Trầm! Thí nghiệm của chúng ta đi đúng đường rồi!”

“Sau khi bị nhiễm virus, xác sống vẫn có thể giữ được ý thức của một con người! Chỉ cần chúng ta tiếp tục nghiên cứu theo hướng này thì chắc chắn sẽ nghiên cứu ra một kết quả làm đảo điên toàn thế giới!”

Giáo sư Mạc còn tưởng tượng ra cảnh sau khi thành công, được vạn người quý bái thế nào.

Lăng Trầm lại hoàn toàn trái ngược với lão, anh cực kỳ bình tĩnh.

“Lăng Trầm, chúng ta kiểu gì cũng phải bắt được thiếu niên có năng lực khổng chế xác sống kia về!”

Mắt giáo sư Mạc lóe lên những tia sáng bùng bùng đã tắt.

[1]人生何处不相逢(nhân sinh hà xứ bất tương phùng): chỉ việc đời người thiếu gì cơ hội gặp lại, kiểu gì thì cũng gặp lại nhau, quay đi quay lại cũng gặp lại nhau; ở trường hợp này, khá gần với câu “trái đất hình tròn” của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 370: Xác sống có độc (63)

Thiếu niên có thể khổng chế xác sống...

Lăng Trầm trầm tư một lúc, sau đó chậm chậm gật đầu.

Khổng chế được xác sống thì chỉ có hai trường hợp: một là xác sống cấp cao, hai là dị năng giả hệ tinh thần.

Có điều, dị năng giả hệ tinh thần khổng chế một, hai cái xác sống còn được chứ khổng chế cả đoàn quân xác sống là chuyện không có khả năng xảy ra.

Cho nên, 90% thiếu niên khổng chế xác sống kia là một xác sống cấp cao. Bất cậu ta về, có khi sẽ đột phá được bình cảnh nghiên cứu.

“Bảo cho quân đội, bảo họ chuẩn bị vật tư, vũ khí, điều nhân lực cho chúng ta, đưa chúng ta ra ngoài căn cứ.”

Dùng xác sống có ý thức làm vật thử nghiệm thì còn gì bằng.

Riêng Hoan Hoan, cô là thú cưng chỉ thuộc về một mình anh, không phải vật thí nghiệm!

“Được.”

*

* *

Advertisement / Quảng cáo

Trên đường về nhà, giáo sư Mạc vẫn chưa khổng chế được sự kích động trong lòng mình.

Là một người nghiên cứu y học đã nổi tiếng, vinh hoa phú quý lão đều có, lão chỉ thiếu một cơ hội lưu danh sử sách mà thôi.

Nếu Lăng Trầm có thể đột phá trong việc nghiên cứu virus xác sống thì bọn họ sẽ được toàn nhân loại cảm kích, sùng bái.

Lăng Trầm hoàn toàn chẳng đoái hoài gì tới những hư danh ấy nên chắc chắn toàn bộ vinh dự sẽ thuộc về lão - ân sư của anh.

Khi giáo sư Mạc về đến nơi, đèn đuốc trong nhà đã sáng chung, trên bàn còn bày sẵn đồ ăn, cả ngôi nhà trông có vẻ cực kỳ ấm áp.

Cô con gái ruột mà lão vừa nhận ngoan ngoãn ngồi chờ lão về ăn cơm.

Hoắc Thủy cực kỳ giống với nỗi tình đầu của giáo sư Mạc, nhìn khuôn mặt của ả, lão bất giác cảm khái.

Năm đó, lão thật sự không còn sự lựa chọn nào khác nên mới bỏ lỡ cơ hội ở bên “chân ái” của mình. Nếu lão biết chân ái của lão mang thai, dù phải trả giá nào, lão cũng không cưới người đàn bà kia!

Có điều, bây giờ, mọi chuyện đều ổn rồi. Vòng đi vòng lại, con gái lão cũng về bên lão.

Lão biết, ở cái tuổi năm mươi[1] này mà còn có được một đứa con ruột đã là trời cao ưu ái.

Advertisement / Quảng cáo

[1]ở đây dùng 知天命(tri thiên mệnh: hiểu được mệnh trời): ý chỉ tuổi năm mươi. Cả câu là “ngũ thập chi thiên mệnh”(năm mươi hiểu mệnh trời), trích lời Khổng Tử. Diệp mô đã giải thích kỹ ở thể giới đầu.

“Thủy Nhi...” - Thực hiển nhiên, lúc này, tâm tình giáo sư Mạc tốt hơn trước rất nhiều.

Cảm nhận được tâm trạng của lão, Hoắc Thủy tò mò hỏi: “Cha, hôm nay có việc gì khiến cha vui vẻ thế ạ?

“Cũng không có gì to tát, chẳng qua là dị năng giả của căn cứ phát hiện ra một chuyện khá đáng mừng, chuyện này có khả năng sẽ giúp cha đột phá được bình cảnh thí nghiệm.” - Cao húng, giáo sư Mạc không nhin được, nói nhiều vài câu - “Nếu Lăng Trầm và quân đội thành công bắt được cái xác sống vẫn giữ được ý thức của một con người kia thì ngày nhân loại nghênh đón ánh bình minh không còn xa nữa.”

Xác sống vẫn giữ được ý thức của con người?

Theo bản năng, Hoắc Thủy chớp chớp mắt: “Cha, cái xác sống mà cha nói là nữ xác sống ă?”

Chẳng lẽ Lăng đại ca và em gái của anh ấy xảy ra xích mích?

“Không phải, nghe nói là một thiếu niên.” - Giáo sư Mạc phẩy phẩy tay. Một lúc sau, lão hỏi lại - “Thủy Nhi, sao con lại cho rằng cái xác sống kia là nữ xác sống?”

Nghe Hoắc Thủy hỏi vậy, giáo sư Mạc cảm thấy con gái mình đã từng gặp xác sống có ý thức.

“Bởi vì em gái của Lăng đại ca đã biến thành xác sống nhưng vẫn giữ được ý thức ă! Con tưởng cha vừa nói đến cô ấy cơ!”

Đường Hoan không hề biết, trong lợ đàng, cô bị người ta chọc một dao.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 371: Xác sống có độc (64)

“Bởi vì em gái của Lăng đại ca đã biến thành xác sống nhưng vẫn giữ được ý thức ă! Con tưởng cha vừa nói đến cô ấy cơ!”

Nghe Hoắc Thủy nói vậy, biểu cảm trên khuôn mặt giáo sư Mạc lập tức thay đổi, ánh sáng nơi đáy mắt lão cũng bắt đầu trở nên xáo quệt.

“Em gái Lăng Trầm?”

“Cô lẽ là em gái của Lăng đại ca... tên cô ấy là Lăng Thần Hoan, chẳng lẽ không phải em gái của Lăng đại ca ạ?” - Hoắc Thủy hồn nhiên không phát hiện được nét nguy hiểm trong lời nói của giáo sư Mạc.

“Cô ta là xác sống nhưng vẫn giữ được ý thức?” - Không quá tin tưởng, giáo sư Mạc hỏi lại.

Nếu Thủy Nhi nói thật thì vì sao lâu như vậy rồi mà Lăng Trầm vẫn còn che giấu?

“Đừng vậy. Lúc đầu con cảm thấy thật kỳ lạ nhưng lâu rồi thì cũng quen.”

Giáo sư Mạc gõ nhịp xuống mặt bàn. Càng lúc lão càng thấy việc này không bình thường: “Thủy Nhi, con gặp họ từ lúc nào?”

“Trước khi tới thủ đô ạ.”

Giáo sư Mạc lập tức đứng dậy, vội vàng đi ra khỏi nhà.

“Cha, tối rồi, cha còn đi đâu vậy ạ?”

“Cha cần phải xử lý vài chuyện, con ở lại trông nhà.”

Advertisement / Quảng cáo

Dứt lời, giáo sư Mạc biến mất trong bóng tối.

Khi Lăng Trầm tiến vào căn cứ, đội của anh đã bị kiểm tra cực kỳ tỉ mỉ nhưng không hề phát hiện nữ xác sống kia!

Chúng tôi anh đã lên kế hoạch che giấu!

Lăng Thần Hoan là em gái của anh nên anh mới vì việc riêng bỏ việc công như vậy!

...

Không biết vì sao, Đường Hoan cứ thấp thòm bất an mãi. Cô lơ mơ cảm thấy dường như có đứa thiếu năng trí tuệ nào đó đang ngấm ngầm hại cô.

“Rác rưởi, nhắc nhở tôi chút đi, cho tôi biết khi vận chỉ nữ đang định ‘chơi’ kiểu gì!”

Thời gian này, Đường Hoan luôn nghi thần nghi quỷ[1], cô thật sự không kiềm chế được nên mới tám chuyện với hệ thống.

Hệ thống rác rưởi तो ra cực kì khinh bỉ: [Nếu việc gì ta cũng có thể nhắc nhở cô thì sao ta không tự “lên(*)” luôn cho rồi?]

Đường Hoan “.....”

(*) ý hệ thống là nếu cái gì nó cũng có thể làm, có thể nói thì nó đã tự “xông pha” làm nhiệm vụ rồi, cần nhiệm vụ gì để làm gì.

“Không biết vì sao mấy ngày nay tôi cực kỳ nóng ruột nóng gan, luôn có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó chẳng lành. Cậu có biết lý do không?” - Xác sống Hoan dắt mũi hệ thống từng bước, từng bước một.

Advertisement / Quảng cáo

Hệ thống không hề bị cô lừa: [Là vì cô vô dụng, đã vậy còn sợ chết chứ sao! Lần nào làm nhiệm vụ, cô cũng nói với ta là tìm cô đập nhanh, sốt ruột này nọ[2]. Hôm nào tới bệnh viện kiểm tra tim đi!]

Đường Hoan “.....”

Mẹ nó chứ!

Quả thật là không thể nói tiếp tục nói chuyện được nữa!

[2]tâm hoảng(心慌): trạng thái sốt ruột, hoảng hốt, tim đập nhanh, loạn nhịp.

.....

Cuối cùng thì Lăng Trầm cũng có vài ngày nghỉ ngơi trong khi chờ quân đội chuẩn bị.

Ban đầu, nữ xác sống xấu xí thích ăn kẹo mút nhất, nhưng sau khi được nếm n vị của tinh hạch, cô đã dứt khoát từ bỏ kẹo mút. Đáng tiếc, lượng tinh hạch lưu thông trong căn cứ thủ đô là hữu hạn nên xác sống Hoan chỉ có thể thêm chấy nước miếng. Rồi sau khi mở ra cánh cửa “cần hạt dưa”, xác sống Hoan lại một lần nữa dứt khoát từ bỏ thứ mình thích - tinh hạch, chuyển sang “ôm ấp” hạt dưa. Vì vậy, hơn nửa số thời gian nghỉ ngơi, Lăng Trầm đều dùng để tách vỏ hạt dưa cho Đường Hoan.

Anh là người cực kỳ kiên nhẫn. Lần nào, anh cũng tách cả đồng hạt dưa, xếp nhân thành một tháp nhỏ rồi lẳng lặng nhìn Đường Hoan ăn. Có lẽ đây chính là kỹ năng “biến thái” của một thiên tài, cho dù là tách hạt dưa, Lăng Trầm cũng cực kỳ tập trung, hơn hẳn người thường.

Trong mặt thể, một người, một xác sống ở bên nhau ấy vậy mà lại mang đến cảm giác “năm tháng yên bình”. Đôi khi, Lăng Trầm đọc sách, Đường Hoan sẽ ngồi im lặng cạnh anh, xem ti vi. Hai người không hề quấy rầy nhau nhưng vẫn cảm nhận được sự tồn tại của đối phương.

Đáng tiếc, ngày tháng an nhàn này không kéo dài quá lâu.

Người của quân đội tới thông báo đã chuẩn bị sẵn sàng để ra khỏi thủ đô. ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 372: Xác sống có độc (65)

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Lăng Trầm dặn dò Đường Hoan: “Lần này, khả năng là ca ca phải đi vài ngày mới có thể về nhà. Em ở nhà một mình, không được tự ý ra ngoài, cho dù là ai gõ cửa cũng không được mở, hiểu không?”

Đường Hoan “không cảm xúc”:

Đau lòng thay! Ngày tháng tiếp theo sẽ càng thêm nhàm chán!

“Nếu Hoan Hoan nghe lời, khi ca ca về, ca ca sẽ tìm cơ hội, mang em ra ngoài chơi.”

Xác sống Hoan lập tức ngừng đầu, đôi mắt cá chết của cô như thể đang bắn ra những tia sáng. Cô đang tay, ôm chặt[1] lấy Lăng Trầm, không ngừng gật gật đầu.

Cô cũng sắp không khống chế được tâm tư muốn ra ngoài chơi của mình rồi!

Đối với kiểu hùng ôm[1] bất chợt này, Lăng Trầm không hề cảm thấy bài xích, phản cảm, anh yêu chiều sở sở đầu Đường Hoan, sau đó xoay người rời đi.

[1]熊抱(hùng ôm): ôm chăm lấy, ôm chặt vào lòng... hùng(熊) là gấu; theo baidu hùng ôm chỉ hành động ôm chặt lấy nhau; từ này cũng chỉ cách ôm với tình cảm đơn thuần, thắm thiết, không pha lẫn tạp chất,... tìm hiểu thêm tại: baike.baidu.com/item/熊抱

Trước khi ra ngoài, Lăng Trầm đã chuẩn bị cho Đường Hoan rất nhiều đồ chơi và đồ ăn vặt.

Tuy không nắm được vị gì nhưng Đường Hoan vẫn rất chấp nhất với việc già vò mình là người thường, cô vừa ôm đồ ăn vặt, vừa xem ti vi, tháng ngày nhàn nhã kiểu này thật khiến người ta thoải mái.

Đêm cùng ngày Lăng Trầm rời khỏi căn cứ, Đường Hoan ngồi trên sofa xem phim kinh dị. Con thú nhồi bông cô ôm trong tay đã bị móng vuốt của cô chọc thủng vài lỗ.

Ồi tá má ơi!

Chê thật ấy!

Xác sống Hoan cực kỳ căng thẳng, hệ thống đã hoàn toàn mất động lực phi nhỏ cô, chi thẩm mắng ký chủ ngu ngốc! Cô không nhìn lại đáng về hiện tại của mình xem nó khủng bố đến mức nào, phim kinh dị đã là cái lông gì!

Advertisement / Quảng cáo

Đang khản trương, căng thẳng xem phim thì bỗng nhiên Đường Hoan nghe thấy tiếng động lạ ngoài cửa.

Cô hoảng sợ!

Chẳng lẽ Lăng Trầm có việc đột xuất nên trở về?

Đường Hoan đi về phía cửa, toan nhìn qua mắt mèo, ai ngờ cô vừa tới nơi, cửa đã bị phá tung.

Không ổn, có nguy hiểm!

Theo bản năng, Đường Hoan định chạy trốn, nhưng hiển nhiên đối phương đã chuẩn bị kỹ càng trước khi tới nên cô không hề có cơ hội bỏ chạy, nhanh chóng bị khống chế.

“Khò khè... khò khè.....”

Mẹ mày!

Buông tao ra!

Không buông là tao cắn đấy!

Sự uy hiếp của Đường Hoan còn chưa kịp “có tác dụng” thì cô đã bị chĩa súng vào đầu, lập tức, cô biến thành quả bóng xi hơi.

Cô bị khống chế, sau đó, đối phương che kín đầu cô.

Cô không biết mình bị mang tới nơi nào.

Advertisement / Quảng cáo

*

**

“Thủy Nhi, con nhìn xem cô ta có phải cái xác sống đi cùng Lăng Trầm không?”

“Cha, sao cha lại bắt em gái của Lăng đại ca về đây?”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc của khí vận chi nữ, lòng Đường Hoan như có ngàn vạn thân thú gào thét chạy qua. Cô biết ngay mà, cứ gặp cái thứ ôn thần này là y như rằng chẳng có chuyện gì tốt đẹp xảy đến hết.

beep nó chứ!

Cô còn đang thắc mắc không biết vì sao mình chỉ ngồi trong nhà mà “nổi”[2] cũng rơi xuống đầu, thì ra là do Hoắc Thủy!

[2]nổi: tiếng xấu; việc xui xẻo; việc oan;....

Sau khi xác nhận thân phận của Đường Hoan, giáo sư Mạc cực kỳ vui sướng.

Lăng Trầm giấu em gái đi chắc chắn là vì có lòng riêng! Anh biết rõ nếu giao nộp cô, việc nghiên cứu sẽ tiến triển nhanh hơn nhưng lại vẫn giấu diếm ...

Giáo sư Mạc cũng không định làm gì Đường Hoan, lao bắt cô về chẳng qua là vì muốn có thêm một lợi thế mà thôi. Nếu không tóm được thiếu niên xác sống kia, hoặc sau này Lăng Trầm có những bước tiến mới trong việc nghiên cứu virus xác sống nhưng lại định phản bội thì ...

Lão cũng đã nắm trong tay một quân bài mạnh mẽ, có thể ép Lăng Trầm đi vào khuôn khổ rồi.

Kẻ thật sự sành sỏi, thạo đời thì khi hành động, sẽ không nể nang tình cảm, chỉ nhìn vào lợi ích!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 373: Xác sống có độc (66)

Bên ngoài căn cứ thủ đô.

Các quân nhân mặc đồ bảo hộ chống hóa chất bắt đầu tìm kiếm trên diện rộng. Trong bán kính hơn trăm ki-lô-mét, họ không bỏ qua bất cứ một góc ngách nào. Cuối cùng, ở vùng núi ngoại ô, họ tìm thấy rất nhiều xác sống và cả... thiếu niên có đôi đồng tử đỏ như máu, trông cực kỳ yêu dị.

Đứng trên cành cây mà cứ như đứng trên đất bằng, cậu thiếu niên lẳng lặng nhìn xuống người phía dưới, ánh mắt ấy tựa như ánh mắt lúc nhìn những con kiến nhỏ bé vậy.

Khi Lăng Trầm thông thả đi ra từ đoàn người, đôi đồng tử màu máu đỏ của Mộ Bạch lập tức nổi lên những tia sáng ướt át, trông càng thêm yêu dị hơn.

“Trên người anh có mùi của cô ấy!” - Mộ Bạch khẳng định.

Lăng Trầm nhàu mày, nếu anh nhớ không nhầm thì anh đã từng gặp chàng trai này rồi.

Ngày trước, Hoan Hoan khiến anh chú ý là vì cả anh và Thẩm Lương Chi đều phát hiện cô cực kỳ có “tính người” khi ở chung với thiếu niên này, chẳng qua lúc ấy thiếu niên này vẫn còn là con người.

Ánh mắt Mộ Bạch nhìn Lăng Trầm càng lúc càng xấu đi, bản tính hung ác, bạo lực của xác sống ẩn trong xương cốt cậu bắt đầu dao động khiến cậu cực kỳ muốn đấu một trận với người đàn ông trước mặt.

Trên người anh có mùi của cô!

Advertisement / Quảng cáo

Cô đã từng nói cô cần bảo vệ một người quan trọng hơn cho nên cô cứ vậy vứt bỏ cậu!

Sắc mặt Mộ Bạch dần trở nên hung ác, âm trầm.

Nếu không có người đàn ông này, cô sẽ không vứt bỏ cậu dứt khoát đến thế, cậu cũng không phải trải qua nhiều chuyện như thế!

“Cô ấy đâu rồi?” - Mộ Bạch hỏi.

Chẳng ai biết hiện tại, cậu ghét bỏ bản thân mình đến mức nào!

Sinh hoạt chung với một đám xác sống, làm bạn với những cái xác không hồn, cậu sắp phát điên rồi!

Cậu đã từng tìm trong đàn xác sống xem có cái xác sống nào còn giữ được ý thức như Lăng Thâm Hoan không, nhưng, hiện thực nói cho cậu biết: chẳng hề có!

Thế gian này chỉ có cô và cậu mang thân xác sống nhưng vẫn còn linh hồn, chỉ có cô và cậu là đồng loại của nhau!

Lăng Trầm nhìn liếc qua Mộ Bạch, anh vẫn chẳng thèm để cậu vào mắt: “Cậu không có tư cách để biết cô ấy đang ở đâu.”

Advertisement / Quảng cáo

Cô là thú cưng của một mình anh, là thú cưng mà anh nuôi! Cha anh đã từng nói thứ gì của mình thì cũng chỉ được thuộc về một mình mình, nếu không, thứ đó sẽ chẳng còn hoàn mỹ nữa.

Lăng Trầm cực kỳ cố chấp với hai chữ “duy nhất”.

Mộ Bạch vô cùng chán ghét sự lạnh nhạt, niệt thị trong mắt anh. Ý vào việc mình chưa từng gặp đối thủ ngang sức, cậu chẳng kiềm chế, cứ thế ra tay với anh.

Lăng Trầm vẫn đứng im tại chỗ, không hề hoảng loạn. Đôi mắt trầm lặng, thâm thúy nhìn chăm chăm về phía ngọn cây, anh không né tránh, chỉ bình tĩnh quan sát Mộ Bạch nhảy xuống.

Quần nhân đi cùng cực kỳ căng thẳng, dù sao thì anh cũng là học trò đắc ý nhất của giáo sư Mạc, chẳng may anh xảy ra chuyện gì, ai biết có ảnh hưởng đến việc nghiên cứu virus xác sống hay không.

Sự thật thì Mộ Bạch đã quá tự phụ, bất cần. Từ khi trở thành vua xác sống, cậu chưa từng gặp đối thủ ngang tài, ngang sức, cậu từng đụng độ với dị năng giả hệ tinh thần nhưng lại dễ dàng phá nát họ ra từng mảnh, vậy nên cậu cho rằng không ai địch nổi mình. Chỉ có điều lần này thậm chí cậu còn không chạm nổi tới góc áo của Lăng Trầm! Cậu chỉ kịp nhận thấy một làn sóng tinh thần dao động cực mãnh liệt, theo sau đó là cảm giác đau đớn tột độ ập tới.

Dị năng hệ tinh thần của Lăng Trầm vô cùng mạnh, mạnh đến mức cậu chẳng thể chống cự nổi!

Mộ Bạch không lăn tăn nhiều, sau khi ý thức được mình không đánh lại Lăng Trầm, cậu lập tức bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 374: Xác sống có độc (67)

“Lăng tiên sinh, không đuổi theo à?”

Bây giờ, người của quân đội mới ý thức được rằng bọn họ không thể xác định, dò xét nổi thực lực của người đàn ông có vẻ ngoài văn nhã, tuấn tú này.

Lăng Trầm mặt mũi, xoa xoa ấn đường, lắc đầu.

Khi cấp bậc dị năng của dị năng giả hệ tinh thần chưa đạt tới đỉnh điểm thì mỗi lần sử dụng dị năng, dị năng sẽ hao tổn rất nhanh. Tuy rằng trông Lăng Trầm có vẻ ung dung, nhẹ nhàng, nhưng thật ra anh lại đang ở trong trạng thái cực kỳ mệt mỏi.

Mộ Bạch không phải kẻ dễ ăn, thực lực của cậu chẳng hề tầm thường, nếu không, dị năng của Lăng Trầm đã chẳng hao tổn quá độ chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Nếu xác sống Hoan mà ở nơi này, chắc chắn cô sẽ không ngần ngại “chọc thủng” mặt mũi boss phản diện: xem đi, đây chính là cái giá phải trả cho việc làm màu!

*

* *

Đường Hoan đang phải chịu những đau đớn đến cực độ.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi bị giáo sư Mạc tóm đi, cô bắt đầu rơi vào tình trạng nước sôi lửa bỏng. Mặc dù lão không định giải phẫu cô nhưng lại không ngừng làm thí nghiệm trên cơ thể cô. Lão muốn thử xem xem mình không dựa vào Lăng Trầm có thể nghiên cứu ra được gì không.

Là một giáo sư y học vang danh cả trong lẫn ngoài nước, sao lão có thể cam tâm dưới cơ người khác mãi được. Vì thế, lão vẫn luôn siêng năng tìm dị năng giả hệ tinh thần tới công kích Đường Hoan. Việc làm này của lão quả thật là sự tra tấn tàn nhẫn đối với xác sống.

Vì luôn chung sống với con người nên Đường Hoan đã dè dặt gần như toàn bộ bản năng xác sống trong cơ xuống, có điều, do liên tục chịu công kích tinh thần nên sự hung tàn của cô đã bị kích phát. Khi bị đưa lên bàn thí nghiệm, Đường Hoan cực kỳ táo bạo, cô gần như là bùng nổ, không ngừng gào rống. Nếu nói được tiếng người, có lẽ cô sẽ hét thảng vào mặt giáo sư Mạc: Ông từ bỏ đi! Không có Lăng Trầm, trong lĩnh vực nghiên cứu virus xác sống, ông chỉ là cận bã mà thôi!

“Giáo sư, nếu Lăng Trầm biết chúng ta làm vậy, liệu...” - Có người không kiềm chế được, nuốt khan khi nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của Đường Hoan, sợ hãi lên tiếng.

Giáo sư Mạc cười khẩy: “Liệu sao cơ? Lo cậu ta sẽ vì nữ xác sống này mà trở mặt?”

Việc nghiên cứu chế tạo virus, Lăng Trầm cũng có phần. Anh muốn trở mặt thì phải cân nhắc xem vị nhân vật lớn kia có tiêu diệt anh hay không.

Giáo sư Mạc tự cho là mình rất hiểu Lăng Trầm. Trong ánh mắt của lão, anh là một kẻ điên chỉ chú ý tới y học, sẽ không dễ dàng dao động, từ bỏ y học vì thứ khác.

Chỉ có điều, lần này, giáo sư Mạc đã quá tự tin!

Advertisement / Quảng cáo

....

Lăng Trầm và người trong quần đội ở lì tại ngọn núi ngoại ô vài ngày.

Mộ Bạch biết mình không phải đối thủ của Lăng Trầm nên từ sau lần đánh trực diện đó, cậu chưa từng xuất hiện lại. Lăng Trầm và các quân nhân chỉ có thể bắt lặc trở về.

Người trong quần đội cũng cần nhanh chóng quay lại báo cáo. Nếu họ đoán không sai, thiếu niên kia chính là vua xác sống, không bắt được cậu về thí nghiệm thì chắc chắn phải làm công tác chuẩn bị từ sớm! Lúc trước, xác sống không hề có “nhân tính”, có tổ chức, nhưng hiện tại lại được vua xác sống dẫn dắt, tính thể sau này chắc sẽ hoàn toàn khác với bây giờ.

.....

Lăng Trầm về căn hộ chung cư của mình. Khi tới trước cửa, anh lập tức phát hiện có điều bất thường, ai đó đã tới căn hộ của anh!

Lăng Trần vận tay cầm, mở cửa đi vào.

“Hoan hoan...” - Anh thấp giọng gọi hai tiếng, không có ai đáp lại. Anh khẳng định, căn hộ của mình đã bị người ta phá cửa, xông vào, hơn nữa, đối phương còn bắt Đường Hoan đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 375: Xác sống có độc (68)

Lăng Trầm trở về căn hộ chung cư của mình. Khi tới trước cửa, anh lập tức phát hiện có điều bất thường, ai đó đã tới căn hộ của anh!

Lăng Trần vận tay cầm, mở cửa đi vào.

“Hoan hoan...” - Anh thấp giọng gọi hai tiếng, không có ai đáp lại. Anh khẳng định, căn hộ của mình đã bị người ta phá cửa, xông vào, hơn nữa, đối phương còn bắt Đường Hoan đi.

Trong nhà có lắp camera mini, Lăng Trầm bắt đầu xem lại những video theo dõi. Thấy cảnh nữ xác sống xấu xí cứ như rơi vào trạng thái cuồng hoan[1], vừa ôm đồ ăn vặt, vừa xem phim kinh dị, khỏe mỗi Lăng Trầm bất giác cong lên một chút.

Thú cưng của anh thật đáng yêu, đáng yêu hơn nhiều so với thú cưng mà cha anh nuôi!

Khi nhìn thấy một đám người xông vào, vây bắt Đường Hoan, mang cô đi... mỗi móng của Lăng Trầm lập tức mím lại thành một đường thẳng, trông anh có vẻ cực kỳ bất mãn, khó chịu.

Thú cưng đáng yêu của anh bị người khác bắt đi rồi!

Hơn nữa, kẻ bắt cô lại chính là...

Giáo sư Mặc.

Advertisement / Quảng cáo

[1]cuồng hoan(狂欢): vui vẻ hơn mức bình thường, hưng phấn, mặc sức bung lụa, chơi hết mình,... từ này có thể hiểu theo nhiều nghĩa, tùy vào ngữ cảnh mà dịch sao cho phù hợp. Tuy nhiên, đoạn này, Diệp mỡ thấy dễ nguyên là “cuồng hoan” có vẻ hay hơn nên Diệp mỡ vẫn để vậy, là ý thích cá nhân thôi, haha~

...

Lăng Trầm quả là một người không biết cách “đối nhân xử thế”. Giáo sư Mặc cho rằng nắm nữ xác sống kia trong tay là có thể đòi hỏi điều kiện với Lăng Trầm nên khi anh tới phòng thí nghiệm, lão không hề cảm thấy căng thẳng. Đáng tiếc, lão đã nghĩ quá đơn giản! Lão lầm lẫm với Lăng Trầm, toan phản tích lợi, hại cho anh nghe, muốn anh ngoan ngoãn vâng theo lời lão, kết quả, anh không nói không rằng, trực tiếp ghim một mũi gậy mê vào cổ lão.

Trước khi té xỉu, giáo sư Mặc tức đến mức muốn nghiền răng nghiền lợi mà không được. Con mẹ nó, cái thằng nhãi ranh không chịu diễn theo kịch bản này! Cũng may là gừng càng già càng cay, lão đã cử một lực lượng quân đội hùng hậu tới canh gác, chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp Lăng Trầm đến cứu nữ xác sống kia rồi!

Sau khi gây mê giáo sư Mặc, Lăng Trầm ung dung, thông thả mở cửa, đi ra ngoài.

Có vẻ như anh khá thích những bộ trang phục theo phong cách thời Đường màu xanh tím than. Mặc nó lên người, trông anh chẳng khác nào một vị công tử ôn hòa bước ra từ bức tranh cổ. Biểu cảm của anh nhàn nhạt, bình tĩnh như thể đang dạo trên sân vắng.

Khi đi qua dãy hành lang, anh ném một ống thuốc xuống đất. Lập tức, nước thuốc màu lam nhạt phát huy tác dụng, nhân viên nghiên cứu trong tòa thí nghiệm còn chưa kịp phản ứng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

Lăng Trầm chậm chậm đi tới nơi giam giữ Đường Hoan, đôi mắt anh hiện lên những tia tàn nhẫn.

Advertisement / Quảng cáo

Anh ghét nhất là người khác động vào đồ của mình!

Đường Hoan bị nhốt trong một phòng thí nghiệm kín, bên ngoài là quân nhân mặc đồ bảo hộ chống hóa chất màu trắng đứng canh giữ. Họ cầm chắc súng trên tay, chuẩn bị đón địch bất cứ lúc nào. Khi Lăng Trầm xuất hiện, họ đã ở trong trạng thái sẵn sàng để công kích, trông rất có vẻ “đao thương bất nhập[2]”.

Đứng cách đó không xa, Lăng Trầm lặng lẽ nhìn về phía cửa, sau đó, chậm rãi nhắm mắt lại. Không lâu sau, trán anh bắt đầu lấm tấm mồ hôi, vẻ mặt cũng không còn bình tĩnh, thông dong nữa. Những người canh giữ ngoài phòng thí nghiệm nhốt Đường Hoan là quân nhân, tâm trí họ vững vàng hơn người thường rất nhiều, dùng dị năng hệ tinh thần để khống chế bọn họ cũng một lúc đầu phải chuyển dễ dàng.

Khi tất cả những người đó ngất ra đất, tầm mắt Lăng Trầm tối sầm lại từng đợt, bước đi loạng choạng.

Anh mở cửa phòng thí nghiệm ra. Bên trong, Đường Hoan bị trói trên giường thí nghiệm. Lúc này, đôi mắt xám trắng của cô đã đỏ ngầu, trông cô chẳng khác nào xác sống bình thường, không ngừng gào rú như thể đã rơi vào trạng thái điên cuồng. Cô liên tục giãy giụa, muốn bứt tung thứ đang giam cầm mình, cổ tay bị cửa rách thịt, chảy máu cũng chẳng khiến cô dừng lại.

Lăng Trầm gắng gượng đi về phía Đường Hoan, cởi bỏ toàn bộ những thứ đang trói buộc cô trên khắp cơ thể cô ra.

Lăng Trầm vươn tay, toan xoa đầu Đường Hoan, định làm dịu cô....

[2]dao thương bất nhập(刀枪不入): nghĩa đen - đao thương cũng không thể gây thương tích; nghĩa bóng - không gì có thể xâm phạm, gây tổn thương.... Bạn nào hay đọc tiểu thuyết võ hiệp thì chắc đã quá quen với từ này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 376: Xác sống có độc (69)

Lăng Trầm vươn tay, toan xoa đầu Đường Hoan, định làm dịu cô, ai ngờ, khi anh vừa đưa tay ra, cô đã nhảy bật khỏi giường giải phẫu, đẩy mạnh anh rồi xông thẳng ra khỏi phòng thí nghiệm nhanh như một cơn lốc.

Sức mạnh của xác sống hệ tốc độ chẳng hề tầm thường. Lăng Trảm không đề phòng, bị cô đẩy ngã ra đất. Anh vốn đã rơi vào trạng thái kiệt sức vì dị năng tiêu hao quá mức, giờ lại càng thêm suy yếu hơn, tầm mắt anh mờ đi, cứ vậy nhìn nữ xác sống không lương tâm kia biến thành một chấm đen, càng ngày càng cách xa mình.

Lăng Trảm vươn tay, khẽ hé miệng, như thể muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng, cánh tay anh chỉ có thể mất lực, buông thõng xuống, đôi mắt cũng chậm chậm khép lại.

Cái đồ thú cưng không có lương tâm!

Advertisement / Quảng cáo

*

* *

Sau khi thoát khỏi phòng thí nghiệm, Đường Hoan phi thẳng về phía ngoại ô.

Cùng lúc đó, căn cứ thủ đô rơi vào hoảng loạn. Người trong căn cứ cho rằng căn cứ phòng thủ cực kỳ kiên cố, ấy vậy mà lại đột ngột xuất hiện xác sống, đã vậy, xác sống đó còn có tốc độ cực kỳ nhanh, trông có vẻ rất mạnh nữa chứ, ai không hoảng cho được.

Sâu trong một ngọn núi phía ngoài thủ đô, Mộ Bạch đứng trên cao, có vẻ như cậu đang ra lệnh cho xác sống.

Lúc trước, cậu không biết cô đang ở căn cứ thủ đô, giờ biết rồi...

Xác sống chỉ có thể thần phục[1] một cách tuyệt đối đối với vua xác sống là cậu. Ở trong phạm vi tinh thần lực[2] của cậu hoạt động, xác sống không thể không tới bái kiến[3].

Biết cô ở thủ đô, việc đầu tiên cậu làm đó chính là triệu hoán[4] cô. Chỉ có cô mới là đồng loại của cậu, một đồng loại “thật sự”.

Chính vì vậy, khoảng thời gian Đường Hoan bị nhốt trong phòng thí nghiệm, cô không chỉ bị giáo sư Mạc tra tấn mà còn bị Mộ Bạch triệu hoán, nhiều đến mức đầu óc đau như muốn nứt toác ra. Cho nên, sau khi có được tự do, Đường Hoan không hề nghĩ nhiều, nhảy bật dậy, chạy vọt ra. Có một thứ năng lượng nào đó đang gọi cô tới ngoại ô căn cứ. Cô muốn đi tìm cái thứ đó, cái thứ không ngừng công kích tinh thần cô, rồi... Cần chết đối phương!

Cấp độ hưng tăn của ký chủ lúc này khiến hệ thống bỗng dưng muốn sờ cổ.

Mà, đây không phải trọng điểm! Trọng điểm là boss phản diện đã có lòng cứu cô, kết quả, cô lại bỏ anh ở lại, một mình chạy trốn!

Advertisement / Quảng cáo

Chạy trốn!!!

Hệ thống tức đến mức bùng cháy, tức đến mức tăng xông, tức đến mức nổ tung, sao nó lại có một cô ký chủ rác rưởi như vậy chứ?

...

Ban đầu, Mộ Bạch cực kỳ tự tin, cho rằng mình có thể gọi Đường Hoan tới, sau đó, hai người sẽ chung sống hài hòa như trước kia, chờ khi lên cấp, cậu sẽ tìm cơ hội giết Lăng Trảm, tiêu diệt cái thứ ngáng đường này! Nhưng, cậu không ngờ, khi nữ xác sống xấu xí mặc váy te tua xuất hiện, mọi chuyện diễn ra chẳng hề giống trong tưởng tượng của cậu!

Xác sống hệ tốc độ tảo bạo lao tới, đẩy ngã cậu, sau đó nhắm thẳng cổ cậu, định cắn!

Mộ Bạch: “.....”

*

* *

Lăng Trảm bị quân đội bắt giam. Vì dị năng của anh đặc thù nên anh bị nhốt trong một phòng tối kiên cố dùng khóa điện tử, bên ngoài có người canh giữ nhưng lại không cử ai trông coi ở khoảng cách gần, sợ anh dùng dị năng hệ tinh thần.

Lăng Trảm bị nhốt ở nơi không có lấy một chút ánh sáng, xung quanh là tầng tầng lớp lớp tường mềm bao bọc, không gian trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Không thể không thừa nhận, quân đội rất biết cách tra tấn “phạm nhân”, họ luôn đánh trúng điểm yếu của người khác.

Advertisement / Quảng cáo

[1]thần phục: cúi đầu xưng thần, chịu phục tùng, chịu làm bề tôi. Từ này khá gần nghĩa với từ “thuần phục” nhưng sắc thái thì khác, “thuần phục” có nghĩa là chịu hoặc bị ép phải nghe theo sự sai khiến, điều khiển, sự sai bảo của ai đó, ví dụ như cảnh sát thuần hoá chó, thì chủ chó đó chịu thuần phục cảnh sát.

[2]tinh thần lực: có thể hiểu là sức mạnh tinh thần, sức mạnh này có thể “hữu hình” hoặc “vô hình”, tùy vào tác giả xây dựng. Tuy nhiên, nếu nói “Diệp mỗ dùng tinh thần lực để đánh thắng xác sống” thì có nghĩa là tinh thần lực(sức mạnh tinh thần) của Diệp mỗ thật sự đã tác động lên xác sống. Diệp mỗ đã khống chế tư duy của xác sống, hoặc Diệp mỗ biến “tinh thần” của mình thành hình dạng một cây kiếm(hoặc bất cứ thứ gì) để đâm chém, tấn xác sống... chứ không phải Diệp mỗ ngồi im hy vọng, tin rằng xác sống bị đánh bại là xác sống sẽ bị đánh bại, “tinh thần lực” là một thứ sức mạnh thật sự tác động lên vật khác chứ không phải “sức mạnh” của niềm tin và hy vọng nha. Dị năng giả hệ tinh thần là người sử dụng được tinh thần lực, tinh thần lực của họ được tính là một loại dị năng, cũng lên cấp như những dị năng khác. Có bạn hỏi Diệp mỗ dị năng hệ tinh thần là gì nên có chú thích này. Trước đó Diệp mỗ không chú thích, là lỗi của Diệp mỗ. Diệp mỗ sơ ý quá, aizz...

[3]ở đây dùng 万方来朝 (muôn phương lai triều), 万方(muôn phương) nghĩa là khắp nơi, muôn nơi... ; 来(lai): tới, đến; 朝(triều): các vị 早朝(làm triều: các vị thân vào triều buổi sáng để bàn bạc, dâng tấu cho hoàng thượng), 朝廷(triều đình).... đều có từ “朝” và vì Mộ Bạch là vua xác sống nên Diệp mỗ mượn phép “hiệu” đoạn này là các xác sống đã xưng thần, phục tùng tuyệt đối với Mộ Bạch nên tới “bái kiến” cậu (bái kiến là tới chào, thưa chuyện với bề trên), và vì nguyên câu văn đã mang ý là “trong phạm vi tinh thần lực của Mộ Bạch hoạt động thì xác sống dù ở đâu cũng đều sẽ tới để bái kiến cậu” nên Diệp mỗ bỏ từ “muôn phương” đi, cho câu văn trôi chảy hơn. Thật ra từ “朝” có nghĩa gốc đề cập tới buổi sớm/ buổi sớm nhưng... thôi, nói ra khá dài và không liên quan tới truyện nên bỏ qua nhé ^^!

[4] triệu hoán: dùng một cách nào đó để “gọi” một người/ một vật tới chỗ mình. Ở đây, cách Mộ Bạch “gọi” Đường Hoan không phải cách gọi bình thường nên Diệp mỗ quyết định giữ nguyên từ này, vì nếu dịch là “gọi” hoặc “triệu tập” thì có vẻ không sát ý lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 377: Xác sống có độc (70)

Lăng Trảm bị quân đội bắt giam. Vì dị năng của anh đặc thù nên anh bị nhốt trong một phòng tối kiên cố dùng khóa điện tử, bên ngoài có người canh giữ nhưng lại không ai trông coi ở khoảng cách gần, sợ bị ảnh hưởng bởi dị năng hệ tinh thần của anh.

Lăng Trảm bị nhốt ở nơi không có lấy một chút ánh sáng, xung quanh là tầng tầng lớp lớp tường mềm bao bọc, không gian trống rỗng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều.

Không thể không thừa nhận, quân đội rất biết cách tra tấn “phạm nhân”, họ luôn đánh trúng điểm yếu của người khác.

Thật ra họ không cần bố trí lực lượng chiến đấu quá mức đầy đủ, nghiêm ngặt, nâng cao cảnh giác, sẵn sàng cho việc phát động tấn công bất cứ lúc nào[1] như vậy, khi đối đầu với Mộ Bạch ở ngoại ô, Lăng Trảm đã hao không ít dị năng, sau đó lại đi cứu Đường Hoan nên tình trạng của anh càng xuống cấp hơn, anh đâu thể khôi phục được.

Lăng Trầm ngồi lặng yên trên mặt đất, đôi mắt trầm lặng của anh đã hoàn toàn hòa chung với bóng tối. Sau một thời gian dài cứ ngồi như vậy, anh bắt đầu chậm chậm nằm xuống, nhìn vào bóng tối vô định. Mỗi mòng mím lại thành một đường thẳng, anh vẫn chẳng thể tin thú cưng của anh cứ thế vứt bỏ anh và chạy một mình.

Việc này không giống với những gì cha anh đã nói. . .

Lăng Trầm nhắm mắt lại, cau mày, như thể đang suy nghĩ việc gì đó.

Đầu Lăng Trầm vô cùng hỗn loạn, rất nhiều những hình ảnh trong quá khứ hiện lên trước mắt anh.

Tầng hầm với ánh sáng ảm áp.

Nói là tầng hầm cũng không chính xác lắm, trừ thứ ánh sáng quá mức dịu dàng ấy ra thì nó giống pháo đài xa hoa dưới lòng đất hơn.

Trong phòng có vô số những con thú nhồi bông màu hồng nhạt, bốn bức tường cũng là màu hồng nhạt, vật trang trí dù chỉ là một món đồ bằng thủy tinh cũng có giá trị rất cao.

Người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, lạnh lùng, chân bị xích bằng một sợi xích khá dài, bà có thể đi tới phòng thí nghiệm bên cạnh, nhưng, cũng chỉ đứng lại tại vách phòng thí nghiệm cỡ lớn đó mà thôi, bà chẳng thể thoát ra khỏi chiếc lồng giam xa hoa dưới lòng đất này được.

Bên trong phòng thí nghiệm là một người đàn ông mặc áo blouse đang thực hiện các nghiên cứu. Ông có khuôn mặt với những đường nét gai góc, thân hình cao lớn, đáng vẻ của ông mang vài phần tương tự Lăng Trầm.

Ông cực kỳ nghiêm túc, tập trung làm thí nghiệm, chờ đến giờ ăn cơm, ông đi tới bếp chuẩn bị thức ăn.

Đựng đồ ăn bằng những vật dụng tinh xảo, ông cẩn thận từ li từng tí bụng chúng tôi trước mặt người phụ nữ.

Advertisement / Quảng cáo

Người phụ nữ lạnh nhạt nhận đồ ăn, sau đó, bà bước tới góc phòng thí nghiệm, mỗi bước chân của bà đều vang lên thanh âm của xích sắt. Bà định cho cậu bé đang ngồi thu lu một góc vì tưởng mình làm sai ăn cơm nhưng lại bị người đàn ông ngăn cản.

“Bác Uyên, thằng bé là con của anh, chẳng lẽ anh muốn thằng bé chết đói à?” - Người phụ nữ không kiềm chế nổi nữa, tức giận quát.

Mỗi mòng mím chặt lại, trông người đàn ông càng thêm cố chấp, ngang bướng hơn. Sau khi bị quát, ông hơi cúi đầu, như thể đang phải chịu ảm ức, tủi thân. Thế nhưng, ông vẫn cố chấp nói: “Tôi chỉ cần em, thằng bé giành em với tôi, thằng bé đáng chết.”

Cậu bé hết một chú chim cút, mở mắt nhìn mọi thứ, cậu không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Nhưng tôi không phải anh! Anh bắt cóc tôi, giam tôi tại nơi không có ánh sáng mặt trời này, Bác Uyên, anh là một kẻ biến thái!”

Người phụ nữ như thể đã rơi vào trạng thái cuồng loạn, bà gào thét, quát lớn.

Từ một cô thiên kim cao cao tại thượng đột ngột biến thành “thịt cấm”[2], bị giam cầm, là ai thì cũng sẽ trở nên điên cuồng mà thôi.

Bác Uyên không nói lấy một lời, chỉ im lặng đứng đó, để mặc người phụ nữ đánh vào ngực mình, chẳng hề phản kháng.

Hình ảnh tiếp theo vô cùng nặng nề...

Bác Uyên tự tay thả người phụ nữ, đưa bà ra khỏi tầng hầm.

Lúc rời đi, người phụ nữ vô cùng quyết liệt, không hề quay đầu lại.

Advertisement / Quảng cáo

Sau khi thú cưng mình nuôi bỏ đi, Bác Uyên cũng không có gì khác trước, chỉ là, ông dành toàn bộ thời gian của mình vào việc thí nghiệm, hết như một con quái vật không có cảm xúc, cũng chẳng có cảm giác, chỉ biết thí nghiệm thôi vậy.

Cậu bé đó thì vẫn thế, luôn ngồi trong góc phòng thí nghiệm. Sau khi người phụ nữ rời khỏi nơi này, Bác Uyên không còn thù địch cậu như trước nữa. Một thời gian sau, lá gan của cậu cũng lớn dần lên, bắt đầu cẩn thận bước từng bước ra ngoài, nhìn Bác Uyên thực hiện thí nghiệm.

[1]严阵以待: trận địa(khu vực bố trí lực lượng chiến đấu) đã chuẩn bị sẵn sàng, kỹ lưỡng để nghênh đón kẻ thù.

[2]禁脔: Thịt cấm脔 (luyện) ở đây là thịt, "cấm luyện" là loại thịt ngon nhất, tốt nhất, chỉ hoàng thất mới được hưởng dụng. Từ này bắt nguồn từ thời Đông Tấn. Thời đó, kinh tế lạc hậu, xã hội nghèo khổ, đến quan lại, quý tộc cũng chẳng mấy khi được ăn thịt, và thịt heo được coi là một thứ quý giá. Mỗi khi bắt được một con heo, người thời đó sẽ cắt phần thịt gầy dâng lên cho Tấn Nguyên đế, họ cho rằng phần thịt gầy của con heo là phần thịt màu mỡ nhất, là thức ăn quý nhất, chỉ Tấn Nguyên đế mới xứng được thưởng thức, không một ai dám hưởng dụng. Người thời đó gọi phần thịt gầy heo là "cấm luyện". sau này, người ta dùng "cấm luyện" để chỉ những thứ quý giá, đẹp đẽ nhưng chỉ một người được hưởng, không chia sẻ cho bất cứ ai khác.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 378: Xác sống có độc (71)

Bác Uyên là thiên tài y học. Khi thực hiện các thí nghiệm, ông chìm đắm vào nó, cứ như sáp hòa thành một với y học vậy. Có điều, thỉnh thoảng, trong lúc thí nghiệm, ông sẽ cảm ổng nghiệm trong tay, lẳng lặng đứng im tại chỗ như thể đã xuất thần[1], chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

[1]Xuất thần: linh hồn rời khỏi thân xác, tương tự: thả hồn theo gió mây, không tập trung.

“Nếu cậu muốn học cách thí nghiệm thì tôi có thể dạy cậu. Cậu không cần sợ tôi như vậy. Có ấy đi rồi, chẳng những cô ấy không cần tôi mà đến cậu, cô ấy cũng không cần, chứng tỏ có ấy cũng đâu thích cậu nên tôi sẽ không gây thương tổn cậu.”

Lăng Trầm nhớ như in, đó là lần đầu tiên Bác Uyên nói nhiều với anh như vậy.

Giọng điệu của Bác Uyên khi nói những lời ấy cực kỳ vững vàng, nhưng, ẩn bên trong lời nói của ông lại là sự thương tâm vô hạn.

Lăng Trầm ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất cùng với Bác Uyên khoảng ba năm.

Từ sau khi người phụ nữ kia rời đi, Bác Uyên thường xuyên cúi đầu lăm lăm trong lúc ăn cơm, như nói một mình lại như dạy dỗ Lăng Trầm.

“Với tình hình sức khỏe hiện tại, tôi không thể ở bên cậu lâu dài được. Chờ sau khi tôi chết, những thứ của tôi đều thành của cậu, có lẽ cậu sẽ không bị chết đói.”

“Thật ra, tôi phải chết ngay từ lúc cô ấy đi mới đúng. Chỉ là, tôi vẫn chưa hoàn thành thí nghiệm. Đời này, thứ quan trọng nhất với tôi chính là cô ấy và thí nghiệm.”

“Về sau, nếu cậu muốn nuôi thú cưng thì đứng đi vào vết xe đổ của tôi, chọn thú cưng có tâm một chút, nếu không, cậu sẽ rất đau lòng.”

Nói được vài ba câu, ông lại ho ra máu. Ông bình tĩnh lau đi vết máu nơi khóe miệng như thể chẳng có vấn đề gì, sau đó uống một hớp nước rồi chậm chậm ăn cơm.

Cậu bé mở mắt nhìn ông. Một lúc sau, cậu cẩn thận mở miệng: “Vì sao cha lại ho ra máu?”

“Bị cảm nhiễm virus trong lúc thí nghiệm sẽ rơi vào tình trạng giống tôi bây giờ, nội tạng dần dần bị ăn mòn từ trong ra ngoài.”

Thế nên, ông mới thả thú cưng của mình đi, có ấy cũng sẽ không quá chán ghét ông nữa.

Ông không muốn dằng về thăm hại khi chết của mình bị cô ấy nhìn thấy. Cô ấy vốn đã chẳng thích ông, nếu thấy ông như vậy sẽ càng ghét ông hơn.

“Vây... mỗi người đều phải nuôi thú cưng à?” - Cậu bé tiếp tục hỏi.

“Không phải tất cả mọi người đều nuôi thú cưng, nhưng sau khi nuôi thú cưng, thế giới này sẽ trở nên thú vị hơn, chỉ có một mình thì cô đơn lắm.”

“Nhưng sau khi cha nuôi thú cưng cũng có thấy cha vui vẻ đâu, dường như bà ấy không hề thích cha, từng gây từng phút, bà ấy đều muốn thoát khỏi cha.” Hơn nữa, hai năm trước, bà ấy cũng đã thành công chạy thoát.

“Đó là vì tôi đã bắt cần sai ngay từ khi bắt đầu. Nếu sau này cậu muốn nuôi thú cưng thì phải nhớ kỹ: không được giam cầm cô ấy ngay từ đầu, đừng để cô ấy chán ghét cậu, phải đối xử thật tốt với cô ấy, tự khắc cô ấy sẽ cam tâm tình nguyện ở lại bên cậu, không ai có thể cướp cô ấy đi được.”

Bác Uyên vô cùng tiếc nuối. Ông sai ngay từ đầu, thế nên cho dù sau này ông đối xử tốt với cô ấy đến mức nào, cô ấy cũng không chấp nhận ông.

Rõ ràng ông đã chiều chuộng cô ấy như vậy, thậm chí ngay cả thí nghiệm cũng bị ông xếp sau cô ấy, nhưng... cô ấy vẫn cứ ghét ông!

Nuôi được một cô thú cưng ngoan ngoãn, nghe lời, để hai người có thể sống nương tựa vào nhau quả là một việc khó khăn.

Từ khi sức khỏe bắt đầu xuống dốc, tốc độ thực hiện các thí nghiệm của Bác Uyên cũng chậm đi rất nhiều. Thật ra, ông chỉ đang làm thí nghiệm giết thời gian trong khi chờ cái chết đến mà thôi. Đáng tiếc, cuối cùng, ông vẫn không thể chết tự nhiên.

- - - - -

Trong chương này và chương trước, có lúc Diệp mỗ dùng “cô” có lúc lại dùng “bà” cho nhân vật “người phụ nữ” là vì người phụ nữ ấy là “cô” trong suy nghĩ của Bác Uyên, là “bà” trong lời kể của tác giả. Thật ra mọi người cũng biết, trong tiếng Trung không có hệ thống đại từ nhân xưng như của mình nên để phù hợp với nước mình, Diệp mỗ vẫn quyết định phân chia rõ ràng ra như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 379: Xác sống có độc (72)

Từ khi sức khỏe bắt đầu xuống dốc, tốc độ thực hiện các thí nghiệm của Bác Uyên cũng chậm đi rất nhiều. Thật ra, ông chỉ đang làm thí nghiệm giết thời gian trong khi chờ cái chết đến mà thôi. Đáng tiếc, ông vẫn chẳng thể chết một cách tự nhiên.

Người phụ nữ kia là thiên kim tiểu thư được nâng niu, yêu chiều của Lăng gia. Ngày trước, bà đột ngột bị bắt cóc, sau khi trở về Lăng gia, bà lại luôn trầm mặc, chẳng nói lấy một lời nên không ai biết kẻ bắt cóc bà là người nào. Thế nhưng cuối cùng, mọi chuyện vẫn bị anh trai bà phát hiện.

Anh trai bà trực tiếp tìm tới nhà Bác Uyên. Vừa thấy Bác Uyên, anh trai bà đã vung tay đập mạnh vào mặt ông.

Ngày nào cũng làm thí nghiệm trong phòng kín, cơ thể của Bác Uyên đã sớm rơi vào trạng thái suy kiệt, sau khi ông lãnh trọn vài cú đấm, máu tươi bắt đầu chảy ra ồ ạt từ miệng và mũi ông.

Bị người anh Lăng gia đánh trong lúc thịnh nộ, Bác Uyên không thể tỉnh dậy được nữa.

Cậu bé trong phòng thí nghiệm dưới tầng hầm được phát hiện và đưa về Lăng gia. Cùng cậu bé về Lăng gia chính là tin tức của Bác Uyên.

Nghe được tin Bác Uyên đã qua đời, người phụ nữ ngăn người một lúc lâu. Chẳng ai biết bà đang nghĩ gì, ánh mắt cứ ngờ ngợ ngắc ngắc, giống như không tin vào sự thật, lại như tuyệt vọng, bi thương không nói thành lời.

Cuối cùng, anh trai Lăng gia còn chưa kịp hỏi em gái mình xem nên sắp xếp cho cậu bé kia thế nào thì một tiếng súng đã vang lên trong toà biệt thự của Lăng gia...

Chẳng ai giải thích được vì sao người phụ nữ lại tự sát, rõ ràng Bác Uyên chết, bà phải là người vui vẻ nhất mới đúng.

“Từ giờ trở đi, cháu là Lăng Trầm, là con trai cả của tôi, rõ chưa?”

Tuy anh trai Lăng gia không thích cái thứ nghiệt chủng chảy dòng máu của Bác Uyên nhưng ông cũng đâu thể làm gì khác, dù sao thì cậu cũng là con trai ruột của em gái ông, và cũng là đứa con duy nhất của bà, trừ việc chấp nhận thì ông cũng chẳng biết nên làm gì.

Từng hình ảnh, từng sự việc tựa thước phim cũ cứ thế xẹt qua trong đầu Lăng Trầm rồi dần dần yên tĩnh lại.

Trong bóng tối, anh mở mắt.

Cha sai rồi! Rõ ràng anh đã đối tốt với thú cưng của mình nhưng cô vẫn chẳng có chút lương tâm nào cả, cứ thể bỏ anh lại, chạy trốn một mình.

Lăng Trầm mím chặt môi, hiển nhiên, anh không thể hiểu được vì sao cô lại làm vậy, cũng cảm thấy cực kỳ không vui.

Sau khi anh thoát khỏi nơi này, nếu thú cưng của anh chẳng thể cho anh một lời giải thích hợp lý, chắc chắn anh sẽ trừng phạt cô! Nếu không thì anh cũng sẽ xích cô lại như cha anh đã từng làm, để cô không thể bỏ mặc anh, chạy trốn một mình thêm lần nào nữa!

*

* *

Mộ Bạch không thể ngờ được cậu triệu hoán Đường Hoan lại khiến cô táo bạo như vậy.

Cậu cho rằng cảnh hai người gặp lại nhau sẽ là cảnh tượng khiến lòng người rung động.

Nhưng, sự thật thì sao?!

Cậu không đề phòng, suýt nữa bị Đường Hoan cắn đứt cổ! May mà cậu phản ứng nhanh, dùng tính thần lực trấn áp Đường Hoan.

Chẳng biết qua bao lâu, trạng thái cuồng bạo của Đường Hoan mới dịu dần đi.

Sau khi thần trí khôi phục, Đường Hoan cảm thấy có gì đó không đúng lắm. Đường như trong lúc cuồng tào, cô đã làm một việc cực kỳ ngu ngốc...

[..... Ký chủ rác rưởi, cô sắp toi đời rồi!]

Mẹ nó! Cô còn biết mình đã làm chuyện ngu ngốc cơ à? Cô hỏi boss phản diện nhà ta thế nào, cô có biết không?

Ồ trong không gian, hệ thống tức đến mức muốn dậm chân.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380: Xác sống có độc (73)

[..... Ký chủ rác rưởi, cô sắp toi đời rồi!]

Vì cô ký chủ rác rưởi nhà mình, hệ thống đã phải lo nghĩ nát cả óc.

Vì cái thứ ngốc nghếch như cô, nó phải cố chu toàn mọi thứ trước mặt chủ nhân, nó sống dễ dàng chắc? Chủ nhân vốn đã bắt mãi với thân phận của cô, nếu để chủ nhân biết cô lại hỏi boss thì...

Chủ nhân của nó là người cực kỳ thù dai! Khi boss chưa thức tỉnh, chủ nhân sẽ không tính sổ với Đường Hoan, nhưng, đến khi mọi chuyện kết thúc... chắc chắn ký chủ rác rưởi sẽ không có kết cục đẹp.

Đường Hoan đang chìm đắm trong suy nghĩ của bản thân, cố gắng nghĩ xem mình đã gây ra chuyện gì, nghe thấy hệ thống rác rưởi tức giận gào lên như vậy, cô giật bản mình, nhảy dựng lên.

Cô nghĩ ra rồi!

Đường như khi Lăng Trầm cứu cô, cô đã đẩy ngã anh, sau đó bỏ chạy một mình!

Hmmm...

Ghê nha!

Không ngờ cô lại có gan gây ra chuyện lớn như vậy!

Hệ thống: [.....]

Advertisement / Quảng cáo

Mẹ nó, có khi ký chủ rác rưởi chính là một đứa thiếu năng trí tuệ!

Mộ Bạch đứng cách Đường Hoan không xa, thấy cô dần dần lấy lại ý thức, cậu cực kỳ kích động, nhưng sau đó, chứng kiến đáng về khi thì tỏ ra kính sợ, khi lại tỏ ra hài lòng, không hề để ý tới bầu không khí xung quanh của cô, chẳng biết vì sao đột nhiên Mộ Bạch lại cảm thấy ghen tị. Cậu hoàn toàn bị cô bọ đẹp.

Tuy vui thì vui thật nhưng chắc chắn vẫn phải đi cứu Lăng Trầm, Đường Hoan phui phui lớp bùn đất dính trên váy, nghĩ xem nên cứu anh thế nào.

[.....] Thống Rác Rưởi cảm thấy cực kỳ hài lòng. Ít ra thì cô còn tí xiu lương tâm, được Lăng Trầm nuôi lâu vậy rồi nên cũng có chút ít tình cảm với anh.

Cứu Lăng Trầm rồi giết chết Hoắc Thủy, nghĩ vậy, xác sống Hoan hưng phấn, xoa tay làm nóng người. Mẹ nó chứ, cô nhịn cái thứ ôn thần - khi vận chỉ nữ kia lâu lắm rồi đấy!

Hệ thống: [.....] Cạn lời, xem ra không phải nuôi lâu sinh tình rồi!

Mộ Bạch cứ vậy đứng cách Đường Hoan không xa. Từ đầu đến cuối, cậu không hề được cô chú ý tới, cuối cùng, không nhận nổi nữa, cậu ho khan một tiếng, thể hiện sự tồn tại của bản thân.

Nghe thấy tiếng ho, phản ứng đầu tiên của Đường Hoan là: Có lẽ cô nên hoàn thành nốt việc cần chết đối phương.

Cực kỳ nhạy bén, Mộ Bạch cảm nhận được sự nguy hiểm tàn ra từ Đường Hoan, cậu nhanh chóng hô lên: “Lăng Thần Hoan.”

Xác sống Hoan nhiu này, giọng nói này, có hơi quen tai.

Nghe thì đúng là quen thật nhưng cô lại không nhận ra nổi, vì vậy, cô tiếp tục nhìn chăm chăm vào Mộ Bạch, quan sát tiếp...

Advertisement / Quảng cáo

Vẫn không nhận ra.

Mộ Bạch:

Thật ra cũng chẳng thể trách Đường Hoan không nhận ra Mộ Bạch, cô chịu ảnh hưởng rất lớn khi bị biến thành xác sống, trí nhớ giảm xuống, phản ứng cũng chậm lại, hơn nữa, bây giờ Mộ Bạch có còn là cậu thiếu niên ngây ngô, non nớt của trước đây đâu. Trải qua sự đau đớn đến tột cùng, cậu phá kén bay lên, có thêm vài phản phong thái của vua xác sống, dung mạo cũng yêu đã[1] hơn.

Lâu ngày không gặp, không nhận ra là chuyện bình thường.

Chỉ là, Đường Hoan không biết, cô không nhận ra Mộ Bạch khiến cậu thiếu niên vốn đã hắc hóa[2]... lại “hắc” thêm vài phần.

[1] yêu đã(妖冶): đẹp lộng lẫy, quyến rũ, có chút gì đó lẳng lơ,...

[2]hắc hóa: có thể hiểu là: một người bị ảnh hưởng bởi một chuyện(điều gì đó), tính cách và tâm lý dần dần thay đổi theo hướng xấu xa, ác độc hơn,... (Diệp mỗ chú thích lại, aizzz)

“Ngày trước chị cứu tôi, chúng ta đã sống chung một thời gian dài như vậy mà, chị quên rồi sao?”

Đi tới trước mặt Đường Hoan, Mộ Bạch hỏi.

- ----

Nay Diệp mỗ có chút việc nên về hơi muộn, đang muộn một chút. Hehe

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 381: Xác sống có độc (74)

“Ngày trước chị cứu tôi, chúng ta đã sống chung một thời gian dài như vậy mà, chị quên rồi sao?”

Đi tới trước mặt Đường Hoan, Mộ Bạch hỏi.

Biểu cảm của cậu vô cùng bình thường nhưng hai bàn tay buông bên người lại siết chặt, móng tay gần như là đâm thủng lớp thịt trong lòng bàn tay.

Cậu vẫn luôn cảm thấy trên cõi đời này chỉ có cậu và cô là đồng loại, cậu coi khoảng thời gian hai người sống chung là cọng rom cứu mạng, vậy mà, cô lại không nhớ gì?

Từng ở chung? Đường Hoan nhanh chóng nhớ ra.

Trong mặt thể, trừ Lăng Trầm và đội của anh thì người từng sống chung với cô chỉ có thiếu niên ngày trước.

Đường Hoan buồn bực, cùng là những người bị nhiễm virus xác sống, vì sau khi bị nhiễm, khí tràng của người ta lại bùng nổ, hơn nữa còn có được dung mạo yêu nghiệt như vậy, mà cô thì...

[Người ta là đàn ông của khí vận chi nữ, cô lại là đá kê chân của ả, có thể giống nhau được à?] - Không kìm nén được, rác rưởi Thống khinh bị Đường Hoan.

*
* *

“Vì sao nhất định phải cứu anh ta?”

Advertisement / Quảng cáo

Mộ Bạch bóc kẹo, đưa cho Đường Hoan. Xác sống Hoan kiên quyết lắc đầu, cô là một xác sống có nguyên tắc, bây giờ cô đã bỏ thói quen ăn kẹo rồi, cô thích ăn nhân hạt dưa Lăng Trầm tách hơn.

Được rồi, thật ra là do cô cảm thấy Mộ Bạch có chút quý súc, hoàn toàn khác với cậu thiếu niên nhút nhát, ngây ngô trước đây, cho nên, cô quyết định trách xa cậu một chút. Dù sao thì thế giới này cũng là một thế giới không có “hạn cuối”, người của thế giới này cũng chẳng bình thường cho lắm. Nếu cô nhớ không nhầm thì ban đầu, hầu hết những tên đàn ông của Hoắc Thủy đều cưỡng bức á ta. Sau khi bị ép XXOO, Hoắc Thủy lại cứ thế tiếp thụ một cách thần nhiên. Khi thấy cảnh cưỡng thủ hào đoạt[1] này, có lẽ người khác sẽ bị lóa mù hai mắt bởi khí thế vương giả của nam chính, nhưng, Đường Hoan lại tò vè: cô là một xác sống thông minh, có thể nhìn thấu bản chất sự việc, mẹ nó, đây rõ ràng là cưỡng X mà! Làm được những chuyện kiểu này thì chắc chắn đám nam chính ấy không phải mặt hàng hiền lành gì rồi.

Có thể đề phòng chút nào thì đề phòng thêm chút đó!

Ừ, phải cẩn thận! Tránh xa được bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu.

Xác sống Hoan trầm nghĩ.

“Chị định tránh tôi, vì sao?” Đôi đồng tử màu máu đỏ của Mộ Bạch càng lúc càng trở nên đáng sợ. Là vua xác sống, cậu có thể khống chế xác sống, Đường Hoan chỉ không cẩn thận một chút thôi là suy nghĩ của cô sẽ bị cậu biết được ngay.

Đường Hoan dần mặt:.....

Tình huống này thật ngượng ngịu!

Vì thế, cô nhanh chóng sắp xếp lại suy nghĩ, không để những chuyện rối rắm xuất hiện trong đầu nữa, tránh việc tinh thần không dao động mạnh, bị Mộ Bạch đoán được ý nghĩ.

“Chị vẫn chưa trả lời tôi, vì sao phải đi cứu anh ta, vì sao lại muốn tránh xa tôi?” - Mộ Bạch bướng bỉnh hỏi lại, không để ý tới sự im lặng của Đường Hoan.

Advertisement / Quảng cáo

“Bởi vì Lăng Trầm rất quan trọng, anh ấy là người quan trọng nhất, cho nên nhất định phải cứu anh ấy!” Đường Hoan nhìn Mộ Bạch, dùng tinh thần lực giữa các xác sống để giao lưu với Mộ Bạch.

Mộ Bạch mỉm môi, ánh mắt cậu càng âm u hơn.

Lại là cái tên Lăng Trầm kia!

“Vậy vì sao lại muốn tránh xa tôi?”

Đường Hoan ưỡn ưỡn ngực, bắt bình đến mức đúng tình hợp lý: “Bởi vì hiện tại cậu đẹp hơn tôi!”

Mẹ nó, đều là xác sống, vì cơ gì mà cậu lại đẹp hơn tôi nhiều đến thế?

Hệ thống: [.....] một loạt các thao tác này của cô, nó cho max điểm

Mộ Bạch trầm mặc.

Nếu người khác nói ra đáp án này, mức độ tin cậy sẽ không cao, nhưng, nếu là Đường Hoan, với mạch não của cô, có khi đây đúng là lý do thật, lý do xuất phát từ lòng ghen ghét của xác sống!

“Chắc chắn tôi sẽ giúp chị khôi phục lại diện mạo trước kia!” Chỉ cần chị luôn ở bên tôi, không đi tìm tên Lăng Trầm ấy nữa.

[1]cường thủ hào đoạt = cưỡng ép, cưỡng bức,..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 382: Xác sống có độc (75)

Dưới ánh nắng mặt trời mãnh liệt, có một người đàn ông tuấn tú, lạnh nhạt bị treo bên ngoài cổng căn cứ thủ đồ. Người xếp hàng, chờ vào căn cứ đều sẽ thấy cảnh này.

“Lăng Trầm à, thầy không định tuyệt tình với trò như vậy nhưng thầy cũng chẳng còn cách nào khác. Vị kia thức giấc, muốn nhanh chóng có được kết quả thí nghiệm, em gái trò lại là vật thí nghiệm mẫu chốt, đành phải biến trò thành mồi như thôi. Chúng ta làm vậy là vì bất Lăng Thần Hoan, chắc chắn sẽ không gây thương tổn cho trò.” - Trước khi cho người treo Lăng Trầm lên, giáo sư Mạc giải thích.

Đương nhiên là lão không thể gây thương tổn cho Lăng Trầm rồi, lão còn phải dựa vào những thí nghiệm của anh mà!

Vị nhân vật lớn kia cho rằng lão có thể tự nghiên cứu, ngờ đâu lại bị chằng có khả năng ấy. Lão đành phải tỏ ra cực kỳ thương yêu học sinh của mình, trong “bàn tay” vị kia, liều chết bảo vệ Lăng Trầm

Đứng từ xa, Đường Hoan nhìn thấy Lăng Trầm

Hệ thống rác rưởi tức đến mức tăng xông.

Boss phản diện của ta!

Kim chủ ba ba của ông!

“Không được, tôi phải nhanh chóng cứu anh ấy!”

Đường Hoan xoa xoa tay, làm nóng người.

Advertisement / Quảng cáo

Tình trạng sức khỏe của Lăng Trầm, cô biết rất rõ.

Trên lĩnh vực y học, anh là thiên tài, nhưng thể lực của anh lại cực kỳ kém! Nếu anh cứ bị treo ngược dưới ánh nắng khốc liệt của mặt trời như vậy mãi, chỉ sợ không chết cũng mất nửa cái mạng. Quan trọng nhất là vì cứu cô, anh mới bị cô hù, rơi vào tình cảnh này!

Mộ Bạch giữ chặt cánh tay Đường Hoan, không để cô hành động thiếu suy nghĩ.

Đường Hoan bực bội, vỗ mạnh vào bàn tay đang kiềm chế mình. Cô không hề hay biết, đôi đồng tử màu máu đỏ của Mộ Bạch đã như sắp xuất huyết tới nơi.

Vị vua xác sống này thật sự có chút khủng bố!

Rác rưởi Thống hội chợt dạ. Thật ra thể giới này có một bí mật, nó vẫn chưa nói cho ký chủ rác rưởi biết bí mật đó, ai bảo thể giới trước cô kiên quyết, dứt khoát ngược Hiến Viên Vô chứ! Cho nên, khi tới thể giới này, nó không nói ra bí mật ấy, rồi sau đó, nó cũng quên luôn. Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát lắm...

Chỉ là: trong mặt thể, sự tàn ác của con người bị kích phát nên thể giới này sẽ hơi u tối. Chẳng phải có câu “trên đời có hai thứ không thể nhìn thẳng, một là mặt trời, hai là lòng người” đấy à? Người trong thể giới mặt thể.... có xấu lắm đấy.

Việc này cũng chưa thể coi là chuyện gì lớn... Nó tin, bằng vào sự thông tuệ, chắc chắn ký chủ sẽ tự cảm nhận được!

Đúng, chắc chắn là cô có thể cảm nhận được!

Advertisement / Quảng cáo

“Nếu chị đi cứu anh ta, đám người kia sẽ nhân cơ hội bắt chị lại làm vật thí nghiệm. Rất có khả năng chị sẽ bị giải phẫu thành từng mảnh, từng mảnh khi vẫn còn tỉnh táo. Bọn họ sẽ dùng đủ các loại thuốc và dị năng lên cơ thể chị...” - Mộ Bạch bình tĩnh nêu ra những hình ảnh thảm khốc.

Không tự chủ được, Đường Hoan rùng mình.

“Chị vẫn muốn đi cứu anh ta sao?”

Đường Hoan: “.....” Bắt đầu chùn bước. Không cứu, không cứu, đôi thể giới khác rồi tiếp tục dạo chơi thôi.

Rác rưởi Thống tức đến mức rớt mạng.

“Cứu, kể cả có rơi vào kết cục bị thâm thể nào thì cũng phải cứu.” - Sau một lát do dự, Đường Hoan dứt khoát đáp.

Lăng Trầm cực kỳ tốt với cô, hơn nữa, anh còn bị cô hù, cô không thể trốn tránh trách nhiệm.

Bàn tay đặt sau lưng chậm chậm xiết chặt thành quyền nhưng biểu cảm trên khuôn mặt lại không hề thay đổi, Mộ Bạch cười nhẹ: “Nếu chị muốn cứu anh ta, tôi có thể giúp chị.”

Sau khi cứu anh ta, chờ thời cơ, giết chết anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 383: Xác sống có độc (76)

Đến đêm, vì canh giữ bên cạnh Lăng Trầm một thời gian khá dài nhưng mãi vẫn không thấy nữ xác sống kia xuất hiện nên cảnh vệ giữ bắt đầu lo là cảnh giác.

Đúng lúc này, một cảnh vệ phát hiện ngoài căn cứ dường như có động tĩnh. Cảnh vệ đó dụi dụi mắt, nhìn kỹ lại mới thấy cách căn cứ khoảng hai dặm[1] xuất hiện rất nhiều xác sống!

Chậm chậm đi theo sau lưng đám xác sống đó là một thiếu niên cao gầy. Cậu cười lạnh, dùng đôi đồng tử màu máu đỏ nhìn thẳng về phía căn cứ thủ đồ.

Khi khoảng cách rút ngắn lại, đám xác sống đó ngửi được mùi thịt người, bắt đầu cuồng loạn, gầm lên. m thanh của chúng càng lúc càng lớn, kinh động đến nhóm người thường và dị năng giả đang xếp hàng chờ vào căn cứ.

Cảnh vệ bên trong căn cứ đã hoảng loạn từ sớm.

Trời ạ!

Nhiều xác sống như vậy!

Khi căn cứ thủ đồ đang vô cùng nhốn nháo, một nữ xác sống dùng tốc độ cực kỳ nhanh leo lên tường căn cứ. Trong nháy mắt, cô cắt đứt dây thừng trời Lăng Trầm, khiêng anh lên bằng một tay rồi nhảy xuống dưới.

Có người phát hiện Lăng Trầm được cứu, lập tức quát súng bắn phá.

Đường Hoan sợ tới mức nhảy trái nhảy phải, khó khăn lắm mới thoát ra khỏi tầm bắn.

Advertisement / Quảng cáo

Lạnh lùng nhìn Đường Hoan cẩn thận khiến Lăng Trầm chạy trốn, sự âm trầm, tàn độc trong mắt Mộ Bạch càng thêm nồng đậm.

Cảm giác của cậu không hề sai, cậu lỡ mờ nhận ra Đường Hoan đang tránh cậu. Rõ ràng cậu có thể tự tay cứu Lăng Trầm giúp cô, với khả năng hiện tại của cậu, chắc chắn sẽ không gặp phải chuyện gì nguy hiểm, nhưng, cô lại dứt khoát cự tuyệt, chỉ muốn cậu hỗ trợ dẫn xác sống “đi dạo” một vòng bên ngoài căn cứ, còn việc cứu người là của cô, rõ ràng cô rất sợ chết....

Có vẻ như cô không muốn phải mắc nợ cậu!

Thái độ xa cách này của cô thật khiến người khác phải khó chịu!

*

**

Tình trạng của Lăng Trầm không tốt cho lắm. Bị phơi dưới ánh nắng mặt trời nguyên một ngày, làn da trắng nõn của anh bắt đầu bong tróc, sùng đỏ. Các nốt mẩn đỏ nổi lên trên khắp cơ thể anh, xem ra anh bị dị ứng nắng vô cùng nặng.

Thế trạng như vậy...

Mộ Bạch cười lạnh, ánh mắt ngập tràn khinh bỉ. Cậu hoàn toàn quên trước khi trở thành vua xác sống, cậu cũng cần Đường Hoan khiêng chạy.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan ở bên Lăng Trầm, gần như là một bước cũng không rời. Rõ ràng khi làm những việc đòi hỏi sự khéo léo, cô vô cùng vụng về nhưng cô lại cực kỳ kiên trì, mọi việc đều tự tay làm hết. Dù sao thì trong ấn tượng của cô, Mộ Bạch đã bị dán mác “quý súc”, cô sợ nếu mình không để ý, Lăng Trầm sẽ “thăng” trong tay cậu!

Đối với sự phòng bị của cô, Mộ Bạch vẫn luôn nín nhịn, chấp tay sau lưng, nhìn xuống Lăng Trầm - người đang nằm trên giường, được cô canh giữ bên cạnh.

Cậu biết ngay mà, không thể giữ lại Lăng Trầm, ngay từ đầu, anh đã là tử địch trời định của cậu rồi!

Đường Hoan ở lại trong phòng trông Lăng Trầm, Mộ Bạch chấp tay sau lưng, đi ra ngoài. Cậu xoa xoa ngón tay vào nhau, dường như đang suy tính điều gì đó.

.....

Khi tỉnh lại, Lăng Trầm nhìn thấy Đường Hoan.

Nữ xác sống xấu xí cực kỳ vui mừng, nhưng kể cả cô vui mừng, gương mặt cô cũng vẫn xấu xí.

Xác sống thích cười cũng chẳng thể đẹp hơn những cái xác sống khác!

Mỗi mòng ním chặt thành một đường thẳng, Lăng Trầm kéo chân qua đầu, không nhìn Đường Hoan nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 384: Xác sống có độc (77)

Khi tỉnh lại, Lăng Trầm nhìn thấy Đường Hoan.

Nữ xác sống xấu xí cực kỳ vui mừng, nhưng kể cả cô vui mừng, gương mặt cô cũng vẫn xấu xí.

Xác sống thích cười cũng chẳng thể đẹp hơn những cái xác sống khác!

Mỗi mòng ním chặt lại thành một đường thẳng, Lăng Trầm kéo chân qua đầu, không thèm nhìn Đường Hoan nữa. Chẳng biết vì sao hành động này của anh lại khiến người ta cảm thấy có chút trẻ con.

Qua lớp chân, Đường Hoan chọc chọc Lăng Trầm “Khò khè... Khò khè khò khè khò khè...”

Mẹ nó, lúc ấy tôi không cố ý đẩy ngã anh, bỏ chạy một mình đâu!

Lăng Trầm không thèm nghe, xoay người, đưa lưng về phía Đường Hoan.

Cô thú cưng này, anh không thèm.

Cô giống hệt thú cưng của cha, không có lương tâm!

Rõ ràng anh đã đối tốt với cô như vậy rồi nhưng cô vẫn làm việc khiến anh phải thất vọng.

Lăng Trầm là người không thể hiện cảm xúc ra mặt, hay nói chính xác hơn là anh rất hiếm khi vui vẻ hoặc phẫn nộ. Từ trước đến anh, anh chưa từng để người khác vào mắt chứ đừng nói tới việc tức giận vì bất cứ ai, vậy nên Đường Hoan đâu hề biết, khi tức giận, anh lại phản ứng như vậy... Vô tình, vô si, vô cố gây sự, không hề nghe người khác giải thích, cứ giận dỗi một mình.

Chẳng biết phong cách giận dỗi kiểu tiểu công chúa này của anh là di truyền hay bẩm dị nữa!

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan còn có thể làm gì? Cô cũng tuyệt vọng lắm ấy chứ!

Chỉ số thông minh vốn đã thấp, giờ còn gặp phải kẻ vô tình, vô si, vô cố gây sự, với tính tình táo bạo, lẽ ra nữ xác sống xấu xí phải vung móng vuốt lên, “xử” anh tại chỗ mới đúng, nhưng không được, với tiểu công chúa, không thể tàn bạo, phải mưu tính từ từ!

Vì thế, Đường Hoan khề khàng đi ra ngoài, để lại Lăng Trầm một mình trong phòng.

Nằm nghiêng trên giường, đôi mắt trầm lặng của Lăng Trầm càng lúc càng trở nên âm u hơn,

Cô vô lương tâm nên anh cực kỳ tức giận.

Rõ ràng anh không hề giống cha, ngay từ đầu, anh đã đối xử với thú cưng vô cùng tốt!

Cha anh từng nói, khi nuôi thú cưng, chỉ cần nghe theo cô, không ngừng chiều chuộng cô là chắc chắn cô sẽ ở lại bên mình, nương tựa vào nhau đến già!

Nhưng cô lại...

Không quá giống trong tưởng tượng của anh!

Cô nên kiếm một sợi xích sắt, xích cô vào không nhỉ?

Chậm chậm xoa ngón trỏ và ngón cái vào nhau, sống mắt Lăng Trầm trở nên giá lạnh, không ai có thể đoán được nội tâm anh đang tranh đấu kịch liệt thế nào.

Advertisement / Quảng cáo

Cuối cùng, Lăng Trầm vẫn từ bỏ cách làm trên.

Dù sao thì cô cũng không phải thú cưng của cha anh, cô là một xác sống, kể cả xích cô lại, cô cũng có thể dễ dàng bẻ gãy xích sắt. Xích sắt căn bản chẳng thể trói buộc được cô.

May thay Đường Hoan chỉ cho rằng Lăng Trầm là một tiểu công chúa vô tình, vô si, vô cố gây sự chứ vẫn chưa nghĩ về anh theo hướng một kẻ quý súc, biến thái. Nếu cô mà biết anh đang nghĩ gì... có khi cô đã nhảy dựng lên, bỏ trốn từ lâu rồi!

....

Đi ra ngoài không bao lâu, Đường Hoan lại khẽ kháng tiến vào.

Mang theo một quyển vở và một cây bút, cô gán nan cầm cây bút lên, viết xuống giấy những nét chữ như ma như quỷ.

“Em sai rồi.”

Viết xong, cô đưa cho Lãng Trầm

Mặc dù cảm nhận được có thứ gì bị ném tới bên gối mình nhưng Lãng Trầm vẫn không hề nhúc nhích, vờ như chưa phát hiện ra.

Đường Hoan chờ tới mức gần như là mất kiên nhẫn. Khi sắp bỏ cuộc thì đôi tai thính của cô nghe thấy trên giường phát ra những tiếng động.

Lãng Trầm cảm vờ lên, nhìn hồi lâu mới nhận ra ba chữ cô viết là ba chữ gì.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 385: Xác sống có độc (78)

Lãng Trầm cảm quyển vở lên, nhìn một lúc lâu mới nhận ra ba chữ Đường Hoan viết là ba chữ gì.

Sau khi xem xong, anh lại “không cảm xúc”, ném quyển vở sang một bên, không để ý tới cô nữa.

Chỉ cần chưa bị đâm lên giới hạn cuối thì xác sống Hoan vẫn cực kỳ kiên nhẫn, cô nắm bút, chăm chỉ viết tiếp. Người nào không biết, nhìn thấy đáng vẽ múa bút thành văn của cô, khéo còn tưởng cô cực kỳ hiểu học cơ.

—— “Đại ca, xin lỗi mà!”

—— “Đại lão, em sai rồi!”

—— “Em ngốc lắm, đừng so đo với em!”

“.....”

Không cần sĩ diện, Đường Hoan ra sức nhận sai, có điều, Lãng Trầm mãi vẫn chẳng thêm phản ứng.

Tiểu công chúa vô tình, vô si, vô có gây sự! Đường Hoan thầm phi nhỏ.

Advertisement / Quảng cáo

Khi cô sắp bùng cháy thì Lãng Trầm mới chậm chậm lên tiếng: “Được rồi, đừng viết nữa, chữ xấu chết đi được.”

Đường Hoan: “.....”

Mẹ nó, tiểu công chúa ngạo kiêu!

Lãng Trầm vừa nói, vừa chậm chậm ngồi dậy. Vì bị treo một thời gian khá dài nên các bó cơ trên cơ thể anh đều tê dại, anh khó khăn khởi động một lúc, sau đó mới từ từ đứng lên.

Vừa nãy anh tức giận nên mới vô tình, vô si, vô có gây sự, chứ bây giờ thì khôi phục lại phong thái của một thiên tài y học rồi. Bình tĩnh, hờ hững, đôi mắt đen không gợn sóng, anh chấp tay sau lưng, lạnh nhạt đánh giá căn phòng.

Thôi bỏ đi, cô biết sai rồi thì tạm tha thứ cho cô vậy! Thứ cũng không hiểu chuyện là vì tuổi nhỏ, cần từ từ dạy bảo, dù sao thì cũng chẳng thể dùng xích sắt để xích cô lại, tạm thời gạt chuyện này sang một bên vậy. Lãng Trầm thầm nhủ.

.....

Nhà nghỉ mà họ đang dừng chân là do Mộ Bạch tìm. Nơi này vô cùng hẻo lánh, cách xa con người, rất khó để tìm đến. Hơn nữa, nơi này còn có vua xác sống trấn giữ nên động - thực vật bị cảm nhiễm virus cũng chẳng dám quấy phá.

Mộ Bạch vốn định cứu Lãng Trầm rồi tìm cơ hội giết anh, nhưng cậu thật sự bỏ tay bỏ chân vì Đường Hoan luôn kè kè bên cạnh anh, một tắc cũng không rời, cần bàn, cậu chẳng có cơ hội để ra tay. Đây cũng chính là điều khiến cậu cực kỳ khó chịu.

Advertisement / Quảng cáo

Tên Lãng Trầm này quả thật đáng chết!

Còn Lãng Trầm nghĩ gì về Mộ Bạch thì... A, giống nhau, giống nhau, không kém chút nào.

Trong mắt Lãng Trầm, những kẻ thương nhớ thứ cung của anh đều đáng chết!

Thẩm Lương Chi thì... Quá ngốc, không cần chú ý đến!

Sau lần giao đấu trước, Lãng Trầm và Mộ Bạch đều biết thực lực của đối phương nên không hề hành động thiếu suy nghĩ. Hiện tại là mặt thế, chỉ cần sơ sẩy một chút thôi cũng sẽ bị đối phương lợi dụng sơ hở, có khi kết cục lại là lưỡng bại cầu thương ấy chứ! Do vậy, mặc dù Lãng Trầm và Mộ Bạch đã giao đấu bằng ánh mắt rất nhiều lần nhưng lại chưa từng thật sự đánh nhau.

Đường Hoan ở bên cạnh, vào vai quần chúng ẩn dật. Tuy là xác sống nhưng cô cũng là một xác sống có hoài bão, có lòng hiếu kỳ rất cao và muốn tìm ra đáp án cho rất nhiều vấn đề, ví dụ như: vận khí của Lãng Trầm cao hơn hay vận khí Mộ Bạch cao hơn? Boss phản diện đầu với đàn ông của khí vận chỉ nữ, ai sẽ là người thắng?

[Cô thích xem trò vui, không ngại làm lớn chuyện thì có!] - Hệ thống lạnh lùng đá đầu.

....

Chuyện về Lãng Trầm, căn cứ thủ độ nhanh chóng đưa ra thông báo, làm rõ sự việc, dù gì thì Lãng Trầm cũng là người của Lãng gia, ban đầu treo anh bên ngoài căn cứ thủ đồ, sau đó lại để xác sống bắt anh đi, giờ còn không rõ sống chết, nếu căn cứ không đưa ra lời giải thích hợp lý thì chẳng khác nào tát vào mặt Lãng gia.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full** . Net.

Chương 386: Xác sống có độc (79)

Chuyện về Lăng Trầm, căn cứ thủ đô nhanh chóng đưa ra thông báo, làm rõ sự việc, dù gì thì Lăng Trầm cũng là người của Lăng gia, ban đầu treo anh bên ngoài căn cứ thủ đô, sau đó lại để xác sống bắt anh đi, giờ còn không rõ sống chết, nếu căn cứ không đưa ra lời giải thích hợp lý thì chẳng khác nào tát vào mặt Lăng gia.

Vì thế, sau khi mờ hợp, thảo luận, cuối cùng thượng tầng của căn cứ thủ đô quyết định bôi đen Lăng Trầm, tiện thể thông báo luôn việc vua xác sống xuất hiện: Viện nghiên cứu của thủ đô có kẻ phản bội, tên ấy cấu kết với vua xác sống, định lật đổ căn cứ, kẻ phản bội đó chính là Lăng Trầm. Treo anh bên ngoài căn cứ là để dụ vua xác sống tới! Hiện tại, trong đàn xác sống đã xuất hiện vua xác sống, tên này có ý thức và về ngoài của một nhân loại, ngoại trừ đôi đồng tử màu đỏ như máu thì không khác gì người thường, phải phân biệt cẩn thận!

Ban đầu, Lăng gia cực kỳ bất mãn về việc Lăng Trầm bị treo bên ngoài căn cứ. Kể cả anh có xuất thân không mấy vẻ vang nhưng anh vẫn là người của Lăng gia, nào có chuyện Lăng gia để kẻ khác tùy tiện bắt nạt anh chứ. Có điều, Lăng gia không ngờ “nội tình” lại là vậy, gia chủ Lăng gia nào dám ý kiến gì, chỉ có thể cắn răng, đè ép mọi chuyện xuống mà thôi.

Tội cấu kết với vua xác sống cũng đủ để Lăng gia chết đuối trong nước miếng của người trong căn cứ rồi, tại thời điểm bất lợi này, khiêm tốn một chút vẫn hơn.

*

**

Đường Hoan cực kỳ kiên nhẫn, mỗi ngày đều dùng tính hạch mài răng, cố gắng để biến hàm răng của mình trở nên sắc bén.

“Sau khi mài răng từ tể, tôi sẽ cắn chết Hoắc Thủy!” - Đường Hoan nghiền răng kèn kẹt.

Advertisement / Quảng cáo

[Thời đi, cái kiểu nhát gan, sợ phiền phức của cô, cô dám cắn chết người á?] - Rác rưởi thông tỏ về: nó chẳng đã kích ký chủ rác rưởi, nó chỉ không tin ký chủ rác rưởi có thể nên con buồn nôn xuống để cắn chết người mà thôi!

“Ai bảo cô ta hổ tôi! Tôi phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng để giết chết cô ta!”

Đường Hoan chưa bao giờ là một người lương thiện. Nếu cô được bình an sống hết đời này, cho dù có là xác sống, cô cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, nhưng, cô đã phải làm xác sống lại còn bắt cô kiểm soát cả vai đá kê chân cho khi vận chỉ nữ thì quả đáng quá rồi!

Ừ, cứ vậy đi, chuẩn bị sẵn sàng để giết chết Hoắc Thủy!

Việc “chờ” chết Hoắc Thủy đã trở thành chấp niệm trong lòng Đường Hoan...

Nhìn thấy Đường Hoan dùng tính hạch mài răng, sau đó nhai tính hạch rôm rốp, Mộ Bạch bình tĩnh nhưong mây, trông biểu cảm của cậu cũng không quá giống như đang vui vẻ...

Là vua xác sống, Mộ Bạch muốn triệu hồi bao nhiêu xác sống thì có thể triệu hồi bấy nhiêu xác sống. Biết Đường Hoan thích ăn tính hạch, ngày nào cậu cũng chuẩn bị một đồng tính hạch cho cô.

Advertisement / Quảng cáo

Thế nhưng, cô thà tự cực khổ tìm xác sống, gõ vỡ đầu chúng rồi lấy tính hạch chứ nhất quyết không chịu nhận đồng tính hạch chất đầy như núi mà cậu đưa!

Ngày trước, khi còn nương tựa vào nhau, rõ ràng hai người không hề xa cách như vậy!

Quan trọng nhất là cô chịu nhận tính hạch Lăng Trầm đưa, cũng như những loại đồ ăn khác!

Không có thứ đối lập để so sánh thì sẽ không phải chịu thương tổn!

Cảm giác bất mãn dần dần lan tràn trong lòng Mộ Bạch, ban đầu chỉ là một hạt giống nhỏ, theo giờ gian, hạt giống đó chậm chậm nảy mầm, biến thành cây lớn che kín bầu trời.

Đường Hoan hồn nhiên, chẳng phát hiện ra bất cứ điều gì. Giác quan thứ sáu của cô chỉ nói cho cô biết không nên tiếp xúc quá nhiều với Mộ Bạch mà thôi. Đường như cậu, chàng trai ngây ngô ngày trước, bây giờ có chút gì đó quỷ súc.

Sau vài ngày tĩnh dưỡng, cuối cùng Lăng Trầm cũng bình phục hoàn toàn. Ngày nào anh cũng làm bạn với Đường Hoan, đi dạo khắp nơi cùng cô, tiện thể thu thập đồ ăn vặt và tính hạch cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 387: Xác sống có độc (80)

Sau vài ngày tĩnh dưỡng, cuối cùng Lăng Trầm cũng bình phục hoàn toàn. Ngày nào anh cũng làm bạn với Đường Hoan, đi dạo khắp nơi cùng cô, tiện thể thu thập đồ ăn vặt và tính hạch cho cô.

Tuy anh không thể hiện gì ra mặt nhưng thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía thủ đô, hiển nhiên, anh muốn trở lại nơi đó. Một thiên tài y học như anh mà phải sinh hoạt nơi núi rừng dân dã, không dính dáng chút nào tới phòng thí nghiệm thì thật sự là chuyện đáng tiếc, huống chi anh còn là người cực kỳ kiêu ngạo, bị chơi một vỏ như vậy, nếu anh không quay về trả thù thì không phải là anh nữa rồi!

“Tôi cảm thấy, chúng ta nên tìm cơ hội trở về!” - Đường Hoan quơ chân múa tay để diễn đạt suy nghĩ của mình.

Lăng Trầm xoa đầu cô đầy yêu chiều. Anh cảm thấy cách nuôi thú cưng của cha anh đúng là có chút sai lầm, ông ấy không nên giam cầm thú cưng của mình, cũng như xích thú cưng lại bằng xích sắt, bởi vì anh phát hiện, khi Đường Hoan vui nhất là lúc cô được thoải mái tự do chơi đùa.

“Đúng là cần tìm cơ hội để quay về nhưng không phải hiện tại, chúng ta cần chờ thêm một thời gian nữa.” - Lăng Trầm nhàn nhạt nói.

Đường Hoan nghiêng đầu thắc mắc.

Cực kỳ kiên nhẫn, Lăng Trầm giải thích với cô: “Bởi vì lúc này, chúng ta không có quân bài chủ chốt nào, nếu cứ thế quay về căn cứ thủ đô, dễ bị phát hiện thì sẽ gặp nguy hiểm. Muốn quay về cũng phải quay về một cách vẻ vang, nắm quân bài chủ chốt trong tay mới khiến kẻ khác không dám hành động thiếu suy nghĩ.”

Advertisement / Quảng cáo

Đôi mắt cá chết của Đường Hoan bắt đầu bùng lên ngôi sao sáng, lời nói của anh, nghe có vẻ rất ghê gớm!

Nhìn thấy dáng vẻ sùng bái của nữ xác sống xấu xí, khuôn mặt Lăng Trầm bắt gặp toát lên vẻ yêu chiều. Anh cực kỳ thích cảm giác chung sống hòa hợp, có sự ỷ nại này, điều đáng tiếc duy nhất là Đường Hoan không phải người nên hai bên đã gặp chút khó khăn khi giao lưu với nhau.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ tới thành phố lân cận, tìm một phòng thí nghiệm còn sử dụng được. Chờ ca ca nắm con át chủ bài trong tay, chúng ra sẽ quay về thủ đô. Từ giờ trở đi, ca ca sẽ không để em phải chịu bất cứ thương tổn nào nữa.”

Lăng Trầm dùng những ngón tay thon dài chải tóc cho Đường Hoan.

.....

Cạnh thủ đô là một thành phố cấp địa khu[1].

Lăng Trầm tìm tới viện nghiên cứu lớn nhất của thành phố này một cách cực kỳ dễ dàng, vì vậy, xác sống Hoan còn đoán rằng anh nắm rõ vị trí của tất cả các viện nghiên cứu và phòng thí nghiệm trên khắp cả nước, nếu không, anh đã chẳng quen đường quen nẻo, tìm được một nơi nghiên cứu còn khá nguyên vẹn như vậy!

[1] tìm hiểu thêm tại: vi.wikipedia.org/wiki/Địa_cấp_thị

Ngoài Lăng Trầm và Đường Hoan, Mộ Bạch cũng theo tới viện nghiên cứu mới. Lăng Trầm kiên quyết phản đối Mộ Bạch đi theo, nhưng, biết làm thế nào khi “trời đất rộng lớn, đường ai nấy đi”[2], nơi bọn họ đến được thì Mộ Bạch cũng tới được.

Tuy rằng thực lực của Lăng Trầm nhìn hơn Mộ Bạch một chút nhưng Mộ Bạch cũng không yếu hơn anh là bao, nếu thật sự bất chấp mà đánh một trận thì chỉ có thể lưỡng bại câu thương mà thôi. Cho nên, khi Mộ Bạch đi theo, Lăng Trầm không vui nhưng cũng vẫn im lặng kiềm chế, không gây khó dễ.

[2]大路朝天各走一边: có thể hiểu là những người xa lạ, hoặc hai người trong một mối quan hệ tan vỡ thì cuộc sống, “con đường” của họ không liên quan tới nhau.

Lăng Trầm có thể nhẫn nhịn như vậy chẳng qua cũng vì thái độ của Đường Hoan. Có vẻ như thú cưng bé nhỏ của anh không mấy hứng thú với tên vua xác sống này, cô vẫn luôn duy trì khoảng cách và lạnh nhạt với cậu.

Lăng Trầm vô cùng vừa lòng.

Cô là của một mình anh! Cô không hề tỏ ra gần gũi với bất cứ ai, vậy là đủ! Nếu cậu ta muốn đi theo thì để cậu ta đi theo, cho cậu ta tức chết! Lăng Trầm ngao kiêu nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 388: Xác sống có độc (81)

Viện nghiên cứu mà Lăng Trầm mới tìm được có khá đầy đủ dụng cụ thí nghiệm. Trong thời buổi mạt thế, nơi này đã coi như là một nơi được giữ gìn tương đối hoàn chỉnh.

Sau khi dọn qua, Lăng Trầm bắt đầu tập trung nghiên cứu, thực hiện các thí nghiệm. Đường Hoan cầm một thanh sắt to, ngồi ngoài cửa, gác cho anh. Cô còn lạ gì “thuộc tính” tiểu công chúa ngao kiêu của Lăng Trầm nữa. Tuy thường ngày, anh hay đứng chấp tay sau lưng, trông rất thành thực, lão luyện, nhưng thật ra mỗi khi “dựng lông”, anh chính là một tiểu công chúa ngao kiêu.

Đường Hoan cảm thấy boss phản diện không hay gây chuyện rắc rối như anh rất hiếm gặp cho nên cô quyết định chiều chuộng anh một chút. Thế nhưng, cô đâu ngờ, Lăng Trầm không gây rắc rối là vì thuộc tính bệnh kiều[1] của anh đã được ẩn đi. Nếu cô đẩy đưa với tên đàn ông khác, thử “bệnh” ẩn này sẽ không ngừng chuyển biến xấu, cuối cùng, anh sẽ hóa dần đến nỗi không ai can được! Cũng may là Đường Hoan có dự vọng được sống vô cùng mạnh mẽ nên bệnh kiều của Lăng Trầm chỉ phát triển tới tình trạng ngao kiêu mà thôi.

[1]病娇(bệnh kiều): xuất phát từ thuật ngữ ヤンデレ(yandere) của Nhật. Không có định nghĩa cụ thể về thuật ngữ này, ai thường xem Anime hay đọc Manga chắc sẽ hiểu rõ về từ này hơn. Diệp mỗ xin tổng hợp 1 số “thuộc tính” tiêu biểu của yandere: (có thể) bên ngoài sẽ hơi nhút nhát, yếu đuối, là người cực kỳ chung thủy với một thứ gì đó/người nào đó, nhưng tâm lý lại không ổn định, cực kỳ chấp nhặt, chấp nhặt thái quá, sẵn sàng làm mọi thứ việc để bảo vệ thứ mình thích, kể cả là giết người.

Nhìn thấy Đường Hoan tận tụy ngồi canh ngoài phòng thí nghiệm, đôi đồng tử màu đỏ của Mộ Bạch gần như là úa ra máu đến nơi, hai tay chấp sau lưng chăm chăm nắm chặt thành quyền, lực xiết càng lúc càng lớn.

Cô cố tình tránh cậu! Hơn nữa, cô còn bảo vệ Lăng Trầm! Cô không hề tin cậu, thậm chí còn phòng bị cậu!

Advertisement / Quảng cáo

“Lăng Thần Hoan, tôi có chuyện muốn nói với chị.”

Theo bản năng, Đường Hoan dùng bộ não trí tuệ của mình để suy nghĩ...

Ừm, khi Mộ Bạch nói chuyện với cô thì sẽ không thể phân thân, đi gây tổn thương cho Lăng Trầm được, nghĩ vậy, cô gật đầu đồng ý.

“Chẳng lẽ chị định đi theo anh ta như vậy mãi à?”

Mộ Bạch cảm thấy trừ thiên phú về y học thì ngoài đàn ông kia chẳng có gì đáng để mang ra khoe khoang cả, anh chính là một tên rác rưởi! Vai không thể gánh vác, tay không thể nâng đỡ, rốt cuộc thì anh được tích sự gì chứ?

Đường Hoan dứt khoát gật đầu. Ngày nào Lăng Trầm cũng giặt váy cho cô, kiểm tính hạch cho cô, còn tách vỏ hạt dưa cho cô, cô cảm thấy cực kỳ vui vẻ khi theo Lăng Trầm, cho nên, có qua có lại, cô sẽ bảo vệ Lăng Trầm thật cẩn thận.

Advertisement / Quảng cáo

“Nhưng chị và anh ta không phải đồng loại của nhau, chị là xác sống! Chị xem, anh ta si mê y học như vậy, chị có dám khẳng định... ngày nào đó, khi nghiên cứu của anh ta tiến triển chậm chạp, anh ta sẽ không biến chị thành vật thí nghiệm?”

Tương tự đến cảnh mình biến thành từng mảnh, từng mảnh, Đường Hoan bắt giác rung mình.

Chàng trai trẻ, tôi nói cho cậu hay, châm ngòi ly gián sẽ bị đập đấy!

Nếu Lăng Trầm thật sự muốn dùng cô làm thí nghiệm thì sẽ không chờ tới sau này mới ra tay!

Đường Hoan là người cứng đầu, một khi đã tin ai thì sẽ tin đến cùng. Chỉ là, khi đầu óc còn bình thường, sự đề phòng của cô cực kỳ nặng nề nên cô chưa từng, cũng không dám thật sự tin tưởng bất cứ người nào mà thôi. Hiện tại, cô biến thành xác sống, chỉ số thông minh của cô không còn ở phía trên trục hoành nữa... chính vì vậy, cô tin tưởng Lăng Trầm một cách tuyệt đối, cho dù ai nói gì cũng chẳng có tác dụng.

Đường Hoan dứt khoát lắc đầu. Mộ Bạch có thể cảm nhận rõ ràng được rằng cô đang bệnh vực Lăng Trầm, ngon lửa nơi đáy lòng cậu càng cháy lớn hơn: “Chúng ta mới thật sự là đồng loại của nhau! Nếu chị đi theo tôi, tôi có thể khiến ngoại hình của chị trở nên giống tôi! Chị quên chúng ta đã từng chung sống hài hòa thế nào rồi ư? Chị vứt bỏ tôi một lần rồi, vì sao lần này vẫn không chịu đi theo tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Có Có Độc* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 389: Xác sống có độc (82)

“Chị vứt bỏ tôi một lần rồi, vì sao lần này vẫn không chịu đi theo tôi?” - Mộ Bạch nói với vẻ thâm trầm, lạnh lẽo.

Đường Hoan cảm thấy logic của cậu... cực kỳ quái dị, cô không thể hiểu nổi.

Khi đó, cô cứu Mộ Bạch là vì không muốn nhìn thấy một người sống sờ sờ chết trước mặt mình, và lại, cô có khả năng cứu cho nên mới cứu. Dựa vào đâu mà sau khi cứu người xong, cô phải chịu trách nhiệm tới cùng chứ?

Cô không chịu trách nhiệm đến cùng thì cậu ta bắt đầu nói cô vứt bỏ cậu ta? Cô cứu người chứ có phải cứu mai rùa đâu, sau khi “đeo lên lưng” xong thì không bỏ xuống được nữa à?

Đường Hoan cực kỳ ghét cái cách suy nghĩ áp đặt vô tình, vô si, vô cớ gây sự kiểu này. Rõ ràng cô cứu người, kết quả lại bị mang tiếng xấu!

Đường Hoan càng líc càng bức bối.

Trong mắt Mộ Bạch, cảm xúc của cô dao động như vậy là vì đã cô đã cực kỳ mất kiên nhẫn với cậu.

“Cho nên, từ giờ về sau, chị vẫn sẽ luôn ở bên cạnh anh ta, đúng không?” - Mộ Bạch nhìn chăm chăm Đường Hoan bằng đôi đồng tử màu đỏ như máu.

Xác sống Hoan tỏ vẻ, cô không “ăn” tuýp người quý súc, kiểu tiểu công chúa ngoan kiểu như Lăng Trầm hợp khẩu vị của cô hơn! Cho dù cô là xác sống, cô cũng chẳng thích bị người khác hùng hổ dọa nạt.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan không để ý tới Mộ Bạch nữa, trực tiếp quay đầu bỏ đi, trở về phòng thí nghiệm, tiếp tục canh giữ ngoài cửa.

Sau khi cô rời khỏi, Mộ Bạch đứng im lặng tại chỗ, cậu cần cần phần thịt trong miệng, đôi mắt ngập tràn vẻ không cam tâm.

Thật ra lúc đầu, cậu thật sự là một chàng trai ngây thơ, sạch sẽ như tờ giấy trắng, tuy rằng cậu có lòng đề phòng người khác nhưng lại không có tâm hại người, cũng giống như đại đa số người bình thường. Chỉ là, sau khi bị hãm hại, nếm trải cảm giác virus xác sống tàn phá, một người có tâm lý bình thường đến đâu đi nữa cũng không thể ngăn nổi ác ma trong nội tâm trời dậy, cho nên Mộ Bạch mới cực đoan, bá đạo như vậy.

Mộ Bạch không hề yêu Đường Hoan, cậu chỉ không cam lòng mà thôi.

Tại sao cậu lại là người bị vứt bỏ? Tại sao cô cứ phải che chở Lăng Trầm?

Ngoài ra, cậu cũng ôm một nỗi khủng hoảng trong lòng. Hiện tại, cậu là một tên xác sống không ra xác sống, nhân loại không phải nhân loại, mang thân xác sống nhưng lại giữ được ý thức của con người, cậu có đi tới đâu cũng chẳng thể tìm thấy đồng loại, trừ Đường Hoan...

Đường Hoan giống cậu! Cho nên hai người là đồng loại!

Đường Hoan đâu hề biết suy nghĩ của Mộ Bạch lại xoay chuyển, thay đổi liên tục như vậy[1]. Với tình trạng hiện tại, tự hỏi đã là việc quá sức với cô chứ đừng nói tới đoán ý người khác.

Advertisement / Quảng cáo

“Từ giờ về sau, tôi sẽ không tùy tiện cứu ai nữa.” - Nghĩ tới việc mình cứu phải tên quý súc, xác sống Hoan không khỏi rùng mình.

[Không, cô đừng nói chắc như đinh đóng cột thế chứ.] - Hệ thống rác rưởi nháy ra tiếp lời Đường Hoan. -[Người khác không cứu cũng được nhưng boss phản diện thì vẫn phải cứu!]

Thật là... nó luôn phải nói giúp cho boss phản diện!

Giác quan thứ sáu cho Đường Hoan biết, tên quý súc Mộ Bạch này không hề dễ đuổi. Cho nên, xác sống Hoan luôn thấp thòm, bất an, cô cứ cảm thấy sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Vì đề phòng ngừa chuyện không hay sẽ tới, Đường Hoan toàn tâm toàn ý, tập trung bảo vệ Lăng Trầm, chỉ mong cái tên Mộ Bạch quý súc kia không nhân lúc cô thiếu cảnh giác mà giết chết Lăng Trầm.

Mang khuôn mặt xác sống, cô chịu đựng đến tận bây giờ, kết quả nhiệm vụ lại thất bại thì thiệt lớn rồi!

Nhưng, ngoài dự đoán, có vẻ Mộ Bạch không hề định xuống tay với Lăng Trầm, như thế cuộc nói chuyện giữa cậu và Đường Hoan chưa từng xảy ra vậy, cần làm gì thì làm vậy, hoạt động và nghỉ ngơi theo quy luật, vui vẻ thoải mái...

[1]百转千回 (bách chiết thiên hồi): trải qua trăm ngàn thay đổi, khó khăn. Ở đây có thể hiểu là suy nghĩ của Mộ Bạch thay đổi liên tục.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 391: Xác sống có độc (83)

Ban đầu, viện nghiên cứu hoang phế này còn có chút lương khô, nhưng sau vài ngày Đường Hoan, Lăng Trầm và Mộ Bạch tới thì lương khô cũng chẳng còn lại là bao.

Mộ Bạch là vua xác sống, cậu hoàn toàn không cần ăn uống.

Đường Hoan là xác sống, cô ăn là vì cô thèm ăn mà thôi.

Nhưng, Lăng Trầm lại khác, anh không ăn không được! Hơn nữa, không chỉ là ăn uống bình thường, mà phải là ăn uống đầy đủ dinh dưỡng, nếu không, chẳng bao lâu, tình trạng sức khoẻ của người cả ngày ngấm mình trong phòng thí nghiệm như anh sẽ xuống dốc ngày.

Đường Hoan định ra ngoài thu thập vật tư, kiểm chút đồ ăn, nhưng khi nhìn vào cửa phòng thí nghiệm, cô lại cảm thấy không yên tâm.

Mộ Bạch còn ở đây, không thể đi được.

“Tôi đi với chị, tiện thu thập thêm chút tinh hạch.”

Khi Đường Hoan đang rối rắm, không biết nên làm thế nào thì Mộ Bạch lên tiếng. Cậu mỉm cười như thể chẳng hề có bất kỳ khúc mắc gì với cô, như thể giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì khó chịu.

Nhưng, chẳng biết vì sao, Đường Hoan lại cứ cảm thấy bất an.

“Tôi không đi với chị, chị lo cho Lăng Trầm, tôi đi với chị, chị vẫn cứ nghi ngờ tôi? Lăng Trầm Hoan, dù sao thì tôi và chị cũng từng sống chung một thời gian, chẳng lẽ chị không tin tưởng tôi chút nào sao? - Nghe giọng điệu thì có vẻ Mộ Bạch đang giận dữ.

Advertisement / Quảng cáo

Đường Hoan: “.....”

Có thật sự muốn gắt đầu, nhưng lại nghĩ hiện tại Mộ Bạch có khuynh hướng quý súc, cô không “đắm đầu vào chỗ chết” thì vẫn tốt hơn.

...

Xác sống Hoan thu thập vật tư vừa nhanh vừa cực kỳ ngẫu. Sau khi “đóng gói” một đồng đồ ăn trong siêu thị xong, cô nhảy tới cửa tiệm thời trang gần đó, chọn váy công chúa cho mình. Dù có thể đi nữa thì cũng đều phải chú ý chất lượng cuộc sống! Tuy rằng cô xấu nhưng cô cũng muốn làm một cái xác sống “sang chảnh”!

Đối với hành vi cổ chấp của Đường Hoan, Thống rác rưởi kết luận: người xấu xí thì hay tác quái!

Đóng gói toàn bộ những bộ váy công chúa có thể mặc xong, Đường Hoan vừa đi ra khỏi tiệm quần áo thì lập tức bị Mộ Bạch bịt kín miệng. Cậu ta ôm ngang cô lên, nhảy tới nóc khu kiến trúc cao tầng gần đó.

Sau một loạt các động tác của Mộ Bạch, Đường Hoan nhạy bén phát hiện bầu không khí xung quanh trở nên yên tĩnh, hơn nữa, sự tĩnh lặng này cực kỳ quen thuộc!

Xa xa truyền tới tiếng nước dãi nhỏ xuống mặt đất tí tách. Gió thổi lướt qua, nếu thỉnh mũi sẽ phát hiện bên trong con gió ấy có lẫn thêm mùi tanh hôi.

Đường Hoan không hề lạ gì bầu không khí yên tĩnh chết tiệt này, cô lập tức sồn tóc gáy.

Li ... Licker!

Lần trước, gặp phải cảnh tượng này chính là lúc Licker xuất hiện!

Không ngoài dự đoán, khi tóc gậy Đường Hoan dựng đứng lên, trong tầm nhìn của cô, quái vật không da chậm rãi xuất hiện, hơn nữa, không phải một con, mà là ba, bốn con!

Đám quái vật không da đó có đầu lưỡi dài tầm hai, ba mét. Nước dãi tanh hôi chảy xuống từ miệng chúng ăn mòn con đường chúng đi. Không chỉ có ngoại hình ghê tởm, đám quái vật không da đó còn khiến người ta kinh sợ không thôi

Trong lòng Đường Hoan như xuất hiện ngàn vạn thân thú gào thét chạy qua.

Số bia đỡ đạn xui xẻo vậy ư?

Ra ngoài thu thập vật tư thôi mà cũng va phải Licker?

Quả thật là đẩy người... phì phì, đẩy xác sống vào mức đường cùng mà!

Chỉ là, Đường Hoan đâu biết, việc thật sự đẩy cô vào chỗ chết còn chưa diễn ra...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 392: Xác sống có độc (85)

Đường Hoan né trái né phải, vô cùng chật vật, nhưng, cô chẳng định nhờ Mộ Bạch giúp. Là người cực kỳ cứng đầu, cô cắn chặt răng, nhất quyết không chịu hé miệng.

Đường Hoan tham sống sợ chết, không sai! Nhưng, cô có một tật xấu đó là cho dù làm việc gì cũng không thích bị người khác bắt ép. Cô cực kỳ cứng đầu!

Thấy đáng về liều mạng của cô, không biết vì sao, đột nhiên trong đầu Thống rác rưởi lại lóe lên ý nghĩ: Boss phản diện của mỗi thế giới đều mắc “bệnh kiêu”, hay dễ tâm vào chuyện vụn vặt, không nặng thì nhẹ, đây là thuộc tính vốn có của boss, nhưng, những thế giới trước, boss phản diện nào cũng bị Đường Hoan ngược chết đi sống lại, điều này chứng minh... Kỳ chủ rác rưởi mới thật sự là một nữ biến thái cố chấp, một nữ quý súc chân chính!? Chẳng qua cô luôn đè ép bản tính của mình xuống, khiến bản thân trông có vẻ lạc quan, cởi mở, nên người ta mới không cảm thấy cô điên cuồng, cố chấp mà thôi!

Nghĩ vậy, Thống rác rưởi không khỏi rùng mình. Còn quái gì hơn cả boss thì... đáng sợ đến mức nào cơ chứ! Không thể nào, không thể nào, không thể như thế được, đừng nghĩ lung tung nữa!

Sự kiên trì của Đường Hoan khiến Mộ Bạch càng thêm khó chịu, cậu hạ quyết tâm...

Đường Hoan cảm thấy cường độ của thứ dị năng hệ tinh thần đang quấy nhiễu mình bất chợt tăng lên. Đầu đau điếng, cô ngã quỵ xuống, ôm đầu lăn lộn trên mặt đất.

“Lăng Thần Hoan, tôi hỏi chỉ lần cuối, chị có đồng ý vứt bỏ Lăng Trầm để theo tôi không?” - Mộ Bạch đưa ra “tối hậu thư”.

Đường Hoan quật cường đến mức nào? Dù có ra sao, cô cũng không hề rảnh!

Con mẹ nó chứ!

Advertisement / Quảng cáo

Sau này chắc chắn sẽ tránh xa khí vận chi nữ và những tên đàn ông của ả, một đám đầu óc có vấn đề!

Sau này sẽ không bao giờ cứu người bừa bãi nữa!

Licker áp sát Đường Hoan, dùng móng vuốt dè cô xuống, sau đó, đầu lưỡi dài của nó đâm thẳng vào lưng cô.

Đường Hoan đau đến mức đầu óc trống rỗng, cô hoàn toàn không biết nên nghĩ tới cái gì bây giờ. Cô đau tới nỗi không thể nhúc nhích, nằm run rẩy trên mặt đất.

Cô thật sự không cam lòng!

Rốt cuộc thì cô đã làm sai cái gì chứ?

Rõ ràng là cô không hề sai, cô chỉ bất chợt mềm lòng cứu người khi vừa tới thế giới này thôi, ấy vậy mà cô lại phải hứng chịu tai họa một cách bất ngờ, oan uổng như vậy.

Thế gian này quá ác ý với bia đỡ đạn như cô!

Advertisement / Quảng cáo

Đều là nhân loại, tại sao kẻ khác cứu người xong lại được người đó toàn tâm toàn ý báo đáp, mà cô, cô cứu người xong lại bị “cẩn ngược”?

Đau!

Nhất là quả tim, đau như bị cứa qua cứa lại, như bị đốt bằng ngọn lửa nóng cháy, rùng rục.

Cuối cùng, trước khi Đường Hoan thật sự bị giải quyết, Mộ Bạch nhào tới, cứu cô thoát khỏi cái lưỡi dài của Licker.

Chỉ là, cả người cậu toát ra hơi thở lạnh băng, đôi mắt màu máu đỏ trông càng thêm khủng bố.

Cậu đã cho Đường Hoan nhiều cơ hội như vậy nhưng cô lại không biết quý trọng, vậy thì đừng trách cậu sử dụng cách cực đoan!

Có điều, trước khi làm bất cứ việc gì, cậu sẽ nhân cơ hội Đường Hoan bị thương nặng, giết chết tên Lăng Trầm kia trước đã!

Lăng Trầm bị giải quyết, cô không còn người đề bảo vệ nữa, lúc đó, cậu sẽ trói chặt cô bên mình. Lâu dần, không có gì xảy ra, tự nhiên mọi chuyện sẽ khác.

Mộ Bạch ôm Đường Hoan chạy khỏi phạm vi săn mồi của Licker, quay về nơi tạm dừng chân, đặt cô trong phòng mình rồi đi tới phòng thí nghiệm của Lăng Trầm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 393: Xác sống có độc (86)

Từ sau khi nuôi thú cưng, mỗi lần làm thí nghiệm, Lăng Trầm đều sẽ chú ý tới động tĩnh ngoài cửa phòng để có thể nhanh chóng cảm nhận được sự tồn tại của Đường Hoan. Cho nên, gần như là cùng một khoảng khắc khi Mộ Bạch vừa tới trước cửa phòng thí nghiệm, anh đã giương mắt lên nhìn.

Phát hiện người đứng ở cửa không phải Đường Hoan, đôi mắt Lăng Trầm lập tức trở nên âm u, tĩnh mịch.

Mộ Bạch vốn định ra tay trước để chiếm lợi thế, nhưng cậu không ngờ, cậu còn chưa kịp động thủ, Lăng Trầm đã công kích tinh thần cậu, hơn nữa, thế công cực kỳ mãnh liệt, như thể không dồn cậu vào chỗ chết thì không bỏ qua.

“Cậu đã làm gì Hoan Hoan?” - Lăng Trầm vừa công kích Mộ Bạch, vừa mở miệng hỏi.

Trực giác của anh khá chuẩn. Sau một thời gian dài ở chung với Đường Hoan, anh và cô đã có sự ăn ý với nhau. Theo tác phong của thú cưng nhà anh, chỉ cần cô đi đâu về, chắc chắn sẽ “ngao ngao” chạy tới cạnh ghế ngoài cửa phòng thí nghiệm của anh, nếu cô không xuất hiện, chắc chắn là có vấn đề!

Mộ Bạch không ngờ với vẻ ngoài không chịu nổi mưa gió như vậy mà Lăng Trầm lại có tâm tư thâm trầm đến thế, cho nên, cậu bị Lăng Trầm đánh không kịp trở tay.

“Trong thời gian này, dĩ tăng tinh thần của anh nâng cao không ít ha?” - Gần như là nghiền răng nghiền lợi, Mộ Bạch nói. Rõ ràng chỉ cách lần giao đấu trước một thời gian ngắn, vì có vì mà dị năng của đối phương lại mạnh lên nhanh hơn so với cậu?

Lần trước, tuy Mộ Bạch yếu hơn Lăng Trầm một chút, nhưng nếu cậu dốc hết sức thì ít nhất cũng có thể đánh với anh một trận, còn lần này, Mộ Bạch cảm thấy mình hoàn toàn bất lực.

Mộ Bạch chỉ hơi mất tập trung mà đã bị Lăng Trầm dùng dị năng hệ tinh thần ném bay ra ngoài. Tuy không cam lòng nhưng cậu cũng chẳng làm được gì, tài không bằng người thì chỉ có thể tạm rút lui mà thôi.

Advertisement / Quảng cáo

Vì thế, cậu nhanh chóng chạy trốn khi Lăng Trầm áp sát.

.....

“Khò ... khè.....”

Đường Hoan nằm im cứ như người chết, thỉnh thoảng lại phát ra âm thanh khò khè như thể ông bế hóng.

Đau!

Đau quá!

Đường Hoan đau tới mức chết lặng!

[Hoan Hoan thân ái, cô có ổn không?]

Advertisement / Quảng cáo

Thống rác rưởi cảm thấy có chút đau lòng, dù sao thì Đường Hoan cũng là ký chủ mà nó nhìn theo từng bước “trưởng thành”. (*)

Tuy cô độc miệng, vô dụng, khiến người khác tức chết, nhưng, nó vẫn thích nhìn dáng vẻ dễ tiện của cô hơn, chứ không phải nhìn cô muốn sống không được, muốn chết không xong thế này.

Đường Hoan cắn răng, liều mạng chịu đựng.

Chờ cô hồi phục, cô sẽ giết chết Mộ Bạch, giết chết Hoắc Thuý, giết chết cha à - giáo sư Mạc. Cuối cùng thì cô cũng hiểu vì sao trong phim truyền hình lại có nhiều vai phụ phản diện luôn một lòng muốn giết người khác rồi, cái số bìa đồ đạn kiểu này, ai mà không hắc hoá cho được!

“Hoan Hoan, ca ca đây rồi.” - Lăng Trầm chạm vào Đường Hoan một cách cẩn thận.

Nhìn thấy cô đau đớn như vậy, anh nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Có thể khiến xác sống rơi vào tình trạng này thì chỉ có hai khả năng, một là bị dị năng hệ tinh thần công kích, hai là nhiễm virus cường cứng!

Đường Hoan vươn tay ôm eo Lăng Trầm, kêu ngao ngao, tiếng của cô nghe cực kỳ tủi thân, giống như một đứa nhỏ bị bắt nạt cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa, không nhịn được, khóc lớn vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Phản Diện, Cô Có Độc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.